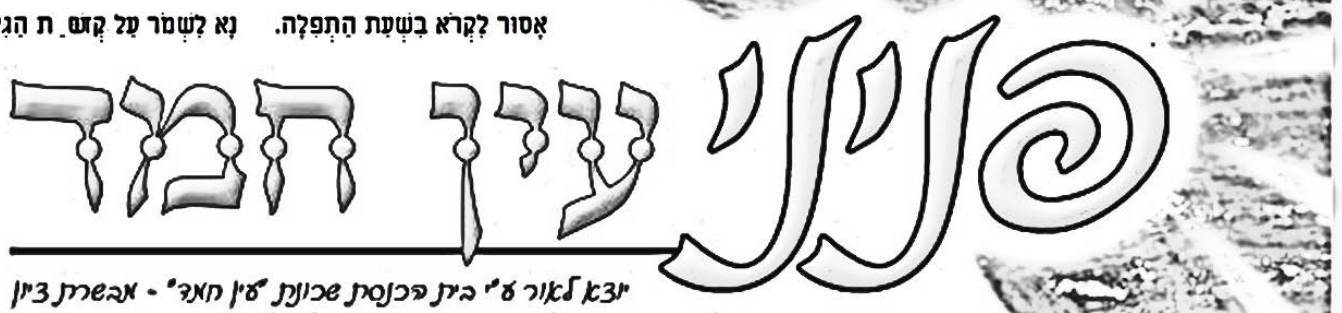

עלוני

אָסור לקרא בשעת התפלה. נא לשמר על קדש. ת הגליון

גליונות 191 - 240

שנת תשס"ט

עלון מס' 191

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת וילך - לפני ה' תטהרו

נמצאים אנו בימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים, שעליהם דורשים חז"ל (ר"ה יח): "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב. יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל ה' וירחמהו ואל אלוהינו כי ירבה לסלוח" (ישעיה פנ"ה ו).

לכאורה יש להבין, מה הקרבה המיוחדת שיש בימים אלו יותר משאר ימות השנה, והרי הפסוק אומר "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת". אם כן הפסוק מגלה לנו שכל יהודי שקורא להקב"ה באמת ה' קרוב אליו, ומה המיוחד שדרשו חז"ל דוקא על ימים אלו "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב"?

יש ליישב על פי דברי הרמב"ם (פ"ב מהל' תשובה ה"ו) שכתב, אף על פי שהתשובה והצעקה יפה לעולם, בעשרה ימים אלו שבין ראש השנה ליום הכיפורים היא יפה ביותר ומתקבלת היא מיד שנאמר דרשו ה' וכו'. מלמדנו הרמב"ם שתמיד התשובה והצעקה הם יפים גם במשך כל השנה, ברם בכל ימות השנה צריכים שהתפילה והצעקה תהיה מכל הלב "אשר יקראוהו באמת", כי המרחק רב בין האדם לבורא עולם, ורק על ידי מאמצים כבירים וגדולים יוכל העבד להתקרב לקונו. אולם בימים אלו זה לא סתם קירבה שה' קרוב אלינו, אלא כל מי שרק מנסה לדרוש את ה', הוא מיד מוצא אותו, גם בלי יגיעה גדולה.

הקב"ה כבר נמצא עומד ומחכה שאנחנו נפתח את הדלת, והוא נכנס מיד. וכמבואר בתנא דבי אליהו: הקב"ה יושב ומצפה להם לישראל יותר ממה שמצפה האב לבנו והאשה לבעלה, שיעשו תשובה כדי שיגאל אותם ויבנה להם בית המקדש. ע"כ.

כותב רבי חיים פלאג' בספרו 'ועד לכל חי' (סימן טו אות ג), כל פעם שאני קורא את המאמר הזה, עיני עיני יורדה מים דאך יתכן דמלך הכבוד אלוקי עולם ה', הוא יושב ומצפה לנו שנחזור בתשובה, כדי לעשות עמנו כל טובות שבעולם, וכל אחד הולך בשרירות ליבו ואי אש שם על לב לאמר לנו ונשובה אל ה', ואם בנו החביב לו יארע דלעת ערב איחר לביתו מהשעה שרגיל לבוא בכל ערב, אזי האב כיונים משגיח מן החלונות, מציץ מן החרכים מתי יבוא הבן לביתו, וכן אשה שהלך בעלה למדינת הים כמה צער מגיע לה עד שתראה פני בעלה, וזה צער שמים שהקב"ה סובל שיעור זה הצער עלינו, על מה אנו יושנים בתרדמה גדולה כזאת, ואין אנו חוזרים בתשובה שלימה.

נאמר בפסוק: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו", יום הכיפורים מסוגל לכפרה, בתנאי "לפני ה' תטהרו" - לאחר שהאדם הכין עצמו טיהר וניקה מעשיו ודרכיו, אז באה הכפרה מאת ה'. מי יתן וניזכה לטיהר ונחתם לחיים טובים ולשלום אנחנו וכל עמו ישראל אמן.

בברכת גמר חתימה טובה בשמי ובשם גבאי הקהילה ועורך העלון

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
שמעון וכרמלה מרילי
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
מיטל בת דינה ופרי בטנה
רחל בת זוהרה
מרים בת נעמה
אורן בן אסתר
יצחק בן עזרא
משה בן תמרה
זינבול בת אידה
יעקב בן גולייט
זבולון בן מרים
בנימין בן יקוט
יהודה בן סעידה
פלורה בת זוהרה
מיה בת עדי
כל עם ישראל

04/10/2008

ה' תשרי תשס"ט

שבת שובה פרשת וילך

הפטרה: "שובה ישראל" - הושע פ' יד

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:46	17:56	18:37
ת. אביב	17:03	17:53	18:34
חיפה	17:04	17:54	18:35
ב. שבע	17:05	17:55	18:36

שואל ומשיב בהלכה - כפרות

איך וכיצד המנהג בעשיית הכפרות בערב יום כיפור?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

נהגו בכל תפוצות ישראל לעשות כפרות עד ערב יום כיפור, לכתחילה מנהגינו על ידי תרנגולים ששוחטים לכל בני הבית, ולוקחים תרנגול זכר לכל אחד מבני הבית הזכרים, ותרנגולת נקבה לכל אחת מבני הבית הנקבות, ולכתחילה יהיו התרנגולים בצבע לבן דווקא. ולאחר השחיטה נותנים דמי פדיון התרנגול לעניים, וזה עדיף יותר ממה שיתנו את התרנגולים עצמם לעניים.

ואם אין באפשרותם לעשות את הכפרות על ידי תרנגולות, יעשו אם מעות שלוקח שיעור 18 ש"ח לאדם ומסובב על ראשו ואומר כסף זה ילך לצדקה ופלוני בן פלונית יכנס לחיים טובים ולשלום, ואין צריך לעשותו דווקא על ראש האיש, אלא יכול לעשות באוויר ולהזכיר את שמו, ולתת את הכסף לעניים. ומה שנוהגים להביא בגד של אותו אדם כאשר אינו נמצא, אחר המחילה הוא מנהג בורות ועמי הארצות, ומכל מקום הנח להם במנהגם.

לבישת פאה

סיפור מופלא סיפר הרב פריינדר זצ"ל שהיה עם סבו הגאון הקדוש מנאסיד זיע"א, שפעם באה אליו אשה שלא זכתה להיפקד בזרע בר-קיימא שנים רבות ובכתה לפניו. הרב שהיה מגדולי הפוסקים בהונגריה השיב לה: "אף שקשה מאוד לפעול אצלכם שיהיו לכם ילדים, אם תבטיחי להסיר את הפאה וללכת במטפחת- תזכי לבת אחת". האשה אכן קיבלה זאת ובאותה שנה נפקדה בבת.

עבר זמן מה והחלו כמה מחברותיה לשכנעה לחזור לפאה הנוכרית בהטעמים שבין כך כבר נולדה לה בת והרב אמר שיהיה לה רק בת אחת. בסיכומי של עניין לאחר הפצרות נשנות וחוזרות חזרה אשה זו והחלה ללבוש בשנית פאה. למרבה הצער לא חלף זמן רב ונפטרה בתה זו. האשה באה היישר לרב בבכיות נוראות אל הרב מנאסיד. אך הרב עוד שהיה בעל רוח הקודש זעק לעברה: "מה את חושבת שזה משחק שביקשתי שתחליפי הפאה למטפחת? זה אש! איך חזרת לפאה?".

והאדמו"ר מקאליב שליט"א דרש: כיסוי ראש = סיכוי אושר בהיפוך אותיות.

בזיונות לטובת האדם

בספר "למנוע מכשול" של הרה"ג אהרון זכאי שליט"א מובא סיפור מופלא המלמד אותנו עד כמה עלינו להיות מאושרים כאשר בזיונות פוקדים אותנו: מסופר על ה'חפץ חיים' זצ"ל, שפעם נכנס אליו ר' בן ציון קרינפוס שהיה מקורב אליו ובן בית אצלו, וראה שהרב יושב ובוכה בדמעות שליש. ר' בן ציון הזדעזע מן המחזה ושאל את ה'חפץ חיים' לסיבת בכיו.

השיב לו הרב: "זה עתה סיימתי ללמוד בספר 'ראשית חכמה', ומצאתי שם כי מי שיש לו בזיונות בעולם הזה- מורידים לו הרבה מעונש הגהינם שמגיע לו, ועתה אני יושב ומודאג ובוכה על עצמי, למה הענישו אותי מן השמים שאין לי בזיונות?".

להעמקת שורשי היהדות:

צהר 1-800-20-11-12
מרכז מידע יהדות 02 5811911.....
שופר 03 6777779.....
לב לאחים 02 5312555.....
שבת אחים 04 8666134

שיעורים מהתנ"ך

בכל ימי רביעי בשעה 21:00 בדיוק, בביה"כ "עין-חמד" מתקיימות הרצאות מרתקות מבין טובי המרצים מערכים. בנושאים אקטואליים כגון הסרת עין הרע, חינוך הילדים, ביטחון ואמונה ועוד נושאים רבים ומרתקים. לא להחמיץ !!!

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

תרומות לגיליון שבת כבחירתך:

להקדשות / הנצחות / לעילוי-נשמת /
לרפואה שלמה / להצלחה ולתרומות
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס שליט"א
בטל' 054-7646633

הרב רפאל יעקב דוד וילבסקי זצ"ל הידוע בכינוי רידב"ז ו"הרב מסלוצק": נולד בקורבין (מחוז גרודנה) ב-ל" שבת 1845. מפרש הירושלמי. עוד בצעירותו נודע כעילוי. בגיל עשרים ושלש נבחר לרב באזבלין. שימש כרב בבורויסק ב-1876. שימש כדרשן ורב בוילנה ב-1881. רב בפאלאצק ב-1883. רב בוויילקאמיר ב-1887. רב סלוצק במשך 10 שנים עד שנת 1900 וייסד שם ישיבה. בשנת 1902 עבר לארה"ב במטרה לחזק את היהדות ונתמנה לרב בשיקגו.

בשנת 1904 עלה לארץ ישראל ומונה לרבה של צפת. ייסד את ישיבת "תורת ארץ ישראל". זכרוננו היה נפלא, וידע כמה מסכתות בש"ס בעל פה. בקי בתלמוד בבלי וירושלמי ורוב הפוסקים. התמדתו גדולה מאוד. הקדיש רוב ימיו לתלמוד ירושלמי- כנראה בשל אהבתו העזה לארץ ישראל. נפטר ב-א' תשרי 1913. ציונו בצפת. חי כ-68 שנים.

מספריו: •מגדל דוד- חידושים ופולפולים לתלמוד בבלי וירושלמי •חנה דוד -חידושים על מסכת חלה מתלמוד ירושלמי •תשובות רידב"ז •נימוקי רידב"ז- פירוש לתורה •שו"ת בית רידב"ז •חידושי רידב"ז ותוספות רי"ד- ביאור על התלמוד הירושלמי. •פאת השולחן- ביאור מצוות התלויות בארץ והלכות שביעית. •קונטרס שמיטה. •אביו: ר' זאב. •חתנו: ר' יוסף קאנוויץ. •מתלמידיו: ר' איסר זלמן מלצר.

ר' יעקב דוד רידב"ז, הנודע בשם הרידב"ז, התגורר בשנותיו האחרונות בעיר צפת. באחד הימים היה לו יום הזיכרון לאביו, ובבואו לבית-הכנסת לתפילת מנחה, ראה כי עדיין הקדים ויש לו להמתין עד זמן התפילה. עמד, איפוא, והמתין והרהר לעצמו, כשהוא נשען על הסטנדר, אבל תוך כדי הרהור- החל לפתע לבכות חרישית.

היה שם אחד המתפללים שהבחין בדבר. הוא ניגש לרידב"ז ושאל אותו, כדרך אנשי צפת החריפים והממולחים: "מבין אני את הבכי שבכיתם, כי היום הוא יום הזיכרון לפטירת אביכם. אבל הלא הוא נפטר כשכבר היה בן שמונים ומעלה, וגם עברו כבר למעלה מחמישים שנה מאז הלך לעולמו, מה איפוא, נזכרתם דווקא עכשיו לבכות?".

השיב הרידב"ז ואמר: "אתה צודק, אבל אספר לך במה נזכרתי, כדי שתבין מדוע בכיתי. כאשר הייתי ילד, שלח אותי אבי ללמוד אצל המלמדים המעולים ביותר, כי הוא תמיד אמר: 'יעקב דוד נתברך בראש טוב ובהרבה כישרון', ופעם אחת אף שמעתי שאמר לאמא: 'יעקב דוד יצמח ויהיה למדן גדול, ולכן אנחנו מוכרחים לקחת לו את המלמד הטוב ביותר'. ואמנם היה בעיר מלמד מוכשר מאוד, אלא שהוא ביקש את שכרו: רובל שלם לכל חודש, וזה היה הרבה כסף".

"אבי", המשיך הרידב"ז לספר, "היה במקצועו בונה תנורים, מזה התפרנס, אבל בדוחק גדול ובעניות רבה, אבל למרות זאת, כאשר נגע הדבר בשכר לימוד למלמד- לא הייתה אצלו שום שאלה, מוכרחים לשלם למלד, שהוא הטוב ביותר, כמה שהוא דורש. כך התחלתי ללמוד אצלו בתחילת הזמן ושקדתי על לימודי בהצלחה.

חלפו שלושה חודשים מאז התחילו הלימודים, אבל אבי לא שילם למלמד כל אותו הזמן, כי לא מצא מניין לקחת. המלמד המתין עד אז בסבלנות, אבל כאשר עבר זמן כה ארוך, שלח אותי הבייתה עם פתק: 'המתנתי שלושה חודשים, ולא קיבלתי שום תשלום, יותר אינני יכול להמתין. הואילו בטובכם לשלוח לי את המגיע לי, אחרת לא אוכל להחזיק עוד את הילד'.

כאשר הבאתי את הפתק, פרצה בכיה בבית, אין כסף לשלם למלמד, אבל יעקב דוד הלא צריך ללמוד אצל מלמד טוב! מה בכל זאת עשה אבי? הנה, בדיוק באותו בוקר שהמלמד שלח אותי עם הפתק הביתה, הוא שמע בבית-הכנסת שגביר אחד הקים בית חתנות לבנו, והיה צריך לבנות לו תנור, אלא שביית-החרושת ללבנים הפסיקו מסיבה כלשהי לפעול ולא נמצאו לבנים עבור התנור. הגביר, שלמרות זאת רצה לבנות את התנור בבית-בנו, הודיע כך אותו בעל-מלאכה שיביא לו לבנים- הוא ישלם לו גם בשביל הלבנים וגם הקמת התנור סך של שישה רובלים, טבין ותקילין.

אם כן, אמר אבי לאמי: "יודעת את מה? אם אין אפשרות להשיג לבנים, נפרק את התנור שלנו ויהיו לי מזה לבנים, ואז אלך לאותו גביר ואבנה לו את התנור בשביל בנו, כך יהיו לנו ששה רובלים, ומזה נוכל לשלם למלמד.

אמר ועשה. הוא פירק את התנור בבית, הלך אל הגביר ובנה מן הלבנים תנור חדש בבית-בנו וקיבל את ששת הרובלים. בשמחה רבה חזר הביתה, קרא ואמר לי: 'יעקב דוד, קח לך ששה רובלים ותן אותם למלמד שלך, שלושה בשביל שלושת החודשים שעברו, ועוד שלושה- לשלושת החודשים הבאים של הזמן. לך נא אליו ותתאמץ ללמוד היטב.

"אנחנו בבית", הוסיף הרידב"ז, "כל בני המשפחה, האבא, והאמא וכל הילדים- כולנו קפאנו מקור במשך כל אותו החורף, בקושי הצלחנו להתכרבל בתוך סמרטוטים, בקושי רב יכולנו לישון מרוב קור, אבל הכל בשביל שיעקב דוד יוכל ללכת ללמוד אצל המלמד הטוב ביותר. כזאת הייתה מסירות-הנפש כדי להנחיל תורה לילד בישראל".

"למה, איפוא, בכיתי?", סיים הרידב"ז את סיפורו, "כי הנה עכשיו, בטרם צאתי מן הבית לתפילה, חשתי קצת קור בגופי, וכבר מיהרתי לחשוב לעצמי, שאולי כדאי להימנע מלצאת החוצה ולהתפלל בבית. והנה, אז הרי יכלו הורי וכל הילדים לסבול קור אימים כל תקופת החורף בשביל תלמוד תורה שלי, ועכשיו היאך עלתה בי מחשבה להישאר בבית בגלל מעט קור. על זה היה הבכי שלי!".

שלא להעליב

להלן סיפור מופלא המובא בספרו החדש "ברכי נפשי" של ר' מיכאל צורן הי"ו, דברים הנאמרים בשם הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א סיפורים מאלפים המחזקים באמונה. וכך בסיפור המופלא הבא המלמד אותנו כיצד יש לחשוב על הזולת, ובו מספר על יהודי בשם ר' ציון סויד ז"ל, שהתגורר ביישוב 'רמת פנקס' הסמוך לאור יהודה, ובזכותו הוקם ביישוב בית-כנסת מפואר, ונוסדו שיעורי תורה רבים. הלה שזכה להיות אצל מרן החזון אי"ש זצ"ל שבירכו ועודדו לעסוק ולעשות למען לימוד התורה.

אחת הדוגמאות שאיפיינו את דמותו של יהודי זה, היא חלוקת התה ללומדיו של אחד השיעורים התורניים המרכזיים המתקיימים מזה שנים רבות באור יהודה. עובר היה ר' ציון בין הלומדים, עם מגש גדול ועליו עשרות כוסות תה, ומבקש מהלומדים שיגמאו להנאה, כדי שיהיה להם כוח להמשיך ולשמוע את דברי מגיד השיעור.

מחלק התה עשה מלאכתו זו באמונה, מדי יום ביומו, במשך שנים רבות. תמיהה גדולה הייתה ללומדים בעניין כוסות התה, ומעולם לא העזו לשאול כך את ר' ציון. **הכוסות לא היו מלאות, והמשקה המהביל הגיע רק עד חציין.** היו בין הלומדים שחשבו שמחלק התה הוא יהודי קמצן, שאומנם עושה חסד עם האנשים בעצם חלוקת התה, אבל לא יכול להיפטר מתכונת הקמצנות האופפת אותו. כך או כך, הדבר לא הוסיף לו כבוד רב. כך נהג מיודענו שנים ארוכות עד לעת פקודה.

יום אחד ר' כהנה פוגש את בנו של ר' ציון, והוא מבקש לספר על אביו עובדה נפלאה ואת הסוד הנורא מדוע האב נהג למלא רק חצאי כוסות תה. וכך גולל הבן את הסיפור: "תקופה קצרה לפני שאבי נפטר, אירע פעם שהוא לא הגיע לשיעור. **החלטתי איפוא לחלק את התה במקומו. כמובן שהפעם מילאתי כבר את הכוסות עד תומן, הנחתי אותן על המגש, והתכוננתי כבר לצאת ולחלק ללומדים.**"

"בדיוק ברגע זה הגיע אבא. ר' ציון מביט בכוסות, ובפניו מביעות אי שביעות רצון. הוא ניגש אל המגש, שופך מכל כוס את חציה, ורק אז ניגש לחלק את התה. גם אני," מספר הבן, "תמהתי מזמן מדוע אבא מחלק רק חצי-כוס ולא כוס שלמה, אבל כמו כולם הבלגתי ולא שאלתי אותו על כך. **אבל הפעם, כשהכוסות היו כבר מלאות, והוא שפך חצי מכל כוס, ראיתי שמדובר בעיקרון חד משמעי, והחלטתי לשאול את אבא אחת ולתמיד, על מה ולמה הוא נוהג כך, למרות שהדבר גורם לו לבזיונות בקרב הלומדים.**"

תשובתו של ר' ציון לבנו, צריכה ללמדנו פרק מאלף על ערכו וחשיבותו של כל יהודי. וכך אמר ר' ציון לבנו: "אתה בודאי מכיר את ההוא וההוא", ונקב בשמם של שניים ממשותתפיו הקבועים של השיעור. ומשהשיב הבן בחיוב, המשיך האב הצדיק ואמר: "כיוון שהגיעו לגיל זקנה, ידיהם של שני היהודים הללו רועדות, ידעתי שאם אגיש ללומדים כוס תה מלאה, הרי כשתגיע הכוס לידיהם- הם יהיו בבעיה. התה החם יישפך להם על הידים, ויגרמו לכוויות. הוא עלול להישפך גם על בגדיהם, ויהיה להם ביזיון רב מכך".

"החלטתי איפא שבמקום שהם יתביישו, אתבייש אנוכי, ואחלק לכולם רק חצאי כוסות, ובכך אמנע מהם את הביזיון. הקב"ה עשה עימי נס היום, שהגעתי בזמן, והצלחתי למנוע ממך מלצאת אל הלומדים עם כוסות מלאים".

התחשבות בזולת

מובא בספר "ידעו דורותיכם" סיפור מופלא על הגאון רבי שלמה זלמן אויירבך זצ"ל כיצד הייתה דאגתו לרווחת הנזקקים: בכל ערב יו"ט היה הגאון רבי שלמה זלמן אויירבך זצ"ל שולח את בני ביתו ותלמידיו בשליחויות שונות של צדקה להרבה משפחות נזקקות. סיפר אחד הנכדים: "פעם קרא לי הסבא בערב יו"ט ומסר לי מעטפה להביאה למשפחה מסוימת, **ידעתי כי כבר קיבלו מהשולחים את המעטפה הקבועה עבור צרכי יום טוב, ועל כן שאלתי: "מאי האי? הרי כבר קיבלו?" חייך הסבא ואמר: "בכל זאת גש ותמסור להם את המעטפה."**

"לא יכולתי לכבוש את סקרנותי והצצתי לראות מה בתוך המעטפה, והנה רואה אני כי במעטפה ישנם מספר כרטיסים ל... גן החיות. "כשחזרתי שאלתי את הסבא מה הצורך לשלוח דוקא כרטיסים לגן החיות? השיב ר' שלמה זלמן ואמר: "משפחה זו נזקקת היא. בוודאי לכל צורכי יום טוב הרגילים כבר דאגו להם, אך לשמחם בטיוול עם ילדיהם לגן החיות, מן הסתם לא עלה על דעת איש. רוצה אני לזכות לשמח לב העניים בחג".

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כתון ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתר א"צ
איריס ע"ה בת לאה
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
כל נשמות עם ישראל

עלון מס' 192

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

האזינו - הרהורים שבין יוה"כ לסוכות

כותב ר' הירש זצ"ל: שני השערים שהובאו לבית המקדש ביום הכיפורים נמשלים לשני סוגי בני אדם הנפגשים בבית הכנסת ביום הכיפורים. שני השערים-שונים במראה, בקומה, בדמים ובלקייחתם כאחת, מובאים לפני הכהן המטיל גורל ביניהם וקובע ע"י כך מי מהם לה' ומי לעזאזל. מכאן ואילך נפרדות דרכי השיעורים- השעיר אשר עלה הגורל לה', נשחט בקדושה, דמו נאסף לתוך כלי ומובא הקודש פנימה, לפני ולפנים. אימורים מוקטרים ע"ג המזבח, ובשרו ועורו ופרשו נשרפים באש מחוץ למחנה במקום טהור.

השעיר השני אינו עולה לקרבן, הוא "עמד חי לשלח אותו לעזאזל המדברה". אילו היה שער זה בעל כח מחשבה, מסתבר שהיה שמח בחלקו להשאר חי ולא להשחט ולהשרף על גבי המזבח, ואף עשוי היה להגיע לשביעות רצון ולגאווה. מביט לעבר חבירו ואומר: "ראו מה ביני לבינו! הוא אמנם עלה על המזבח הקדוש אך לשם כך הקריב את חייו! מה מאושר אני שנותרתי בחיים!". שמחתו הולכת וגואה כאשר מוציאים אותו מחצר בית המקדש, ומולכים אותו החוצה לעבר עולם החופשי.

לרגע השיא בהצלחתו היה נחשב בעיניו בודאי, הרגע שבו היו מעלים אותו אל הצוק. בגרון נטוי היה עומד שם במרומי הסלע. אך אשליותיו ותחושת ההצלחה המדומה, היו מתנפצות בסופו של דבר עלי סלע. כי דחיפה קלה לעבר המדרון התלול היתה מפילה אותו מן הצוק, וגורמת לו ריסוק איברים. או אז ידעו הכל למי האושר האמיתי.

תיאור זה מבטא את עניין הבחירה החופשית. שתי דרכים פתוחות בפני כל אחד מישראל. הדרך האחת היא דרך התורה והמצוות, המובילה את האדם ומקרבתו אל ה', הדרך השניה היא דרך החיים ללא התורה, מלאי תאוות ואהבת חיי עולם הזה, ורחוקים מתורה ומצוות. אמנם הדרך הראשונה דורשת הקרבה וויתור על הרצונות והתאוות, אך הכל כדאי למען התכלית הנעלה לשכון במקדש ה'. ביום הכיפורים מלאים בתי הכנסיות מפכה לפה, ויהודים משתי הקבוצות עומדים אלה ליד אלה, ביום הקדוש גם אחינו הטועים באים לטעום טעם של טהרה, גם הם צמים ומתרחקים מהתאוות. הגם שבמשך השנה הם חורתיים על דגלם את השקפת השעיר לעזאזל.

אך מה קרה במוצאי יום הכפורים? לכולנו ידוע המנהג לתקוע יתד ראשונה לסוכה מיד אחר יום הכיפורים, והוא המבחן האמיתי להתעלות, וכן ליישם אותם קבלות וסייגים שקבלנו על עצמנו ביום קדוש זה. אך יש לנו לבדוק שחלילה אין אנו ממשיכים לצעוד בעקבות השעיר המוליך את האדם בסופו של דבר אל האבדון.

בברכת שבת שלום וחג שמח

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
בועז בן ציפורה
מריון ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
שמעון וכרמלה מרילי
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירן
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
מיטל בת דינה ופרי בטנה
רחל בת זוהרה
כל עם ישראל

11/10/2008

יב' תשרי תשס"ט

פרשת האזינו

הפטרה: "וידבר דוד לה'" - שמואל ב' כב'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:37	17:47	18:27
ת. אביב	16:53	17:49	18:24
חיפה	16:42	17:48	18:23
ב. שבט	16:52	17:49	18:25

מה הדין אם ירדו גשמים בליל חג הסוכות קודם שהתיישבו לאכול סעודת ליל החג?
להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

שאלה:

תשובה:

אם ירדו גשמים בלילה הראשון של החג, פטור מלאכול בסוכה, שנאמר בסוכות 'תשבו שבעת ימים, "תשבו" כעין תדורו, מכאן שהמצטער פטור מן הסוכה. ויש חולקים ומחמירים בלילה הראשון, שצריך לאכול כזית בסוכה, והעיקר להקל. ואף המחמירים לא יברכו ברכת "לישב בסוכה", שספק ברכות להקל.

ומי שלא אכל בסוכה בלילה הראשון של החג, מחמת הגשמים, ונכנס לביתו וקידש, ובירך שהחיינו בעת הקידוש, ומלחרת בבוקר היתה הרווחה ופסקו הגשמים, יש אומרים שיחזור לברך שהחיינו בקידוש, ויש חולקים וספק ברכות להקל.

הפתק שהציל

מסופר על נער שגדל בבית דתי קפדני בירושלים. יום אחד, הוא עזב את בית הוריו ללא הודעה מוקדמת. האב העריך את המצב והחליט שאין סיכוי להחזירו. במקום לנזוף בו, שלח האב החכם פתק זה לבנו: "בני היקר, אני יודע שאתה עומד ללכת בדרך חדשה. דע לך בני היקר, אתה בני לעולם ואין זה משנה מה תעשה ומה תפעל, תמיד תישאר בני. ומתי שתראה תוכל לחזור הביתה ותמיד נקבל אותך בזרועות פתוחות".

זמן רב לא נשמע דבר מהבן. הוא היגר לאמריקה, עזב את הדת ולמד את מקצוע הרפואה. הוא 'הצליח' מאוד בקריירה שבחר לו. במשרתו הקבועה שימש כרופא מומחה באחד מבתי החולים. לאחר כעשרים שנים הוא הופיע פתאום בירושלים. הפתק של אביו הדיר את מנוחתו במשך כל שנות העדרו, הוא היה חקוק על מצפונו. הוא רצה להשכיחו מלבו- אך הדבר לא עלה בידו, חוסר השקט הפנימי שלו גבר, עד שלבסוף- הוא חזר הביתה ואל היהדות.

לא בשמים היא

ה'חוצה מלובלין' היה מפורסם בחזונו הנבואי, ורבים באו להתייעץ עמו גם בענייני פרנסה פשוטים. פעם בא אליו קצב, ושאל אם לשחוט את בהמותיו או למכרן, מחשש שמא יימצאו טרפה. הצדיק הורה לו לרשום את רשימת בהמותיו ולציין את סימניה של כל אחת ואחת.

כשהוגשה לו הרשימה, החל להכריז: "זו כשרה, זו טרפה" וכך הלאה. כשהגיע לבהמה אחת אמר: "זו איני יודע". שאלוהו לפשר הדבר, והשיב הצדיק: "בהמה זו תימצא שאלה ויביאוה לפני הרב, ואיני יודע איך יפסוק הרב, שכן תורה לא בשמים היא".

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, קרית ספר, (טבריה -במתכונת מצומצמת)

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!!
היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ליאור עצמון בצירוף קרוס
או להפקיד ישירות לחשבון 678-027989/58 (בנק לאומי)

שערי מרפא

עמותת "שערי מרפא" מאפשרת
הזמנת נהג אמבולנס גוי בעת חירום בחגים ובשבתות
ליולדות ולחולים שיש להם צורך בהגעה מיידית
לבית-החולים וכך תמנעו מנסיעה ברכביכם הפרטיים
בעיצומו של יום השבת ובחג
מוקד - 02-5018333
נהג אמבולנס גוי- 054-3035848
השירות ללא תשלום!!!

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

תרומות לגיליון שבת כבחירתך:

להקדשות / הנצחות / לעילוי-נשמת /
לרפואה שלמה / להצלחה ולתרומות
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הגאון ר' עקיבא (גינז) איגר זצ"ל: נולד באייזנשטאדט הונגריה ב-י"ד חשוון 1761. נפטר בעיר פוזנא י"ג תשרי 1837. חי כ-76 שנים. **גאון אדיר, חריף, חכם ובנוסף על בקיאותו הגדולה בכל חדרי התורה וחרפותו הנפלאה, היה עניו מאוד, רודף חסד. גומל חסדים.** נלחם ברפורמים ובמשכילים. כהוכחה לענוותנותו ביקש שיכתבו על מצבתו: **"פה נטמן ר' עקיבא איגר עבד לעבדי ה'**

שם המשפחה איגר קיבל מאמו, (אביה הוא ר' עקיבא איגר מהלברשטט מחבר 'משנת רבי עקיבא' נחשב לאחד מגדולי רבני גרמניה). למד אצל דודו, ר' וואלף איגר בברסלוי. בגיל 13 חיבר ספר על מסכת חולין ובגיל 15 הרצה בפני תלמידים. התחתן עם בתו של הסוחר יצחק מרגליות, שפרנס את ר' עקיבא במשך שנים. לאחר התרוששות חותנו, התמנה לרב במרקיש פרידלאנד. שם הקים ישיבה ב-1790. ב-1814 הוכתר כרבה של העיר פוזנא תוך התנגדות קשה של אנשי הרפורמה. **בנו:** ר' שלמה איגר-רבה של קאליש ופוזנא, ואביו של רבי יהודה לייב איגר מלובלין. **חתנו:** ר' משה סופר (החת"ם סופר). **מספריו:** נדפסו אחרי מותו ע"י בניו. **ישו"ת רע"א •הגהות על הש"ס •גיליון הש"ס •הגהות רע"א על השו"ע •דרוש וחינוך על הש"ס •תוספות רע"א על המשנה •כתב וחותם על הש"ס •קושיות עצומות על הש"ס**

מסופר על הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל שבבחרותו, נודע שמו לתהילה כעילוי חריף ובקי בכל חדרי תורה. בגיל 14, כבר בא בברית האירוסין עם בתו של עשיר אחד, שחשק בו לחתן, בשל למדנותו הגדולה. בתקופת האירוסין, הזמינו העשיר לעירו, להתפאר בו בפני למדני המקום. מיד כשהגיע, הקיפוהו בקושיות מסובכות- לעמוד על ידיעותיו ולמדנותו, - והוא כאילם לא פצה פיו, לא מצא ידיו ורגליו.

השתאו הלומדים: **"הזה החתן המהולל שכה שיבחוהו? הארי נעשה שועל"**. התאכזב החותן העשיר אף ספג שניות לעג, וכבר חשב לנתק את הקשר! ביקשו החתן: **"ימתין כבודו יומיים נוספים, ואז יחליט"**. כעבור יומיים נכנס החתן לבית המדרש וחשף את חילו לאורייתא: ענה על כל השאלות ופתר את כל הספיקות, הוכיח את גאונותו, חריפותו ובקיאותו, והכל נדהמו מגדלותו. רק שאלה אחת טרדה את מנוחתם: מדוע כלא החתן את מעיינות חכמתו עד עתה?

"אך מדוע המתנת יומיים!" התפלא החותן. השיב החתן: "בימים הקודמים היה פה חתן נוסף, מוכשר מאוד, שרצה חותנו להתפאר בו, והוא אכן זכה להערכה רבה. אך אם אני הייתי עונה, הייתי מאפיל על גאונותו ועל ההתפעלות ממנו, והיה נגרם צער לחתן ולחותן גם יחד. לכן העדפתי לשים עצמי כעם הארץ, עד שהחתן יצא מהעיר".

זהיר ומדקדק גדול היה רבי עקיבא במצוות הכנסת אורחים בכל השנה, ובפרט בשבתות ויום טוב היה מכניס אורחים ומסב עמם על שולחן אחד. ואם בחג הפסח מדובר, הרי כבר זמן רב לפני החג היה תר אחרים שיסבו לשולחן לליל הסדר, בלי לבדוק בטיבו של האורח. פעם אחת בליל הסדר, כשהיה רבי עקיבא מסב עם אורחיו, **והנה אחד מהאורחים, נתקלה ידו בכוס, שעמד על השולחן. היין שבכוס נשפך על המפה הצחורה.** האורח לא מצא ידיו ורגליו וכבש פניו בקרקע מרחב צער ואי הנעימות שגרם. אך משראה רבי עקיבא איגר את אשר לפניו, הסיט מעט בכוונה תחילה את השולחן והפיל את הכוס שעמדה לפניו ונשפך יינה, והגיב בקול, כדי שיגיע לאוזני המסובים והאורח: **"דומה שאין השולחן עומד כראוי ויש להעמידו על מכונו"**.

ר' עקיבא איגר היה נוהג לקיים מצוות ביקור-חולים אצל כל חולי העיר פוזנא. מספרים שפעם הגיע לביקור אצל חולה שחלה במחלה נדירה, שלא היה לה תרופה, ובדיוק באותו רגע עבר במקום רופא של המלך. הדבר נודע לר' עקיבא, והוא מיהר לשגר שליח מיוחד לרופא זה, ולבקשו שיעלה ויבדוק את החולה. הרופא נאות, אולם כשהגיע וראה שמדובר במחלה שאין לה תרופה, שאל את ר' עקיבא: **"מדוע הזעקת אותי לבוא ולבדוק את החולה, הרי אתה יודע שאי אפשר לרפא את מי שחלה בחולי זה?"** ר' עקיבא: **"ואם המלך היה נתקף במחלה זו, וכי גם אז היית אומר שאין תרופה למחלה וממשיך בדרכך?"**

נזכר הרופא ואמר: **"אכן, לפני מספר שנים חלה המלך במחלה זו, וגם אז אמרתי שאין לה תרופה, אולם ציינתי בפני המלך שבעצם קיימת תרופה אחת, אבל אין אפשרות להגיע אליה. המלך התעניין בפרטי הדברים, ואמרתי לו שכדי להשיג את התרופה צריך ללכוד ציפור נדירה המצויה במדבר, הרחק הרחק מעיר המלוכה, ולהאכילו מבשרה, ואז יתרפא"**. הרופא המשיך לספר לרב כי המלך שיגר גדודים שלמים של חיילים למדבר ההוא, כדי שילכדו את הציפור. ואכן, לאחר מאמצים מרובים עד מאוד, הצליחו החיילים במשימתם ותפסו את הציפור, הביאוה למלך, שאכל ממנה והתרפא."

ובפנותו אל רבי עקיבא איגר, אמר הרופא: **"כל זה כאשר מדובר במלך, אבל כאן במקרה שלנו הרי מדובר בחולה יהודי שהוא אדם פשוט, ומהיכן ישיג את האמצעים ללכידת הציפור?"**. רופא של המלך פסק את פסוקו והלך. ר' עקיבא איגר הצטנף בפינת החדר, והתפלל לאלוקיו ויאמר: **"אהה, ה' אלוקי ישראל, הרי הינך מלך מלכי המלכים, ובני ישראל הם בניך, ואם כן ראויים הם להיקרא בני-מלכים, ועכשיו זקוק אחד מהם לציפור הזו. האם לא תשלח לנו אותה?"**

לא חלפו כמה דקות, והנה, מתדפקת ציפור על חלון הבית. ר' עקיבא איגר ציווה ללכדה, והורה להשאיר בידיו את הכנפיים, ואת השאל לבשל ולהאכיל את החולה. כך עשו, והחולה התרפא. כעבור זמן-מה עבר שוב רופאו של המלך בעיר, ור' עקיבא מיהר לשלוח אליו שלוחים ולהודיעו שלא היה צריך לנדוד עד המדבר כדי ללכוד את הציפור הנדירה ההיא. הרופא השיב שהוא אינו מאמין לכך. **"לא ייתכן. ציפור כזו מצויה רק במדבר ההוא שנקבתי בשמו, ובוודאי לא בעיר גדולה כמו פוזנא"**, אמר. ואז שיגר לו ר' עקיבא כראיה את כנפי הציפור שהותיר אצלו. הרופא התפעל מאוד מכך, ואמר **שדבר כזה יכול לעשות רק הרב היהודי**. הדברים נתפרסמו בחוצות עיר, וגדול היה באותה שעה כבודו של הקב"ה בעיני הבריות.

לאחר הסתלקות בעל "מגלה עמוקות", רבי נתן נטע שפירא זצ"ל, בא יום אחד לקראקוב אברך צעיר שפנה אל גבאי החברה-קדישא כשבקשה בפיו: מכיוון שראה כי בקרבת קברו של הגאון מצויה חלקת קבר פנויה, חפץ הוא לרכוש חלקה זו עבור עצמו. ואף הציע סכום הגון לשם כך. כאשר שמע הגבאי את דברי האברך, החל לגעור בו: "מי אתה כי תחשוב עצמך ראוי לשכב במקום קדוש כזה? ומה עוד כשבעל מגלה עמוקות ביקש להשאירו פנוי?".

אולם האברך לא הרפה. הוא היה מוכן לשלם סכום נכבד עבור רכישת הקבר. חלפו ימים, ויום אחד החל הגבאי להרהר בינו לעצמו: ההוצאות מרובות, שמירת בית החיים, הגדר הזקוקה לתיקון, הניקיון התחזוקה וקופת החברה-קדישא ריקה, והנה הזדמנות נקרתה למלא את הקופה, כי בכספים שהציע האברך תמורת החלקה ניתן יהיה למלאות רבות מן ההוצאות. "ממילא", אמר הגבאי לעצמו, "האברך צעיר, ואני זקן. ומי יודע מה ילד יום. והרי שום עד אין בינותינו". אכן, משבא שוב האברך לחזור ולבקש את בקשתו נענה לו הגבאי ותקע לו את כפו לקניין חלקת הקבר סמוך לקבר 'המגלה עמוקות', נטל את הכסף לקופת הח"ק, אך את הקבר לא רשם על שם האברך, ואף הגבאי לא התעניין כלל לשמו.

באותו יום נסתלק האברך לבית עולמו לפתע פתאום. נחרד הגבאי חרדה גדולה, שכן אפילו את שמו לא ידע, אף ניחם עצמו בכך שאיש אינו מכיר את האברך, אין לו קרובים או ידידים, ובעיקר- אין איש יודע ממעשה המכירה. הכסף הולך כמובן למטרות טובות, והכל בא על מקומו בשלום. האברך נקבר, כמנהג ישראל, כאחד בני בלי שם בחלקה צדדית, שמלבד יום הפטירה לא צוין עליה דבר, אפילו לא שם הנפטר. בלילה, בא האברך בחלום אל הגבאי וטענה בפיו: "הסכמנו על עסקה בצורה ברורה ומפורשת, ואתה את חלקך לא קיימת! שילמתי עבור חלקת הקבר ואתה תקעת לי את כפך, וקברתני במקום אחר. אתבע אותך לדין בבית דין של מעלה".

נחרד הגבאי, אבל ניסה לומר לעצמו שה"חלומות שווא ידברון", וש"דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין". אולם משנשנה החלום בלילה שלאחריו ובזה הבא ובבא אחריו, הבין שלא יצא ממנו נקי, וכדרכו של יהודי, נכנס לשפך שיח לפני הרב. "את חטאי אני מזכיר היום" – אומר הגבאי לרב, רבי יואל סירקיש, הבית חדש, "כך וכך הווה מעשה, מכרתי את שאינו ראוי, וכך וכך עלתה ביד, והנה האברך הנפטר מבהיל אותי בדברים, ורוצה לתובעני בבית דין של מעלה, כלומר, רוצה במותי".

ניחמו ה'בית חדש' בדברים וחיזקו, והורה לו שבעת שיבוא האברך שוב בחלומות לתובעו יענה לו בדברים ש"תורה לא בשמים היא" עוד, ואין דנים בפני ב"ד של מעלה אלא רק בזה של מטה. ואם הוא חפץ במשפט צדק, יבוא ביום פלוני, במקום פלוני ויתבענו בפני ביה"ד, והיה אשר יאמרו הדיינים הוא יקום. האברך בחלום, בשומעו את דברי הרב 'הבית חדש' אשר בפי הגבאי הסכים מיד, והודיע על בואו באותו יום שנקבע. ביום המיועד, הותקנה בבית הכנסת מחיצה שמאחוריה תיסתר רוחו של האברך, וכשהגיעה שעת ה"דין תורה", נשמע כמין רחש מאחורי הפרגוד, ונפתח הדיון.

ציווה הרב על האברך שירצה את דבריו בפני ביה"ד, וזה עשה כדבריו, בסכמו את טענותיו שעל החברה-קדישא לקיים את דבר ההסכם ולהביאו למנוחת עולמים במקום הקנוי לו. כשנתבקש גבאי הח"ק לענות לדברי בעל דינו, עמד ואמר: "הן אמת שכך היה סיפור המעשה, אולם היה זה מקח טעות. מעולם לא עלה בדעתי לטמנו בסמיכות לקברו של הרב בעל 'מגלה עמוקות', אין זה לפי כבודו של הרב, וזה בניגוד לצוואתו, ובן בלי שם זה, שאף את שמו לא רצה לומר לי, אינו ראוי לכך".

הרב 'הבית חדש' פנה אל המנוח שיאמר לו מה שמו ומי הוא, בכדי שיראה ביה"ד שמא ראוי הוא להיקבר אצל 'המגלה עמוקות', אך האברך סירב בתוקף לגלות דבר על אודות עצמו, באומרו שאין זה ממין העניין, ואילו את ההסכמה שבתקיעת כף יש לקיים כלשונה. לאחר ששמעו הדיינים את הצדדים, ישבו ושקלו וטרו בדבר, ובסופו של יום יצא הפסק: "מכיוון שהמנוח קנה בלי שום צל של ספק את חלקת הקבר, ומן הראוי שיקבר בה כפי שהובטח לו, אך מאידך גיסא אין ביה"ד יודע אם האיש הוא לפי כבודו של בעל 'המגלה עמוקות', ואם ראוי לעבור על צוואתו למענו, ומכיוון שאנשי הח"ק כבר יצאו ידי חובתם כלפי המנוח בזה שטמנוהו היכן שהוא, לכן אין אנו מחייבים את הח"ק להעבירו לקבר שליד הרב הגאון, אבל כדי לצאת ידי חובת אלוקים ואדם, ומחמת הספק, יפתחו את שני הקברים, זה של האברך וזה שליד קבר 'המגלה עמוקות', ויתורם פתוחים למשך הלילה. "ואתה" – סיים 'הבית חדש' בפנותו אל המנוח שמעבר למחיצה – "אם אכן ראוי אתה לשכב ליד הרב בעל 'מגלה עמוקות' תעבור לבדך אל הקבר הנכון לך". כך נעשה.

למחרת עם בוקר באו לבית החיים ויחדו אל ליבם – קברו של האברך היה ריק, ואילו הקבר ליד בעל 'מגלה עמוקות' היה מלא. הקימו הגבאים מצבה על קברו וכתבו עליה: "פה נטמן האברך לא נודע מיהו, יגיד עליו רעו". לאחר שנים נמחק הכתוב מן המצבה. בשנת תקצ"ב הוקמה מצבה חדשה על הקבר וחרטו עליה את הדברים הבאים:

"ציון לנפש חיה פה מצאנו, ודעת שמה לריק יגענו, יען נמצא קבור באשמנים, ותמחנה אותותיו מרוב שנים, אכן יגיד עליה רעו גאון עוזנו, מגלה עמוקות ומגיה חשכנו, כי רב כבודו בשם תפארת, להישאר בדור דורים למזכרת, גבאי החברה-קדישא זאת אל ליבם השיבו, ומצבה חדשה על קברו הציבו, תקב"ץ לפ"ק לבריאת ארץ ושמים".

הרב שמואל דרדי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותון ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל איריס ע"ה בת לאה חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה	יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה כל נשמות עם ישראל
---	--	---	---	---

עלון מס' 193

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

חיה"מ סוכות- אל ייאוש

"בסוכות תשבו שבעת ימים כל האזרח בישראל ישבו בסוכות, למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים"

חג הסוכות הוא איפוא זכר ליציאת מצרים, גם חג הפסח הוא זכר ליציאת מצרים, שנאמר: "שמור את חודש האביב, ועשית פסח לה' אלוקיך כי בחודש האביב הוציאך ה' אלוקיך ממצרים" וכו' לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עוני, כי בחיפזון יצאת מארץ מצרים למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך".

ולכאורה צריך להבין וכי מה יש צורך בשני חגים כששניהם מופיעים לאות ולשם זכר יציאת מצרים? הרי זכר למתן תורה עושים רק פעם בשנה בחג השבועות. וגם חגי ישראל אחרים שנתקנו על ידי חכמי ישראל כגון פורים, חנוכה, הם פעם אחת בשנה? ואם כן מה נשתנה זכר ליציאת מצרים המופיע בזמנים שונים פעמיים בשנה?

וראיתי שהסבירו: פסח בא להזכיר את יום היציאה ממצרים, ואילו סוכות בא להסביר את הימים שלאחר היציאה. וניתן לדייק זאת מהפסוקים, שכן ביחס לפסח נאמר: "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים" ואילו לענין חג הסוכות נאמר: **"בהוציא אותם מארץ מצרים"** ולא נאמר "ביום הוציא". גם תוכנם של החג מעידים על כך, פסח אכלו בני ישראל בשעת היציאה, והחיפזון אותו מזכירה אכילת המצה, גם כן היתה בשעת היציאה. ואילו בסוכות מדגישה התורה: "הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם" לאחר מכן אחר היציאה ולא בשעת היציאה.

זכר זה שלאחר היציאה הוא חשוב מאוד, הוא בא לעודד את בני בניהם של יוצאי מצרים בדורות יבואו, שלא יתייאשו, הגם שבדרכם מהיציאה היו מכשולים ונחשולים, מלחמות ואויבים. מדבר צחיח עם סוכות רעועות, ועל הכל אורך משך זמן הדרך עד הגיעם לגאולה השלמה, עד עת זכו להיכנס לארצם המובטחת. בשורת חג הסוכות הוא **אל יאוש!** העיקר בגאולה שהיא מתחילה, הגם שהגאולה מתמשכת, מתארכת ונערכת בשלבים, אין להיבהל אם היא מופיעה קמעה קמעה, ובמינון קטן ואיטי. היא דורשת סבלנות מהגאולים. יש להתחזק בה תוך אמונה וביטחון בתקווה ותפלה שתגיע לסופה וליעדה. אם יהודי מתקשה לזכור זאת, באים שבעת האושפזין להזכיר זאת כדוגמא אישית. כיצד היתה דרכם של אבותינו מגלות לגאולה. והם מופיעים בסוכה בכל לילה ומספרים לנו את סיפורם האישי. ההלכה שצריך לראות את הכוכבים הגדולים דרך הסכך, לרמז לנו הגם שאנו בגלות ונמצאים בסוכה הרומזת על כך, יש לנו לצפות כלפי השמים, ודרך אמונה זו נראה בעזרתנו יתברך את האור.

בברכת שבת שלום וחג שמח

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
שמעון וכרמלה מרילי
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
מיטל בת דינה ופרי בטנה
רחל בת זוהרה
כל עם ישראל

18/10/2008

יט' תשרי תשס"ט

חיה"מ סוכות

הפטרה: "והיה ביום ההוא" - יחזקאל לח'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:28	17:39	18:19
ת. אביב	16:44	17:41	18:16
חיפה	16:34	17:40	18:15
ב. שבט	16:44	17:41	18:17

שואל ומשיב בהלכה - הבטה בפני רשע

מה שאסרו רבותינו להסתכל בפני אדם רשע, האם יש בזה איסור גם בזמנינו, ואם כן, כיצד נוהגים גם חכמים גדולים בתורה להקל בזה?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א:

תשובה:

במסכת חגיגה (טז.) אמרו, המסתכל בקשת עיניו כהות, שאסור להסתכל בקשת. ובשעה שרואים את הקשת, יש לברך: "ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם זוכר הברית, נאמן בבריתו וקיים במאמרו". וכתב ר' דוד אבודרהם, "נשאל הרא"ש, איך מסתכלים בקשת בשעה שמברכים, והרי המסתכל בקשת עיניו כהות, והשיב, שאין המסתכל כרואה, כי המסתכל מוסיף ומדקדק בהבטתו יותר מן הרואה". ומבואר שכל מה שאסרו רבותינו בכל מקום להסתכל, כוונתם בזה שאסור להתבונן בהסתכלות, אבל ראייה כרגע להעיף את העינים לראות איזה דבר, אין בזה איסור.

וכיוצא בזה כתב בספר יוסף אומץ (יוזפא), שאף שאסור להסתכל בלבנה (בירח), מכל מקום בראייה כללית אין איסור כלל, ודוקא שמביט בה בעומק אסור. ומן האמור מבואר גם כן לגבי הסתכלות בפני אדם רשע, שאין איסור בזה אלא כשמביט בפניו זמן ממושך קצת להתבונן בו, אבל ראייה רופפת לרגע, וכגון שהוא מדבר עמו ומידי פעם רואה את פניו, אין בזה איסור. וכן כתב בספר תורה תמימה (פרשת תולדות). וכן נהגו גדולי ישראל שהיו צריכים להפגש עם מלכים ושרים עריצים משנאי ה' במקומות גלותם, לא היו מסירים פניהם בהפגנות בכדי שלא להביט ברשע, אלא היו מעלימים עיניהם ומסתכלים קצת בפני השר שלפניהם.

בזכות הצדקה

מובא בספר "ברכי נפשי" של ר' מיכאל צורן דברים המובאים מפי הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א סיפור מופלא על הנגיד הרב בן ציון דונר זצ"ל שנפטר בפתאומיות מדום לב מיד לאחר פורים תשס"ח, כאשר ביום הפורים עצמו הספיק לחלק שני מיליון ליש"ט! לנצרכי עמך בית-ישראל.

בימים שלאחר פטירתו החלו להגיע ה'סיפורים הקטנים' של הרב בן ציון. אותם מעשים שבהם הקפיד עד כמה שידו מגעת. מעשה החסד הרבים שעשה הן בגופו והן בממונו. שבועיים לאחר פטירתו הפתאומית של הנגיד, שהיה אחד מגדולי מחזיקי עולם התורה, סיפרה לה הרבנית קניבסקי תחי' מעשה מופלא שאירע אצל הגאון ר' חיים קניבסקי.

אנשים נכנסו ובאו לביתו של הגאון וסיפרו בהתפעלות על גדולת מעשה הצדקה של הרב דונר זצ"ל, תוך שהם מזכירים את לבו הרחב שהתווסף לכל נתינה. זה ציין את השנים הרצופות שבהן הקפיד לומר 'שבת שלום' לאלמנה, השני נקב בחיור שובה הלב שהיה ניכר על פניו בעת חלוקת הכספים וכו'. הגר"ח קניבסקי שמע את הדברים ואמר: "ומה אתם חושבים? שהגזרה נגזרה עליו ביום שלאחר פורים תשס"ח? לא ולא! כבר לפני 20 שנים! נגזר עליו הדבר הזה, כי מספר שנותיו הסתיימו, אלא שבשל מעשי הצדקה המופלגים שלו, דחו בשמיים את גזר-הדין, והאריכו את חייו בעוד 20 שנים!".

המקורבים ששמעו את הדברים יוצאים מפי הרב, מיהרו להעביר את המסר אל האלמנה ובני ביתה, המתגוררים בלונדון, שהרי יש בכך כדי להפיח רוח-חיים בקרב הלבבות השבורים. ומה הייתה תגובת האלמנה בשומעה את הדברים? "כן, אני נזכרת", אמרה בהתפעלות, "בדיוק לפני 20 שנים הייתה לבעלי המנוח תאונה קשה מאוד, והוא יצא ממנה בניסי ניסים ללא פגע, כשהאנשים האחרים שהיו יחד עימו באירוע העידו לאחר מכן שבדרך הטבע לא היה לו כל סיכוי לצאת מהתאונה הזו בשלום!". זה קרה, כאמור, בדיוק לפני 20 שנים!

להעמקת שורשי היהדות

צהר 1-800-20-11-12
מרכז מידע יהדות 02 5811911.....
שופר 03 6777779.....
לב לאחים 02 5312555.....
שבת אחים 04 8666134

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

תרומות לגיליון שבת כבחירתך:

להקדשות / הנצחות / לעילוי-נשמת /
לרפואה שלמה / להצלחה ולתרומות
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

שיעורים מהתקלים

בכל ימי רביעי בשעה 21:00 בדיוק, בביה"כ "עין-חמד"
מתקיימות הרצאות מרתקות מבין טובי המרצים מערכים.
בנושאים אקטואליים כגון הסרת עין הרע, חינוך הילדים,
ביטחון ואמונה ועוד נושאים רבים ומרתקים.
לא להחמיץ !!!

רבי אליהו בן שלמה זלמן זצ"ל - הידוע בכינויו **הגאון מוילנה**: מגדולי חכמי התורה. נולד בעיר סלץ הסמוכה לבריסק בליטא ב-ט"ו ניסן 1720, נפטר ב-י"ט תשרי 1797 (חי כ-77 שנים). **בהיותו כבן שבע דרש בבית הכנסת הגדול דרוש ופולפול עמוק אשר לימדו אביו ויהי לפלא**. שלט בכל ספרות התורה. הצטיין במידותיו והסתפק במועט. פרוש מענייני העולם. מעוטף בטלית ומוכתר בתפילין כמעט כל היום. עניו מאוד ולא אבה להמנות בתור מנהיג, רב או דיין. למד עם תלמידיו ספרי הקבלה ובפרט בספרי האריז"ל.

בהיותו בן 40 החל ללמוד בספרי האריז"ל. כתב פירושים לזוהר תיקונים לספר יצירה ולספרא דצניעותא. אמרו עליו כי כיוון לדברי האר"י יותר מתלמידו הרב חיים ויטאל זצ"ל. מאז שהחל להתעסק בנסתר, לא כתב בנגלה רק מה שכתבו תלמידיו ששמעו מפיו. תקיף בדרכו בעניין הלכה. התנגד לתנועת החסידות בעיקר כנגד הבעש"ט.

אחד מאנשי המופת בדורות הראשונים, ואחרי האלפסי והרמב"ם לא נמצא חכם גדול כמוהו, ולכן מכונה בשם **גאון**. אמרו עליו שלא הניח דבר גדול או קטן בהלכה ובקבלה,

והשגתו הועילה לו לרדת לעומקם של הדברים שלמד. כל דברי התורה היו שמורים בזכרונו. **גאון בנגלה ובנסתר**. התמדה מופלאה בתורה. למד חכמות, ובפרט מתמטיקה והנדסה שסייעו לו להבין כוונת התורה בכל מקצעותיה. בעודו צעיר לימים קיבל על עצמו גלות, לנדוד מספר שנים. עבר בערים שונות בפולין ואשכנז והגיע עד ברלין. בסוף ימיו חפץ לעלות לארץ ישראל, ונסע עד העיר קניגסברג, פתאום שינה דעתו וחזר לביתו, באומרו כי אין לו רשות מן השמים לעלות לארץ ישראל.

רבנו: ר' משה מרגלית, מחבר פירוש "פני משה" על הירושלמי. בהגיעו לגיל 10 קנה לו חבר, ושוב לא למד אצל רב ולא למד בישיבה. בהיותו בן 12 כדברי בעל עליות אליהו, "כבר באו בקרבנו" כל שבע החכמות בתכלית הדקות והאמת, "וכל רז לא אניס ליה". **מתלמידיו**: ר' חיים רב וריש מתיבתא מוולוז'ין, ר' שלמה הרב דוילקאמיר, ר' שלמה מטלאטשין מ"מ בעיר וילנה, ר' צבי הירש מסימיאטיץ, ר' שלמה מעיר מאהילוב.

מספריו: הרב כתב כ-56 ספרים בנושאים שונים: פירושו על התנ"ך, משנה ותוספתא, מכילתא ספרא וספרי וסדר עולם, ש"ס בבלי וירושלמי, הגהות וחיידושים, שולחן ערוך, מנהגים, דקדוק וחכמות וקבלה

פעם אמר רבי יוסף שאול נתנזון, שהיה רבה של לבוב לתלמידיו: "האם סבורים אתם שאני מתמיד גדול בלימוד התורה? אינכם אלא טועים, ואף שאני מקפיד כל ימי לעסוק בתורה בכל רגע פנוי שלי, עודני רחוק מלהשיג את השיעור הראוי להתמדה בלימוד התורה הקדושה. הוסיף ואמר רבי יוסף שאול לתלמידיו: "בדורות האחרונים היה רק איש אחד, שהיה ראוי לתואר של **"מתמיד מושלם"** הלא הוא הגאון רבי אליהו מוילנה, שלא קם כמותו מאז ועד היום הזה. אספר לכם על כך פרט מדהים ששמעתי מזקני הדור בשנות ילדותי, וכך הם סיפרו:

לגאון מוילנה היה פנקס קטן, שבו היה רושם את הרגעים הספורים שבהם ביטל עצמו מלימוד התורה. ומדי שנה בשנה, בערב יום הכיפורים, היה הגאון עובר על מה שרשם בפנקסו באותה שעה, ומחשב את הזמן שביטל עצמו מן התורה במשך כל אותה השנה, **ושעה ארוכה היה בוכה ומתודה על "עוון ביטול התורה" שלו**. רבי יוסף שאול סקר במבט נוקב את תלמידיו הנדהמים, וסיים ואמר: **"לימים בדקו באותו פנקס של הגאון מוילנא ומצאו, שמעולם לא הגיעו כל אותם רגעים של ביטול תורה בשנה אחת, לזמן של שלוש שעות"**.

בני הגאון סיפרו על הרגלי השינה של אביהם: קיבל על עצמו כל ימיו לא לישון יותר משתי שעות ביממה, ומימיו לא ישן יותר מחצי שעה רצופה. ובאותה החצי שעה היו שפתיו מרחשים הלכות ואגדות. ככלות החצי שעה, היה מתגבר כארי, נוטל ידיו ולומד בקול רם, ויושן שוב חצי שעה, וכך היתה שיעור שינתו שלש מחציות השעה בלילה, ומחצית השעה ביום.

מסופר על הרב שתמיד כל חלונות הבית היו מוגפים מהסיבה הפשוטה הבאה: הרב לא רצה לדעת מתי יום ומתי לילה, ואין זה משנה את העובדה עם כעת יום או לילה, הוא חייב בעבודת ה', והוא אינו רוצה להיות מוסך מן העובדה אם כעת יום או לילה.

פעם אחת הגיעה אחותו לבקרו לאחר שבמשך זמן של שנים ארוכות (כ-50 שנים) לא נפגשה עימו. לאחר שנקשה על הדלת והרב ראה אותה, הוא ניגש אליה באומרו: **"בעולם הבא שעתנו תהיה פנויה יותר. כאן צריך לנצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה ולעשיית מצוות"**, ושלחה מביתו אחר כבוד.

קרן מיוחדת היתה בוילנא, מעזבונו של רבי משה קרמר, סבו של הגאון מוילנא, אשר שמה לה למטרה לתמוך בתלמידי חכמים. בין הנתמכים היה נכדו של ר' משה קרמר, הגאון מוילנה. מידי שבוע היו מעבירים באמצעות השמש סכום כסף לידי, שנועד לספק את צרכיו וצרכי בני ביתו.

לימים החליט השמש לשלשל את הכסף הנועד לרב - לכיסו, ולהקל בזה על מצבו הדחוק. הוא לא נרתע מלעשות זאת בידועו כי הגאון בצדקותו לא יגער בו על כך. **ובבית הרב רעבו הילדים ללחם**. כאשר אשתו הרבנית היתה באה להתנות את צערה על הסבל שנגרם לילדים מתוך זה שאין לה במה להשביע את נפשם הרעבה, היה הגאון משיב לה, שתשלחם לבתי השכנים וירחמו עליהם ויאכילום, ודי בזה שלא יגועו ברעב.

כך נמשך הדבר כל ימי חייו של השמש. הגאון לא ציערו על כך מעולם, אדרבה, גדולה היתה שמחתו על זה שמצליח להסתיר מפני השמש את העובדה שידע הוא על מעשיו הנלוזים, **ועומד כל העת בניסיון שלא לבייש את השמש העני בזה שיגלה את דבר הגניבה**.

טלטלה עזה בכתפו עוררה את רבי שלמה מהרהוריו. לצידו עמדו שני חיילים חמושים והוא ידע שאין בידו בירה ועליו להראות להם את תעודותיו ובתעודות יגלו שונאי ישראל אלו מאיזו עיירה הגיע ובדמיונו יכול היה רבי שלמה לראות בחלחלה את סופה של הרפתקה זו. ימים ימי מלחמת העולם הראשונה והשליטה על עיירתו של רבי שלמה עברה מן השלטון הרוסי לגרמני ושוב לרוסי. בזמן המלחמה, בעת שנכבשה העיירה על ידי הצבא הגרמני "זכו" ליחס הוגן ורווח להם מעט אך תקופה זו, לא נמשכה זמן רב. בסביבה התפשטו שמועות על עלילותיו וגבורתו של גנרל רוסי מסוים אשר הצליח להכניע כל אויב שעמד מולו. יודעי דבר לחשו כי הוא מתכוון במסע כיבושיו "לעבור" דרך העיירה בה התגורר רבי שלמה ואכן, לא ארכו הימים ושוב מצאו עצמם יהודי העיירה נתונים תחת המגף הרוסי.

מבית אבן נמוך בפאתי העיירה, יצאו לילה אחד חמישה אנשים כשפניהם מביעות קורת רוח. היו אלה חמשת האנטישמים הגדולים ביותר שבין גויי העיירה. למחרת היום התפשטה הידיעה בקרב היהודים כי אל הגנרל הרוסי השולט בעיירה, הגיעה משלחת של חמישה אנשים שהעלילו בפניו על היהודים, כי הם ראו נחת מן השלטון הגרמני ואף מסרו באוזני הקצינים הגרמניים סודות צבאיים חשובים. הגנרל הודיע שיחקור את השמועה ביסודיות ואם תתברר כנכונה, לא יחוס על יהודי העיירה ולא ישאיר מהם שריד ופליט ובינתיים, עד לסיום החקירה, נצטוו היהודים לא לצאת מן העיירה לשום מקום. כמו כן, הודיע הגנרל, שאם ייתפס יהודי מחוץ לגבולות העיירה יתפרש הדבר כהודאה באשמת הבגידה ברוסיה וכברירה מן העונש וכך יעמיד הבורח את העיירה כולה בסכנת כליה.

הגזירה התקבלה בכאב רב. בטוחים היו היהודים שלאחר חקירה ודרישה תתברר האמת והאשמה המגוחכת הזו תתבטל אך בכל זאת ההרגשה של אסירים המרותקים למקומם הציקה להם. סוחרים נאלצו לבטל נסיעות חשובות בענייני עסק, והילדים שתכננו מסע מרתק לעבר בית הרוחות הבודד שביער הסמוך לעיירה, נאלצו לוותר על תוכניתם הנועזת. מעבר לכל זה העיקה על לב תושבי העיירה דאגה מכבידה אחת ימי חג הסוכות ממשמשים ובאים. את הלולב, הערבות וההדסים ניתן היה להשיג בעיירה אך מה יועילו אלה באין אתרוג? ואותו, אפשר להשיג רק בעיירה הגדולה המרוחקת מן העיירה מהלך שני ימים.

ישבו רבני העיירה על המדוכה והחליטו שפיקוח נפש דוחה את מצוות ארבעת המינים מה גם שמדובר בחייהם של כל יהודי העיירה ולכן, יברכו השנה על ארבעת המינים בליבם ואף את הנענועים יאלצו לעשות במחשבתם בלבד. יהודי אחד לא ויתר. הוא לא ביקש רשות, הוא פשוט הודיע לרבני העיירה שהוא יוצא העירה על-מנת להביא אתרוג כשר ומהודר. ניסו הרבנים להניאו מכוונתו, והוא בשלו סיבה יש לו ובגללה הוא מוכרח, ממש מוכרח, לצאת ולהשיג אתרוג כשר ומהודר אף במחיר חייו. "אל דאגה", הרגיע רבי שלמה את רבני העיר הנסערים. "לא יתכן כי בשל מצווה יביא עלינו הקב"ה פורענות". בסופו של דבר, יצא אל הדרך כשברכתם המודאגת של רבני העיירה מלווה אותו. בתבונה רבה ובזהירות הצליח לחמוק מן העיירה מבלי שהחיילים השומרים עליה השגיוחו בו. עתה, בצעדו יחידי בדרך, הרשה לעצמו להרהר בינו לבינו באותה סיבה כמסה אשר דחפה אותו לדרוך המסוכנת. זיכרונות עגומים צצו ועלו במוחו ממרחק הזמן.

בן היה לו לרבי שלמה ופנחס שמו. כל תושבי העיירה, לרבות הכומר, התקנאו בו על בנו זה. עיניים כחולות צוחקות היו לו וגומות בלחיו מוחו חריף, ודיבורו כן וישיר. בן חמש שנים בלבד כבר בנה עם אביו את הסוכה בחצר ביתם וביום שלאחר מכן, נסע עם אביו העירה על-מנת לקנות אתרוג. הילד ידע שאבותיהם של רוב חבריו מסתפקים באמירת ברכה על ארבעת המינים של רב העיירה, אך מצווה זו היתה חביבה מאוד על רבי שלמה והוא היה מקפיד שיהיו לו ארבעת המינים מהודרים משלו. פנחס הקטן הסתובב בין דוכני האתרוגים כשהוא נרגש. באוויר עמד ריח משכר. הוא עזר לאביו למצוא אתרוג כשר ומהודר במיוחד. בזהירות רבה עטף רבי שלמה את אוצרו הריחני, שילם עבורו סכום רב והם שבו לביתם שם הניח רבי שלמה את החבילה העטופה על מדף גבוה.

ערב החג, הסוכה מוכנה, והבית מצוחצח. אבא עוד לא חזר מבית-הכנסת ואמא במטבח טרחה סביב הדגים הממולאים לפי מרשם של הדודה רבקה. פנחס, בלא לעורר כל רעש ניגש לחדר הספרים, גרר כסא, טיפס עליו בזריזות והנה קופסת האתרוג בידו. הוא צירף לאתרוג את הלולב, הערבות וההדסים ויצא אל הסוכה לערוך "חזרות" על נטילת לולב. לא היתה לו סבלנות לחכות יממה תמימה. הוא הוציא את האתרוג מעטיפתו והריח הנעים כבש אותו. לאט ובזהירות נענע את ארבעת המינים אנה ואנה כשלפתע – ידיים חזקות אחזו בו. בבהלה ניסה לצעוק אך פיו נחסם ארבעת המינים נפלו ונתגלגלו אל הארץ ופנחס עצמו נישא אל מרכבה רתומה לשני סוסים אשר המתינה לו בחוץ כשבתוך המרכבה חיכה לו כומר העיירה מחכה ידיו בהנאה.

עשרים וחמש שנה עברו מאז אותו מעשה וליבו של האב עוד לא מצא ניחומים על אבידתו הגדולה. עכשיו בצעדו בדרך יחידי כאילו חזר והדהד באוזניו קולו של הצדיק, רבו הקדוש, האומר לו כמו אז לפני עשרים וחמש שנה: "בוא יום ותמצא את בנך רק הישמר כל ימך להקפיד, אפילו מתוך מסירות נפש, להשיג אתרוג מהודר לחג הסוכות, כי באתרוג תיוושע". ואכן, זוהי סיבתו הכמסה של רבי שלמה, זו הסיבה שבשלה מוכן היה לסכן את חייו עבור אתרוג מהודר לחג הסוכות.

יומיים הלך רבי שלמה רגלי כשהוא שואב עידוד מרוחו של רבו הקדוש ומן המחשבה על בנו. בהגיעו לעיר מיהר לשוק, שם עמדו דוכני האתרוגים כאילו ממתינים היו לו. בחר לו רבי שלמה אתרוג יפה ומהודר שישמש את בני העיירה כולם, שילם עבורו, עטפו בזהירות והחל ללכת במעד מהיר בדרך חזרה, כשפתאום... טלטלה עזה בכתפו ושני החיילים לצידו. תוך שעה קלה מצא עצמו רבי שלמה עומד בפני הגנרל הרוסי ששימעו יצא למרחוק ובעיניים כחולות חודרות מביט הגנרל ביהודי הניצב לפניו. "מה יש בחבילה העטופה?", דרש לדעת. רבי שלמה פורש אט אט את העטיפה, פותח את מכסה הקופסה, והחדר מתמלא באחת בריח עז, משכר.

עיני הגנרל מתערפלות. הריח הנעים כמו מעמיד לנגד עיניו תמונה רחוקה, מטושטשת, המתבהרת לאיטה. קולות, שמות, פרצופים, כל שהשיחו ממנו האנשים והשנים. העומד כמו חי לפניו הוא קורא, זועק, שואל – "אבא?". השניים נפלו זה על זה. עם התקדש ליל החג, היתה העיירה כולה עטופה בהתרוממות רוח ובשמחה מיוחדת. שמחה על הגזירה שבטלה, ושמחה על האושפיז החדש שהצטרף לסוכתו של רבי שלמה, הרי הוא הבן האובד ששב הביתה.

הרב שמואל דרדי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה זצ"ל יעקב בן סלימה זצ"ל עמירם בן דבורה זצ"ל משה בן איזה זצ"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה זצ"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'ה ע"ה מצליח בן אסתר זצ"ל מנחם בן טובה זצ"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה זצ"ל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל איריס ע"ה בת לאה חיים בן יעקב זצ"ל שבתיא בן רנדה זצ"ל גילי אוהלי בן חווה זצ"ל משה בן רוזה זצ"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה	יעקב בן בת-ציון זצ"ל משה כרמלי בן נעימה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה זצ"ל אסתר בת נעמי ע"ה כל נשמות עם ישראל
--	---	---	--	--

עלון מס' 194

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יזכר לאלוהי בית הכנסת שכולת עין חמד - אגשרת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת בראשית- נחש הערמומי

"והנחש היה ערום מכל חית השדה"

הפיתוי הוא נחש חלקלק, מפותל ופתלתול, הוא בוחר היטב את מטרותיו. זוחל לאט בלי לעורר תשומת לב או קולות מיותרים. מפתיע בנקודת תורפה שבאגפים. לעולם לא יתקוף בהתקפת מצח נחושה. כך ינהג תמיד, כמו בהתערבותו הראשונה בחיי האדם, כאשר בא אל האשה. דווקא אל האשה, אשר לא שמעה ישירות מפי ה' את צו עץ הדעת, כי אם מפי בעלה. רישומו של האיסור בעיניה משום כך ודאי חלש יותר.

אין הנחש מספר על כוונותיו הסמויות מיד. הוא מסתיר היטב את המטרה, שלקראתה ברצונו להוביל. קודם כל הוא יוצר את האווירה הנוחה למזימותיו. משפץ מעט את העובדות כדי להתאימן לתוכנית הכללית. מראה אהדה והזדהות עם הקרבן שזו האשה באמור לה: "אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן". הגם שבדברי ה' המקורי כפי ששמע אדם הראשון נאמר מפורשות: "ויצו ה' וכו' לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל ומעץ הדעת וכו' לא תאכל ממנו".

כלומר דברי האלוקים הם קודם כל צו, פקודה ברורה. בתחילתה שהכל מותר, ממש כל עצי הגן מותרים באכילה ביד רחבה כמשתמע מן הביטוי החוזר "אכול תאכל", המרמז על אפשרות בלתי מוגבלת, כמה שתראה כל האיסור מתמקד בעץ אחד ויחיד הניצב בתוך הגן.

אך הנחש החלקלק מתאים את הדברים באזניה לאחר סילוף מעט ומחדיר כבדרך אגב הערכה שונה למהות האיסור: "אף כי אמר אלוקים". אמר ולא ציווה. היינו, האיסור לא חמור כל כך. "לא תאכלו מכל עץ הגן"? כלומר, האם כל העצים אסורים עליכם? זה אמנם הוצג בצורת שאלה, כדבר לא בטוח, אך מידת הרחמנות על המסכנים עולה ממנו, רחמנות על האומללים, שהכל נאסר עליהם.

זהו איפוא הפרינציפ. הוא חוזר על עצמו במילוני וריאציות מאז ימי קדם ועד ימינו. להתעלם מן המותר, לחשוב רק על האסור והמגביל. להוכיח שזו גזירה שאי אפשר לעמוד בה, ובגללה הופכים החיים לסבל. עכשיו הדרך פתוחה וקצרה. העץ, הדומה לשאר עצי הגן, הופך לטוב למאכל ולתאוה לעינים ל"נחמד". האורות המרובים קורצים לפצע אי אפשר לעמוד עוד בפיתוי: "ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל". ואז, בחלוף התשוקה נפקחות העיניים. מקסם השווא מתפוגג, והעולם שונה לחלוטין, במקום התאוה עולה הכעס נורא, לא על עצמו חלילה, כי אם על הנחש המפתה אשר זחל כבר למאורתו, ומשם אורב הוא להזדמנות הבאה. **נתקלתם בו כבר אי פעם?**

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
בועז בן ציפורה
מרזון ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
שמעון וכרמלה מרילי
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'ה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
עינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
מיטל בת דינה ופרי בטנה
רחל בת זוהרה
מרים בת בלה
אורן בן אסתר
יצחק בן עזרא
משה בן תמרה
זינבול בת אידה
יעקב בן ג'ולייט
זבולון בן מרים
בנימין בן יקוט
יהודה בן סעידה
פלורה בת זוהרה
מיה בת עדי
כל עם ישראל

25/10/2008

כו' תשרי תשס"ט

פרשת בראשית

הפטרה: "כה אמר"- ישעיה פר' מב-מג'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:21	17:32	18:12
ת. אביב	16:37	17:34	18:09
חיפה	16:26	17:32	18:07
ב. שבע	16:37	17:34	18:10

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

מה מברכים על "לחמניות מתוקות"? ומהו ברכת "הפיצה"?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה: !

לחמניה או חלה מתוקה שנרגש בהם טעם מתיקות, ברכתן בורא מיני מזונות וברכה אחרונה "מעין שלש", ואין יוצאים בהם בשבת ידי חובת שלש סעודות, אלא אם כן קובע סעודה עליהן. (230 גרם). ולדעת בני אשכנז, חלות חצי מתוק ברכת "המוציא". וחלה מתוקה שלמה ברכתה "מזונות" אלא אם כן קובע עליה סעודה.

הפיצה, אם נילושה בחמאה וחלב, וניכר בה טעם החלב והחמאה, מברך עליה בורא מיני מזונות, וברכה אחרונה על המחיה, אבל אם נילושה במים וחלב ולא ניכר בה טעם החלב, ברכתה המוציא לחם מן הארץ וברכת המזון.

הכרת הטוב

להלן סיפור מופלא עד מאוד שיש בכוחו ללמדנו עד כמה עלינו להשריש במידתנו את הכרת הטוב. ומעשה שהיה כך היה: לפני כשתים-עשרה שנים למד אחד הבחורים בישיבה בירושלים. לא חלפו ימים רבים ומיודענו הגיע לפירקו, גיל שמונה-עשרה לחופה אמרו רבותינו. לא חלפו ימים רבים ובסייעתא דשמיא מצא את בת-זוגתו לאחר מספר פגישות עם אחת הנערות. החתונה איפוא נקבעה לאחר מספר חודשים באחד האולמות בירושלים.

הגיע היום המיוחל, החברים מהישיבה הגיעו כדי לשמח חתן וכלה. החתן הורכב לאחר כבוד על אחד מחבריו והריקודים יצאו לדרך. בסיום הארוע המשמח ביותר בחייו, נכנס החתן למטבח. שם הוא רואה את הטבחית ולידה את שוטף הכלים. הוא פנה לשוטף הכלים ואמר: "אני רוצה להודות לך על כך שהצלחת והסכום והכנסות היו כל כך נקיים". הלה חיך מעט ואמר: "תודה". לאחר מכן פנה מיודענו אל הטבחית ואמר לה: "אני רוצה להודות לך על שהאוכל היה כל כך טעים. נהנתי וגם חבריי נהנו מאוד". לא חלפו שניות אחדות והנה מבחין הוא בדמעות הזולגות ללא הרף מעיניה של הטבחית. החתן לא ידע את נפשו. שמא הוא פגע בה? הוא פנה אליה ושאל: "מדוע את בוכה, האם משהו קרה?".

היא הביטה בו בעיניים אדומות ואמרה בקול רועד: "אני כבר חמש-עשרה שנים! מבשלת באולם זה. מעולם, אבל מעולם לא הודו לי על האוכל הטעים. אתה הראשון והיות והתרגשתי מאוד, לא יכולתי להתאפק ודמעות זלגו מעיניי. ריגשת אותי מאוד באמירה זו!".

אי אפשר שלא להתפעל ולהתפעל מאותו בחור צעיר הנמצא ביום המרגש ביותר בחייו וכיצד נמצא בראש מעיניו חובת הכרת הטוב. אומנם הטבחית מקבלת משכורת עבור עבודתה וכן גם שוטף הכלים. והרי הוא עצמו משלם לבעל האולם על הארוע. ואף על פי כן מצא לנכון להודות. עד כמה עלינו ללמוד ולהשריש מידה זאת ולהודות לכל אחד ואחד. ועל אחת כמה וכמה על האדם להודות בביתו ולסובבים אותו. הן כאשר גברת הבית עמלה וטרחת לבשל לבני הבית, עליהם להודות לה והן כאשר בעל הבית עושה קניות יש את הצורך להודות לו ועל זה הדרך.

יקרה מפנינים

ניתן לרכוש את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים המופצים מדי שבת בשבת, בתוספת קונטרס תפילות וקונטרס שמות.

ישנן הסכמות לספר מפי גדולי הדור:

- הרב הגאון עובדיה יוסף שליט"א
- הרב הגאון בקשי דורון שליט"א
- הרב הגאון יצחק יוסף שליט"א
- הרב הגאון שמואל פנחסי שליט"א

עלות הספר במחיר מסובסד במיוחד פחות מעלות ההדפסה ומופץ לצורך זיכוי הרבים מומלץ בחום לזכות בני משפחה, שכנים, מכרים וכו'. לא להחמיץ !!! לפרטים, נא להתקשר לליאור 050-6615031

שיעורים מהתנ"ך

בכל ימי רביעי בשעה 21:00 בדיוק,

בביה"כ "עין-חמד" מתקיימות הרצאות מרתקות עד מאוד מבין טובי המרצים מערכים.

הרב בוייר, הרב דוד שטרית, הרב צביאלי בן-צור, הרב שווקס, הרב גאי ועוד רבים

בנושאים אקטואליים כגון הסרת עין הרע, חינוך הילדים, ביטחון ואמונה ועוד נושאים רבים ומרתקים.

לא להחמיץ !!!

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:

PnineEH@gmail.com

תרומות לגיליון שבת כבחירתך:

להקדשות / הנצחות / לעילוי-נשמת /
לרפואה שלמה / להצלחה ולתרומות
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הגאון רבי משה סופר זצ"ל - המכונה **החת"ם סופר** על שמו ועל שם ספריו (חידושי תורת משה), מרבני הונגריה, נולד בשנת 1762, נפטר ב-כ"ה תשרי 1839. חי כ-77 שנים.

אביו: ר' שמואל. **בניו:** ר' אברהם שמואל בנימין - הכתב סופר, ר' שמעון. **רבותיו:** ר' נתן אדלר הכהן, ר' פינחס לוי הורוביץ (בעל "ההפלאה"), ר' משולם זלמן חסיד. **מתלמידיו:** ר' אברהם שמואל בנימין, ר' הלל ליכטנשטיין, מהר"ם שיק- רב קהילת חוסט בהונגריה, ר' אריה מבייא.

בהגיעו לגיל 9 למד בישיבתו של ר' נתן אדלר בפרנקפורט דמיין (גרמניה). **בגיל 13 כבר דרש בענייני הלכה.** למד מתמטיקה ואסטרונומיה, נסמך להוראה על ידי ר' נתן אדלר הכהן ור' מרדכי בנט. נשא לאישה את בתו של ר' משה ידוויץ בפרוסניץ. מחוסר פרנסה קיבל על עצמו משרת רבנות בעיר דרזניץ, ובשנת 1798 עבר למטרסדורף (הונגריה) ועמד בראש הישיבה כחמש עשרה שנים.

בשנת 1803 כשנפטר ראש ישיבת פרשבורג ר' משולם איגרא נקרא למלא את מקומו ועמד בראש ישיבה גדולה שהקים ומאות תלמידים הגיעו אליה מכל אירופה. עוד בטרם הגיע לפרשבורג כבר נודע כגאון וגדול בתורה. שימש כרב הגליל (המחוז) וכראש הישיבה כ-36 שנה – עד יום מותו.

מספריו: החת"ם סופר השאיר אחריו כ-100 כתבי יד: **חת"ם סופר** - חידושים על הש"ס **פירוש על הגדת פסח** **צוואת משה:** צוואת מוסר לבניו ולזרעו **ישו"ת חת"ם סופר** **ישירת משה** - שירים ופיוטים בדרך הקבלה **יתורת משה** - פירוש על התורה **יספר זכרון** - סיפור צרותיו אשר סבל במשך הימים שבה פרשבורג הייתה במצור בימי מלחמת צרפת.

הסדר בישיבתו של החת"ם-סופר בפרשבורג היה, שהוא מסר סדרת שיעורים בעשרים וארבע סוגיות. סדרת השיעורים התפרסה על-פני שלוש שנים, ובשנה הרביעית היה מתחיל את סדרת השיעורים מחדש, בעבור תלמידים חדשים. יצחק-אהרון לנדסברג היה תלמיד מצטיין בישיבה, ושמו הלך לפניו כאחד העילויים שבחבורה. הוא נכנס לישיבה בגיל צעיר, ועל-כן נשאר בה שנה נוספת, דבר שלא היה מקובל. עם תחילת זמן הלימודים של השנה החדשה סח לפי תומו באוזני תלמידי הישיבה החדשים, **כי עדיין זוכר הוא היטב את השיעור הראשון ששמע מפי החת"ם-סופר בבואו לישיבה.** התלמידים הצעירים רצו להשתכנע באמיתות דבריו וביקשוהו לחזור על השיעור הראשון, אשר שמע לפני שלוש שנים. **יצחק-אהרון קם והחל להרצות בשפה קולחת ובטוחת את שיעורו של החת"ם-סופר בסוגיה הנלמדת.**

אך סיים יצחק-אהרון את 'שיעורו', עלה מעבר לדלת קול צעדים, שבישר את בואו של ראש-הישיבה. התלמידים קמו ביראת-כבוד לפני רבם והתיישבו על-פי ינע ראשו. החת"ם-סופר פתח בשיעורו והתלמידים החלו מיד להחליף ביניהם מבטי פליאה. **הם זכרו היטב את מילותיו של יצחק-אהרון, בשעה שחזר על השיעור, ואלה היו כמעט אותן מילים שיצאו זה עתה מפי ראש-הישיבה.** כעבור כמה דקות קלטו עיניו של החת"ם-סופר את חילופי המבטים והוא ביקש הסבר לדבר. מבוכה גדולה השתררה בחדר. לבסוף בחר החת"ם-סופר באחד התלמידים ותבע ממנו להסביר. התלמיד נאלץ לספר, כי זה עתה חזר התלמיד לנדסברג בדיוק על אותו שיעור. החת"ם-סופר שקע בהרהורים והתלמידים חשו מבוכה רבה. לבסוף אמר: "האומנם הבחור יצחק-אהרון לנדסברג הקדימני באמירת השיעור?", ומיד הוסיף: **"אם כך, אין לי מה לחדש הפעם". סגר את הגמרא ויצא.**

עזיבתו של החת"ם-סופר באמצע השיעור השרתה אווירה קשה בקרב התלמידים. יותר מכולם חש יצחק-אהרון תחושת אשם עמוקה. בלב נשבר ובראש מורכן פנה להסתגר בחדר צדדי. "מה עוללתי לרבי היקר, מה עוללתי!", מלמל בעיניים זולגות דמעות, "איך גבה ליבי וכיצד העזתי להחציף פניי כל-כך!". תלמידי הישיבה הבינו לרוחו של יצחק-אהרון ולא הפריעו לו. חלפה שעה, חלפו שעותיים, חלף הלילה, ויצחק-אהרון עודנו מסתגר בחדר. העניין היה לנושא השיחה היחיד בישיבה: **האם חטא יצחק-אהרון במעשהו, או שמא עשה זאת בתום-לב מוחלט ואין להאשימו?** האם נכון נהג הנשאל כשגילה לראש הישיבה את האמת, או שזה מקרה מובהק שבו מותר ומוטב היה לו 'לשנות' מן האמת? האם על יצחק-אהרון להתנצל לפני החת"ם-סופר? ואולי ראוי שמשלחת גדולה, המייצגת את כלל התלמידים, תתייצב לפניו ותבקש את מחילתו?

את הדיונים הבלתי-פוסקים בסוגיה קטעה הודעתו הדרמתית של החת"ם-סופר. בהודעה נקראו כל תלמידי הישיבה, ללא יוצא מן הכלל, להתכנס באולם בית-המדרש בשעה הנקובה. בתוך דקות נוצרה תעשייה מפוארת של שמועות וניחושים, בשאלה מה יגיד ראש-הישיבה. האופטימיים, ואלה היו במיעוט, הניחו שהוא ישמיע כמה מילות מוסר ובכך יסיים את הפרשה. הפסימיים נעו בניחושים בין שיחה קשה ונוקבת, שתזעזע את אמות הסיפים של הישיבה, ובין הגרוע מכול - הודעה על נטישתו את כס ראש-הישיבה, הואיל ו"אין לי עוד מה לחדש". את המתח באוויר אפשר היה לחתוך בסכין. כארבע-מאות תלמידי הישיבה המתינו בנשימה עצורה לתחילת דבריו של ראש הישיבה. הרב סקר את התלמידים בעיניים לחות ושתק.

לפתע פרץ בבכי. "בני היקרים", פתח ואמר, "מאז אתמול אינני מוצא מרגוע לנפשי. מה עשיתי! ביזיתי את תלמידי יצחק-אהרון. במקום לשבח תלמיד יקר זה, שקלט וזכר את שיעורי מלפני שלוש שנים, נחפזתי לבטל את שיעורי ובכך גרמתי לו עוגמת-נפש וצער עמוק. אספתי את כולכם לצורך דבר אחד", המשיך החת"ם-סופר ועצר. עיניו סקרו את האולם הגדול. מבטו עבר מתלמיד לתלמיד עד שמצא את מבוקשו. בקצה האולם, בפינה, הצטנף לו, חיוור ורועד, יצחק-אהרון. ראש הישיבה הגביה את קולו וכמעט בצעקה קרא לעברו: **"אנא, תלמידי היקר, אנא סלח לי!"**. צמרמורת הרעידה את גוום של מאות התלמידים. ראש ישיבתם, הגאון הנודע, מכנס אותם רק כדי לבקש בנוכחותם מחילה מתלמידו.

המאורע המסעיר הוסיף להעסיק את בחורי הישיבה בפרשבורג עוד זמן רב. התלמידים הצעירים, שהצטערו על שהפסידו שיעור מפי רבם, הבינו כי בזכות זה זכו לשיעור יקר הרבה יותר, שיעור מיוחד באהבת-ישראל ובענווה, שיעור לכל החיים. ואילו התלמיד העילוי, מוקד הפרשה, גדל והיה לרבי יצחק-אהרון לנדסברג, לימים אב- בית-דין של גרויסרדין.

שלא להישבע

בין ישיבות רבות כיתת צבי את רגליו בניסיון למצוא עבורו מקום מתאים. ברוב הישיבות שהיה לא הרגיש כי נותנות הן מענה לצרכיו הרוחניים הגבוהים בלימוד התורה. לבסוף נפל הפור על ישיבת סלבודקה שישבה בעיר חברון, בה מצא חבורה של לומדי תורה ביגיעה, וצוות רמי"ם מעולה שהרווה את צימאנו העז של צבי הצעיר. הוריו שמחו מאוד על כי מצא את מקומו, מה גם שמדובר היה בישיבה בעיר הקודש חברון, דבר שהגביר את שמחתם המרובה.

אולם שנה אחת בלבד זכה צבי ללמוד בישיבה. מאורעות תרפ"ט הנוראות שמו קץ לחייהם של רבים וטובים מבני הישיבה הי"ד וביניהם גם לחייו של צבי הלר הי"ד שהיה במוותו רק בן חמש עשרה והוא הצעיר שבין התלמידים הנרצחים. להוריו נודע כי בידי הממשל הבריטי מצויים חפצים רבים של הנטבחים, וביניהם גם חפצים של בנם הקדוש. הם שכרו את שירותיו של ד"ר בוקסבוים, עורך דין ידוע, בתקווה שיעזור להם לקבל לידיהם את אותם חפצים אחדים שנותרו למזכרת מבנם האהוב.

לעורך הדין נודע כי אכן ישנם מספר חפצים כשבניהם מצוי גם סידורו של צבי אותו העניקו לו הוריו קודם פרידתם מהם, ושעל פי העדויות החזיקו בידיו בזמן רציחתו. ההורים, הגאון רבי יחיאל הלר ורעייתו שמחו מאוד לשמע הבשורה. אולם, כשעורך הדין פלט כי המושל הבריטי ידרוש מהם להישבע כי אכן החפצים הללו שייכים אכן לבנם, חוורו פניהם.

האב החל להסביר לעורך הדין כי מעולם לא נשבע על שום דבר וכי אין בכוונתו לעשות זאת הפעם. עורך הדין החל להסביר לאב כי המשמעות של הסירוב להישבע עלולה להיות גם שלילת כל זכויותיהם בפיצויים אליהם הם זכאים לאחר רציחת בנם. האב הנחרץ אמר בתקיפות כי הוא מוכן להפסיד את כל הפיצויים וגם את חפצי הבן ובלבד שלא להישבע כלל.

לאחר מספר ימים הודיע עורך הדין להורים כי החפצים בידיו וכי הם יכולים לבוא ולראותם, וכי אם ישבעו את השבועה הנדרשת הם יכולים לקחת את החפצים באופן מיידי. ההורים הגיעו למשרדו במהירות. כשהאם ראתה את הסידור המוכר פרצה בבכי קורע לב. עורך הדין לקח את האב הצידה וניסה לדבר על ליבו כי במצב רגיש זה ישבע בכל זאת למען אשתו.

האם בשומעה זאת אמרה מיד כי היא מתנגדת בכל תוקף לכך שבעלה יסטה מדרכו וישבע, ואפילו אם בשל כך ימנע מהם לקבל את החפצים היקרים כל כך לליבה. עורך הדין הנדהם מעוצמתם של ההורים עזב בריצה את משרדו ורץ אל המושל האנגלי, בהתרגשות רבה סיפר לו את שארע במשרדו, ושאל את המושל: "האם דמעותיה של האם אינן ערובה מספקת לכך כי החפצים שייכים לבנה, כך שאפשר הפעם לוותר על הדרישה לשבועה?" המושל שהתפעל מגדלותם של ההורים שהיו מוכנים להקריב כל כך עבור עקרונותיהם, נענה, ונתן אישור חד פעמי לתת את חפצי הבן ללא שבועה.

מה עדיף לבחור

מסופר על ה'חפץ חיים' זצ"ל, שבזמנו היה אברך בן תורה שפעל רבות למען הישיבה בסלוצק. לימים הציעו לו משרת רבנות. חיכך האברך בדעתו, האם יעזוב את פעילותו בישיבה ויקבל עליו את עול הרבנות או יוותר על הרבנות לטובת פעילותו למען הישיבה. בא האברך אצל ה'חפץ חיים' לשאול את פיו: "אם אקבל את משרת הרבנות- יהיה זמני פנוי יותר ללימוד התורה". נענה הרב ואמר לו: "שאלה לי אליך, כמה נוטל סנדלר בעד זוג נעליים?". האברך שלא הבין את שאלת הרב, חשב חלילה שהרב היה בערוב ימיו, שמא השתבשה עליו דעתו. אולם משום שכיבדו ענה: "כשלושה רובל".

המשיך הרב והקשה: "ומה מחירו של זוג נעלים מבית החרושת?". ענה האברך: "כשני רובל". "כמה לפי דעתך מרוויח הסנדלר מזוג הנעליים?" הוסיף ושאל הרב. "רובל וחצי", השיב האברך. "וכמה מרוויח בעל בית-החרושת מכל זוג נעליים?". "עשרים או שלושים פרוטות בלבד"- "אם כן, פליאה היא בעיני. מדוע הסנדלר הוא עני ואביון ובקושי מרוויח את לחמו, ואילו בעל בית-החרושת, שנוטל בשכרו של זוג נעליים חמישית ממה שנוטל הסנדלר הוא עשיר מופלג?".

הסביר האברך, כי אומנם הסנדלר מרוויח יותר מבעל בית-החרושת על כל זוג נעליים, אבל הוא אינו מסוגל להוציא מתחת ידו אלא שניים או שלושה זוגות לשבוע. ואילו בית-החרושת, על מאות הפועלים העובדים בו, מייצר מדי יום ביומו מאות זוגות נעליים, לכן הוא מרוויח פי כמה וכמה מן הסנדלר, אף כי הוא נוטל מחיר נמוך בהרבה".

"אם כן, הרי שאלתך באה על פתרונה. ייתכן שבשבתך על כסא הרבנות תוכל ללמוד יותר שעות במשך היום, אבל מה רב ההבדל בין לימוד היחיד שלך לבין הלימוד של מאות תלמידים בישיבה, שכל אחד מהם לומד עשר שעות ויותר ומוסיף עוד בלילה. ואתה שהנך עמל למען הישיבה, הרי אפילו אם יפול בחלקך אחוז קטן מלימוד של מאות תלמידים- יהיה שכרך הרבה מאוד".

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותון ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל

הרב שמואל דרדי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל
איריס ע"ה בת לאה
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
כל נשמות עם ישראל

עלון מס' 195

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת נח - בחברת הינשוף והג'ירפה

"וישאר אך נח ואשר אתו בתיבה"

האחד ששרד. איש אחד, משפחה אחת. האחד שלא נכנע לאופנות החדשות, הוא ניצל בו התמקדו באותה שעה כל התקוות.

למרבה הפלא כרך ה' את הצלתו של נח בתנאים קשים. במשך שנה שלימה הוטל עליו לצוף על פני מי התהום שגאו בתוך תיבה סגורה בחברת כל ממלכת החי. חבריו ושותפיו למסע ההצלה היו: פילים, ג'ירפות, קופים ונמרים, חזיר בר ותרנגולות בית, הינשוף והיתוש ובעצם מי לא? והשאלה נוקבת, מדוע ה' שהוא כל יכול בחר בדרך הצלה זו?

לאחר עיון מסתבר, שלא היתה זו כלל תיבת הצלה, כי אם תיבת מבחן לנח ולמשפחתו. מבחן שהיה תוצאה הגיונית של שואת המבול, אשר השתוללה באותה עת מסביב לתיבה. פגישת ניצולים זו כפתה עליהם מושג שנשכח - **חיים משותפים**. בכורח המציאות קלטו מחדש מושגים וערכים, שנשחקו באותה תרבות וחברה ששקעו. תוך התנסות מתמדת למדו יום יום כי חיים משותפים ייתכנו רק אגב ויתור הדדי והכרה בקיומו של הזולת. בתנאי התיבה כל ניסיון להעדפת ה"אגו" הפרטי, היה גורם להם להתפוצצות מיידית. אז הבינו ולמדו על בשרם מה הביא את החורבן של בני דורם. ה' העמידם במבחן החסד, אם יעמדו בו ירכשו מחדש את העקרון החשוב, שעליו תיכון חברת העתיד שעליהם לייסד.

נח אכן עמד במבחן. הוא מיצה אותו עד תום. בכך הצדיק את האמון, שנתן בו ה', הוא היה ליוצר האנושות השניה. וכה דברי המדרש: "כל י"ב חודש שהיה נח בתיבה, לא ראה שינה, לא הוא ולא בניו. לא ביום ולא בלילה. שהיה עוסק וזן את הבריות שעמו. והיה מגיש לכל בהמה חיה ועוף את אוכלם כלימודם. ובשעות שהם למודים לאכול. יש בהמה, שהיא אוכלת בשעה אחת ביום, ויש בשתיים ויש בשליש הלילה ויש בחצות ויש בקרות הגבר, והיה נותן לכל מזונו בשעתו".

נעקוב מעט בעיני הדמיון אחר נח ובניו, הרצים מבהמה אחת לחברתה, מן החיות אל העופות, כדי לעמוד בלוח הזמנים של סעודותיהם, יום אחר יום ולילה אחר לילה - במשך שנה שלימה. נח אכן קלט את "המסר" והבין היטב מדוע בחר ה' להצילו דווקא בדרך זו.

נח הפגין מסירות נפש יוצאת מן הכלל למען הזולת, ובתנאי התיבה מימש את תכונת החסד שקיננה בלבו. בשונה מחבריו הנמצאים תחת התיבה בעומק של מאות מטרים אותם בני הדור שטבעו. אלו אשר השתיתו את חברתם על האנוכיות הגסה המצמיחה כל רע, בא נח והוכיח במעשים ולא בדיבורים שזה אפשרי.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה מצליח בן נזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.ש. כדורי וב"ב
דוד בן גרציה
בועז בן ציפורה
גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טילה - זווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן מרג'ורי דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת איירן
מרס בת בלה
אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
יחזק בן עזרא
עונת בת רחל ברכה
זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל
יעקב בן ג'ולייט
יהודית בז בת מרים
ציון בן צ'חלה
זבולון בן מרים
בנימין בן יקוט
מרים בת טמה
יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי
פלורה בת זוהרה
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
מיטל בת דינה ופרי בטנה
לימור בת אהובה
רחל בת זוהרה
כל עם ישראל

01/11/2008

ג' חשוון תשס"ט

פרשת נח

הפטרה: "רני עקרה" - ישעיה פר' נד'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:15	17:26	18:02
ת. אביב	16:32	17:22	17:58
חיפה	16:33	17:23	17:58
ב. שבע	16:35	17:25	18:01

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

אדם שאוכל "מצה" לאחר הפסח מהו ברכתו? וכן מה מברכים על פסטים הממולאים בבשר?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה:

ברכת המצה בכל שאר ימות השנה שנוי במחלוקת הפוסקים, ומנהג הספרדים לברך על המצה לאחר הפסח "בורא מיני מזונות" ולאחריה ברכה מעין שלש, על המחיה. אולם החרדים לדבר ה' נוהגים לאכול המצה בתוך הסעודה של פת, ונפטרים בברכת הפת וברכת המזון. פשטידה או פסטל הממולאים בבשר או דגים או גבינה, והבצק של הממולאים הוא עיסה רגילה, ונאפים בתנור עימהם, מברך עליו ברכת המוציא. אולם הפסטים בימינו וכן הסיגרים ממולאים בבשר או תפוחי אדמה הינם מטוגנים בשמן עמוק, וברכת בורא מיני מזונות, ולאחריו ברכת על המחיה כאשר אוכל שיעור מהם. ואין צריך לברך ברכה נפרדת על המילוי שבתוכו. ולענין "לחם עגין" שלוקחים עיסה רגילה ועליו מורחים בשר כתוש עם מעט תבלין, ונאפה יחד, ברכתו המוציא וברכת המזון.

הבת שהחזירה בתשובה

פעם גרה משפחה חילונית בבני ברק. מכיוון שהם גרו בסביבה זו, ומוסדות החינוך באזור הינם דתיים, והיות ובתם הייתה בגיל צעיר (כבת שבע שנים) החליטו לשלוח את בתם ללמוד באחד מבתי הספר שבסביבה היות והניחו כי חינוך בגיל צעיר לא ישפיע על בתם. לאחר תקופה לא ארוכה, החליטה הבת שהיא רוצה לשמור שבת וביקשה מאמה תדליק נרות שבת ומאביה שיערוך קידוש.

כששמעו זאת, כעסו הוריה עד מאוד והסבירו לה שכל עוד היא חיה בבית שלהם- עליה להתנהג ולציית לחוקים שנקבעו על ידם. והם אינם רוצים לשמור שבת ואף אסרו עליה לשמור שבת ועליה להיזהר מלעלות נושא זה. ולא רק זאת, אף עליה עצמה אסרו לשמור שבת. אולם הבת לא נכנעה לתכתיבי הוריה ולא התייאשה, וכך מדי שבוע הייתה פורצת מריבה ביניהם. יום ששי אחד, החליטה הבת כי אינה שומעת בקול הוריה והיא תדליק נרות שבת ויהי מה! לפיכך נכנסה למכולת הסמוכה כדי לקנות נרות. המוכר, ששמע כי הבת מבקשת שתי נרות, היות וידע שהמשפחה אינה שומרת שבת, הניח שהילדה רוצה נרות נשמה ונתן לה שניים (נוהגים להדליק נרות כאלה בימי השנה לפטירת הקרובים).

באותו לילה, כשהוריה היו בסלון, עלתה הבת בשקט, נכנסה לחדרה ושם הדליקה את הנרות. היות והילדה הייתה בשקט דקות ארוכות מדי, חשדו בה שהיא מעוללת דבר מה, לפיכך החליטו לבדוק אחר מעשיה. כשפתחו את הדלת, הם ראו את נרות הזיכרון הדולקים. "בשביל מי הדלקת אותם?" הם שאלו בתדהמה. "אחד בשביל אבא", היא ענתה בפשטות, "ואחד בשביל אמא".

המשמעות המזעזעת בדבריה של הילדה, בלי כל כוונה מצדה, פגעה כחץ בלבם של הוריה. הם הבינו, זה רק עניין של זמן עד שהקשר שלהם עם היהדות יגווע ומשפחתם תפגרת מעם-הנצח. ההורים הסכימו על אתר לשמור את השבת וכיום משפחה זו חזרה בתשובה שלמה אל אביהם שבשמים.

קדישת קדישת

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, קרית ספר, (טבריה - במתכונת מצומצמת)

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!!

היו שותפים בהפצת התורה וחיוזק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ליאור עצמון בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 050-6615031 (בנק לאומי)

היכרות, היכרות

בעז"ה יפתח בקרוב קורס "טעמי המקרא"

בקורס נלמד בצורה יסודית:

1. טעמי המקרא 2. ביטוי האותיות 3. כללי הדקדוק

הקורס מיועד לילדים בגיל 8 ומעלה. הקורס יתקיים בימים א' ו-ג' בשעות 18:00-19:15 בבית "כ" בני יוסף" לעדת הפרסים, רח' הערבה 5 (קסטל). עלות הקורס במחיר סמלי ביותר להוצאות עלויות. מספר משתתפים מוגבל. כל הקודם זוכה. הקורס יועבר בס"ד ע"י אליהו מועלם.

רוב מסיימי הקורס הקודם, הינם היום בעלי קוראים טובים. לפרטים: נא לפנות לאליהו מועלם הי"ו, נייד 0503-289623

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

תרומות לגיליון שבת כבחירתך:

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת
לרפואה שלמה / להצלחה ולתרומות
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

רבי ישראל פרידמן מרוז'ין זצ"ל הידוע כר' ישראל מרוז'ין: נולד בעיירה פראהבישט ב-ג' תשרי 1796. מייסד שושלת רוז'ין ואדמו"רה הראשון. ידוע בפרישותו וקדושתו שכמעט לא היה אוכל. העיד על עצמו כרבי יהודה הנשיא בשעתו "**לא נהיתי מהעולם הזה כלל**". כבן שש היה כשנפטר עליו אביו בדמי ימיו, ואחיו ר' אברהם גידלו וחינוכו. בהיותו בן 7 התארס ובהיותו בן 13 התחתן. בהיותו בן 16 שנים נפטר אחיו בדמי ימיו, ורבי ישראל נתמנה כממלא מקום אחיו ואבותיהם. תוך כשרון ארגוני רב בנה הצדיק הצעיר את המרכז החסידי. עורר את התפעלותם של צדיקי הדור, ובתוכם זקן הצדיקים רבי אברהם יהושע השיל מאפטא.

כעבור 25 שנים נאסר בעקבות עלילה של מתנגדיו ע"י שלטון הצאר, הוא הואשם בכך שציווה להרוג שני "מוסרים" (יהודים שהיו מלשינים לשלטון על העלמות מס בקרב הקהילה היהודית ועל חייבי-גיוס לא רשומים במפקד אוכלוסין). 22 חודשים ישב במאסר בקמיניץ ובקיוב. מששחרר עבר לקישינב, משם ליאסי ולבסוף לסדיגורה, בה בנה, מחדש את מרכזו, שעלה עוד על זה שברוז'ין. נפטר ב-ג' חשוון 1850. חי כ-54 שנים. ציונו בסאדיגורא.

ילדיו: ר' שלום יוסף מסדיגורה. ר' אברהם יעקב מסדיגורה. ר' דוב בער מליווא. ר' מנחם נחום משטפנשט. ר' דוד משה מצ'ורטקוב. ר' מרדכי פייביש מהוסיאטין. הרבנית חיה מלכה טברסקי, אשת ר' יצחק טברסקי מסקווירא. הרבנית מרים הגר, אשת רבי מנחם מנדל הגר מויז'ניץ. הרבנית גיטלה מונזוהן. הרבנית לאה הלפרין. **אביו:** ר' שלום- בנו של ר' אברהם המלאך. **אם:** חווה- נכדת ר' נחום מטשרנוביל. **נשותיו:** מרת שרה (זיווג ראשון). מרת מלכה (אלמנת רבי הירש מרימנוב- בזיווג שני).

מדברי תורתו של רבי ישראל לוקטו בספרים: עירין קדישין • בית ישראל • תפארת ישראל • כנסת ישראל • פאר לישירים ועוד.

זה חודשים שהצדיק ר' ישראל מרוז'ין נתן במאסר (בעקבות עלילה זדונית). חסידיו כמהים לראותו, אך השלטונות אינם מאפשרים לאיש לבקרו. גדולה במיוחד דאגת אימו של הצדיק, דאגת אם אוהבת לשלום בנה. יום אחד הצליח אחד מחסידיו, עשיר מופלג, שניהל עסקים מסועפים על-פני כל המדינה, להשיג אשרת ביקור בכלא. האישור, שניתן לו בזכות קשריו הטובים, הותנה בשמירת הביקור בסוד. לילה קודם הפגישה התגנב החסיד לבית אימו של הצדיק. דמעות התרגשות הציפו את עיני האם בשומעה את הבשורה. "אנא, הבא לי סימן שאכן ביקרת אצל בני", התחננה. "המקום הראשון שאליו אבוא בשובי מהכלא יהיה ביתך", הבטיח החסיד הנאמן. פגישת החסיד עם רבו הייתה מרגשת מאוד לשניהם. מיותר לתאר את רגשותיו של החסיד כלפי רבו, אך גם שמחתו של הצדיק הייתה רבה. במיוחד שמח למשמע פרישת- השלום מאימו.

שעה ארוכה שוחחו בעניינים שונים. בשלב מסוים, כשחש החסיד כי השעה כשרה, ביקש רשות להציג שאלה הטורדת את מנוחתו מאז נאסר. לאחר שהצדיק הבטיחו כי לא יקפיד עליו, העז לשאול. תחילה הלך סחור-סחור ופתח בסיפור על הבעל שם-טוב: בראשית ימי התגלותו הגיע הבעל שם-טוב לעיירה במחוז וואהלין. בני העיירה יצאו בהמוניהם לקבל את פניו, ורק רב העיירה, שנמנה עם מתנגדיו, סירב לחלוק לו כבוד. "לא אכבד אדם שאיננו תלמיד-חכם, אף אם הוא מחולל ניסים", הצהיר. חסידי הבעל שם-טוב ניסו לשכנעו שהבעל שם-טוב הוא גדול בתורה, ואז התרכך קמעה. "אם יוכיח לי כי ת"ח מובהק הוא, אלך אליו ואף אתן לו פתקה", התחייב. קודם שעזב הבעל שם-טוב את העיירה הטריח עצמו לבית הרב. "רשאי אתה לבחון אותי בלימוד", אמר לו הבעל שם-טוב בענוה. הרב שאל והבעל שם-טוב השיב באופן שלא הותיר כל ספק בדבר למדותיו. הרב לא הסתפק בכך וביקש לבחון בסוגיה אחרת. גם כאן הפליא הבעל שם-טוב בבקיאותו. הרב, שהיה איש-אמת, קם ממקומו ביראת-כבוד, פרש לקרן זוית וכתב פתקה לבעל שם-טוב. **בין בקשותיו בפתקה תינה הרב את קושי פרנסת ביתו. הבעש"ט פנה לפרנסי העיירה וביקשם להגדיל את משכורתו החודשית של הרב.** "סיפור זה מלמד על גודל ענוותנותו של הבעל שם-טוב. לא זו בלבד שלא הקפיד על מי שפגע בו, אלא אף פעל לשיפור פרנסתו", אמר החסיד לצדיק מרוז'ין.

הוא עצר לרגע את שטף דבריו, נשם עמוקות, ואז הזכיר סיפור דומה במקצת שאירע עם הצדיק מרוז'ין עצמו: זה היה לא-מכבר, בשעה שרבי ישראל מרוז'ין בא לחג-השבועות לביקור בלמברג. בהגיעו לשער העיר המתין לו המון רב. בנו של רב העיר (הגאון הנודע בעל 'ישועות יעקב') התקשה להשלים עם העובדה שהכבוד שחלקו בני עירו לצדיק מרוז'ין עולה על הכבוד שנוהגים בני העיר באביו המרא-דאתרא. פעל הבן וגם הצליח למנוע מהצדיק לקיים מניין בימי החג באכסנייתו. הצדיק מרוז'ין העביר על מידותיו ובתום ימי שהותו בעיר, פנה לערוך ביקור בבית המרא-דאתרא. בעלותו במדרגות ביתו של הרב עישן הצדיק, כהרגלו, מקטרת. בנו של הרב, שעדיין לא נחה דעתו, שילח לעבר הצדיק גערה: "**עזות היא להיכנס לבית אבא עם מקטרת ביד!**".

הצדיק מרוז'ין לא הגיב לגערה החצופה, ואולם חסידיו אמרו לבן הרב: "**גם כאשר ביקר רבנו אצל הרב מאפטא עישן מקטרת, ואיש לא הקפיד על כך**". הבן הקנאי לא ויתר: "**וכי משווים אתם את הרב מאפטא לאבי, רבה של למברג?**". לא חלפו ימים רבים ומיתה חטופה פקדה את **בן רבה של למברג**. לאחר שהזכיר החסיד העשיר את דבר המעשה, אמר: "בין החסידים מדברים כי נתקיים כאן מאמר חז"ל במסכת סוטה: '**שני תלמידי-חכמים... אין נוחים זה לזה בהלכה, אחד מת ואחד גולה**'. והנה, בנו של בעל ה'ישועות יעקב' נפטר ואילו רבנו נמצא בגלות".

הרהר הצדיק מרוז'ין והשיב: "לא, אין המשל דומה לנמשל. מותו הטראגי של בן הרב איננו קשור ביחסו כלפי, שהרי אני מחלתי לו מחילה גמורה כבר באותו רגע. גם גלותי איננה קשורה לסיפור זה, אלא לעניין אחר לגמרי. אגלה לפניך סוד כמוס, אשר אף ישמש לך הוכחה בעבור אימי כי פגשתי בכלא. בטרם נתעברה זוגתי עם בני הצעיר (הרבי מהוסיאטין), באתי לאימי ואמרתי לה: '**נודע לי כי בעולם העליון יש נשמה גבוהה ביותר אשר נגזר עליה לרדת לעולם הזה, ונשמה זו תשפיע טובה בעולם, ברוחניות ובגשמיות**'. עם זאת נגזר על אותו צדיק שיוריד את הנשמה למטה באחד מיוצאי חלציו, שעליו להתייגר בייסורי גלות ומאסר. באתי אלייך, אימי, כדי לשמוע בעצתך. 'תשובת אימי הייתה חד-משמעית: 'מה לא יעשה אב בעבור ילדיו!'. ובכן, הלוא תדע מדוע יושב אני במאסר". קיים החסיד את הבטחתו ומיד בשובו לרוז'ין סר לבית אימו של הצדיק. כשסיפר לה את ששמע מבנה, נהרו פניה. "החייתני", אמרה האם, "החייתני".

להלן סיפור מופלא עד מאוד המובא ע"י הרב קינן משה מערוץ 'הדברות' המראה באופן המוחשי ביותר וללא צל צילו של ספק את השגחתו של הקב"ה בעולמינו. וסיפור שהיה כך היה:

בישיבה אחת של חב"דניקים בניו-יורק אחד מהתלמיד שהגיע לפרקו ובסייעתא דשמיא מצא את בחירת לבו ואף נקבע מועד החתונה. הוא פנה לארבעה חבריו והזמין לחתונתו. עוד סיפר, כי היות והכלה מתגוררת במונטריאול נקבע איפוא כי החתונה תיערך שם. הם כמובן שמחו שמחה גדולה. הם ישבו ודנו כיצד יגיעו למונטריאול. בסיכומם של עניין החליטו ארבעת החברים כי ישכרו מכונית. אומנם הנסיעה תארך כשש שעות והם יתחלפו ביניהם במהלכה, אולם המחיר יהיה זול בהרבה לו יצטרכו הם לשלם עבור טיסה.

ומהחלטה למעשה. ביום החתונה הם שכרו רכב גדול ונסעו לאולם השמחות שבמונטריאול. שם הגיעו ושמחו רבות את החתן. בשעה 23:00 החליטו כי עליהם לחזור היות וזמן הנסיעה אורכת כשש שעות. הם נפרדו מהחתן. אולם הוא פנה אליהם בבקשה נרגשת: "חבריי, אני מודה לכם שבאתם להשתתף במחותני. אולם כפי שאתם רואים- אתם היחידים מהצד שלי. כל שאר האורחים הינם מהצד של הכלה. לפיכך, אני מבקש ממכם שתישארו בשבת חתן. היום כבר יום חמישי. רק עוד יומיים וזהו". הביטו החברים זה בזה ואמרו בצער: "האמן לנו, אנחנו מאוד היינו רוצים להישאר. אולם לצערנו על מנת להגיע לכאן שכרנו רכב. אולם עלינו להחזירו עד למחר בבוקר ולכן אנו חייבים לחזור היום!". עליך להבין, אם לא נחזיר את הרכב בזמן- נאלץ לשלם קנס גבוה מאוד!".

לאחר הפצרות חוזרות ונשנות הגיעו לפתרון חלקי שירצה את כל הצדדים. שניים מהחברים יישארו לשבת חתן ושניים האחרים יחזרו. אותם שניים שהוחלט שיחזרו נכנסו לרכב והחלו בנסיעה הארוכה בחזרה לניו-יורק. תוך כדי נסיעה, פתח אחד מהם את מקלט הרדיו על-מנת שלא יירדמו במהלך הנסיעה. הם הופתעו עד מאוד לשמוע את הידיעה הבאה: "הסופה שציפינו לה תקדים וכבר בשעה הקרובה ירדו שלגים וממטרים כבדים. השלגים יערמו והדרכים יחסמו לתנועה". הם, בהיותם חב"דניקים על פי רוב לא שומעים חדשות, וכלל לא היו מודעים כי סופה אמורה להתרחש.

התבוננות קצרה במחוג הדלק הראתה כי עליהם לתדלק במהירות. בשארית הדלק האחרונה הגיעו לתחנה. אולם שם נכונה להם הפתעה גדולה עד מאוד. על שלט נייר גדול שנתלה בכניסה לתחנה היה כתוב: "בעקבות הסערה- התחנה תהיה סגורה היום ותפתח מחר בבוקר!". הם היו אובדי עצות. בלית ברירה החליטו כי יגיעו למקום המאוכלס הראשון ושם יעבירו את הלילה. השלג החל להיערם ולאחר זמן קצר הגיעו לבית-אבות. הצלב המונח על גבי המבנה הראה ללא צל של ספק כי מדובר בבית-אבות של נוצרים.

בצר להם יצאו מהרכב והחלו לנקוש על הדלת בחוזקה. אולם לא קיבלו כל מענה. השלג הרב כבר הצטבר והקור העז שרר בחוץ. הם החלו לנקוש בכל כוחם. לאחר דקות ארוכות נשמע קול: "כאן לא בית-מחסה. לכו מכאן!". הם התחננו על חייהם אולם השומר אמר: "תשמעו, אין לי מקום פנוי עבורכם". "אנא ממך", אמרו, "אם לא תכניס אותנו- נמות מהקור העז ששורר בחוץ. אתה חייב לעזור לנו ולמצוא עבורנו מקום לינה רק שנעביר את הלילה".

לבסוף נכמרו רחמיו עליהם ואמר: "תראו, יש לי מקום חצי-פנוי". הם הופתעו ושאלו מהי הכוונה, והוא ענה: "לכל אחד מהשוהים בבית-האבות יש דירה קטנה המכילה חדר שינה וסלון. היום נפטר אחד מהזקנים. גופתו נמצאת בחדרו. אם אתם רוצים, אתם יכולים לישון בסלון עד למחרת בבוקר". המחשבה עוררה בהם סלידה, לשהות באותה דירה עם נפטר! הם החליטו לחזור למכונית. לאחר דקות מספר הבינו כי לא יוכלו להפעיל את החימום של הרכב בשל חוסר הדלק. ולמעשה, אם הם לא ישהו בביתו של הנפטר- למחרת יערכו שלושה הלוויות. גם שלהם! הם חזרו לבית-האבות תוך כדי כך שהם מביעים את הסכמתם.

"תזכרו", פנה הלה במבט נוקב, "אל תפריעו את מנוחת הנפטר. מחר השכם בבוקר עליכם להעלים מכאן". בקושי הם הצליחו לעצום עין. המחשבה על שהיה בדירה אחד עם הנפטר הדירה שינה מעיניהם. למחרת השכם בבוקר קמו השניים בזריזות, ופנו לעבר הדלת. לפתע עצר אחד האברכים ובסקרנות אמר: "אני הולך להציץ בחדרו של הנפטר". חברו ניסה להניעו מכך באומרו: "מה זה משנה מי נפטר? בוא נלך, נתדלק את הרכב וניסע לישיבה". אך האברך בשלו. הוא נכנס לחדר בו שכנה גופתו של הנפטר. לפתע זעקה נפלטה מפיו...

המשך הסיפור המותח והמרתק יובא בשבוע הבא בעז"ה

<p>הרב אטון שבתי בן אסתר יצ"ל איריס ע"ה בת לאה חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה יצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כתון ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה יצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל</p>
--	--	---	---	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת לך לך - גודלו וטובו מלא עולם

אברהם אבינו אבי המאמינים מחפש ומגלה את "בעל הבירה", בחקירותיו ובהתבוננות מעמיקה על כל יצירה. ואכן הפלא ניבט בכל בריאה ובכל יצירה, אשר מוכיח בעליל וללא ספק על "תוכנית אב" כיצד הכל מתוכנן ביד "מהנדס חכם" - אדריכל בונה העולם, והכל מכון עד כדי השתאות ונציג דוגמאות אחדות:

עולם הקוסמוס - אנחנו מרוחקים כמאה וחמישים מיליון ק"מ מהשמש. מתוך מרחק עצום זה קיים ויסות למזג אוויר שיהיה סביל ונוח לאדם ולדירים על כדור הארץ. לו היינו כמה עשרות אלפי ק"מ רחוקים או קרובים יותר היינו קופאים או נשרפים, והבורא תלה את כדור הארץ בדיוק במרחק הנכון, לא קרוב מדי ולא רחוק מדי, כדי לאפשר לחי ולצומח להתקיים.

גוף האדם - אותם שבעה שמונה ליטרים של דם שבגופינו מורכבים מיותר מעשרים וארבעה טריליונים של תאים, המטיילים בכל הגוף שלשת אלפים עד חמשת אלפים פעם בכל יום! שבעה מליונים של תאי דם חדשים נוצרים בגופינו מידי שניה! למערכת שאיבה זו היכולת לעבוד ללא הפסקה במשך עשרות שנים בלי לחדול אף לרגע וזו רק מערכת אחת ממערכות הגוף.

אחד מפלאי הגוף הוא "מיץ הקיבה", כל מאכל הנאכל על ידי האדם מועבר דרך צינורות דקים לקיבה, שם נשפכות עליו תמיסות שונות והופכות אותו לכמעט נוזלי. ונשאלת השאלה: הרי אותו חומר טוחן ומכלה גם את הבשר המוצק והנוקשה שאדם אכל [כגון בשר שור], ואם כן איך אותה חומצה לא מפרקת ומכלה גם את בשר הקיבה עצמה? כיצד מבחין אותו מיץ לדעת מה להפוך לתמיסה נוזלית, ומה להיזהר ממנה פן יסכן בזה את חיי האדם.

עולם החי - קליפת הביצה ללא הבדל מין עשויה בעובי מדויק להפליא, משם שאילו היתה הקליפה עבה יותר, לא היה האפרוח מצליח לבקוע דרכה, ואילו היתה הקליפה דקה יותר, לא היתה עומדת בלחץ ההטלה.

ארנב המכונה "נעל שלג" העוטה פרווה לבנה בחורף, ולכן אין רואים אותו על רקע שלג, ובקיץ הוא מחליף את צבעו לחום כדי שלא יראה על רקע הצמחיה, כלומר לאותו בעלי חי שני מעילים עונתיים של שיער, והגוון של כל שיער מתאים בדיוק לפי האופנה והעונה.

ובודאי כל חכם שעיניו בראשו החושב מעט ורואה את הדברים בצורה אובייקטיבית להרים את האמת האבסולוטית למרות היותה אמת כבדה ודורשת מאמץ, לא מסוגל להתכחש ולהתעלם מכל אותן תופעות פלאיות המעוררות כיוון לאמונה בכוח עליון. ומגלה שיש מנהיג לבירה, כדוגמת אברהם אבינו ע"ה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש. כדורי וב"ב
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
שמעון וכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן מרג'ורי דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
מיטל בת דינה ופרי בטנה
לימור בת אהובה
כל עם ישראל

08/11/2008

י' חשוון תשס"ט

פרשת לך לך

הפטרה: "למה תאמר" - ישעיה פר' מ'-מא'
ברכת לבנה- ליל חמישי

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:10	17:20	17:56
ת. אביב	16:27	17:17	17:51
חיפה	16:27	17:17	17:51
ב. שבע	16:30	17:20	17:55

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה
מצליח בן מזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

אדם שאוכל כרוב או פלפל ממולא באורז וכן לעניין עוף ממולא מהו ברכתו? ומה מברך על מרק קובה?

❓ **שאלה:**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

! **תשובה:**

כרוב או פלפל ממולאים בבשר או באורז או שניהם יחד, אין מברכים ברכה מיוחדת על הכרוב או על הפלפל, אלא מברכים רק על המילוי, כיון שהמילוי הוא העיקר, והכרוב או הפלפל נחשבים לטפל, כי הם באים רק לתת טעם במילוי או לשמש ככלי. וברכתו "בורא מיני מזונות". ודווקא כאשר אוכל את הכרוב או הפלפל יחד עם המילוי, אבל אם מפרידים ואוכל כל מין בפני עצמו, צריך לברך על כל מין. ולעניין **עוף ממולא באורז** ואוכל את העוף עם האורז יחד, מברך ברכת "שהכל" בלבד, כיון שהעוף הוא העיקר והאורז טפל. אבל אם אוכל אותם בנפרד, מברך על האורז מזונות ועל העוף שהכל. ולעניין **מרק קובה**, בין אם הקובה עשוי מאורז ובשר ובין כאשר הוא עשוי סולת או גריסים ברכתו בורא מיני מזונות ופוסט את המרק עצמו, וכאשר יש בתוך המרק חתיכות עוף מברך עליו ברכת שהכל. ולעניין ברכה אחרונה כאשר הקובה עשוי מסולת ואכל כמה אחדים מברך על המחיה. לעומת זאת כאשר הוא עשוי מאורז ובשר מברך עליו ברכה אחרונה נפשות.

איצט אַתוועג אַפּשט ציון

אי"ה בשבוע הבא עלינו לטובה יתקיימו בחירות למועצה המקומית אצלנו במבשרת ציון, ובו מתמודד לחבר מועצה ידידינו היקר, איש חיל רב פעלים שעושה רבות ונצורות למען הדת ביישוב מייסד ומקים הארגון "פניני עין חמד" החל מעזרה לנזקקים, חלוקת מזון למשפחות נצרות, בניית בתי כנסת, כנסים ושיעורי תורה, עלונים ועוד כהנה וכהנה,

מר רון אברהם הי"ו

מתנועת "דו" - סיעה דתית מאוחדת

על כן איש לרעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק, כולנו גברים ונשים נצא ביום שלישי הקרוב להצביע ולהשפיע בבחירות אלה למען התורה ולומדיה, וכל התומך ומסייע למען סיעה זו, מובטח לו שה' יהא בעזרו ויראה נחת ושפע ברכה והצלחה אמן.

מברכת התורה

הרב אליהו חיים פנחסי

דברי תמיכה וברכה מאת הרב"ג שמואל פנחסי שליט"א

זוהר בית-הדין "הליכות עולם"

בנשיאות מרן הראש"ל הגר"ע יוסף שליט"א

גם אני מצטרף לדברי בני הי"ו, אשר אני מכיר ומוקיר את האיש ידידי זוהרי מר רונן אברהם הי"ו שאכן פועל רבות ביישוב, והנני לברכו שיעלה מעלה מעלה ויפוצו מעייניו וזווצה להגדיל תורה ולהאדירה. ומצווה לסייע בעדו ובעד התנועה הקדושה

בברכה,

הרב"ג שמואל פנחסי שליט"א

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת
לרפואה שלמה / להצלחה וזווג הגון וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 א.ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

רבי אברהם ישעיה קרליץ זצ"ל הידוע בכינויו "החזון אי"ש": נולד ב-1878 בקוטוב שבליטא. החרדי הבולט ביותר בזמן קום המדינה. כשהייתה אימו בהריון (החזון אי"ש הוא הילד ה-17) הרופאים אמרו כי הוולד מסכן את חיי אמו ועליה להפילו ומאחר ויש להם כבר 16 ילדים שצריכים לגדל חובת ההפלה עליה היא מיידיה. האם סירבה בכל תוקף, וסיכומו של עניין נולד החזון אי"ש כאשר לאמו לא נגרם כל נזק.

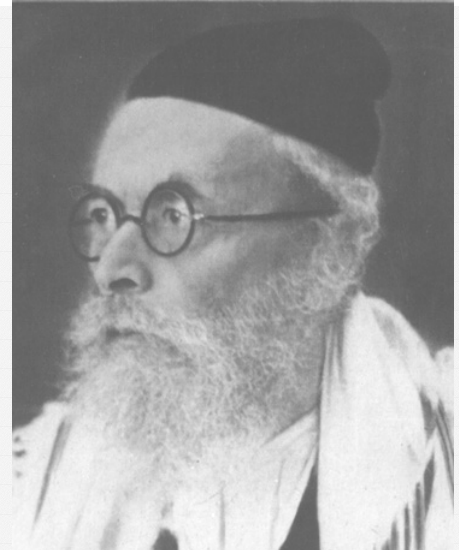
בילדותו לא התבלט בכשרונותיו. כשהגיע למצוות, בדרשת הבר מצווה עלה על הבימה ואמר שמעכשיו מקבל על עצמו ללמוד אך ורק לשם שמים וירד מן הבימה. ובאמת היה לומד שעות רבות כל יום עד אפיסת כוחות. הרב היה נרדם על הסטנדר בבגדיו. כשנשאל מדוע לא יחליף לפיג'מה אמר כי אם היה לו כח להחליף- אזי היה לומד עוד דף גמרא ומאז החל להתבלט.

אשתו פתחה חנות בכויאן לאריגים ופרנסה את המשפחה כך שהרב התפנה אך ורק ללימוד תורה. ב-1911 פרסם את הראשון בסדרת ספרי "חזון אי"ש". הרב לא חתם את שמו על הספר בשל צניעותו וחוסר רצונו להתפרסם. הספר הרשים מאוד את הרב חיים עוזר גרודז'נסקי, רבה של וילנה, אחד מגדולי התורה הנודעים של אותו זמן, שקירבו אליו. ב-1933 עלה לארץ. שם פעל במיוחד להחדרת תודעה רחבה לקיום מצוות התלויות בארץ, ובעיקר מצוות שמיטה. הרב היה ידוע בכל הציבור, בסוף ימיו עלה על הדוכן ואמר: "כל מה שהגעתי אליו- בזכות אשתי, שהסתפקה במועט והייתה עזר כנגדי. גם בתקופות הקשות ביותר בהם לחם לא היה בבית. ולכן שכרה בעולם הבא גדול משלי". נפטר מהתקף לב בשבת ט"ו בחשוון 1953. נקבר בבני-ברק. חי כ-75 שנים.

רבותיו: אביו, ר' שמריהו יוסף (שימש כרב בעיר קוסובה שבליטא). **אשתו:** בתיה. **ילדיו:** אשתו הפילה מספר פעמים ולא ילדה לו ילדים. אך גיסו הרב יעקב ישראל קנייבסקי (הסטייפלר) שהיה נשוי לאחותו, הפקיד בידיו את חינוך ילדיו.

מספריו: **יחזון אי"ש**- 22 כרכים על הלכה, ענייני אמונה וביטחון ואגרות החזון אי"ש הכוללות הערות על התלמוד ועל השו"ע.

על זהירותו המופלאה של הרב בענייני ריבית סופר רבות, באחד המקרים סופר: תור ארוך השתרך לפני דלת חדרו של החזון אי"ש, זה לבקש עצה על קרוב משפחה חולה, לידו תלמיד חכם המבקש עזרה בפסק הלכה קשה שבא לפניו וכן הלאה. לפתע נשמע קולו של ר' אברהם צועק בקולי קולות: "**הצילו! הצילו!**" שניים מקרובי משפחתו של הרב נכנסו בבהלה לחדרו. לתדהמתם הם ראו את הרב הישיש עומד באמצע החדר, **חיזור כסיד, רועד בכל גופו כשבידו מעטפה**. לשאלת בני המשפחה, מדוע הרב צועק וכולו חיזור כסיד, סיפר כי לפני

מספר ימים הלווה סכום כסף לאדם נזקק, והלה בא קודם לכן להחזיר את ההלוואה. "**כשבא, הייתי טרוד בלימודי ולא ספרתי את הכסף שהביא. אולם כעת ספרתי את הכסף ונחרדתי לראות כי החזיר סכום הגדול ממה שלוה. אנא,**" התחנן הרב, "**רוצו וחפשו את האיש והצילו אותנו מהאיסורים החמורים שבנתינת ולקחת ריבית.**"

השניים קראו לכמה מחבריהם והחלו לחפש את האיש בכל רחבי העיר. כל אותה השעה, החזון אי"ש הסתובב בחדרו קורא פרקי תהילים בדמעות, בתפילה שיימצא הלווה. לאחר שעה קלה נמצא האיש שרץ במהירות לביתו של הרב, על מנת להתנצל על האיסור שכמעט הביא על הרב, ועל עוגמת הנפש. החזון אי"ש קיבל את פניו בשמחה והשיב לו את הכסף הנוסף. לאחר שהלך התיישב הרב על כסאו למשך שעה ארוכה עד שנרגע לחלוטין.

סיפר הגאון ר' מיכל יהודה ליפקוביץ שליט"א על גודל זהירותו של החזון אי"ש בשמירת לשונו, שלא לדבר בגנותו של אדם, אף במקרים שהייתה בהם תועלת גדולה ללמוד מאותו אדם ולהתחזק בלימוד התורה, כדוגמת המעשה שלפנינו:

פעם בא תלמיד חכם לפני החזון אי"ש ושאל בעצתו "**האם לפתוח ישיבה לבחורים חלשים?**". השיב ר' אברהם בין השאר: "**אין בחורים חלשים, הדמעות של האמא והסבתא מועילות.**" הוסיף הרב וסיפר על אחד מגדולי התורה, שלא היה כישרוני בצעירותו בלשון המעטה. ועד כדי כך היה קשה הבנה, שעוד בהיותו בגיל 18 ביקש ממני לבאר לו פשט ברש"י האומר: "**כל תיבה שהצריכה הכתוב למד בתחילתה- הטיל אות הא בסופה.**" כגון למצרים- מצרימה". ושאל אותי: "**הרי תיבת מצרים לא מתחילה בלמד?**". כלום יתכן חוסר כישרון ואטימות יותר גדולה מזו? ואעפ"כ הפך אותו אדם ביגיעתו העצומה לאחד מגדולי התורה".

נשאל הרב מתוך סקרנות מובנת: "**מיהו אותו גדול תורה, שהרי יש בידיעה זו משום עידוד גדול לאילו שאינם מאמינים ביכולתם לצמוח לגדולי תורה?**". אך החזון אי"ש סירב בכל תוקף לגלות את זהותו של אותו גדול תורה. וכשנשאל שוב לאחר זמן אמר: "**עכשיו בודאי אינני יכול לגלות כי כבר נפטר לבית עולמו.**"

תקציר הסיפור משבוע שעבר: בחור חב"ד מיישיבה בניו-יורק הזמין את ארבעת חבריו לרגל שמחת נישואיו. החתונה התקיימה במונטריאול ביום חמישי. לצורך ההגעה השאילו מאחד ההורים רכב גדול ושמחו את החתן. בשעת לילה ביקשו לחזור לביתם אולם החתן עיכב בעדם וביקש שישארו לשיבת חתן. הם הסבירו כי עליהם להחזיר למחרת בבוקר את הרכב שלקחו, ובסיכומם של עניין החליטו ששניים יישארו ושניים יחזרו לניו-יורק. במהלך הנסיעה משעו ברדיו על סופת שלגים כבדה. מבט נוסף במד הדלק גילה כי נשארו כמעט ללא דלק. בשארית הדלק האחרונה הגיעו לבית אבות נוצרי. השומר הסכים שישכנו בבית של אחד מהשוכנים אשר נפטר. גופתו הייתה בחדר והם שהו בסלון. בשעת בוקר מוקדמת כבר עמדו לעזוב כאשר אחד מהבחורים החליט ללא סיבה מובנת 'להציץ' בחדר הנפטר, אז נשמעה זעקה מפיו...

ליד מיטתו של הנפטר היו מונחים טלית, תפילין וסידור! על כיסוי התפילין היה רקום שם באותיות עבריות! "מה לנוצר ולתפילין?!", תמה הבחור. לפתע נכנס השומר לחדר. "לכו, הסתלקו מיד לפני שיביחנו בכם", אמר לשניים. "אדוני", פנה אחד החב"דניקים לעברו, "האם ידועה לך זהותו של הנפטר?" - "בוודאי!", ענה השומר, "האיש מתאכסן אצלנו כבר 25 שנים! אומנם האיש יהודי", הפטיר בחרש, "אך הדבר לא היווה בעיה לאיש". "היכן אתם מתכוונים לקבורו?" שאל אחד מהם. "פה, מאחורי יש בית קברות נוצרי. סידרנו לאיש קבר. הכומר של בית האבות יספידו בטקס נוצרי".

הבחורים החווירו למשמע אוזניהם. יהודי יקבר כנוצרי. הם פנו לשומר ודרשו בתוקף לראות את מנהל המקום- אולם ללא הועיל. בהיותם מאנשי חב"ד הרימו טלפון לחב"ד בניו-יורק והללו הפעילו את קשריהם המסועפים. בסיכומם של עניין קיבלו השניים את גופת הנפטר כשעתיים לפני כניסת השבת. הם נכנסו לרכבם, תדלקו אותו והחלו בדרכם לניו-יורק.

עדיין הם לא ידעו היכן לקבור את המת. אולם בהגיעם לגשר וושינגטון התגלו בפניהם פקקי תנועה עצומים. בדיוק בשעות אלו חוזרים לביתם כל העובדים במדינות השכנות, שהרי אצל הנוצרים יום שישי זהו יום עבודה רגיל. הם הבינו כי לא יספיקו להגיע לניו-יורק. לפיכך הם החליטו לקבור את הנפטר בקהילה היהודית הראשונה שתקרה בדרכם.

כעבור דקות מספר הם הגיעו לקהילה יהודית יוצאי גרמניה. הידועים בד"כ באופיים הייקי הקפדני. הם סרו לראש החברה- קדישא וגוללו בפניו את הסיפור וביקשו ממנו לקבור את הנפטר היות ושבת כבר בפתח. הלה שמע את הסיפור ונד בראשו ואמר: "לצערי הרב, כל בית-הקברות מלא עד אפס מקום ואין ביכולת הקהילה שלנו לקבור את הנפטר. תישארו לשיבת בעיירתנו ובמוצאי השבת תיקחו את המנוח לקבורה בעירכם". "מה אתה אומר?", זעקו לעברו, "אתה חייב למצוא עבורו מקום לקבורה. אסור להלין את הנפטר".

הדברים לא עשו רושם על ראש החברה-קדישא. בצר להם הם שאלו אותו "היכן מתגורר רב הקהילה?". הוא הפנה אותו לביתו. כשהם מביטים בשעונם הם מגלים כי עוד שעה קלה השבת נכנסת. הם נקשו בדלת והחלו לגולל בשנית את כל מה שאירע עימם. הרב הניד את ראשו בעצב ואמר: "אם ראש החברה-קדישא אמר שאין מקום- אז לא אוכל לעשות מאומה!". הם החלו במסע שכנוע תוך כדי שהם מציינים שמדובר במת-מצווה ועל השבת המממשת ובאה.

חשב הרב קמעה ואז אמר: "זכור לי, כי לפני כ-25 שנים, עצר בעיירתנו אדם עשיר וערירי בלי אשה וילדים. הוא סיפר שהוא נוסע לצפון אך ברצונו לתרום סכום כסף גדול לרכישת ארבע חלקות קבר בבית העלמין שבעיירתנו, אשר יינתנו בשעת הצורך לנפטרים חסרי אמצעים. לעניות דעתי כל הארבעה קברים כבר שוכנו בהם. אבל אבקש מראש הח"ק לערוך בירור בנושא". על אתר התקשר הרב. היות ומדובר בקהילה שמקורה בגרמניה, הללו עבדו בצורה מסודרת לאין ערוך. כל הרישומים לגבי הנפטרים ושמותם ותאריך הפטירה תועדו בפרוטרוט על גבי מחשב. בירור קצר במחשב העלה כי עדיין נותר קבר פנוי אחד והוא שמח לבשרם כי נמצא מקום לקבורתו של הנפטר.

הרב ביקש מהם לומר מהו שם הנפטר לצורך הכיתוב על גבי המצבה ולרישום במחשב. כאשר אמרו את שמו של הנפטר החל הרב ממרר בבכי ודמעות זלגו מעיניו ללא הרף. האנשים לא ידעו את נפשם ופנו אליו בשאלה: "מה קרה? מדוע כבודו בוכה? האם משהו לא בסדר?".

"ראו", אמר הרב בהצביעו לעבר מסך המחשב. הללו הנידו את ראשם באומרם כי אינם מבינים. "מה אינכם מבינים", אמר בקול רועד, "האדם שתרגם את ארבעת הקברים הוא הנפטר!". לשמע הדברים החלו החב"דניקים לדמוע ולומר: "ראו, כיצד ההשגחה העליונה, ריבון כל העולמים מסובב הסיבות דאג שאנו 'ניתקע' ללא טיפת דלק באותה סערה שהקדימה לבוא. וכיצד מצאנו מחסה באותו בית-אבות נוצרי נידח ומבודד, בדיוק ביום פטירתו של היהודי היחיד ששנים ארוכות שהה בבית-אבות נוצרי ודאג שנגלה את זהותו כיהודי ולבסוף אף סובב אותנו בפקקים על אם הדרך ביום שישי לפני כניסת השבת כדי שימצא את מנוחתו בדרכו אחרונה החלקת הקבר האחרונה הפנויה, שאותה רכש עבור אנשים גלמודים כשעצר כאן באופן שרירותי לפני כעשרים וחמש שנים! האין זו השגחה אלוקית?", אמרו ופרצו בבכי.

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה זצ"ל יעקב בן סלימה זצ"ל עמירם בן דבורה זצ"ל משה בן איזה זצ"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה זצ"ל חנניה זצ"ל בן יעקב ויהודית הי"ו	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר זצ"ל מנחם בן טובה זצ"ל נעמי בת כתון ע"ה יניב בן ציפורה זצ"ל מרים בת בלה ע"ה	לט"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל אריס ע"ה בת לאה חיים בן יעקב זצ"ל שבתי בן רנדה זצ"ל גילי אוהלי בן חווה זצ"ל משה בן רוזה זצ"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה כל נשמות עם ישראל	יעקב בן בת-ציון זצ"ל משה כרמלי בן נעימה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה זצ"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה זצ"ל
---	---	---	--	---

עלון מס' 197

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

י"ג אלול ע"ה בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת וירא - ארבעה פתחים לבית

"וירץ לקראתם מפתח האהל"

הנה מופיע מול עינינו אברהם כפי שנקבעה דמותו בתודעת העם אדם טוב לב, מכניס אורחים, המכבדם בכל מאודו ודואג לכל מחסורם.

אברהם עסק במצווה זו מגיל צעיר. הוא הפכה לאבן הראשה בבניין חייו הרוחני. הוא ראה בה תפקיד שליחות מצווה. היא נבעה מאמונתו באלוקים - בורא עולם המחיהו בטובו. משהחליט לדבוק בו ובמידותיו, ראה צורך לעצמו לרחם על בריותיו ולשרתם ככל שיוכל. אכן, בהשתדלות מתמדת, בשנים של חינוך עצמי, הפך מידה זו לתכונת יסוד באופיו. אולם בבוא התורה לתאר בפנינו מעלה זו, בחרה להציגה באמצעות אירוע, שארע דווקא בערוב ימיו, בהתקרבו לגיל מאה. מכל אלפי האורחים שפקדו את ביתו במשך שנות חייו הארוכים.

והשאלה היא: מדוע? כלום לא היה מן הראוי לחשוף בפנינו את לבו השופע חסד עוד בפרשה הקודמת?

אברהם הכניס לביתו אורחים לרוב, אך הפעם נוספה למצווה מבחני כושר לרוחו, שלא ידעם קודם לכן, והם ליטשו מידה זו והעלוה לדרגות גבוהות יותר. השתלשלות המאורעות כך: שלשה ימים קודם לכן הוא נימול אברהם בן התשעים ותשע שנה, והברית שכרת עם הקב"ה כעת טבועה גם בגופו. וביום השלישי למילתו היום שבו הכאב גדול יותר, ישב אברהם בפתח האוהל כחום היום. מדוע יושב בחוץ בחום יהודי זקן חולה עשיר ומכובד? פחד אברהם שמא מעת שנימול כבר לא יזכה לאורחים, הוא חשש שמא יסתייגו הבריות ממנו היום והלאה. הוא דאג כי שונתו וייחודו יתפרשו על ידיהם שלא כראוי, וישנו את יחסם כלפיו.

זהו אברהם אחר מכניס אורחים מסוג חדש מקרה כזה לא קרה במשך כל הקריירה הארוכה שלו כמביא אורחים הביתה. כאן במקרה הנידון פטור אברהם מקיום המצווה בהתאם לקריטריונים החמורים, מחלתו, ישישותו והחום הכבד פוטרים אותו, לכל הדעות מן החובה האנושית לתור אחר אורחים. אולם לעינינו מתייצב אברהם שהשירות לזולת הוא חלק מישותו. שירות שאינו מכיר בחולשת המחלה, במגבלות הזיקנה, בתנאי אקלים או בעשרות עבדים עושי דברו בכל עת. למרות כל אלו את האורחים יחפש הוא עצמו. וכאשר יבואו אלו בצל קורתו, הוא, אישית ישמשם. מצוות הכנסת אורחים כזו, שלא היה מחינתם בכל אחד מאלפי המקרים שבהם ארח אברהם את אורחיו.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

צדיק חכם מרדכי בן חזלה נפטר ב-י"ח מר-חשוון

עליזה בת שמחה מרילי ע"ה

מצליח בן נזה ז"ל

שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
דוד בן גרציה
בועז בן ציפורה
גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארח בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן מרג'ורי דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
מיטל בת דינה ופרי בטנה
לימור בת אהובה
כל עם ישראל

15/11/2008

י' חשוון תשס"ט

פרשת וירא

הפטרה: "ואשה אחת" - מלכים ב' פרק ד'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:05	17:16	17:50
ת. אביב	16:22	17:13	17:46
חיפה	16:22	17:12	17:46
ב. שבט	16:25	17:16	17:50

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

מה מברכים על חטיפ הנקרא "שלוה", ומהו ברכת הפופקורן, וכן מה מברך על פרכיות אורז?

?! סלסל :

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

?! תשלם :

שלוה שהיא חיטה תפוחה, ברכתה בורא פרי האדמה. אדם שמברך ברכת "שהכל" יש לו על מה שיסמוך. וכאשר אוכלו יחד עם חלב, יברך על החלב שהכל ויכוון לפטור את השלוה. **פופקורן** העשוי מתירס קלוי, ברכתו בורא פרי האדמה. ולענין **פרכיות אורז** לכתחילה ברכתן בורא פרי האדמה, ולאחריהם ברכת נפשות. והוא הדין לפרכיות תירס וכדומה. אולם המברך ברכת "שהכל" יש לו על מה שיסמוך. אך תבשיל אורז ברכתו בורא מיני מזונות, ולבסוף בורא נפשות רבות. וכן האוכל תבשיל של דגן כגון אטריות, דייסה, בורגול, קוסקוס וכדומה, צריך לברך עליהם ברכה ראשונה בורא מיני מזונות, ולבסוף ברכה אחת מעין שלש שהיא ברכת על המחיה.

הפוך בה והפוך בה דכולה בה

מדגמים ובדיקות של אנשים רבים בגילאים שונים, גילו המומחים שחוש הריח שבאדם מתמעט בהגיעו לשנות החמישים, ועל ידי כן נמנע ממנו ליהנות כראוי מריחות טובים כבעבר.

תוצאות המחקר פורסמו בשנת תשמ"ה (כשנה לאחר פטירת רבנו). פרטי המחקר עוררו התעניינות בקרב הציבור הרחב, והדיהם הגיעו אף לישראל. בין היתר נשמעו הדברים באוזניו של אחד מתלמידי רבנו מרדכי שרעבי. הוא ביטלם במחי יד באומרו: "את אשר חקרו ודרשו, ביררו ולבנו חוקרים ומומחים אלו, השיג רבנו בכח תורתו לפני שנים. אלא שהמומחים האמריקאים הצביעו רק על הבעיה שאותה גילה עתה. לעומתה, רבנו נתן גם את התשובה והפתרון לבעיה.

וכך אמר הצדיק: 'כשמגיע אדם לגיל העצה, אזי חוש הריח מתמעט. סגולה בדוקה כדי לשמור על תפקודו התקין היא לעשות את התקנה הבאה, בכל מוצאי שבת קודש לאחר ההבדלה, יכבו את הנר שעשוי משעווה דווקא בשירי כוס היין, ואח"כ יריחו את הנר הכבוי מהיין, וזאת ההרחה סגולתה להחזיר לאדם את מה שמיעט מחוש הריח שלו".

כדי שלא להעליב

מסופר על הגאון ר' עזרא עטיה זצ"ל, ראש-ישיבת "פורת יוסף", שהלך פעם עם אחד מתלמידיו ברחוב. הצעיר לבש חולצה קיצית בעל שרוולים קצרים ללא מקטורן. הם הלכו יחדיו, ור' עזרא היה שקוע מאוד במחשבותיו. הייתה לו בעיה קשה מאד שהטרידה אותו: כיצד לומר לתלמיד דבר מה שהטרידו כל הזמן. לפתע חיך, ובראשו עלה רעיון. הוא אחז בזרועו החשופה של התלמיד ואמר: "השמש תצרוב את עורך! אינך חושב שאתה זקוק להגנה על העור?". הבעיה הקשה ביותר של הרב הייתה כיצד לומר לתלמיד דברים ללא גרימת עלבון.

מדרשיית "האור שבך"

מדרשיית "האור שבך" מזמינות אתכן בחורות רווקות (מגיל 16 ומעלה) לשיעורים בפנימיות האדם ושיעורים בביטחון ואמונה בימי שבת בשעה 12:30, וסדנאות לחשיבה חיובית בימי שלישי בשעה 17:45. השעורים יתקיימו אי"ה ברח' הפלמ"ח 142 בקסטל לפרטים נוספים, נא לפנות לנייד: 02-5332436. השיעורים ניתנים חינם!!!

היכּוּנוּ, היכּוּנוּ

בעז"ה יפתח בקרוב קורס "טעמי המקרא"

בקורס נלמד בצורה יסודית:

1. טעמי המקרא 2. ביטוי האותיות 3. כללי הדקדוק

הקורס מיועד לילדים בגיל 8 ומעלה. הקורס יתקיים בימים א' ו-ג' בשעות 18:00-19:15 בבית"כ "בני יוסף" לעדת הפרסים, רח' הערבה 5 (קסטל). עלות הקורס במחיר סמלי ביותר להוצאות עלויות. מספר משתתפים מוגבל. כל הקודם זוכה. הקורס יועבר בס"ד ע"י אליהו מועלם.

רוב מסיימי הקורס הקודם, הינם היום בעלי קוראים טובים. לפרטים: נא לפנות לאליהו מועלם הי"ו, נייד 0503-289623

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת
לרפואה שלמה, להצלחה, זווה הגון וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

המקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל: נולד ב-1907 בדרום תימן. בילדותו התייתם מהוריו וגדל בשרעב (תימן) בתנאים קשים של יתמות ועוני, כשעל חייו מאיימת כחרב מנופפת גזירת היתומים – להעביר כל ילד יהודי יתום מדת אבותיו לדת האיסלאם! אך אהבת התורה יקדה בעצמותיו ומשחר ילדותו עמל ויגע לזכות לכתר תורה. השקיע עצמו בים התלמוד, למד בעיון רב את דברי רבותינו ראשונים ואחרונים.

בהיותו בגיל 8 חכמי עירו מינו אותו למארי המרביץ תורה. בהגיעו לגיל 15 עמד למבחן פומבי אצל חכמי שרעב על כל ארבעה טורים ומשנה תורה להרמב"ם ועבר בהצלחה מרובה אך למרות גינוני הכבוד שחלקו לו ושליטתו המלאה בש"ס, בארבעת חלקי שולחן ערוך וברמב"ם לא זחה עליו דעתו והמשיך להקדיש את עצמו לעבודה מתמדת על שלמות מידותיו, ביטול האנוכיות ואהבת ישראל. גם כשעלה לגדולה הוסיף לקדש עצמו בסיגופים ובתעניות, במשך 6 שנים רצופות עינה בצום את נפשו ממוצאי שבת עד ליל שבת והקדיש עצמו ללימוד התורה. בשנת תרצ"ב עלה לארץ, קבע מושבו בירושלים התגורר בשכונת "מחנה יהודה" ולמד בישיבות הידועות "אמת ליעקב" ו"בית אל".

לאחר מכן ייסד את ישיבת "נהר שלום", שבה למדו תורה בשקידה ובהבנה רבה. התפרסם כאיש מופת, כקדוש, וכירא חטא. רבים נהרו מכל חוגי הצבור ומכל קצוות הארץ, לשאול בעצתו ולהתברך במוצא שפתיו. והוא נענה לכולם בלב שלם ובנפש חפצה. איש חלוש היה ומעונו פשוט ודל. כל זה לא מנע ממנו לקבל הרבבות שפנו אליו. רבים פנו אל הרב ונושעו: עקרונות, בעיות בזיווגים ומחלות קשות ושאר מרעין בישין. נפטר ב-כ"ל מר-חשוון 1983. חי כ-76 שנים, ציונו נמצא בהר המנוחות.

בספר "דרך צדיקים" הובאו סיפורים מאלפים ומדהימים על רבנו, הרב מרדכי שרעבי זצ"ל בהם ניכר לראות באופן המוחשי ביותר כי הרב היה בעל רוח-הקודש.

באחד הסיפורים הובא על בחור מהיחידה לצנחנים בצה"ל, שזכה שאור התורה החזירו למוטב. הלה נהג לפקוד לעיתים מזומנות את ביתו של רבנו מרדכי שרעבי, ולהתברך באמרי פיו. לימים, נערך ביחידה תרגיל צניחה. כל הצנחנים הועלו למטוסים מיוחדים שאמורים היו להטיסם לזירת הצניחה, וכל משתתף קיבל לידי שני מצנחים, האחד לשימוש והשני לרזרבה (במקרה שהמצנח לא יפתח, יוכל להשתמש במצנח הרזרבי ולפתוח אותו).

המטוסים התקדמו לעבר יעד הנחיתה, וליד פתח היציאה עמדו הצנחנים נרגשים ונפעמים מחוויית הצניחה. הצנחן מיועדנו היה השישי בתור לצניחה, הוא השחיל עצמו דרך הפתח ורחף קמעא באוויר, ביד אמונה ובטוחה לחץ על הכפתור לפתיחת המצנח- אך זה לא נפתח. הוא ניסה שוב ושוב- אך ללא הצלחה. הצנחן נרעד קמעא, וביד רועדת לחץ על המצנח הרזרבי, אשר גם הוא סירב להישמע לו, וכלל לא נפתח.

הצנחן כמעט איבד את עשתונותיו, רק זמן קצר ביותר נותר לו כדי להינצל מהתרסקות. ואז באותן שניות גורליות בעודו מרחף בין שמים לארץ זעק מקירות לבו: "ריבונו של עולם! הצילני נא בזכות הרב מרדכי שרעבי!". וראה זה פלא, מיד המצנח נפתח ומיועדנו ביצע נחיתה מושלמת ומדויקת, לעיני חבריו ליחידה שהביטו בהשתאות במתרחש לנגד עיניהם.

מיד לאחר הצניחה הניסית, קיבל הצנחן חופשה ממפקדיו, והוא ניצלה כדי להיפגש עם רבנו מרדכי שרעבי, ולהודות בפניו על הנס המופלא שנעשה עמו. כשנכנס הלה לבית הצדיק, ראה שחיוך נסוך על שפתותיו, ובטרם פצה פיו לומר מילה, הקדימו רבנו באומרו: "אני מקווה שהייתה לך נחיתה טובה!".

הצנחן עמד המום במקומו. אכן, הצדיק ידע היטב את אשר התרחש בזירת הצניחה. כשראה רבנו את התרגשותו של איש-שיחו, גילה לו בענוות חן, כי משעת הצניחה היה נח את מנוחת הצהרים, כשלפתע עוררוהו משמים שיעמוד בתפילה על פלוני הצנחן שנתן בצרה. "וכך היה, שמיד הזדרזתי וייחדתי ייחוד להצלתך, ותהילות לא-ל יתברך, שהישועה באה לאלתר, המצנח נפתח ואתה ניצלת מהתרסקות וביצעת נחיתה מוצלחת".

בסיפור מופלא נוסף הובא על גוי אחד מאומות העולם, שגילה אהדה לדת ישראל. הוא ניגש לבית-הדין בחו"ל ועבר דרכם את הליכי הגיור, אבל לא כפי שההלכה מחייבת. לימים עזב הגר את ארץ מולדתו ועלה לארץ ישראל. פה התיידד עם יהודי ירושלמי שקרבו ביותר לתורה ולמצוות, והבהיר לו את ייעודו האמיתי של עם ישראל בעולם. הגר התרשם עמוקות מדברי ידידו, ועבר בשלבים לקיום בפועל של מצוות התורה. לימים, הציע הידיד לגר הצדק שכדאי לו להיכנס אל הרב מרדכי שרעבי, ולקבל ממנו ברכה להצלחה בתורה וביראת שמים. השניים נכנסו אל הקודש פנימה ולא הודיעו לרב שמדובר בגר צדק. הצדיק הושיט את ידו הקדושה וציווה לו את ברכתו כשהוא אומר: "פלוני בן חווה".

בחודשים הבאים התחזק הגר ביהדותו, ואז תוך כדי לימוד התברר לו שהליכי הגיור שלו בוצעו שלא כהלכה, ולמעשה נשאר גוי. עובדה זו ציערה אותו עד עמקי נשמתו, והוא נחפז לבית-הדין של העדה החרדית בירושלים. שם התחנן בפני העוסקים במלאכה שיגיירו אותו כדת וכדין. הצוות הרבני שוחח עם הגר כפי שההלכה מחייבת, וכשהוברר להם שכוונתו בגיור היא לשם שמים, קיבלוהו והכינו אותו לטבילה כשרה לפי כל הדקדוקים והפרטים הנצרכים, ונעשה גר צדק אמיתי. כשנזדמן גר הצדק שוב למעונו של רבנו מרדכי שרעבי, וביקש את ברכתו, שוב לא סיפר לו מאומה על עברו. אך לא היה כל צורך בכך, שכן הצדיק ידע את אשר לפניו. עתה, כשברכו נקב בשם "פלוני בן שרה".

בשרו של גר הצדק נעשה חידודין חידודין, נוכח הוא פעם שנייה לראות את רוח קודשו של הרב. שכן, רק לאחר שעבר גיור כהלכה, כינהו הצדיק בתואר אמיתי והמיוחס- בן שרה אמנו, שהייתה אמם של כל הגרים.

כולנו בודאי זוכרים את ה-11 בספטמבר. מחבלים השתלטו על שני מטוסים בהם ביצעו פיגוע אכזרי וגרמו למוות של רבים לאחר שהתרסקו עם המטוסים ומוטטו את הבניינים הידועים בשם "התאומים" הנמצאים בניו-יורק. אולם מתחת לפני השטח התרחשו דברים נוספים. בספר **"עטרת תפארת ישראל"** מגלה לנו על הצלה מופלאה שהתרחשה באותו יום נמהר, והכל בזכות מסירות נפש עבור התפילין של ר' דוויד.

ר' דיוויד מילר הוא איש עסקים חרדי, צעיר, אשר נאלץ מעת לעת לטוס ברחבי ארצות הברית, לפגישות עסקים. מלבד מזוודת המסמכים שלו ותיק כלי רחצה, הוא החזיק צמוד ללב את תיק התפילין שלו, העטוף בקטיפה כחולה, שעליה רקום באותיות זהב D.M. יהודי יקר זה מקפיד לא להפסיד אף תפילה במניין, שלא לדבר על מסירותו לומר קריאת שמע בזמנה.

באותו יום היה אמור ר' דיוויד לטוס במטוסה של חברת "יוניטד" בטיסה מספר 175 לפגישה עסקית ממנה היה עתיד לקטוף סכום נכבד. שש שעות טיסה הפרידו בינו לבין העסקה. הוא המתין בטרמינל לאיתות כדי שיוכל כבר לעלות למטוס. לאחר פרק זמן לא ארוך האיתות המיוחל הגיע ור' דיוויד חמוש במזוודות המסמכים בידו השמאלית ובידו הימנית תיק התפילין. הוא נכנס בזריזות למנהרה המובילה לכבש המטוס. לפתע צלצל הפלאפון בכיס חולצתו. **כאשר הביט על הצג הופיע שמה של אשתו.**

"כן רבקה", השיב והניח את תיק התפילין על כסא עץ שניצב בצד. הוא איזן ויישר את הפלאפון על אוזנו והמשיך לצעוד תוך כדי שהוא מדבר. השיחה הסתיימה, והוא עלה בזריזות לכבש, נכנס למעבה המטוס ותפש כסא בצד הימני. הוא הביט בשעונו והבחין כיצד דלת המטוס נסגרת אחרי הנוסע האחרון שעלה. "להדק חגורות" – ביקש הקברניט. ר' דיוויד הבחין לפתע ש"תיק התפילין" איננו מונח על ברכיו כמו תמיד. "איפה שכחתי אותו?" הרהר. ואז נזכר, התיק מונח לא רחוק מכאן. המטוס התחיל לנוע ור' דיוויד הנסער פנה לדיילת וביקש: **"אנא בקשי מהטייס להמתין לי דקה. שכחתי את התפילין שלי במנהרה המובילה למטוס. זה בקושי 150 מטר מכאן".** הדיילת השיבה לו בנימוס אמריקני: **"סליחה אדוני, יש לוח זמנים מדוקדק".**

הדלת כבר סגורה אולם ר' דיוויד לא ויתר, הטונים עלו והוא הרים את קולו. **"אני מבקש לשוחח עם הטייס. זה פשוט לא הוגן. יהודי לא יכול להישאר בלי מצוות תפילין".** נוסעי המטוס הצטרפו אף הם למקהלה: **"תנו לו לרדת, ביג דיל".** "תוך דקה וחצי אני חוזר עם התפילין" ניסה לפרוט על נימי לבו של הטייס. אולם הלה התעקש ואמר: **"סליחה אדוני, אתה לא ממונה פה על לוח הזמנים, ועם כל הכבוד לתפילין שלך, לחברתנו יש כללים וחוקים. ואנחנו תלויים בלוחות הזמנים של נמלי התעופה בעולם ובנתיבי הטיסה".** מילר הצעיר לא ויתר. הויכוח עלה לטונים גבוהים יותר, גם אם נשמרו כללי הכבוד ההדדי. **"זה נמשך דקות ארוכות. יכולתי כבר להספיק לצאת, לקחת את התפילין ואף לחזור",** זעק ר' דיוויד,

בשלב מסוים הטייס נכנע והודיע לנוסע הבעייתי, **"שמע, אני פותח לך את הדלת, רוצ' לתפילין שלך, אבל תדע שאין לך לא לחזור. אני נועל את הדלת אחריו וטס, אני לא מוכן להמתין אפילו עשירית השנייה!"** ר' דיוויד ניסה לשכנע שהוא כבר חוזר, שיחוס ויחמול עליו. כאשר הדלת נפתחה הוא שעט לעבר המנהרה. לקראת סופה הוא כבר יכל להבחין כי נמצאה האבדה. על הכסא שעליו שוחח עם רעייתו היה מונח תיק התפילין. הוא פנה בריצה חזרה לעבר המטוס. אך מאוחר מדי. **הטייס קיים את איומו וטס בלעדיו!** מנועי הסילון הרעישו ובתאוצה קלה החלה ציפור הברזל בשעטה לקראת מעופה. הבעת אכזבה ניכרה על פניו. **כל העסקה והרווחיות שהוא אמור לקבל ממנה נמצאת בסכנה!**

טיסת 175 של יוניטד מעולם לא הגיעה ליעדה המקורי. מחבלי אל-קעידה" השתלטו על צוות המטוס באמצע הטיסה, וניווטו אותו לעבר בנייני התאומים ששכנו בניו-יורק. אסון ה-11 בספטמבר למנינם. על פי התוכניות המדוקדקות והגאונות של רוצחי בן לאדן, היו אמורים שני המטוסים להיכנס בבנייני 'התאומים' בעת ובעונה אחת. באותה שנייה ממש – כך תוכנן – יפגעו מטוסי הנוסעים במגדלי הענק ויגרמו להדף אדיר של רעש, רוח וחום לווהט ולדליקה עצומה במימדים דמיוניים, מה שאמור היה להפוך לפיגוע קטלני פי כמה וכמה. מומחים אומרים שבמצב כזה לא ניתן היה למצוא ואפילו ניצול אחד!

דקות ארוכות נמשך הוויכוח בין מילר העקשן לבין צוות המטוס. ח"י 18 דקות ליתר דיוק. באותן 18 דקות מן הבהלה עקב פגיעת המטוס הראשון הספיקו רבים להימלט מן הבניין השני, שעדיין ניצב על תילו אלפי בני אדם. דקות אלו נמשכו כמו נצח, כאשר אף אחד עדיין לא העלה בדעתו שמטוס שני עומד להתרסק. הפאניקה עשתה את שלה.

רבבות בני אדם ניצלו מן התופת האימתנית. לפנינו אפוא סיפור השגחה שמימית מיוחדת במינה. **יהודי צעיר שמוסר נפשו על מצוות תפילין, גם אם על פניו הוא הולך להפסיד כסף גדול. העיקר לעשות רצון השם, לפני רצונו האישי. רבבות של אנשים, בתוכם גם יהודים, קיבלו את חייהם והכל בזכות התפילין של ר' דוויד והם אפילו אינם מודעים לכך.**

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה זצ"ל יעקב בן סלימה זצ"ל עמירם בן דבורה זצ"ל משה בן איזה זצ"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה זצ"ל חנניה זצ"ל בן יעקב ויהודית הי"ו	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר זצ"ל מנחם בן טובה זצ"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה זצ"ל מרים בת בלה ע"ה	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל איריס ע"ה בת לאה חיים בן יעקב זצ"ל שבתי בן רנדה זצ"ל גילי אוהלי בן חווה זצ"ל משה בן רוזה זצ"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה כל נשמות עם ישראל	יעקב בן בת-ציון זצ"ל משה כרמלי בן נעימה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה זצ"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה זצ"ל
---	---	---	---	---

עלון מס' 198

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יזכר לאלרע" בית פכנסת שכולת עין חמד - אגשרת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

חיי שרה - קבר בחברון

אברהם האבל, אברהם העשיר ונשוא הפנים על הכל "נשיא אלוקים אתה בתוכנו" עמד פתאום כעני בפתח. אברהם זה, שאלוקים הבטיח לו את ארץ כנען לא הייתה לו, בארצו שלו, אף פיסת קרקע אחת לקבור בה את אשתו. גר היה בארץ, ועל גרים נאסר להחזיק בנכסי דלא ניידי.

משום כך, חייב היה אדון הארץ לעתיד לבא בדברים עם שליטיה הנוכחיים. להיכנס איתם למשא ומתן ולשטוח בפניהם את בקשתו לאחוזת קבר בארץ מגוריו.

וכך נראה אברהם בחיר האלוקים בעת המשא ומתן: **"ויקם אברהם וישתחו לעם הארץ, לבני חת"**. אברהם היה צריך לכל, שאפילו מכר לו עפרון את השדה, לא היה אברהם רשאי לעשות בית קברות שלא ברשות כל בני העיר. ולכך הוצרך לקום כדי להשתחוות לכולם, אפילו לאותם שלאחריו.

לא נעים וגם נורא. סיטואציה טרגית, שאליה נקלע אברהם ביום אבלו על מות אשת נעוריו. שוב כפתה עליו מציאות החיים את העימות עם אמונתו בהבטחת האלוקים, שהבטיח לו בעלות על ארץ זו. כלומר, האיש, שאמונתו עמדה במבחנים קשים ביותר, לא זוכה עדיין לנוח על זרי הדפנה של ניצחונותיו הרוחניים, וברגע לא צפוי, בא עליו ניסיון נוסף. פטירתו רעייתו הפכה לעוד שעת מבחן.

נזכור נא, כי כבד היה הניסיון לרוחו של אברהם. הוא נחת עליו **מיד** אחרי ניסיון העקדה הנורא, ובשעה, שרוחו סערה למראה מתו, המוטל לפניו.

ואברהם עמד גם בניסיון זה:

"בוא וראה ענוותנותו של אברהם אבינו! שהבטיחו הקב"ה לו ולזרעו את הארץ, ועכשיו לא מצא קבורה אלא בדמים מרובים, ולא הרבה אחר מידותיו של הקב"ה, ולא קרא עליו תגר".

והנה, ממעמקי הניסיון עצמו, בקעה גם תחילת מימוש ההבטחה: **"כי לך אתננה"**. קניית מערת המכפלה בכסף **מלא** הייתה פעולת ההשתרשות המעשית הראשונה באדמת המולדת. למרבה האירוניה, **הקבר** הראשון יצר את הקשר החי הממשי הראשון עם האדמה. קשר, שמאז לא נותק.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

שמעון בן חנה ז"ל

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב
דוד בן גרציה
בועז בן ציפורה
גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
אדן בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעיה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
מיטל בת דינה ופרי בטנה
לימור בת אהובה
כל עם ישראל

22/11/2008

כד' חשוון תשס"ט

פרשת חיי שרה

הפטרה: "והמלך דוד" - מלכים א' פרק א'
שבת מברכיין

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:02	17:13	17:46
ת. אביב	16:19	17:10	17:42
חיפה	16:19	17:09	17:42
ב. שבע	16:22	17:13	17:46

שאלה: ?

תשובה: !

אדם שאוכל או שותה דבר שהוא לרפואה האם מברך עליו? והאם מברכים על "מטהר אויר" ברכת הריח?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

יש לברך על כל דבר מאכל או שתייה שטעמו טוב והחייך נהנה ממנו, ולכן אדם הבולע כדורים לרפואה אף ששותה גם מעט מים לבליעת הכדור, אינו מברך כלל שאין כאן הנאה [אולם אם בולע את הכדור על ידי שתיית מיץ- כן מברך על השתייה].

וכן אותו הדין אמור גם לעניין שתיית סירופ לרפואה שאין בו כלל מתיקות ואין החייך נהנה. וכן אדם השותה מים כדי לא להתייבש אך אינו צמא כלל, אינו מברך על המים. ולעניין ברכת הריח על ריח טוב של בושם המיוצר בזמנינו מחומר סינטטי שאין בעצמותו ריח טוב, מכל מקום יש לברך עליו "בורא מיני בשמים".

מנהג העולם

ההיתר המפורסם זה המכונה "כולם אוכלים כאן" או "העולם סומך עליו" או "כולם נוהגים כך" או "כולם עושים כך" וכיו"ב, אינו המצאה חדשה מפירותיה של המאה העשרים ואחת. שכן, ימיו כימות עולם, וכבר שח אודותיו אחד מאבות החסידות בהאי לישנא:

"יום אחד בא השטן לפני בית-דין של מעלה, וטענה בפיו: "השם 'שטן' מתקבל בקרב הבריות כבעל משמעות מגונה למדי". ולפיכך אינו יכול לבצע את תפקידו כראוי. אי לכך ובהתאם לזאת מבקש הוא שינוי שם. נענה בורא העולם לבקשתו וביצע עבורו את השינוי המיוחל. ומני אז נקרא שמו בישראל "יצר הרע".

לא חלפו ימים מרובים, ושוב הופיע השטן בפני כסא הכבוד. והפעם בטענה, כי בהיות ומכונה הוא בשם "רע"- אי לכך נזהרות הבריות בקרבתו. וכך, שבליט ברירה נאלץ הוא לחזור ולבקש החלפת שמו באחר. זכה השטן וגם הפעם נתמלאה בקשתו, ומכאן ואילך הוסב שמו והכל החלו לכנותו "בעל דבר".

אולם, ככל הנראה, גם תחת שם זה חש השטן בקשיי הסתגלות. לאחר תקופה קצרה, בא שוב לפני בורא עולם וטענתו בפיו: "סוף כל סוף הבריות כולן יודעות נאמנה כי 'שטן' ו'בעל דבר' הינם חד. כתוצאה מכך התרחקו כולם מסביבתו". ואם כן, מתקשה הוא איפוא להצליח במשימתו.

ישבו איפוא בבית-דין של מעלה ודנו: "כיצד ניתן יהיה להעניק ל'שטן' שם כלשהו, מבלי שאותו של יפריעו ממלאכתו?". דנו והחליטו כי מכאן ואילך יקרא שמו של ה'שטן' בישראל 'מנהג העולם'.

ואכן, מני אז ועד עצם היום, הפלא ופלא, טענה מעין זו של "כולם נוהגים כך" מתקבלת היא יפה כמעט בכל מקום ובכל זמן". סיים אותו צדיק ואמר: "אכן, לא בכדי המילים 'מנהג' ו-'גהנם' הינן שתי תיבות בעלת אותן האותיות!".

מדרשיות "האור שבך"

קריאת קודש

מדרשית "האור שבך" מזמינות אתכן בחורות רוקות (מגיל 16 ומעלה) לשיעורים בפנימיות האדם ושיעורים בביטחון ואמונה בימי שבת בשעה 12:30, וסדנאות לחשיבה חיובית בימי שלישי בשעה 17:45

השיעורים יתקיימו אי"ה ברח' הפלמ"ח 142 בקסטל לפרטים נוספים, נא לפנות לנייד: 02-5332436

השיעורים ניתנים חינם!!!

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, קרית ספר, (טבריה -במתכונת מצומצמת)

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה שתקבל בברכה!!! היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ליאור עצמון בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 678-027989/58 (בנק לאומי)

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:

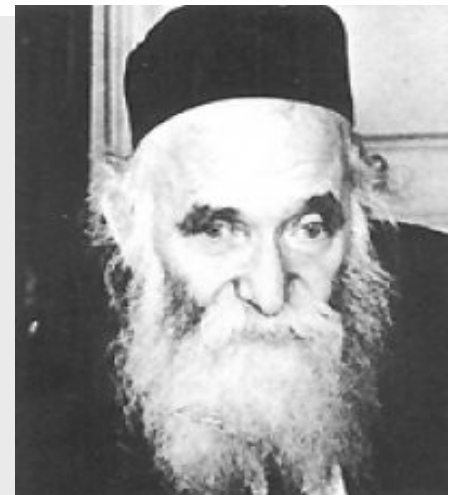
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת,
לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

רבי אהרן קוטלר זצ"ל: ממנהיגי אגודת ישראל באמריקה. מייסדה של ישיבת לייקווד. ראש ישיבת קלצק ולייקווד. מקים עולה של תורה בארה"ב. רב ופוסק. נולד בסביסלוביץ (בלארוס) ב-1892. (החליף את שם משפחתו מפינס לקוטלר כדי לברוח מהרשויות באירופה). בהיותו בן 14 למד בישיבת "כנסת ישראל" בסלובודקה והפליא בהתמדתו, בחריפותו ובתפיסתו המהירה והתגלה כעילוי. **בני משפחתו לחצו עליו כדי שיעזוב את הישיבה וילמד מקצוע- אך הוא עמד בלחצם והמשיך להתעלות בלימודו.**

בגיל 19 עבר לסלוצק. בגיל 23 התחתן והחל ללמד בישיבה בסלוצק. לאחר כ-7 שנים נמלט מהקומוניסטים עם חלק ניכר מתלמידיו לקלצק. בתקופה זו הגיעה הישיבה לשיאה, בכמות ובאיכות הישיבה התפתחה מהר והייתה למרכז התורה, מן הגדולים בפולין. עסק במגבית כדי להקל על מצבה הכספי של הישיבה. ב-1925 השתתף ביסוד "ועד הישיבות" בוויילנה (עבד בצוותא עם ה"חפץ חיים", רבי חיים עוזר גרודזנסקי ורבי אלחנן ווסרמן בכל ענייני הכלל, בייחוד באגודת ישראל).

ב-1940 לאחר פרוץ מלחמת העולם השנייה ברח עם ישיבתו והגיע ליפן. ב-1941 הגיע לארה"ב והקים את "ועד ההצלה" של "אגודת הרבנים" למען פליטי המלחמה. מאוחר יותר הקים את ישיבת לייקווד בשם "בית מדרש גבוה באמריקה" שלימים הפכה לישיבה הגדולה בעולם עם אלפי תלמידים. פעל רבות בשטח החינוך היהודי במסגרת 'אגודת ישראל', מאוחר יותר כיהן כנשיא המועצה העולמית של 'אגודת ישראל'. נפטר ב-ב' כסליו 1962 בארה"ב. את מקומו כר"י לייקווד תפס בנו, ר' שניאור קוטלר. חי כ-70 שנים. ציונו בירושלים.

אביו: ר' שניאור זלמן פינס. **אשתו:** בתו של הרב איסר זלמן מלצר (בעל 'אבן האזל', ר"י עץ חיים)

מתלמידיו: ר' אלעזר מנחם מן שך. ר' יהושע יגל. **מילדי:** ר' שניאור קוטלר.

רבותיו: ר' שניאור זלמן פינס (אביו). ר' איסר זלמן מלצר. ר' נתן צבי פינקל (הסבא מסלובודקה).

מספריו: **ימשנת ר' אהרן-** סדרה הכוללת 19 ספרים. 10 על מסכתות הש"ס. 2 שו"ת. 1 הלכות שכנים. 4 מוסר. 2 תנ"ך.

כל ימיו וילדותו של ר' אהרן היו מלאים תורה, **תמיד חשש מפני איבוד זמן של דקה אחת בלא תורה ודביקות בה' יתברך.** לכל מקום שהלך החזיק בידיו את הספר 'משנה ברורה'. **אפילו כשעסק בענייני פיקוח נפש, והיה שרוי אז במתיחות עצומה, ניצל גם שבריר של דקה.** סיפרו אודותיו שראוהו פעם אחת יושב ובידו האחת מחזיק את אפרכסת הטלפון, בשיחה עם נדבן אודות הבניין החדש שמקימים לישיבה, ובידו השנית מחזיק עת ורושם ציוני מקומות במחברת של חידושי תורה.

סיפר הגאון רבי שלמה ברוודא שליט"א: "פעם, אחרי יום הכיפורים, נסעתי באוטובוס עם הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל. הוא נסע עם אשתו הרבנית, מליקווד לעיר אחרת. **בדרך ניסיתי לשאול אותו כמה שאלות שהתעוררו לי ביום כיפור, אבל רבי אהרן השיב לי שהוא חלש ותשוש מאד ואין בכוחו להשיב על שאלותיי.**

יחדנו שלושנו בתחנה הסופית. אך רבי אהרן ואשתו היו אמורים להוסיף ולקחת מונית כדי להגיע למחוז חפצם. **כאשר נוכחתי בחולשתו הגדולה של רבי אהרן. החלטתי לעזור לו. סימנתי למונית לעצור, ונשאתי את מזוודתו של רבי אהרן עד לרכב והנחתי אותה בתוכו.** נפרדתי מראש הישיבה ופניתי אל המקום שאליו הייתי אמור להגיע. והנה לפתע שומע אני שקוראים לי מאחור בקול רעש גדול. הסתובבתי לראות מיהו הקורא לי ונדהמתי לראות כי הקורא אלי בקול גדול הוא לא אחר מאשר ראש הישיבה רבי אהרן קוטלר. הוא סימן בידו שאחזור אליו, כמובן מיהרתי להגיע ולשאול לרצונו.

כאשר הגעתי הוא כופף עצמו לפני ואמר לי בהתרגשות רבה: **"איזה בעל חסד אתה! איזה בעל חסד! אי אפשר לתאר את גודל ההטבה שעשית עמדי!".** ברגע הראשון לא הבנתי כלל לאיזה חסד גדול מתכוון רבי אהרן. חשבתי שאולי החליף אותי בטעות עם אדם אחר שהטיב עמו. לא העליתי על דעתי שעל עצירת מונית ונשיאת מזוודה לא גדולה, מתכוון הוא לומר שאני כזה בעל חסד. ואשר על מעשה פעוט שכזה מודה לי בכזו חמימות.

אך רבי אהרן קוטלר, אחרי שהודה לי פעם אחת מעומק ליבו, לא נתקררה דעתו והוסיף להודות עוד פעם ועוד פעם בהתלהבות רבה **תוך שהוא לוחץ בחמימות את ידי. הוא בירך אותי בברכות מאלפות, כאשר כל אותה שעה הגויים ברחוב עומדים סביבנו ומביטים בתדהמה במחזה המוזר הזה כיצד יהודי קשיש אינו גומר להודות לאברך צעיר על מעשה חסד פעוט שעשה עמו.**

עוד מסופר על הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל כי הקפיד ללמוד כל מסכת עד תומה. כשהגיע למסכת נזיר, היו לו עיכובים ולא הצליח לסיימה. והנה באותה תקופה הוא זכה ליכנס אצל ה'חפץ חיים'. בתוך שיחתם, לפתע אמר לו ה'חפץ חיים': "כשמתחילים מסכת, צריך לסיימה. למשל, **כשמתחילים נזיר, צריך לסיימה מ"טעבל עד טעבל"** (מכריכה לכריכה).

בהיותו בליטא התאפשר לו להימלט מידי הנאצים. הוא התלבט להיכן לנסוע, לארץ ישראל או לארצות הברית. הצדדים היו שווים ולא היתה בידו החלטה ברורה. הטיל אפוא הרב את גורל הגר"א והפסוק שעלה היה: **"ויאמר ה' אל אהרן לך לקראת משה המדברה".** מיד הוא הבין את הפירוש "ויאמר ה' אל אהרן" (רמז לשמו: **אהרן קוטלר**). "לך לקראת משה המדברה" (משה- ידידו הרב משה פיינשטיין זצ"ל לאחר שגורש מרוסיה היגר לארה"ב. שהיה כמדבר - **שכן ארה"ב היתה אז מאד ירודה וממש כמדבר מבחינה רוחנית**). ואכן הרב אהרן קוטלר הגיע לארה"ב ותוך זמן קצר הקים את הישיבה בעיר לייקווד בניו ג'רסי, ישיבה שהיא כיום מהגדולות בעולם. והשפיע רבות על יהדות ארה"ב.

מסופר על ר' יהודה לייב שהתמנה למוכיח בפולנאה עוד בהיותו צעיר לימים. הרב לא חת מפני איש והיה מסתובב ובודק היכן נמצא עניין הדרוש תיקון. בימי שישי היה בודק בעצמו ולא על ידי שליח את חוטי העירוב שמא נקרעו. לאחר מכן היה מסתובב בין חנויות העיר ומזרז את המוכרים לסיים את מלאכתם ולסגור את החנויות כדי שיוכלו להתכונן מבעוד יום לקראת השבת. ביום השבת היה דורש בבית-הכנסת הגדול ומוכיח את העם בטוב טעם ודעת במתק שפתיים שה' חנן אותו וכך חיזק את לבבות התושבים באמונה וביטחון בבורא העולם.

יום אחד, נפטר אחד מנכבדי תושבי העיר והרב התבקש להספידו. בדרכו חזרה עבר דרך חלקת בית-הקברות שיועדה לפשוטי העם. **מה השתומם הוא להריח ריח נפלא ביותר.** הוא החל לחפש את מקור הריח. הוא דילג מקבר לקבר עד אשר הגיע לחלקת אדמה ריקה אשר הייתה מגודרת מסביב, אך עדין לא נקבר בה שום אדם.

ר' לייב גחן לעבר חלקה זו וחש כי הריח הטוב אכן יוצא ממנה. **"ריח גן עדן יוצא מחלקת אדמה זו"**, חשב בלבו, **"אני ארכוש את החלקה זו עבורי, ולאחר ימים ושנים אמצא בה את מנוחתי"**. וממחשבה למעשה, עוד באותו יום ניגש הרב לאנשי החברה קדישא ואמר: **"ברצוני לרכוש חלקת אדמה מסוימת בעבורי לאחר מאה ועשרים שנים"**. **"רבנו"**, השיב לו ראש ח"ק, **"הרי חלקה זו נמצאת בבית הקברות של פשוטי העם, ואיננה לפי כבודו של רבנו. בבית-הקברות ישנה חלקה מיוחדת בה טמונים רבני פולנאה"**. ה' יאריך את שנות ממלכתו של רבנו ולאחר מאה ועשרים ימצא את מקומו בחלקת הרבנים".

"אין זה מפריע לי שהמקום מיועד לפשוטי העם", השיב הרב. המשיך ראש החברה-קדישה בטענותיו: **"הרי רבנו עוד צעיר לימים, לשם מה לכבודו להתעסק בדבר הרחוק ממנו?"**. השיב הרב: **"באשר לגילי הצעיר, ידוע כי סגולה בדוקה ומנוסה להארכת ימים היא לקנות חלקת קבר בעודו בחיים"**. כשראו אנשי החברה-קדישה עד כמה הרב נחוש בדעתו, הבטיחו לו כי יטפלו בנושא לשביעות רצונו המלאה. לאחר מספר ימים שבו אנשי החברה-קדישה לביתו של הרב ובפיהם בשורה לא משמחת, **החלקה אותה רצה הרב לרכוש, מכורה כבר לאברך צעיר המתגורר בפולנאה**. "אינני חושב שהדבר יהווה בעיה. במחילה מכבודכם, הזמינו את האברך לביתי ונראה כיצד נוכל לסדר את הדברים". עוד באותו היום התייצב האברך בבית הרב כשחששות מלוות אותו, **"מי יודע מה עשיתי שהרב רוצה לדבר איתי?"** תמה. ראה הרב את פני האברך, הרגיעו ואמר: **"שלום עליכם, שמע נא, לפני מספר ימים זימן ה' אותי לחלקת קבר מיוחדת שנפשי חשקה לרכושה. אולם התברר לי כי אתה הוא בעל החלקה. זימנתי אותך כדי לבקש לרכוש אותה מידך. אמור נא לי, בכמה כסף תחפוץ למכורה?"**.

כאשר שמע האברך את הדברים היוצאים מפיו של הרב, הזדעזע כולו וחיוורון עז כיסה את פניו. **"איני יכול רבי, איני יכול!"**, קרא בקול רועד. אולם הרב לא הרפה ושאל: **"מדוע?"**. כאשר ראה האברך עד כמה הרב נחוש בדעתו, השיב לרב: **"חשבת לי לא לגלות סוד זה לעולם, אולם מפני כבוד תורתו אגלה זאת כעת: לפני כחמש עשרה שנים התחתנתי ועברתי לגור בפולנאה. לאחר זמן לא רב ניגשתי לחברה-קדישא וקניתי לעצמי חלקת קבר, כדי שאזכור תמיד את אחריתי ולא אבוא לידי גאווה. מידי חודש בחודשו, בערב ראש-חודש, נוהג אני לעלות על קברי, שם אני מתפלל לקב"ה וחוזר בתשובה לאחר שאני רואה מהי אחריתי של האדם. לאחר מכן, מניח אני מטבעות סביב הקבר לאורכו ולרוחבו ומחלקן לצדקה. רבי קדוש! אני נוהג כך כ-15 שנים. היעלה על הדעת שלאחר כל מה שהשקעתי בו כל השנים שאוכל למכור?"**. האברך הנרגש סיים את סיפורו והמוכיח הביט בו נסער עד עמקי נשמתו.

"אהה! עכשיו אני מבין היטב מה סוד הריח הנפלא שיצא משם. ואני מבין מדוע מתעקש אתה שלא למכור אותו. אבל, הנה עולה בלבי כרגע מחשבה אחרת. סבור אני שהקבר גדול דיו גם עבור אני אנשים. ובכן, מה דעתך שנתחלק בו אתה ואני? אני ואתה נהיה שכנים לאחר אריכות ימים ושנים?" - "מה אדבר ומה אומר כבוד הרב. כבוד עצום הוא בשבילי להיות שכנו של הרב. לעניות דעתי, איני ראוי לכך כלל ועיקר. אם כבודו רוצה, אני בשמחה מסכים!". שמח ר' לייב שמחה גדולה ועצומה וחיבק את האברך. בו במקום ערכו ביניהם חוזה, שבו היה כתוב כי האברך מוכר חצי מחלקת קברו לרב המוכיח. לאחר מספר שנים, בשנת תק"ל נפטר הרב ונקבר בחצי החלקה אותה קנה לפני שנים. רב חדש הגיע לעיר, ר' יעקב יוסף (תלמידו המובהק של הבעל שם טוב זצ"ל). יום אחד, עלה ר' יעקב לקברו של ר' לייב. בהגיעו לציון חש אף הוא בריח גן עדן הנודף מאותה חלקה. עוד באותו יום קרא לאנשי החברה-קדישא וביקש מהם למכור לו את חצי הקבר הריק, שנמצא בסמוך לקבר המוכיח. "מחילה וסליחה רבנו, אולם הקבר הזה בשלמותו היה שייך לאברך אחד. מחצית ממנו הוא מכר לרב המוכיח לפני מספר שנים". כששמע על כך ביקש על אתר כי יזמנו את האברך לביתו. מיועדנו הגיע לבית-הרב. שם שטח בפניו ר' יעקב יוסף את בקשתו. התרגש האברך לשמוע, כיוון שנזכר במוכיח שביקש ממנו את אותו הדבר לפני שנים. "רבי קדוש", פתח האברך את פיו ואמר, **"בקשתך היא זכות גדולה בשבילי. אבל מה אעשה ובקבר הזה יש מקום בקושי בשביל שניים?"**.

המשך הסיפור (חלק ב') בעז"ה בשבוע הבא

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כתון ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
אריס ע"ה בת לאה
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
כל נשמות עם ישראל

עלון מס' 199

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת תולדות- מעשה מרמה והגיונו

"והבאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכך לפני מותו"

מדוע עשתה זאת רבקה? לכאורה עשתה מעשה שלא ייעשה. היא קדמה בעורמה את ה"קריירה" של בנה האהוב על חשבון זכויותיו של בנה הבכור. היא דחפה אותו למעשה רמאות, להונאת האב הזקן שכה עיניו. מעבר לשאלות המוסר, הישר וההגיונות, שמעשה כזה מעורר, ניצבת בפנינו תמיהה גדולה ביותר: לאן נעלמה תבונתה של אשה דגולה זו? וכי חשבה לרגע קט, שיש תוקף לברכות רוחניות שהושגו במרמה? וכי לא ידעה שעשיו ישוב מהרה מן הציד, יתייצב בפני אביו, והתרמית תתגלה, והברכות שהוענקו ליעקב יהפכו לו לקללה כנאמר "והייתי בעיניו כמתעתע והבאתי עלי קללה"? האם לא הביאה בחשבון מה יקרה בעוד שעה, כשיתברר ליצחק שביך בטעות את יעקב?

המפתח לתעלומת התרמית טמון בפסוק הבא: "ויגדלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד... ויעקב איש תם ישב אהלים. ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו ורבקה אוהבת את יעקב". פסוק זה מעלה על פני השטח ויכוח מהותי ארוך ומתמשך, שניהלה רבקה עם יצחק על חינוך, על עתיד הילדים, על הציפיות מהם. עשיו הבן הגדול אינו מוכן לשאת בעול התורה, הוא מרגיש טוב בעולם התרבותי, הרוחש חיים מסביב. לבו אינו נמשך במיוחד אחר אידיאל שה' אחד, מה ששמע מאביו ומן הסבא אברהם. ידעה רבקה שכן זה אבוד מבחינה רוחנית, ותקוות בית אברהם יכולה להישען מעתה רק על יעקב. זה פשר אהבתה ליעקב, אהבה שהיא מעבר לאהבת אם הטבעית.

לא כן יצחק, ידע אף הוא על מעללי בנו הבכור, אך גזר על עצמו לאהוב את עשיו כדי לנסות ולקיים קשר עם הבן, ובתקווה שיצליח לבסוף להצילו, ולהשיבו הביתה אל אמונת אברהם. יצחק האמין בעשיו על אף הכל. ה"ציד" שבפיו תרם אף הוא לאמונה זו. ולא שעה לאזהרותיה החוזרות ונשנות של רבקה, ששביו הוא בקסמי נכליו של בנו הבכור, המחפים על האמת. הוא לא שעה אליה גם לאחר המהלומה הנוספת שהנחית בן "יקיר" זה על ראשו. "ויקח אשה את יהודית בת בארי וכו' ותהיין מרת רוח ליצחק ולרבקה"- מחמת ההתבוללות. ואף לאחר הנישואין הללו החליט להעניק לו את הברכות.

מה נותר לרבקה ברגע גורלי זה? כיצד תקרע את מסכת ההונאה שטווה עשו במשך שנים ארוכות? באיזה דרכים תשכנע את יצחק הצדיק והתמים שעשיו אינו אלא רמאי. קיימת דרך אחת: להמחיש בפני יצחק בצורה ברורה את העובדה המצערת, שקל מאוד לרמותו ולהוליכו שולל.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

שמעון בן חנה ז"ל

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.ש כדורי וב"ב
דוד בן גרציה
בועז בן ציפורה
גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
רחל בת זוהרה
אביבה בת איירן
אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה
יועם יצחק בן רחל ברכה
משה בן תמרה
ענת בת רחל ברכה
זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל
יעקב בן ג'ולייט
יהודית בז בת מרים
זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה
בנימין בן יקוט
יהודה בן סעידה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
פלורה בת זוהרה
יגאל רפאל בן אורה מינבר
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
עדי בת ליאת
מיטל בת דינה ופרי בטנה
כל עם ישראל

ב' כסלו תשס"ט 29/11/2008

פרשת תולדות

הפטרה: "משא דבר"- מלכים א' פרק א'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:01	17:12	17:44
ת. אביב	16:17	17:08	17:40
חיפה	16:17	17:08	17:39
ב. שבע	16:21	17:11	17:44

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

שאלה: ?

אדם שנכנס לדירתו החדשה האם יברך ברכת "שהחיינו", ומה הדין לעניין בגדים חדשים?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

הבונה בית חדש או קנה בית חדש, ואפילו היה ישן, אבל חדש הוא אצלו, וכן הקונה כלים או רהיטים חדשים, מברך שהחיינו. ונוהגים שעושים סעודה, ובעל הבית לובש בגד חדש ומברך שהחיינו ומכוון לפטור את הבית החדש, והרהיטים החדשים. והסעודה נחשבת לסעודת מצווה ובפרט בארץ ישראל ובמיוחד עם אומרים דברי תורה על השולחן. ואף שיש לו מעט חובות על הבית שקנה כגון שלקח משכנתא, מברך את הברכה. כנזכר הדין אמור גם לעניין בגדים חדשים שמברך שהחיינו, אך המנהג לברך בשעת הלבישה ולא בשעת הקנייה. אך מנעליים וגרביים וכן פיג'מה או סתם בגד שקנה בזול או שאינם חשובים כל כך, אין מברכים ברכת שהחיינו.

החוב הוחזר

מובא בספר "עלינו לשבח" שנערך ונכתב ע"י ר' מיכאל צורן הי"ו, דברים שנאמרו בשם הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א סיפור שיש בו ללמדנו עד כמה רבותינו חששו ודאגו לשלם חובות ועד כמה פחדו מפני הגזל.

סיפר ד"ר צבי דיסטניק, רופא העיניים: "שנים ספורות לפני פטירתו של הגאון ר' יחיאל מיכל פיינשטיין זצ"ל, זכיתי לטפל בעיניו הקדושות. בתחילה, ביקשתי להעניק את הטיפול חינם אין כסף, אולם הגאון סירב לכך בכל תוקף. לאחר אחד הטיפולים נשאר לרב חוב קטן של מספר שקלים בודדים. הגאון עזב את המרפאה תוך כדי שהוא מבטיח שיחזיר את החוב. השעה הייתה כבר מאוחרת מאוד, לאחר חצות לילה", מספר הרופא.

"לאחר שהגאון עזב, סידרתי עוד כמה דברים במרפאה והתכוונתי לעלות לביתי. והנה, נשמעו נקישות בדלת. ומי ניצב שם במלוא הדרו? רבי יחיאל מיכל ובידו השקלים שנשאר חייב! "האם הרב לא היה יכול להחזיר את החוב הקטנטן הזה למחרת? והאם היה הרב צריך להטריח את עצמו לדבר זה? הרי אפשר היה לשלוח שליח" התפלא ד"ר דיסטניק.

והרב, במלא עוצם ענוותו: "כאשר יש לי חוב לאדם פלוני, אינני סומך על אף אחד. אני רוצה להיות בטוח במאת האחוזים שהחוב הוחזר לבעליו".

ללא להחמיץ !!!

בכל ימי רביעי בשעה 20:45 בבית-הכנסת "עין חמד" יועברו שיעורים מרתקים בנושאים מגוונים כגון: שלום בית, התמודדות עם מצבי לחץ, ביטחון ואמונה ועוד ע"י טובי המרצים של לב לאחים.

שבת מברכין קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון – במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!!
היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבוא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 052-678-027989/58 (בנק לאומי)

שבת מברכין חודש טבת לקראת חג חנוכה

בעז"ה יתקיים שבת עם כבוד מורנו ורבנו הרב הצדיק רבי נחום כהן שליט"א אשר ברכותיו מתקיימות

שבת של התעלות והתחזקות רוחנית והכנה לקראת חג החנוכה הבעל"ט עם שירה ופיוטים וסעודות כיד המלך

בתאריך כ"ב-כ"ג כסלו תשס"ט (19.12.2008)
פרשת "וישב" במלון "יפה נוף" ערד
להרשמה בטל' 052-3570758
הסעות באוטובוסים ממוזגים

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

רבי שמואל אליעזר הלוי אידליס זצ"ל הידוע בכינויו **מהרש"א**: מגדולי מפרשי התלמוד, נולד בפוזנא ב-1555. נפטר באוקראינה ה' כסלו 1631. חי כ-76 שנים.

המהרש"א היה צאצא של משפחת קלונימוס המפורסמת שיחוסיהם מגיע עד דוד המלך. אביו היה ר' יהודה הלוי מצאצאי ר' עקיבא כהן ור' יהודה ליוואי הזקן מפראג ופרנס בקהלת אובן, אמו הייתה ממשפחת מהר"ל מפראג, וחותנו היה ר' משה אשכנזי מפוזנא מחבר זכרון משה.

בצעירותו החלו להתגלות כישרונותיו. בהיותו בגיל 30 הורי אשתו יסדו ישיבה גדולה והעמידוהו בראשה, ומאז חתם את שמו "שמואל אידלש" על שם חמותו שהכיר לה טובה, מפני שתמכה בישיבתו בפוזנא במשך עשרים שנים (1585-1605). לאחר הסתלקותה כיהן כרב בעיר חלם במשך 10 שנים, וב-1614 נקרא להיות אב"ד וראש ישיבה בלובלין. משם נקרא לאב"ד בטיקטין, ולבסוף נתקבל לרב באוקראינה והקים ישיבה בה למדו אלפי תלמידים.

מחיבוריו: • חידושי הלכות על הש"ס - בו הוא מבאר במיוחד את דברי התוספות. • **חידושי אגדות** - על אגדות חז"ל נדפסו אח"כ עם הוצאת הש"ס.

מגפה קשה פרצה באוסטראה, המהרש"א ובית-דינו גזרו על הציבור יום תפילה ותענית ועוררו את העם לשוב בתשובה. נוסף על כך קרא המרא-דאתרא למי מהתושבים אשר ידוע להם על דבר-מה הדורש תיקון, לבוא ולגלות את אוניו על כך. באוסטראה התגורר יהודי שקט ומסוגר, שחי את חייו בשולי החברה. האיש הדיר את רגליו בקביעות מבית-הכנסת ומעולם לא נראה מתפלל עם הציבור. עד כה לא יוחסה לכך חשיבות מיוחדת, אך עתה, נוכח בקשת הרב, החליטו שניים מתושבי העיר להתחקות על האיש ומעשיו. כעבור כמה ימים הבחינו כי הלה נוהג לעזוב בחצות הלילה את ביתו ולצאת אל מחוץ לעיר. עקבו אחריו עד היער שהקיף את העיר, ושם נעלם מעיניהם. השניים חזרו על עקבותיהם כשבליבם מתבסס חשד כי האיש משתייך לחבורת שודדים. למחרת התייצבו לפני הרב ושיתפּוּהו בחשדם. **"הלילה אצטרף גם אני ונעקוב אחריו"**, הפתיעם הרב.

גם בלילה הבא חזר המחזה ונשנה. לקראת חצות יצא האיש מביתו ופנה לעבר היער, ונבלע שם בסבך העצים. "נלך אחריו", לחש הרב. פסעו השלושה בעקבות האיש. הוא נכנס פנימה, לעבי היער, עד שהגיע לקרחת-יער קטנה. שם עצר, התיישב על סלע והדליק נר. אחר-כך הוציא מכיסו סידור והחל לקרוא **"תיקון חצות"** בהתרגשות גדולה. שעה ארוכה עמדו השלושה במרחק כמה מטרים מן האיש והקשיבו פעורי-פה לתפילתו. לפתע פרץ האיש בבכי שהמס את ליבם. אך דבר אחר הפליאם יותר מכל, נדמה היה להם כי אל קולו הצטרף פתאום קול נוסף! "ברור שלא מדובר בשודד-דרכים אלא באיש מורם מעם", מלמל הרב, **"אך מי הוא בעל הקול הנוסף ששמענו?"**. בצאת האיש מן היער הפתיעוהו השלושה. "התנהגותך עוררה את חשדם של כמה מתושבי העיר ועל-כן נאלצנו לתהות על קנקנך", פנה אליו הרב, כמתנצל. "עתה אנו יודעים שלא היה מקום לחשוד בך. אך אמור-נא, של מי הקול השני ששמענו?". האיש נראה נבוך מהשאלה וניכר בעליל כי לולא כבוד התורה לא היה משיב עליה. "זה זמן רב נוהג אני להתאבל על חורבן בית-תפארתנו", אמר. **"נראה שהדבר הסב נחת-רוח במרומים ועל-כן זכיתי שבכל לילה יצטרף לקינתי גם הנביא ירמיהו, שחזה וחווה את מראות החורבן"**.

הביטו בו השלושה בהשתאות. "אם זכית לכך, מדוע אפוא אינך מברר את סיבת המגפה בעירנו?", שאלו הרב. בתוך כך הוסיף ושאל: "ומלבד זאת, **מדוע לעולם אינך בא להתפלל עם הציבור?**". "מחר אבוא לתפילת שחרית ואענה על שתי השאלות גם יחד", ענה האיש ופנה לביתו. למחרת בבוקר לא גרע הרב את עיניו מפתח בית-הכנסת. הוא ציפה לבואו של האיש, שאך אמש נתגלה לו כצדיק נסתר. התפילה החלה בזמנה אולם הלה בושש לבוא. באמצע 'פסוקי דזמרה' הופיע מעוטר בטלית ובתפילין.

לפתע פתאום נשמע רחש בקהל ופחד בלתי-מובן נפל על הנוכחים. המתפללים שניסו להביט באיש, שנעמד בפינה והחל להתפלל בדבקות, בלא שחש בנעשה סביבו, **הסובבים התמלאו חרדה ונאלצו להסיר ממנו את מבטם**. כמה מהם אף יצאו אל מחוץ לבית-הכנסת, **כדי להרגיע את קצב פעימות ליבם**. לאחר התפילה חלץ האיש את תפיליו וקיפל את טליתו. או-אז שב להיראות כהרגלו – אדם מן השורה. "כעת נוספה עוד פליאה על שתי פליאותיי אמש", אמר לו הרב: **"מה גרם לפחד שהפילה הופעתך על המתפללים?"**.

הישר האיש מבט אל הרב ואמר: "תורתנו הקדושה אומרת, 'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך'. ופירש רבי אליעזר הגדול, 'אלו תפילין שבראש'. **סגולתן של התפילין אפוא היא להטיל על רואיהן פחד ומורא**. זו סיבת הפחד שנפל על המתפללים בראותם אותי מעוטר בתפילין." "הלוא גם אני מניח תפילין מדי יום?!", תמה הרב "אכן, אולם אני נזהר תמיד שלא לדבר שום דיבור של חולין בעוד התפילין על ראשי וזרועי. נוהג אני בתפילין בכבוד הראוי, ועל-כן נשתמרה בהן קדושתן. ואילו שאר המתפללים, אמנם יוצאים הם ידי חובת המצווה, אך מכיוון שהם מקילים ראש בתפילין ובקדושתן, בטלה מהן סגולתן זו".

הקשיב הרב ושמעו גם יתר הנוכחים את דברי האיש שהוסיף ואמר: **"משום כך גם נמנעתי מלבוא אל בית-הכנסת, שכן האנשים אינם נזהרים די הצורך בכבוד המקום, שקדושתו גדולה ונוראה. לא רציתי להיכשל גם אני בשיחת חולין בבית-הכנסת, במיוחד לא בשעה שהתפילין עליי"**. כעבור רגע של שתיקה הוסיף: **"לבי אומר לי, כי אם יתוקן עניין חמור זה – תיעצר המגפה"**. עד מהרה נפוץ דבר המעשה בעיר כולה וכל התושבים קיבלו עליהם להתחזק ביראת בית-הכנסת ובקדושת התפילין. ואמנם בתוך ימים אחדים נעצרה המגפה. תושבי אוסטראה הוסיפו לקיים בקפדנות את אשר קיבלו עליהם, גם לאחר שהחיים חזרו למסלולם.

תקציר משבוע שעבר: ר' אריה ליב התמנה כמוכח בעיר פולנאה. באחד הימים נפטר אחד מנכבדי העיר והרב התבקש להספידו. בדרכו חזרה עבר דרך חלקת בית-הקברות שיועדה לפשוטי העם ולמרבח הפליאה הריח גן עדן מאחת החלקות הפנויות. ביקש הרב לרכוש את החלקה עבורו, אולם בדיקה קצרה העלתה כי החלקה כבר נרכשה ע"י אחד האברכים. האברך הוזמן אחר כבוד לביתו של הרב אולם הלה סירב למכור את החלקה בהטעומו כי בכל ערב ראש חודש במשך 15 שנים עולה הוא לחלקה כדי לזכור את סופו של האדם וכדי לא לבוא לידי גאווה, שם הוא חוזר בתשובה ולאחר מכן מניח הוא מטבעות סביב הקבר ומחלקן לצדקה. הרב חכך בדעתו ואמר כי סבור הוא כי הקבר גדול דיו עבור שני אנשים, והאברך מכר את מחצית החלקה למוכח. לאחר שנים נפטר הרב ונקבר שם.

רב חדש הגיע לעיר בשם ר' יעקב יוסף (תלמיד מובהק של הבעש"ט הקדוש). יום אחד, עלה הרב לקברו של המוכח ובהגיעו לציון חש הוא גם כן בריח גן העדן. חפץ הרב לרכוש את מחצית הקבר הריק הסמוך לקברו של המוכח. אנשי החברא-קדישא הסבירו לו כי החצי שייך לאברך ואותו אדם התבקש כעת ע"י הרב החדש למכור לו. האברך סירב בהטעומו כי כבר מכר את מחצית הקבר ואינו יכול למכור את חציו השני.

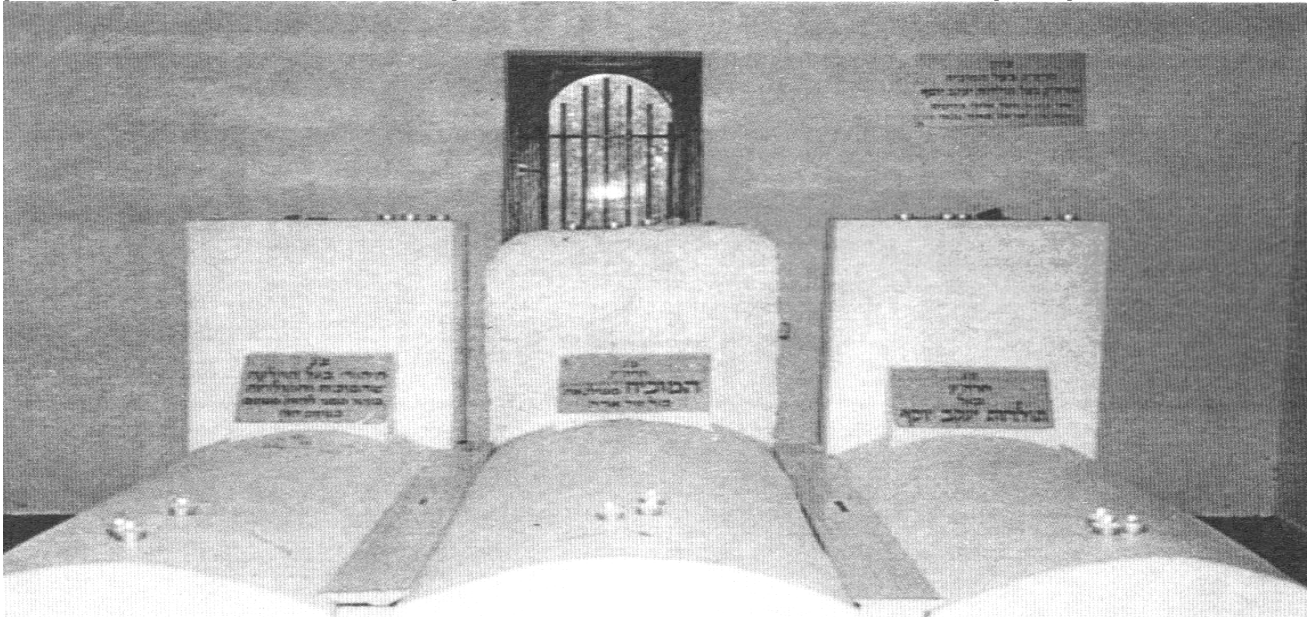
"זו לא בעיה", אמר בעל התולדות בביטול, "אני אטפל בזאת. אני מבטיח לך אי"ה אם תיתן את הסכמתך, אברך אותך באריכות ימים ושנים ולאחר מכן תהיה גם שכני". על אתר הסכים האברך והרב בירך אותו. כעבור עשר שנים לערך, במוצאי חג שמחת תורה, ר' יעקב השיב את נשמתו ליוצרה. הוא נקבר, כפי שביקש בחייו, ליד המוכח הקדוש, ומעל שתי מצבותיהם הקימו האנשים אוהל גדול ויפה כראוי לשני גדולי עולם אלה. גם האברך הצדיק, המשיך לפקוד את המקום כמנהגו מימים ימימה. וכפי שבירך אותו בעל התולדות, האריך ימים ונעשה זקן מופלג.

כאשר הרגיש שכוחותיו עוזבים אותו, והוא עומד להיפטר מן העולם, קרא אליו את אנשי החברא-קדישא והראה להם את השטר בו כתבו הצדיקים על מנהגו היפה של האברך בהליכתו מדי ראש חודש לקברו עד שיצא מחלקה זו ריח גן עדן. בנוסף, הם כתבו עד כמה הם השתוקקו להיקבר במקום נפלא זה, ואכן התחלקו בו שלושתם שווה בשווה בחלקה זו. חתימתם התנוססה בתחתית השטר בברור.

אנשי החברא-קדישא היו חסרי אונים ממה שקראו בשטר. כיצד ניתן לקבור שלושה אנשים בקבר אחד? מילא, שניים הצליחו לקבור יחד, אבל לשלושה מניין ימצא מקום? בינתיים נפטר האברך. בצר להם ניגשו אנשי החברא-קדישא למרא-דאתרא וגוללו את הסיפור וביקשו ממנו עצה ותושייה כיצד לפתור את הבעיה. חשב הרב ואמר: "כאשר תתחילו במסע ההלוויה קראו נא לי ונראה מה ניתן לעשות". ללא אומר ודברים הלכו אנשי החברא-קדישא והכינו את הנפטר והחלו במסע ההלוויה. בדרך הצטרף אליהם רב העיר וכך המשיכו עד שהגיעו לאוהל הצדיקים הידוע. רב העיר הורה להם להניח את מיטתו של האברך על שתי המצבות הקיימות. לאחר מכן נשאר הרב לבד באוהל והחל לקרוא בקול את הכתוב בשטר המכירה של הקבר.

כשסיים, יצא החוצה וסגר אחריו את הדלת. כעבור זמן קצר נשמע רעש והמולה מתוך האוהל. האנשים הסובבים לא ידעו את נפשם. הם המתו ולאחר שנדם הרעש העזו להיכנס כדי לראות מה היה מקור הרעש. ולנגד עיניהם נגלה דבר מופלא ביותר: שתי מצבות הרבנים זזו הצידה והותירו מקום לאברך הצדיק בסמוך אליהם ממש. האברך נקבר אחר כבוד בסמוך לשני הגדולים. עד היום בבית העלמין בפולנאה ניצבות שלוש מצבות צמודות זו לזו ועל גביהן כתוב:

"מצבת בעל התולדות יעקב יוסף", "מצבת המוכח מפולנאה", "מצבת האברך שהמוכח ובעל התולדות רצו להיקבר לידו".

לע"נ

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

הרב אטון שבתי בן אסתר ז"ל
אריס ע"ה בת לאה
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חוה ז"ל
משה בן רזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
שמעון בן חנה ז"ל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה

הרב שמואל דרזי בן שמחה ז"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו

עלון מס' 200

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יזכר לאלוהי ע"י בית הכנסת שכולת ע"י חא"י - אגשרת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת ויצא - מוסר עבודה

"הן עוד היום גדול לא עת האסף המקנה"

יעקב הופיע בחוצות חרן בעוד היום גדול. שם, במבואות העיר, פגש רועי צאן, הרובצים בשלווה יחד עם עדריהם מסביב לבאר, כאשר אבן גדולה סתמה את פיה. הוא ניגש אל הרועים ופתח איתם בשיחה: "ויאמר להם יעקב: אחי מאין אתם? ויאמרו מחרן אנחנו וכו', ויאמר: הן עוד היום גדול, לא עת האסף המקנה. השקו הצאן ולכו רעו".

ועל כך כותב המדרש: לפי שראה אותם יעקב רובצים, כסבור, שרוצים לאסוף המקנה הביתה, ולא ירעו עוד. אמר להן: עוד היום גדול, כלומר: אם שכירי יום אתם - לא שלמתם פעולת היום, ואם הבהמות שלכם - אף על פי כן, לא עת האסף המקנה".

הקורא דיאלוג קצר זה, מבחין כיצד מנסה יעקב הזר שבא מרחוק לקשור קשרים עם תושבי העיר הראשונים שנקרו לו בדרכו. הוא פונה אליהם בביטוי של חיבה "אחי". לעומת זאת, בולטת הסתייגותם בתשובות הקצרות, שעונים הם לשאלותיו הטורדניות, הפוגמות במנוחת הצהרים שלהם. ותמוהה הדבר מאד הטפת המוסר המשתמעת משאלתו האחרונה שלמעשה הוא יותר פקודה "השקו הצאן ולכו רעו", האם אינו שם לב שבכך הוא מגביר את ההסתייגות ממנו? וכי אינו מבחין שבמו ידיו הוא יוצר קשיים בתקשורת עם בני המקום, שבו הוא עתיד לבלות תקופה ארוכה?

אלא כתבו המפרשים: הצדיק מואס בעוול שעושים גם אחרים, כנאמר במשלי "תועבת צדיקים איש עוול". פירוש: יעקב לא היה יכול לסבול בטלה זו באמצע היום. על הנזק, שהתערבותו עלולה לגרום לו אישית, לא חשב באותו רגע. תכונת היושר והנאמנות שהיתה טבועה עמוק באופיו, פרצה החוצה למראה הרועים המזלזלים במלאכתם, אם כשכירים הגוזלים את מעבידם, אם כעצמאיים "התופסים שלוה" שלא בשעה נכונה.

וכפי שראינו כאשר כבר לא היה יכול יעקב לשאת את התנכלויות לבן וכל הטמון בלבו פרץ יעקב החוצה כלבה רותחת: "ויחר ליעקב... ויאמר ללבן: מה פשעי מה חטאתי כי דלקת אחרי? ... עשרים שנה אנכי עמך, רחליך ועזיך לא שכלו ואילי צאנך לא אכלתי. טרפה לא הבאתי אליך... גנבתי יום וגנבתי לילה. הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה ותדד שנתי מעיני..."

דיוקן זה, הוא המעניק את הרקע ואת ההסבר לביקורת על מוסר העבודה הירוד בפני הרועים, היום בואו לחרן. למרות שהאינטרס האישי חייב לשתוק ולהתעלם, למשך כתפים ולהפטיר: "מה איכפת לי?".

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שרה בת-חבובה ע"ה

שמעון בן חנה ז"ל

מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש. כדורי וב"ב
דוד בן גרציה
בועז בן ציפורה
גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
אדן בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענית בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שרה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
מיטל בת דינה ופרי בטנה
כל עם ישראל

06/12/2008

ט' כסלו תשס"ט

פרשת ויצא

הפטרה: (ס) "ועמי תלואים" - הושע פר' יא'
(א) "ויברח יעקב" - הושע פרק יב'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:00	17:11	17:44
ת. אביב	16:17	17:08	17:39
חיפה	16:16	17:07	17:39
ב. שבע	16:20	17:11	17:43

שואל ומשיב בהלכה - חנוכה

האם נוהג דין אבלות בחנוכה?

?! סלף :

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה :

מי שנפטר לו קרוב משבעה קרובים שחייב להתאבל עליהם, הרי הוא חייב בקריעה ובכל דיני שבעת ימי אבלות בחנוכה. ומצוות ניהום אבלים נוהגת גם בימי החנוכה, ולכן לא ימנע אדם את עצמו מלנחם אבלים בחג החנוכה. ורשאי האבל אף שהוא בתוך שבעה לברך ביום הראשון על הנר בחנוכה ברכת "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה".

נכון שלא לקיים אזכרה בימים אלו בבית הקברות, ליום פקודת השנה, או השבעה או השלושים, מפני שמתעוררים הציבור ובפרט המשפחה לידי בכיות וצער ליד הקבר. ולכן יקדימו הביקור בבית הקברות לימים שלפני חנוכה, אבל מותר ללכת לבית הקברות בחג החנוכה, כדי להתפלל ולהשתטח על קברי צדיקים. וכן מותר לערוך אזכרה בבית הכנסת על ידי אמירת ברכות ודברי תורה כנהוג אך ללא הספד על הנפטר עצמו, שיבואו לידי צער.

בזכות הקבלה

בספר "עלינו לשבח" מובא סיפור נפלא על אברכים שקיבלו על עצמם להתחזק בשמירת הסדרים. אחד מהאברכים החשובים בכולל, בראשו עומד הרב הגאון ר' אברהם יעקב זילברשטיין, בנו של הרב הגאון ר' יצחק זילברשטיין, נתקף יום לאחר ה'קבלה' בכאב ראש חזק מאוד, אבל החליט להגיע לכולל בכל מחיר.

"הרי רק אתמול התחזקנו בנושא זה, ואין ספר שהיצר מנסה להפילני בפח ולהניאני מלהגיע לכולל", אמר לחברותא שלו שהתפלא לראותו מגיע לכולל במצב מיוסר כל כך. האברך הגיע לכולל בשעה 21:15. כשחזר לביתו בשעת לילה מאוחרת מצא את רעייתו כשהיא נרגשת מאוד. האשה סיפרה שכמה דקות לאחר שעזב את הבית בדרכו לכולל, בלע התינוק מסמר גדול והחל להשתעל בצורה מבהילה על עדי כך שהייתה סכנה ממשית לחייו.

אנשי "הצלה" שהגיעו לבית לא הצליחו לסייע לתינוק לפלוט את המסמר וכבר הזעיקו בדחיפות אמבולנס שיביאו לבית-החולים. לבסוף, באורח נס, נפלט המסמר והתינוק שב לנשום לרווחה. היה זה בדיוק בשעה 21:15, השעה שבה התייצב האברך, למרות כאב הראש החזק שלו, בפתח הכולל.

אסור להחמיץ !!!

בכל ימי רביעי בשעה 20:45 בבית-הכנסת "עין חמד" יועברו שיעורים מרתקים בנושאים מגוונים כגון: שלום בית, התמודדות עם מצבי לחץ, ביטחון ואמונה ועוד ע"י טובי המרצים של ערכים.

שבת מברכין קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון – במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!!
היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרס או להפקיד ישירות לחשבון 050-6615031 (בנק לאומי)

שבת מברכין חודש טבת לקראת חג חנוכה

בעז"ה יתקיים שבת עם כבוד מורנו ורבנו
הרב הצדיק רבי נחום כהן שליט"א
אשר ברכותיו מתקיימות

שבת של התעלות והתחזקות רוחנית והכנה לקראת
חג החנוכה הבעל"ט עם שירה ופיוטים וסעודות כיד המלך

בתאריך כ"ב-כ"ג כסלו תשס"ט (19.12.2008)
פרשת "וישב" במלון "יפה נוף" ערד
להרשמה בטל' 052-3570758
הסעות באוטובוסים ממוזגים

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה,
להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הרב איסר זלמן מלצר זצ"ל: נולד ב-1870 במיר (כיום בלארוס). בגיל עשר התחיל ללמוד אצל רב העיר במיר. שהיה בן 14 התחיל ללמוד בישיבת וולוז'ין. לאחר נישואיו הושפע מתנועת המוסר. בגיל 24 התמנה לראש ישיבת סלובודקה. לאחר מכן ב-1903 התמנה לרבה של סלוצק ושימש בכהונה זו כ-20 שנים. ב-1923 נמלט על נפשו לקלצק שבפולין מרדיפות המשטר הסובייטי, שאסרוהו מספר פעמים בשל עיסוקו ביהדות ובתורה. בקלצק שימש כאש ישיבת "עץ חיים". ב-1925 עלה לארץ ושם נתמנה לראש ישיבת עץ חיים עד יום מותו. עסק בתלמוד, מדרשים, מוסר והלכה. השתייך לזרם המתנגדים. היה ממייסדי "ועד הישיבות" בוילנה. נפטר ב-1954. חי כ-84 שנים.

אביו: ר' ברוך פרץ. **אשתו:** בילא הינדא. **רבותיו:** הנצי"ב מוולוז'ין. ר' נתן צבי פינקל (הסבא מסלובודקה). ר' חיים סולביצ'יק. ר' יום טוב ליפמאן.

מתלמידיו: בנו, ר' צבי יהודה מלצר (רבה של רחובות ומייסד "ישיבת הדרום"). בנו, פרופ' פייבל מלצר (חוקר התנ"ך, מחבר פירוש למספר ספרים בסדרת 'דעת מקרא'). ר' אלעזר מנחם מן שך (ר"י פונביז' ומנהיג הליטאים בא"י). ר' שלמה זלמן אוירבך (ר"י קול התורה). ר' חיים יעקב גולדוויכט. ר' יוסף אליהו הנקין (המנהיג הרוחני של יהדות ארה"ב, וראש ארגון הצדקה "עזרת תורה"). ר' אהרון קוטלר (ר"י קלצק-ליקווד ארה"ב). ר' יצחק בם מנחם (אב"ד פתח-תקווה ודיין בב"ד הגדול). ר' שלמה גורן (רב ראשי לא"י). ר' יהודה מיטל (ר"י הר עציון). ר' אברהם זלזניק (ר"י עץ חיים). ר' שמעון זלזניק (ר"מ בישיבת שעלבים).

ילדיו: ר' צבי יהודה. פרופ' פייבל מלצר. בתו (אשתו של ר' אהרן קוטלר). **ספריו:** **יאבן האזל** - פירוש על הרמב"ם והגהות חידושי הרמב"ן על התלמוד בבלי (7 כרכים).

ר' שרגא פיבל פרנק זצ"ל היה איש אמיד מאוד שברכת ה' שרתה בכל מעשי ידיו. בעל נכסים רבים. חלקם היו דירות מיועדות להשכרה. בגודל יראתו ואהבת החסד שלו, היה מכניס לשם אנשים מעוטי יכולת, שלא הייתה להם אפשרות לשלם. היות וחשש פן יעצר אותם הגובה העובר מדי חודש בחודשו, הגדיל לעשות והיה יוצא בערב ראש-חודש ומחביא בחשאי כסף כדמי השכירות תחת מפת השולחן בבתייהם. וכשהיה מגיע הגובה, היו נותנים לו את הכסף, ואף העניים לא ידעו כי ידו בכך.

שמו יצא למרחקים ולא רק בשל מעשה החסד שבו. היה האיש נזהר עד למאוד בקלה כבחמורה. כשהגיעו בנותיו לפרקן ביקש להשיאן רק לגדולים בתורה. אולם דבריו נשארו רק בגדר צוואה, שכן בהיותו כבן 45 שנים בלבד נפטר לבית-עולמו. גיסו, ר' זבולון ברי"ט, רבה של העיר הליטאית פלונגיאן, נטל על עצמו את המשימה. ראשון החתנים היה הגאון ר' משה מרדכי אפשטיין. לבתו השניה בילא הינדא, ביקש למצוא את בחיר הישיבות. לפיכך נסע לוולוז'ין. לאחר ששטח את בקשתו לפני ר' חיים סולביצ'יק והנצי"ב הם הציעו את ר' איסר זלמן.

מצבו הכספי של ר' איסר היה בכי רע, אולם כלפי חוץ התחכם שלא להראותו. לאחר אירוסין במשך תקופה מסוימת למד בראדן. שם שכרה לו הישיבה חדר. חדר זה היה חלק מדיירתו של הרפתן. איש זה היה זקוק לכסף כדי מחייתו, לכן נאלץ להשכיר את החדר שבדיירתו. מקושי פרנסתו החליט להתעסק עם עורות השוורים שנשחטו. הוא היה שוטחם ומעבדם כדי למכרם. לצורך השטיחה הוא ביכר להשימם על סף החלונות. אחד מהחלונות היה חדרו של ר' איסר זלמן. לאחר שיבשו, היה מאכסן הוא את העורות בחדרו של ר' איסר. הריחות היו נוראיים ואף מזיקים לבריאותו של הרב. אולם הרב חשש לספר זאת להנהלת הישיבה, שכן אם תשמע על כך, תסרב לשכור ממנו את החדר, ויפסיד הרפתן את מחייתו. בשל כך שתק.

בשל העורות הוא סבל מחולשה כללית, ובנוסף לקה הרב בשחפת. מחלה זו החזירה אותו לביתו, חיייו היו בסכנה. מיום ליום החמיר מצבו ופיתרון לא נראה. ואולם שוקן מרומים הפליא חסדיו עימו. היה זה לאחר ששריפה פרצה בעיירתו. התושבים שנפגעים פונו מבתייהם. ר' איסר היה ביניהם. אנשי חסד שכרו עבורו חדר אצל אחד האיכרים בחווה הסמוכה ליער, ואף דאגו שיהיה לו בכל יום חלב לשתות. האוויר המבריא של היער החל לתת את אותותיו בבחור שהלך והחלים מיום ליום. אך מצבו לא היה טוב.

מתוך טוהר מידותיו שלח הוא איגרת למשפחת פרנק. משפחתה של כלתו והודיע להם אודות מחלתו וכי הם רשאים לבטל את השידוך ללא כל קפידה מצידו. כשנתקבל המכתב, השיבו לו מיד כי עליו לבוא אליהם לקובנא. עיר אשר שם רופאים, אולי ימצא שם מזור למחלתו. על חשבון משפחת פרנק טופל ר' איסר, ובעצת הרופאים נשלח להבראה במקום נופש ביער.

בד בבד החלו להישמע לחשושים באוזני הנערה, כי טוב תעשה אם תבטל את השידוך. שכן מה לה ולבחור חולני. בתחילה סירבה בכל תוקף. אולם משגברו הלחצים ואף דיברו עמה גלויות הלכה בעצמה אל הרופאים ושאלה מהם סיכויי של חתנה. האם יכול להאריך ימים במצבו. והשיבו לה כי יוכל לחיות לכל היותר שנה אחת בלבד! כששמעה זאת השיבה: "עם תלמיד חכם כזה לחיות שנה אחת זו זכות מיוחדת. לא אבטל את השידוך". היא התחזקה ואמרה כי תטפל בו במסירות, ובעז"ה יאריך ימים בטוב ובנעימים.

בני המשפחה המשיכו ללחוץ ולדבר על לב הנערה, כי היא יכולה לזכות בבחורים מצוינים, בריאים בגופם ושמעלותיהם אף הן מופלאות. וכך הוסיפו והפצירו בה, עד כי החליטה להיכנס אל ה'חפץ חיים' ולשאול בעצתו. נסעה איפוא ל'חפץ חיים' ושטחה בפניה את העניין כולו. לאחר ששמע את מצבו של החתן, השיב ואמר לה: "ישנם אנשים בריאים וישנם אנשים שמאריכים ימים". מלים אלו שיצאו מפי הכהן הגדול, די היה בהם כדי להשיבה לביתה, ולעמוד על דעתה באיתנות למרות ההתנגדות הנחרצת של משפחתה. ואכן זכתה, כי כל ההשערות התבדו, והייתה לעזר כנגדו במשך שישים שנים.

סיפר ר' יאיר וינשטוק סיפור מופלא שהתרחש לפני כשלושים וחמש שנים. באותו יום סדר הבוקר הסתיים בשעה 13:00, ויצאתי מבניין הישיבה בשכונת מאה שערים לביתי בשכונת קריית-צאנז. בדרך עברתי ברח' חנה. באותו זמן התגורר ברחוב זה גם אחד מגדולי תנועת המוסר שבדורנו- הרב הגאון הצדיק ר' חיים אפרים זייע'יק זצ"ל. אישיות מורמת מעם היה הרב. אדם משכמו ומעלה. אישיות זכה של אדם נעלה שיראתו קודמת לחכמתו וכל מעשיו נתונים בכל עת לשבט הביקורת המחמיר והתובעני שלו כלפי עצמו. הייתי בן בית בביתו של הרב, ובכל פעם שנכנסתי לצל קורתו- היה מקבלני בחיבה יתרה. **הוא לא זכה לזרע של קיימא ולכן לא היה מי שיושיט לו יד מסייעת לעת זקנותו.** תלמידיו השתדלו לדאוג לו ולצרכי ביתו, וגם אני למרות שלא נמנית עליהם, שמחתי להיות לעזר ולאחיסמך לאדם גדול.

גם באותו יום כאשר עברתי ברחוב תחת השמש הקופחת בשעת הצהריים חמה, מיהרתי לביתי. אולם בשעה שחלפתי ליד ביתו, חלף בי הרהור. "צריך לעלות לרגע לביתו של הרב ולראות מה שלומו. אולי הוא צריך משהו". עליתי במדרגות ונקשתי על דלתו. תחילה לא שמעתי כלום. חשבתי אולי הוא לא בבית. נקשתי שנית. נדמה היה לי כי שמעתי קול חלוש "בוא". פתחתי את הדלת ומיד נבהלתי. הרב ישב על הספה בביתו כשהוא נשען לאחור בחולשה. **פניו היו חיוורות כשלג והבעתן הייתה מפחידה. הוא נאנח אנחות מוראות. "אוי, אוי", ולפת את לוח ליבו. הייתי בטוח שהוא בעיצומו של התקף לב.**

"הרב, לקרוא לאמבולנס?", שאלתי בדאגה. "לא, לא", התנגד הרב, "זה יעבור". "אז אולי כוס מים?" - "זה כן". מיהרתי למטבח וחזרתי עם כוס מים הרב בירך בכוונה. השתייה מיד הטיבה עמו ולאחר מספר דקות אזרתי אומץ ושאלתי "מה קרה לכבוד הרב שהרגיש רע כל כך?". והרב החל לספר: "לפני כחמש שנים הטלפון צלצל בבתי בבוקרו של יום כאשר התכוונתי לצאת לעבר הישיבה. כאשר הרמתי את השפופרת מהצד השני נשמע קול לא מוכר: "האם זה ביתו של הרב זייע'יק?", כשעניתי בחיוב, הסבירו לי כי מדברים מהקבלה של מלון 'המלך דוד' בירושלים. הם ביקשו שאגיע בחצי שעה הקרובה לשם. השתוממתי ושאלתי: "מי קורה לי?", נעניתי כי במלון מתארח אדם מארה"ב הטוען כי הוא חייב להיפגש איתי. שאלתי: "ומדוע האורח שלכם לא יוכל לקחת מונית ולהגיע אלי?", אולם נעניתי כי המאמץ ישתלם. בסיכומי של עניין נסעתי באמצעות מונית והגעתי לרחבת הכניסה של בית המלון.

פסעתי לעבר דלפק הקבלה. הפקיד הבין מיד במי המדובר ואמר: "הנה, מיסטר גולדבלום, מחכה לך בפינה השמאלית ליד העציץ הגדול". ניגשתי לעבר אותו אדם. כאשר התקרבתי נעמד הלה ואף חבש לכבודי כיפה צחורה בעלת קפלים מגוהצים. לאחר מכן שאל הלה אם אני מכיר אותו?, ציינתי כי הוא ממתפללי בית-הכנסת בניו-יורק, ואף ציינתי את העובדה כי כאשר קראו לו לעלות לתורה שמו היה שמואל דוד בן ר' שרגא פייביש. הוא התפעל מזיכרוני וכאשר שאלתי: "במה העניין?", השיב כי **הונו נאמד בכ-50 מיליון דולר! הוא ציין כי לצערו ה' אומנם נתן לו כסף, אולם לא הוא זכה לפרי בטן. והוא מבקש להוריש את כל הונו למוסדות תורה, ישיבות, תלמודי תורה. העניין הוא שאינו מתמצא במוסדות התורה ומבקש הוא כי בבוא היום אני אהיה הקובע כמה לתת לכל ישיבה.**

שאלתי: "מדוע לחכות לאחר מאה ועשרים, למה לא לחלק כעת והשאר לעצמך מספר מיליונים שיידרש לך לכלכלך על אריכות ימים ושנים?". אולם הלה השיב בכעס: **"רק לאחר מאה ועשרים. כל עוד אני חי- אפילו פרוטה אחת לא תלך לצדקה!"** הרב עשה אתנחתא קצרה והמשיך, "לפני כשעתיים צלצל הטלפון בביתי. מישהו דיבר באנגלית והציג את עצמו כפקיד בכיר בקונסוליה האמריקאית בירושלים. הוא ביקש ממני לסור בדחיפות. אני מגיע לשם ואז הפקיד שאל: "האם אתה מכיר אדם בשם רוברט גולדבלום?", מזכרתי בתייר שנפגשתי עמו לפני כחמש שנים והשבתי בחיוב. הלה המשיך ואמר: **"מיסטר גולדבלום נפטר לפני ימים אחדים. הוא השאיר צוואה שבה מוזכר שמך"**. התחלתי להתרגש.

ואז הסביר הקונסול כי רוצה הוא לוודא את הדבר כיוון שהוא עומד לבצע כעת את רצונו של הנפטר. אני יושב וממתין והנה **הדלת נפתחת ומול עיני נכנסים כתריסר כמרים.** ואז פונה אליי ואומר: "היות והנפטר הוריש את כל רכושו למוסדות שבהם לומדים את ה'בייבל' (תנ"ך). כידוע, בכנסיות שכמרים אלו מייצגים, לומדים בכל יום את ספר ה'בייבל' - "תורה", שיסעתי את דברו במחאה, "הנפטר דיבר איתי על לומדי התורה ולא התנ"ך". אולם הלה השיב: "אילו רצה ידיך להוריש את רכושו ליהודים בלבד, היה כותב זאת בפירוש בצוואתו, ולא מפקיד את כתיבתה וביצועה של צוואתו בידיהם של עורכי דינו הוותיקים, שהם כולם נוצרים נאמנים. והיות וכתוב שהוא מבקש שהרב חיים זייע'יק יחלק את רכושו בין לומדי ה'בייבל' זימנתי אותך ללשכתי כדי שתחלק את כספו בין הכמרים. התחלתי לגמגם וראשי נשטט בחולשה, הקונסול הזמין לי מיד מונית שתסיעני לביתי. אני, מצדי, ויתרתי אל הזכות להכריע לאיזו כנסיה לחלק את כספו של הנפטר.

"זה עתה שבתי מן הקונסוליה. כמה דקות לפניך", בכה הרב, **"כמה התחננתי לאותו גולדבלום שיתרום את כספו בחייו. אילו זכה, והיה שומע בקולי ומונע את מה שהתרחש. אבל הוא התעקש ואמר: "כל עוד אני בחיים- לא אתן אפילו פרוטה אחת לתורה"**. וראה, אף אחרי מותו לא זכה, עשירות של 50 מיליון דולר ירדה לטמיון לתקצב כמרים וכנסיות טמאות. לא הייתה לו זכות לתת לתורה! צריך זכות לתרום ליהודים לומדי תורה, צריך זכות לתת צדקה אמיתית, צריך זכות!"

<p>הרב אטון שבתי בן אסטריא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חוזה ז"ל משה בן רזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שמעון בן חנה ז"ל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו</p>
---	--	---

עלון מס' 201

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת וישלח - סכנה רוחנית

"הצילני נא מיד אחי מיד עשו, כי ירא אנוכי אותו פן יבוא והכני אם על הבנים"

מובא במדרש: באותה שעה אמר יעקב אבינו לפני הקב"ה: "ריבונו של עולם כתבת בתורתך: 'ושור או שה אותו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד'. אם יבוא רשע זה ויאבד את בני ואם כאחת, ספר תורה שאתה עתיד ליתן על הר סיני מי יקרא בו? לכן בבקשה ממך הצילני שלא יכני אם על בנים". באותה שעה נשא יעקב את עיניו וראה את עשו שהוא בא מרחוק, ומיד תלה עיניו למרום ובכה וביקש רחמים מלפני הקב"ה, והבטיחו שהוא מושיע אותו מכל צרותיו, שנאמר "יענך ה' ביום צרה ישגבר שם אלוקי יעקב".

וצריך להבין מהו הפחד וההיסטריה שתקף את יעקב מפני עשו אחיו כפי שהתורה מעידה "וירא יעקב מאד ויצר לו", הלא הקב"ה מבטיחו בחלומו בבית אל: "והנה אנכי עמך ושמרתיך בכל אשר תלך". ועוד, הלא התורה מפרסמת כוחו הפיזי של יעקב שנאמר: "ויגל את האבן מעל פי הבאר" - כמסיר את הפקק מן הבקבוק. ויותר מזה, הלא יעקב היה יחד עם בניו "הגיבורים", כמו שנאמר: "שמעון ולוי אחים, כלי חמס מכרותיהם". וראינו כיצד גברו על עיר שלמה של שכם?

בעלי המוסר מבארים זאת, שודאי יעקב לא פחד על גופו וגוף ילדיו שהרי הבטיחו ה' שישמור אותו, מלבד זאת שיעקב יכול בכוחותיו הוא ובניו הנודעים בגבורתם, להתגבר על אותו רשע. הפחד היה "פחד רוחני" בלבד, יעקב חשש שמא עשו ירצה להשלים עמו ולהתחבר אתו יחד, ובדאי שדעותיו ההרסניות ישפיעו על בניו ונכדיו הרכים, וזהו מה שמתפלל להקב"ה "מיד אחי" - אומנם כן הוא שהוא אחיו, אך "מיד עשו" נשאר הוא ברשעתו ובכפירתו בקב"ה ובדעותיו הכוזבות. ולכן נפרד עמו יעקב בלשון עדינה "לרגל הילדים", אך ורק למען חינוכם אני נאלץ לעזוב אותך. והוא הנאמר במדרש: "ספר תורה שאתה עתיד ליתן על הר סיני מי יקרא בו".

מתבוננים אנו בדרכי אבותינו ורואים, עד כמה חששו מאותה סביבה רעה, שיש בכוחה כדי להשפיע על ילדינו, הן לטוב וחלילה גם לרעה. ועל זה צריך כל הורה ומורה ליתן דעתו עם מי בניו מסתובבים ומבלים זמנם. שאם אותם חברים ואותה סביבה אין בה סיפוק רוחני, אותו סיפוק של תורה שימלא את חלל ליבו של הילד, יכולים להביאו לידי תאוות המורידות אותו עד שאול תחתית. ולמעשה אם נתבונן נראה, שכל אופן מטרת קבלת התורה היה עבור ואולי בזכות הילדים. אמרו חז"ל: בשעה שעמדו ישראל לפני הר סיני לקבל את התורה, אמר להם הקב"ה איני נותן לכם אם לא תביאו לי ערבים טובים שתשמרוהו, ורק אז תקבלו. הביאו לו את האבות, והקב"ה לא קיבל ערבותם, הביאו את הנביאים ואף אותם לא קיבל, עד שהביאו לו את בניהם. אמר להם הקב"ה: "האם ערבים אתם על אבותיכם - שאם אינם מקיימים את התורה אתם נתפסים בעוונם?", אמרו לו: "כן". אמר הקב"ה: "הרי אלו ערבים טובים, ועל ידיהם אתן לכם את התורה", ככתוב "מפי עוללים ויונקים יסדת עוז" (תהלים ח, ג). ואין עוז אלא תורה שנאמר "ה' עוז לעמו יתן". בשעה שהלווה נתבע ואין לו לשלם, מי נתפש אם לא הערב? ועל כך אומר הנביא הושע (פ"ד, ו): ותשכח תורת אלוך, אשכח בניך גם אני.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שמעון בן חנה ז"ל
משה בו עישה ז"למצליח בן מזה ז"ל
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
לימור בת אהובה
מיטל בת דינה ופרי בטנה
כל עם ישראל

13/12/2008

טז' כסלו תשס"ט

פרשת וישלח

הפטרה: "חזון עובדיה" - עובדיה
ו"ו ברכת הלבנה ליל שישי כל הלילה
ובדיעבד ליל שבת עד שעה 21:48

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:02	17:13	17:45
ת. אביב	16:18	17:09	17:40
חיפה	16:17	17:09	17:39
ב. שבע	16:22	17:13	17:44

שואל ומשיב בהלכה - חנוכה

מה העניין בהדלקת נרות חנוכה? והאם נשים יכולות להדליק את הנרות במקום בעל הבית?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

בתקופת בית המקדש השני גזרו מלכי יוון גזרות על ישראל, ועמדו עליהם להשכיחם מצוות התורה, ולבטל אותם מדתם, ולא הניחום לעסוק בתורה ובמצוות, ונכנסו להיכל בבית המקדש ופרצו בו פרצות, והיה צר מאד לישראל מפניהם, עד שריחם עליהם ה' והצילם מידם, וגברו עליהם בני החשמונאים הכהנים הגדולים והרגום, והושיעו את ישראל מידם. וכאשר נכנסו החשמונאים להיכל במקדש ורצו להדליק את המנורה הטהורה ולא מצאו אלא פך אחד של שמן טהור שיש בו כדי להדליק את המנורה יום אחד בלבד, ונעשה נס והדליקו ממנו שמונה ימים ואותו היום שבו נמצא פך השמן, יום כ"ה לחודש כסלו היה, ולכן תיקנו חכמים שהיו באותו דור לעשות שמונה ימים הללו ימי משתה ושמחה, ומדליקים בהם נרות כדי לפרסם הנס.

נשים חייבות בהדלקת נרות חנוכה, שאף הם היו באותו הנס. ולכן אם אינו יכול להדליק הנרות בביתו, כגון שצריך לצאת למקום רחוק, ראוי ונכון שימנה את אשתו שתהיה שלוחתו להדליק את הנרות במקומו, ויוצא ידי חובה אפילו אם אינו נמצא שם בשעת ההדלקה.

אמונה בבורא

בספר "עלינו לשבח" מובא סיפור מופלא על קצין בכיר בצבא, שהגיע לרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א, וסיפר על טראומה שעברה עליו בעקבות אירוע משפחתי מצער, וביקש מן הרב שיחזק אותו.

"כיוון שמדובר באדם בעל מעמד גבוה, שאינו קונה כל דבר, לא ידעתי אפילו במה לפתוח", מספר הרב, "אבל שאלתיו מיד באיזה תחום הוא מתעסק בצבא. הקצין השיב שתחום הטיפול שלו הוא ספציפי מאוד, ומתמקד בטביעת אצבעות.

ואז ידעתי שהקב"ה הוביל אותי אל הכיוון הנכון. ביקשתי ממנו שייתן לי מעט רקע בנושא זה, והקצין דיבר בעיקר על כך שהיסוד הראשון במלאכה שבה הוא מתעסק, בנוי על העיקרון שאין טביעת אצבע אחד של איש מאנשי העולם, הדומה לרעותה! ומכאן היכולת להציג נתונים מבוססים על סמך טביעת אצבעות.

שאלתי אותו האם הוא יודע כמה אנשים חיים על כדור הארץ, והוא כאיש צבא ידע לנקוב את המספר המדויק של האנשים, שהיה נכון לאותה תקופה. ואז המשכתי ואמרתי לו: "ישמעו אוזניך מה שפיר מדבר. אתה בעצמך אמרת שאף טביעת אצבע אחת אינה דומה לחברתה, ואתה גם נקבת במספר המיליארדים של אנשי העולם. נו, האם אפשר להישאר בלי אמונה, כאשר לוקחים בחשבון רק את העובדות הללו, וחושבים לרגע כמה סוגי ידיים ברא הקב"ה בעולמו! התבונן בכף היד שלך, וחשוב כמה מיליארדים של שינויים יש בה לעומת יתר הידיים שנבראו בעולם".

הבלגה- עד היכן?

מסופר על ה'חפץ חיים' לעת זקנותו, כי לאחר שבנה את הסוכה לקראת החג הקרב, ולצורך זאת היה צריך להשקיע מאמצים מרובים, יצאה רעייתו וחיוותה את דעתה כי עדיף היה להקים את הסוכה במקום אחר. הרב, ללא אומר ודברים, פירק את הסוכה אשר בנה במאמצים עילאיים והרכיב את הסוכה באותו המקום בו חיוותה אשתו את דעתה.

לאחר מכן, יצאה שוב רעייתו, ולמול אגלי הזעה שעל מצחו פלטה ואמרה: "צדקת בעלי, באמת מקומה הראשון של הקמת הסוכה הוא הראוי לה". מה עשה ה'חפץ חיים'? ללא אומר ודברים, פירק מחדש את הסוכה והחל דופק פטיש אל מסמר במקומה הראשון.

היהדות שייכת לכל יהודי

אם אתה חילוני, מסורתי, מתחזק ומעוניין לשמוע יהדות, יואל שלום ישמח להגיע אליך לביתך חנים ללא כל תמורה לפרטים. נא לפנות: 02-5324503

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חנים ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה,
להצלחה, זווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל" 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

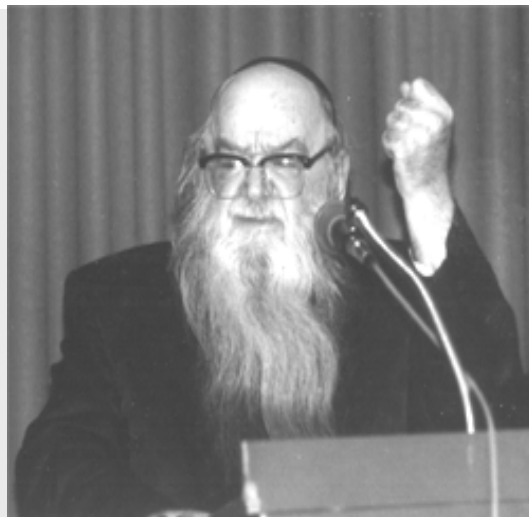
לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל" 054-7646633

הרב מרדכי שלום שבדרון זצ"ל הידוע כ"המגיד מירושלים": נולד ב-1912 בירושלים. התייתם בצעירותו, והתגורר בשכונת שערי חסד בירושלים. גיסו של ר' שלמה זלמן אוירבך זצ"ל. דרשותיו היו חוצבי להבות אש. בעל לשון שנונה ונלחם בכל דבר שבקדושה. סמל לדרשנות מוסרית אמיתית. סגנונו הירושלמי החד לא השתנה כלל. בין אם עמד מול גבירים אמריקנים נכבדים הרחוקים ממושגים מוסריים עמוקים, ובין אם נשא מדברותיו מול בני ירושלים וחשוביה בבית הכנסת הגדול של זכרון משה- הדרשות אותן דרשות, המסר אותו מסר.

בשיעוריו השתתפו אנשים דתיים מכל הזרמים. היה מוסר שיעורים בישיבת חברון, שימש כשליח ציבור במוסף בישיבת חברון בימים הנוראים. ידוע היה בקולו המשתפך, רבים מניגוני תפילות הימים הנוראים כיום לקוחים מניגוניו של ר' שלום שבדרון. לאחר פטירתו חובר עליו הספר "קול חוצב". נפטר ב-כ"ב כסלו 1997. חי כ-85 שנים. ציונו בירושלים.

סב: ר' שלום מרדכי שבדרון (המהרש"ם)

דמות מיוחדת במינה בשכונת שערי חסד בירושלים, היה הגאון רבי בצלאל גולדשטיין זצ"ל. הכל הכירוהו בכינוי "בצלאל החלבן", היות והלה התפרנס מחלוקת חלב בבתיים, כמנהג הימים ההם. רבי בצלאל, לא רק שעשה את מלאכתו עראי, אלא שתמיד היה שקוע כל כולו בתורה, וכאשר הסתובב עם כדי החלב בידו, היה הש"ס שגור על פיו עם רש"י ותוספות. על מידת היותו שקוע כולו בתורה, תעיד העובדה הבאה, אותה סיפר המגיד הירושלמי הנודע הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון זצ"ל, תושב שערי חסד:

"פעמים רבות אירע, שבהיות רבי בצלאל בדרכו לחלק חלב, התעוררה לו קושיא בלימוד. והיה אם פגע בתלמיד חכם, מיד שכח את עבודתו, ושקע בשיחה למדנית. ולא אחת קרה, ששכח לחלוטין לחלק את החלב, דבר שגרם לכך שלקוחותיו הקבועים נאלצו לקנות חלב במקום אחר, והוא נשאר 'תקוע' עם סחורתו באין דורש, וגם ללא פרנסה! בשל זאת, כל אימת שראיתיו מרחוק עם כדי החלב, נהגתי להתחמק ממנו, כדי שלא יפסיק מעבודתו, ולא יפסיד את פרנסתו.

והנה, פעם אחת, בעוברי באחת מסמטאות שערי חסד, הבחנתי ממרחק לא גדול בר' בצלאל וכדיו בידיו, כשהוא יורד בשיפולי הרחוב. הוא נראה לי מהורהר ושקוע במחשבותיו, והבנתי שקושיא מנקרת לו במוחו, ומן הסתם מיד יעצור אותי, לפיכך נהגתי כתמיד, וחמקתי מיד לסמטא אחרת. אבל הוא ראה אותי והתחיל לרוץ אחרי: "ר' שלום, ר' שלום, יש לי קושיא עצומה על התוספות!" ובעודו רחוק ממני, החל לפרט את קושייתו: "הנה התוספות בבא מציעא בדף פלוני אומר כך..." אבל אני עשיתי את עצמי כלא שומע, והמשכתי להתרחק ממנו. רבי בצלאל לא הרפה, אלא המשיך לצעוק כלפי: "מה קרה? למה אתה בורח? האם הקושיא אינה מוצאת חן בעיניך?!"

אמרתי בלבי: אם כך הדבר, צריך אני להסביר לו את סיבת בריחתי. ניגשתי אליו ואמרתי לו: "רבי בצלאל, אם אתעכב לידך לשמיעת הקושיא, אתה תפסיד את הכנסתך, הלא מכירת החלב היא הפרנסה שלך!". התבונן בי רבי בצלאל בעיניו היוקדות אש, ואמר לי בפסקנות מוחלטת: "רבי שלום, התורה היא הפרנסה!!!".

דרשותיו של הרב היו חוצבות להבות, ידע לעורר את לבבות השומעים וזאת בטוב טעם ודעת ובאמצעות משלים. מסופר כי באחד מימי הקיץ בארה"ב. נכנס ר' שלום לבית הכנסת בעיר שבה שהה כדי למסור דרשה, אך בית הכנסת היה כמעט שומם. "מה קרה?" תמה ר' שלום. "חופש, קיץ. כולם נסעו להרים", השיבו לו הבודדים שנתרו.

ר' שלום לא התמהמה, עלה אל לפני ארון הקודש ופתח במעשה המבוסס על דרשתו של המגיד מקלם. קולו רעם אל מול מעט המאזינים. "יום אחד, עובר אני ברחוב ושומע קול בכי בוקע מאחד הבתים. מי יודע, שמא זה אדם הזקוק להצלה, או תינוק רעב. אולי אישה עצובה... הבכי מתחזק וממש שובר את הלב. אני ניגש אל הבית ונוקש על הדלת, אך אין קול ואין עונה.

הבכי בפנים מתגבר, ואני מחליט להיכנס פנימה. ידי לוחצת על ידית הדלת ופותחת אותה בזהירות. איש אינו נמצא בבית. אבל הבכי עודנו קיים וצריך לחפש מהיכן הוא. אני מתקרב לעבר הקול והוא אינו נמצא בשום חדר, עד שמגיע אני לחדר הפנימי שם נשמעות הבכיות בחוזקה... מאחת המגירות. מיד אני ניגש לפתוח את המגירה, ולמול עיניי ניצבת...טלית.

'מה לך כי תבכי?' שאלתי אותה. והיא בקול יבבה נורא אמרה לי: 'אני הטלית של בעל הבית. כעת הוא יצא לחופשה. הוא נטל עמו את האוכל, את השתייה, את כל חפצי הלבוש והמשחקים, ואפילו מצלמה הוא לא שכח. את הכל הוא לקח. אבל אותי השאיר לבד כאן'. כך שחה לי הטלית.

מיד הרגעתי אותה ואמרתי לה: "טלית, טלית, עכשיו את לבד, אבל יבוא יום שבו ילך בעל הבית לבית עולמו. הוא ישאיר כאן את הכל: את הכסף והחפצים, את הבגדים, התמונות ואף את כל כספו. רק דבר אחד בלבד הוא ייקח עמו, אותך טלית, ורק אותך". כשלבנו מיצר על ההמונים ה'ממייכים' בדתם בימי הקיץ, סיים ר' שלום את סיפורו, והקהל השונה כל כך ממאזיניו ב'זכרון משה'. הטה הרב את אוזנו והרגיש כיצד חוזרים הדברים בכל לב.

כולנו כואבים ודואבים את הפיגוע הנפשע במומבאי שהתרחש לפני כשבועיים, בו נרצחו בין השאר הרב גבריאל הולצברג ורעייתו רבקה הי"ד, שליחי חב"ד. כמי שהסיפור נגע ללבו כמו שאר עמיק בית-ישראל עקבנו כל הזמן בתקשורת במשך שלושה ימים לגורלה של משפחה זו עד שהתבשרנו בבשורת האיוב. חלקה של משפחה זו לא שפר עליה במיוחד. לזוג, ילד אחד בגיל 5 שנוולד אוטיסט ל"ע ונמצא בהוסטל. ילד נוסף שנוולד, בן שנה היה כשנפטר, ורק כשנוולד בנם משה השמחה החלה ללוות את בני הזוג. בנוסף, האם, רבקה, כשנרצחה הייתה בחודש השישי להריונה כשבן בבטנה.

למרות כל מנת הסבל והייסורים שאפפו את השניים, הללו עשו מלאכתם נאמנה, בשמחה אין קץ קיבלו כל אחד ואירחו אותו. בכל יום הייתה הרעה מכינה למעלה מ-30 אורחים אוכל ומזון ומקום ללון. אף שני בני הבלייעל שעשו את הפיגוע התארחו ימים מספר לפני הפיגוע בבית-חב"ד. הרב קיבלם במאור פנים למרות שסיפרו לו שאינם יהודים, ובאמתלא שאין להם מקום להתאכסן והם סטודנטים ממלזיה וביקשו ממנו להתארח, שם למדו על דרכי הגישה ומקומות המסתור לשם ביצוע הפיגוע הנפשע. בליל שבת היו המוני עמיק יהודים צובאים את המקום. ובני הזוג היו מארחים אותם כיד ה' הטובה עליהם, וכולם היו מקבלים את שבת המלכה בשירים ותשבחות. פעמים אין קץ היה הרב הולך לבתי-הכלא כדי לעזור ליהודים שנכלאו שם, משל אחד מקרובי משפחתו. מסופר על ישראלי שנכלא בשל שימוש בסמים. הלה על אף שבד"כ לא היה אוכל כשר, התעקש בבית-הכלא לאכול כשר. הרב גבריאל נרתם לעזרתו ובכל יום היה דואג שיאכל אוכל כשר. לשמיעת המגילה ועזר ככל שישל עד שאותו יהודי נדהם מהעזרה הרבה.

אולם על אף הסיפור העגום, ניתן לראות את השגחתו של הבורא, כיצד ילדם בן השנתיים, משה, ניצל מידי בני הבלייעל. המרצחים שלא חסו על איש והיכו את היהודים ואפילו את משה הקטן היכו, ומעוצמת המכות הוא התעלף למשך יממה. כאשר התעורר קרא לסנדרה המטפלת. ואכן, כפי שמשה רבנו ניצל, אף משה הקטן ניצל בידי סנדרה, שאף היא הייתה באותו זמן בעת התופת בבית-חב"ד, ובדרך לא דרך הצליחה להימלט, לא לפני ששמעה את הפעוט קורא בשמה פעמיים. ללא מחשבה נוספת עלתה קומה נוספת ומצאה את משה הקטן קשור על אמו שנרצחה ואביו שהיה מחוסר הכרה. היא שיחררה אותו מכבלי, לקחה אותו בזרועותיה וברחה מהמקום לא לפני שאחד המרצחים שהיה בקומה מעליה זרק לעברה רימון, אולם בחסדי הבורא הוא לא התפוצץ. לאחר מכן ירה בנשקו באוטומט לעברה עשרות כדורים, אולם בניסי ניסים אף כדור לא פגע בה.

עוד עובדה מרתקת, שלמרות שכל המקום לאחר ההשתלטות בידי כוחות הביטחון היהודים, המבנה שהיה מפורק לחלוטין, נמצאה התמונה של הרבי מחב"ד שלמה. אומנם התמונה נפלה, אבל נשארה שלמה לחלוטין. כל המבנה נראה לאחר מלחמה. והרב מצגר שליט"א כשספד, אמר בהספדו: "אומנם הצליחו להפיל אותנו, אבל לא הצליחו לשבור אותנו או לעשות איזשהו סדק. ועל כך תעיד תמונת הרבי שנשארה שלמה".

להלן סיפר קטן הממחיש את פעילותם של השליחים ועל מעשה החסד הרבים, כפי שהופיע ב"המודיע" ובאתר "הידברות": בימים שלפני ליל הסדר מסתובב הרב גבריאל הולצברג הי"ד ותולה מודעות בבתי המלון ובבתי הארחה בעיר מומבאי, המזמינות את ציבור היהודים לליל סדר כהלכתו בבית חב"ד. בערב ליל הסדר, כמה שעות לפני כניסת החג, בעיצומן של ההכנות לליל הסדר. רעייתו רבקה אומרת לבעלה: "לך תסתובב ותראה אם לא שכחנו מלון או בית-הארחה".

הרב גבריאל אומר לה: "אבל אני הסתובבתי אישית ותליתי בכל המקומות". אולם רבקה מתעקשת והרב יוצא לרחוב כמצוות רעייתו היקרה. תוך כדי סיורים ברחובות, גבי מגלה בית-הארחה שמשום מה הוא פסח עליו בסיבוב הקודם ולא תלה בו מודעה. הוא נכנס פנימה ומבקש מהפקידה לראות את ספר האורחים, הוא מעלעל בו ומגלה שם שנשמע ישראלי.

הוא עולה במדרגות, דופק בדלת שוב ושוב, ומשלא נשמעת תשובה הוא עוזב ומתחיל לרדת במדרגות. כאשר הוא מגיע למדרגה התחתונה, הדלת מאחוריו נפתחת ובחור עם חלוק רחצה מביט עליו ושואל: "מי שלח אותך?" שואל הבחור, "הקדוש-ברוך-הוא" עונה הרב. הבחור בהלם מוחלט קורא לו לבוא, הרב נכנס והבחור אומר לו: "תשמע סיפור, אני מגיע עכשיו מדרום הודו בדרכי לצפון, כלל לא תכננתי לעצור בעיר, באתי ברכבת והייתי צריך להחליף רכבות. כשאני יורד בתחנה ובא לקנות כרטיס, אני מגלה לחדרתי שכיוסו אותי. אני יושב על אבן ומתחיל להיכנס לדיכאון. לפתע ניגש אלי אדם צעיר, הבחור מדבר אלי במבטא צרפתי ושואל אותי מאיפה אני. כשאני אומר שאני מישראל, הבחור אומר לי: "שמע, גם אני יהודי, מצרפתי", ואף נותן לי סכום כסף.

הבחור אומר לי: "תיסע לעיר ותשכור חדר, אחרי החג תתקשר הביתה ותגיד להורים שיפקידו כסף בבנק הדואר, ואז תמשיך את הכסף באמצעות 'ווסטרן יוניון' - אני עושה כמו שמציע הבחור, מגיע לעיר, שוכר חדר ב"גסט-האוס" הראשון שאני רואה, נכנס לחדר ונשכב על המיטה. אני מסתכל כלפי מעלה ומתחיל "לדבר" עם א-לוקים: "א-לוקים, מה קורה? מה יהיה? מה אני עושה כאן במצב ביש שכזה?". אתה קולט? אני, הקיבוצניק? שמעו לא היה לי שום קשר עם ההוא מלמעלה, מדבר אליו. פתאום אני קולט שהיום בערב זה ליל הסדר, והמונולוג שלי מתחדש: "אני יודע שהקשר בינינו לא מי יודע מה, אבל א-לוקים, אם אתה אוהב אותי, תן לי סימן, אל תיתן לי להיות לבד הלילה, תן לי להיות בליל סדר אמיתי עם עוד יהודים". סיימתי את המונולוג, ונכנסתי להתקלח, ופתאום - נקישות בדלת, חשבתי שאני מדמיון, אבל לא. אני פותח את הדלת ורואה מישהו שנראה כמו רב יהודי בקצה המדרגות, וכשאני שואל אותך: "מי שלח אותך?", אתה עונה לי "הקדוש-ברוך-הוא". מיותר לציין שגם הקיבוצניק הנ"ל, כמו מאות אלפי יהודים אחרים זכו לאירוח קסום בבית חב"ד בעיר.

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזלה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חיה בת אילנה ע"ה</p>
--	--	---	-------------	---

עלון מס' 202

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת וישב- בור מול מלכות

"וישמע ראובן ויצילו מידם"

פרשת השבוע "עזרה" לאחד מגדולי רבני ירושלים לדחות הצעה קוסמת לרדת מן הארץ. היה זה רבי יהושע לייב דיסקין (1817-1898), הקנאי והקיצוני שבין רבני ירושלים. חריפותו וגאונותו המפורסמות הביאו לביתו משלחת נכבדים מקהילת לונדון. הם באו להציע לו רבנות מכובדת זו. ההצעה הייתה מפתה לכל הדעות. איש לא יכול היה לבוא אליו בטענות, לו התפתה לה. היו בה כל המרכיבים, המבטחים חיים טובים בהווה.

בירושלים הייתה הדלות האורחת הקבועה בביתו. הוא חי בצמצום, שאין לתארו. הצעת הרבנות הלונדונית הבטיחה לו מגורים מרווחים ונאים. "ממש מלכות". כן ציפתה לו משכורת מכובדת ביותר, שתגאל אותו ממצוקתו. זאת בנוסף לכבוד ולתהילה, שיוענק לו בשפע במקום הכהונה המכובד. במונחים ישראליים מקובלים הייתה זו באמת הזדמנות פז "להתקדם בחיים". אולם הרב דחה את ההצעה הנדיבה מכל וכל. היא כלל לא באה בחשבון. הוא, את ארץ ישראל לא יעזוב. "אבל למה?" נזעקו האורחים החשובים, שפשוט לא הבינו את סירובו של הרב. חייך רבי יהושע לייב ושיבר את אוזניהם:

"הלא פרק בחומש יש לשער כי למדתם. את סיפור מכירת יוסף למצרים אתם בוודאי יודעים. אני מקווה שזכור לכם שראובן האח הבכור הוא שנתן את העצה להשליך את יוסף לבור. הבור אמנם היה ריק שאין בו מים, אבל לפי דרשת חכמים, היו בו נחשים ועקרבים. ובכל זאת משבח הכתוב את ראובן וקוראו המציל: "וישמע ראובן ויצילו מידם".

"יהודה לעומת זאת, אמר "מה בצע כי נהרוג את אחינו". הוא העלה את הרעיון החלופי למוכרו לאורחת ישמעאלים שעברה בסמוך. מכירה אשר בסופו של דבר הושיבה אותו על כס המלכות במצרים והפכה אותו למושל רב עוצמה והשפעה".

"והנה למרות שיהודה הציל בפועל את חיי יוסף, בהעלותו אותו מתוך הבור המלא נחשים ועקרבים שסכנת מוות בו, נחשב לחוטא כי העלה את רעיון מכירתו. לכאורה נדמה שהיוצרות התהפכו. ראובן, שסיכן את חייו של יוסף זכה לתואר 'המציל', ואילו יהודה שהצילו נידו אותו וגם גונה".

"אולם", סיים הרב ובת צחוק מתפשטת על פניו, "מתברר, שטוב יותר בור מלא נחשים ועקרבים בארץ ישראל, מארמון מלכות מלא כל טוב בחוץ לארץ.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שמעון בן חנה ז"ל
משה בו עישה ז"למצליח בן נזה ז"ל
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה
אביבה בת איירן אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
ענת בת רחל ברכה זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט
יהודית בז בת מרים זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט
מרים בת טמה יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
מיטל בת דינה ופרי בטנה
כל עם ישראל

20/12/2008

כג' כסלו תשס"ט

פרשת וישב

הפטרה: "כה אמר ה'" - עמוס פרק ב'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:04	17:16	17:47
ת. אביב	16:20	17:12	17:42
חיפה	16:20	17:11	17:42
ב. שבע	16:24	17:16	17:47

שואל ומשיב בהלכה - חנוכה

! שאלה:

חולה המאושפז בבית החולים כיצד ינהג לעניין הדלקת נרות חנוכה? ומה הדין בחיילים הנמצאים בשדה? ומה הדין אבל תוך שנתו לעניין ברכת "שהחיינו" בלילה הראשון?

! תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

חולה המאושפז בבית החולים ואין נותנים לו להדליק שם נרות חנוכה, תדליק אשתו בביתו והוא פטור מלהדליק. אך בכל זאת ישתדל לשמוע את ברכות ההדלקה מאחר המדליק נרות.

לעניין חיילים מבני עדות המזרח, אם הם בעלי משפחה ובאו לעשות מילואים, האשה תדליק עבורם בבית והם פטורים מהדלקה. ואם הם מבני אשכנז שאף הבנים הסמוכים על שולחן אביהם חייבים בהדלקה- אם הם חונים על פני השדה ואוכלים וישנים תחת כיפת השמים, בין אם הם בשטח פתוח לגמרי או בתעלות פתוחות או בשוחות שאין מקורות מלמעלה, אינם חייבים להדליק נרות חנוכה במקום הימצאותם.

חיילים השוהים בקביעות בטנקים, ואינם נמצאים במבנים או באוהלים כל שהם, חייבים להדליק בטנק עם ברכה. לעניין ברכת "שהחיינו" גם אם הוא אבל תוך שנה אף תוך שלושים או תוך שבעה חייב בברכה זו.

שלום בית

נוהג היה ה'חפץ-חיים' הרי הוא הצדיק ר' ישראל מאיר הכהן מראדין לנסוע לעיתים קרובות אצל הגאון הרב הצדיק ר' נחום (ר' נחומקה) מהורדנא זצוק"ל, אותו ראה והחשיב ה'חפץ חיים' כמורו ורבו- ללמוד מהנהגותיו והליכותיו בקודש. פעם ישב ה'חפץ-חיים' אצל ר' נחום בליל חנוכה, הלילה ירד, וכבר עברו כמה שעות וכבר כלתה רגל מן השוק ועדיין ר' נחום אינו מדליק את הנרות. בשעה מאוחרת חזרה רעייתו של ר' נחום הביתה ורק אז הדליק את נרות החנוכה.

ה'חפץ-חיים' לא עצר ברוחו ושאל את ר' נחום לפשר הדבר, שהרי הרבנית יכלה לצאת ידי חובתה באמצעות הדלקת בעלה מבלי שתהא נוכחת- בשעה יותר מוקדמת, וא"כ למה המתין בהדלקתו עד שהרבנית חזרה?

"הלכה היא", השיבו ר' נחום, "שאם יש כסף לנר שבת או לנר חנוכה, נר שבת קודם משום שלום בית. רעייתי" - המשיך ר' נחום להסביר - "מוסרת נפשה כדי לאפשר לי להקדיש חיי לימוד תורה ועבודת ה', והיא נהנית להיות נוכחת בשעת ההדלקה, ה'שלום בית' מחייב אותי לחכות לה ולוותר על ההדלקה בזמן".

אסור להחמיץ !!!

בכל ימי רביעי בשעה 20:45 בבית-הכנסת "עין חמד" יועברו שיעורים מרתקים בנושאים מגוונים כגון: שלום בית, התמודדות עם מצבי לחץ, ביטחון ואמונה ועוד ע"י טובי המרצים של ערכים.

מדרשיית האור שבת

מדרשיית "האור שבת" מזמינות אתכן בחורות רווקות (מגיל 16 ומעלה) לשיעורים בפנימיות האדם ושיעורים בביטחון ואמונה בימי שבת בשעה 12:30, וסדנאות לחשיבה חיובית בימי שלישי בשעה 17:45. השעורים יתקיימו א"ה ברח' הפלמ"ח 142 בקסטל לפרטים נוספים, נא לפנות לנייד: 02-5332436

השיעורים ניתנים חינם!!!

שיעורי תורה להאזנה בחדיו

יום	שעה	רב מרצה	רדיו
מוצ"ש	21:00	מרן הרה"ג עובדיה יוסף	קול חי
יום ב'	22:00	הרה"ג שמואל פנחסי	מורשת
יום ג'	21:00	הרה"ג אלבז- פרשת שבוע	קול חי
יום ג'	22:00	הרה"ג יעקב סופר- פ"ש	מורשת
יום ד'	20:00	הרה"ג יעקב יוסף- הלכות	מורשת
יום ו'	09:00	הרה"ג אברהם יוסף- שו"ת	קול חי
יום ו'	14:00	הרה"ג בן-ציון מוצפי- שו"ת	מורשת

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה,
להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הרב משולם ראטה זצ"ל: נולד בהורדנקה שבפולין ב-י"ד אלול 1875 למשפחה חסידית. בהיותו בגיל רך עברה המשפחה לקולומיאה, והתפרנסה ממסחר בתבואות. מילדותו הצטיין ר' משולם בכישרונות הפלאיים: **בן שמונה ידע כבר מסכתות שלמות בעל פה, עם התוספות.** כבר בגיל 13 נודע בעולם היהודי כ"**העילוי מהורדנקה**" וסופר עליו סיפורי גאונות. **בן חמש עשרה היה בקי בש"ס ובפוסקים,** בלע כל ספר שבא לידו, ועסק גם במחקר ומתמטיקה. קרא ספרים כלליים, וקיבל תעודת סיום של גימנסיה. בהיותו בן 18 הוסמך לרבנות. אחרי שר' יעקב ברב"ש, אב"ד חורסטקוב, נפטר בתרנ"ז, שימש כרב העיר במשך 30 שנה. פעיל בארגון "מציון תצא תורה" שיסדה בית ספר ברוח המזרחי בחורסטקוב. בשנת תרס"ו יסד ישיבה בעיר וכיהן בה כראש ישיבה.

בשנת תרע"ד גלה לוויילנה, והתרועע עם גאוני הזמן ששהו בה. הוא התנצח שם עם מלומדים במכמני הפילוסופיה היהודית והיוונית ובשירה גרמנית, והם לא יכלו לו. ידיו רב לו גם בבלשנות, בגרסאות מדעיות ובעיונים היסטוריים. בתרע"ח שב לחורסטקוב, הגביר את פעילותו הציונית, ורבים עלו ארצה בהשפעתו. הוא השתתף בקונגרס הציוני ה-12 בקרלסבד ובוועידות עולמיות של המזרחי. לימים נודע כי רבנו יודע את תורת ה'חת"ם סופר' כמעט על-פה.

בשנת תרפ"ט, עבר לכהן כרב בסוצ'אבה (שכונת שאץ), ולאחר שש שנים עבר לכהן כאב"ד בצ'רנוביץ והחל מ-1936 כיהן כראש-ישיבה במקום ולאחר הכיבוש הנאצי, לאחר שסבל במשך 4 שנים בשנות מלחמת העולם השנייה הוברח תמורת שוחד רב לבוקרשט, שם התבלט בגאונותו. עלה לארץ ישראל בשנת תש"ד ומונה לדיין בבית הדין הרבני הגדול וחבר במועצת הרבנות הראשית. הזדהה עם הציונות הדתית ואף ויתר על תפקידי רבנות בקהילות חשובות כמו לבוב אשר התנו את קבלת הרבנות בהפסקת התמיכה בציונות. חבר מועצת הרבנות הראשית בעת קום מדינת ישראל. **מגדולי הרבנים בתקופתו אצל רובו של הציבור הדתי והחרדי.** נפטר ב-כ"ו בכסלו 1962. חי כ-87 שנים. ציונו בבית-החיים סנהדריה בירושלים.

רבותיו: הרב אברהם שטיינברג (אב"ד ברודי), ר' מאיר אריק (אב"ד בוטשאטש), ר' משה תאומים (אב"ד הורדנקה), ר' יעקב ויידנפלד (אב"ד הירמלוב), ר' אברהם מנחם מנדל שטיינברג (אב"ד סניאטין ואח"כ ברודי). ר' יודל'ה ממזרין מסיגט (תלמיד החתם סופר).

נשותיו: צפורה, בת הגביר ר' שמשון שטיינהולץ ממילניצה (בגיל 13 התארס ורק בגיל 18 נשא אותה לאשה- זווג ראשון). לאה רובין (זווג שני). **ילדיו:** אפרים (היחיד- נפטר בגיל 19). בתו, נישאה לרב ד"ר ישראל הייטנר (האיתן)- שימש שנים רבות כרב הראשי של חיל הים.

מתלמידיו: ר' שלמה זלמן הורביץ, ר' משה קלוגהויפט (אב"ד חירוב), ר' חנוך שכטר (מחרסקוב).

מספריו: **יקול מבשר- שו"ת •מבשר עזרא- על פירוש האב"ע לתנ"ך,** כולל הקדמה עם קורות חי' המחבר •**בשורת אליהו- הערות וביאורים על ספרי הגר"א •שמחת יום טוב- הערות וביאורים על ספרי התני"ט •לעמלים בתורה- תוכנית הישיבה.**

בספר "**אורח צדיקים**" של ידידנו ר' דניאל אלול (4 כרכים אודות רבנים) מביא בשם "**מבשר ואומר**" על הרב בהיותו כבן אחת עשרה שנים בבואו לביקור בעיר סניאטין, התאכסן אצל קרובו ר' הירש גולד'ס. ר' הירש זה היה למדן ואף הגה הרבה בספרי מחשבה. פעם הניח על השולחן את ספר "העקדה". כשחזר לחדר מצא את הילד העילוי כשהוא מעיין בספר, ואמר לו: "**אתה באמת עילוי, אבל כדי להבין ספר זה אתה צריך לגדול קצת**". והילד ענה לו: "בוא ואסביר לך מה שקראתי זה עתה", **והסביר בצורה רהוטה את דברי בעל העקדה כזקן ורגיל, ור' הירש עמד נבהל ומשתומם.**

ממילנצ'א הוזמן רבנו לכהן כרבה של חורסטקוב. אך מכיוון שלא כל תושבי העיירה רצו ברב מחסידי צ'ורטקוב, בחרו במועמד נוסף שאינו מאותם חסידים. על המועמדים היה לשאת דרשה בשבת לפני הציבור ועל פיה יקבעו מי משניהם יתמנה לרב העיירה. המועמד הראשון הוזמן לדרוש בשבת פרשת קורח, ואילו לשבת הבאה פרשת חוקת הוזמן הרב משולם. וכך מתאר ר' חנוך שכטר, מיקרי חורסטקוב את הדרשה: "הרב הצעיר בא לעירנו בערב שבת ונתקבל ברוב פאר וכבוד, ותיכף לביאתו מסר מראי מקומות מדרשתו ומתוכם כבר עמדו הכל על גודל בקיאותו וידיעתו הרחבה. הלומדים שבעיר בכלל, והלומדים שמצד המתנגדים בפרט, עיינו במראי המקומות בשימת לב והכינו עצמם להקיפו בשאלות, להכניסו במצר ולנצחו.

אבל עוד בליל שבת ראו ונוכחו לדעת כי אוצר בלום הוא, לא בא כבושם הזה ועין לא ראתה. מכל שדרות העיר באו חסידים, לומדים ומשכילים, להקביל את פני הרב הצעיר. הבית היה מלא, מאות אנשים עמדו בחוץ והחלונות היו פתוחים, ודברי תורתו היו מצלצלים כפעמון ונשמעים גם לאלה שעמדו בחוץ. **עד שתיים עשרה בלילה לא פסק פומיה מלהגיד דבריו ליעקב,** וכל האנשים חזרו לביתם שמחים וטובי לב. ולמחר ביום השבת בשעה שתיים-עשרה בצהריים, עמד בבית-הכנסת הגדול ליד ארון הקודש ורק ספר התנ"ך בידו, **ודרש שש שעות בלי הפסק.** בדרשה זו הראה בקיאות וחרפות בש"ס ובפוסקים וגם בספרי מחקר, דברים שלא שמעו בני עירנו מעולם, **וכולם הודו בגדולתו,** וראשי העיר החליטו פה אחד למסור לידו כתב ההתמנות.

עוד מביא ר' דניאל בספר "**אורח צדיקים**" בשם "**מבשר עזרא**", כי תלמידו ר' שלמה זלמן הורביץ סיפר: "זכיתי פעם לישון עמו בחדרו ארבעה שבועות וראיתי סדרו בלילות: עד שעה שלישית בלילה לא פסק פומיה מגירסא, וכאשר הלך כבר לנוח, לקח עימו לחדרו ספרים רבים והניחם על שולחנו סמוך למיטתו, וכמעט בכל חצי שעה הקיץ משנתו, נטל ידיו ועיין בספרים וחזר לישון. על זה חזר כמה פעמים בשעות שנתו המעטות. וכששאלתיו על כך, הסביר לי כי כאשר עולה ברעיונו איזה דבר חז"ל או ראשונים ומסופק הוא מדיוק לשונם בעל פה, חפץ הוא לעיין ולחזור על לשונם מיד שיהיו דברים סדורים לו בדיוק.

כששאלו למדני ירושלים את הגאון רבי יצחק אייזיק הלוי הרצוג זצ"ל (שימש כרב הראשי האשכנזי של מדינת ישראל מ-1936 עד יום מותו ב-1959) כיצד ייתכן שהוא יסמוך בענייני הוראה ולא יזוז מפסקי הלכה של הרב משולם שמוצאו מגליציה, והרי הוא בא מבתי-המדרש הליטאים ורואי עצמו בענייני הלכה כתלמיד לרה"ג יצחק אלחנן, היה משיב: "הוא אינו ליטאי ואינו גליצאי, **פסק הלכה שלו מזכיר פוסק קדמון, מאלה שיוסדות ההלכה נשענים עליהם.**" ואם קרה שבשאלה מסוימת נלחץ הרה"ג הרצוג על ידי השואלים שתבעו ממנו לנקוט בכח דהיתירא, היה אומר: "**אם ר' משולם יפסוק כן- אסכים לכך בשתי ידיים.**" ומספרים שפעם אחת, כשעזר ר' הרצוג לרבנו ללבוש את המעיל, אמר: "**אני מלביש מעיל לספר תורה!**"

הם עזבו את אירופה עוד לפני מלחמת-העולם הראשונה, והגיעו לחוף מבטחים באוסטרליה. כרבים שעשו אז את הצעד הזה, ניסו אף הם להשתלב בחיים המפותחים בארץ החופש. הם נעשו מתיישבים במרחבי האדמה הבלתי-מעובדת, באזורים מרוחקים של הארץ הענקית הזאת, ואט-אט החלה עבודתם להניב פירות. הם התחילו את חייהם שם בעוני ובמחסור, ועם הזמן מצבם הכלכלי החל להשתפר. ההצלחה האירה להם פנים ורווחיהם היו נאים.

אולם ככל שהצליחו בהישגיהם הכלכליים, התרופפה זיקתם לשמירת התורה ומצוות. **ההורים עדיין הקפידו על קיום ההלכה, ואף שמרו מנהגים מסוימים שהביאו עמם מעיירת מולדתם, אך הבנים כבר נהפכו לאוסטרלים לכל דבר, באורחות-חייםם ובלבושם. העבודה הקשה בשדות האחוזה הייתה רבה ומפרכת, וריחוקם מן העיר, שבה התקיימו חיי קהילה, עשו את שלהם להתרחקות מחיים יהודיים.**

ג'ק היה צעיר הבנים במשפחה. בברית שנעשתה לו נקרא שמו בישראל יעקב, אך בהשפעת הזמן והסביבה הוחלף שמו לג'ק. בכישרונותיו המיוחדים הצליח לסיים בהצטיינות את מסלול הלימודים בבית-הספר הכללי במקום מגוריו, ואף עלה ללימודים גבוהים יותר. ובכל-זאת, עם סיום לימודיו נרתם דווקא הוא לניהול חוותו של אביו, וגם את זה עשה במסירות ובהצלחה.

ברבות הימים נשא לאישה את דינה, אף היא מרקע משפחתי דומה – שאת שמה שינו לדיאנה. **בתחילה חיו בסביבה יהודית, וכך שמרו על זיקה כלשהי ליהדות. בחלוף הזמן, עם המעבר לאחוזה מבודדת משלהם, עם שטחי מרעה נרחבים לכבשים שגידלו, לייצור הצמר האוסטרלי, במקום נידח בוויקטוריה, נשכחה יהדותם כמעט כליל.**

סוג זה של ניתוק גיאוגרפי קיצוני, היה גורם אופייני להתבוללות באוסטרליה. ואמנם, מציאות-חיים זו איימה לנתק לחלוטין את הקשר של בני-הזוג עם עברם היהודי הרופף ממילא. "ראי", אמר הבעל לאשתו, "הלוא אנו חיים באושר, ואיני רואה עוד כל צורך לזהות את עצמי כיהודי. איזו משמעות יש ליהדות בעבורנו, מלבד זיכרונות כואבים מהעירייה הקטנה באירופה?". האישה הנהנה בראשה להסכמה, שהרי גם לה לא הייתה סיבה לחשוב אחרת.

רצתה ההשגחה, וערב אחד, באחד מימי חודש כסלו, בשעה שישבה האישה מול האח הבוהקת ועיתון בידה, צדה את עינה של דיאנה כתבה שהופיעה בעיתון. **בכתבה סופר כי באמצע דצמבר חוגגים היהודים בכל העולם את חג החנוכה.** העיתון הזה, שהיה מגיע אליהם מדי שבוע, היה בעצם האמצעי היחיד כמעט לקשר עם העולם הגדול שמחוץ להם. הידיעה על חג החנוכה תפסה משום-מה את ליבה. בדרך בלתי-מובנת תפסה הידיעה את התעניינותה והיא לא הצליחה להסיח את דעתה ממנה. בתוך כך החלו לעלות גם זיכרונות ומחשבות שלא נתנו לה מנוח.

חצי לילה התהפכה על משכבה, עד שהחליטה לקום ולעשות מעשה. **היא הדליקה נר קטן על אדן חלון המטבח, ובתחושת סיפוק חזרה לישון.** שעה אחרי-כן התעורר בעלה. גם הוא קרא את הכתבה על חנוכה, גם בו החלו להתעורר זיכרונות העבר. הוא קם ונכנס למטבח. למראה הנר שעל אדן החלון עברה בו מחשבה, שהנה גם אשתו חשבה אותן מחשבות שעברו בו. הוא ניגש אל אדן החלון והדליק גם הוא נר קטן.

אך בכך לא תם הסיפור.

באותו לילה הכה את האזור שבר ענן פתאומי, כפי שקורה מדי פעם בפעם בחלק זה של העולם. החוות ששכנו במקומות הנמוכים הוצפו במי הגשם ונותקו, ובתוכן גם חוותם של בני-הזוג שלנו. כוחות החילוץ חשו לאזור, אך השיטפון ניתק את זרם החשמל, והעלטה הייתה גדולה כל-כך, שצוותי המתנדבים התקשו להגיע אל החוות.

הגשם העז שניתך על הבית בעוצמה העיר את ג'ק ודיאנה. בבהלה נוכחו לגלות כי חצר ביתם מוצפת מים, והמים גואים ומציפים את רצפת הבית. הם מיהרו אל החלון לזעוק לעזרה, אך קולותיהם נבלעו ברעש המים האדיר שסביבם. למרבה חרדתם של ג'ק ודיאנה הם נוכחו כי המחלצים לא ראו את ביתם באפלה, וחלפו על פניו הלאה, בחיפוש אחר לכודים אחרים. אלה היו רגעים קשים ממש שנראו כנצח. על שניהם השתלט הפחד מפני הנורא מכול.

אך לפתע פרץ אחד המחלצים בקריאה: "היי! הביטו לשם!". אור קטן שהבליח בחשיכה משך את תשומת-ליבו. אלה היו שני אורות קטנים, מרצדים ומנצנצים בחלון הבית. המחלצים שמיהרו אליהם מצאו את בני-הזוג כמעט על סף ייאוש. שניהם בכו וצחקו מהתרגשות ולא האמינו שזכו להינצל. אך עוד יותר התקשו לעכל את העובדה ששמעו מפי המחלצים, כי הנרות, 'נרות החנוכה' שלהם, הם שהביאו לידי הצלתם.

שני נרות של שתי נשמות רחוקות ונידחות עשו את נס חנוכה הפרטי שלהם, ונהפכו גם לסיפור שזכה לכותרות העיתונות באותם ימים. לבני הזוג גרם הסיפור לחולל שינוי ניכר בתפיסת-עולמם בדבר הקשר שלהם עם הקב"ה וערכי הנצח של העם היהודי.

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזלה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזלה ז"ל</p>
--	--	--	---	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת מקץ- עבד בבית המלך

"את אשר האלוקים עשה הגיד לפרעה"

אופיו העברי, העצמאי והמשוחרר של יוסף התגלה ברגע המכריע ביותר בחייו: הרגע, בו עמד לפתע לפני מלך מצרים הוא הובהל אל ארמון פרעה, היישר ממחשך הכלא, אליו הושלך בעטיו של עלילות אשת פוטיפר. עתה, פונה המלך הגדול אל העבד העברי הצעיר, ומבקשו למצוא פשר לחלום הפרות והשיבולים. כל חרטומי מצרים, שמקצועם בכך, נלאו לפותרו: "ואני שמעתי עליך לאמר", אמר המלך, "תשמע חלום לפתור אותו".

כל העיניים, אולי אלפי זוגות עיניים, היו נעוצות באותה שעה ביוסף. מצרים כולה, שהיאור אלוהיה, השטופה במעשי כישוף, שחיי הכלל והפרט נחתכים בה על פי תחזיות האצטגנינים ופתרונות החרטומים- מצפה למוצא פי יוסף. האם יצליח במקום שבו נכשלו מומחיה?

ליוסף הייתה זו הזדמנות בלתי חוזרת להיחלץ מבור הכלא. אם יצליח, תבוא שעת המפנה בחייו. מובן, שברגע כזה, בהיותו חשוף לעיני השליט וכל עמו, עלול לכלכל את מעשיו בתבונה ולמלא אחר הבקשה. ואין זה הזמן להפגין דעות עצמאיות העלולות להרגיז את השליט ולהעלות את חמתו. אולם יוסף שמע דברים שלא ערבו לאוזניו. במקום החליט להעמידם על דיוקם: **"בלעדי! אלוקים יענה את שלום פרעה"**. במשפט קצר זה מביע יוסף את הדברים הבאים:

אתה מלך מצרים, רואה בי פותר חלומות מוצלח ומיומן, משום ששבתי אתה בקונספציה החרטומית שלך. אבל אינני חכם יותר מחכמך. הפתרון ביד האלוקים הוא, ולא בידי אדם. אין כל ביטחון שאצליח להעביר אליך את כל דברי האלוקים ואת הפשר הנכון של החלום. דברים כדורבנות, שמצרים האלילית לא שמעה כמותן מעולם. הייתה זו העזה להציג דווקא ברגע זה, תרבות שונה לפני אלה שגורלו נתון בידיהם. אך מורשת אברהם פיעמה בו, ברוח זו בז' יוסף לסכנת הכלא. הוא לא יכפוף את ראשו כדי להחליק דברים שאינם כשורה.

דבריו לא היו פליטת פה. מחושבים היו ומכוונים. הוא ניצל את ההזדמנות שנתגלגלה לידי לפתור את החלום כדי לחנך את המלך וללמדו פרק בהלכות השגחת ה'. וכן הקורא את פתרון החלום מבחין, כי בין אם יש צורך ובין אם אין, מזכיר יוסף פעם אחר פעם את שמו של האלוקים. מתברר כי עמדתו הברורה והתקיפה של יוסף לא הפריעה ל"קריירה" שעשה במצרים. אולי אף הועילה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שמעון בן חנה ז"ל
משה בן עישה ז"ל

מצליח בן מזה ז"ל
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה
אביבה בת איירן אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט
יהודית בז בת מרים זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט
מרים בת טמה יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
מיטל בת דינה ופרי בטנה
כל עם ישראל

27/12/2008

ל' כסלו תשס"ט

פרשת מקץ

הפטרה: "רני ושמחי"- זכריה פרק ב' ד'
ופסוק ראשון ואחרון מהשמים כסאי וממחר חודש
ו' של חנוכה, א' דראש חודש

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:08	17:19	17:51
ת. אביב	16:24	17:16	17:46
חיפה	16:24	17:15	17:46
ב. שבע	16:28	17:19	17:51

שואל ומשיב בהלכה – בשר וחלב

?! סלסלה :

סיר בשרי שטענו ובישלו בו מאכל חלבי או להיפך, מה דין המאכל ומה אנו עושים עם הסיר? וכאשר בישל מאכל פרווה בסיר בשרי האם מותר לו לאכול את המאכל עם חלבי?

! תשובה :

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

סיר בשרי שטענו ובישלו בו מאכל חלבי תוך עשרים וארבע שעות, או סיר חלבי שטענו ותוך 24 שעות בישלו בו מאכל בשרי, הסיר נאסר וחייב בהגעלה, ואילו המאכל שנתבשל מותר באופן שיש בו שישים פעם כנגד הקדירה, ובאופן שהוא מסופק או אינו יודע לבדוק, יחמיר ולא יאכל את המאכל שנתבשל. אולם כאשר עבר 24 שעות מזמן הבישול הקודם ובישול מאכל חלבי בסיר בשרי או להיפך, המאכל מותר באכילה. אולם כל זה דווקא שהסיר היה נקי ואין שאריות שומן עליו. וכאשר הוא מסופק אם עבר 24 שעות, יש להתיר לאכול את התבשיל. ולעניין מאכל פרווה כגון אורז שנתבשל בסיר בשרי שרוחצה יפה ואין שאריות עליו, מותר מעיקר הדין לאכול עם חלב, אף שבישלו בסיר הזה תוך 24 שעות מאכל בשרי. אולם המחמיר תבוא עליו ברכה. ולכן אדם שאופה עוגה פרווה בתנור שהשתמש בו לבשר לפני מספר שעות, אין העוגה נעשית בשרי, ומותר מעיקר הדין לאכולה עם שתיית כוס חלב.

ידידים היינו- וידידים נישאר!

סיפור אדיר שהובא בספר "עלינו לשבח" על קדושת כבוד האדמו"ר מבאבוב זצ"ל, שנפטר בקיץ תש"ס. שנים ספורות לאחר שהחל לכהן באדמו"רות, יצא רב פלוני באמריקה נגד דעתו של הרבי בעניין מסוים שעלה אז על הפרק. הרב הוא לא הסתפק רק בפרסום דעתו, אלא אף הכפיש את שמו של הרבי בכל הזדמנות אפשרית.

האדמו"ר מבאבוב לא הגיב כלל נגד דברי הבלע, אולם כאשר תכפו ההכפשות, ביקש הרבי להודיע שכל החסידים יתכנסו בהיכל הגדול. בתוך דקות ספורות היה האולם מלא על גדותיו. המתח הורגש בחלל האוויר. הכל היו בטוחים שעכשיו ייצא האדמו"ר נגד הרב במילים חריפות.

הרבי נכנס לבית-המדרש. נישק את הפרוכת, ופנה מיד אל הסטנדר שלו שליד היכל הקודש, ונשא 'נאום תקיף' שנמשך בדיוק חמש עשרה שניות, וכך אמר: "אני מודיע כאן, לפני ארון הקודש. אני אוסר עליכם להילחם על כבודי. הכבוד שלי יהיה- אם לא יילחמו על כבודי. מי שלא יציית לכך- אין לו מה לעשות בבית-המדרש שלי" ויצא החוצה.

השמועה על הדרשה של הרבי הגיעה חיש מהר גם לאוזניו של הרב ההוא, שהבין עתה לפני מי הוא עומד, ולא מצא את ידיו ואת רגליו בשאלה כיצד לפייס את האדמו"ר. לא יצאו דקות אחדות, והרבי מבקש מהגבאי שלו להסיע אותו לביתו של אותו רב. האדמו"ר מבאבוב שעדת החסידים בניו-יורק שתתה בצמא כל מילה מדבריו, עולה במדרגות, מקיש קלות על הדלת, וכשזו נפתחה, מצא הרב את עצמו מול האדמו"ר, וחישב להתעלף.

ועד שלא יתמוטט, תפסו הרבי בידיו, חיבקו ונישקו, ואמר לו: "לך אך החסידים שלי והם יעידו בפניך שאין בליבי עליך מאומה. ידידים היינו וידידים נישאר". האדמו"ר נפטר בראש חודש מנחם אב, שהוא יום פטירתו של אהרון הכהן, שהיה אוהב השלום הגדול של העם היהודי.

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון-במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!! היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 678-027989/58 (בנק לאומי)

האם אתה יודע מהי הזכות שנפלה בחלקך להיות הבן (לא פחות) של בורא עולם?
פרטים והרשמה: (סמינר ערכים, לכל ימות השנה!)
02 5000220 או 03 5793035

להעמקת שורשי היהדות, התקשרו!

02 5000220	ערכים
1-800-20-11-12	צהר
02 5811911	מרכז מידע יהדות
03 6777779	שופר
02 5312555	לב לאחים
04 8666134	שבת אחים

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

המקובל רבי דוד בן ברוך הכהן אזוג זצ"ל המכונה ה"כהן הגדול": שם המשפחה אזוג הנו ר"ת אלמנה זונה וחללה גרושה, דהיינו כהן טהור. כשנולד ר' דוד, **הבחין אביו הקדוש שחתום על מצחו של בנו שם ש-ד-י**, וגזר על בני המשפחה שלעולם לא יוציאו מהבית את בנו בלא כיסוי ראש ומצחו עד העיניים, ומי שמביט במצחו מיד נעשה סומא רח"ל. ומסיבה זו עזבה המשפחה את הרי האטלס. כשגדל נודע כצדיק קדוש ומפורסם. רבים מאנשי המקום שאלו את עצתו ופנו לבקש עזרה ולהתברך מפיו, הוא נהג לברך את הכל בברכותיו אשר לא חזרו ריקם מבחינת צדיק גוזר והקב"ה מקיים.

סיפורים רבים על מעשה נסים נקשרו אל הצדיק. הרב התפרסם גם במידת החסד, **מעולם לא השהה פרוטה ללון בביתו כי היה מחלק הכל לעניים**. תיקן תקנות רבות בדרום מרוקו ורבים השיב מעוון. גם לאחר פטירתו שמו השפיע על כל הסביבה. נפטר ב-ג' בטבת 1784. וגם בימנו אנו, יום ההילולה נערך ברוב עם מתקיימת מדי שנה ביום פטירת הצדיק ומשתרעת על פני שלושה ימים. ציונו בתינזרת (אג'וז נבאהמו- מדרום למרכאש).

אביו: ר' ברוך. **ילדיו:** ר' בנימין (ימין). ר' ברוך. **אשתו:** אחותו של הרה"ק ר' כליפא נ' מלכא.

מספריו: ילדוד ברוך- דרושים על התורה.

הסיבה שהמשפחה הוצרכה לעזוב את הרי האטלס נעוצה בסיפור מבהיל שהתרחש בצעירותו. פעם יצא דוד הקטן לשחק עם בני גילו, ובן השר גם הוא שחק עם הילדים. לפתע בן השר זרק אבן אל ר' דוד. **הלה הסיר מיד את הכיסוי מעל מצחו והביט בבן השר הערבי והלה התעוור.** מיד לקחו אותו לאביו. שאל השר האם מישוהו נגע בו וכולם אמרו: "לא נגע בו אף אחד". השר החל לחקור את הבן על מה שהתרחש עימו, ובן השר סיפר לאביו כי זרק אבן על בן הרב.

השר שלח שוטר בשם "למכזני" להביא את הילד ואת אביו. כשהגיע השוטר לילד, הבין שבא לקחתו. **מיד גילה את מצחו לעברו וגם השוטר התעוור.** כאשר שמע זאת השר, הבין את חומרת העניין ואז הגיע בעצמו לבית הרב וביקש מחילה על מה שקרה. הרב מחל לו ולבנו וגם ר' דוד הסכים לדברי אביו. השר הציע לרב שיבחר לו מקום מגורים אחר והוא ידאג לבנות ישיבה חדשה ומקום מגורים וכל ההוצאות שלו ומשפחתו ישולמו מדי חודש בחודשו מקופת השר. הרב בחר לגור בכפר תינזרת ואכן קיים השר את הבטחתו ועזר להם בכל הדרוש. ר' ברוך נפטר בכפר זה ובנו ר' דוד המשיך אחרי אביו. (מתוך "ילדוד ברוך"- הקדמה)

מסופר כי בעיר העתיקה בירושלים בקרבת הר הבית שכנה לה ישיבה שבה ישבו ולמדו מאות תלמידי חכמים, באחד מימי הלימודים בבית המדרש נתקלו בקושיא בסוגיה בגמרא במסכת בבא-מציעא ומכל יושבי בית המדרש לא נמצא מי שיכל לתרץ את הקושיא, לראש הישיבה ניגש תלמיד בשם ר' שלמה חמיאש יליד העיר מראכש שבמרוקו, שנכח באותה שעה בבית המדרש, ואמר לו: **"אני מכיר אדם אחד שרק הוא יכול לתרץ את הקושיא"**- "ומי זה?" שאל ראש הישיבה. ענה אותו התלמיד: **"רבי דוד בן-ברוך שמו מעיר תינזרת"**. שאל אותו הרב: "זה מקום קרוב?", ענה לו: "המרחק הנו מהלך שנה למרוקו". מיד שכרו למשימה זו גוי מהעיר העתיקה בשם מוחמד. הגוי נשכר לשנה, זמן כדי מהלוק ושוב מירושלים למרוקו וחזרה לירושלים, שישה חודשי הלוק ושישה חדשים חזור.

למחרת יצא הגוי לדרכו למרוקו דרך מצרים, כשבאמתחתו מעטפה ובתוכה האיגרת שנשלחה לרבי דוד בן-ברוך, כעבור שישה חודשים הגיע מוחמד לעיר תארוואנת והחל לשאול ולחפש היכן גר הרב, וכל מי שנשאל על ידו נענה: "לך הלאה", עד שלבסוף הגיע לרחוב שבו היה פרדס גדול, בו שכן ביתו של הרב, והנה הוא מבחין באדם הלבוש בגד אדום ומעדר על כתפו, בסיום השקיית הפרדס, ניגש מוחמד אל האיש עם המעדר על כתפו ושאלו: "היכן ביתו של הרב דוד בן-ברוך?", שאלו הרב מהיכן הוא בא כדי לחפש את הרב, ענה הגוי שהוא בא מרחוק ונשלח ע"י בית מדרש מירושלים ובידו מכתב שהביא, אמר לו הרב: "תן לי את המכתב", ענה לו השליח: "את המכתב אני אמסור רק בידי הרב בלבד!", אמר לו: "אני הוא הרב המבוקש", לקח את המכתב מידי הגוי, ובדרכו לביתו, קרא הרב את המכתב.

בהגיעו לביתו ניגש הרב לשולחנו, כתב את פסק דינו מעניין השאלה שנשלחה אליו. נתן ביד הגוי את המכתב וכן כיכר לחם במשקל של ק"ג אחד ואמר לו: "אל תפחד, קום". השליח קם ממקומו שם את כיכר הלחם שנתן לו הרב בסלו ויצא לדרכו, **באותו רגע מצא השליח את עצמו בבית המדרש בירושלים** כשאינו מאמין למראה עיניו כשבידו הסל עם כיכר הלחם שנתן לו הרב. הפתעה רבה נפלה על יושבי בית המדרש בראותם את הגוי נכנס לבית המדרש ושובו המהיר לירושלים, הביא אותם לשאול אותו שאלות ולערער את אמינותו: "עדיין לא נסעת? מדוע לא נסעת?". ענה להם הגוי: "אתם לא חכמים, יש יותר חכם מכם, בואו וראו כיכר הלחם שנתן לי הרב מביתו". לקחו את המכתב - תשובת הרב, קראו את פסק דינו שהביא השליח אשר מצא חן בעיניהם וכן חילקו בניהם את כיכר הלחם שהגיע מבית הרב ע"י הגוי.

סיפר נכדו ר' פנחס שהתארח אצל ר' דוד בהיותו בכפר איית חכים הסמוך למאכיש, הגיש לו הרב לחם וחמאת בקר. ר' פנחס אמר: "איני אוכל חמאת גויים". השיב לו מור זקנו: **"חלילה, בכפרינו כולם אוכלים רק חמאת ישראל"**. ושמו שמחה גדולה, שלא תמיד היה מצוי במראכיש חמאה של ישראל. ומן יום זה והלאה ר' דוד היה שולח לו כד חמאה.

לא חלפו ימים רבים ובאו ימי בצורת והרעב שרר בכל. לפיכך הוחלט כי על המכס לפקח לבל יהיו איש להכניס לעיר שום סחורה ללא מיסוי. והנה בהגיעו למכס וראה את המוכסים, הבין מיד שהחמאה תוחרם והוא ייקנס וייתכן שאף יושם במעצר. והנה בעוד הם בודקים את מרכולתו, צעק בקול גדול: **"יא רבי דוד בן ברוך, זה שלך!"**. המוכסים הופכים את הכד מכל צדדיו ואומרי לו: **"מה תעשה בכלי ריק? וכי חסרים בעירנו כדים? ואיך תיקח לבדך כד כזה גדול על שכמך?"**. ותיכף הביא הממונה על המכס סבל שיסחב לר' פנחס את כדו עד לרובע היהודי. (מתוך ההקדמה על חייו בספרו "ילדוד ברוך").

תודתנו נתונה לאבי פינקל (קרוב משפחה של הצדיק) ור' כפיר דדון שהביאו לידינו את הספר "ילדוד ברוך"

להלן סיפור מחזק ומרגש מאוד על בעל תשובה שסיפר בסמינר לבעלי-תשובה שנערך באילת כיצד ומדוע חזר בתשובה. וכך היה סיפור המעשה: "יהודי חילוני גמור הייתי לפני שחזרתי בתשובה. הרבה יותר גרוע מכך. לא הייתה איזו עבירה שלא עשיתי אותה. את כל העברות שבעולם עשיתי. לא עשיתי חשבון לאף אחד. לצערי הרב, גם לא לאלוקים. לא היה חסר לי שום דבר בעולם, אולם מצד שני גם לא היה לי כלום. הרגשה ריקנית לחלוטין. ואם תשאלו, אם כן מה הביא אותי לחזור בתשובה אגלה את אונכם".

"רציתי מאוד לטוס להודו מכיוון שרציתי לפגוש במו עיני את ה'בודו', מדובר באדם ששמעתי עליו רבות, ומחזיקים ממנו לאילל. 'כל מה שתבקש ממנו- יכול הוא לעזור לך', כך סיפרו. ואני, מחפש את ה'אושר האמיתי' בעולם הזה, רציתי לפגוש בו אישית, אולי יוכל לסייע לי למצוא אותו. אולם כדי 'לזכות' להיכנס ל'בודו' צריך לערוך הכנות רבות. 42 ימי צום רצופים ליתר דיוק (הצום הוא מעלות השחר עד לשקיעה, לאחר מכן ניתן לאכול). ואי אפשר לבוא יום אחד ולומר: צמתי 42 ימים, תנו לי להיכנס ל'בודו'. עליך להסתגר במנזר במשך כל אותה תקופה, ובמהלך אותם ימים נערכים טקסים שונים ומשונים כדי להתחבר לשמים לכל מיני גורמים רוחניים ושמיימיים וכו'.

"היות ורציתי בכל מאודי להיכנס ל'בודו', גמלה בלבי ההחלטה לעשות כדבריהם". אותו ישראלי מספר שטס להודו. בתחילה, צם יומיים-שלושה ולאחר מכן נשבר ואכל ושב לישראל. לאחר תקופה קצרה שוב התעורר בלבו החשק והלהט ושוב טס להודו. הפעם הצליח לצום במשך שבוע ימים ולאחר מכן שוב נמאס לו ואכל וחזר לישראל. כך, במשך מספר פעמים טס להודו וחזר לישראל מכיוון שאינו מצליח לצום 42 ימים רצופים. רק לאחר 12 שנים הצליח לצום 42 ימים רצופים. הוא מספר על עצמו שלא ידע אם הוא חי או מת. כל כולו היה שלד עצמות וחולשה נוראה חש בכל גופו. אבל לאחר מכן הורשה להיכנס ל'בודו'.

והוא נכנס ואז שואל אותו ה'בודו': "מה שמך?", והוא עונה. "מהיכן הגעת?", "מישראל". "אתה יהודי?", שואל בפליאה ה'בודו', ומידענו עונה בפשטות: "כן". ומול עיניו המשתאות רואה כי ה'בודו' קם מעל כיסאו, מתבונן בו במבט חודרני, ובסערת רוחות אומר בקול רם: "אתה נורמאלי? אתה יהודי! יש לך את האלוקים שלך, יש לך את הדת שלך, מדוע באת אליי? מה אתה צריך אותי? אני נמצא כאן עבור אנשים שאין להם אלוקים. אין לך מה לחפש כאן. לך תחזור לישראל. לעם שלך, תחזור לאלוקים שלך וממנו תבקש כל מה שאתה צריך, לא ממני!".

יצא מיודענו מהחדר ודברים אלו הדהדו בראשו, אותם דברים ששמע מפי ה'אילל', אותו 'בודו' שכולם מחזיקים ממנו וכדי 'לזכות' להיכנס אליו צם 42 ימים רצופים, הוא - הוא עצמו אומר לו לחזור לישראל, לחזור לדת שלו. מה יש לו עוד לחשוב. ומיודענו החליט לבדוק אם יש דברים בגו, הלך והחל ללמוד את התורה הקדושה. לאחר תקופה לא ארוכה הבין מהי הדרך האמיתית, חזר בתשובה ושינה את כל אורח חייו.

כיום, הוא מתגורר בירושלים בשכונת "רמת-שלמה" ומזמנים אותו לסמינרים לבעלי-תשובה. שם מגולל הוא באוזניהם את סיפורו המדהים. ועתה, לאחר שחזר בתשובה, פעם בשנה טס הוא להודו, לאותו מנזר, כדי לפגוש יהודים נוספים שמגיעים לשם כדי 'לחפש את האושר', והוא מספר להם ואומר: "גם אני הייתי כמותכם עד לפני מספר שנים. ובאתי לכאן כדי להיכנס ל'בודו' והצלחתי לצום 42 ימים רצופים רק לאחר 12 שנים. ובסוף ה'בודו' בעצמו אמר לי: 'בשביל מה באת אליי? בשביל מה אתה צריך אותי?'. וכך מנסה להשפיע על אותם ישראלים שיחזרו לישראל, שיחזרו ליהדות, שיחזרו בתשובה. להציל את אותם נשמות טועות 'המחפשות את האושר' ואינם יודעים, שהאושר והשמחה של החיים נמצא כאן לידם.

לא צריך לטוס להודו, ולא לאף מקום. כאן בארץ ישראל, בארץ הקודש. תפתח את התורה הקדושה. תפתח ספר של יהדות, ספר קודש, תקרא ותלמד. תלך לשיעורי תורה, תשמור את מצוות התורה ותגלה את "האושר שבחיים", את האושר האמיתי. כמו שכתוב בתורתנו: "כי קרוב אליך הדבר מאוד, בפיך ובלבבך לעשותו", וזאת נאמר על התורה הקדושה. התורה נמצאת ממש בהישג יד. לא צריך לטוס להודו כדי שה'בודו' יאמר לך שהאושר של החיים נמצא ביהדות בתורה הקדושה. הוא זוקף את חזרתו בתשובה, לאותו 'בודו', שבזכות דבריו חזר בתשובה.

מכאן אנו רואים שהאושר נמצא בתורה שלנו, ביהדות, ולא צריך לנסוע לאף מקום. ולהפך, בסוף כולם חוזרים לתורה, ליהדות, לבית-הכנסת, לשיבה, למצוות. לכן, אנחנו שזכינו להכיר את התורה, את האמת, את היהדות, כמה אנו צריכים להחזיק בתורה ובמצוות תמיד. ובכך נזכה לא רק לאושר ושמחה בעולם הזה, אלא גם לאושר העילאי והנצחי השמור לנו לעולם הבא.

תודתנו נתונה ליואל שלום-יששכר ששלח את הסיפור לאחר ששמע אותו מאנשים ששמעו אישית את הסיפור מבעל-המעשה

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבטאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבטאי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה</p>
--	--	---	--	--

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת ויגש- בדלנות בארץ גושן

בפרשה מתוארת פגישת בני יעקב עם המלך פרעה. הם התייצבו לפניו אחרי רדת המשפחה כולה מצרימה, בבואה להסתופף בצל האח האובד שעלה לגדולה. יוסף תידרך את אחיו לקראת הפגישה ולימדה מה להשמיע באוזני המלך: "ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו... בעבור תשבו בארץ גושן כי תועבת מצרים כל רועה צאן".

המתבונן בכתובים חש, כי יוסף ביקש להרחיקם מארמון המלך, מעיר הבירה ומסביבתה. מלכתחילה הפנה אותם אל ארץ גושן בקצה מצרים. והשאלה היא מדוע? מדוע הוא עצמו לא העניק להם מעמד מכובד יותר? למה לא הציע להם משרה ממשלתית מכובדת? איש מהם לא מונה לא לשר ולא לסגן שר, אף לא למנכ"ל כלשהו. זאת ועוד, כדי שגם פרעה לא יתלהב יתר על המידה למראה אחיו, הביא יוסף לפגישה את "מקצה אחיו", ופירש רש"י- הפחותים שבהם לגבורה, לבל יעוררו רושם והדר בהופעתם. יוסף אף מדגיש לא פעם את עובדת היותם "רועי צאן", רעיון המעורר חלחלה ובוז בלב המצרי, שהשה הוא אלוהיו.

מדוע נהג כך? שעה שהמשפחה הגרים זקוקה לאהדת הסביבה החדשה?

אולם המתבונן רואה שיוסף הקים למעשה, את הגטו היהודי הראשון. הוא בנה את המודל לבדלנות היהודית. חששו הכבד היה, כי אם תתערה המשפחה בערי מצרים, תביא התערות זו להשתרשות מסוכנת שסופה התבוללות. קיצו של עם ישראל יבוא עלינו, עוד בטרם צעד את צעדיו הראשונים על במת העמים. החיים במרכז בארץ גושן, מבטיחים פיתוח אורח חיים שונה, הנאמן יותר למסורת האבות: אברהם, יצחק, ויעקב. גם הדגש מקצועי כרועי צאן משתלב במטרה זו של יוסף, שיעודד את סלידת מצרים מתוך כוונה ברורה, שמתוך כך יוקצה להם מקום מיוחד למגוריהם.

ועוד ביאר רבנו בחיי: לרעיית צאן יש גם היבטים מוסריים חיוביים. יוסף היה מעוניין שאחיו יתמידו בהתעסקות זו, לא רק בעטיים של הרווחים הכלכליים כרועי צאן בלעדיים במצרים, כי אם בעיקר משום ההשפעה החיובית הברוכה, כדי שיתרחקו מן היישוב. לפי שהרבה עבירות נמשכות בסיבת חברת בני אדם, כגון רכילות לשון הרע, שבועת שקר, גילוי עריות, גזל וחמס.

היינו החיים בחיק הטבע מעניקים אפשרות טובה ביותר להתעלות נפשית ולהתרחק מחטא. רועי הצאן, בכוחם להתבודד במחשבתם. זאת ועוד, החיים העירוניים כרוכים בבקשת מותרות, ואילו פני יוסף מופנים אל עתיד העם. על כן רצה לבססו על סגנון חיים פשוט וטהור. בנוסף, מטביעה מלאכה זו בלב הרועים גם את מידת הרחמנות, והמרחם על הצאן ירחם גם על בני האדם.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לע"נ
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לע"נ
מצליח בן-נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה
אביבה בת איירן אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
עיתנ בת רחל ברכה זינבול בת איה
רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט
יהודית בז בת מרים זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט
מרים בת טמה יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
מיטל בת דינה ובנה איתי שנולד במז"ט
תינוק של סימה בת פנינה
כל עם ישראל

03/01/2009

ז' טבת תשס"ט

פרשת ויגש

הפטרה: ויהי דבר ה' אלי- יחזקאל פ' לז'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:13	17:24	17:56
ת. אביב	16:29	17:21	17:52
חיפה	16:28	17:20	17:51
ב. שבע	16:33	17:24	17:56

שואל ומשיב בהלכה – אכילת דג ובשר

אדם שאכל מנת דג ורוצה כעת לאכול בשר האם צריך להחליף צלחת או לאכול בסכו"ם חדש? וכאשר אכל חלב ורוצה כעת לאכול בשר כמה זמן עליו להמתין?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה:

מבואר בהלכה שצריך אדם להיזהר שלא לאכול בשר ודג ביחד מפני שקשה לצרעת (פצעים) ולא טוב מבחינה בריאותית. ואכן בזמנינו מצאו הרופאים שאכילת הבשר והדג יחד מזיקה לאדם מבחינה בריאותית, לסיבת הבדל היסודות של הבשר מיסודות הדגים. אי לכך על האדם לאחר אכילת דג להחליף את הסכו"ם ואף טוב יעשה להחליף צלחת שלא יתערבב לו כלל שאריות דג עם הבשר. וטוב לכתחילה לרוחץ את היד בין בשר לדג או להיפך, וטוב לשתות מים או שאר משקה ביניהם כדי שלא יגעו יחד באיצטמוכה וטוב ומועיל הדבר לרפואה. ולעניין אכילת חלב ולאחר מכן אכילת מאכלי בשר (ולא להיפך), עליו לרוחץ את ידיו מן שיירי מאכל הגבינה וכן צריך להדיח את פיו היטב כצחצוח שיניים, ולאחר מכן רשאי מעיקר הדין תיכף לאכול מאכל בשרי. והמקדקים ממתינים כחצי שעה בין אחד לשני.

סיוע בעבודות הבית

מובא בספר "ברכי נפשי" בהקדמתו של הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א על מעשה שהיה אצל רב חשוב, שבני זוג באו להתיעץ בענייני שלום הבית שלהם. טענת האשה כלפי בעלה הייתה כי אינו מסייע לה במאומה בעבודות הבית, וממש אינו נוקף אצבע בכל מה שקשור לעשייה הביתית.

יום אחד הגיע הבעל לשוחח עם הרב בענייני שלום הבית. היה זה בבית-הכנסת לאחר תפילת שחרית. הוא הגיע כדי לומר לרב שלא נראה לו שהבעל צריך לעסוק בעבודות הבית, וכי לכל אחד יש את התחום שלו ואחריות כל אחד להתעסק בתחומי אחריותו.

שמע זאת הרב והשיב לו בחוכמתו: "אני ממחר עכשיו. תבוא לביתי בעוד כמחצית השעה ואז אתפנה לשוחח עימך". כאשר הגיע מיועדנו לבית הרב, נתקל הוא במחזה שלא ישכח אותו לעולם. הוא פגש את הרב מחזיק במגב וסמרטוט, דלי המים לצידו ועושה ספונג'ה. הרב עשה עצמו כמתפנה לרגע מהעבודה, ושאל את הבעל: "כן, על מה רציתם לשוחח עימדי בבית-הכנסת?". הבעל השתהה לרגע בתשובתו, ואמר כמתנצל: "לא, לא, אין לי כל שאלה". המראה של הרב העסוק בעבודת הבית, שינה אצלו את כל הגישה המעוותת בענייני הבית.

צדיק בא לעיר

האדמו"ר הצדיק נחום הכהן שליט"א
אשר ברכותיו ידועות ומתקבלות
בשמים ומסוגלות לכל הישועות

יבוא אי"ה ביום שני הקרוב, ט' טבת
ה-5.1.2009 למניינם, בשעה 19:30
לבית-הכנסת עין-חמד

בסיום הדרשה, הרב יברך את הקהל הקדוש
לא להחמיץ !!!

עליה לציונו של יהושע בן-נון

כמידי שנה, גם השנה תתקיים עליה המונית
ביום שני הקרוב, ליל עשרה בטבת
לציונו הקדוש של "יהושע בן נון"
הטמון בתמנת חראס
מול העיר אריאל שבשומרון

כניסה לכפר מצומת אריאל מהשעה 00:00 בלילה
ועד 03:00 לפנות בוקר

אבטחה מלאה

לפרטים נוספים:

אגודת "יסוד עולם" 02-5827827

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה,
להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

המקובל רבי יהושע שרבאני זצ"ל: נולד ב-1878 בבגדד (עירק). **מזקני המקובלים.** מחכמי בבל. בצעירותו למד תורה בבית-מדרש בית-זילכא יחד עם חכמי ורבני בבל. ממקורבי ומבאי ביתו של הרה"ג המקובל חכם רבי יוסף חיים זצ"ל. עלה לארץ ישראל ב-1900 לאחר נישואיו והתיישב בירושלים. שם למד בישיבת המקובלים "רחובות הנהר".

נהג לעסוק בתורת הקבלה ולחיות חיים של קדושה, בפרישות וסיגופים ובתעניות כדי לזכך את נפשו. עפ"י עדות הרה"ג בן ציון אבא שאול זצ"ל (שהיה בעל נכדתו) למד רבנו בישיבת ת"ח שהיו לומדים ברציפות ממוצאי שבת עד ערב שבת שאחריו, ורק אז היו חוזרים לבתיהם לכבוד השבת. לאחר מספר שנים ייסד יחד עם הרה"ג יעקב חיים סופר ז"ל ('כף החיים') והרה"ג יחזקאל עזרא הלוי זצ"ל את ישיבת "שושנים לדוד". כיהן כרב בשכונת בקעה בירושלים.

בימי השובבי"ם היה מתענה תענית הפסקה (דהיינו ממוצאי שבת עד ליום שישי לאחר מכן). ידוע בקרב גדולי ירושלים בכח תפילותיו וברכותיו. **נהג להתפלל על הפרט ועל הכלל ועזר לאנשים רבים.** נפטר בשבת קודש י"א טבת 1972. חי כ-94 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים (סמוך לציונו של ר' יעקב חיים סופר).

אביו: ר' יצחק. **אמו:** מרת עזיזה. **בניו:** ר' דוד, ר' יוסף, ר' שאול ור' שלמה. **רבותיו:** ר' יוסף חיים, ר' שמעון אגסי. ר' חיים שאול דוויק הכהן. **חברותא:** ר' סלמאן אליהו. **חיבוריו:** **יחיבר על מסכת ביצה** - אולם החיבור אבד בבגדד.

מסופר כי אחר פטירת המקובל ר' אברהם עדס, שתפילותיו עשו פירות תמיד ולא הושבו ריקם, היה הגאון ר' עזרא עטיה דואג בלבו, למי יפנו מעכשיו, מי יוכל לעתיר בעדם, וגילו לו בחלום: **"לכו אל ר' יהושע שרבאני אשר נפתחו שערי שמים לתפילותיו"**.

בספר **"אורח צדיקים"** מובא כי בתקופת שלטון התורכי בארץ, גזר מושל העיר לפנות חלקים משכונת "בית ישראל" מתושביה כדי להפוך את האזור לשטח צבאי. תושבי המקום, וביניהם הרבה תלמידי חכמים וצדיקים ראו בדבר גזרה קשה בכך שיאלצו לגלות לשכונות מרוחקות ולהתנתק מאוירת חיי תורה וקדושה ששררה בשכונת בית-ישראל.

בצר להם פנו לר' יהושע בבקשה שיבטל את הגזרה על ידי שיעטיר בתפילותיו כלפי שמיא. רבי יהושע נאות לכך וביקש להודיע שביום פלוני יתאספו הקהל בביה"כ לביטול הגזרה. כשהתאסף הציבור בבית-הכנסת, ניגש הצדיק לפני התיבה והחל לומר עימם את תפילת **"והוא רחום"** מתוך התחנון הנאמר בימי שני וחמישי. זמן קצר לאחר שסיימו תפילה זו, ירד הרב מהתיבה ופנה ללכת לדרכו. נדהמו הקהל, שהרי חשבו כי מצפה להם יום ארוך של תיקונים ותפילות. אל מול פני הקהל פנה אליהם הרב ואמר: **"אל תדאגו. הגזרה כבר בוטלה!"**. לא חלפו ימים אחדים, והנה נודע כי אותו מושל רשע שגזר את הגזרה התנגש חזיתית בקיר ונמחץ למוות ברכבו החדש, בזמן שלמד לנהוג. בכך בטלה הגזרה וירד העניין מעל הפרק.

בתקופת מלחמת ששת הימים, חכם יהושע היה גר בשכונת בקעה, ובנו היה גר בשכונת זיכרון משה, וכל אחד דאג לשלומו של השני. בנו שידע שאביו ודאי דואג לשלומו, משום כך למחרת ההפגזות מיד נסע לבקעה לבקרו, כשבנו נכנס לפתח הבית אמר לו אביו: **"גילו לי בחלום שאתה תבוא אליי היום, ברוך הבא!"**.

הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א סיפר שפעם אחת בא לכותל המערבי ביום שישי בזמן השובבי"ם להתפלל, ומצא שם את ר' יהושע, וכשראה ר' יהושע את הרב, בעונותנותו ניגש אל הרב וביקש שיברך אותו. אמר לו הרב עובדיה: **"כבודו יברך אותי, שאתה נמצא שבוע ימים בצום ובסיגופים"**. שכן כך הייתה דרכו של הרב בזמן שובבי"ם.

באחת הפעמים, כשהיה בבית-הכנסת "אור החיים" בעיר העתיקה, **התבודד עם בוראו והתפלל שיעזור**

לו לתת אוכל לעולליו, מפאת שמצבו היה דחוק ביותר. בהיותו סגור בחצר בית-הכנסת, נשען על מצחו, והנה רואה הוא אדם שלא מכירו, פותח את דלת החצר, נכנס ושם לו כסף בידו ויוצא ונעלם, האם היה זה אליהו הנביא?.

סיפר רבנו אליהו פנחסי על סיפר ששמע ממו"ר אביו, הרה"ג שמואל פנחסי ששמע מפי הרב שרבאני זצ"ל: באחד הימים נפוצה שמועה בין האברכים שהגאון החכם ר' יוסף חיים זצ"ל בכל מוצאי שבת זוכה לגילוי אליהו הנביא ולומד עמו, ולכן היה מסתגר בחדרו בעליה לבלי יוצא ובא, והיה כותב שם את חידושיו. **החליטו האברכים לברר אם יש אמת בשמועה,** וסיכמו ביניהם לשלוח את ר' יהושע שהיה נער והיה מבאי ביתו של הגאון (שזכה להיכנס לגאון בכל עת שיחפוץ, ללא צורך לבקש רשות תחילה) מצויד בקושיא חזקה, ויזרוזהו לילך אצלו במוצאי שבת ולהיכנס אצלו ישר בלא הודעה מוקדמת כדי שיזכה להציץ ולראות פני אליהו הנביא. הלך ר' יהושע וכשהגיע אל העלייה טיפס במהירות, בעודו במדרגות, יצא ר' יוסף חיים מתוך חדרו ואומר: **"באשר לקושיה הזו והזו התיורץ הוא כזה וכזה"**. וישלחהו ולא אפשר בידו לראות את המתרחש בחדרו.

מעשה שהיה עם הצדיק ר' יעקב ישראל לובצ'נסקי זצ"ל, בנו של הרב מברנוביץ'. כשנפטר אביו, הפצירו בו בני הקהילה למלא את מקומו, היות ולא מצאו ראוי ממנו לאצטלה זו. אולם הרב סירב בכל תוקף. מאז ומתמיד ברח מהשררה, אך לבסוף לאחר הפצרות חוזרות ונשנות נעתר לקהילה. עם התמנותו נדרש להכריע באירוע שלדעתו גבל בדיני נפשות: **פרנסי העיר ביקשו את הסכמתו לפטר את השמש הזקן של בית הכנסת הגדול**. קשה הייתה עבודתו של השמש. היה עליו להשכים מבעוד ליל ולהסיק את התנור, כדי שכאשר יבואו ראשוני הלומדים באשמורת הבוקר, לפני תפילת ותיקין, ימצאו את המקום חם, נעים ומואר.

כמו-כן, חייב היה לשרת את הלומדים השוקדים על תלמודם לאחר תפילת ערבית ולספק להם נרות ככל שידרשו. כשהיה אחרון המתמידים עוזב, היה המשמש מסדר את הספסלים ומחזיר את הספרים ואת הסידורים למקומם, מנקה את שיירי הנרות ומדיח את כוסות השתייה, גורף את הגחלים מהתנור ומכבה את האור. כמה זמן נותר לו לשינה, עד ליקיצה המוקדמת? שעה קלה, לא יותר.

עשרות שנים מילא השמש את תפקידו באמונה, אבל הגיל גבר עליו. הוא נעשה כבד תנועה, קצר ראייה וקצר רוח. ויותר מכך, הוא היה מסיים את עבודתו בשעה מאוחרת אחר חצות, משתרך לביתו, שוכב לנמנום קל – ומקיץ בסוף זמן קריאת שמע. **הלומדים היו באים בטרם שחר, ובית הכנסת נעול, חשוך וקר**. אי אפשר להמשיך כך, יש למצוא שמש אחר, צעיר ונמרץ.

"צודקים אתם", אמר הרב, "אבל השמש, מה יהיה עליו? את מיטב שנותיו מסר לציבור, ועתה יושלך ככלי שאין בו חפץ?", זו לא רק החרפה, לא רק הבושה. לא הייתה אז קרן פנסיה, לא דמי ביטוח לאומי. **ממה יחיה, יפשוט יד?** "דברו איתו", ביקש הרב, "העמידוהו על חומרת המצב. אולי יתעשת, אולי ישוב לתפקד". הפרנסים משכו בכתפיהם: "דיברנו, אך לא ההזנחה היא הבעיה, הוא אינו מתרפה. פשוט, אינו יכול. זקן הוא, עבר זמנו". "אין דבר העומד בפני הרצון", קבע הרב נחרצות. "אני אשוחח עימו!". "אדרבה", אמרו הפרנסים, "אבל אם לאו, הרינו מבקשים הסכמה לפטרו. הקהל אינו חייב לסבול".

פנה הרב לשוחח עם השמש הזקן, וראה זה פלא: הדברים שיצאו מן הלב נכנסו אל הלב. שוב הוכח כי אין לך דבר העומד בפני הרצון. עובדה: **העולים בטרם שחר לבית הכנסת, והרב בראשם, נתקלו בבית כנסת פתוח, מואר, ומוסק. השמש בא, עשה מלאכתו וחזר לישון. מדוע לא, שיערב לו. נושא הפיטורין ירד מן הפרק**.

איש לא ידע, איש לא העלה על דעתו, שהרב אכן שוחח עם השמש, אך ראה שאין עם מי לדבר. נכמרו רחמיו, והרב היה קם בשעה שתיים לפנות בוקר, עולה לבית המדרש, מעלה את הנרות בנברשת, עורך את העצים בתנור, מפיח בהם אש וחומק לביתו לשעה של לימוד. שב ועולה עם משכימי קום, ומשבח באוזניהם את השמש שחזר למוטב.

לילה אחד חזר השמש לביתו שעה לאחר חצות. כהרגלו, פנה לנמנם, אך השינה הייתה ממנו והלאה. קורה, במיוחד בגיל זה. האורלוגין צלצל אחת, אחת וחצי, שתיים, שתיים וחצי. אמר לנפשו: **"אם ממילא אני ער, אמלא את תפקידי"**. קם, התלבש והחל משרך את רגליו בעלטה, מבוסס בשלג וקופא בצינה. **כשהתקרב לבית המדרש, הופתע. אור דלק בבית המדרש, שהיה אמור להיות נעול ואפל**.

מחשבה פרועה הלמה בו לפתע כקורנס: כל זמן שהיה כוחו במוותניו, רעדו ממנו חסרי הבית. ארחי פרחי, ולא העזו להשתכן בבית המדרש. אך עתה, בוודאי התנחלו בו, עשאוהו לביתם! איזו חוצפה, איזו עזות פנים! הכעס מילא אותו כוחות עלומים. בצעד מאושש עלה לבית המדרש ופתח את הדלת בתנופה. ואכן, כאשר שיער כן היה: **אורח השתלט על המקום. לא הסתפק בהעלאת הנרות בנברשת, אלא עוסק הוא עתה בהסקת התנור הגדול, מעשה בעל בית!**

"מי נתן לך רשות? זה רכוש בית הכנסת! כבה את האש ומיד!". באותה שעה גחן הרב על העצים הקרים והלחים. כהרגלו, שקד להפיח בהם אש. המלאכה לא הייתה קלה. לפתע הוא שמע את קולו של השמש, את גרירת רגליו, ונחרד: **אם יזדקף, יזהה אותו השמש, ויבין. יבין מי קם מבעוד לילה, מי טורח להסיק את בית המדרש. הרב בכבודו ובעצמו. יבין ויתבייש בעצמו, בחולשתו ובאוזלת ידו. לא, הוא אינו יכול להזדקף ולהראות את פניו, לא כעת**.

השמש כבר מאחריו, פיו מלא נאצות. כעת, חשב הרב, ודאי איני יכול לצאת. השמש יראה את מי חירף וגידף. "האינך שומע? חירש אתה?" צעק השמש והחל לכבד במתת יד את חלק הגוף שמחוץ לתנור. כעת, ודאי שלא יוכל לצאת!

למזלו, חלש היה השמש, במיוחד לאחר ליל השימורים, ושבעתיים לאחר שהותש כוחו בצעקות ובמכות. עייף, פנה משם בגרירת רגליו, כשהוא זועף. בינתיים נשאו מאמצי הרב פרי. האש נאחזה בזרדים שהשמיעו קול פצפוף עליז. **כשראה הרב שרגלי השמש מתרחקות, מיהר ונרתע מהתנור המתלקח, אך איחר את המועד וכל זקנו נחרך**.

הרב חמק כדי שהשמש לא יזהה אותו, הלך סחור סחור עד שהגיע לביתו. "מה אירע לך? כמעט נשרפת כולך?" הרבנית נדהמה למראה פניו. הרב סיפר לה הכל, וביקש שתנצור את הסיפור במשך כל ימי חייו של השמש. **עוד ביקש צעיף כדי לעטוף את פניו בצאתו, כאדם הסובל ממחוישי שיניים**.

לפני שיצא שאלה הרבנית: "יעקב ישראל, יש לי שאלה: מה היית עושה, אילו היה השמש נשאר מאחוריך עוד שתי דקות?", שהרי ברגע האחרון נחלצת. כאשר האש כבר החלה להיאחז בזרדים. עוד שתי דקות נוספות והייתה מתלקחת שם להבה עזה, מדורה במלוא עוזתה!". "איני מבין מה השאלה", ענה הרב, "אם קבעו חז"ל שנוח לו לאדם שיפיל עצמו לתוך כבשן האש ואל ילבין פני חברו-כשהוא בתוך כבשן האש ודאי שאסור לו לצאת!".

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו שמעון בן חנה ז"ל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתריא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבטאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבטאי בן חזלה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה משה בן עישה ז"ל</p>
---	--	---	--

עלון מס' 205

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת ויחי - ליד מיטת האב הגווע

"אל נא תקברני במצרים"

שבע עשרה שנה חי יעקב בגלות מצרים. היו אלה שנות חייו השלוות והטובות ביותר. הגעגועים לבנו האהוב יוסף הם שמשכוהו "בששלאות של ברזל" כהגדרת חז"ל לארץ זו. בעטיו ירד מן הארץ. ועתה, בהתקרב יום מותו קרא ליוסף ומבקשו: "אל נא תקברני במצרים ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקבורתם".

יעקב, חפץ היה שיובנו דבריו כראוי, ושבקשתו תקום במלואה. על כן לא הסתפק בבקשה אל נא תקברני במצרים. יוסף היה עוד עלול להעלות בדעתו, שכל כוונת האב היא לא להיקבר בארץ זו קבורת עולם. אך אין הוא מקפיד על קבורה זמנית עד בוא יום גאולת ישראל ממצרים. או אז ישאו בני ישראל את ארונו, כפי שנשאו את ארונות יוסף ואחיו. כדי לעקור טעות זו הוסיף יעקב ואמר: "ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים" כלומר, מיד בלא להשתהות, בלא קבורת ביניים. יוסף כמובן הבטיח: "אנכי אעשה כדברך".

אולם לא הסתפק יעקב בהבטחה מלכותית זו. אף כי ידע היטב שיוסף לא יפר אותה, דרש ממנו לחזק הבטחתו בעבותות השבועה הוא רצה להיות בטוח מעבר לכל ספק שבקשתו תקום, ורק לאחר שבועתו של יוסף הודה לה, כי זיכהו שגם רצונו האחרון יבוצע כראוי: "וישתחו ישראל על ראש המטה".

יעקב פחד מן הקבורה במצרים. היא הילכה עליו אימים. המדרש מונה סיבות רבות לפחד זה שתיים מהן: א. שלא יעשו אותו עבודה זרה. היות והיה יעקב נערץ בארץ גלותו. דמות פלאים שכבודה גדול בעיני המון העם המצרי. אם יקבר בארץ זו, ייהפך קברו לאתר מקודש יעד לעליה לרגל ולסגידה. וזהו סוף טראגי לאדם שסימל בחייו את האמונה באלוקים, אם לאחר מותו הוא עצמו נהפך לאליל.

ב. כדי שלא ירצו ישראל לישב במצרים ושיבת קבע: שיאמרו אילולי היא ארץ קדושה, לא היה נקבר בה יעקב אבינו.

בבקשתו להיקבר בארץ נאבק יעקב נגד מגמת הירידה. קבורתו של יעקב אפילו ארעית, הייתה מתפרשת בעיני בניו כהיתר להשתרשות בארץ זו, שכן, גם מצרים הינה "ארץ קדושה". אחרת לא היה יעקב מוכן להיקבר בה. משום כך, דרש יעקב בצורה שאינה משתמעת לשני פנים, שארונו יעלה מיד ארצה. למען ידעו בני ישראל גם בשנות הגלות, היכן הוא ביתם האמיתי.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שמעון בן חנה ז"ל
משה בו עישה ז"למצליח בן מזה ז"ל
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

ר' מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
ר' עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירן
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
תינוק של סימה בת פנינה
כל עם ישראל

10/01/2009

יד' טבת תשס"ט

פרשת ויחי

הפטרה: "ויקברו ימי דוד" - מלכים א' פ' ב'
סוף זמן ברכת הלבנה - כל הלילה

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:18	17:30	18:02
ת. אביב	16:34	17:26	17:58
חיפה	16:34	17:26	17:57
ב. שבע	16:38	17:30	18:02

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

שאלה:

אדם שאוכל כרוב או פלפל ממולא באורז וכן לעניין עוף ממולא מהו ברכתו? ומה מברך על מרק קובה?

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

כרוב או פלפל ממולאים בבשר או באורז או שניהם יחד, אין מברכים ברכה מיוחדת על הכרוב או על הפלפל, אלא מברכים רק על המילוי, כיון שהמילוי הוא העיקר, והכרוב או הפלפל נחשבים לטפל, כי הם באים רק לתת טעם במילוי או לשמש ככלי. וברכתו "בורא מיני מזונות". ודווקא כאשר אוכל את הכרוב או הפלפל יחד עם המילוי, אבל אם מפרידים ואוכל כל מין בפני עצמו, צריך לברך על כל מין.

ולעניין **עוף ממולא באורז** ואוכל את העוף עם האורז יחד, מברך ברכת "שהכל" בלבד, כיון שהעוף הוא העיקר והאורז טפל. אבל אם אוכל אותם בנפרד, מברך על האורז מזונות ועל העוף שהכל. ולעניין **מרק קובה**, בין אם הקובה עשוי מאורז ובשר ובין כאשר הוא עשוי סולת או גריסים ברכתו בורא מיני מזונות ופוסט את המרק עצמו, וכאשר יש בתוך המרק חתיכות עוף מברך עליו ברכת שהכל. ולעניין ברכה אחרונה כאשר הקובה עשוי מסולת ואכל כמה אחדים מברך על המחיה. לעומת זאת כאשר הוא עשוי מאורז ובשר מברך עליו ברכה אחרונה נפשות.

שמיעה לתלמיד חכם

בספר **"עלינו לשבח"** מובא הסיפור המדהים הבא: אל הרב יצחק זילברשטיין שליט"א הגיע יהודי מחו"ל שהתוודה בקול נכאים על ששמע בקול עצתה הלא-טובה של רעייתו. המדובר בבעל בית-חרושת המייצר שקיות ניילון ומשווק אותם בחבילה של מאה שקיות. אשתו של היצרן פיתתה אותו באומרה: **"הרי הלקוחות לא סופרים את השקיות לראות אם יש בהם כמות מדויקת של מאה שקיות, מה יקרה אם תשווק בכל חבילה רק תשעים וחמש שקיות?"**.

בתחילה דחה האיש את דברי רעייתו, אך זו המשיכה והמשיכה בניסיונותיה לפתותו שיגזול את הבאים עמו בקשרי מסחר, עד שלא עמד לו הכוח נגדה, והחל להפחית את מספר השקיות בכל חבילה ממאה לתשעים. ומכיוון ש"מצווה גוררת מצווה" לא עבר זמן רב והנה **הפעם גיסו מפתה אותו לשווק רק שמונים וחמש שקיות**. כך חלפו כמה שנים, ואיש לא תפס אותו בקלקלתו. "בתקופה האחרונה", כך סיפר **"החל העניין להציק לי, שהרי גזל עכו"ם אסור**, ובאתי לשאול כיצד לשוב בתשובה שלמה".

הרב חכם בדעתו והציע לו לעלות לגאון אחד שיורה לו מה לעשות. עצתו של הגאון הייתה, שאם עד היום שיווק שמונים וחמש שקיות, **הרי מעתה יוסיף חמש עשרה שקיות**, דהיינו שימכור מאה וחמש עשרה שקיות בכל חבילה, ובכך יוכל לכפר על מה שעשה, שהרי **מסתמא אותם לקוחות הם קבועים והם קונים ממנו את השקיות**.

היהודי קיבל על עצמו את העניין, למרות שהיה קשה לו לעשות זאת, ולמרות שיתכן שגזל עכו"ם אין דין השבה. לא עבר זמן רב ומידענו חוזר שנית אל הרב ומספר לו **שאחד הלקוחות החליט לספור את החבילה ומצא בה מאה וחמש עשרה שקיות**, הלקוח ספר גם בחבילה אחרת ונזכר שאין כאן טעות, ובדרך קבע יש מאה וחמש עשרה שקיות בכל חבילה.

כיוון שבארה"ב מערבים את התקשורת בכל נושא, פנה הלקוח עם הסיפור לכלי התקשורת ואלה עשו מזה מטעמים, בהציגם את הסיפור כ"**חדשה מרעשה**" כיוון שלא האמינו שגם בתקופתנו יש סוחר המוכן לשווק יותר ממה שמודפס על שקית המוצר. **"לא רק שזכיתי לקדש שם שמים ברבים, כשהציבור האמריקני ראה את צדקותו וישרותו של הסוחר היהודי, אלא שלאחר הפרסום הוצף בית-החרושת שלי בהזמנות כה מרובות עד שאין לי אפשרות להשתלט על הכמות"** סיפר בהתרגשות.

ניתן לרכוש את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים במחיר הפחות מעלות ההדפסה! ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד ומלווים בהסכמותיהם של גדולי ישראל הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

כל המציל נפש אחד מישראל- כאילו הציל עולם ומלואו אנו מבקשים את עזרת הציבור באיסוף תרומות לחולת סרטן אשר צריכה לעבור טיפולים קשים שאינם כלולים בסל התרופות. עלות כל טיפול כ-15000 ש"ח את התרומות ניתן להפקיד ישירות בבנק דיסקונט סניף 510 מספר חשבון 24442 ע"ש מירו גאולה או להעביר לשמעון מלכה 050-5997436

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הרב הגאון המקובל סלמאן מוצפי זצ"ל - נולד בליל שבת קודש כ"ז שבט 1899. נפטר ב-י"ז בטבת 1974, חי כ-75 שנים. במסע ההלוויה השתתפו אלפי אנשים. גאוני ירושלים נשאו הספדים על רבנו וקוננו בבכי ותמרורים על הצדיק הקדוש שכל ימיו הגן על ישראל בתפילותיו ובתחנוניו. נטמן בהר המנוחות ליד קברו של הגאון הצדיק ר' ניסים כדורי- ידיד נפשו של רבינו כל חייו.

בצעירותו עבד אצל הגביר מנחם דניאל, שהיה אחד מעשירי בגדד ומהמקורבים למלוכה, ושימש כמנהל עסקיו. הדבר לא מנע מרבנו לקבוע שעות רבות ביום ללימוד. בן 17 החל ללמוד את תורת הנסתר. בן 19 שנה הוסמך למול ובהיותו בן 21 הוסמך לרב ושוחט ובדוק.

גאון אדיר בנגלה ובנסתר. בקי עצום בכל כוונות הרש"ש. צדיק גדול ועניו. בכה כל ימיו על צער השכינה הקדושה. ישן 3 שעות בלילה וביום שהרגיש צורך ישן כחצי שעה נוספת. עניו מופלג, למרות שר' יהודה פתיה הסמיכו ל"חכם" הקפיד מאוד שלא יכנוהו בתואר זה.

דאגת הכלל והפרט הייתה תמיד מול עיניו. מידי יום ביומו היו משכימים לפתחו אנשים רבים כדי להיוועץ עמו ולקבל את ברכתו. הרב לא חסך מעצמו כל מאמץ כדי להקל מסבלם של הפונים אליו.

אביו: הרב ציון מאיר. **אמו:** הרבנית פרחא. **אשתו:** הרבנית טובה.

בניו: ר' בן-ציון (ראש כולל "בני ציון"). ר' יהודה (ר"י "מנחת יהודה"). **חתנו:** המקובל דוד בצרי

חבריו: ר' ניסים כדורי חזן, ר' יעקב מוצפי, ר' אפרים אנקאוה, ר' ששון הלוי.

רבותיו: ר' יהודה פתיה, ר' חיים שאול הכהן דוויק, ר' יעקב מונסה, ר' צדקה חוצין.

מספריו: **ישפתי צדיקים** - סדר לימוד ותפילות על קברי צדיקים • **הגהות על תשעת חלקי סידור הרש"ש** • **פירוש מלוקט** - על קהלת ומסכת אבות • **חידושים** - על נושאים שונים בנסתר ובנגלה • **סדר תיקון העוונות וסיגופים הכללי**.

כאשר רבנו היה נער בן 9 שנים, כאשר הרב הגאון המקובל חכם יוסף חיים זצ"ל התבקש לשיבה של מעלה, גמלה בלבו החלטה להיות מופרש ומובדל מענייני העולם וכל מעייניו היו נתונים לתורה בלבד. **הוריו בהיותם מודעים להתנהגותו הקיצונית של בנם, חסו עליו וניסו למתן את דרכו,** אך הוא נשאר בשלו. גמר בדעתו כי עליו לקום מדי לילה בשעת חצות ולעסוק בתורה עד אור הבוקר. ולמה יתנהג במדרגה פחותה מאביו. בפניו עמדה השאלה כיצד יתעורר בחצות, חשב מצא עצה, **לקח חבל קצהו האחד כרך סביב ידו, וקצה השני קשר לבריו הדלת, והיה כאשר יקום אביו בחצות וימשוך בדלת תמשך ידו ויתעורר,** ושבועיים הצליחה השיטה אך לילה אחד השגיח אביו בחבל הקשור ומנעו בכך. אלא שחז"ל אמרו: "אין דבר העומד בפני הרצון". שיטה חדשה נמצאה, קשר ידו בחבל וקצהו שלשל דרך החלון לאחורי הבית שלשל דרך החלון לאחורי הבית וביקש מחברו אשר הוריו היו מרשים לו לקום בחצות כי יעבור על יד ביתו וימשוך

בחבל, מדי לילה אחר צאת אביו מהבית היה בא אותו חבר ומעירנו, יחד היו הולכים לביהמ"ד ויושבים בהיחבא ולומדים עד עלות השחר, משך שעותיים מוסר ואח"כ תלמוד, ספרי **שבט מוסר**, ראשית חכמה, חובת הלבבות ופלא יועץ למדו על פה, ואת דרך בעלי המוסר קיימו הלכה למעשה.

לימים ספרה אמו של רבנו: "בני בכורי נשמה טהורה בקרבו, בהיותו בן 10 שנים **מדי ליל שבת קודש היה עומד בחצר הבית וקרא את כל ספר התהלים מעומד לאור הלבנה,** הכותל שעל ידו היה מתפורר ומט ליפול, כל הפצרותי כי ייכנס לבית ויקרא תהלים בפנים עלו בתוהו, כי סירב להפריע את שנתם של אחיו הקטנים".

בהשתטחו על קבר האר"י, נהג לשבת על הקרקע וכל הקהל הרב שמנה קרוב למאה איש הצטופף סביבו, הכל האזינו שעות ארוכות לדברי התורה הנעימים והנפלאים שהשמיעם. באחד מביקוריו שם ביושבו במקומו הקבוע, היה מדי זמן קצר פונה ונשען על צידו ומאריך את רגליו שהתעייפו מהשיבה הממושכת על מקום אחד. אחד מציבור תלמידיו ראה **והנה נחש ארסי מסתתר בתוך חור בקרבת הקבר ורבנו לא הבחין בו, כשהאריך רבנו רגליו- נכנס הנחש למאורתו, וכשאספה בחזרה- יצא הנחש ועמד בקרבתו,** והדבר המוזר נשנה פעמים אחדות במשך הלימוד במקום, משנסתיימה התפילה חזר הנחש בשקט למאורתו. ניגש אותו אדם לרבנו ואמר לו את המעשה וסיים: "**עתה ידעתי כי איש קדוש אתה**". רבנו גער בו: "**לא היה לך לסמוך על הנס, והיה לך להזהירני מיד**".

בשנת תרצ"ז סיים את לימוד כל הכוונות והחל לכוון הכל בבת אחת. באותם ימים חלתה הרבנית, אמו של רבנו חששה כי הסיבה למחלת כלתה הוא עסקו בכוונות ובשמות הקודש של בנה וביקשתו לחדול מיד. בשתי הפעמים הראשונות הסכים לוותר וזאת בתקופה של שנה בכל אחת מן הפעמים. בפעם השלישית לא יכול היה לוותר לה. לקחה עמו והלכה אל ראשי המקובלים בירושלים: ר' סלמאן אליהו זצ"ל (בנו הוא הר"ג המקובל אליהו מרדכי) והגאון ר' אפרים הכהן זצ"ל.

שוחחו עמו הרבנים ובפניהם הרצה את לימודו בסידור הכוונות ושעה ארוכה שוחחו עמו בדברי תורה, משסיים עמדו שני המאורות ואמרו לאמו: "**בנך זה מכוון מושלם ומוסמך הוא, ובקי בסידור הרש"ש יותר מאתנו! מובטח לך שהוא גדול בתורה ועתיד להגן על כל העולם בתפילותיו. אנחנו אחראים כי שום נזק לא יקרה לסובבים אותו ח"ו מעסקו בכוונות**".

איך זוכים לחיי העולם הבא?

העולם הזה הוא קצר, כל חייו של האדם בעולם הזה כ-70 שנה ואם בגבורות 80 שנה. אבל העולם הבא, עולם שכולו ארוך, נצחי. על כך אמר ה"חפץ חיים" זצ"ל: כמה האדם טורח ועובד כל היום בשביל שתהא לו פרנסה, שיהיה לו מה לאכול במשך חייו. רבותינו אמרו: "אדם להבל דמה, ימיו כצל עובר". לא כצלו של קיר ולא כצלו של אילן, אלא כצלו של עוף הפורח באוויר שבין רגע אחד היה ואיננו. ועל כך ממשיך ה"חפץ חיים": "אם האדם בשביל 70-80 שנה אדם כל כך מתייגע וטורח, אזי בשביל העולם הבא, שהוא לעד ולנצח נצחים- כמה צריך האדם לטרוח".

מסופר על ה"נודע ביהודה", ר' יחזקאל לנדא זצ"ל כי באחד מלילות החורף היה רבנו כדרכו בקודש עוסק בלימוד התורה הקדושה. אותו לילה ירדו שלגים רבים וקור עז שרר בחוץ. תושבי העיר הסתגרו בביתם לנוכח מזג האוויר. והנה, בשעה מאוחרת בלילה, נשמעו נקישות על הדלת.

"אולי זה גוי, ומסוכן לפתוח את הדלת בשעה מאוחרת זו", חשב הרב בלבו. קול הנקישות נשמע חזק יותר כעת. והנה נשמע אותו אדם הנמצא מחוץ לדלת כשהוא אומר פסוקים "אנא ה' - הושיעה נא", "שמע ישראל, ה' אלוהינו, ה' אחד". הבין הרב כי מדובר ביהודי ולא בשודד, ורוצה הוא כי הרב יכניסו לבית ויציל אותו שלא ימות מהקור העז.

מיד הרב פתח את הדלת. מולו רואה אדם הרטוב עד לשד עצמותיו ושלג על בגדיו וכולו רועד. מיד הכניסו לביתו, נתן לו בגדים אחרים להחלפה, העלה אש באח והושיבו מול האח כדי שיתחמם. לאחר מכן הכין לו הרב ארוחת ערב: חביתה, לחם, ירקות וכוס חלב מהביל.

לאחר שהתאושש קמעא מהמצב המסוכן בו היה, הביט אותו הלך בפני הרב ואומר: "כבודו מוכר לי מאיזהו מקום". לא חלפו שניות אחדות ומידענו שואל: "כבודו הוא ה'נודע ביהודה'? כבודו ר' יחזקאל לנדא? פעם הייתי בשיעור שהרב דרש בו". השיב הרב: "כן, מדוע זה חשוב לך?". והנה זועק האורח בקול רם: "אוי לי, שהטרחתי את כבוד הרב להכין עבורי ארוחת ערב. השתמשתי ב'תלמיד חכם'".

ענה לו הרב: "לא נורא, לא קרה כלום". לאחר מכן הרב הלך להכין ולהציע לו את המיטה כדי שיוכל לעלות על יצועו כשירגיש עייפות. כשראה זאת האורח, קפץ כנשך נחש ואמר בזעקה: "כבודו לא יטרח ויכין מיטה עבורי. מחילה מכבוד הרב, אני אוכל לסדר זאת בעצמי!". הרב הרגיעו ואמר לו: "לא, אני לא מכין בעבורך". הבין מידענו מדברי ה'נודע ביהודה' כי הרב לא מסדר את המיטה עבורו אלא עבור עצמו.

והנה, לאחר שהרב סיים, פונה הוא לאורח ואומר: "בכבוד, אתה יכול לעלות ולישון ולנוח במיטה. הכל מוכן!" - "אוי, רבנו", נשמע קולו של ההלך, "הרי בפירוש כבודו אמר שאינו מסדר את המיטה בעבורי, והנה אני רואה, שלבסוף כן טרחת והצעת עבורי את המיטה". האורח נשנק קולו לשניות אחדות ואז החל למרר בבכי ולומר: "חטאתי, עויתי, פשעתי כבוד הרב. איך השתמשתי בתלמיד חכם? איך השתמשתי בגדול הדור?".

השיב לו ה'נודע ביהודה': "כמו שאמרתי לך קודם, אני לא עשיתי בשבילך אלא בשבילי. למה אתה לא מבין? נכון שהכנתי את המיטה בעבורך. אבל המעשה הזה, המצווה הזו "גמילות חסדים", מצוות הכנסת אורחים- זה בעבורי. אני מכין את העולם הבא שלי!". לאחר שהאורח ירד לסוף דעתו של הרב, פנה אל הרב ושאל: "מה אני לחיי העולם הבא? האם אזכה לעולם הבא?". השיב לו הרב: "דע לך, לעולם הבא תזכה לפני הטרחה שטרחת בעולם הזה. ככל שתטרח יותר בעולם הזה בתורה, במצוות ובמעשים טובים, אז יהא לך עולם הבא יותר ויותר".

"אם תטרח בעולם הזה ללמוד שעה אחת ביום תורה- אז יתנו לך עולם הבא לפי ערך של שעה אחת של לימוד תורה. ואם תלמד שעתיים של תורה ביום- אזי יתנו לך עולם הבא לפי ערך של שעתיים לימוד תורה. אם תשקיע יותר- תקבל יותר. תשקיע פחות- תקבל פחות. מה חשבת? "מי שטרח בערב שבת (בעולם הזה)- יאכל בשבת". אבל מי שלא טרח בעולם הזה שדומה לערב שבת בקיום תורה, מצוות ומעשים טובים, אז הוא לא יזכה חלילה לעולם-הבא".

לכן על האדם לטרוח בעולם הזה כמה שיותר לסגל לו תורה, מצוות ומעשים טובים ועל ידיהם יזכה לקנות לו את חיי העולם הבא שהוא נצחי ולהיות בגן עדן עם הצדיקים!

תודה ליואל שלום-יששכר ששמע זאת ממו"ר הרב ראובן אלבז שליט"א, ראש מוסדות "אור החיים"

אם אתם מכירים סיפור הטומן בתוכו מוסר חשוב, וברצונכם לזכות את הרבים, נא לשלוח לליאור את הסיפור באמצעות הדואר או לחילופין באמצעות המייל ובעז"ה יפורסם בעלון. ניתן לשלוח ג"כ סיפורים אישיים. ניתן לפרסם את הסיפור עם שמות בדויים.

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבטאי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
שבטאי בן חזלה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה
משה בו עישה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
שמעון בו חנה ז"ל

עלון מס' 206

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת שמות-האמת מאחורי הגמגום

משה היה כבד פה וכבד לשון. בעיניו, היווה מום זה מכשול רציני למנהיגות. מחסום טבעי, שאינו מאפשר את קבלת השליחות האלוקית. הוא אף העלה טענה זו באוזני ה' עצמו, בעת ההתגלות בסנה במדבר: "בי ה', לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשום גם מאז דברך אל עבדך, כי כבד פה וכבד לשון אנכי".

הטענה הגיונית. וכי מסוגל הגמגמן להלהיב בדבריו המקוטעים את לבם של מזי רעב עם ישראל שהיו על סף ייאוש? האם בכוחו להדליק בנשמתם את ניצוץ התקווה בגאולה הקרבה והולכת? ואף אם העם יקבל- בדרך כלשהי את דבריו, כלום יתפעל פרעה הגאה והאכזר מ"עוצמת" דברי האיש, שאינו מבטא משפט שלם כראוי? האם ישמע לו וישחרר את נתיניו המשועבדים? המציאות הקשה זועקת למנהיגות מסוג שונה, למנהיגות כריזמטית, המסוגלת להוביל עם שלם בפיה.

תשובת האלוקים הייתה על טענה זו החלטית: "מי שם פה לאדם או מי ישום אילם או חרש... הלא אנכי ה'". מבואר במדרש: אמר לו: "אם אין אתה איש דברים אל תחוש. הלא אני בראתי כל פיות שבעולם ואני עשיתי אילם מי שחפצתי. ואם אני חפצתי שתהיה איש דברים תהיה כמו כן, אלא לעשות כך נס אני חפץ, בעת שתדבר שיהיו דברים נכונים שאני אהיה עם פיו". כלומר ה' מודיעו שהוא לא יבריא, וגם להבא יישאר כבד פה. ובכך, בכבודות פיו עליו להיאבק בפרעה ולגאול את העם.

מדוע? מדוע לא ריפה אותו האלוקים? למה לא העניק לו את כישרון הדיבור המושלם?

מבאר הר"ן בדרשותיו כך: "עין לא יחשב, שהיות ישראל וגדוליה נמשכים אחריו, היה לצחות דברו, כמו שאמר על מי שהוא צח הדיבור שימשוך המון אחריו, והשקר ממנו יחשב אמת, והדבר להפך למי שהוא כבד פה וכבד לשון, שהאמת לא יקובל ממנו". ע"כ.

פירוש האמת המוחלטת של תורת ישראל דורשת הסממנים הכריזמטיים החיצוניים מאישיותו של הגואל. לבל יאמרו הבריות, שיוצאי מצרים הלכו שבי אחר קסמי פיו. והאיש כבש את דמיון ההמון ואת לבו בכושרו הרטורי. מומו של משה הייתה סגולתה הגדולה של השליחות. גמגומו וכבודות לשונו היו חותם האמת הטבוע בדבריו. הם הצביעו, שנקיים היו משמץ דמגוגיה מלהיבה, העלולה להטעות ולמשוך אחריה גם אנשים נבונים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

שמעון בן חנה ז"ל
משה בו עישה ז"למצליח בן נזה ז"ל
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מריון ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
יוסף בן שושנה - זרע קודש בר קיימא
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
רחל בת זוהרה
אביבה בת אירין
אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה
יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה
משה בן תמרה
עונת בת רחל ברכה
זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל
יעקב בן ג'ולייט
יהודית בוז בת מרים
זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה
בנימין בן יקוט
מרים בת טמה
יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי
פלורה בת זוהרה
יגאל רפאל בן אורה מינבר
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
עדי בת ליאת
תינוק של סימה בת פנינה
כל עם ישראל

כא' טבת תשס"ט 17/01/2009

פרשת שמות

הפטרה: (ס) "דברי ירמיהו" - ירמיה א' פ' א-ג'
(א) "הבאים ישרש יעקב" - ישעיה פ' כז-כט

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:24	17:36	18:09
ת. אביב	16:41	17:32	18:05
חיפה	16:40	17:32	18:04
ב. שבע	16:44	17:36	18:09

שואל ומשיב בהלכה – קביעת מזוזה

שאלה: ?

אדם שקנה או שוכר חנות האם חובה עליו לקבוע שם מזוזה? ומה הדין לעניין חדרי לימוד בבתי ספר או משרדים? וכיצד יש לנהוג במזוזה שנפלה על הרצפה?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

חנניות שבשווקים, שהם קבועים חייבים במזוזה. וטוב שיקבע את המזוזה בלא ברכה. וכן בתי חרושת ומשרדים שהפועלים עובדים שם רק ביום ולא בלילה, יש לקבוע בהם מזוזה "בלי ברכה". וכן בתי ספר ובתי מדרשות שלומדים שם רק ביום ולא בלילה, יש לקבוע בהם מזוזה בלא ברכה. ומכל מקום המברך אינו ברכה לבטלה ויש לו על מה שיסמוך. ומי שנפלה מידו מזוזה ללא צורך, אינו צריך להתענות, אך טוב שייתן מעות לצדקה.

מעלת אמירת התהלים

מובא בספר "גדולת מרדכי" סיפור מופלא עד מאוד, הממחיש לנו מהי מעלת אמירת התהלים: שמעתי שמספרים בשם הגאון הצדיק הרב יעקב מרדכי זצ"ל אב"ד ק"ק בילגורייא, והיה נקרא 'העילוי ממאציב', שהיה לו חבר טוב, למדן וירא שמים. כשנתקבל הגאון הרב יעקב לאב"ד לקח עבור חברו החביב עליו חבר אחר למדן מופלג וירא שמים גדול כדי שילמד איתו חברותא.

עברו שנים והגאון ר' יעקב הגיע למאציב, ובא בשבת קודש לבית-הכנסת שגם חברו מנעוריו היה מתפלל שם ורצה לשמוח עם חברו. כשהגיע לשם מצאו כשהוא יושב ואומר תהלים ללא הפסק. היות וראה שחברו אינו רוצה להפסיק, המתין לו עד שסיים את כל התהלים. לאחר מכן שאל אותו: "חברי, חברי. מה נעשה עימך שינוי זה כעת? הלא מאז היה דרכך בשבת בבוקר ללמוד גמרא, רש"י ותוספות בשקידה נפלאה, ולא לומר תהלים כמו פשוטי העם!".

והשיבו הלה: "חברי היקר, אספר לך: אחרי נסיעתך מפה למדתי עם חברי המופלג אשר בחרת לי. ואחר כך חלה ר"ל, וישבתי אצלו כל ימי חוליו יען כי היה חביב עלי מאוד. כשראיתי כי קרוב להסתלק מהעולם, לקחתי אצלו תקיעת כף שיבוא אלי לאחר פטירתו לגלות לי דבר מהעולם העליון. אבל הוא שבק חיים ולא בא אלי זמן רב, עד שהדבר כמעט נשתכח ממני. אחר כך חליתי במחלה מסוכנת, והרופאים נואשו ממני ר"ל, ולא היה עבורי שום תרופה. פתאום באמצע היום בא אלי חברי הנפטר בהקיץ, ושמחתי בו מאוד. ואמר לי: 'תדע לך חברי כי תתרפא במהרה! ועל זאת באתי לבשר לך בשורה טובה זו'. ואמרתי לו תודה על בשורתו.

לאחר מכן אמרתי לו: "חברי, הנך זוכר את תקיעת הכף שנתתי לך להודיעני מה נשמע שם?". והשיב לי: "זאת אסור לגלות כדי שלא תתבטל הבחירה. אך זאת אגלה לך מהו הדבר היותר טוב בעולם העליון והדבר הרע בעולם העליון. תדע, הדבר היותר טוב בעולם העליון הוא לגמור בשבת קודש את התהלים בלי הפסק. והדבר הרע ביותר בעולם העליון הוא, הלוקח ממון חברו על ידי גניבה או גזילה וכדומה".

ואלה שמות בני ישראל היוצאים - ס"ת תהלים מצרימה את יעקב איש וביתו באו - ס"ת ותשובה

אם אתם מכירים סיפור הטומן בתוכו מוסר חשוב, וברצונכם לזכות את הרבים, נא לשלוח לליאור את הסיפור באמצעות הדואר או לחילופין באמצעות המייל ובעז"ה יפורסם בעלון. ניתן לשלוח ג"כ סיפורים אישיים. ניתן לפרסם את הסיפור עם שמות בדויים.

ניתן לרכוש את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים במחיר הפחות מעלות ההדפסה! ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד ומלווים בהסכמותיהם של גדולי ישראל הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

כל המציל נפש אחד מישראל- כאילו הציל עולם ומלואו
אנו מבקשים את עזרת הציבור באיסוף תרומות לחולת סרטן אשר צריכה לעבור טיפולים קשים שאינם כלולים בסל התרופות. עלות כל טיפול כ-15000 ש"ח
את התרומות ניתן להפקיד ישירות בבנק דיסקונט סניף 510 מספר חשבון 24442 ע"ש מירו גאולה או להעביר לשמעון מלכה 050-5997436

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הרב אליהו אליעזר דסלר זצ"ל: נולד בהומל (רוסיה) ב-1892. אביו היה סוחר עצים מצליח בהומל ותלמידו של אחד מחשובי תנועת המוסר (ר' שמחה זיסל זין, "הסבא מקלם"), ואמו הייתה נכדתו של מייסד התנועה, רבי ישראל סלנטר. עד גיל 13 למד מפי מורים פרטיים, ולאחר מכן למד בישיבת קלם עד גיל 30 שם למד מתוך מסירות נפש והתמדה רבה והצטיין בלימודיו. **כבר בגיל 17 ידע את כל הש"ס בעל-פה.** באותו זמן, ביקש ר' שלמה אלישיב ללמדו את תורת הקבלה- אך הרב התחמק ומאוחר יותר הצטרע על כך כל ימיו.

הוסמך לרבנות בידי דודו, ר' חיים עוזר גרודזינסקי, מחשובי רבני ליטא. לאחר המהפכה ברוסיה וגברה ידם של הבולשיביקים ואבד עושר משפחת אביו הציע ר' חיים לכהן כדיין בוילנה אולם הרב סירב והצטרף לאחיו בעסקיו בארה"ב. ב-1927 עבר ללונדון (לאחר פטירת אמו החורגת נסע עם אביו לצורך טיפול רפואי של האב) שם כיהן כרב באיסט אנד ובדלסטון. **סייע בהקמת רשת של בתי חינוך וישיבות שהידועה שבהן היא הישיבה בגייטסהד.**

בשנת 1946, לאחר הגיעו לארץ-ישראל, ר' יוסף כהנמן ביקש ממנו לאחר פטירת המשגיח הקודם, ר' אבא גרוסברג לשמש במקומו. ור' אליהו התמנה למשגיח הרוחני של ישיבת פוניבז' בבני ברק. בשיחותיו מדגיש הרב את המוסר האישי, מידותיו של האדם ומתמודד עם שאלת "אמונת חכמים" לאור הקטרוג שהתעורר בעקבות השואה. **נחשב לאחד מגדולי בעלי המוסר בשיטת קלם במאה ה-20.** נפטר מהתקף לב ב-כ"ד טבת 1953. ציונו בבני-ברק. חי כ-62 שנים.

אביו: ר' ראובן דב. **אשתו:** מרת בלומה (נישא ב-1920 עם נינתו של ה'סבא מקלם').
ילדיו: ר' נחום זאב. **חתנו:** ר' אליהו יהושע גולדצהלר (חבר בית-המדרש העליון בספרינג וואלי).
רבותיו: ר' צבי הירש ברוידא. ר' נחום זאב זין, ר' ירוחם לוי ליבוביץ.
מתלמידיו: ר' אריה כרמל, ר' חיים פרידלנדר (ממשיך דרכו), ר' אלטר האלפרן (ר"מ בישיבת 'תורת אמת' בלונדון), ר' סולימאן ב"ר דוד ששון.

מספריו: **מכתב מאליהו-** שיחות ומכתבים בענייני אמונה ומוסר (חמישה חלקים- לאחר פטירתו נערך באמצעות מספר תלמידיו בראשות ר' אריה כרמל ור' חיים פרידלנדר. הספר נחשב לאחד החיבורים החשובים ביותר במחשבת ישראל במאה ה-20 ותורגם לשפות רבות ומהדורות רבות יצאו).

מובא בספר **"אורח צדיקים"** של ידידנו ר' דניאל אלול המביא סיפור מופלא מ"עלינו לשבח" בו מסופר על הרה"ג דסלר אליהו, שעזב את אירופה לפני המלחמה ולא ידע מה עלה בגורל אשתו וילדיו. בתקופת המלחמה, כאשר לא ידע האם בני משפחתו בחיים או שמא גם הם נהרגו על קידוש ה'. אולם אהבתו לתורה הייתה כה עצומה ובערה בעצמותיו, כך שעובדה זו לא העיבה על רוחו ובנה הרב את מבצר התורה בגייטסהד, הקים סמינר לבנות, ובנה את כל הידישקייט באנגליה. **וכל זה, כשהיה במצב של חוסר ידיעה מוחלט מה עלה בגורל משפחתו.**

גם לאחר המלחמה עדיין לא הגיע לאוזניו במשך תקופה ארוכה כל בדל מידע על גורלם. **ולמרות זאת, התאמץ לעבוד את קונו בשלמות והמשיך במלאכת הקודש שלו, על כל פרטיה ודקדוקיה.** והנה, בהיותו פעם יושב ולומד עם בחור אחד, הגיע הדוור ומוסר בידו מכתב, והמשגיח רואה את שמות בני משפחתו חרוטים על גב המעטפה, שחור על גבי לבן!!!

לבו של הרב פעם מן הסתם בחוזקה רבה. הייתה זו הפעם הראשונה מאז פרוץ המלחמה שיש לו אפשרות לדעת מה עלה בגורל משפחתו. לב מי לא ירעד לפתוח מכתב שכזה? ובכל זאת, המשגיח אינו פוסק מלימודו, ומניח את המכתב בצידו של השולחן. וכל זאת למה? כדי לא להראות לבחור שישב ולמד איתו שיש דבר שחשוב ומהנה יותר מלימוד התורה. בשלב מסוים חשש הגאון שלא יוכל לעמוד בניסיון ויפתח את המכתב באמצע הלימוד. מה עשה? קם ממקומו, והניח את המכתב על גבי מקום גבוה, כדי שלא יוכל לגשת לשם עד סוף הלימוד, ולא פתח את המכתב עד שסיים ללמוד עם הבחור.

עוד מובא על אחת מההנהגות המופלאות של הרב המלמדת אותנו עד כמה עלינו לשמור על כבודו של הזולת: בביתו של הרב היה מונח בושם, והבחורים שנכנסו לבית לא ידעו לשם מה נזקק המשגיח לבושם. רק לאחר פטירתו גילו בני הבית את הסיבה לכך, מאחר ולעיתים היו שולחים את הכביסה למכבסה עם שליח, המשגיח לא רצה שהשליח ירגיש את ריח הזיעה העולה מן הבגדים- ולכן הורה להכניס בושם בתוך שק הכביסה, ורק לאחר מכן לתת אותו לידי השליח, וכל זאת כדי שלא לצער יהודי.

הגר"א שוועב סיפר על רבנו אליהו דסלר את הסיפור הבא: "בטרם פורסם על הנזק והסכנה העלולים להיגרם כתוצאה מהעישון, היה הרב, מנהלה הרוחני של ישיבת פוניבז' מעשן סיגריות. פעם אחת נכנסתי אליו, והיה זה באותו יום בו פורסם לראשונה על הסכנה. והמשגיח מקבלני כדרכו במאור פנים ואומר לי כדברים האלה: "אתה יודע שהפסקתי לעשן?".

לאחר מספר דקות נכנס תלמיד נוסף ושוב פונה אליו הרב דסלר ומודיע לו שהפסיק לעשן. וכך עשה לעשרות רבות של תלמידים שנכנסו במשך הימים הבאים כשהוא מודיע לכולם שהפסיק לעשן. והסיבה לכך פשוטה, כשאדם מודיע לכל כך הרבה אנשים שהפסיק לעשן, גם אם לאחר מכן יגבר עליו יצרו- לא יהיה לו נעים לחזור 'לסורו', מאחר שהכל כבר יודעים שהפסיק. בכך הוא מכניס את עצמו ללחץ חברתי קשה ומאפשר לעצמו, גם בהרגלים קשים כמו עישון, להיגמל מזה.

משלחת מטעם קהילתי, מורכבת ממני ושני חברי ההנהלה, עמדה להתקבל באותו יום, בשעה 11 בבוקר, על-ידי ראש הממשלה הגרמני, בקשר לעניין חשוב של הקהילה. הנסיעה לעיר הממשלה ברכבת האקספרס נמשכת שעה, והחלטנו על-כן לנסוע יחד בשעה 8.45 בבוקר. שעה שבע, כבר סיימתי את התפילה, אכלתי ארוחת הבוקר, והתכוונתי ללכת לתחנת הרכבת.

לפתע שמעתי קול מחדר ההמתנה: "אני חייב לדבר עכשיו עם הרב!". ואשתי עונה לו: "אני מצטערת מאוד. בעלי חייב לנסוע עכשיו. מחר תשוב ותוכל לדבר עימו" – "אי אפשר לדחות את העניין עד מחר! מדובר בפיקוח נפש. חיי אדם מוטלים על הכף". כאשר שמעתי את המילים האחרונות, פתחתי מיד את הדלת כדי להכניס את האיש. כשראה אותי, התפרץ בקול רם: "אדוני הרב! פיקוח נפש, הצל את הנפש!". ביקשתי ממנו להיכנס לחדרי ולספר לי במה העניין.

האיש נכנס לחדרי. לפניי ניצב אדם בגיל השיבה וזקנו לבן. "האם כבודו מכיר אותי?". התבוננתי בפניו, ההלך לא נראה מוכר. הנעתי את ראשי בשלילה. "כבודו לא זוכר, אבל אני זוכר את כבודו. לפני כשנה בשבת 'תשובה' הרב דרש אז לפני הציבור. הדרשה הייתה על הפסוק..." שיסעתי את שטף דיבורו ושאלתי: "כיצד אוכל לעזור בהצלת חיי אדם?". "כמובן, אומר מיד. כבודו ריגש אותי בדרשה עד כי דמעות זלגו מעיני. בשובי לביתי חזרתי על דרשתו של הרב מילה במילה. חוננתי ב"ה בזיכרון מעולה. האם כבודו רוצה שאחזור על דרשתו?".

מבט קצר לעבר שעון היד וגיליתי כי בעוד זמן קצר אחר לרכבת. זעקתי לעברו: "אני מאחר, אמור נא לי במה העניין?". אולם ההלך הזר שוב גולל את סיפורו בנושא הדרשה אותה דרשתי בשנה שעברה. כשראה כי אני פונה לצאת, החל לקרוא: "ישמע נא כבודו לשם מה באתי. נישאתי לפני כ-30 שנים. אולם למגירת לבי רעייתי נפטרה לפני כשש שנים!". הבטתי לעברו ושאלתי בקוצר רוח: "אני מצטער, אולם אני חושב שאוכל להועיל לך". "המתן רבי", קרא לעברי, והמשיך את סיפורו, "שני בניי גרים באמריקה. החיים שם לא מצאו חן בעיני ושבתי לגרמניה. שם שמעתי את הדרשה של כבודו".

"שוב הדרשה!", קראתי כשאני נושך את שפתיי. אשתי נכנסה וקראה: "אתה חייב לצאת עכשיו אם אינך רוצה להפסיד את הרכבת!". אולם ההלך הזר זעק ממש לעברי: "רבי, אנחנו מגיעים לעניין!". הפטרתי לאשתי: "הזמיני עבורי עגלה, כדי שאוכל להתעכב עימו". הזקן המשיך ואמר: "בתי נישאה בשעה טובה וילדה בן. כשהגיע יום המילה, כיבדו אותי בסנדקאות. ואז לאחר שהמוהל מל- התינוק התעלף ונפטר!". "אני מצטער מאוד לשמוע", מלמלתי, "עדיין אני מבין מה עניין של פיקוח נפש?". "בשבוע שעבר ילדה בתי בן, ושאלתי האם עליי לקבל שוב את הסנדקאות? ומה יקרה אם ח"ו יפטר התינוק?". התבוננתי בו ואמרתי בחופזה: "אל תקבל את הסנדקאות ועתה תן לי ללכת". אני מנסה לצאת והזקן תופס בבגדי ושואל: "עוד שאלה אחת, איך לקרוא לילד?". נחלצתי מאחזתו וקראתי לעברו: "רוצה שם? בנימין, גבריאל, אריה, זאב, צבי וכיוצא באלה!".

קפצתי היישר לעגלה. ביקשתי מהעגלון כי ימהר. חלפו דקות אחדות והגעתי לתחנה. החלתי לרוץ כאחוז אמוק אך ברגע זה שמעתי קול צפירה והרכבת יצאה לדרכה. לפני השעה 11 אין שום רכבת הנוסעת לעיר הבירה. אני אאחר את שעת הראיון. פונה אני לשוב לביתי והנה אני נתקל בשני נציגי הקהילה שהיו אמורים להצטרף אליי. כאשר הם ראו שלא הגעתי, החליטו אף הם לא לנסוע מכיוון שאני אמור לשמש כדובר המשלחת. לבסוף החלטנו בהחלטה משותפת לנסוע בשעה 11 ולנסות את מזלנו. כשהגענו לשם, התברר לתדהמתנו כי ברכבת בה היינו אמורים לנסוע אירע אסון מחריד, הרכבת התנגשה ברכבת אחרת. ישנם עשרות הרוגים ופצועים. אכן צדק הזקן, מדובר בפיקוח נפש. הוא נבחר להיות השליח להצלתנו.

הגענו בשלום לברלין. ראש הממשלה הואיל לקבל אותנו בשעה יותר מאוחרת. הוא אמר לנו שדאג לחיינו בשמעו על תאונת הדרכים, כי ידע שהיינו צריכים לבוא באותה שעה לברלין. גוללתי באוזניו מדוע איחרנו. הוא צוחק קמעא ובסופו של דבר העניין שלשמו הגענו הסתדר על הצד הטוב ביותר.

חלפה שנה. באחד הימים הגיע אליי יהודי מקהילה קטנה במחוזי חוגגים חתונה במשפחתו, והיות ואין שם רב, מבקש הוא ממני כי אערוך את הקידושין. הסכמתי על אתר ובהגיע מועד החתונה נסעתי לאותה קהילה. הקהילה כולה התכנסה לקבל את בואי. והנה, בראש הנאספים עומד הזקן שלי. כאשר ראה אותי, ניגש אליי וחייב אותי תוך כדי שהוא קורא בקול גדול: "רבתי! זהו האיש שהציל את חיי נכדי!". הוא רמז באצבעו לעבר אשה צעירה, בזרועותיה חבקה ילד. היא ניגשה אליי ואמרה: "אדוני הרב, זהו נכדי בנימין-גבריאל-אריה-זאב-צבי!".

"אבל מדוע קראתם לילד בשמות מרובים כל כך?" תמהתי. "הלא הרב בעצמו ציווה כך", אמר הזקן והוסיף, "אכן, יש לי ברוך השם זיכרון טוב. זכורני היטב דרשתו מ'שבת שובה', ויכול אני לחזור עליה בעל פה". רק כעת נזכרתי שאני הצעתי לפניו את השמות האלה, למען יבחר אחד מהם כדי להפטר ממנו. כמה שמחתי עם הזקן. כבר לא כעסתי, על שעיכב אותי אז. באותו יום כבר שמעתי את סיפורו של הזקן עד הסוף. הוא ליווה אותי בחזרה עד תחנת הרכבת, ואף חזר על אותה דרשה שדרשתי ב'שבת שובה' לפני כשנתיים. כשנכדו יגדל ויקראו לו לעלות לתורה בכל השמות הללו בודאי יעורר הדבר תמיהה, אולי אף צחוק. אולם בשבילי נכד זה הוא הצלה משמים. אכן נסתרות דרכי הבורא לפדות את נפשי ממוות. אכן כל עכבא לטובה.

<p>הרב שמואל דרזי. בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת נתון ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חוה ז"ל משה בן רוצה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חנה בת אילנה ע"ה</p>
--	--	---	---

פניני עין חמד

יזכר לאלור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגשרת ציון
לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת וארא- מול עם קטן אמונה

"ולא שמעו וכו' מקוצר רוח"

האלוקים מפעלים בתחילת הפרשה את משה בחזון גאולה כביר. הוא מצייר לפניו תמונה ורודה של עתיד טוב יותר, עתיד של חירות אמת: "והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, והצלתי אתכם... וגאלתי אתכם בזרוע נטויה... ולקחתי אתכם לי לעם... והבאתי אתכם אל הארץ..."

אלו הן חלק ממילים מלאים תקווה, ששמע משה בתחילת שליחותו. הן בישרוהו על גאולה, על פדות ועל קוממיות בארץ ההבטחה. הקב"ה ציווה להשמיע באוזני העם, הנאנק תחת עול השעבוד. אך תגובת בני ישראל הייתה מכאיבה: "ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה".

חזון העתיד האלוקי פגש באנשים מרי נפש, המחפשים תשובה לצורכי הרגע הקודר. הם- "לא שמעו אל משה", כאומרים לו: "אם יש לך מה להציע לרגע זה, מה טוב. אם בכוחך להקל במעט את עול השעבוד היום- ברוך תהיה. אנו איננו שותפים לחלומות הגאולה שלך. אין לנו שאיפות של חירות. אנו רוצים: מנוחה- עכשיו, ודי לנו בזאת".

ומשה עומד מופתע מול העם קטן-האמונה. פער בין מציאות הגאולה ההולכת ונרקמת, לבין אופק חייהם הצר, גרמה לו עוגמת נפש. מאורעות גדולים עומדים בפתח, ואלו העומדים להיגאל, נושאים נפשם רק אל התועלת קצרת הטווח: הקטנת מכסות הלבנים שעליהם לספק לנוגשיהם.

ומשה- מאוכזב. הייתה זו אכזבתו הראשונה, שהנחיל לו עמו. אכזבה שאותה שטח לפני שולחו: "הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה". טען משה במשפט זה "אם העם עצמו אינו משוכנע באמיתות הבשורה, ומפקפק בצדקת הדרך, מה האמינות שיזכו להם דברי בחוץ, בהופיעי לפני פרעה? התשובה של ה' הייתה: "וידבר ה' אל משה ואל אהרן ויצום אל בני ישראל". מה ציווה? אומר המדרש: "אמר לו הקב"ה: בני סרבנים הן, רגזנים הן, טרחנים הן, על מנת כן תהיו מקבלין עליכם, שיהיו מקללין אתכם, שיהיו מסקלין אתכם באבנים".

מעניק האלוקים למשה שיעור מאלף בהלכות הנהגה: "כך נראה עמך, משה! זה עם טרחן, רגזן, "מקטר", רואה שחורות ודל אמונה. אתה מקבלו על חסרונותיו. עליך לאהבו ולגאלו כמות שהוא. עליך לשאת את משאו. ומשה שמע, קלט והבין. וכך בגדלות נפש זו הנהיג את העם כל ימי שהשחות במדבר.

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לע"נ
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לע"נ
מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
שמאל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
יוסף בן שושנה - זרע קודש בר קיימא

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
לימור בת אהובה
תינוק של סימה בת פנינה
ליאל הושע בן מרים
יצחק בן נאווה
מקסים בן אולגה
יועד עידן בן פרידה רבקה
דב בן מריה
אהרון יהושע בן חיה שושנה

24/01/2009		כח' טבת תשס"ט	
פרשת וארא			
הפטרה: "כה אמר ה'" - יחזקאל פ' כח-כט			
ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:30	17:42	18:16
ת. אביב	16:47	17:39	18:12
חיפה	16:47	17:39	18:12
ב. שבע	16:50	17:42	18:16

שואל ומשיב בהלכה – קביעות סעודה באכילת בורקס

אדם שאכל מספר בורקסים מאימתי נחשב הדבר ל"קביעות סעודה" שברכתו האחרונה היא ברכת המזון? ומה הדין כאשר מסופק בכמות האכילה?

! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

האוכל מספר בורקס כדי לברך ברכת המזון צריך שיהא בהם שיעור 230 גרם נטו מן העיסה ללא המילוי שבתוכו. וכן האוכל עוגיות הממולאות באגוזים או בוטנים וכיוצא, צריך שיהיה שיעור קביעות סעודה בעוגיות עצמן בלי האגוזים והבוטנים. ואם מסופק בדבר לא יברך ברכת המזון אלא ברכה מעין שלוש. ומכל מקום ראוי לכל ירא שמים שלא יכניס עצמו למחלוקת ולא יאכל יותר משיעור שלשה או ארבעה בורקסים.

שמיעת לשון הרע

כתב הסופר ר' שמחה רז הי"ו סיפור מופלא אודות שמיעת לשון הרע, אותו סיפר הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל: פעם אחת, בעת שישבתי ולמדתי בבית-הכנסת שבעיר מולדתי "ארלוי" שברוסיה, נכנס לפתע לביה"כ ר' ישראל מאיר הכהן מראדין בעל ה"חפץ חיים", שסובב היה בעיירות שברחבי רוסיה, לצורך מכירת ספריו על שמירת הלשון. בבית-כנסת זה, לוח ה"שיויתי ה' לנגדי תמיד" שעל עמוד החזן היה מונח בצמוד לנרות שדלקו ולא הייתה זכוכית שהבדילה בין הנרות לבין ה"שיויתי", שהיה כתוב על גבי קלף, וכידוע אסרו הפוסקים דבר זה, כי על ידי כך נמחקים השמות הקדושים בלוח.

כאשר מרן ה"חפץ חיים" הבחין בזאת, שאל את אחד האנשים בבית-הכנסת לפשר הדבר, מדוע אין זכוכית על לוח הקלף? הלה הורה מיד באצבעו על איש מסוים שם, ואמר ל"חפץ חיים": "הנה זה הגבאי של בית-הכנסת, והוא אינו רוצה לשים זכוכית". אך יצא הדבר מפיו של אותו איש, זעק בעל ה"חפץ חיים" בחרדה עצומה: "לשון הרע!" וברח כל עוד נפשו בו מן המקום. והוסיף ר' אריה לוי ואמר: "לקול זעקתו והזדעזעותו של ה'חפץ חיים' הייתי בטוח שנחש הכישו. תמונת מראה זה השפיע עלי יותר מכל ספרי המוסר ומאז ועד עצם היום זה נכנס בי פחד של ממש מלדבר ולשמע מילה לשון הרע".

לימוד אבות ואנשים

איי"ה בכל מוצאי-שבת החל מהשעה 19:00 יתקיים לימוד אבות ובנים בבית-הכנסת עין-חמד. הציבור מוזמן! פרסים יקרי ערך למשתתפים. מומלץ בכל לשון לבוא ולהתרחם.

זיכוי הרבים

בעקבות המצב השורר בארץ הקודש ובמיוחד במלחמה בדרום, רשת שיעורי תורה "אוהל יוסף" החליטו על מבצע רחב היקף בשביל להרבות זכויות לעם ישראל יחולקו ברכונים של

"קריאת שמע על המיטה" וכן "אשר יצר" בפורמט צבעוני ומהודר עם ציפוי למינציה בחינם לכל מי שרוצה להתחזק בזה ולקרוא מתוך הכתב, לעצמו או לשיעור שהוא מעביר מתאים גם לתלמודי תורה ובתי ספר.

וכבר נודעו סגולותיהם לשמירה ממזיקים ולרפואה שלמה. הברכונים יצאו לאור בנוסח ספרדי-עדות המזרח ובנוסח אשכנזי

למעוניינים לקבל חינם אין כסף את הברכונים נא להתקשר למוקד 02-5372898

ניתן לרכוש את הספרים "קרה מפנינים" חלקים א' ו-ב'

המרכזים בתוכם את העלוני. הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון ומכיל סיפורים מרתקים ובעלי מוסר

- ישנן הסכמות לספר מפי גדולי הדור:
- ✓ הרב הגאון עובדיה יוסף שליט"א
 - ✓ הרב הגאון בקשי דורון שליט"א
 - ✓ הרב הגאון יצחק יוסף שליט"א
 - ✓ הרב הגאון שמואל פנחסי שליט"א

עלות הספרים במחיר מסובסד במיוחד פחות מעלות ההדפסה ומופצים לצורך זיכוי הרבים. הספרים בעלי כריכה קשה ומהודרת. מומלץ בחום לזכות בני משפחה, שכנים, מכרים ותזכו במצוות זיכוי הרבים. מתנה נפלאה לבר-מצווה, בת-מצווה, חנוכה הבית ועוד לא להחמיץ בשום פנים ואופן!!!

לפרטים. נא להתהשר לליאור 050-6615031

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:

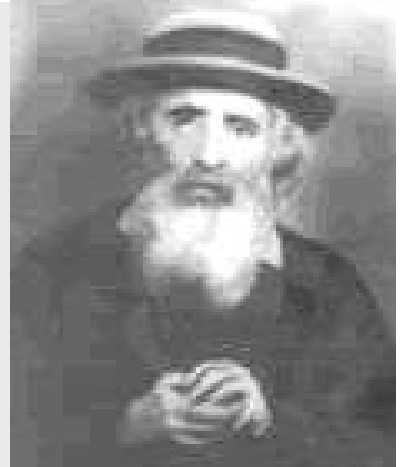
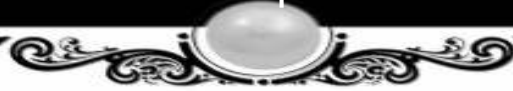
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: לידי ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הרב הגאון משה יהושע יהודה לייב דיסקין המכונה גם המהרי"ל דיסקין והרבי מבריסק: נולד בגודנו שבליטא ב-1818 למשפחה יהודית-ליטאית. ב-1880 הקים את ישיבת "אוהל משה" ואת בית-היתומים "דיסקין" מנדוניה של כ-40,000 זהובים שהביאה אשתו השנייה. רבה של ירושלים ופוסק. נפטר ב-כ"ט טבת 1898 בירושלים. חי כ-80 שנים.

בגיל 14 התחתן לראשונה ועבר לבית חותנו. קיבל סמיכה בגיל 18. מ-1844 עד 1887 שימש כרב בקהילות מרכזיות ברוסיה: במינדז'ץ פודלסקי, קובנה, לומז'ה, מינסק, שקלוב ובריסק. בהיותו בן 25 ירש את כיסא הרבנות של אביו בלומז'ה. הרב לא חת מפני איש ולאורך כל שנות פעילותו גורש ונרדף ממקום למקום.

בלומז'ה העליב בפומבי את אחד מעשירי הקהילה בגלל חשד של חילול שבת, כתגובה נרדף על ידיהם ואולץ לעזוב את המקום. בקובנה סילק בשל התנהגות בלתי-הוגנת את חוכר המס הממשלתי על הבשר הכשר, שהיה מקורב לשלטונות. כתגובה סולק על ידי

השלטונות מהעיר. בעת היותו רב בבריסק אירע סכסוך גירושין בין זוג. האישה רצתה גט והבעל הסכים בתנאי שהיא תשלם לו סכום גדול בתור "פיצוי" ותפקידו אצל הרב. הגט ניתן, אך הרבנית החזירה לאישה את הכסף, מכיוון שראתה זאת כסחיטה. הבעל הגרוש תבע את הרב אצל השלטונות והלה נאסר באשמת מעילה באימון. בשל מעשה זה היו צפויים הרב ואשתו להישפט ולהישלח לסיביר לעבודת פרך, ורק תמורת שוחד גדול הצליחו להוציאם מבית-הסוהר ולהבריחם מרוסיה לארץ ישראל. ב-כ"ט תמוז 1877 עלה לארץ והתיישב בירושלים, הפך להיות מנהיג עדת הפרושים. בארץ קיבל את הכינוי "הרב מבריסק" על שם מקום רבנותו האחרון. הנהיג חרם נגד המשכילים והמחדשים.

מספריו: יאהל משה- שו"ת. יפני משה- חידושים לספר שמות ולאגדות חז"ל.
אביו: ר' בנימין- רבה של וולקוביסק. **אשתו:** בת הרב ברוידה, רבה של וולקוביץ'. התחתן פעם שנייה.

מסופר שפעם אחת הרב ישב בחדרו בבריסק. על שולחנו היו מונחים מכתבים רבים מכל קצווי העולם. מכל רחבי תבל נשלחו אל הרב שאלות. והרב בסבלנות אין קץ היה פותח את המכתבים ועונה לשאלותיהם. באותו זמן נשמעה נקישה על הדלת ולאחר קבלת האישור נכנס שוחט העירייה בשם יהודה, יהודי צעיר לימים, שהיה מקורב מאוד לרב.

תוך כדי שיחה פתח הרב מכתבים נוספים. "אתם רואים מכתב זה?", שאל את השוחט שישיב מולו, "מכתב זה הגיע מאמריקה. שם יש מחסור חמור בשוחטים מנוסים ויראה שמים. הם מתחננים לפני שאשלח להם שוחט. אולם אין לי שוחט לשלוח לשם". לאחר דקות ארוכות יצא השוחט מביתו של הרב מהורהר. הן הוא מבורך בילדים רבים והפרנסה מצומצמת בקהילה ענייה כבריסק. עופות ובשר היו מצרך נדיר ואין לו עבודה מספקת כדי לפרנס את משפחתו ולענות על צרכיהם. והנה עלתה במחשבתו פיתרון לכל בעיותיו...

בביתו, אשתו של ר' יהודה ממתינה לבעלה, אולם בעלה לא שב. ביקשה מבנה הגדול אברהם לגשת לבית-הכנסת ולחפש את האב. לבנה השני, יעקב ביקשה לחפשו במקום אחר. כשחזרו הילדים הלילה כבר ירד, והאבא לא מצא. בייאווה, פנתה לביתו של הרב, שמא בעלה שם. אולם לאכזבתה הרבה הוא לא היה שם. "כבוד הרב", בכתה בכי מר, "בעלי יצא מהצהריים ועדיין לא שב. חיפשנו אותו בכל מקום אפשרי ולא מצאנו אותו. אני חוששת שמא קרה לו אסון חלילה!". ר' יהושע שקע במחשבות ולאחר דקות ארוכות הרים זוג עיניים ואמר בכאב: "חושש אני שבעלך החליט לנסוע לאמריקה" אמר לתדהמת אשת השוחט.

"אמריקה?", מלמלה האשה ולא מאמינה. "מה יש לו לחפש שם? כאן יש לו בית, משפחה וילדים. מדוע עזב ולא אמר מאומה?". האשה החלה לבכות ללא הפוגה כשהיא איננה מאמינה למשמע אוזניה. הרב המתין קמעה ואמר: "בעלך היה כאן היום בצהריים, כשהייתי עסוק בלענות על המכתבים השונים. הזדמן לידי מכתב מקהילה הנמצאת באמריקה המחפשת שוחט. סיפרתי זאת לתומי לבעלך. כמדומני כי החליט לעשות מעשה ונסע לשם להיות שוחט" אמר בעצב.

האשה קיבלה את הבשורה בכאב מר. אמריקה של אותם הימים קול התורה לא היה נשמע בה. ריקה כמעט מכל תוכן רוחני והסכנה להתבוללות הייתה עצומה באותם הימים. עד מהרה השמועה פשטה כאש בשדה קוצים. הכל דיברו על מעשהו של השוחט. "יהודה עזב את אשתו וילדיו ונסע לאמריקה!" אמרו. כל יהודי העיר נבהלו למשמע הדברים. אך מי שלקח זאת על מצפנו היה ר' יהושע. הוא חשש כי בשל דבריו קרה הדבר. ומאותו יום התחיל להתפלל על רוחניותו של יהודה השוחט. בכל יום היה מזכיר אתו בתפילתו, מתחנן בפני הקב"ה שיישאר ברמתו הרוחנית ולא ירד חלילה לשאול תחתיות.

הזמן חלף וכעבור שנה התקבל בביתו של יהודה מכתב. אכן, צדק ר' יהושע בהשערותו, יהודה נסע לאמריקה. במכתבו, ביקש השוחט מאשתו ומילדיו לבוא אליו, אל מעבר לים. הוא גם צירף למכתבו סכום כסף לא מבוטל. "מה אני אמורה לעשות כעת?" תממה האשה. "האם כדאי לנסוע אליו או שמא אם אסרב הדבר יזרזו לשוב הנה". בסיכומו של עניין פנתה לרב והרצתה את ספקותיה. "חושב אני כי עליכם להצטרף לראש המשפחה", השיב הרב לאחר מחשבה ארוכה. "על אף המצב הרוחני הירוד שם, לעניות דעתי עליכם לנסוע ולהתאחד בשנית. שתהיה לכם נסיעה טובה", ברכם. מאותו יום היה לר' יהושע רשימת שמות נוספים להזכיר בתפילתו- האשה והילדים.

לימים, עלה השוחט לארץ הקודש עם משפחתו. אז שמע להפתעתו, כי גם הרב מבריסק, הגאון ר' יהושע לייב נמצא בירושלים. התרגשות עצומה אחזה בו. זיכרונות מימים עברו הציפוהו והוא יצא לבקר את רבו. בלב פועם נקש על דלת הבית. הרבנית פתחה את הדלת, ומיד זיהתה את העומד בפתח. "ר' יהושע", קראה בהתרגשות אל בעלה. "אתה כבר פטור מאחריות! הם כבר פה!". כאשר שמע יהודה את סיפור הדברים- הוא הבין הכל. רק עתה הבין כיצד הוא דווקא מכל חבריו ביבשת אמריקה החזיק בתורתו. כיצד לא נסחף אל ההבל למרות כל הניסיונות הקשים שעבר. מדוע הוא נשאר בלבושו החרדי ולא שינה את השקפתו. היה זה בכוח תפילתו של רבו, הגאון והצדיק, ר' יהושע לייב דיסקין.

כאשר שני הגבירים הנודעים, ר' גדליה ור' נחום, משתדכים ביניהם, נעשה הדבר שיחת-היום בקרב כל יהודי האזור. הכול ידעו לספר פרטי-פרטים על מה שמתרחש בחדרי-חדרים, כגון מה הבטיח כל צד, איזו תשורה קיבל החתן מחותנו לעתיד ומה ערך התכשיטים שקיבלה הכלה.

ר' גדליה, אבי החתן, ור' נחום, אבי הכלה, התגוררו בשני מחוזות סמוכים. כל אחד מהם היה העשיר הגדול ביותר במחוזו, דבר שהקנה לו מעמד מכובד. אין פלא שהשידוך בין השניים הוליד ציפייה דרוכה לחתונה הגדולה. עברו כמה שבועות. ההכנות לקראת החתונה, שכבר זכתה לכינוי חתונת העשור ואולי היובל, היו בעיצומן. **ולפתע פשטה השמועה כמו אש בשדה קוצים - ר' נחום הגביר ירד מנכסיו.**

בתחילה לא ניתן לשמועה שום אישור רשמי ונדמה היה שהכול כרגיל. אולם עד מהרה נודעה האמת המרה. בית-המשפט המקומי הכריז על פשיטת-רגל, ור' נחום נאלץ לוותר על כל נכסיו ואף על ביתו הפרטי לטובת נושיו הרבים. **הוא ומשפחתו שוכנו בדירה עלובה שסידרה לו הקהילה.**

שליח מיוחד מאת ר' גדליה העביר אל ר' נחום מכתב השתתפות בצער, ובאותה הזדמנות הוצע לבצע במהירות ובחשאי את פירוק החבילה. אמנם ר' גדליה היה יהודי תלמיד-חכם ובעל מידות טובות, והבשורה על ירידתו של מחותנו לעתיד מנכסיו ציערה אותו מאוד, **אבל היה ברור לו עתה שהשידוך היה מיקח-טעות לכל דבר.** מבחינתו לא נותרה כל ברירה אלא לבטל את השידוך. אולם מה שהיה ברור לר' גדליה, לא היה ברור כלל וכלל לאבי הכלה. "השידוך הוא שידוך ואינני מוכן לבטלו רק מפני בעיות של ממון", הודיע לשליח.

עתה נהפכה תחושת הרחמנות שבלב ר' גדליה לתחושה לא-מבוטלת של זעם. מבלי להסס קם ונסע לבית ר' נחום. הוא הביא עמו את כל המתנות שהספיק בנו לקבל קודם שנודע דבר פשיטת-הרגל, כדי להוכיח עד כמה הוא נחוש בדעתו. אולם גם עתה נתקל בסירוב מוחלט של מחותנו- עדיין מחותנו - לביטול השידוך. "אנוס אנוכי ואנוס רחמנא פטריה", חזר וטען ר' נחום.

ר' גדליה המתוסכל הרבה ארוכות במציאות המביכה שנקלע לתוכה. פתאום עלה בדעתו רעיון. "שמע-נא, לא-הרחק מכאן מתגורר הצדיק הנודע רבי חיים מצאנז. הבה ניסע אליו וככל היוצא מפיו כן נעשה", הציע. אך ר' נחום לא אבה לשמוע גם להצעה זו. **"אינני מבטל את השידוך וברור לי שלא היה מתרחש לולא נקבע משמים. אם רצונך בכך, רשאי אתה לנסוע אל הצדיק. אני נשאר כאן", הודיע.**

שבור ברוחו עלה ר' גדליה על כרכרתו והאיץ ברכב להדהיר את הסוסים אל מקום משכנו של הצדיק. היה זה יום שישי. כשהגיע ר' גדליה לציאנז, כבר הייתה השעה שעת אחר-צהריים מאוחרת. הצדיק, שכבר היה עסוק בהכנותיו לשבת, לא קיבל קהל. אולם בזכות עושרו הרב ומעשי הצדקה והחסד הרבים שבזכותם יצא שמו לתהילה, הצליח הגביר לשכנע את הגבאי להכניסו פנימה אל הקודש.

לא היה כמעט יהודי במדינה שדבר השידוך בין שני הגבירים והשתלשלות הפרשה לא הגיע לאוזניו. סביר להניח שגם הצדיק ידע על כך. אף-על-פי-כן האזין ברוב קשב לסיפורו של ר' גדליה, שיצא מפיו בכאב רב. כשסיים את דבריו, השתהה הצדיק רגע קל ואחר פקח את עיניו העצומות למחצה. **"בר-מזל גדול אתה שבאת לכאן",** אמר. "אולם כפי שאתה רואה, השבת בפתח. הישאר כאן עמי ואחרי השבת נמשיך בשיחתנו". ר' גדליה יצא מחדרו של הצדיק מעודד ומאושש. את השבת עבר בתחושה שהעניין עתיד להסתדר. הרבי הקשיב לסיפורו, וניכר עליו שהסכים לכל מילה. לא היה לו שום ספק מה יהיה פסק-הדין שייצא מפיו. והרי במפורש אמר כי הוא "בר-מזל".

במשך השבת נהנה הגביר מכל רגע במחיצת הצדיק, שאף הראה לו סימני קירוב מיוחדים. עם צאת השבת, אך נסתיימה ההבדלה, וכבר נראה ר' גדליה עומד סמוך לפתח חדרו של הצדיק, ממתין לאות לשוב ולהיכנס פנימה. ביראת-קודש ובראש מורכן המתין למוצא-פיו של הרבי. "ובכן ר' גדליה, סע עוד היום לביתו של ר' נחום מחותנך ואמור לו, **כי מכיוון שהתחייב לשאת במחצית מהוצאות החתונה, ועתה אין בידו לשלם אף לא פרוטה אחת, תישא אתה בכל הוצאות החתונה שתהיה במועד שנקבע, בשעה טובה ומוצלחת.**" כעבור רגע של התאוששות, העז הגביר לבקש הסבר לדברים. "הרי במו אוזניי שמעתי את פה קודשו שאמר לי כי בר-מזל אנוכי שהגעתי לכאן", אמר בהיסוס.

הצדיק מצאנז הרים שוב את עיניו אל ר' גדליה וחיך קלות. "נראה שלא הבנת היטב את דבריי", אמר. "התכוונתי לומר, כי **האיר לך המזל את פניו בכך שאתה באת אלי, ולא מחותנך. דמה בנפשך מה עגום היה מצבך אילו נתהפך הגלגל ולא אתה היית בא אלי אלא מחותנך.**" במועד הנכון באו בנו של ר' גדליה ובתו של ר' נחום בברית הנישואין, לשמחת יהודי שני המחוזות. מסדר הקידושין לא היה אלא הצדיק רבי חיים מצאנז.

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כתון ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רנדה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה</p>
---	--	---	--	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת בא- לשחוט את ה"אלוהים"

בעשר לחדש וכו' ויקחו להם איש שה לבית אבות וכו' ושחטו אותו כל קהל עדת ישראל"

מצווה זו היא המצווה הידועה כמצוות קורבן פסח. מצווה שאותה קיימו בני ישראל בקפדנות, ברוב עם, למשפחותיהם, עד לחורבן בית המקדש. והנה הוענקה להם המצווה על אדמת מצרים דווקא לפני גאולתו. ומה הקשר בין קיום המצווה לבין אפשרות הגאולה?

אומר במדרש: "וכן אתה מוצא לישראל, כשהיו במצרים היו עובדין עבודת כוכבים, ולא היו עוזבים אותה וכו'. אמר לו הקב"ה למשה: **"כל זמן שישראל עובדין אלוהי מצרים, לא יגאלו"**. לך ואמור להן, שיניחו מעשיהם הרעים ולכפור בעבודת כוכבים. זה מה שכתוב: משכו וקחו לכם- כלומר, משכו ידיכם מעבודת כוכבים, וקחו לכם צאן, ושחטו אלוהיהם של מצרים ועשו הפסח".

הלא מטרת מכות מצרים הייתה לשחרר את האנושות מן השעבוד הגופני והאלילי שהם עובדים, למען דעת צדקות ה' ולהכיר בבורא עולם. והנה התברר, שעם ישראל עצמו שבוי בעבודה זרה של המצרים. על כן כל עוד קיימות צלקות אליליות בנפשם- לא נגאלו. ה' הורה להם את הדרך לביצוע שחרור עצמי מכבליה של האלילות, ושחיתת השה ממלאה במבצע זה תפקיד מרכזי. כיצד? כיוון שהשה היה אחד מאלוהי מצרים. כפי שכתב הרמב"ם "שהמצרים היו עובדים מזל טלה". לו הם סגדו וכו האמינו.

עתה הוטל על בן ישראל לשחוט במו ידיו את השה האלילי. לשחוט אותו בתאריך שנבחר מראש, הוא יום ארבעה עשר בניסן. תאריך מפתח בעוצמתו של מזל טלה. כלומר שיא כוחו של אליל זה, באמונה המצרית היה בחודש ניסן, כוחו של המזל מתחיל להתגלות בעשירי לחודש, ועצמתו פגה לאיטה מן העשרים בו. כך שביום החמשה עשר המזל הוא בשיא תוקפו ושליטתו ביקום ובאדם- בהתאם לאמונה זו.

ודווקא בתאריך זה מצווה היהודי לשחוט! להוכיח במעשה זה את אפסיות כוחו ואי שליטתו של אלוהים, להפגין ברוב עם ובפומביות מודגשת, בעצם פעולת השחיטה המתבצעת לא בחשכת הלילה או הרחק מעין רואים, אלא אכילתו ברוב עם, צלי שריחו מתפשט לכל עבר, ועצם לא תשברו בו- שלא יוכלו לבוא המצרים לידי טעות ולחשוב שמא לא מדובר בשה, ומריחת הדם על המשקופים בפתח הבית למען ישמעו ויראו, שאין כה' אלוקינו. ורק כך אפשר לגאול את עם ישראל. לכן ציווה ה', שיעשו פעולת זביחת השה לעיניהם של המצרים בפרסום גדול, שיחרה אף המצרים ויקומו להשמידם. עם כל זה לא יימנעו מלמלא את המצווה בשווקים וברחובות עד הביאם לביתם בקולי קולות, ולא יפחדו מהמצרים. וכך פתוחה להם הדרך אל הדרור ואל הגאולה.

בברכת שבת שלום וחודש טוב **"שנשמע בשורות טובות"**

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לע"נ
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לע"נ
מצליח בן נזה ז"ל

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה- בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארח בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר- זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת אירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
יגאל רפאל בן אורה מינבר
לימור בת אהובה
תינוק של סימה בת פנינה
כל עם ישראל

31/01/2009

ו' שבט תשס"ט

פרשת בא

הפטרה: "הדבר אשר דיבר"- ירמיה פ' מו
שובבי"ם

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:37	17:49	18:24
ת. אביב	16:53	17:45	18:20
חיפה	16:53	17:45	18:20
ב. שבע	16:57	17:48	18:23

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

פועל יהודי המתקין מעקות לגגות, נפשו בשאלתו האם כשמגיע להתקין מעקה לגג יכול לברך "על מצוות מעקה"?

Office ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה !

אדם שמתקין מעקה לגג בין אם הוא בעל הבית או פועל, ורוצה לזכות במצווה ולברך: ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם אשר קידשנו במצוותיו וציוונו לעשות מעקה, הרשות בידו ואין למנוע זאת ממנו שיש לו על מה שיסמוך אף לכתחילה. אולם אם המתקין הוא גוי, לא יברך בעל הבית על המעקה.

חוכמת חכמי ישראל

מובא בספר "טובך יביעו" סיפור הממחיש את חוכמת חכמי ישראל ואף במקום שהכל כושלים בו- הקב"ה נותן בינה יתרה לרבנותינו כדי להגיע ולרדת לחקר האמת, והכל בזכות תורתנו הקדושה: מעשה בשתי ערבים שהתגוררו בשכנות בארץ מרוקו, וגם שדותיהם היו האחת ליד השנייה, והגבול שהפריד בין השדה ביו עצים גבוהים. והנה, יום אחד הוצרך אחד מהם לנסוע למדינת הים לזמן רב, ובשל הנאמנות המרובה שרחש לשכנו, הפקיד את שדהו בידיו.

אבל הלה לא עמד בניסיון, ובהיעדרו של חברו עקר את גבול העצים והרחיב את גבולו על חשבון השדה של השכן, ועשה שם גבול חדש. כאשר חזר המפקיד ממדינת הים, הבחין שגודל שדהו קטן והרגיש מיד במעשה התרמית של חברו. הוא פנה לבית-המשפט המקומי, אבל השופטים לא הצליחו בשום אופן להוכיח עם מי הצדק.

בצר לו פנה הנעשק למלך. אולם גם הוא וכל חבר יועציו לא יכלו לקבוע מי העושה ומי הנעשק. לבסוף נזכר המלך בידידו הטוב היהודי, הגאון רבי יצחק טייב זצ"ל, ובחוכמתו העצומה, ופנה אליו כדי שיוכיח, כי ה' הטובה עליו, עם מי הצדק. ביקש רבי יצחק להביא לפניו את הפרידה שחרשה בשדהו של הנתבע, וגרם לה שתרוץ בשדה. הפרידה שהייתה רגילה לחרוש בגבולות הקודמים של השדה, רצה ורצה. עד שהגיעה לקטע מסוים ובו נעצרה. ציווה ר' יצחק לחפור במקום, ומצאו שם את השורשים של הגבול הראשון. וראו כל עמי הארץ את חוכמת ה' שניתנה לעבדיו.

אוסף חידה מיליונים להרצאה חריפה

מבחנים באמונה

מרצה: יוסף קהתי

יום רביעי י' בשבט ס"ט 4.2.09
בית"כ המרכזי שכונה י"א עין חמד
בשעה 20:15 | כניסה חופשית לגברים ונשים

לפרטים נוספים: ליאור עצמון - 050-6615031 | ערכים 02-5000220

שירת המועדים

לראשונה הקלטה של 20 שירים נבחרים לחגי ומועדי השנה, שירים ייפייים ומקוריים מבית אבא, בנעימות ערבות לאוזן מבוצעים על ידי נעים זמירות ישראל מאיר עבוד הי"ו ומקהלת חזנים, בהקלטה מקצועית בליווי תזמורת אותנטית בת עשרה נגנים.

ניתן להשיג בטלפונים: 02-5868503, 02-6580576, 03-5793465

קלטת השירים מומלצת ע"י הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי שליט"א
בטל' 054-7646633

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'
נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הרב שבתי אטון זצ"ל: נולד ב-כ"ב תשרי 1926 יום שמחת תורה. גאון. עניו. חסיד. קדוש. נודע כעילו. ראש ישיבת "ראשית חכמה" ומעמודי התורה שבדורנו. הרביץ תורה לאלפים ולרבבות במשך שנים רבות. חכמי ירושלים כינו אותו "הש"ס המהלך". שימש שנים רבות כבעל תוקע וחזן בית-הכנסת. כל ימיו ישב והגה בתורה בשקיקה מיוחדת. נשא לאישה את בתו של ר' יוסף שראבני אשר המריצה וסייעה לו לשקוד על תלמודו יומם וליל. **בחודש טבת ה'תש"כ נפטרה הרבנית בגיל 28 והותירה את בעלה עם ארבעת ילדיהם שהגדול ביניהם בגיל 7 והתינוקת בת 9 חודשים בלבד.** נפטר בערב שבת קודש, י"ב בשבט 2006. ציונו בבית העלמין סנהדריה. בהלווייתו השתתפות רבבות אנשים בראשותם של גדולי ועמודי הדור. חי כ-80 שנים.

מונה למנהלה הרוחני של הישיבה ודאג לקליטת הבחורים שעלו מארצות שונות ובאו ללמוד בישיבה. מעולם לא הרים את קולו על התלמידים, עודד וביקר בחשאי בבית תלמידים על מנת להיוודע לתנאים מהם הגיעו. כאשר גילה כי אחד מתלמידיו חי בפחון עלוב מתוך רעב ללחם ועם זאת מתמסר ללימוד דאג באופן אישי לכל צרכיו. אביו, **מעולם לא הכיר צורת מטבע** והיה ממייסדי ישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה.

מתלמידיו: ר' מרדכי ששון. ר' יצחק דניאל, ר' אהרון ירחי, ר' יוסף שעיו, ר' יצחק צמח, ר' ניסים רפאל, ר' אליעזר רב ותלמידים נוספים. **אביו:** ר' מאיר.

אמו: אסתר. **אשתו:** קלרה (בזיווג ראשון), חנה ברטה (בזיווג שני). **בניו:** ר' בן ציון ור' עקיבא. **חתניו:** ר' שמעון זית (משגיח בישיבת "ראשית חכמה"). ר' שלמה חנניה.

בכל שנה לפני הימים הנוראים היה **נתקף פחד וחרדה מפני הדין** ואמו הייתה רוקחת לו מיני עשבים להקלת המתח. כשאביו, ר' מאיר אטון נפטר, חוו תלמידיו שיעור מוסר חי: את ההודעה המרה קיבל כאשר היה בעיצומה של קריאת התורה בישיבה. הוא מיהר מיד לבית-החולים כשהתלמידים שעדיין אינם מבינים מה אירע רצים בעקבותיו. הם מצאו אותו יושב במחלקה מאחורי הווילון הסגור ומשכן לעצמו: **"שבת! שבת! שבת קודש!"** בנעימה מיוחדת. עד היום מספרים התלמידים את אשר נחרט בליבם, **כי צד במשך כל השבת התאפק רבם שלא להזדיל אף לא דמעה אחת, ולא לתת לצער למצוא פורקן. רק לאחר צאת הכוכבים פרץ בבכייה עזה, מקונן על פטירתו של אביו הגדול.**

בשנת ה'תשכ"ה החליט להקים את ישיבת **"ראשית חכמה"** לזכר אשת נעוריו. חנוונים ורוכלי השוק דאגו למזון תלמידים ורעייתו (מרת חנה) הייתה מבשלת. ואילו ראש הישיבה דאג במסירות לכל פרט. התלמידים הראשונים זוכרים **כי צד היה אפילו מחליף את המגבות בעצמו, ונושא ארגזי מזון לתלמידים.**

כשמחו בפניו על מעשיו והזכירו לו את מעמדו, היה מחייך ומפטיר: **"אינני מחפש כבוד! אני נמצא בתפקיד וצריך לדאוג ללחם ולתורה"**. הוא נשא על כתפיו את העול הרוחני והרבצת התורה, יחד עם העול הכספי וברעיות האדמניסטרציה במסירות ובאהבה. ניהל מחברות בהן

רשם את הוצאות והכנסות הישיבה ובסמוך לשמו **כתב 'בהתנדבות'**. רכש מכספו הפרטי ספרי מוסר כגון: "מסילת ישרים" ו"קב הישר" עבור תלמידים, נהג בענוה ובצניעות. דברי המוסר שלו נכנסו היישר אל הלב וכאשר עבר לפני התיבה בתפילה גרם למתפללים להזיל דמעות.

בתחילה היו הלימודים בישיבה מסתיימים בשעה 17:00 אחרי הצהרים. אומנם במשכנה החדש של הישיבה ביקש וגם הצליח רבנו להאריך זאת, תוך נטילת רשות מרבו הגאון הגדול רבנו ראש הישיבה ר' עזרא עטייה זצ"ל תחילה הוסיף 'סדר שלישי מהשעה שש עד השעה שמונה בערב, וכאשר התייסד הדבר המשיך ותיקן את הסדר עד השעה תשעה בערב. **תקדים זה לא היה קל באותם ימי צנע. בכל יום היה טורח ומביא על חשבונו הפרטי שתייה חמה ו-5 ק"ג עוגיות למען יוכלו להגות בתורה כשבטנם אינה מציקה להם.**

חיפוש האמת אצלו היה מעל הכל. מעולם לא בוש להודות בפני תלמידיו כי טעה בהבנה מסוימת וכדומה. מעשה באחת השיחות בישיבה, אחד הבחורים היושב בכיסאות מולו היה רושם את עיקרי השיחה. הרב בראותו את הלה כותב במקום להקשיב, והוא בענוותנותו לא העלה על דעתו כי מישוה יכתוב את השיחה, גער בתלמיד באומרו: "נו, נו". אחר מכן התברר לו כי הבחור בסך הכל כתב את שיחותיו למען יוכל מאוחר יותר לחזור על דברי הרב ולהתחזק מזה. **למחרת נעמד רבנו בבית-המדרש ברבים והתנצל בפני אותו בחור על חשד השווא שחשד בו.**

תמך בהרבה תלמידים בישיבה והכל בסתר ממש, בלי שאיש מהסובבים ידע על כך. היו מקרים בהם הרב קרא לתלמידים מסוימים שהיו במשבר מסוים והרב רצה לעזור להם נפשית וכלכלית. לאחר שהגיעו לחדרו, היה מדבר על לבם, משבח אותם על השגותיהם ומעניק להם כביכול **כאות הוקרה פרס כספי גבוה, וזאת מכיסו הפרטי.** בכך גם תמך בהם בכבוד, וגם לא בייש את תלמידיו והכל בהצנע לכת.

הרב הגאון ר' מאיר מאזוז שליט"א בהספדו על הרב המקובל דרזי שמואל זצ"ל לאחר השלושים סיפר כי הגמרא בתענית דף ט' עמוד א' דורשת על הפסוק **"ואכחיד את שלושת הרועים בירח אחד"**. אחד מהרבנים בא בחלומו והסביר לו את פשר הפסוק: לאחרונה גם אצלנו הלכו שלושת הרועים וסימנך **"תשב אנוש עד דכא"** - ר"ת הרב דרזי שמואל זצ"ל, הרב כדורי יצחק זצ"ל והרב אטון שבתאי זצ"ל. והם אף נפטרו בסדר זה.

להלן סיפור מופלא שהתרחש לפני כ-12 שנים המלמד אותנו מהו כוחו של ויתור וכיצד הקב"ה אינו מקפח שכר בריאה ומשלם ביד רחבה, ומעשה שהיה כך היה: כארבעה חודשים לפני שחגג אברהם (שם בדוי) את בר-המצווה שלו, פנה הוא לגבאי בית-הכנסת שבאזור מגוריו בבני-ברק וביקש כי היות ובפרשה פלונית הוא חוגג את בר-המצווה, לפיכך הוא יקרא בתורה את הפרשה. הגבאי לחץ את ידיו בחמימות ואחל לו: מזל-טוב. לאחר מכן פתח הגבאי את יומנו וסימן בשבת המיועדת את שם חתן בר-המצווה.

חלפו ימים, ובינתיים מיועדנו לומד את הפרשה היטב בטעמיה ובדקדוקיה כדי שקריאתו בתורה תהיה ללא כל דופי. יום שישי הגיע. הבחור מתרגש עד עמקי נשמתו, מחר הוא בעז"ה יעלה לתורה ויקרא את כולה. בתפילת ליל שבת מבחין הוא כי מעבר לאורחים שלו, ישנם אורחים רבים נוספים. הוא תהה מהיכן ומדוע הגיעו. הוא פנה לגבאי ושאל: "מדוע ישנם אורחים כה רבים?", והוא השיב לתדהמתו: "יוסף (שם בדוי) חוגג מחר בר-מצווה". לשמע התשובה, פנה בחריפות לגבאי ואמר: "אבל אני לפני כארבעה חודשים כבר ביקשתי לקרוא בתורה. מחר אני חוגג את בר-המצווה. מתי יוסף הודיע לך?". הגבאי התבונן בו ואמר: "לפני כשלושה שבועות. אכן זכור לי כי פנית אליי בשל חגיגת בר-המצווה ואף סימנתי זאת ביומני. הבה ונבדוק".

בדיקה קצרה העלתה כי בשוגג סימן הגבאי את תאריך בר-המצווה של אברהם לשבת הבאה. "אתה צודק", פנה לבחור, "אני בטעות סימנתי תאריך אחר. היות ואני טעיתי- אני אדאג". "מה בדעתך לעשות?", שאל החתן, "בסיום התפילה, אסביר לו את הטעות המצערת ואבקש מהם לעבור לבית-כנסת אחר!". מיועדנו הכיר היטב את החתן השני. מדובר בבחור בעל קול נמוך ביותר וכאשר מתרגש הוא, נשמע גמגום בקולו. לפיכך אברהם יצא מביה"כ לכיוון בית-כנסת אחר הנמצא בהמשך הרחוב. שם ניגש לגבאי ושאל אם מתקיים אירוע בשבת. הוא נענה בחיוב: "אצלנו ישנו גם בר-מצווה וגם חתונה". שוב ניסה את מזלו בבית-כנסת אחר המרוחק קמעה. גם שם נכונה לו אכזבה. כך ניסה בארבעה בתי-כנסת שונים.

הוא חזר לבית-הכנסת וחשב בלבו: "ברי לי, שאם חברי רוצה לקרוא בתורה, הוא יאלץ לקחת את אורחיו ולנדוד מרחק לא קצר. וברור כי לא ירגיש חופשי בסביבה זו. גם כאן, יתכן ויתרגש יתר על המידה בגין כל האורחים. הוא בודאי יגמגם, ואולי גם יהיה לקלס בעיני מתפללים שאינם מודעים לבעייתו". עד סוף התפילה רגשות מעורבים חלפו בראשו. בסיום תפילת הערבית ניגש הוא לגבאי ואמר: "אל תלך ליוסף. אל תספר לו כלום. אני מוותר לו".

הגבאי הביט בתדהמה ושאל: "האם אתה בטוח? הרי יש לך כאן קרובים שבאו לשמוע אותך קורא בתורה!" – "אני בטוח בדבריי", סיים אברהם. לאחר מכן ניגש לאביו ובסתר גולל באוזניו את כל מה שהתרחש. ואכן בסיכומו של עניין אברהם עלה שלישי, ואילו יוסף קרא את כל הפרשה ובחסדי ה' הוא לא גמגם. כמובן שנשאל אברהם ע"י אורחיו מדוע לא קרא בתורה. אולם הוא התחמק מלהשיב.

חלפו חמש שנים. מיועדנו כבר בחור כבן 18. מיועדנו כבר שכח את כל הסיפור. אולם אצל הקב"ה אין שכחה לפניו.

אמו של אברהם ל"ע חלתה ואושפזה בבית-החולים בתל-השומר. היות ומדובר במשפחה ברוכת ילדים, הוחלט על תורנות. בכל יום אחד הילדים היה צמוד לאמו בביה"ח. תורו של אברהם נקבע ליום השבת. אברהם הגיע לבית-החולים ביום שישי להשגיח על אימו, בשל כך נאלץ להתפלל את תפילת ליל שבת בקרבתה. למחר בבוקר ביקשה אימו כי ילך להתפלל במניין.

הוא הלך לביה"כ שנמצא בתוך בית-החולים. שם להפתעתו הרבה ראה את מרן הגאון הרב אלעזר מנחם מן שך, ראש ישיבת פוניבז'. הסתבר כי הרב לא חש במיטבו, ורופאו האישי של הרב ביקר לאשפז את הרב ולעקוב אחריו מקרוב. שמשו האישי של הרב פנה ושאל את המתפללים: "האם יש כאן מישהו שיועד לקרוא בתורה?".

מיועדנו היה נרגש עד מאוד. זוהי פרשת הבר-מצווה שלו, אותה הוא למד ישר והפוך. גם אם יעירו אותו באמצע הלילה- יוכל לדקלם את הפרשה. על אתר השיב בחיוב. כשהגיע זמן הקריאה בתורה, אברהם עלה וקרא בקולו הצלול בהטעימו כל תיבה ותיבה ובמתק שפתיים את כל הפרשה. בסיום התפילה ניגשו המתפללים לבקש את ברכתו של הרב. עד שהגיע מיועדנו, אברהם אליו. הרב פנה אליו ואמר: "נהניתי מאוד מקריאתך, האם אתה בעל-קורא?" – "לא", השיב, "זוהי פרשת הבר-מצווה שלי". "ומדוע הינך כאן?", אז גולל אברהם את העובדה כי אמו חולה ומאושפזת כבר כשבועיים ומצבה מתדרדר מיום ליום. הרב שאל באיזו מחלקה היא מאושפזת.

הרב, שסיפורו של אברהם נגע לו אישית, שלח את הפרופסור שטיפל בו לבחון את החולי של אימו. להפתעת הכל אמר הפרופסור לרופא המטפל: "טעיתם באבחנה! התרופות שנתתם לה רק ירעו את מצבה ואף יגרמו למותה!!!!". ומיד ציווה על המשך טיפול אחר. לאחר שבוע ימים שוחררה האם מבית-החולים. אברהם התבטא לא אחת ואמר: "בחלום הכי ורוד לא חלמתי שאזכה לקרוא את הפרשה באוזני הגאון הרב שך, ראש הישיבה. ועוד שחייה של אימי ניצלו הודות לכך שהרב בעצמו שלח את רופאו האישי לטפל באימי. כל זאת באותה זכות שויתרתי לחברי. מויתורים לא מפסידים לעולם", מלמל.

<p>הרב שמואל דרזי. בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חניניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבטאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוחה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבטאי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חנה בת אילנה ע"ה</p>
---	--	---	--	---

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת בשלח- תרגיל המים המרים

"וַיֵּלְנוּ הָעָם עַל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: מַה-נִּשְׁתָּה"

קשה מאד היה לנתק את עם ישראל מחוף הפלאות. משה חייב היה להרחיק אותם משפת ים סוף. הטייתה המקראית של מילחה אחת בפרשה מלמדת על אי רצונם לעזוב את האתר, בו קרה להם הנס הגדול: **"וַיֹּסַע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּם-סוּף, וַיֵּצְאוּ אֶל מִדְבַּר שׁוּר"**. **"וַיֹּסַע"**, בבנין הפעיל. ללמדנו, שהיה על משה להסיעם משם בכפיה ובניגוד לרצונם.

אכן, הם עמדו שם המומים מעוצמת המאורע הכביר, אותו חוו זה עתה. הוא מאורע קריעת ים סוף לשנים-עשר גזרים. הוא נקרא בדיוק ברגע בו היו זקוקים לנס מעין זה. גאתה בלבם התפעמות אדירה. התפעמות שהפכה בפיהם לשירה. היא- שירת הים. **ובכל זאת צצו מיד בעיות ותלונות, שפשוט אינן מובנות על קרע רגעים גדולים אלו.**

וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר, וְלֹא מָצְאוּ מַיִם. וַיִּבְאוּ מִקְרָתָהּ וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מִיַּם מִקְרָה, כִּי מָרִים הֵם... וַיֵּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמֹר: מַה-נִּשְׁתָּה?" השאלה המתעוררת לכאורה על הנהגת האלוקים, מדוע רצה להקשות עליהם את החיים? מדוע הוא, הכל יכול, שמכות מצרים וקריעת ים סוף הוכיחו לעיני כל ישראל את שלטונו הבלעדי והמוחלט בטבע, אינו מספק להם מים לשתייה "בלי בעיות"? מדוע מחכה הוא לתחושת המחסור, לטרונות הנלוות ולנרגנות הטבעית המתעוררת? כלום לא סבלו בני אדם אלו די והותר? למה למרוט עוד את עצביהם? הלא שעת גאולתם כבר הגיעה!

המפתח להבנה טמון בפסוק הבא: **"וַיִּצְעַק (משה) אֶל ה', וַיֹּזְרוּהוּ ה' עַץ, וַיִּשְׁלַח אֶל-הַמַּיִם, וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם. שֵׁם שֶׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט, וְשֵׁם נִסָּהוּ" הַמַּיִם הַמָּרִים, בָּהֶם נִתְקְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַרְכָּם, הָיוּ לָהֶם מִי נִסְיוֹן וְתוֹ לֹא. הֵם נֹעֲדוּ לִבְחֹן אֶת כּוֹשֶׁר עֲמִידָתָם הָעֲרִכִית. לְהִיוֹכַח, עַד כֹּמָה אֵיתָנָה אֲמוֹנָתָם בְּאַלּוּקִים וּבְאַמַּת דִּיבְרוּ, אוֹתָהּ הִכִּירוּ שֵׁם, עַל שִׁפְתַּי יָם סוּף. אֲנִי יוֹדְעִים שֶׁעַצֵּם הָהֶעֱמָדָה הַמִּתְמַדָּת הַזֹּאת בְּנִסְיוֹן הִיא "הַחֹק וְהַמִּשְׁפָּט" לַעֲם יִשְׂרָאֵל.**

כי בעת המבחן מגלה האדם שקיים פער בין אמונותיו ההכרחיות לבין התנהגותו למעשה. יכול האדם למשל, לדגול בחום בחובה של "ואהבת לרעך כמוך", ובכל זאת בשום אופן לא יעזור לרעהו זה בעת המאבק המסורתי בבוקר על מקום חניה בעיר. האינסטינקט הקיומי משעבדו ואינו מתיר לאדם לפעול בהתאם להכרה המקובלת עליו. גם בני ישראל היו משוכנעים, שלאחר מאורעות ים סוף איתנה אמונתם, על כל המשתמע ממנה. והנה בניסיון המים המרים, גילו כי לא כך הוא, והינם משועבדים לתנאי הסביבה הלוחצים. כך מהווה כל ניסיון תוספת תירגול, סוג מיוחד במינו של התעמלות רוחנית, המחזקת את שרירי הנפש ומעצבת את רוח האדם.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וזכרמה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיוון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יעקב בן ג'ולייט
יהודית בזז בת מרים
זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
כל עם ישראל

יג' שבט תשס"ט 07/02/2009

פרשת בשלח שבת שירה

הפטרה: (ס) "ותשר דבורה"- שופטים פ' ה
(א) "ודבורה אשה נביאה"- שופטים פ' ד-ה

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:43	17:49	18:31
ת. אביב	17:00	17:45	18:27
חיפה	17:00	17:45	18:27
ב. שבע	17:03	17:48	18:30

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

האם הנשים חייבות בברכת הגומל, והאם יכולה לברך בלילה, ומה בדבר בפני נשים?

! שאלה:

להלן סיכום ההלכה ע"פ קונטרס וכל החי"ם שנכתב ע"י הרה"ג שמואל פנחס:

! תשובה:

גם הנשים חייבות בברכת הגומל, ועליהן לברך אחר הלידה או באותם מקרים הנוהגים לברך, ותעמוד בעזרת נשים ותברך בפני עשרה אנשים, ויכולה אף לברך בלילה בליל הברית בלימוד הזהור (ברית יצחק) כנהוג אצל הספרדים. ויש חלק מבני אשכנז שנוהגות הנשים לברך, ויש שנהגו שאין האשה מברכת הגומל.

אין אשה יכולה לברך בפני עשר מחברותיה, והנוהגות כן- עוברות על ברכה לבטלה, ויש למחות בידן.

סיום ש"ס בחמש דקות

באחד הימים הודיע רבי זליג ראובן בענגיס זצ"ל לבני ביתו, שהוא עומד לערוך סיום ש"ס נוסף. בני ביתו הופתעו, שכן נוהג היה לסיים את הש"ס מידי אחד עשר חודש, ולערוך סעודת סיום, ועתה לא חלפו מן הסיום הקודם אלא חמישה חודשים בלבד. פליאה נוספת הייתה להם, הרב ערך סיום זה בשמחה בלתי ניתנת לתיאור, עיניו נוצצות, ופניו קרנו והביעו עליצות מיוחדת במינה ואושר רב ניכר על פניו.

הנוכחים התפלאו, לא היה זה הסיום הראשון שערך, ובוודאי שזהו לא הסיום העשירי, עשרת פעמים כבר הרב סיים את הש"ס, ולשמחה גדולה מה זו עושה? לאחר דקות ארוכות העז מאן דהו לשאול את הרב. ועל כך השיב להם ר' זליג: "סיום זה אני עורך לאחר שגמרתי את הש"ס בחמש דקות".

"לסיים ש"ס בחמש דקות?!" הקשה מישהו. "כן" - נענה ר' זעליג ראובן בעליצות - "בחו"ל, נהוג, שכאשר מזמינים לשמחה כלשהי ונוקבים בשעה מסוימת, השעה היא שעה, והזמן הוא זמן. ואילו כאן בירושלים הדיוק הוא מצוי פחות, והרי נופלות פה חמש דקות ושם חמש דקות עד שאוכל לגשת לתפקידי כסנדק או כמסדר קידושין. קבעתי איפוא סדר מיוחד לאותן "חמש דקות" שכוחות, ובאותם רגעי המתנה אלו, למדתי את הש"ס בעל פה, וכעת זכיתי לערוך את סיום הש"ס של דקות ההמתנה!".

ניתן לרכוש את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים

במחיר הפחות מעלות ההדפסה!
ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד
ומלווים בהסכמותיהם של גדולי ישראל
הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון
למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

יקרה מפנינים

בשעה טובה אנו עומדים בעז"ה יתברך
להוציא לאור לזיכוי הרבים את הספר
"יקרה מפנינים" - חלק ג'

המרכז בתוכו את תוכן העלונים הרבים המוצאים מידי שבת בשבתו. בנוסף יכלול קונטרס זמירות ופיוטים.

הספר מלווה בהסכמתם של גדולי הדור:

הרה"ג עובדיה יוסף, הרה"ג אליהו בקשי דורון,
הרה"ג יצחק יוסף, הרה"ג שמואל פנחסי

הספר מחזק מאוד באמונה וביטחון ומחדיר בלב
הקוראים את אהבת ה' יתברך.

למעוניינים להנציח את יקירם, לרפואה, לזיווג הגון,
לזרע קודש בר קיימא, לחזרה בתשובה, לפרנסה
ולכל מטרה אחרת - נא לפנות לליאור 050 6615031

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו
בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ
לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים,
טבריה והצפון- במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם
ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י
מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת
העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!!
היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם.
למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס
או להפקיד ישירות לחשבון 678-027989/58 (בנק לאומי)

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

רבי יצחק אביחצירא זצ"ל: נולד בבבוביני במחוז עיר תפילת שבמרוקו ב-1876. נודע גם משחר ילדותו כעילוי ובעל כשרון רב. נודע גם כבעל מופת ובמעשה ניסים והעריצו היהודים והגוים כאחד. פעל רבות למען יהודי מרוקו ובמיוחד למען ישיבתו של אביו. נדד רבות ממקום למקום כדרכו בקודש לצורך גיוס כספים. נרצח ע"י מוסלמי ב-י"ד שבט 1912 בהיותו בן 36 ציונו על יד כפר תולאל. יום פטירתו, הוא יום עליה המוני. רבים עולים לציונו וזוכים לראות ישועות. לא רק יהודים אלא אף גויים מעריכים את גדולת קדושתו, הם מאמינים כי הוא איש צדיק בעל מופתים, ואף מינו שומר קבוע שניצב בסמוך לציונו.

אביו: הצדיק ר' יעקב זצ"ל.
מספריו: יתולדות יצחק.

על מיתתו הטרגית מסופר כי באחד מימי שישי באחת מנסיעותיו הרבות הגיע למקום שנקרא בו דניב. מטרתו הייתה להתרים מאנשים המקום כספי צדקה לישיבה, בצאת מן העיר אירע מקרה מוזר שהפתיע את התושבים, בדרך כלל הרב לא יוצא למסעות בימי שישי. והנה, פונה אליהם ר' יצחק ואמר שהוא רוצה להגיע למקום בשם בראקה (הסמוכה לתולאל), תמהו הנוכחים: "מדוע רוצה כבוד הרב להגיע למקום שהוא ידוע כמקום זר ליהודים ורבות בו הסכנות, ובוודאי שלא ימצא שם יהודי אחד?". למרות כל שאלותיהם לא השיב להם דבר, ועמד על שלו.

יצא ר' יצחק עם שיירה שעברה דרך המקום. אחרי נסיעה ממושכת נפרד מאליהם ויצא לדרכו, לא עבר זמן רב ובדרכו פגע בו מוסלמי אכזרי וצעק לעברו שהוא יהרוג אותו! רבנו לא נבהל ממנו ושם ביטחונו בה', "אתה יודע, קח את הפרדות ואת הכסף ואל תהרוג אותי" אמר לו, אבל המוסלמי שהיה צמא לדם יהודי לא התרצה בכך, הוא הוציא חרב ושלף אותו לעברו של הרב ואמר: "אפילו אם תיתן לי כל הון שבעולם אני אהרוג אותך", ביקש הרב מהמוסלמי שיאפשר לקרוא קריאת שמע קודם שיעשה את מעשהו, קרא הרב קריאת שמע ובסימומה נעץ המוסלמי יימח שמו וזכרו את החרב בליבו של הרב ונהרג על קידוש ה' ונשמתו הטהורה עלתה לשמי מרום. אחרי מותו היה מובן לכל, מדוע רבי יצחק ביקש להגיע לעיר בראקה, יהודי תולאל לקחו את גופתו וקברו אותו בבית החיים בעיר.

מסופר על הרב כי פעם נסע עם שמשו לעיירות במחוז מראכש, לצורך גיוס כספים להחזקת בני המשפחה לומדי תורה. בהגיעו לאחד הכפרים בו גר גביר שהיה רגיל לקבל את פני הרב ועושה למענו כל מה שצריך. משום מה הפעם, הגביר, שלא כדרכו לא יצא להקביל את פני הרב, אחדים מבני העיר יצאו לקבל את פני הרב אך הגביר בלט בהעדרו.

הרב הסתכל אנה ואנה אולם הגביר לא נראה באזור. כיוון שלא ראהו החליט הרב ללכת לביתו לפשר סיבת אי בואו, באומרו שמא הוא חש לא בטוב, או שמא קרהו משהו. הגיע הרב לביתו ונכנס פנימה עם הקהל שהקביל את פניו. נכנסו לביתו ומצאו את בעל הבית כשהוא מתחבא באחד מחדרי הבית. שאל הרב את בעל הבית: "מה קרה?". העשיר ענה: "הערבי השליט של הכפר הטיל עלי לתת לו ממון בסכום עצום ואין לי מאין לתת לו את הכסף הנדרש", והוסיף, "על אף היותי אדם עשיר, איני יכול לגייס את כל הסכום הנדרש על ידי. ואני יודע שהלילה הוא יהרוג אותי אם אני לא אכין לו את כל סכום הכסף".

ענה רבי יצחק: "וכי לדעתך החדר יציל אותך? הרי אם ירצה להרוג אותך הוא יעשה זאת גם בתוך החדר. אם כן, מדוע אתה מתחבא? צא מהחדר" ציווה הרב ומיד העשיר שהאמין ברב בכל כוחו יצא מהחדר. אמר הרב לבעל הבית: "מרגע זה התנהג כדרכך ועשה מה שהנך רגיל לעשות, אל תדאג כלל ויהיה בסדר". "מה יהיה בסדר?" שאל. אמר לו: "אני אומר לך שיהיה בסדר". חלפו דקות מספר ולבית העשיר הגיעו בני העיירה עם מאכלים ומשקים בידיהם כדי להיות במחיצת הרב ולשמוח עמו.

לאחר תפילת מנחה שאל הרב: "האם יש לכם תוקע טוב בעיירה?". ענה לו אחד מהאנשים שנכח במקום: "כן, אני תוקע טוב". אמר לו: "אם כן, לך והבא שופר לכאן". חלפו דקות והלה הביא שופר. כשראה אותו הרב, אמר לו: "בא עם את השופר ועמוד ליד". בא ועמד לידו. אמר הרב: "כשאני אומר לך לתקוע- תקע". כאמור היה זה לאחר שהתפללו כל הנוכחים עם הרב את תפילת מנחה. אמר הרב לתוקע: "תקע". החל התוקע לתקוע אך הוא לא הצליח להשמיע אפילו קול אחד.

בראות הרב כי התוקע אינו מצליח לתקוע, אמר בתמיהה: "לגוי הממזר הזה יש כל כך הרבה חיים ארוכים?". פנה לתוקע ואמר: "תן לי את השופר". נתן התוקע לרב את השופר, תקע הרב ואמר לנוכחים בסיום התקיעה: "הכל בסדר, גמרנו, המשיכו בשמחה שלכם".

בסביבות השעה תשע בערב כאשר הרב היה עדיין ששה בבית, לפתע בא ערבי אחד שהיה ידידו ומכירו של בעל הבית, ונקש בחוזקה על דלת. כל הנוכחים חשבו, כי זה בוודאי העריץ שבא לקחת את הכסף. אולם היות והרב אמר שיהיה בסדר- לא חששו יותר ופתחו את הדלת. נכנס הגוי פנימה לתוך הבית, ניגש לבעל הבית ואמר לו: "תשמע! נס גדול אירע עימך. העריץ היה יושב עם אנשים בחדרו, כאשר הוא מספר לכל על הכסף הרב האמור להגיע אליו. לפתע נשמע קול ירי וכדור פגע בו והוא נפל מת על הרצפה. המולה רבה פרצה בחדר- אולם לא ניתן היה להבחין מהיכן הגיע הכדור".

על פי תיאור הגוי, ירי הכדור היה במדויק בזמן בו הרב תקע בשופר- והוסיף: "לאף אחד לא ידוע מאין נורה הכדור שפגע בראשו והרגו במקום". בהישמע דבר מותו של העריץ וגודל הנס שאירע, החלה במקום שמחה רבתי שנמשכה שלושה ימים, במהלכן גייס הרב כספים לטובת לומדי תורה בעיר מגוריו שבמחוז תפילת.

ה' ילחם לכם- ואתם תחרישון

בעלון "מעין השבוע" הובא סיפור מופלא שכתב הסופר מנחם מיכלסון לפי ספרו "הלל ממוצב המזח" המלמד אותנו מהי משמעות הפסוק "ה' ילחם לכם- ואתם תחרישון" ואת המשמעות העמוקה "ואפילו חרב חדה מונחת על צווארו של האדם- אל יתיאש מן הרחמים" ומהי כוחה של תפילה היוצאת מעמקי הלב וקריאת תהלים מה רב כוחו:

היום השלישי למלחמת יום-הכיפורים. הלל אונסדורפר וארי גסנר, חיילים בסדיר, חובשי כיפות, נשלחו לעמדה הצפונית של "מוצב המזח" הסמוך לתעלה. עמדתם שלטה על עמדת הש"ג שבכניסה למוצב מכיוון היבשה. הם גלגלו ביניהם שיחה. העלו זיכרונות משותפים מהישיבה התיכונית שבה למדו. אחר-כך ניסו להפיג את המתח בהשערות על אורכה של המלחמה. "זה סיפור לא פשוט", אמר הלל, "ראה כמה הרוגים ופצועים יש לנו כאן. מספר הלוחמים הבריאים במוצב מגיע עכשיו לחמישה-עשר בלבד".

ארי היה אופטימי יותר: "הסיפור לא יכול להימשך יותר משבוע. בשמחת-תורה אי"ה נהיה בבית, כשהכול מאחורינו" - "שמחת-תורה? של איזו שנה!", הפטיר הלל בחיוך חמצמצ. כל אותן דקות שרר שקט נדיר מסביב. על-אף השקט חשו הלל וארי כי בכל רגע משהו עומד להתרחש. "אולי נאמר תהילים?", הציע לפתע הלל. "תהילים?!", שאל ארי. "כן, תהילים!", חזר הלל. "אתה יודע תהילים בעל-פה?", שאל ארי. "נוכל להתחיל בפסוקי דזמרה, שמתפללים בתפילת שחרית כל בוקר", השיב. ארי חייך: "יש לך משהו טוב מזה לעשות?", הקשה הלל. ארי חכך בראשו. "האמת? לא".

השניים החלו באמירת המזמורים. תחילה אמרו כל אחד לעצמו. אחר-כך החליטו לשכלל את השיטה. כל אחד קרא פרק בקול רם, בעוד חברו אומר עמו בלחש, אך עיניו מרוכזות בנעשה סביב. כך לסירוגין. פעם הלל אומר בקול וארי משגיח על הנעשה, ופעם להפך.

בתוך כך החלו המצרים לחדש את התקפותיהם על המוצב. הם הפגזו אותו באש ארטילרית. חוליות קומנדו מצריות אף ניסו מדי פעם לחדור מדרום, ממערב ומצפון. ניסיונות אלו סוכלו באש לוחמי המזח. במקביל ניסו כוחות מצריים, שחדרו אל תוך סיני, לחצות את צומת הדרכים פגישה-לקסיקון, כדי להגיע למוצב. בשלב מסוים, כשהגיע תורו של הלל לומר פרק בתהילים, שמע לפתע את ארי זועק מעברה השני של העמדה. "הלל! בוא הנה מהר! תראה מה קורה שם!".

הלל רץ אליו ושערותיו סמרו. שיירת טנקים ומשאיות נעה בכביש המוליך אל המוצב. בינה לבין המוצב לא היה דבר שיכול היה לחסום את דרכה. מרחק הנסיעה היה של דקות אחדות. הלל וארי חשו בבירור, אפילו במעין השלמה, כי אלה רגעי חייהם האחרונים. ארי, מבועת עד עמקי נשמתו, החל להספיד את עצמו במין הומור שחור. "בטח ראש-הישיבה יבוא אלינו הביתה כדי לנחם. בהתחלה הוא יישב בצד, ייאנח, יבכה. אחר-כך יספר עלי איך הייתי בסדר".

ארי לא סיים את המשפט ופרץ בבכי מר. גם עיניו של הלל מלאו דמעות. גרונו נשנק ובקושי יכול היה להוציא מילה מפיו. ואז החליט לומר פרק תהילים נוסף, אולי האחרון בחייו. הוא הביט קדימה, אומד את הזמן שיידרש לשיירה להגיע אליהם, ואמר את הפרק לאט-לאט, מילה במילה. בפעם הראשונה בחייו חש מהי תפילה, שהלב מנסה להבין כל מילה היוצאת מן הפה. "למנצח מזמור לדוד. יענך ה' ביום צרה, ישגבך שם אלוקי יעקב. ישלח עזרך מקודש ומציון יסעוך..."

כשהגיע לקראת סוף הפרק, עצר לשנייה, ואחר-כך, בהתעוררות עצומה, זעק ממעמקי נשמתו: "אלה ברכב ואלה בסוסים, ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר. המה כרעו ונפלו, ואנחנו קמנו ונתעודד. ה' הושיעה המלך יעננו ביום קראנו". ואז, בדיוק כשיצאו מילים אלו מפיו, נשמע לפתע רעם אדיר. מול עיניהם התעופפו באוויר הטנק המוביל בשיירה והמשאיות שאחריה. כאשר נחתו על הקרקע, עלתה מהם להבה אדומה גדולה. ענן האבק שקע והילל וארי לא האמינו למראה עיניהם. כל השיירה סבה על עקבותיה וניסתה להימלט מהמקום. אבל באותן שניות נפתחה עליה אש כבדה מהצד המצרי שמעבר לתעלה. אש זו הדליקה משאית אחר משאית, טנק אחר טנק. השיירה המותקפת השיבה אש לצד המצרי וגרמה אבידות כבדות ליורים.

כעת היו הלל וארי מבולבלים לגמרי. השיירה הייתה מצרית, והאש שנורתה לעברה גם-כן הייתה מצרית! כעבור זמן לא-רב נפתרה התעלומה. התברר, כי שעות אחדות לאחר שהמצרים חצו את התעלה ונכנסו לתוך סיני, פיזרו מוקשים לאורך הכביש המוביל למוצב, כדי שכוחות שריון של צה"ל לא יוכלו לחבור אל המוצב. נראה כי פעולה זו נשכחה מהם, או שהיה ליקוי בתקשורת בין היחידות, ושיירת המצרים עלתה בטעות על המוקשים שהניחו אחיהם. עמיתיהם שמעבר לתעלה סברו כי הדי ההתפוצצויות הם קולות ירי של שיירה ישראלית הפותחת עליהם באש. לפיכך ירו עליה, וזו השיבה לעברם אש.

"המה כרעו ונפלו, ואנחנו- קמנו ונתעודד!", שב וקרא הלל בקול גדול. שטופי דמעות נפלו ארי והילל זה על צווארו של זה ופרצו בבכי תמרורים, הפעם בכי של פורקן. כשהתעשתו אמר הלל לארי: "עכשיו אני מבין את הפסוק: ה' ילחם לכם ואתם תחרישון".

הרב שמואל דרזי. בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתאי בן חזלה ז"ל
---	--	---	---

עלון מס' 210

אסור לקרוא בשעת התפילה. נא לשמור על קדושת הגיליון.

פני עין חמד

יזכר לאלור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

יתרו- ידעת היום, והשבת אל לבבך

"וישמע יתרו כהן מדין חותן משה"

"וישמע", מה שמועה שמע ובא? קריעת ים סוף, ומלחמת עמלק, "יתרו" שבע שמות נקראו לו: רעואל, יתר, יתרו, וכו' "יתר" על שם שיתר פרשה אחת בתורה, "יתרו" לשנתגייר וקיים המצוות, הוסיפו לו אות אחת על שמו, "חובב" שחבב את התורה.

התורה רואה ביתרו כדוגמא מופתית, וכאישיות דגולה, משום תפניתו החדה, לאחר החלטתו הנחושה כשהבין ושמע שאכן יש אמת בעולם, וכשגילה אמת זו- דבק בה, ולכן נוספה לו אות בשמו, ופרשה שלמה נכתבה אודות אישיות זו כדי שנלמד ממנה.

אלא שאם כן, קשה להבין מדוע התורה עוברת מאותם שבחים וקילוסין, לדברי פחיתות וגנאי לכאורה, כאשר מזכירה את עברו הקודם ואומרת: "כהן מדין", הוא כומר לפולחן אלילי, ומזכירים לו עוונותיו הראשונים? אלא כשנתבונן נראה שגם תואר זה, לכבוד הוא ומעלה, שכן יתרו במעמד של כהן, זכה ורווה מכבוד והערכה, כנאה לאיש כזה, היה משמש למנהיג רוחני שהכל סרים למשמעו. זוכה להיות ממקורבי המלכות ושרי המדינה. וכששמע וגילה את האמת, ידע והכיר אמת זו, נטש את כסאו, ויתר על כבודו, וניתק עצמו מסביבתו, כשמותיר את כל עברו הפורה מאחור.

ובעצם דבק בעם ישראל לא בשל קרבתו המשפחתית של משה שהפך למנהיגם של ישראל, שהרי כל האידיאולוגיה ומצע חירות עליה מדבר משה, לאדם מן הצד נראה מוזר ומשונה. בסך הכל מדובר בקבוצה או תנועת פועלים, מוכים ושפופים החפצים לפרוק עול שעבוד מעל צווארם, ועל כן מחפשים נתיב לחירות, לברוח מאותו מלחציים ושעבוד של מעצמה גדולה וחזקה כמו מצרים. עד כמה נראה לא הגיוני, שאיש ערל שפתיים, ללא ניסיון דיפלומטי רוצה לשכנע אדם נוקשה כמו פרעה, לשחרר אותם ולהוציאם חוץ לגבולות המדינה, ועוד מתכנן משה להוציאם למדבר לוהט וצחיח, ומנין מזון לעם, מנין יספק בזמן אוכל לשש מאות אלף רגלי, כשבתוכם גם עולל ויונק טף ונשים? האם אין כאן סכנת שמד ושואה טוטלית?

אדם כמו יתרו איש אינטלקטואל, בעל שיעור קומה, מבין וחושף את האמת הוא פוסק ומחליט ללא שום פחד וסכנה, רואה את יד ה' המנחה בצורה אל טבעית את העם קם ואומר: "עתה ידעתי כי גדול ה' מכל האלהים". כולם אצל אומות העולם שמעו וראו, ואף ידעו את האמת, אלא שידיעה לחוד ועשיה לחוד. התורה מצווה אותנו: "וידעת היום, והשבת אל-לבבך"- היות ולא תמיד אדם היודע את האמת, יודע וגם מסוגל לבצע. וזו היתה מעלתו של יתרו, ששמע מה שכולם שמעו, אך הוא שונה מכולם, ששמע ובא.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט- זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה- זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
שמאל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענית בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת האובה
יגאל רפאל בן אורה מונאבאר
כל עם ישראל

14/02/2009		כ' שבט תשס"ט	
פרשת יתרו			
הפטרה: "בשנת מות" - ישעיה פרק ו'			
ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:49	18:01	18:38
ת. אביב	17:06	17:58	18:34
חיפה	17:06	17:58	18:35
ב. שבע	17:09	18:01	18:38

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

שואל ומשיב בהלכה – ניפוי קמח

שאלה: ?

האם חובה לנפות את כל הקמח קודם השימוש, או די במדגם בלבד? ומה הדין אם שכח ולא ניפה? וכיצד שומרים על הקמח של יתליע?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

קמח החייב בניפוי, חובה לבדוק את כולו על ידי ניפוי כדין, ואין להסתפק במדגם בלבד, אפילו נלקחו כמה מדגמים מכלל הכמות ונמצאו נקיים לחלוטין. אכן כשמנפים את הקמח היטב, אפילו חלקו נמצא מתולע, השאר שהוא מנופה, מותר באכילה בלא פקפוק.

לחם או בצק שהוכנו ונאפו מקמח שלא עבר ניפוי, אם נותר מאותו קמח בודקים את הנשאר, אם נמצא נקי מותר באכילה. ואם נמצאה בו אפילו תולעת אחת, יש להחמיר ולא לאכול מאפיה זו. ואם לא נשאר מן הקמח כלל בדיעבד מותר האכילה. קמח שעבר ניפוי כדין, כעבור יממה יש לנפותו שנית לפני השימוש, אך אם אוסן הקמח במקרר ניתן להשתמש בו בלא ניפוי שנית עד שבוע ימים. ואם אוסן במקפיא- אין צריך שוב ניפוי כלל.

בחירת מוהל וסנדק

מספרים על הגאון הצדיק רבי יעקב מוצפי זצ"ל שהיה מקפיד מאוד על מוהל וסנדק שיהיו יראי שמים. וסיפר פעם על חכם עובדיה צדקה זצ"ל שהיה איש החסד, ורודף אחר צדקה ומצוות. שנשאל פעם "במה זכית לכל החסידות ולכל המעלות הטובות האלו?". ענה חכם עובדיה "אני בבחינת חומץ בן יין, והייתי צריך להיות הרבה יותר חסיד וירא שמים ממה שאני טיפה מן הים הגדול, וכל זה למה, מפני שהסנדק שלי היה הגאון חכם רבי יוסף חיים, בעל ה'בן איש חי', והמוהל שלי היה אחיו, ועד כמה שהסנדק והמוהל קובעים את מהלך החיים של הנולד אין לשער ולתאר, ולכן אני אומר שלא הגעתי לכלום ממה שאני הייתי צריך להגיע". כך היה מסיים את סיפורו "בחרו לכם מוהל וסנדק ירא שמים, לטוב לכם ולילדיכם כל הימים".

אסור להתמיץ!

ביום רביעי הקרוב יתקיים שיצור
בית-הכנסת בצ'ון חמד בשעה 20:45
המחזה המרתק הרב צביאלי בן-3 אצרכים

יקרה מפנינים

בשעה טובה אנו עומדים בעז"ה יתברך
להוציא לאור לזיכוי הרבים את הספר
"יקרה מפנינים" - חלק ג'
המרכז בתוכו את תוכן העלונים הרבים המוצאים מיד
שבת בשבתו. בנוסף יכלול קונטרס זמירות ופיוטים.
הספר מלווה בהסכמתם של גדולי הדור:
הרה"ג עובדיה יוסף, הרה"ג אליהו בקשי דורון,
הרה"ג יצחק יוסף, הרה"ג שמואל פנחסי
הספר מחזק מאוד באמונה וביטחון ומחדיר בלב הקוראים
את אהבת ה' יתברך.
למעוניינים להנציח את יקירם, לרפואה, לזיווג הגון, לזרע
קודש בר קיימא, לחזרה בתשובה, לפרנסה ולכל מטרה נא
לפנות לליאור 050 6615031

כלכלה? חינוך? ביטחון?
מה עוד נשאר? מה יש להציע?
יוקרן הסרט 'גוג ומגוג'

אמונה
יצחק
שלם"א

במבשרת ציון
באולם מבשר טוב

רח' האורן 50

דני כניסה
בהשלים

ביום ראשון כח' שבט 22/02/09
בתיחת שערים 19:30 תחילת התוכנית 20:00

הערב
מאובטח

בחסות מדרשית "שלום לעמי" יפניני עין חמדי

שדור חי באתר וב'שופר ניווטל' 054-4007779

WWW.SHOFAR.NET

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

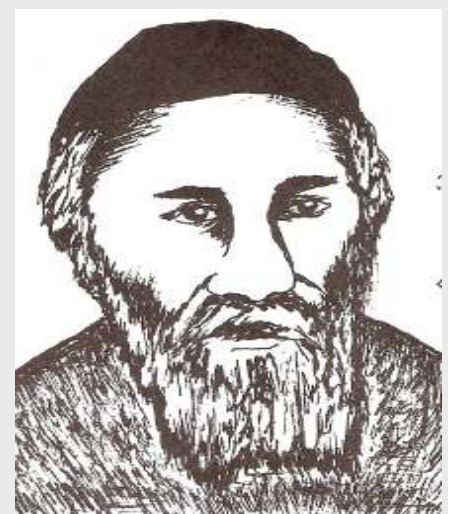
ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

רבי ישראל ליפקין מסלנט (סלנטר) זצ"ל: נולד בזאגור בליטא ב-ו' חשוון 1810 לאביו רבי זאב וואלף ליפקין. מייסד תמונת המוסר. שמו בלידתו היה ליפקין, אבל כיוון שלמד בישיבה בסלנט קראוהו על שמה. נחשב לעילוי עוד בצעירותו. **גאון אדיר. ענוותן. דרשן מופלא. ירא ה', עובד אלוקים אמיתי.** העמיד תלמידים רבים, ומתורת המוסר שלו יצאו שיטות מוסר שונות, וביניהן שיטות המוסר של ישיבת קלם, ישיבת נוברדוק וישיבת סלבודקה. נפטר ב-כ"ה שבט 1883. חי כ-73 שנים.

ר' זאב וולף ליפקין-אביו של ר' ישראל

בגיל רך ביותר נבטו בנער ישראל ניצני גאונות. הוא התברך בשכל ישר וזך, בתפיסה מהירה. כל מה שראה או שמע פעם אחת ויחידה- היה נחרט בזיכרונו. גם אהב להעמיק את עיונו בכל עניין ולהבינו כהלכה. היה מחדש ביאורים וסברות בטוב טעם ודעת. **כשמלאו לו חמש שנים, כבר ידע בע"פ חמישה חומשי תורה. בהיותו כבן עשר שנים בלבד, כבר היה בקי ברוב סדרי הש"ס עם המפרשים הראשונים והאחרונים.**

פעם אחת בהיותו כבן עשר, דרש בבית-המדרש הגדול שבזאגור, דרוש עמוק בהלכה, במעמדם של כל חכמי העיר, והתנצח עימם במלחמתה של תורה, הם מקשים והוא מתרץ, עד שעמדו כולם פעורי פה והשתוממו לנוכח גאונותו וחרפותו של הנער. **כשמלאו**

לו 12 שנים, היו כל תושבי זאגור משיחים בו. הילד העילוי בכישרונותיו היה מעורר השתאקות והשתוממות. ביקש אביו לחושכו מן הפרסום, ושלחו להסתופף בצילו של ידידו הגאון ר' צבי הירש ברוידא, רבה של העיירה סלנט, שהיה מפורסם בגאונותו וצדקותו. נשא בגיל 14 את ביתו של רבי יעקב הלוי אייזנשטיין. ב-1840 נקרא לוויילנה להיות שם ראש הישיבה של ר' מיילא. לאחר מכן בנה ישיבה חדשה במגרש העיר זאריצ'י. ב-1857 עבר ר' ישראל לגרמניה, שם הוא התיישב בקניגסברג. מגרמניה הוא הפיץ כתב עת בענייני האתיקה היהודית. ב-1879 ייסד כולל בעיר קובנה, רוסיה בה למדו כ-150 תלמידים. רבים מהם הפכו לרבנים ידועים. משם, ב-1880 עבר לצרפת כדי להפיץ את תורתו ושיטתו אף במערב אירופה. שהה זמן מה בצרפת. שנתיים מאוחר יותר, חזר לעיר קניגסברג שבפרוסיה, שם נפטר.

מכתביו: יאגרת מוסר- מאמרים ומכתבים בענייני הלכה ומוסר יאמרי בינה יאבן ישראל יאור ישראל יחוט המשולש- חיבור הלכתי. רבותיו: רבי צבי ברוידא. רבי יוסף זונדל. מתלמידיו: ר' יעקב יוזפא. ר' יצחק בלאזר. ר' שמחה זיסל בקלם.

לאחר הבר-מצווה שלו חיבר ר' ישראל חוברת עם חידושי תורה מופלאים. ע"פ הצעתו של ר' צבי הירש, **שלח ר' ישראל את החוברת אל הרה"ג עקיבא איגר כדי שיעיין בה ויחוה את דעתו.** כשקרא ר' עקיבא את החוברת, אמר מתוך השתוממות והתפעלות: "אכן, זהו זקן שקנה חוכמה! בחריפותו ובבקיאותו יכול הוא להתחרות עם רבים מגדולי הדורות שקדמונו, ואנוכי לא ידעתי שבסלנט שוכן גאון כזה!".

נכספה נפשו של הגאון לדעת מי הוא הגאון האדיר ששלח אליו חידושי תורה אלה, אשר עד עתה לא ידע את שמו ולא שמע אודותיו מאומה. לאחר פרק זמן, נזדמן אחד מתושבי העירה סלנט לעיר פוזנ'. נכנס אותו יהודי למסור לו פריסת שלום מר' צבי הירש רבה של סלנט. בהזדמנות זו התעניין הגאון ושאל את האורח: "האם אתה מכיר בסלנט ת"ח בשם ר' ישראל?"- "כן", השיב האורח והוסיף, "גאון זה הוא **עדין נער צעיר לימים, וזה עתה מלאו לו 13 שנים.**" "כל כך צעיר?", השתומם הגאון, וסיפר לאורח על החוברת ששלח אליו תלמיד חכם זה שכולה גאונות שבגאונות.

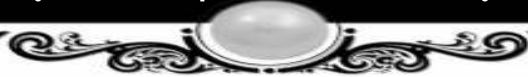
פעם אחת עלה בידי ר' ישראל לתרץ קושיה חמורה, שכל תלמידי-החכמים בסלנט התחבטו בה ימים רבים ולא הצליחו לתרצה. פני כולם זרחו מאושר כששמעו את תרוצו שנפלא של ר' ישראל. אולם לפתע נבהלו כולם בראותם את ר' ישראל נופל ומתעלף. כשהעירוהו מעלפונו ושאלוהו לסיבת הדבר, השיב: "אם חנן אותי הקב"ה בכישרונות כאלה, עד שעלה בידי לתרץ קושיה כה חמורה- הרי יהיה כלפי תביעה כפולה ומכופלת מדוע איני מחזיר את כל העולם בתשובה!".

בשנת תר"ח התפשטה ל"ע מגפת הכולרה בוויילנה. ר' ישראל החליט שאין עתה הזמן להסתגר בד' אמות של תורה, אלא חובה על כל אדם לצאת ולעזור לחולים ככל האפשר. הוא ייסד ועד שנטל עליו את כל תפקידי העזרה וארגן את עבודת ההצלה. הוא שכר בית-חולים מיוחד אשר הכיל כ-1500 מיטות, שיוכל להכיל את החולים הרבים. הרופאים התנדבו לעבוד ללא כל שכר, אולם עם כל זאת היה הדבר כרוך בהוצאות אדירות. ר' ישראל לא נרתע מהעול הכבד, והיה מסתובב בעצמו על פתחי הנדיבים כדי לאסוף תרומות וכספים. עם כל זאת, היה דואג שיהיה בקופה אך ורק כסף להוצאות של שלושה ימים, ואמר שמעבר לכך צריך לבטוח בקב"ה.

הוא אסף כשבעים צעירים מתלמידי החכמים שבוויילנה, שעבדו בתורנות יומם ולילה ושימשו את החולים הרבים. באורח פלא לא נדבק אף אחד מאנשי הצוות שבבית-החולים במחלה, על אף שהמחלה הייתה מאוד מדבקת. וכולם ראו בכך מופת של ר' ישראל, שכן הוא הבטיח להוריהם של הצעירים שכולם יחזרו לבתיהם בריאים ושלמים.

עוד מעשה עם הרב רבי ישראל מסלנט זיע"א, שסר פעם אחת ביחד עם חברו ר' מרדכי מלצר לבית כנסת קטן אחד, באחת הסמטאות שבוויילנה להתפלל תפילת מנחה. ר' מרדכי נטל מתוך הכיור שבבית הכנסת בשפע ובהידור, ואילו ר' ישראל הרטיב מעט את ידו וכמעט לא השתמש במים. שאלו ר' מרדכי בתימהון: "האם אין כבודו נוהג ליטול ידיו לפני התפילה?" "כן", השיב ר' ישראל, "גם אני רגיל להדר בזה, אבל כפי הנראה לי יש בבית מדרש זה מספר מסוים של מתפללים ולא שכיחים בו אורחים. השמש בודאי מכוון להכין מים לפי צורך המתפללים הקבועים, ואם אנחנו נבזז הרבה מים, עלול חסרונם להיות ניכר לאחד הגבאים, והלה יתרעם על השמש ויעכב לו את משכורתו. ונמצאנו אנחנו חייבים בקיפוח פרנסתו".

מאמרותיו: יכל זמן שהנר דולק אפשר עוד לתקן!

אי אפשר שלא להודות לקב"ה על הניסים הפוקדים אותנו יום וילילה. אך לפני מספר שבועות בודדות. הסתיימה המלחמה. במהלכה ראינו ניסים גלויים הן בעורף והן בחזית. במשך ימי הלחימה **נורו לעבר ערי הדרום מעל 520 טילים!**, כמחציתם טילי גראד, העלולים לגרום להרס רב ולאבדות בנפש במקרה של פגיעה. רק שלושה מהם היו קטלניים, ורובם הותירו אותנו עם סיפורי ניסים. כאן פגיעה ישירה בבית, שיושביו יצאו ללא פגע. שם פגיעה בגן-ילדים, שהיה ריק מתלמידים. פה פגיעה בבית-ספר, שאף הוא היה ריק באותה שעה. אף בחזית, החיילים שחזרו לביתם עמוסים בסיפורי ניסים.

להלן אחד מהסיפורים הרבים כיצד הייתה יד ההשגחה העליונה לבלתי יצליחו אותם בני העוולה לפגוע בנו: כאשר חיילנו נכנסו לאחד מהבתים, מבחינים הם באדם היושב על כסא כאשר שטיח פרוש לפניו. עקב חששות ניכרים כי האיש ממולכד, התבקש הלה ע"י החיילים להרים את החולצה שלבש (כדי לוודא שעל גופו לא נמצאים חומרי חבלה). אולם הוא סירב לעשות כן ואמר שאם הם רוצים לבודקו- עליהם לעשות זאת בעצמם. אולם הם חששו מפניו שמה הוא מכין להם מארב ומי יודע מה ממולכד בבית. בסיכומו של דבר אחד החיילים לאחר קבלת אישור ממפקדו ירה לעבר אותו אדם.

תוך כדי נפילת האדם ארצה, מכובד משקלו נמשך השטיח שהיה פרוש למרגלותיו. **להפתעת הכל התגלה פיר באורך של ארבעה-חמישה מטרים הוסווה מתחת לשטיח.** אחד החיילים הציץ בפתח, הוא לא האמין למראה עיניו. למטה, **נמצאו מספר מחבלים מהחמאס הנמצאים על אופנועים וממתנים בדריכות ובסבלנות אין קץ.** רק עכשיו הבינו החיילים את התוכנית השטנית ואת גודל הנס. המטרה הייתה כי **כאשר חיילי צה"ל יבואו לבדוק את אותו איש, הם ידרכו על השטיח ויפלו למטה. אותם חיילים יפגעו או ימותו מעוצמת הנפילה.** ואז המחבלים ישימו אותם על האופנועים שהיו מוכנים מבעוד מועד ויחטפו אותם חיים או מתים.

נס נוסף שדווח בתקשורת הוא על כוח של צה"ל שהתמקם באחד הבתים ברצועה, ואף-על-פי שהבית היה מתאים מאוד לצורכי הצבא, משום-מה החליט המפקד לעבור לבית אחר. זמן קצר לאחר יציאת הכוח מהבית חדרה אליו חוליה של מחבלי חמאס, ובעוד הם מנסים להתארגן ולפגוע בחייליו, **התפרץ פנימה מחבל מתאבד, שחשב כי חיילי צה"ל עדיין שוהים בו, ופוצץ את עצמו על חבריו המחבלים.**

אחת האגדות הנפוצות של ימי הלחימה מקבלת גושפנקא רבנית. בימים האחרונים **נפוצה שמועה עיקשת על אישה שהציגה את עצמה כרחל אמנו והזהירה את כוחות צה"ל מפני מטענים, מבנים ממולכדים ומארבי מחבלים בשטחי הרצועה.** הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א, הנחשב כיום לאחד מגדולי המקובלים, התפלל באחרונה כמה פעמים על קבר רחל לשלום הלוחמים. השבוע הוא נשאל כיצד להתייחס לשמועה, והשיב: **"הסיפור נכון. ביקשתי ממנה להתפלל למען הלוחמים".**

בשל מחלתו לא מסר הרב אליהו בחודשים האחרונים את שיעורו השבועי, ואת מקומו מילא בנו, רבה של צפת, הרב שמואל אליהו. בשיעור שהתקיים אתמול התייחס הרב אליהו הבן לשמועה, ואמר: "אם לא הייתי שומע את הסיפור הזה באוזניי לא הייתי יכול לספר אותו, אבל פגשתי איזה ראש ישיבה גדול שאמר לי: 'זה לא סיפור מהאוויר. אני מכיר בנאדם שזה קרה לו'. הוא גם נתן לי את השם שלו, ואז שאל: 'תגיד, זה קשור לכך שהרב אליהו יצא מבית החולים והלך לקבר רחל לפני המלחמה? הוא הלך פעם, פעמיים, שלוש, ולשום מקום אחר הוא לא הלך'."

"האמת? פחדתי לשאול את הרב", משחזר הרב שמואל אליהו, "כשאנחנו באים אליו עם סיפורים כאלה הוא תמיד זורק אותנו, אז ככה ניגשתי אליו בזירות. אני אומר לו: 'אבא, אתה יודע, מספרים שבמלחמה כך וכך היה. להאמין? לא להאמין? אמת? שקר?'. הוא מסתכל עליי ואומר לי: 'כן, זה נכון. אני אמרתי לה, לרחל: יש מלחמה, אל תמנעי קולך מבכי. לך לפני הקב"ה ותתפללי על החיילים שמוסרים את נפשם למען עם ישראל שיכו ולא יוכו'. אמרתי לו: 'אז דע לך שהיא באמת הגיעה לשם', והוא שאל: 'היא אמרה להם שאני שלחתי אותה?'. **לאחרונה הסיפור גם קיבל גושפנקא ע"י הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א.**

אחד מהכתבים שהורשה להיכנס לשטח סיפר כי חבר לקבוצת חיילים. באותה שעה התקיימה תפילה. משום מה הרגיש הכתב דחף להיכנס לאותו מקום מאולתר בו התפללו. כשנכנס, עמד ממוסמר במקומו. חיילים חילונים רבים בעלי עגילים באוזניים שבזמנים אחרים קשה להאמין שהיו נכנסים להתפלל. וכולם צועקים בקול רם: **"אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָּא. אָנָּה ה' הַצְּלִיחָה נָּא"**. "לא יכולתי שלא להתרגש" אמר. בנוסף ציין את העובדה כי ציצית השתרבבה מבעד לחולצה של רבים מהחיילים. **הרב הצבאי נאלץ לצאת להתרמה מיוחדת מישום שלא לקח בחשבון כי גם החיילים החילוניים יבקשו לעטות ציצית.**

בסיפור הצלה מופלא אחר סיפר אחד מן החיילים כי כאשר שהו הם בבית הביט מבעד לחלון. והנה רואה הוא במרחק של כחמישים מטרים את אחד הטנקים שלנו כאשר הוא מזיז את הצריח לכיוון מקום המחסה שהוא נמצא. **בטעות זוהה הבית כמקום בו מסתתרים מחבלים חמושים.** "מה לעשות?", חשב. ובהבזק של שניה הוציא מתחת לבגדיו את הציצית ומבעד לחלון הניפה. **הטנקיסט זיהה כי מדובר בציצית והסיט את הצריח, ובכך חיי הלוחמים ששהו באותו הבית ניצלו.**

בנוסף, רבים מן הפגועים שהוגדרו כפגעים קשים-אנושים שהרופאים לא נתנו להם סיכוי החלמה- מתרפאים באורך פלא. אחת מהעובדות המופלאות הנה במהלכה של המלחמה שררה אחדות מדהימה בציבור. ישיבות שמעולם לא התעניינו במלחמה פתחו את יומם בתפילה לשלום החיילים והאזרחים. **אין ספר כי לעובדה זו גורם מכריע בניסים הגדולים!** שהרי כבר דרשו רבותינו "ולא אחת בלבד" (זה שאנחנו לא אחד, זו הסיבה היחידה) "עומדים עלינו כלותינו"- האויבים ח"ו יכולים עלינו. **רק האחדות תנצח בע"י**

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתאי בן חזלה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתאי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה</p>
---	--	---	---	---	---

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים - ח ק ההלואה הצמודה

"אם כסף תלוה את עמי"

שש עשרה מילים כתבה התורה בבואה ללמד את מצוות ההלוואה: "אם כסף תלוה את עמי, את העני עמך לא תהיה לו, כנִשֶּׁה. לא תשימון עליו נֶשֶׁךְ". חלק מהן, נראות מיותרות. שכן, כדי ללמדנו חובת ההלוואה די במחצית משפט שינוסח כך: "הלוה כסף את העני, ולא תהיה לו כנִשֶּׁה". אולם, המילים הנוספות יוצרות מנגינת רקע אנושית למצווה עצמה. היהודי, שהפסוק מופנה אליו מכיר מיד את מקומו בחברה. שהוא העשיר המגיע מחברה עילית, מביט מגבוה על מבקש העזרה. האלוקים מודיע לו: **לא עמך הוא העני, אלא עמי הוא.**

אומר המדרש: אין מידותיו של הקב"ה כמידת בשר ודם. מידת בשר ודם מי שהוא עשיר ויש לו קרוב עני אינו מדוה בו רואה קרובו נטמן מפניו, שהוא מתבייש להשיח עמו לפי שהוא עני... ואם היה עשיר הכל נדבקים בו ואוהבים אותו... אבל הקב"ה אינו כן, מי הם עמו-העניים. רואה לעני ונדבק בו. כמו שנאמר "וְאֵל זֶה אֲבִיט אֶל עֲנִי וְנִכָּה רוּחִי". ואתה, שנדמה לך שהישיג הממון והכוח מעניקים לך זכויות יתר, נדרש כאן להלוות כסף למעוטי יכולת שהם עמי, הקרובים אלי ביותר דוקא בגלל שהם עניים.

די בידיעה זו כדי לשפר את האקולוגיה החברתית, לשנות מן היסוד את היחס המלווה ללווה. מילה נוספת המתנגנת בפסוק זה, הינה "את העני עמך". אומר המדרש: "את העני עמך - הִוא מְסִתֵּף בְּעַמְּךָ, כָּאלוֹ אִתָּה עֲנִי". "עמך", הינה הדרישה להזדהות רגשית עם הפונה לעזרה. לא רק לחוש לעזרתו, כי אם גם לחוש את מצקתו. כאילו אתה עני. ההלוואה היא הלוואה צמודה. **צמודה להשתתפות בצער של הלווה**, שחייה המלווה לטפח באותה שעה בלבד.

כך מצאנו שנהג אחד מגדולי ישראל במאה הקודמת: לביל חורף רוסי נקש על דלת ביתו של גביר העיירה. בעל הבית הופיע בפתח, בלבוש קל והזמין את הרב פנימה אל הבית החם והמוסק. הרב סירב. וכך אולץ העשיר להאזין על המפתן לבקשת הרב, שדרש סכום כסף גדול כדי לקנות עצי הסקה לבתי העניים שבעיירה. הלה הסכים מיד לבקשת הרב. משנכנסו וישבו בסלון החמים, שאל בעל הבית את הרב: "מדוע הכרחת אותי להאזין לדבריך מחוץ לבית, כשכולי רועד מקור?" - "רציתי" השיב הרב, "שתחוש קור מהו. ליד האח הבוהר לא תשכיל להבין, עד כמה סובלים אחיך בפרברי העיר".

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וזכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיוון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענית בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
כל עם ישראל

כז' שבט תשס"ט 14/02/2009

פרשת משפטים שקלים

הפטרה: (ו) "ויכרות יהודע" - מלכים פ' יא
(א) "בן שבע שנים" - מלכים ב' פר' יב'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:55	18:07	18:45
ת. אביב	17:12	18:04	18:42
חיפה	17:12	18:04	18:42
ב. שבע	17:14	18:06	18:44

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

שואל ומשיב בהלכה - מזוזה

אדם שעובר דירה האם הדייר החדש צריך לשלם על המזוזות שהמוכר משאיר בדירה, היות ויש סכנה להסיר את המזוזות מן הפתחים?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה:

צריך הדייר החדש מצד הטוב והישר לשלם למוכר את מחיר המזוזות. אם הדייר הנכנס לא רוצה לשלם לו עבור המזוזות, אם הם עלו כסף רב, מותר למוכר ליטול את המזוזות בזמן שיוצא. אולם המוכר את ביתו סתם, ולא התנה בחוזה שום תנאי מיוחד בקשר למזוזות שהשאיר, אין הקונה צריך לשלם לו את מחיר המזוזות. והחכם עיניו בראשו, שבבואו למוכר דירתו יתנה בפירוש שמוכר את הדירה חוץ מן המזוזות, או שיכלול דמי המזוזות במחיר הדירה. אך יש להדגיש שכל האיסור והסכנה להסיר מזוזה מן הבית שבו היה אדם מתגורר, אמור דווקא לענין המזוזה עצמה, אבל מותר להסיר את הנרתיק ואינו צריך להשאירו לדייר הבא.

מיהו בעל תפילה

בעיירה סמוכה לפרמישן התגורר יהודי עשיר, תקיף ועז-פנים. שנה אחת הודיע קבל עם ועדה כי הוא יהיה בעל-התפילה בימים הנוראים. כששמעו זאת בני הקהילה לא שבעו נחת מהרעיון, אך התיירו ממנו לסרב לו. לפיכך שלחו שלוחים אל רבי מאיר מפרמישן וביקשו את עצתו כיצד ימנעו מאותו עשיר להיות השליח ציבור. ענה להם הצדיק כי בעלי-התפילה שבסביבה נוהגים לבוא אליו ולקבל את ברכתו קודם ראש-השנה, ובוודאי יבוא גם עשיר זה, ואז יראה מה לעשות.

וכאשר צפה הרבי-כן היה. הגיע אותו עשיר ונכנס לפני הרבי. אמר לו רבי מאיר: "מצאנו בספר תהילים שלוש תפילות-תפילה למשה, תפילה לדוד ותפילה לעני". יש מי שהוא צדיק כמשה, יש מי שהוא יודע גן כדוד, ויש מי שאינו צדיק ואינו יודע גן, אבל ליבו נשבר, כעני. אתה אינך צדיק, אינך יודע גן, ובכל-זאת רוצה אתה להיות בעל-תפילה - אין לך עצה אלא להיות עני". בשמוע דברים אלו היוצאים מפי הרב זעק האיש בבהלה: "לא, לא! אינני רוצה עוד להיות בעל-תפילה".

שירת המועדים

לראשונה הקלטה של 20 שירים נבחרים לחגי ומועדי השנה, שירים יפיפיים ומקוריים מבית אבא, בנעימות ערבות לאוזן מבוצעים על ידי נעים זמירות ישראל מאיר עבוד הי"ו ומקהלת חזנים, בהקלטה מקצועית בליווי תזמורת אותנטית בת עשרה נגנים.

ניתן להשיג בטלפונים: 02-5868503, 02-6580576, 03-5793465

קלטת השירים מומלצת ע"י הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א

כלכלה? חינוך? ביטחון?
מה עוד נשאר? מה יש להציע?
יוקן הסרט 'גוג ומגוג'

אמנון יצחק
שלום"א

במבשרת ציון
באולם מבשר טוב

רח' האורן 50

דמי כניסה
בתשלום

ביום ראשון כח' שבט 22/02/09

בתיחת שערים 19:30 תחילת התוכנית 20:00

הערב
נאוטח

בחסות מדרשת ישרון לעם ייפני עין חמד

שדור חי באתר וב'שופר ניוטל' 054-4007779

WWW.SHOFAR.NET

כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

מנויים:

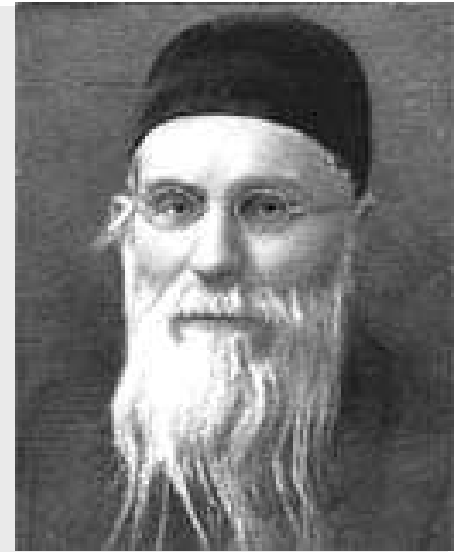
לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווה הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב נתן צבי פינקל המכונה "הסבא מסלובודקה" זצ"ל: נולד בעיר ראסיין בליטא ב-1849. התפרסם כמופלג בתורה וכהוגה מקורי. **מייסד ישיבת "כנסת ישראל" סלובודקה, מראשי תנועת המוסר במזרח אירופה,** אחד החשובים שבהוגי הדעות שלה, אבי אסכולת סלובודקה בתנועת המוסר, ומגדולי ראשי הישיבות בליטא ובארץ ישראל. נפטר ב-כ"ט שבט 1927 בירושלים, חי כ-78 שנים.

בגיל צעיר מאוד התייתם מהוריו וגדל בבית דודו בוויילנה. בגיל 15 נישא לנכדתו של ר' אליעזר גוטמן, רב העיר קלם. בשנים הראשונות לאחר נישואיו ישב על שולחן חותנו, והתפרסם כמופלג בתורה. מפעם לפעם היה יוצא לסובב בעיירות הסביבה ולדרוש בפני הקהל. בנדודיו הגיע לעיר מולדתו ראסיין, ורב העיר, ר' אלכסנדר משה לפידות, שהיה מקורב לתנועת המוסר, התרשם מאוד מהרב הצעיר. ר' אלכסנדר מסר לר' נתן מכתב אישי לר' שמחה זיסל זיו, "הסבא מקלם", בו ביקש מה"סבא" לשים את עינו על ר' נתן. ר' נתן, שלא ידע מתוכן המכתב, מסרו לר' שמחה זיסל, שהחל בעקבותיו לקרבו ולהדריכו בדרכה של תנועת המוסר. בקלם התפרסם כושר ההשפעה שלו על הסובבים, ורבים הצטרפו עקב השפעתו לשורות תנועת המוסר.

עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה בשנת 1914, פוזרה ישיבת סלובודקה. ר' נתן שהה באותה עת בגרמניה, ונעצר מיד כנתיני רוסיה. הוא ישב במעצר כמחצית השנה עד אשר שוחרר. בשנת 1924 עמדה ישיבת סלובודקה בפני סכנת סגירה: החוק הליטאי קבע כי כל ישיבה שלא תלמד לימודי חול כלליים לא תוכר על ידי השלטונות, ותלמידיה יגויסו לצבא. בעוד ישיבות אחרות קיבלו את החוק החדש, סירב לכך ר' נתן צבי בתוקף, ולאחר שחלק מתלמידי הישיבה קיבלו צווי גיוס גמלה בלבו ההחלטה להעביר את הישיבה לארץ ישראל. במהלך 1924-1925 עלו כל תלמידי סלובודקה ורבני הישיבה לארץ, ובראשם ר' נתן צבי. הישיבה השתקעה בעיר חברון, בה שכנה עד לפרעות תרפ"ט. למרות זקנותו המופלגת וחולשתו, השקיע ר' נתן צבי בישיבה בחברון את כל מרצו ודמו. זמן קצר לאחר העלייה נפטר בפתאומיות בנו ר' משה. בסוף 1926 עבר להתגורר בתל אביב, בשל האקלים הקר בחברון שהזיק לבריאותו. בריאותו התדרדרה, ונפטר בכ"ט בשבט תרפ"ז (1927) בירושלים.

אביו: ר' משה. **בניו:** ר' אליעזר יהודה, ר' משה. **חתניו:** ר' יצחק אייזיק שר, ר' משה מרדכי אפשטיין, ר' נפתלי צבי טראפ. **מורו:** ר' שמחה זיסל זיו ("הסבא מקלם").

מתלמידיו: חתנו ר' יצחק אייזיק שר (ראש ישיבת סלובודקה). בנו, ר' אליעזר יהודה פינקל (ראש ישיבת מיר). ר' משה מרדכי אפשטיין (ראש ישיבת חברון). ר' יחזקאל סרנא (ראש ישיבת חברון). ר' יחזקאל לוינסטיין. ר' יחיאל יעקב וינברג (בעל שו"ת "שרידי אש"). ר' אהרן קוטלר. ר' איסר זלמן מלצר. ר' יהודה לייב חסמן. ר' יצחק יעקב רודרמן. ר' יעקב קמינצקי. ר' נפתלי טרופ. ר' ירוחם ליבוביץ. ר' אברהם גרודזינסקי ועוד רבים.

הרה"ג איסר זלמן מלצר היה רגיל לנסוע מידי פעם לעיר חברון כדי להשתטח על קברי האבות. למסעות אלו היו נלווים אליו מקצת טובי הלמדנים בישיבתו, ובאותן הזדמנויות היה נכנס עימם לבקר אצל הסבא מסלובודקה זצ"ל, אשר התגורר בעיר חברון. באחד מביקוריו אצל ה"סבא" הכריז הגאון ר' איסר זלמן מלצר עם בואו "**היום הבאתי עמי את הגדול שבכולם! זהו עילוי אשר כל העולם עוד ירעש ממנו!**". ה"סבא" קיבלם בשמחה, הזמין להסב על שולחנו וביקש מהרבנית שתגיש לאורחים כוסות תה וסוכר. ישבו השלושה ושוחחו בדברי תורה. לפתע הבחין ה"סבא" שהעילוי הצעיר היושב עם שני ה"אריות", **מלקט בראשי אצבעותיו גרגירי סוכר אשר נשפכו על השולחן ומלקקן.** הדבר לא מצא חן בעיניו, כי **ראה בזה פגם בדרך ארץ**, שכן אין זה מן הראוי לנהוג כך כאשר יושבים עם גדולי תורה, אולם כדי לא לפגוע בו, העדיף ה"סבא" לשתוק ולא להעיר לו על כך בגלוי.

לקראת סוף הביקור פנה ה"סבא" אל הבחור ואמר לו "**ברצוני לשאול אותך כמה שאלות, אמור לי, בבקשה, מי יותר חשוב? אדם חי או אדם מת?**". התפלא הבחור על השאלה והשיב בפשטות: "**אדם חי, כמובן.**". הוסיף ה"סבא" ושאל: "**אריה חי ואריה מת, מי מהם חשוב יותר?**". אף כאן נענה העילוי והשיב מיד: "**מובן מאליי שהאריה החי הוא חשוב יותר.**"

וה"סבא" אינו מרפה ושואל: "**כלב חי וכלב מת, מי יותר חשוב?**" והתשובה לא איחרה לבוא "**כלב חי.**". ושאלה נוספת שואל ה"סבא": "**כלב חי ואריה מת, מי מהשנים חשוב יותר?**". השיב הבחור "הרי זה פסוק מפורש 'כי כלב חי הוא טוב מן האריה המת' (קהלת ט)". "לסיום", אומר ה"סבא" "ברצוני לחוד חידה. האם תוכל להצביע על מקרה של אדם חי ונבלה מתה ובכל זאת הנבלה עדיפה על פני האדם החי?" - "אין מציאות כזו!" השיב הבחור בהחלטיות. אמר לו ה"סבא": "**אמנם זו רק חידה. אך כאן שגית! חז"ל אומרים 'כל תלמיד חכם שאין בו דעת, נבלה טובה הימנו!'** (ויקרא רבה א).

ר' איסר זלמן מלצר הבין מיד כלפי מה הדברים אמורים, כי "**דעת**" היינו דרך ארץ, וכוונת ה"סבא" הייתה לרמוז לבחור שהתנהג שלא בדרך ארץ. לאחר שיצא הבחור מהחדר אמר הגאון ר' איסר זלמן מלצר ל"סבא": "**יורשה לי להעיר שנדמה לי שה'סבא' הגזים. הרי כבר אמרתי שמדובר כאן בעילויי שבעילויים ושהעולם עוד ירעש ממנו!**".

ה"סבא" נשאר בשלו ואמר: "**די במעשה הקטן הזה של ליקוק הסוכר, כדי ללמד על כך שאם הבחור לא ישנה את הליכותיו, לא זו בלבד שהעולם לא ירעש ממנו, אלא הוא יהיה אפס אפסים!!! לא תהיה לו כל שייכות לעולם התורה!**". גם ר' איסר זלמן לא חזר בו מדעתו ואמר: "**מכל מקום נדמה לי שה'סבא' טועה.**"

סיפור זה רגיל היה הגאון הרב ר' מאיר חדש זצ"ל לספר לתלמידיו, והיה חותם את סיפור המעשה בדברים האלה: "**אני יודע במי המדובר, הכרתי את העילוי בצעירותו וגם לעת זקנתו, יכול אני להעיד שהוא גדל והזקין ולצערנו ה'סבא' צדק!**".

בספר "עלינו לשבח" מובא סיפור מופלא המלמד אותנו לאן מובילה הגאווה ועד כמה עלינו כיהודים מאמינים בני מאמינים להחזיק במידת הענווה. ומעשה שהיה כך היה: בפשיסחא, גר יהודי שהתפרסם כחייט מוכשר, וכמי שמוציא בגדים נאים מתחת ידיו. רבים מאנשי הקהילה היהודית וגם בכירי האצולה בין הגויים הזמינו אצלו חליפות, והכל יצאו מרוצים, ושיבחו את מעשי ידיו של החייט היהודי.

יום אחד, חזר הפריץ מביקור ממושך במדינות זרות, והביא משם בד יקר-ערך, ועז היה חפצו לתפור מבד זה חליפה יוקרתית, בה יופיע רק באירועים חגיגיים. יועציו אמרו לו שכדאי להזמין אליו את החייט היהודי, שאין כמוהו בכל האזור מי שיידע להפיק את המרב והמיטב מהבד היקר. שמע האציל לעצתם, והזמין את היהודי לארמונו, הראה לו את הבד המיוחד, וביקש ממנו שיתפור ממנו חליפת אצולה יוקרתית.

היהודי שב לביתו שבפשיסחא וכולו קורן מאושר, על הזכות שנפלה בחלקו לתפור חליפה לפריץ בכבודו ובעצמו. הוא לא היה מסוגל להתאפק, וסיפר זאת לכל מי שבא עימו במגע, ברחוב ובבית-הכנסת. מי שנכנס לחדר העבודה שלו בשבועות שבהם היה עסוק במלאכת התפירה, שמע ממנו אודות ההזמנה המיוחדת של הפריץ.

והחייט אכן השקיע במלאכה זו את כל מרצו וכישוריו, ותפר לפריץ חליפה מהודרת ומיוחדת במינה. ויהי כאשר סיים את המלאכה, ארז את החליפה בצורה מהודרת, ויצא לארמון הפריץ, כשכולו קורן מאושר, והפעם בגלל הכסף הרב שיכנס עוד רגע קט לכיסו.

הוא מתדפק על שערי הארמון, ומוזמן להיכנס אחר כבוד ללשכתו של הפריץ, ובתנוחה של גאווה בלתי-מוסתרת מוציא את החליפה מתוך האריזה. אך שוד ושבר, הפריץ מתבונן בחליפה, ופניו מצביעות על אי שביעות רצון מוחלטת מהיצירה של החייט היהודי. עיניו יוצאות מחוריהן מרוב כעס, עד שהוא נשמע צועק: "תתבייש לך, זו החליפה שתפרת לי מהבד היקר שהפקדתי בידך?! האם זו נקראת בעיניך יצירה מלכותית?! הרי אין בחליפה זו מאומה מן היופי, מן החן וההדר, שצפיתי לראות בה! ועכשיו עוד הרסת לי את הבד, ותצטרך לשלם לי את מחירו המלא!".

היהודי לא ידע את נפשו מרוב תדהמה, ולא ידע מה דופי מצא הפריץ בחליפה זו. הוא רצה לשאול על איזה פגם הוא מדבר, אבל זה השליך את החליפה מידי מרוב כעס, וסילק את היהודי מן הארמון בבושת פנים, והחליפה בידו. עם שובו לביתו, נכנס החייט למרה שחורה, ושכב במיטתו ללא נוע. הדיכאון העמוק פגע בו בהעלותו על לוח לבו את הבושה שתהיה לו עתה מכל אלה שסיפר להם על 'התפירה המלכותית'. מה יענה עכשיו לכל מכריו וקרוביו שיבקשו לדעת מה עלה בגורלה של החליפה?.

אבל, כאשר הפרנסה הציקה לו, קם היהודי והחליט לשאול בעצת הרבי מפשיסחא, ולהיוועץ בו ובפקחותו הנודעת. אולי הוא יידע את דבר הפגם שמצא הפריץ החליפה! הרבי שומע את הדברים, מליט את ראשו בכפות ידיו כמי ששוקע במחשבה עמוקה, ולאחר דקות מספר הוא אומר לחייט: "בוא ואיעצך עצה טובה. קח את החליפה שהפריץ החזירה לך, תפרום אותה לחלוטין, ותתפור חליפה חדשה מאותו בד, ובדיוק באותה גזרה שתפרת לו את הראשונה, ותביא אותה שוב לידי הפריץ".

החייט הביט ברבי ולא יכול להאמין שהוא שומע את הדברים היוצאים מפיו. הוא כבר היה בטוח שגם הרבי שוחק למצבו. אבל הרבי חזר על דבריו בשנית: "לך ועשה כדבריי ותראה שלא תפסיד", אמר. בלית ברירה חזר החייט לביתו, ועשה כדבריו של הרבי, ובתוך ימים אחדים הביא את החליפה 'המחודשת' לארמונו של הפריץ. וראה זה פלא, כדבריו של הרבי כן היה. הפריץ התלהב עד מאוד מהחליפה, ולא גמר לשבח את החייט היהודי על כישוריו המיוחדים, ואף קרא לאשתו ולבני ביתו שיראו את החליפה ברוב הדרה.

"בדיוק לחליפה כזו ציפיתי", אמר בהתפעלות, ושילם לו על כך טבין ותקילין. עכשיו היה החייט מבולבל לחלוטין! הרי את אותה חליפה הגיש לפני מספר שבועות לפריץ, ואולם אז הוא גורש בבושת פנים. מה איפה השינוי בהתנהגות הפריץ? חזר החייט אל בית מדרשו של הרבי כדי שהרב יפתור לו את התעלומה. כשניגש לרב ושאלו לאמר: "ילמדנו רבנו, מה שונה החליפה הראשונה מן השנייה?".

השיב לו הרבי: "הפסוק אומר 'ולענויים ייתן חן', לכן בחליפה הראשונה שתפרת, והתגאית בה בפני כל חבריך ומכריך, והוצאת את העיניים לכולם, לא מצאת חן בעיני הפריץ, וממילא גם חליפתך לא מצאה חן בעיניו, והוא סילק אותך בבושת פנים. ברם, כאשר נפשך הייתה שפלה, והתנהגת בענווה, ובצורה זו תפרת לו את החליפה, הרי שהקב"ה נתן את חינוך בעיניו, והסוף היה טוב", סיים הרב את דבריו.

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'ה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתאי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה</p>
---	---	---	--	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת תְּרוּמָה- המגבית המביכה

"ויקחו לי תרומה"

בפרשתנו זו נקרא על המגבית הראשונה בתולדות עם ישראל, היא נערכה זמן קצר אחר מעמד הר סיני. מאז מלומד עמנו, בנוסף לייסורים, גם במגביות. אולם, מגבית ראשונה זו היתה לפחות ממבט ראשון, בן ישראל לאבינו שבשמים. המגבית התנהלה במרץ היתה סוגנית ורבת היקף. בני ישראל תרמו לה מכל הלב ומכל הבא ליד: "זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֻׁת וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, וְשֵׁשׁ וְעִזִּים. וְעוֹרוֹת אֵילִם מְאָדָּמִים" וכו'. המטרה היתה נעלה ביותר: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ, וְשָׁכְנָתִי בְּתוֹכָם". האלוקים ביקש כביכול, לשכון בין בני אדם בביתו משלו.

וזו בדיוק הבעיה, הנקודה המביכה שבמגבית ההיא. שכן בשעה שאמר ה' למשה "עשה לי משכן", התחיל מתמיה ואומר: כבודו של הקב"ה מלא עליונים ותחתונים, והוא אומר עשה לי משכן? הפרשנות המקראית תמהה יחד עם משה על הסתירה והניגוד לכאורה בין החינוך להאמין בה' אחד, רוחני, אין סופי, שאינו נתפס כלל במושגי המרחב והזמן, לבין בקשה זו האומרת: "ארד ואצמצם שכינתי בתוך אמה על אמה". האם לא דיברו לוחות הברית בשפה שונה באסרם עשיית פסל ותמונה לאלוקים, במאבקם נגד כל נסיון להמחשת האלוקות?

אכן הסתירה קיימת. המושג "אלוקים" בטהרתו מנוגד לרעיון המשכן הארצי. אולם, דווקא בני ישראל, כפי שמתברר, דרשו את הקמתו. כנאמר במדרש: "ריבונו של עולם, מלכי גוים יש להם אוהל ושולחן ומנורה ומקטר קטורת וכן הוא תכסיסי מלוכה, ואתה הוא מלכנו, לא יהיו לפניך תכסיסי מלוכה? אמר להם: בני, אותם בשר ודם צריכים לזה, אני איני צריך".

תשובתו של ה' ברורה: "אני איני צריך", והמבקשני, ימצא אותי בלב. אולם בני ישראל עמדו על דרישתם, ועל כן "עשו מה שאתם חפצים, אלא עשו אותו כאשר אני מצווה אתכם".

לא האלוקים זקוק למשכן, כי אם האדם. המשכן הוא הפשרה בין האמת המוחלטת, לבין טבעו המוגבל של האדם. זהו הוויתור האלוקי לאנושי שבנו, המבקש להשביע גם את החושים במה שיזכיר לו את נוכחות האלוקים. לא די באידיאלים מופשטים ונשגבים כדי לקיים נוכחות זו בלב. אלו לעולם לא ינצחו את עגלי הזהב למיניהם, הקורצים והנוצצים במוחשיותם. כי האדם נוטה מטבעו למוחשי. המשכן הממשי מסוגל להיות תחליף לעגל. הוא יסייע בידם בעת ההתמודדות בין הכוחות המנוגדים שבלבם. באמצעותו יקל עליהם להתקשר אל האלוקי, אל המופשט מעבר לחושים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וזכרמה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה
עמית בן רבקה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת איירין
אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה
יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה
משה בן תמרה
ענת בת רחל ברכה
זיבול בת אידה
רפאל משה בן רחל
יעקב בן ג'ולייט
יהודית בזז בת מרים
זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה
בנימין בן יקוט
יהודה בן סעידה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
פלורה בת זוהרה
נעם דוד בן סימה
עדי בת ליאת
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
אוריאל בן רחל ברכה
מאיר ישראל בן רחל ברכה
אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

ד' אדר תשס"ט 28/02/2009

פרשת תרומה

הפטרה: "וה' נתן חכמה" - מלכים א' פר' הו

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:00	18:12	18:52
ת. אביב	17:18	18:09	18:49
חיפה	17:18	18:10	18:49
ב. שבע	17:20	18:12	18:51

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

חטיפים וממתקים הנמכרים לרוב בחנויות מה ברכתם?

Office ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה !

נפרט את מיני המתיקה וברכתם כדלהלן: **גליק**- מברכים ברכת שהכל נהיה בדברו. אף אם הוא עשוי מקורנפלקס. אולם אם הוא עשוי מביסקויט ורק מצופה שוקולד מבחוץ ברכתו בורא מיני מזונות. **פופקורן** העשוי מגרעיני תירס- מברך ברכת בורא פרי האדמה. חטיפ הנקרא **בסלי** העשוי מקמח חיטה- בכל הטעמים מברך עליו ברכת מזונות. **במבה**- ברכתו שהכל נהיה בדברו. **תפוצ'יפס** העשוי מתפוח אדמה- מברך בורא פרי האדמה. **גליליות** עם מילוי קרם- מברך ברכת מזונות. ממתק קוקוס- ברכת שהכל נהיה בדברו. ממתק **שומשום** העשוי משומשומים שלמים מודבקים יחד בדבש- מברך ברכת אדמה. וכן ממתק העשוי מבוטנים. **שוקלד** שיש בתוכו שקדים או אגוזים- מברך ברכת שהכל. הלועס מסטיק- עם הוא עם סוכר ברכתו שהכל, אך **מסטיקים** המיוצרים ללא סוכר כלל, אינו מברך עליהם כלל ועיקר.

הנהגות וקבלות

להלן סיפור מופלא שהובא ב"ברכי נפשי" שיש בו ללמד אותנו רבות לגבי ההתייחסות לאשה. ומעשה שהיה כך היה: "יהודי תלמיד חכם מופלג שכיום הוא בגיל 70, סיפר לי", משיח בפנינו הגאון ר"י גנס, "שלפני כ-30 שנים סיים את ש"ס בבלי וירושלמי, וידע אותם על בוריים. מאחר שבשלב זה עמד התלמיד-חכם בפני פרשת דרכים, ולא ידע בדיוק באיזה חלקים בתורה כדאי שישים עכשיו את כל עיונו, החליט לגשת אל מרן ה'קהילות יעקב', ולהציג בפניו את השאלה, ולבקש הדרכה."

"הסטייפלר, בשומעו את השאלה, השיב שהיהודי צריך לדעת את כל חלקי התורה, ולכן- לבד מהחזרה התמידית על הש"ס, צריך לעבור גם על שאר חלקי התורה שבע"פ. "מרן צ"ל עודדני מאוד בדבריו, ויצאתי ממנו במצב של חיזוק גדול", מספר הת"ח. לפתע אני שומע שהסטייפלר קורא לי. סבתי על אחוריי בחדרת-קודש, ואמרתי בליבי, **שייתכן שמרן שכח את לימודי ה'קבלה'**, וכיוון שהייתי אז בגיל 40 לערך, ייתכן שזה מה שהוא מתכוון לומר לי עתה."

נכנסתי שנית אל החדר, והקדמתי וכתבתי למרן (שסבל כידוע מחוש השמיעה) ש"מן הסתם הרב רוצה לעודדני בעניין לימודי ה'קבלה'. הרב קרא את הפתק הקטן וחיך. "נכון, אני רוצה לדבר איתך על קבלה, אבל לא על לימודי קבלה, אלא על קבלה שהינך צריך לקבל על עצמך בהנהגתך בבית, עם רעייתך. כאשר אדם יודע כבר את כל הש"ס, ומתקדם בדרך לידיעת חלקים נוספים בתורה, ייתכן שבמצב כזה הוא עלול לשכוח את אשתו, ולהתעלם מצרכיה, והוא ילמד וילמד ולא יעזור לה במאומה. ולכן הינך צריך לקבל על עצמך שלמרות התמסרותך ללימוד תורה, לא תזניח את העזרה בבית!!!".

אם כבר לפני עשרות שנים, ראה מרן את הצורך להדגיש את הדבר בפני הת"ח ההוא, הרי שבתקופתנו המתאפיינת בבעיות רבות וקשות בכל מה שקשור לשלום בית, על אחת כמה וכמה! גם אם הינך משקיע את כל-כולך בתורה, וגם אם אתה ראוי לתואר "תורתו אומנותו", כל זה עדיין אינו פוטר אותך מלעזור בבית, ומלהתעניין בצרכי זוגתך, ומלסייע לה בפועל בכל מה שהיא זקוקה.

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון- במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!!

ניתן לתרום את מחצית-השקל לטובת העלון וזאת כהכרת הטוב על שאתם נהנים בכל שבוע מקריאת העלון!!!
היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם.
למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031
ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 678-027989/58 (בנה לאומי)

מתנה נפלאה
ויחודית לבר או
בת מצווה,
חנוכת הבית,
ילדים מצטיינים,
פרסי תהלים ועוד

ניתן להשיג את הספרים

"יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב'
המרכזים בתוכם את העלוני
במחיר הפחות מעלות ההדפסה!
ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד.

ומלווים בהסכמותיהם של:
הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א
הרה"ג בקשי דורון שליט"א
הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
הרה"ג שמואל פנחסי שליט"א
הגה"צ יצחק מאיר מורגנשטערן שליט"א
הרה"ג שלמה רוזנר. הרה"ג חיון משה
הספרים מחזקים מאוד באמונה
וביטחון. למעוניינים, נא
לפנות לליאור 050 6615031

מנויים:

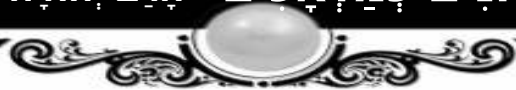
לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

רבי יהודה החסיד זצ"ל: נולד ב-1149 בשפיירא. מחכמי אשכנז ומבעלי התוספות. צאצא למשפחת קלונימוסרבי. נמנה על דורשי החסידים והמקובלים. נזכר ביראת הכבוד וברטט. עבר לרגנשבורג ב-1195. שם הקים ישיבה גדולה ועמד בראשה. הרביץ תורה, העמיד תלמידים הרבה. את כל ימיו הקדיש לעבודת ה', בהתנזרות מכל חמודות תבל. כבר בדורו התייחסו אליו כאחד הראשונים, והפליגו בתיאור חשיבותו, ובהתייחסות לכל מוצא פיו.

בספר חסידים ראשונים העירו חכמי דורו על ר' יהודה החסיד, **שאלו היה בימי האמוראים- היה אמורא, בימי התנאים- היה תנא, ובימי הנביאים- היה נביא**. צוואתו, היא אחד החיבורים המרתקים ומעוררי הפולמוס ביותר מתקופתו. הי מכילה רשימה של הנהגות וכללים, מיסטיים בחלקם. בין האיסורים מופיע איסור לאדם לשאת אישה ששמה כשם אמו, או ששמו כשם אביה. איסור על קריאת שמות שונים ומגורים במקומות שונים. שאלת טיבה והסמכות ההלכתית של הצוואה שנויה במחלוקת בעולם הרבני עד היום, בין השאר משום שבמקורות יש דוגמאות רבות לחכמים שלא הקפידו על קיום הדינים המופיעים בצוואה, ואף לסתירות בינה ובין הלכות ידועות. הישועות משיר השבח **"נשמת כל חי"** קבלה בידנו מרבי יהודה החסיד זצ"ל בדוק ומנוסה. נפטר ב-ט' אדר 1217. חי כ-68 שנים. ציונו בגרמניה.

סבו של רבי יהודה, רבי קלונימוס, היה מנהיג הקהילה היהודית באשפירא, עיר גדולה ליד הנהר הריינוס, לשם ברח אחר שהצלבנים החריבו את ביתו אשר במגנצא. בנו, ר' שמואל (אביו של ר' יהודה החסיד) **היה בצד למדנותו המופלגת גם צנוע ועניו, עד שבני דורו קראו לו "החסיד והקדוש"**. למרות שהיה תלמיד חכם ומלומד בעל רמה עליונה ושימש כראש הישיבה אשר באשפירא, העלה על נס את האמונה הפשוטה, ההתנהגות הטובה והתפילה התמה כעדיפים על הלימוד השכלתני. מספרים עליו כי **נוהג היה לפשוט את איצטלת הרבנים אשר עליו, ללבוש בגדים מרופטים וללכת כעני המחזר על הפתחים וכך להסתובב בלתי ידוע**. הוא רצה לנסות לחיות את חייהם של העניים המרודים, חסרי הבית. כי לא רק בבית פנימה כי אם גם ברחוב החם והסוער, חייב האדם היהודי להוכיח את עצמו ולחשל את אישיותו.

על עקרונות אלה חנך ר' שמואל את תלמידיו וביניהם את שני בניו, ר' אברהם ור' יהודה החסיד. ר' שמואל ביקר פעם אצל רבנו תם, אחד מבעלי התוספות המפורסמים ביותר,

כשהוא מחופש לרוכל עני הזקוק לארוחה חמה וללינת לילה. הוא נשאר שם ימים אחדים, ישב בשקט מאחורי הכיריים והאזין ללימודו של הלמדן הגדול, שתלמידיו סבבוהו. רק כאשר שכח לרגע את "התפקיד" אשר הוא משחק ותיקן כמה מהדברים הנאמרים, נודע לרבנו תם כי האורח העני אינו אלא ראש ישיבת אשפירא.

אביו: ר' שמואל החסיד. **אחיו:** ר' אברהם. **בנו:** ר' משה זאלטמאן (בנו היחיד). **סבא:** ר' קלונימוס (מצד אביו). **מתלמידיו:** ר' יצחק (בעל "אור זרוע"), ר' אלעזר מגרמיזה (בעל "הרוקח"). ר' משה מקוצי (בעל ספר "מצוות גדול"). ר' ברוך בן שמואל ממגנצא (מחבר "ספר החכמה") ועוד רבים.

מספריו: **יספר הכבוד יספר חסידים-** בענייני הלכה, מוסר ומידות. חיבר את השיר **"אנעים זמירות"** הנודע בשם שיר הכבוד ואת התחינה **"אזכרה יום מותי"**. שיר הכבוד והסליחות **"אלוקים בישראל גדול יחודיך"**. "יחבא דמעתי" ופיוטים רבים אחרים

בשנת 1700 עלתה לירושלים מפולין קבוצה גדולה של חסידים, בהנהגתו של ר' יהודה החסיד. הוא הספיק לרכוש את החצר הסמוכה לבית-הכנסת הרמב"ן העתיק כדי לבנות בית כנסת לעדה האשכנזית הנושא את השם "חורבת רבי יהודה החסיד". אך למחרת רכישת הקרקע וחתירת ההסכם לבניית בית הכנסת, חלה הרב, וביום השלישי למחלתו שבק חיים לכל חי. רב היה הכסף הנדרש לבניינו של בית הכנסת ולרכישת הקרקע ולפיכך נאלצו העולים ללוות כספים מערביי המקום. משלא פרעו את חובותיהם עד שנת 1721, **המוסלמים פרצו לבית הכנסת והעלו אותו באש והחריבו הכל. עם שרפת בית הכנסת נשרפו ארבעים ספרי תורה בארון הקודש. מכאן בא השם חורבת רבי יהודה החסיד.**

מסופר כי למרות חוליו הכבד לפני פטירתו ענה לשאלות ותשובות בהלכה, וברגעיו האחרונים נתן סימן לתלמידיו להעביר את מיטתו דרך שער העיר. הנוכחים תלו פעמון על השער, כדי שיצלצל באותה שעה שיעביר את מיטת הנפטר, ועל כך אמר ר' יהודה: **"אם אני בן עולם הבא, ייפול השער הזה אחרי מותי"**, ואכן, כאשר הובילו את מיטתו דרך השער הנזכר, **מיהר השוער לעשות כהרגלו, ונפל השער עם הפעמון ונהרג השוער**. בראות הגויים כל זאת, אמרו: **"עתה ידענו כי קדוש היה"**.

כדי להבין מהי מעלת החזרה בתשובה יעיד הסיפור המופלא הבא: אל חדרו של ר' יהודה החסיד נכנס אדם שהמיר את דתו ורדף את אחיו היהודים עד חורמה, ובשיברון לב וקול רפה אמר לרב: **"רצוני לשוב בתשובה ולחזור לחיק עמי!"**. "צא-מבית", ענה לו הרב, "אחרי כל מה שעוללת לאחריך ננעלו כל שערי תשובה בפניך!". וכדי להדגיש את מצבו הקשה, אחז הרב במקלו והוסיף: **"כשמקל זה ילבלב ויפרחו בו פרחים תוכל אתה לחזור בתשובה!"**. בוש ונכלם יצא הלה מבית הרב ושב לביתו לאחר עשרה חודשים כשנטל הרב את מקלו כדרכו בשעת לימודו, מרגיש הוא שהמקל מחוספס וכשהתבונן בו **ראה לפתע שאף צמחו בו פרחים**, נדהם הוא למראה עיניו שהרי מקל זה עימו שנים רבות, עד שלפתע נזכר הוא באותו מומר ושלח מיד לקרוא לו, כשראה המומר את הפרחים שבמקל **נפל הוא על כתפי הרב ופרץ בבכי של שמחה** ואמר: **"יאמין לי רבנו שלקחתי את דבריך בתמימות ובאמונה שלמה!!! ומידי לילה בכיתי וזעקתי לאבי שבשמים שיצמחו פרחים במקלך כדי שאזכה לחזור בתשובה וברוך ה' שזכיתי שנתקבלה תפילתי"**.

חורבת ר' יהודה החסיד

חורבת ר' יהודה החסיד

ציון ר' יהודה החסיד

רבי שאול וואהל, שחי לפני כארבע-מאות שנה, כיהן כשר בממשלת פולין ואף היה היהודי היחיד בהיסטוריה שנתמנה למלך פולין. זה קרה בשנת שמ"ו, בעקבות מותו של המלך המכהן, כאשר הכול החליטו למנותו למלך הזמני עד הכתרת המלך הבא. הסיפור שלפנינו קשור לבנו, מאיר שמו. הוא היה ילד חביב ופיקח במיוחד. רבי שאול נהג לקחתו עמו מפעם לפעם לפגישותיו בחצר המלך, והילד הקסים את כל רואיו.

כשהתבגר מאיר נתן בו המלך את עינו וביקש לקחתו חתן לבתו. בשלב זה נשמר הדבר בסוד מפני רבי שאול. בתוך כך נשלחה איגרת מהארמון אל האפיפיור, כדי לקבל ממנו 'היתר' מיוחד להביא את הצעיר היהודי בקהל הנוצרים. רבי שאול חש כי יש סוד כלשהו באוויר, אך מהו הסוד - לא הצליח לגלות. יום אחד גילה לו אחד מידידיו הקרובים את הסוד. רבי שאול נחרד. הוא חשש מפני תשובה חיובית של האפיפיור, והבין שעליו לפעול במהירות. לא נותרה ברירה אלא להשיא את הבן מיד.

אבל איזו נערה תסכים להינשא בבהילות כזאת, בו-ביום? במוחו של רבי שאול צץ רעיון מבריק – **להשיא את בנו עם אישה יהודייה הנוטה למות, כדי שלאחר מותה יוכל הבן למצוא לו אישה הראויה לו.** בירור אצל רופאי ורשה הביא אותו אל יהודייה באמצע שנותיה, חולה במחלה אנושה, ששכבה על ערש-דוי והרופאים נואשו מחייה. האישה הביעה את הסכמתה ובאותו יום נשא מאיר כליל-המעלות את הגוססת המסכנה לאישה.

כעבור ימים אחדים אכן הגיעה תשובתו החיובית של האפיפיור, אך זו איחרה לבוא- **רבי שאול הציג את שטר-הנישואין של בנו, והמלך המאוכזב נאלץ לוותר על משאלת-ליבו.** שלוש שנים חלפו מאז. יום אחד התדפקה על דלת ביתו של רבי שאול אישה לא-מוכרת. **"שלום, אני כלתך, אשת בנך"**, אמרה. **רבי שאול היה אחוז הלם. הוא התקשה להאמין כי לפניו עומדת אותה חולה שהרופאים קצבו לה ימים אחדים.**

"אכן, הרופאים אינם יודעים להסביר את התאוששותי המפתיעה והם מגדירים אותה כנס רפואי", אמרה האישה נוכח פניו הנדהמות של רבי שאול, **"ואולם אני יודעת את ההסבר לכך. כששכבתי במיטתי, חולה במחלתי, חשתי באובדן טעם החיים. לא הייתה לי סיבה להילחם במחלה והיא עמדה להכריעני. נישואיי לבנך נסכו בי רצון חדש לחיות, וכך הצלחתי להתגבר על מחלתי הקשה"**.

רבי שאול לא ידע את נפשו. בחלומותיו השחורים ביותר לא תכנן להשיא את בנו המוצלח לאישה המבוגרת ממנו בשנים רבות. **כל כוונת הנישואין לא הייתה אלא להקדים רפואה למכה, והנה לפתע ניחתת עליו מכה חדשה מכיוון בלתי-צפוי לחלוטין!** סח רבי שאול את ליבו, בעדינות וברכות, לפני האישה שעל-פי תורה הייתה כלתו לכל דבר. פייס אותה בדברים ואף הציע לה פיצוי כספי נכבד מאוד אם תיאותר להתגרש מבנו - עשרת-אלפים דוקטים. האישה, שהייתה הגונה וטובת-לב הסכימה להצעה.

בתוך זמן קצר הוזמנו בחשאי שלושה דינים לביתו של רבי שאול, כדי לכתוב גט ולהסדיר את הגירושין. רגע קודם שהחלו הדיינים בכתיבת הגט, ביקשה האישה לשוחח עם מאיר, בעלה, ביחידות. פנתה אליו ואמרה לו: **"שמע-נא, יודעת אני כי כל גדולי-עולם מתדפקים על דלתכם ומעוניינים בך לחתן. בקשה אחת לי אליך, בטרם ייפרדו דרכינו לנצח, אנא בטובך, הקשב גם להצעת השידוכין שבפי. מבקשת אני להציע לך בת-ישראל מיוחסת ועשירה, יראת אלוקים ומלומדת"**.

"במי המדובר?", תהה מאיר. **"בי-עצמי"**, ענתה והשפילה עיניה, **"יש לי הון תועפות- עשרת-אלפים דוקטים שאני מקבלת בעבור הסכמתי לגט. כמו-כן אני מיוחסת, בהיותי בתו של הגאון רבי פינחס, גיסו של מורנו ורבנו הרמ"א מקראקה"**. מאיר היה מופתע. האישה המשיכה ודיברה: **"לאחר מות אבי חליתי קשות והגעתי עד סף מוות. לפתע הופעת כמלאך משמים, ולאחר שקידשת אותי כדת וכדין, חשתי כיצד החיים שבים לזרם בעורקיי. אתה נתת לי חיים, ואולם אתה עלול גם לקחתם ממני בחזרה- בידך תלוי הדבר"**.

הדברים זעזעו את עמקי נפשו העדינה של מאיר. לאחר שהרהר בדבר נכנס לחדר שבו ישבו הדיינים והודיע להם שאין בדעתו לתת גט. **"הנערה הזו יתומה היא, בת גדולים, ואינני מוכן לצערה. רוצה אני לחיות עמה ולהרנין את ליבה כל ימי חיי"**. לא הועילו כל דברי השכנוע של אביו. מאיר נותר נחוש בהחלטתו. הגיעו הדברים ובאו עד שולחנו של דוד האישה, הרמ"א. **"ספק רב אם יכולה היא עוד ללדת ילדים"**, טען רבי שאול, בתוך דבריו. הרמ"א שמע את כל הנוגעים בדבר והרהר בעניין זמן ממושך. לבסוף קבע כי אם אכן רצונו של מאיר להוסיף ולחיות עם האישה שקידש, אין בכך כל פסול. **"ובאשר לגילה - ברצות ה' אף תזכה לפרי-בטן"**.

קיבלו הכול את הכרעתו של הרמ"א והסכימו להמשיך את קשר הקידושין. **כעבור כשנה נולדה למאיר ולאשתו בת ונקרא שמה בילה. ברבות השנים נישאה לגאון המפורסם רבי יונה תאומים שהיה אב בית-הדין בקהילות מץ וניקלשבורג וחבר את הספר 'קיקיון דיונה'.**

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> 	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזלה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה עמי בן אורה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה</p>
--	--	---	--	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

מגילת אסתר - גלגולי נשמות

אמרו רבותינו (פסיקתא רבתי פרשה יד): מעשה היה בישראל אחד, שהיה לו פרה אחת חורשת. נתמעטה ידו, ומכרה לו לגוי אחד. כיון שלקחה הגוי וחרשה עמו ששת ימים של חול. בשבת הוציאה שתחרוש עמו, ורבעה לו תחת העול. היה הולך ומכה אותה, והיא אינה זזה ממקומה. כיון שראה כן, הלך ואמר לאותו ישראל שמכרה לו: "בוא טול פרתך. שמא צער יש בה, שהרי כמה אני מכה אותה, והיא אינה זזה ממקומה". אותו ישראל הבין לומר בשביל של שבת, והיתה למודה לנוח בשבת. אמר לו: "בא ואני מעמידה".

כיוון שבא ואמר לה באזנה: "פרה! פרה! את יודעת, כשהיית ברשותי היית חורשת ימי החול, בשבת היית נחה. עכשיו שגרמו עונותי, ואת ברשות גוי, בבקשה ממך, עמדי וחרשי". ומיד עמדה וחרשה. אמר לו אותו הגוי: "אני מבקשך טול פרתך. עד עכשיו אני בא ומסב אחריך, שתהא בא ומעמידה על אחת? [וכי בכל פעם אצטרך לחזר אחריך שתבא להעמידה?] חוץ מזו ומזו, איני מניחך, עד שתאמר לי, מה עשית לה באזנה? אני נתיגעתי בה, והכיתי אותה, ולא עמדה".

התחיל אותו ישראל מפיו, ואומר לו: "לא כישוף, ולא כשפים, עשיתי. אלא כך וכך הסחתי לה באוזנה, ועמדה וחרשה". מיד נתירא הגוי, אמר: "ומה אם פרה שאין לה לא שיחה ולא דעת הכירה את בוראה, ואני שיצרני יוצרי בדמותו, ונתן בי דעת, איני הולך ומכיר את בוראי?". מיד בא ונתגיר, ולמד, וזכה לתורה, והיו קוראים שמו יוחנן בן תורתא, ועד עכשיו רבותינו אומרים הלכה משמו. עד כאן.

כתב הרמ"ע מפאנו (ספר גלגולי נשמות אות ו): "ושתי שאנו קוראים עליה במגילה, נתגלגלה באותה פרה שמכר החסיד ולא היתה רוצה לחרוש בשבת. כי היתה רוצה שיעשו בנות ישראל מלאכה בשבת, ואותו חסיד היה מכירה [ידע שהפרה גלגול של ושתי] לכן מכרה לגוי ולא רצה לתת לה הנאה שלא תעבוד בשבת. ואותו גוי המתגיר בגלל המעשה שקרה, הוא אחשורוש, וכך היה תקונה".

וכתב בספר הגלגולים למהר"מ פאפריש ז"ל (פרק סג): "מרדכי שלא רצה להשתחוות להמן והיה סיבה שהכניס את ישראל בסכנה גדולה, היות ומרדכי היה גלגול יעקב אבינו ע"ה והמן היה גלגול עשו הרשע, ועל מה שהשתחוה יעקב לעשו וקרא אותו "אדוני" עשו, לכן עתה קנה אותו לעבד וגם לא רצה להשתחוות לפניו, כדי שיתקן לקולו הראשון".

וצריך לדעת דגלגול הוא בגימטריא "חסד", כיוון דחסד הוא לאדם לבא בגלגול. והוא מאי דכתיב בתהלים: "תורת ה' תמימה משיבת נפש", כיוון שהקב"ה רוצה שאדם יקיים כל התורה כולה בשלימות, לכן משיבת נפש, צריך האדם לבא בגלגול ולהשיב נפשו לזה העולם עוד הפעם, כדי להשלים מה שחיסר ממנה". (טעמי המנהגים).

בברכת שבת שלום וחג פורים שמח

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בו נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיוון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה
עמית בן רבקה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת אירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

יא' אדר תשס"ט 07/03/2009

פרשת זכור

הפטרה (ס) "ויאמר שמואל" - שמואל א' פ' טו'
(א) "כה אמר ה'" - שמואל א' פרק טו'

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:06	18:17	18:59
ת. אביב	17:23	18:15	18:55
חיפה	17:24	18:16	18:56
ב. שבע	17:25	18:17	18:58

מהן המצוות שבו אנו חייבים בפורים?

שאלה:

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

בליל י"ד - אחד הגברים ואחד הנשים חייבים במקרא מגילה. אישה המטופלת בילדים או חולה ל"ע, חייב בעלה לדאוג לה שתשמע את המגילה או ממנו אם הוא בקיא בקריאת המגילה, או שראוי ונכון לרב המקום לדאוג לכך שיהא לאחר קריאת המגילה לגברים קריאה נפרדת לנשים. **ביום י"ד** - אחד הגברים ואחד הנשים חייבים שוב במקרא מגילה. לאחר מכן יתן הבעל לחברו או לשכנו משלוח מנות וכן האישה חייבת במשלוח מנות לחברתה. ומעיקר הדין די במשלוח אחד שיש בו ב' מיני מאכל. אולם כל המרבה הרי זה משובח. ואף אם הוא או אשתו אכלים תוך שנה או שלושים או שבעה, חייבים במשלוח מנות. לאחר מכן יש ליתן "**מתנות לאביונים**" לשני אביונים. שיעור מתנה שנותן לאביון הוא כדי סעודה שיכול לקנות לעצמו (פיתה פלאפל ושתייה - 20 ₪ לכל אביון) אחד עבורו ואחד עבור אשתו או בנו. שהם מעל גיל י"ג. ויש ליתן ביום הפורים את הכסף לעני, או ליתן לגבאי צדקה שאוסף עבורם ויזכה להם באותו היום. וכן יש לערוך "**סעודת פורים**". לכתחילה יעשנה עם לחם ובברכת המזון יזכיר "על הנסים" ואם שכח אינו חוזר. ובסעודה זו אף האישה צריכה להשתתף. הגם שיש מצווה לשתות יין ולהתבשם, מכל מקום אם מחמת שכרותו עלול לבוא לידי קלות ראש, או זלזול ולו במצווה אחת, מוטב שלא ישתה.

מה רבו מעשיך ה'

לפני כשבועיים הגיע אלינו לבית-הכנסת בו אנו מתפללים הרב זמיר כהן שליט"א מערכים להרצאה. במהלך ההרצאה דיבר הרב כיצד הבורא יתברך לעד ולעולמי עולמים, הטביע בטבע את חותמתו. החוקרים הבחינו בתופעה מוזרה, **ציפורים מתקרבות לפרפרים על מנת לצוד אותם, וכאשר מגיעות אליהם - מסיבה שלא נראית לעין בורחים ומסתלקות ללא הטרף.**

לאחר חקירה מאומצת, התברר הנתון הבא: מדובר על פרפרים המתעופפים לאט-לאט, ומן הסתם מהווים הם 'טרף קל' בעיקר לציפורים. לפיכך הטביע הבורא על כנפיו של הפרפרים צורת עין. כאשר הציפור מתקרבת במהירות לתפוס את הפרפר, בהגיעה עליו, היא מבחינה בעיניים המזכירות מבטים של עוף דורס, ומיד היא **מסתלקת לדרכה**. אין ספק כי רק הבורא יכל לעשות זאת, שאלמלא כן, הפרפר צריך להכיר את אויבו (ציפורים), ואת האויב של האויב שלו (עופות הטורפים) ולצייר על כנפיו צורת עינו של האויב של האויב שלו. האין זה פלא?

מנויים:

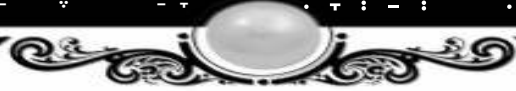
לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל' 054-7646633

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל: נולד ברוסיה בשנת תרנ"ה (1895) ביום הולדתו של משה רבנו, ונקרא על-שמו. צאצא למשפחת הגר"א, בעל "סדר הדורות", תוספות יום טוב והשל"ה. נפטר בניו-יורק ביום שני במהלך תענית אסתר יג' אדר שני ב-1986. קבור בהר המנוחות. בהלווייתו שהתקיימה בחג הפורים בירושלים השתתפו מאות אלפים. חי כ-91 שנים.

אביו: ר' דוד. **אמו:** מרת פייא גיטל. **אשתו:** הרבנית שימא. פוסק הלכה. **מוכר כפוסק החרדי הגדול בארצות הברית.** בין היתר הוא דן בתשובותיו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה וכן בעיקרי היהדות. כיהן כאב"ד בקהילת אוזדא (רוסיה) וליובאן (רוסיה) ברבנות עד הגירתו לארצות הברית בשנת תרצ"ז (1937). שימש כראש ישיבת "תפארת ירושלים" בניו יורק. שאלות רבות הופנו אליו בבעיות טכנולוגיות מודרניות, רפואה והלכה ובעיקרי היהדות ואלפי תשובותיו בהלכה הופצו בעולם היהודי כולו. היה פעיל בענייני ציבור וחינוך בקהילה היהודית. ראה הפלות כרצח, התנגד בחריפות לתנועה הרפורמית ולקונסרבטיבית.

מספריו: **אגרות משה:** ספרו המוכר ביותר. חיבור זה הוא ברובו שו"ת וחלק ממנו חקירות בהלכה. הספר מונה שמונה כרכים של תשובות בהלכה, על שאלות שנשאל על ידי קהילות יהודיות מכל רחבי ארצות הברית. **ידברות משה:** שיעורים בסוגיות הש"ס. בשו"ת אגרות משה מתייחס לעיתים גם לשאלות שנשאל על ספרו זה. **ידרש משה:** שני חלקים על נושאי אגדה ופ"ש.

שקדנותו של הרב היתה מופלאה. פעם הגיעו נכדו ובעלה לבקרו, ומצאוהו ספון בחדרו ולומד כדרכו בקודש. **היות והם לא רצו להפריע לו, הם המתינו עד שיפסיק לרגע ממישנתו, וישיגו בהם ואז יוכלו לתת לו ברכת שלום.** חלף זמן רב, אולם הרב לא הרים את ראשו מן הגמרא. עברה שם הרבנית והבחינה במחזה והבינה את המתחולל בראשם של נכדו ובעלה וקראה: **"אם תמתינו עד שיפסיק מלימודו, תצטרכו לעמוד כאן כל היום וכל הלילה!"**

הרב משה פיינשטיין לעת זקנותו **סבל ייסורים וכאבים נוראים בלבו**, באחת הפעמים אושפז במחלקה לטיפול נמרץ במצב קשה ביותר. כאשר קבעו הרופאים כי מצבו התייצב

ויצא מכלל סכנה, הורשו בני המשפחה להיכנס לדקות ספורות מאחר עדיין סבל מכאבים חזקים ביותר בלבו וכל התאמצות מיותרת יכלה לדרדר את מצבו הבריאותי. הם הוזהרו לבל יחריפו את מצבו.

בני המשפחה נכנסו בדחילו ורחימו **הם מצאוהו שקוע בהרהורים.** מצחו מכווץ ועיניו בורקות. לפתע שמעו אותו בוכה ואומר: **"אין אלו יסורים של אהבה, מכיוון שמבטלים אותי מלימוד תורה"**. לאחר דקות ספורות שמעו אותו בקולו החלוש אומר: **"תשל"ה"**, לאחר פרק זמן קצר אומר: **"תשל"ד"** וכן הלאה. הרופא נכנס לפתע והביט במוניטור שהיה מחובר ללב הרב. והורה להוציא את כולם במיידית מהחדר. **"החולה מתאמץ יותר מדי וקצב פעימות לבו אינו סדיר, עליו להרגע"**, הסביר את נימוקו.

הימים חלפו ור' משה התאושש מההתקף הקשה. באחד הימים לא יכול היה נכדו להתאפק יותר ושאל את סבו: **"סבא, מה פשרם של מספרי השנים שמילמלת תוך כדי הכאבים העזים שפקדו אותך?"**. הרב נרתע מעט ואמר: **"האם הבעתי את מחשבותי בקול? אם כן, הבא אספר לך: הייסורים שפקדו עלי לא היו ייסורים של אהבה, היות וכל פעם שניסתי ללמוד תורה, ועל אף שניסתי בכל כוחי לא עלה בידי. התחלתי לעשות חשבון נפש, אין זה כי חטאתי ועלי לפשפש במעשי"**.

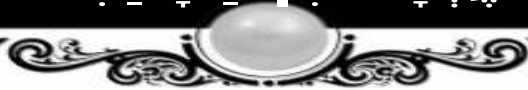
"סרקתי את כל שנותי שנה אחר שנה. פשפשתי וחקרתי בכל מאורע ומאורע שעבר עליי ובדקתי האם חטאתי חטא כלשהו. האם התבטלתי אי פעם מלימוד התורה. הפלגתי אחרנית עשר שנים, עשרים שנים, שלושים ... ורק כשהגעתי לשישים שנים אחרנית נזכרתי במעון מימי נעורי ואז הבנתי מדוע בא לי כל זאת".

"היה זה בהיותי בישיבתו של הגאון ר' פסח פרוסקין זצ"ל. יום אחד בעת השיעור, זרק ראש-הישיבה לחלל החדר קושיה חמורה. היכל הישיבה געש ורעש. הבחורים החלו להתנצח ביניהם כשהם מעלים לסברות לכאן ולכאן, ומנסים את כל כוחם בתירוצי הקושיה. לאחר כמחצית השעה השתתקו הכל. הסערה קמה לדממה. אפילו האריות שבחבורה לא הצליחו לפצח את הקושיה המסובכת".

"לפתע, כאילו אור הבזיק במוחי, הסוגיה התבהרה לי להפליא. קמתי אנוכי, מהצעירים שבחבורה, ובקול צלול אמרתי את התירוצי. היה זה תירוצי גאוני ומבריק וכל הקושיות התיישבו כלא היו. ראש-הישיבה קם ממקומו והכריז: "אכן, בני, זהו התירוצי המבוקש. זכית לכוון אל האמת".

"הכל קמו והביטו בי בהתפעלות. ואני לבי גאה בי, הרגשה נפלאה של סיפוק הציפה אותי, חשתי רגש קל של גאווה והתנשאות". הרב הפסיק לרגע והתבונן בנכדו והמשיך ואמר: **"יותר משישים שנה עברו מאז, וקולו של הסב הגדול נחנק מבכי. "הקב"ה המתין לי זמן כה רב שאחזור בתשובה על חטא זה. אולם לדאבוני לא זכרתי אותו ולא התחרטתי עליו. ועל הרגשת ההתנשאות בלב נענשתי עתה בלבי!"**

אכן, אדם מיוחד במינו מגדולי דורנו שיכול להעיד על עצמו כי במשך שישים שנים לא חטא ואף לא הרהור, ומעולם לא התבטל מלימוד תורה ורק אותו מעשה שהיה בצעירותו שבו חטא ברגש דק של גאווה. אלמלא סיפרו מעשה זה היה לא היינו מאמינים כי אף בדורנו נמצא גדול תורה כזה.

להלן סיפור מופלא ביותר אשר שמעתיו אישית מפי בעל המעשה המראה לנו באופן חד משמעי, כי הצדיקים שנפטרו והלכו לבית-עולמם, עדיין רואים ויודעים כל מה שמתרחש אצלנו, ולעיתים אף פועלים כפי שנראה בסיפורנו, ומעשה שהתרחש אך לפני שבועות מספר כך היה: גדעון, המתגורר בבאר-שבע חזר בתשובה לפני כ-8 שנים. הוא גולל באוזני את חזרתו המופלאה. הכל החל כאשר בתו ה-4 הייתה בוכה ומתפללת ואומרת לו: "אבא, אני רוצה שתיכתב עם הצדיקים, ולא עם הרשעים!". מסתבר שתפילה זו חוללה פלאות בלבו עד שהביאה אותו בסיכומו של עניין לדרך האמת. גם אשתו, חזרה והתחזקה והיום אף הולכת עם כיסוי ראש.

מיועדנו, היה שותף להקמת בית-מדרש בשם "עת הגאולה". בית-המדרש הוקם ע"ש שני הצדיקים: **הבבא סאלי זצ"ל** ו**הרב יצחק כדורי זצ"ל**. בית-המדרש פעיל כמעט במשך כל שעות היממה. שיעור לנשים מתקיים שם, תלמוד תורה לבעלי-בתיים, שבסיום יום העבודה המתיש והמפרך מוצאים מרגוע בשיעור זה. עזרה וסיוע ל-140 משפחות נזקקות ומרובות ילדים. מזכה הרבים הרב פנחס ראובן מבני-ברק מספק עבורם עשרות אלפי דיסקים לצפייה לצורך קירוב רחוקים ועוד כהנה וכהנה, והכל, למען שמו יתברך לעד ולעולמי עולמים.

כל הסיפור החל כאשר החליט מיועדנו להרחיב את בית-המדרש לצורך הקמת גמ"ח בשטח החדש. **הבניה החלה, אולם היא לא מצאה חן בעיני השכנים**, וידוע שכל מה שבקדושה- מניעים ועיכובים רבים צצים בכל פינה ומערימים קשיים מרובים עד להוצאת התוכנית מהתכנון אל הפועל.

שכנים אלו לא בחלו בשום אפשרות, הם עצמם ניגשו לעריית באר-שבע ואף הגישו תלונה כנגד אותה הרחבה שהחלה לקרום עור וגידים. הצרות החלו להגיע. פקח מהעיריה הגיע כדי לבחון מקרוב את התלונה. היה זה רק עניין של זמן עד שנושא זה יגיע לבית-המשפט.

בראות המתפללים את הצרות שתכפו, החלו הם להתפלל מעמקי ליבם כי הקב"ה יסייע בעדם. בנוסף, התפללו לצדיקים אשר בית-המדרש נקרא על שמם. כך חלפו שבועיים ימים, עד שביום בוקר בהיר, לתדהמת גדעון והמתפללים, הגיעו לבית-המדרש אותם שכנים ובידם ... עוגה! לא פחות ולא יותר.

המתפללים שפשפו עיניהם ולא יכלו להאמין! השכנים, המתלוננים מגיעים ובידם עוגה? מה זאת ה' עשה לנו. לא חלף זמן רב ונפתרה התעלומה. השכנים סיפרו כי התעוררו באמצע הלילה, שטופי זיעה כפי שראו שד. הבעל פנה לרעייתו וסיפר: "שמעי נא לי את החלום אשר חלמתי". להפתעתו המרובה אשתו אומרת לו: "גם אני בחלומי ראיתי דבר פלא!". לאחר שהתווכחו דקות ארוכות מי יספר את חלומו ראשון, הסכים הבעל וסיפר: "בחלומי, ראיתי את שני הצדיקים: הבבא-סאלי זצ"ל והרב יצחק כדורי זצ"ל מתבוננים בי ואומרים: 'כיצד העזת להצר את צעדיהם של מתפללי בית-המדרש ומנעת מהם את הרחבת המקום?!'".

האשה מתבוננת בו בהלם מוחלט ואומרת. "אף אני בחלומי ראיתי חיזיון זה. ראיתי את אותם שני הצדיקים מתבוננים בי ואומרים זאת". הם הביטו זה בפני זה והבנו כי יש דברים בגו. שניהם "זכו" לראות בלילה אחד את שני הצדיקים כשהם מופיעים בחלומם!. לאחר שסיימו לספר את סיפורם המדהים, המשיכו ואמרו: "אנו מבקשים להיות שותפים לבניית ולהרחבת בית-המדרש ולא להפך חלילה למקטרגים. לטובת הפיוס. ולכן הבאנו עוגה".

בחסדי שמים הצליח גדעון וחבריו להשתיק את כל סיפור הגשת התלונה, וכיום ב"ה ההרחבה מתקיימת למישרין. לא יחלוף זמן רב ובעז"ה הגמ"ח החדש יעמוד על תילו. האין זה מדהים כי אותם צדיקים שבית-המדרש קרוי על שמם נוטלים חלק ומסייעים בפיתרון הבעיה?

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון- במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!! היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן לשלוח צ'ק, נא לכתוב לפקודת ביה"כ עין-חמד בצירוף קרוס או להפקיד ישירות לחשבון 678-027989/58 (בנק לאומי)

הדיקון טעות

בעלון מס' 212 לפרשת תרומה פורסם על ר' יהודה החסיד ידוע, ישנם שני רבנים בשם ר' יהודה החסיד: רבי יהודה (ב"ר שמואל) החסיד מחבר ספר "חסידים" ובעל צוואת רבי יהודה החסיד. הנוולד ב-1149 ונפטר ב-1216. רבי יהודה החסיד לבית משפחת סג"ל, נולד בדובנו שפולין ב-1160 ונפטר ב-1700, חי כ-41 שנים. לצערנו, ההסטוריה של שני אישים אלו התערבבו זו בזו. כך שבתחילת הדף סופר על ר' יהודה החסיד הראשון ובהמשך על ר' יהודה השני. אנו מודים לכל אלו שהתקשרו ע"מ לתקן טעות זו.

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתאי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חוה ז"ל
משה בן רזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
שבתי בן חזלה ז"ל

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו
כל נשמות עם ישראל

פני עיני חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית רִכְנֵי שְׁכֻנַּת "עֵין חָמֵד" - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת כִּי תִשָּׂא- עֵגֶל מִסֶּכָּה

"סְרוּ מִהֵר מִן-הַדֶּרֶךְ"

הפרשה מתארת את אחד המאורעות המסעירות ביותר בתולדות בני ישראל במדבר. מאורע, שהפך לטראומה בלתי נשכחת, לשם נרדף לכל מעשה מרי מאז ועד ימינו. מאורע נפשע זה הביא כמעט להשמדתו של העם. כה גדול היה חרון אף ה' "וַיַּחַר-אַפִּי בָהֶם וְאָכְלֻם". העוון הכבד פגע ברקמות העדינות ביותר של הנפש, עד כי ממנו נובעות כל צרות הגלות, שנחתו עלינו. כי זהו חטא אשר טרם כופר עד תום. כוונתנו לחטא העגל, לו סגדו בקצות מחנה ישראל, כשנוכחו לראות, ש"זֶה מִשֶּׁה הָאִישׁ" לא חזר כהבטחתו, לאחר ארבעים ימי שהות במרומי הר האלוקים.

והשאלה מתבקשת, הכיצד עם ששמע, סבר וקיבל במעמד הר סיני- רק שבועות אחדים קודם לכן- את הציווי החמור "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים, עַל-פָּנָי. לֹא-תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל, וְכָל-תְּמוּנָה" יוצר לעצמו עגל מסכה? איך יתכן שאנשים נבונים ושפויים יאמרו לאהרון: "כִּי-זֶה מִשֶּׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הָעֵלְנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, לֹא יָדַעְנוּ מֶה-הָיָה לוֹ" מביטים עתה בהתפעלות בעגל, מעשה ידיהם להתפאר, ומכריזים: "אֵלֶּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֵלְנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם"? ועוד דבר המכאיב, שנאמר: "וַיִּתְּפָרְקוּ כָל-הָעָם" בשונה מהקמת המשכן שכתוב "כָּל נָדִיב לְבָ", האמנם כה רחוקים היו מאמיתות קבלת התורה בהר סיני?

מבארים בעלי המוסר, עצם אפשרות המעשה מהווה תמרור אזהרה לאדם, לבל יבטח בעצמו, באמונותיו ובמערכת ערכיו. הנה התבונן בעם, שרק אתמול שמע קול ה' בהר סיני, שניסי מצרים ונפלאות המדבר עודם זכורים לו היטב, והנה כבר חזר לסורו, ובכל זאת לא עמד במבחן הראשון. על האדם להתעמק בסוגיה זו, ולעמוד על סודו של האדם. זהו יצור מורכב ומפותל, מלא סתירות פנימיות, אשר מאורעות מופלאים וחד פעמיים לא ישנו את אופיו הבסיסי המהותי. המאורעות הגדולים והמופלאים מסוגלים אמנם להפעים לרגע את רוחו, להדליק את דמיונו, אולם לא בכך יהפך לאדם אחר. הרגליו לא יוטבו ומערכת מושגיו לא תשתנה.

אדם באשר הוא, רוכש אמונה אמתית בבורא עולם רק בתהליך ממושך של הפנמת הערכים, באמצעות חינוך עצמי מתמיד, עקבי ועיקש. ולא- ינצחו הרצון האנוכי. יכול אדם לדגול בערך האמת ככל שידגול, ועם זאת בחיי המעשה ישקר ללא מעצור. [רק לבנו הקטן יטיף מוסר בכעס: אסור לשקר! למבוגר כנראה מותר]. יאמין האדם באהבת הבריות, ועם זאת לעולם לא תראה אותו מוותר לרעהו, המחפש נואשות חנייה למכוניתו בשעות הבוקר. יאמין באלוקים, יזכור יציאת מצרים וכו', וברגע של חולשה ומבוכה יסגוד לעגל. כזהו האדם. זהו "ההגיון" למעשיו, מעבר לכל ההגיונות וההסברים. הוא הגיון כוחו של היצר.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
שמעון וכרמלה מרילי
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציינת עבודה
כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה
עמית בן רבקה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת אירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענית בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'לה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

יח' אדר תשס"ט 14/03/2009

פרשת פרה

הפטרה: "ויהי דבר ה'" - יחזקאל פרק לו

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:11	18:22	19:05
ת. אביב	17:28	18:20	19:02
חיפה	17:29	18:21	19:03
ב. שבע	17:30	18:22	19:04

שואל ומשיב בהלכה - כשרות בהלכה

הקונה כבד מחנות בשר וכתוב עליו "לצלייה בלבד", כיצד עליו לנהוג?

! שאלה

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה

כשם שמליחת הבשר מפליטה את הדם מהבשר, כך גם צליית הכבד באש מפליטה את הדם ממנו. ולכן הרוצה לאכול בשר צלי, אין צריך למולחו קודם שיצלנו. אך הכבד יש בו הרבה דם, ולכן אין לו תקנה על ידי מליחה אלא על ידי צלייה על האש, ורק לאחר הצלייה מותר לבשלו. קודם צליית הכבד, עליו לחתוך אותו לאורך ולרוחב, גם כבד של עופות שהוא חלוק כבר לשניים, צריך לחתוך כל חלק לאורך ולרוחב. זמן הצלייה של הכבד, עד שיהא ראוי לאכילה, אך אין צריך לצלותו עד שישרף, ומותר לבשל את הכבד לאחר הצלייה בלבד. ולכתחילה יש לצלות באש ממש כגון על הכיריים של הגז. אך אם אין לו אלא תנור חשמלי שחוטי החשמל בוערים למעלה או מלמטה, ושולחים משם את החום בכל השטח, ובלבד שיש מקום לדם לנטוף ואין לו שפה מסביב, ויניח למטה חתיכת נייר כסף וכדומה.

תנועת ההשכלה

לפני למעלה ממאה שנים כשתנועת ההשכלה הכתה והרסה כל חלקה טובה, הייתה משפחה אחת חרדית באירופה. היות ואב המשפחה לא עמד על חומרת האסון של ההשכלה ועל השלכותיה, התפתה לשלוח את בתו לגימנסיה כדי שתירכש מקצוע. שם למדה והשתלמה באומנות ה"אופרה". הבת התגלתה ככישורנית למדי והחלה עושה חיל בלימודיה. כשסיימה את מתכונת הלימודים ועמדה ליישם את שלמדה בפועל, הבין אביה את חומרת העניין.

נזדעזע האב ודרש מבתו שלא תיישם את מקצועה הלכה למעשה. אולם אז הוא נתקל בהתנגדות חריפה ביותר מצדה בהטעימה: "אחרי שהשקעתי שלוש שנים של לימודים והשתלמתי במקצוע זה, רצונך להניא אותי ממנה? ובנוסף, אוכל להינשא לבן ישיבה ולפרנסו בנחת והוא ישקוד על התורה הקדושה על מי מנוחות ללא כל דאגה לפרנסה והוא יוכל להתעלות בתורה באין מפריע".

אב המשפחה בהיותו שייך לזרם חסידות מסוים הציע במר נפשו לבתו לגשת אל הרבי, אותו רב שעל פיו יישק כל דבר וכל התייעצות בכל עניין, כגדול-קטון היו מביאים לפניו וכאשר את פסק דבריו היו מקבלים ללא עוררין ומקיימים את דבריו הלכה למעשה. הבת, שעדיין לא נטשה את המסורת וזכתה להיכנס לרבי מספר פעמים, הסכימה לכך והלכה עמו לרב.

הרב בשומעו כל זאת ניסה להניא את הבת בהסברים שונים כי אין זה מן הראוי לאחוז במקצוע שכזה והסביר במתק שפתיים את ההשלכות הגורליות הרוות אסון העלולות להיווצר מכך ומדוע היא שוגה מנקודת מבטה. אולם הבת לא השתכנעה והסבירה לרב כי 'השקיעה' כבר מספר שנים מחייה והגיעה לפסגת חייה וזוהי שאיפתה בחיים ובנוסף הפרנסה יכולה להיות לה בשפע.

בראות הרב כי כל ההסברים נופלים על אוזן ערלה, אמר לה: "ראי, אומרת את שהגעת לפסגת חיך וקשה לך לעזוב את הישגיך. ובכן, מבטיח אני כי אם תעזבי מקצוע זה- אזי תזכי לבן שהיה פסגת העולם בגדולתו וכל העולם ישמע עליו". הבת שהייתה עדיין חדורת אמונה חשבה קמעא ואמרה לרב: "אם אתה מבטיח לי בן שכזה- אזי אני מבטיחה לעזוב את המקצוע הזה!". ואכן כפי שהבטיח הרב כך היה, זכתה היא לבן שהיום הוא מזקני מגדולי הדור ואף חיבר שו"ת חשוב מאוד ומכהן כרב עיר מהחשובות ביותר בארץ, ומפאת כבודו אין אנו יכולים להוסיף פרטים נוספים.

מצות עבודת יד

אי"ה גם השנה יהיה ניתן להשיג מצות מהודרות בנוסח ספרדי (עבות ורכות) בהשגחה מהודרת.

למעוניינים, נא לפנות לרב אליהו פנחסי שליט"א. מניסיון שנים עברו, אותם שלא נרשמו מראש אזל עבורם המלא!

ניתן להשיג את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים במחיר הפחות מעלות ההדפסה!

ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד. ומלווים בהסכמותיהם של:

הרה"ג עובדיה יוסף, הרה"ג בקשי דורון, הרה"ג יצחק יוסף
הרה"ג שמואל פנחסי, הגה"צ יצחק מאיר מורגנשטערן
הרה"ג שלמה רוזנר, הרה"ג חיון משה
הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון.
למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

מנויים:

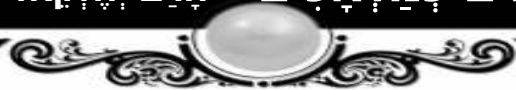
לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: נולד בורשה שבפולין ב-1885 למשפחה שאינה רבנית. התייתם בגיל חמש. מחכמי פולין וארץ ישראל ומגדולי המשגיחים ובעלי המוסר בדורנו. שימש כמשגיח בישיבת פונוביז'. מנעוריו למד ולימד דעת אמונה ושתל בלב התלמידים יראת שמיים טהורה במשך חמישים שנים. גילה אהבה רבה לתלמידים. כשהגיע אליו תלמיד בנעלים רטובות, חלץ את שלו ונתן מיד לתלמיד. היה לומד באולם הישיבה עם חברותא, אך מדי שעה היה עושה סיבוב באולם כדי לסקור את הבחורים, ולפעמים היה עוצר כדי לדבר עם מאן דהוא ואף מלטף את ידו להראות חיבה בהגיעו לגיל בר מצווה שלחו אביו לעבוד מחמת קשיי הפרנסה והרב החל לעבוד כשליח במסחר. פעם אחת נגנבה כל משכורתו בהיותו בבית-המרחץ, וזה עורר אותו לחשוב על "אפסיות עיני העולם הזה". לכן עזב הכל ונסע ללמוד בישיבת ראדין. לאחר מכן מסע לקלם ושם התחתן. מספרים עליו מעולם לא אחר, לא לתפילה ולא ללימוד. רק פעמיים זה קרה. לאחר שנולדה לו בת בביתו, ופעם בזמן הגלות לקיידאן, כדלקמן. בשני המקרים הגיע לפסוקי דזמרה.

בקלם סבל מעוני ובעיות בריאות. בתלמוד תורה שם, המשיך בעבודת הלימוד והמוסר היה ר"מ בישיבה לצעירים. בימי מלחמת העולם הראשונה נתבקש להחליף את ר' ירוחם כמשגיח במיר על חזרתו. במלחמת העולם השנייה נדדה ישיבת מיר כשש שנים וגלתה ליפן ושנחאי. (בשנחאי תכננו להעביר את הישיבה לאיזור טנסין היות ושנחאי הייתה מופצצת, אולם הרב התנגד ולאחר מכן סיפר שהיו לו גילויים מהשמים על החלטה זו). בתש"ז נסע לארה"ב ובתש"ט שב לארץ ישראל. הוא התגורר בירושלים כחמש שנים, והיה אומר שיחות בביתו, ובישיבת מיר. לאחר פטירת הרב דסלר, הזמינו הרב כהנמן למלא את מקומו. וכאן בפוניבז', הרביץ תורה ויראה קרוב לעשרים שנה עד לפטירתו. נפטר ב-י"ח אדר 1974. חי כ-89 שנים. ציונו בבני-ברק (בחלקת פוניבז').

אביו: ר' יהודה

מתלמידיו: ר' ראובן גינזבורג, ר' משה בנימין ברנשטיין, ר' ראובן מלמד.

רבותיו: ר' ישראל מאיר מרדין (ה'חפץ חיים'), ר' ירוחם הלוי ליבוביץ (המשגיח ממיר), ר' נחום זאב זיו ור' צבי הירש ברוידא.

מספריו: יאור יחזקאל- סדרת ספרי מוסר יאמרי יחזקאל- מאמרי מוסר על התורה

הרב ש"ך, ראש ישיבת פוניבז' התבטא פעם על הרב ואמר: "יש לי יותר הכרת הטוב לר' יחזקאל, שהכניס אותי ללימוד מוסר, מאשר לאמא שלי שהביאה אותי לישיבה ללמוד".

מידת האמת הייתה בדמו. כשנפטר חתנו הצעיר בארה"ב, גדול ורב היה צערו. והנה באותו פרק זמן נתבקש לישיבה של מעלה ר' אייזיק שר מסלבודקה. הרב התבקש לבוא ולומר מלי דהספדא, אבל לפליאת כולם נתקלו בסירוב מצידו, וכל מה שהפצירו בו היה ללא הועיל. כאשר שאלוהו לאחר מכן לפרש סירובו, ענה: "הלא מיצר אנוכי בימים אלה צער גדול על סילוקו של חתני, וחוששני שבעת שאספיד את ר' אייזיק, יתעורר בי הבכי בנקל, וכולם יחשבו שאני בוכה על סילוקו של חכם, בעוד שהסיבה הפנימית האמיתית לבכיי תהיה מחמת פטירת חתני, והיאך אשקר ואכזב?".

מעשה בתלמיד שביקש מרבי יחזקאל לוינשטיין, שיתפלל עבורו, היות והוא שרוי בצרה גדולה. חלפו מספר חודשים ואותו תלמיד בא בשנית לר' יחזקאל והפעם לבשרו שמצוקתו חלפה ואיננה. ר' יחזקאל נשם לרווחה. כאן גילה לתלמיד שלקח ללב אודות מצוקתו וכי זה השפיע עליו לרעה על מצבו. הוסיף אותו תלמיד ואמר כי כל אותם חודשים התפלל עליו ר' יחזקאל ללא היסח הדעת, עד שנתבשר שנושע מן השמים.

הרב היה זהיר מאוד בבין אדם לחברו. היה זה כאשר נכנס אליו תלמיד חכם אשר ליבו ער לקודשי ישראל ופרש לפניו תוכנית שעיבד, אשר לדעתו אפשר לפעול בכך גדולות ונצורות לחיזוק הדת. הרגיש הרב כי בביצוע התוכנית יהא עלול משיהו להיפגע, קם על רגליו והצהיר בהתרגשות: "כך מקובלני מרבתי: בניין בית המקדש יבוטל אם בנייתו עלולה לפגוע באיזה אדם מישראל". שמע השואל התגובה והתוכנית נגנזה.

בספר "פאר הדור" מסופר על רבי יחזקאל לוינשטיין, כיצד הייתה הציפייה מוחשית אצלו: לפני מספר שנים כשנכנס לביתו אחד מתלמידיו, ראה את המשגיח כשהוא שקוע בהרהורים וכולו מתח, פנה אליו המשגיח בטון של נפשי יצאה בדברו: "האם המשיח בא כבר?". נפשו כלתה בצפייתו לביאת המשיח. אירע והוצרך אחד מגדולי ירושלים ליסע לחוץ לארץ עבור צרכי ציבור, כאשר בא להיפרד ממנו אמר לו המשגיח: "אין אתה חושש שמא יבוא המשיח בהיותך בחוץ לארץ?".

במכתבו לאחד ממקורביו, כתב: "ידע ידידי, כי מחכה אני מאוד לביאת מלך המשיח במהרה בימינו, כדאי לחזק את עצמנו". הציפייה למלך המשיח, יצרה אצלו חיובים למעשה, "לחזק את עצמנו" והיה מחזק עצמו מאד בתיקון המעשים והתעלות רוחנית לקראת ימות המשיח. מרוב צפייתו ותשוקתו לביאת המשיח, היה מבקש ממקורביו, שיתפללו עבורו שיזכה לביאת המשיח.

הוה דן כל האדם לכף זכות

סיפור זה התרחש לפני כשנה בחו"ל. ויש בסיפור זה מוסר עצום ללמדנו עד כמה עלינו לדון כל אדם לכף זכות ואף אם נראה לנו עינינו לעיתים אסור לדון לחובה עד שנברר את הפרטים לאשורן, ולעיתים נתבדה ונבין עד כמה יכולים אנו לטעות אף ממראה עינינו. לפיכך אנו נמנעים מלספק פרטים שיזהו את בעל המעשה ונסתפק בלספר את תוכן הדברים, ומעשה שהיה כך היה:

אחד מהרבנים החשובים בארה"ב שדרכו בקודש הייתה לדרוש הוזמן על-ידי ארגון גדול של צדקה לדרוש בנושא. כשנכנס לאולם, ניגש אליו אחד מראשי הארגון והראה באצבעו לעבר אדם אמיד שישב על אחת הכיסאות באולם תוך כדי שהוא מציין כי "עשיר זה הוזמן לכאן כיוון שהוא תורם ומסייע לארגון רבות, והייתי מבקש ממעלת כבודו וכבוד תורתו שידרוש במעלת הצדקה ויתבלם כיד ה' הטובה עלינו, ויכוון את דבריו לעבר אדם זה, שכן בלעדי-י הארגון היה פושט רגל כבר מזמן". הרב הנהן בחיוב לבקשה.

והנה, טרם החל לדרוש, מבחין הוא כי העשיר מוציא מכשיר נייד מכיסו ומחייג. הרב החל לדרוש והנה אותו העשיר במשך כל זמן הדרשה לא עוזב את המכשיר הנייד. "חוצפה שכזו", חשב בלבו הרב, "את רוב הדרשה אני מייחד בעבורי- והוא, מתעלם ממני במפגיע. עסוק הוא בשיחה עם אחר. אני מבין, כלום לא יכול הוא להמתין עד לסיום הדרשה? הרי הוזמנתי בייחוד בעבורי, וזה- אינו מאזין לי". וכך הרב ממשיך לדרוש, והעשיר ממשיך להצמיד את מכשיר הנייד לאוזנו, כך עד לסיום הדרשה.

רק בסיום הדרשה הניח העשיר בחזרה את המכשיר בחיקו. הרב חזר לביתו כשהוא עדיין רוגז בלבו על אותו עשיר ומעשיו. "נכון, הוא תורם גדול ומחזיק את הארגון היקר. אבל מדוע לא יכול הוא להאזין לדרשתי?". לאחר מספר ימים אביו של הרב, המתגורר באזור מרוחק התקשר לבנו. הרב החל לשאול בשלומו של האב. לאחר מכן האב הפתיע את הרב כשאמר: "דרשתך נעמה לי מאוד!"- "על איזו דרשה אבי מדבר?", שאל הרב. "נו, על הדרשה במקום פלוני לפני כחמישה ימים".

כאן הבן חש עצמו מבולבל, הרי אביו לא היה באולם כשדרש. "אולי אבי מדבר על דרשה אחרת?", חשב הבן בלבו. היות ומספר רגעים שתק הבן, הבין האב לרחשי לבו של הבן והוסיף עוד פרטים בדרשתו של הבן. לא היה מקום לטעות. אביו אכן מדבר על אותה דרשה. "אבא", שאל הרב בפליאה, "איך שמעת את הדרשה? הרי לא היית באולם!".

ואז האב אמר: "האם אתה מכיר את פלוני הגביר?", הבן השיב בחיוב, הוא היטב הכירו, מדובר באותו עשיר שדרשתו כוונה לעברו, זה ששוחח כל משך הדרשה במכשיר הנייד. כשהוא תוהה לקשר העניין. "דע לך בני, אותו עשיר מכיר אותי היטב, וכיוון שידע כי אתה הדורש, התקשר אליי בטרם החלה הדרשה ואמר לי: 'בנך עומד לדרוש בעוד מספר דקות, האם היית מעוניין לשמוע אותו?', כמובן שהשבתי בחיוב וכך במשך כל הדרשה אותו עשיר השאיר את המכשיר הנייד כדי שאוכל להאזין לדרשתך. וכך האזנתי לך עד לתום הדרשה. יישר כוח גדול על הדרשה, אכן, דרשה מצוינת יש בכוחה לזעזע כל לב יהודי!".

שומע זאת הבן ולא מאמין. כמה כעס, כמה רגז על אותו עשיר שמשך הדרשה היה עסוק בשיחה ערה. בסך הכל אותו עשיר ביקש לזכות את אביו שישמע את הדרשה. עד כמה עלינו להיות זהירים, גם כשאנו רואים במו עינינו, ייתכן ונתבדה לבסוף, עד כמה עלינו לפני שאנו חורצים את גורלו של השני מצווים אנו נבדוק ולחקור את אמיתותם של הדברים. עד כמה צדקו דברי רבותינו: "הוה דן כל האדם לכף זכות!".

חובת למוד תורה-עד היכן?

כאשר באו לבקר בשעות הלילה את רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, ראש ישיבת מיר, בשנתו האחרונה שנת תשכ"ד, בהיותו מאושפז בבית החולים "שערי צדק" אחרי התקף לב. והנה הוא יושב ליד שולחן עם גמרא ושקוע בעיון, היה אז הרב קרוב לתשעים שנה. כשנשאל על ידי אחד המבקרים: "ילמדנו רבנו, כיצד כבודו לומד לאחר התקף לב?", הביט הרב על השואל בפליאה גדולה על שאלה זו, ואמר לו: "שכחתם רמב"ם מפורש בהלכות תלמוד תורה שאפילו בעל ייסורין חייב בתלמוד תורה וכן נפסק בשו"ע ללא כל חולק?".

אם אתם מכירים סיפור הטומן בתוכו מוסר חשוב, וברצונכם לזכות את הרבים, נא לשלוח לליאור את הסיפור באמצעות הדואר או לחילופין באמצעות המייל ובעז"ה יפורסם בעלון. ניתן לשלוח ג"כ סיפורים אישיים. ניתן לפרסם את הסיפור עם שמות בדויים.

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חוה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
שבתי בן חזלה ז"ל

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
כל נשמות עם ישראל

פְּרִשְׁת עֵינֶיךָ חֲמַד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית פִּכְסֶסֶת שְׁכוֹנַת עֵין חַנָּה - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

וִיקָהֶל פְּקוּדֵי - טְרוּמֹתָהּ עַל מְנִהִיגוֹת הָעָם

"וְהַנְּשָׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם"

החוט, אל טעות חייהם. כדברי המדרש: "בשעה שאמר משה לישראל: כֹּל נָדִיב לְבֹ, יִבְיָאָה אֶת תְּרוּמַת ה' לְמִלְאכַת הַמִּשְׁכָּן, ולא אמר לנשיאים, היה רע בעיניהם, על שלא אמר להם להביא". אמרו [הנשיאים]: 'ביאו העם מה שיביאו, ומה שיחסר נמלא אנחנו'. שמחו כל ישראל במלאכת המשכן והביאו בשמחה כל הנדבות בזריזות. לאחר שני ימים ביקשו הנשיאים להביא נדבתם ולא יכלו, שכבר ציווה משה: "וַיַּעֲבִירוּ קוֹל בְּמִחְנֶה לֵאמֹר: אִישׁ וְאִשָּׁה אֶל-יַעֲשׂוּ-עוֹד מִלְאכָה".

והיו הנשיאים מצירים, על שלא זכו בנדבת המשכן. אמר הקב"ה: בני שנזדרזו ויכתב בהם: "וְהוֹתֵר", והנשיאים שנתעצלו, חיסר אות אחת משמם, שכן כתב "וְהַנְּשָׂאִים" - חסר יו"ד. במדרש זה אנו מבחינים היטב האות "יו"ד" החסרה במילים "נשיאים" המופיעה בפרשתנו ("נְשָׂאִים" במקום נְשָׂאִים), חושפת בפנינו טעות נפשית קטנה, בה נכשלה קבוצת עילית זו בהקמת המשכן.

הפסוק במלואו כך הוא: "וְהַנְּשָׂאִים הֵבִיאוּ אֶת אֲבְנֵי הַשֹּׁהַם... לְאִפּוֹד וְלַחֹשֶׁן". פסוק זה מופיע בסוף התיאור המקראי המלבב, המעלה בהרחבה על נס את ההתגייסות הנלהבת של העם למגבית המשכן. תרומותיה של מגבית זו עלו על כל המצופה, והכנסותיה היו למעלה מן הדרוש. הכתוב אף מספר לנו בחגיגות, כי היה צורך להפסיקה: "וַיִּאֲמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה... מִכְּרִיבִים הָעָם לְהֵבִיאוּ... וַיֵּצֵא מֹשֶׁה... אִישׁ וְאִשָּׁה אֶל יַעֲשׂוּ עוֹד מִלְאכָה...". והסך שנאסף, בתוספת הפריטים הרבים היו, כדברי הכתוב: "וְהוֹתֵר".

אכן, ציון תרומת נשיאי ישראל למגבית זו דווקא בסופה של הפרשה ולא בתחילתה, מעניקה לנו את קצה בניגוד הרגשי, שהיה קיים בין נשיאי ישראל - נבחרים העם, השולטים בגורלו - לבין העם עצמו. התלהבות קדושה ניעורה בלב בני ישראל. התלהבות שגילתה את חושו הבריא של העם ואת יכולתו לקרוא נכונה את מפת המציאות של אותם רגעים גדולים בחייהם, ולהפגין נדיבות לב לא פחות מאותה התלהבות ונדיבות לב, בעת שאספו זהב כדי ליצור עגל.

אולם בשונה מן העם, הנשיאים החייבים בטבע הדברים להיות הראשונים, כשמדובר במטרה לאומית וציבורית, לא נדבקו כראוי בהתלהבות חיובית ובונה זו. הם חיו - בדומה לעסקנים ונבחרים רבים בדורות שונים - בניתוק מן המתרחש והמתחייב. בעת הקמת המשכן עסקו בחישובים אישיים שלא תאמו את השעה הגדולה. אנשים אלו גדולים היו, ישרים טובים וצדיקים. אך התורה החודרת לנבכי הנפש החסירה משמם את האות יו"ד, היות ובאותה שעה עליהם היה לשמש דוגמא לעם, ולהיות הנחשונים בתרומתו של המשכן.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקות
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי
תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיוון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה
עמית בן רבקה
איילת בת נעמה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורגיה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה
אביבה בת אירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בוז בת מרים
ציון בן צ'לה
מרים בת טמה
שרה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
דוד יורם בן מרסל
אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

כ"ה אדר תשס"ט 21/03/2009

וִיקָהֶל-פְּקוּדֵי

הפטרה: "כל העם" - יחזקאל פרק מה-מו

ש.חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:15	18:27	19:11
ת. אביב	17:33	18:25	19:08
חיפה	17:34	18:26	19:09
ב. שבע	17:34	18:26	19:09

שואל ומשיב בהלכה – הכשרת כלים לפסח- חלק א'

אדם הרוצה להשתמש בפסח באותם כלים שמשתמש בהם כל השנה האם ראוי וכיצד?

א"ת:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

סכום מטבח- יש אפשרות להשתמש על ידי הגעלה. הוי אומר, שנותן סיר עם מים ע"ג האש ובשעה שהמים מבעבעים נותן לתוכן את הסכום. ותיכף לאחר מכן שוטף במים קרים.

פלאטה חשמלית- די שיערה עליה מים רותחים ישר מן הקומקום לאחר שרתחו המים. ולאחר שינקתה היטב את הפלאטה מכל חשש חמץ.

מחבת- די בהגעלה שנותנו לתוך מים רותחים. אולם אין הדברים אמורים במחבת מסוג "טפלון" שלא מועיל לו הכשר וחייב לקנות חדש לפסח.

סירים- היות ומבשלים בו גם חמץ חייב להכשירו על ידי הגעלה במים רותחים. וקודם לכן חייב לרוחץ היטב לנקותם מכל לכלוך.

מנהג ישראל- הלכה

כידוע, אחת הסיבות לכתיבת ספרו המפורסם ביותר של הרמ"א, ה"מפה", הייתה רצונו להטמיעו בשולחן ערוך לר' יוסף קארו את מנהגי קהילות אשכנז, שרבים ממנהגים אלו לא זכו להיות מודפסים, אלא נותרו כהוראות קהילתיות. מכאן הכמות הגדולה של המקומות בהם מצוין הרמ"א כמקור דבריו כ"וכן המנהג במקומותינו" או "וכן נהגו". מדוע היה המנהג חשוב כל כך בעיניו של הרמ"א?

מספר על כך רבי יעקב כולי בספר "מעם לועז" את המעשה המופלא הבא. כאשר הגיע הרמ"א ועודו צעיר לימים ונכנס לכהן פאר כרבה של העיר קראקוב, מצא במקום מנהג שלא נשא חן בעיניו כלל וכלל. מנהג היה שבבוקר למחרת ליל טבילתה של אישה ניגש היה השמש לבעלה של האישה הטובלת מאחל לו "בשעה טובה" ומברכו שיזכה לבן זכר. אשתו של השמש הייתה הבלנית כך שהשמש היה מעודכן בכל ערב.

משראה הרמ"א את מנהג זה של השמש, גער בו ודרש ממנו להפסיק מיד מלעשות כך, שכן ראה בזה חוסר צניעות (ואף בהלכותיו כתב כן). השמש ניסה להסביר שזה המנהג נקוט במקום מדורות, אבל לא העיז לסרב לדברי הרב וחדל מלברך את האנשים. באחד הימים, מימי החורף, ניגש אחד המתפללים אל השמש ותרעומת בפיו: "מדוע לא באת לברכני, הלא אשתי טבלה אמש?".

במענה הבהיר לו השמש ראשית שהרב החדש כבר ביטל נוהג של ברכת "בשעה טובה, בן זכר" אחר טבילה, ושנית הודיע לו כי אשתו כלל לא הגיעה אמש למקוה! מבירור עמה עלה, שאכן כך הוא שכיוון ששמעה האישה שהרב ביטל המנהג ואין לה עוד לחשוש שידע בעלה שלא טבלה, ומן הסתם לא ששה להכניס את ראשה למי המקוה הצוננים בימים של חורף. כיוון שראה הרמ"א כך, כמה גדול כוחו של מנהג למנוע מיהודי לעבור עבירה חמורה, קיבל על עצמו להתחשב במנהגים, גם אם נראים על פניהם כמוזרים, כי כידוע – "מנהג ישראל – הלכה" ו"אם לא נביאים הם, בני נביאים הם".

מצות עבודת יד

אי"ה גם השנה יהיה ניתן להשיג מצות מהודרות בנוסח ספרדי (עבות ורכות) בהשגחה מהודרת.

למעוניינים, נא לפנות לרב אליהו פנחסי שליט"א. מניסיון שנים עברו, אותם שלא נרשמו מראש אזל עבורם המלא!

ברכת החמה

תתקיים אי"ה ביום רביעי, י"ד ניסן ה-2009.4.8 למניינם.

התפילה תחל בשעה 06:00 (תפילת נץ), לאחר מכן ברכת החמה ברוב עם על גג בקניון הראל ולאחר מכן סיום מסכת.

יקרה מפנינים

בשעה טובה אנו עומדים בעז"ה יתברך להוציא לאור לזיכוי הרבים את הספר "יקרה מפנינים" - חלק ג' המרכז בתוכו את תוכן העלונים הרבים המוצאים מידי שבת בשבתו. בנוסף יכלול קונטרס זמירות ופיוטים.

הספר מלווה בהסכמתם של גדולי הדור:

הרה"ג עובדיה יוסף, הרה"ג אליהו בקשי דורון, הרה"ג יצחק יוסף, הרה"ג שמואל פנחסי, הגה"צ יצחק מאיר מורגנשטערן ועוד רבים הספר מחזק מאוד באמונה וביטחון ומחדיר בלב הקוראים את אהבת ה' יתברך.

למעוניינים להנציח את יקירם לעילוי נשמה, רפואה, זיווג הגון, זרע קודש בר קיימא, חזרה בתשובה, פרנסה ולכל מטרה אחרת נא לפנות לליאור 050 6615031

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

רבי שלום דובער זצ"ל ידוע כאדמו"ר הרש"ב: נולד ב-כ' מר-חשוון 1860 בליובאוויטש שבבלארוס. האדמו"ר החמישי לחב"ד. **מגדולי מנהיגי היהדות החרדית בתקופתו.** אביו נהג ללמוד עמו מבלי שירגישו בדבר על מנת שלא לגרום קנאת אחים. בילדותו שהה רוב היום בבית סבו (הצמח צדק). נקרא שלום על שם ר' שלום שכנא אבי סבו הצ"צ, ודובער על שם האדמו"ר השני לבית חב"ד. מינקותו נתחבב על סבו, שאף בחר את שמו ואת כינויו "רש"ב". **הצטיין במיוחד בשקידה גדולה וביראת שמים.** בבחרותו רצו לגייסו לצבא רוסיה, ואביו שילם כופר כדי לפוטרו מכך. ב-1875 התחתן. **נודע בחסידותו ובפרישותו, והתעסקותו בתפילה באופן מיוחד.** נודע בין החסידים כ"עובד" שפירושו במינוח החסידי אדם המתעסק רבות בעבודת ה' פנימית ובהכנעת יצרו.

פטירת אביו בטרם עת (בן 48), הקשת עליו במיוחד. במשך כל שנת האבלות הסתגר בחדרו, ואף חלה. על אף היותו הבן השני, הוכר על ידי החסידים כנשיא חב"ד הבא, אך לא קיבל על עצמו מיד את נשיאות חסידות חב"ד, בין היתר מפני כבוד אחיו המבוגר - רבי שניאור זלמן אהרן (הרז"א). רק 11 שנה לאחר פטירת אביו, בראש השנה 1893 קיבל על עצמו באופן מוחלט את הנשיאות, בהמשך לעקירת אחיו מליובאוויטש לעיר ויטבסק. ב-1916 בשל מלחמת העולם הראשונה והתקרבות הגרמנים, עזב את ליובאוויטש ועבר לרוסטוב על דון. שקל עליה לארץ ישראל ואף הכין את כל הדרוש לכך, כולל יזזה (משם תמונתו היחידה, מלבד זאת סירב להצטלם), אך ברגע האחרון שינה דעתו. **כאשר גורשו יהודי מוסקבה ב-1892, פעל לסייע להם כלכלית להתבסס במקומות חדשים.** ב-1902 יזם בניית בית חרושת לאריגה וטוויה, כאלפיים יהודים מצאו את פרנסתם ממפעל זה. נפטר ב-ב' ניסן 1920. חי כ-60 שנים. **ציונו ברוסטוב שברוסיה.**

אביו: אדמו"ר שמואל (מהר"ש). **אמו:** הרבנית רבקה. **אשתו:** הרבנית שטערנא שרה. **בנו:** היחיד, אדמו"ר יוסף יצחק שניאורסון (הרי"צ). **סבא:** אדמו"ר מנחם מנדל (הצמח צדק) מצד אביו ור' אהרן משקלאב (מצד אמו). **אחיו:** ר' שניאור זלמן אהרן, אברהם סנדר ומנחם מנדל. **אחיותיו:** דבורה לאה וחיה מושקא. **רבותיו:** אביו, מהר"ש. החסיד ר' שמואל בצלאל שעפטיל (רשב"ץ). **מספריו:** יספר המאמרים • אגרות קודש • תורת שלום • בשעה שהקדימו • יקונטרס העבודה • יקונטרס התפילה • יקונטרס מעיין • יקונטרס חנוך • לנער • יקונטרס עץ החיים.

מנדל-לייב חזנוב, בן העיירה נעול שברוסיה, היה יהודי פשוט למדי. ביתו היה פתוח לרווחה, והוא השתדל לטרוח בעצמו סביב אורחיו ולתת להם הרגשה נעימה. לפרנסתו עסק בחורף בייצור נעליים חמות, ובקיץ סחר בגרגרי-יער מוחמצים, שקנה בכמויות ושיווק לערים מרכזיות. באחד ממסעות העסקים שלו הופיע לפתע כאב חד בבטנו. עברו יום-יומיים והכאב התחזק. החליט האיש לנסוע לעיר ויטבסק ולקבל חוות-דעת מהרופאים. מכיוון שכסף לא חסר לו, הייתה לו אפשרות להיבדק אצל מיטב הרופאים והמומחים.

בדקו הרופאים את מנדל-לייב והתייעצו במשותף. לבסוף נאמר לו כי מצבו מסוכן. "עליך לעבור ניתוח דחוף", אמרו לו הרופאים והוסיפו: "איננו יכולים להבטיח את הצלחתו של ניתוח מסוכן כזה, שבו הסיכונים גדולים מאוד!". לבו נפל בקרבו. הוא שב לאכסנייתו שבור, ומחשבות דאוגות מילאו את מוחו. יום אחד שמע לפתע קול קורא בשמו. הוא הסתובב וראה מולו כמה מסוחרי ויטבסק, חסידי חב"ד, מידידי הטובים. הם התעניינו בשלומו ור' מנדל-לייב סיפר להם את דברי הרופאים. החסידים החלו להפציר בו לנסוע לליובאוויטש ולבקש את ברכת הרבי הרש"ב מליובאוויטש. מנדל-לייב לא הורגל בדברים כגון אלו, וניסה לדחותם, אך החסידים דחקו בו. "הנסיעה מוויטבסק לליובאוויטש קצרה במיוחד, רק שישים קילומטר", האיצו בו. לבסוף נעתר ונסע לליובאוויטש.

מנדל עמד לפני הרבי, שטח את מצבו ואת הממצאים החמורים, וביקש עצה וברכה. הרבי הביט בו בעיניים טובות וכאילו התעלם ממשאלתו. תחת זאת החל לחקרו על עיסוקיו בוויטבסק. האיש החל לתהות למשמע השאלה. איזה ערך יש לעסקים כאשר מדובר בשאלת חיים. הוא ענה לרבי כי בא לעיר לצורך בדיקות רפואיות, ואגב זאת עסק בסגירת חשבונות ובגביית חובות מסוחרים. בהתמרמרות הוסיף כי אולי עסקי מסחרו עתה יוכלו להועיל רק לאשתו ולילדיו. הרבי לא הגיב. לרגעים אחדים שקע בהרהורים, ולאחר מכן אמר: "עליך לחזור לביתך, להרחיב את עסקיך ולפתחם. ואשר לנסיעה, קנה לך כרטיס במחלקה הראשונה ברכבת, וה' יהיה בעזרך". מנדל-לייב הבין שבזה הסתיימה ה'יחידות', נפרד מהרבי ויצא מן החדר.

ספקות רבים עלו במוחו באשר לתועלת הנסיעה והפגישה עם הרבי. הוא לא הבין כלל את כוונתו של הרבי ומה רצה ממנו. החסידים שעמדו בחוץ ניסו לדבבו, והוא שיתף אותם בחוסר חשק במה שנאמר לו, אך הבעת פניו העידה על ספקנות רבה. החסידים החלו לגעור בו: "הלאו אין לך ברכה גדולה מזו! הרבי הבטיחך שתאריך ימים ואף עסקיך יתפתחו וישגשו. אך עתה אין פנאי לדיבורים, הרבי אמר לקנות כרטיס במחלקה הראשונה ועליך למהר".

אמונת החסידים עודדה אותו מעט. החסידים כמעט 'גררוהו' לעבר תחנת הרכבת, ודאגו להשיג לו מקום במחלקה הראשונה, אשר בה לכל נוסע תא פרטי. הרכבת החלה לנסוע מנדל-לייב פתח את ספר התהילים והחל לומר את הפסוקים מתוך כפי רם. הוא לא שת לבו למחשבה מה יאמרו שכניו לקרון. יודע הוא שמצבו קשה מאוד ולא נותר לו אלא לעורר רחמים על-ידי התהילים. לפתע נשמעו דפיקות על דלת חדרו. בטרם הספיק לענות נפתחה הדלת, ובפתח עמד גוי בלבוש הדור, המעיד על היותו בעל תפקיד נכבד. הוא הביט במנדל ושאל לפשר בכיו. מידענו ניסה להתחמק, אך האיש התעקש. לבסוף סיפר מנדל-לייב על חוות-דעת הרופאים וחששותיהם בעניין הניתוח, וסיים באנחה קורעת-לב. האיש הציג את עצמו כרופא וביקש רשות לבדקו. מנדל הסכים לעשות כל שנתבקש, אך בליבו חש חוסר-אמון. בזריזות ובידיים מיומנות החל הזר לבדוק את הסוחר, ובמהרה הגיע לנקודה הכואבת בבטן. הוא מישש אותה שוב ושוב, ואז יצא מהחדר ושב ובידו כמה וכמה תכשירים. הוא מרח את התכשירים, לחץ, עיסה ושוב לחץ, עד כי חש הקלה ניכרת. "זהו לעת עתה", סיכם האיש, "אבוא אחרי-כן לבדוק את מצבך".

כאשר הגיע הרופא בפעם השנייה היה נראה מנדל-לייב כאדם חדש. הכאב סר לגמרי והוא הרגיש כי כוחותיו וחושיו שבים אליו מחדש. בעקבות זאת חזר גם מצב-רוחו להיות מעודד ושמח, וליבו היה מלא שבח והודיה לה'. השניים התיישבו לשיחה ידידותית. מנדל-לייב הודה למצילו מקרב-לב, והתעניין לזהותו ולמקום מגוריו. התברר כי האיש הוא רופא בעל-שם, הגדול במדינה בתחום זה של בעיות הבטן והגב. עתה הוא עושה את דרכו לברלין, למקרה חירום במשפחת הקיסר.

שְׁמִירַת שַׁבָּת כְּהִלְכָתָהּ

אל חדרו של הרב הקדוש רבי שלום מבלז זצ"ל נכנס כפרי אחד ושטח לפניו תחינתו שיתפלל למענו. "מה מעשיך?" שאל אותו הרבי. "עובד אדמה הנני", השיב הכפרי. **"האם שובת הנך מכל מלאכה ביום השבת?"** המשיך הרבי לשאול. התחיל הכפרי לגמגם: **"יסלח לי הרבי, כי בשדה אי אפשר לשבות לגמרי מכל העבודה במשך יום שלם"**.

כששמע הצדיק, כי מודה הנהו, שעושה הוא את שבתו חול, התחיל להוכיח אותו ולדבר על לבו דברי מוסר, שישפר את דרכיו וינוח ביום השבת, גם נתן לו עצות כיצד יבצע זאת הלכה למעשה, שלא יינזקו יבוליו בשדה. סוף-סוף, לאחר שעה ארוכה של דברי שכנוע, נאות הכפרי להבטיח כי ישמע בקול הרבי, **"אך בקשה אחת לו"**, אמר, **"שיואיל הצדיק לחכות עד אחרי עונת הקציר והאיסוף, שהם ימי העבודה ה'בוערת' בשדה, ואחר כך יתחיל לשמור את השבת כהלכתה"**.

חיך עלה על שפתיו של הרבי מבלז, והוא אמר לכפרי: **"שמע נא את הסיפור אשר אספר לך, בימי קדם נהוג היה, כי לכל פריץ מאדוני הכפרים היה יהודי שניהל את בית המזיגה, והוא היה תלוי בחסדי אדוניו הפריץ כעבד נרצע. פעם אחת עשה אחד הפריצים משתה גדול לכל חבריו, ובו נטלו חלק כל בעלי האחוזה הגדולים מאותו הגליל. כטוב לב הפריצים ביין, החלו להתפאר איש-איש ביהודי "שלו", וכל אחד מנה את מעלותיו של המוזג אשר בכפרו"**.

"כששמע הפריץ בעל המשתה את דבריהם, התנצח עמם והתפאר, כי היהודי אשר בכפרו עולה על כל האחרים אשר בכפרו חבריו, כי עבד נאמן כמוהו לא נמצא בכל הארץ, ומסור הוא בכל לבו ונפשו לאדוניו הפריץ. "אם אמנם כדברך כן הוא", נענו הפריצים האחרים ואמרו, "הבה נעמיד אותו בניסיון וניווכח אם צדקת או לא" - "ומהו הניסיון אשר נטיל עליו?" שאל הפריץ. "אתה תצווה עליו להמיר את דתו, ואם ישמע בקולך, אז נדע כי באמת לא נמצא עבד נאמן כמוהו".

מיד ציווה הפריץ לקרוא אליו את המוזג היהודי. כששמע הלה כי הפריץ מזמין אליו, לבש את בגדי השבת שלו ובפיק ברכים התייצב לפני אדוניו המוקף בחבר מרעיו. **"מושקה"**, פנה אליו הפריץ בחביבות יתרה, שלא כהרגלו, **"דורש אני ממך שתמיר את דתך"** - "מה זאת תבקש ממני, אדוני הפריץ?" גמגם היהודי בפחד. **"אחת גזרתי ולא אשנה"**, הרעים עליו הפריץ בקולו, **"ואם לא תשמע לדברי, דע לך כי מרה תהיה אחריתך!!!"**.

הכפרי המסכן הרחרר רגע, ולבסוף אמר: **"תן נא לי, אדוני, רשות ללכת ולהימלך באשתי"**. נאות הפריץ לבקשתו, והיהודי מיהר לביתו לספר לאשתו על הפקודה שקיבל. **האישה, שהייתה קלת דעת, נבהלה לשמע איומי הפריץ ואמרה לו: "אל תמרה את פי אדונך, אלא לך ועשה כדבריו שהרי יכול הוא להרע לנו"**. שב האיש ומסר לפריץ את תשובת אשתו, והלה שמח מאוד על שהוכיח את נצחונו לידידו, ובשבועות רצון אמר: **"טוב איפוא, מהיום והלאה יהיה שמך איון, ואף את שם אשתך תחליף, ועתה לך לשלום"**.

עברו חדשים אחדים, ושוב הופיע שליח מאת האדון, לקרוא אליו את "איון". כשהלה בא אל הארמון, אמר לו הפריץ: **"מעתה תוכל לשוב לאמונתך הראשונה ושמך יהיה מושקה כמקודם"** - "גם הפעם לא אעשה מאומה ללא עצת אשתי", ענה הכפרי. הוא שב לביתו לשאול את פי אשתו לדעתה, אך האישה החמיצה פניה ואמרה: **"אומנם טוב ונעים יהיה לחזור לאמונתנו הישנה, אך עתה הולכים וקרבים ימי הפסח, והעבודה בביעור חמץ תהיה רבה מאוד. גם נותרה לנו עדין כמות גדולה של בשר חזיר וחבל מאוד יהיה לזרקו, לכן שוב לאדונך ובקש ממנו שיואיל להמתין עד אחרי הפסח, ואז נעשה כרצונו, ונהיה יהודים כמקודם"**.

כשסיים הצדיק מבלז את סיפורו, נשא עיניו אל הכפרי העומד מולו וראה, כי הלה הבין היטב את הרמז ואת הנמשל. **"רבי"**, אמר, **"שוב לא אוסיף לדבר דברי הבל כאלו, והנני מקבל עלי להתחיל מיד בשמירת השבת כהלכתה"**.

שְׁנֵאת חֲנֻם

רבי יהושע מקוטנה נסע לבקר בארץ-ישראל. השתטח על המקומות הקדושים וראה את הארץ בחורבנה ובשיממונה. כשחזר לעירו, ערכו לכבודו בני העיר סעודה גדולה וביקשוהו לספר מה ראה בארץ-ישראל. נאנח רבי יהושע ואמר: **"לדאבון ליבנו, הארץ עומדת בחורבנה, חוץ מדבר אחד שנשאר שלם, בדיוק כפי שהיה בזמן בית-המקדש השני"**. "מהו הדבר?", קפצו השומעים ושאלו. **"זו שנאת-חינם"**, השיב רבי יהושע בצער, **"היא נשארה בכל תוקפה"**.

הרב שמואל דרזי בן שמחה ז"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו משה בן עישה ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתריא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתאי בן חזלה ז"ל כל נשמות עם ישראל
---	--	--	---

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת וִיקְרָא - מִסַּע אֶל פְּנִינֵי הָאָדָם

"אָדָם כִּי-יִקְרִיב מִמֶּנּוּ קָרְבָן לַה'"

אנו פותחים בקריאה ובלימוד של ספר "ויקרא". הוא הספר השלישי הניצב בתווך, במרכז חמשת חומשי תורה. הנושא המרכזי התופס מקום מרכזי בספר זה, הוא עבודת הקרבנות. בן דורנו, אנין הטעם, למקרא פרקים אלו. שפך הדם הזה מרתיעו. תאורי הפולחן וחובותיו שייכים לדעתו, לתקופה הפרימיטיבית בחיי העם.

אולם המתבונן רואה שעבודת הקרבנות הינה עיקר גדול וחשוב בתורת ישראל. כמו שכתוב: "וַיִּקַּח ה' אֶל־קִיָּם, אֶת-הָאָדָם וַיִּנְחֵהוּ בֶגֶן-עֵדֶן לְעֲבֹדָה וּלְשִׁמְכָה" - אלו הקרבנות. וכן נאמר אצל אברהם: "וַיֹּאמֶר בְּמֶה אֲדַע כִּי אֵיךְ שָׁנָה?" - רבי חייא ברבי חנינא אמר: אמר לו אברהם לה' באיזו זכות אזכה לירש את הארץ? אמר לו: בזכות הקרבנות. (מדרש רבה). תפיסה זו רואה, איפוא, בעבודת הקרבנות את התשתית לקיום האדם, ואפילו הזכות על ארץ ישראל נשענת עליה. אולם ישאל השואל המודרני: האם זו באמת הדרך הראויה להתקרב לאלוקים!? על ידי שחיטה מזעזעת של כבשים?!

כותב החינוך (מצוה צה): "הלא אמרנו, כי עיקרי הלבבות תלויים אחר הפעולות. ועל כן כי יחטא איש, לא יטהר לבו בדבר שפתיים לבד, בינו ולכותל: "חטאתי, לא אוסיף עוד". אבל בעשותו מעשה גדול על דבר חטאו, לקחת ממכלאותיו עתודים ולטרוח ולהביאם אל הבית הנכון אל הכהן וכו' מתוך כל המעשה הגדול הוא יקבע בנפשו רוע החטא וימנע ממנו פעם אחרת". ע"כ.

ובכן, מול מעשה חייבים להעמיד מעשה. מול מעשה החטא, שכל אישיותו של האדם השתתפה בו, בא כתגובה מעשה מתקן- מעשה הקרבן. שבו אדם מעורר את הדמיון שגוף אדם וגוף בהמה דומים בכל ענייניהם, וכעת הוא מצווה לקחת גוף בשר כמוהו, ולשוחטו ולשורפו. כך יכיר האדם בבהמיות המעשה שחטא. והוא תהליך המטהר את האדם ואישיותו.

תמונת עולם זו נשארת, למרות ההסברים, זרה לבן דורנו. הוא שתפריטו בנוי על אכילת בשר לרוב. הוא, שאינו מזדעזע משעשועי ציד החיות. וסתם כך קשה לו לקלוט את ניצול הטבע הדומם והחי, לצורך בניית האישיות והחברה. אולם עלינו לדעת שרק מגובה רוחני זה, אותו סייעו הקברנות לעצב בלב העברי בעבר, הוא זה שבא לכפר על עוונותינו. יהי רצון שנזכה לבניין בית המקדש במהרה ובו נוכל לראות כהן בעבודתו אמון.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מצליח בן נח ז"ל סבתי נעימה בת חביבה ע"ה שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה עמית בן רבקה
איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה
אביבה בת איירין אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
ענית בת רחל ברכה יזנבול בת אידה
רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט
יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט
מרים בת טמה יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

28/03/2009

ג' ניסן תשס"ט

פרשת ויקרא

פרשת הנשיאים - יום ג'

הפטרה: "עם זו" - ישעיה פרק מג-מדו

ש.ק.י.ץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:20	19:32	20:17
ת. אביב	18:38	19:29	20:14
חיפה	18:39	19:31	20:16
ב. שבע	18:39	19:31	20:15

שואל ומשיב בהלכה – הכשרת כלים לפסח- חלק ב'

אדם הרוצה להשתמש בפסח באותם כלים שמשמש בהם כל השנה האם ראוי וכיצד?

! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

כלי זכוכית- אינו בולע חמץ ולכן אינם צריכים שום הכשר לפסח, ואפילו הכניסו לתוכו חמץ גמור, כגון בירה, יש להתיר על ידי שטיפה בלבד. וכלי זכוכית הנקראים פיירקס שמבשלים בהם על האש, וכן דורלקס, מותרים בשטיפה והדחה בלבד.

כלי חרס- (ספלי קפה) אין מועיל להם שום הכשר, ואם השתמשו בהם בחם, אין הגעלה מועלת להם כלל. ומכל מקום "הכיסור" שרוחצים בו הסירים והצלחות, אפילו אם הוא עשוי מחרסינה- יערה עליו רותחין, ואז מותר להשתמש בו בפסח.

תנור- חייב לשפשף היטב דופני התנור בחומר ניקוי (עם צמר פלדה) מכל שמנונית שנספג שם. לאחר שהבריק את התנור. מדליקו על ריק למשך שעה בטמפרטורה גבוהה ביותר. ואף ידאג שעד כניסת החג עברו 24 שעות שלא השתמשו בו.

מיקרוגל- ראשית עליו להוציא את כלי הזכוכית הנתון בו (ניתן לשליפה) ולהדיח ובמים רותחים. ולאחר מכן עליו לנקות היטב את הדפנות עם חומר פוגם. ואף לשים כוס מים ובתוכו חומר ניקוי ולהדליק למשך רבע שעה. וכן לא להשתמש 24 שעות במכשיר.

ברוך שלא עשני גוי

אחד ממתפללי בית-הכנסת המקפיד להתפלל ותיקין סיפר לי כי הינו נוהג לשבת בתפילת השחר ליד אברך, המקפיד שלא להשיח אפילו שיחה קלה בבית-הכנסת ובטח כאשר התפילין נמצאים עליו. מה מאוד השתומם אותו מתפלל כאשר בבוקר אחד הגיע לתפילה ושכנו האברך פונה אליו ושואל: "תגיד, מי ניצח אתמול בבחירות של ארה"ב? מיהו הנשיא הנבחר?".

"לא האמנתי למשמע אוזני", סיפר, "זהו אותו האברך אשר אני מכיר אותו עידן ועידנים כעת מדבר פוליטיקה בבית-הכנסת עם התפילין? ועוד מענייני הגויים? מדוע משנה לו מי הנשיא הנבחר עד שעניין זה אינו סובל כל דיחוי? החלטתי להוכיחו כדי לא לעבור על האמור בתורה "הוכח תוכיח את עמיתך".

לפיכך, פניתי אליו ואמרתי בעוקצנות: "אתה יודע, אנו נמצאים בבית-הכנסת ויש עליך תפילין!". אולם הבחור התעקש ואמר: "תענה לי ואז אני אסביר". **הסתקרנתי עד מאוד והשבתי לו כי ברק אובאמה ניצח בבחירות.** למשמע תשובתי, הלה בירך בכוונה ובשמחה: **ברוך אתה ... שלא עשני גוי.** הבטתי בפניו מחכה להסבר, לדעת מה בפיו ומדוע חיכה עד עתה ולא בירך ברכה זו מברכות השחר.

למראה פני התמוהות השיב: "תראה, כאשר אני מברך את הברכה שלא עשני גוי, אני אני מתכוון שהקב"ה ברחמנותו לא עשני מוחמד שעובד בבניין. שהרי ברור שאף אחד לא היה מוכן להתחלף עימו. אלא אפילו לו הייתה ניתנת לי הזכות לבחור בין להיות נשיא ארה"ב או יהודי פשוט- הייתי מבחר להיות יהודי פשוט ולא גוי נשיא".

הבטתי בפניו בהערצה. הוא שוקל מילים וחושב על משמעותן. ואילו אני, בוש ונכלם להודות, אולם אני מתפלל כלאחר יד.. בעקבות דברים אלו, החלטתי לשפר את מעשי. לפיכך ביקשתי "לעקוב" אחר ידידי כדי שאוכל ללמוד ממנו הנהגות. למחרת הגעתי כעשר דקות לפני תחילת התפילה. לא חלפו דקות ארוכות והאברך הגיע.

הוא פתח סידור והחל לברך את ברכות השחר כאשר הוא משמיע ומטעים כל תיבה ואנוכי עונה 'אמן' אחר ברכותיו. פליאתי גברה שבעתיים, **נדהמתי לגלות כי את הברכה שכה הקפיד עליה אך אמש, דילג עליה לחלוטין! הוא לא בירך "שלא עשני גוי!"**. היות וכבר הבנתי כי כל מעשיו מדוקדקים ידעתי כי יש דברים בגו, לפיכך שאלתי: "מה יום מיומיי? מדוע דילגת על הברכה 'שלא עשני גוי'?"

הוא הביט בי בפנים מחייכות ואמר: "**בכל בוקר, לאחר שאני נוטל את ידי אני יכול להתאפק ומיד מברך אני 'שלא עשני גוי'. הפעם היחידה שלא בירכתי ברכה זו, הייתה לפני יומיים.** כאשר נבחר נשיא ארה"ב. רציתי לכוון שמודה אני לבורא העולם שעשני יהודי ולא נשיא ארה"ב". התבוננתי בפניו, ושוב בהערצה מופלאה. מי ייתן ונשכיל זאת, מהי מעלתנו כיהודים. ועד כמה עלינו להודות לבורא העולם על כך.

לשאלות בהלכה:	הקדשת העלון	מנויים:
נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס בטל' 054-7646633	ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	לקבלת דף פרשת שבוע חנים ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com

חכם שלמה בן פתחיה הלוי זצ"ל: נולד בשנת ה'תר"מ (1880) בעיר שירז שבפרס. היה מן העולים הראשונים אשר עלו לארץ וזאת כדי לקיים את מצוות יישוב הארץ. התגורר בשכונת הבוכרים בירושלים. בעל אישיות מרכזית. ענוותן. מגדולי הסופרים של הזמן ההוא. כתב ספרי תורה, תפילין ומזוזות וקמעים וכו' והכול בקדושה ובטהרה. מקום כתיבתו היה בבית-הכנסת שאולוף. רבים היו הילדים אשר היו מביטים מבעד לחלון לראות את החכם כותב סת"ם בקדושה ובטהרה. בין הילדים היה אף מרן, הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א. ספרי התורה שכתב עד היום נמצאים מספריו בביה"כ מוסיוף, חאג' אדוניה. גם בנו המנוח ר' אליהו הי"ד היה קורא בתורה.

שימש למעלה משלושים שנה כחזן וכבעל קורא בבית-הכנסת חג' אדוניהו הכהן. העמיד תלמידים רבים אשר שמם הולך לפניהם. **נודע כבעל מידות נעלות הן בדרך חייו בעבודת ה', והן כבן אדם למקום וזאת למשך כל ימיו, מילדותו ועד יומו האחרון.** נפטר בר"ח ניסן ה'תש"ב (1942) לאחר שחלה מספר חודשים. חי כ-62 שנים. הוספד ע"י גדולי הדור, ביניהם הרה"ג מאיר חי עוזיאל זצ"ל.

מילדינו: אברהם. יוסף. אליהו. פנחס. יעקב הלוי יב"ט. כולם שימשו בקודש. מנכדיו תלמידי חכמים גדולים בישיבות ומורי הוראות. נכדיו הקימו על שמו באלול תמ"א מוסד "**בית דוד ושלמה**" בשיתוף הרה"ג יהודה צדקה זצ"ל והרה"ג בן ציון אבא שאול במספר אזורים בארץ. **מוסד זה הווה גרעין לכל רשתות החינוך התורניות וכיום פזורים מעל 100 ת"ת.**

אחת מתכונותיו הייתה מידת הענוה והכבוד שרחש כלפי כל אדם. דרכו הייתה תמיד לכבד את הזולת עד כדי השפלת וביטול ערכו העצמי. כך הייתה דרכו בשיחה ובהתנהגות עם בני אדם, ללא הבדל גיל, ילד או זקן, עם-הארץ או רב. עם כל אדם שוחח מתוך ענוה ויחס של כבוד ודרך ארץ, ואפילו דרך דיבורו עם בני-אדם היה מתוך הרכנת ראש וענוה. לאחר שהלך לעולמו, נשאר תלוי על הקיר המקל ששימש אותו, וכן הגלימה והמצנפת שקיבל בעת קבלת תואר רב, **ואשר מעולם לא לבשם בטענה כי אינו מספיק ראוי לשאת אותם.** למרות הפצרות רבות מצד רבים מתושבי השכונה סירב ללבושם מתוך ענוה. וכן העיד על ענוותנותו זקן חכמי ארם צובא (חאלב) ר' אברהם רפול והוסיף כי ר"ת שלמה פתחיה לוי הנו שפל. **גם את ייסוריו ומכאוביו הרבים קיבל באהבה ובשתיקה, וכן את ייסורי העוני והרעב ששרר באותם ימים ומעולם לא התלונן על כך.**

ידוע המעשה כי בתקופת התורכים נהגו שלטונות הצבא לקחת כל גבר מגיל 18 ועד גיל 50 לשרת בצבא. וכדי לעצור את המשתמטים מהצבא, נהגו התורכים להעמיד מספר חיילים כדי לתפוס את המשתמטים. והנה, באחד מן הימים, יצא הצדיק לשוק כדי לערוך את קניותיו עבור המשפחה, ובהגיעו לפני אחת החנויות, **פגע בו שוטר צבאי, שלמעשה יהודי היה ומתגורר עד היום באחת משכונות ירושלים המפורסמות.** אחז בבגדיו, ודרש ממנו לבוא עמו למשטרה הצבאית, כדי למוסרו לשלטונות הצבא. הצדיק התחנן בפניו שיעזבהו לנפשו, וכל הפצרותיו לא הועילו, עד אשר אותו שוטר צבאי הכהו ולקחו למשטרה, והצדיק לא הגיב מאומה. אותה היד שהכתה את הצדיק נשתתקה באותו רגע פשוטו כמשמעו. השוטר הרפה ממנו והלך בבהילות לבית. בהגיעו, ראתה אמו של השוטר את מצב היד וצעקה מאוד דרגה, ואז סיפר לה את אשר עשה לחכם שלמה. האם נזדעזעה בשומעה כי הכה את החכם, ומיד החלה בריצה לכיוון ביתו של הרב. שם נפלה לרגליו והתחננה ובקשה שיסלח לבנה על מעשה האיוולת. **נכמרו רחמיו של ר' שלמה ושלח לקרוא לשוטר ולאחר תפילה קצרה וברכה הוטב מצבו, ולאחר מספר ימים החלים לגמרי.**

על ישועות רבות מספרים תושבי שכונת הבוכרים, אשר בהם חכם שלמה ריפא חולים רבים ע"י תפילה או ע"י שתיית מים מתוך צלוחיתו, וקמעות שנכתבו על ידי. כולם נרפאו, מי בגופו ומי בנפשו, וחזרו לחיים רגילים ובריאים ואף גם לאחר פטירתו נתרפאו חולים מצלוחיתו אשר הותר. **גם בשלום-בית עסק, רבים הבתים שבזכותו התקיימו וקיימים עד עצם היום הזה, הייתה בו מתכונתו של אהרון הכהן "אוהב שלום ורודף שלום" ומשכן שלום בין איש לאשתו.**

קריאתו בתורה הייתה נעימה עד מאוד. מסופר כי פעם עלה אדם לברך בספר התורה שכתב ר' שלמה, והקורא הרגיש בטעות. הרב שהיה נוכח הוכיח כי אין שם טעות. אך משהמשיכו שוב הבחינו בטעות. אולם הרב אמר שכנראה שהעולה אינו ראוי. וכאשר אדם אחר עלה- נעלמו הטעויות.

בימי מלחמת העולם השנייה בשנת 1941, כאשר מצב העולם היה גרוע מאוד, וכידוע הגרמנים כבשו ארצות רבות והרסו קהילות יהודיות שלמות ע"י שליחתם לתאי הגזים, בו בזמן התקדמו צבאות הגרמנים לתוך רוסיה מצד צפון ובלוב מצד דרום במטרה להגיע לארץ. כאן בארץ נערכו תפילות וצומות בכל הקהילות עם תהלוכות ספרי תורה כדי לבטל את הגזרה. היה זה מספר ימים לפני פטירת הצדיק, **הרב עוד הספיק לדבר על המצב הקשה בו שרוי העולם והיהודים בפרט, והדגיש כי מצב זה ילך ויחמיר.**

עוד סיפר כי ישב יחד עם עוד שלושה רבנים מקובלים ועשו ייחודים והזכרת שמות הקודש כדי להפוך את המצב הקשה, שהיהודים נתונים בו וכתבו שמות ואותיות בצורה הפוכה כדי להפוך את סוריה ל-רוסיה. ובאמת תוך מספר שבועות נפתחה חזית שנייה ברוסיה נגד הגרמנים ואז נלקחו צבאות הגרמנים מארצות הים התיכון, כדי לעזור לצבאות גרמניה שהתחילו לנחול תבוסה לצבאותיהם, עד אשר נפלה גרמניה שלא תקום לעולם.

לאחר מלחמת ששת הימים כשפקדו אנשים את בית-הקברות שבהר הזיתים אשר בו טמון הצדיק. באו אנשי המשפחה לחפש את קברו של חכם שלמה. כשהגיעו, **מצאו לתדהמתם את הקבר שלם אך השיש העליון שבור.** ניגש אליהם ערבי ושאל: "מי קבור פה?". שאלוהו לפשר העניין מדוע הוא מתעניין בכבוד הנפטר, והוא החל לספר: "**בחור ערבי שבר את המצבה, ועד היום הוא משותק בידו.**" השיח הערבי בעצמו בא לבקש על הציון על בנו- אך זה לא עזר והוא נשאר משותק. "**כן יאבדו כל אויביך ה'.**"

דגים של אמונה

להלן סיפור מופלא ביותר שהתרחש מלפני כשלושה שבועות המחזק מאוד באמונה וביטחון ומלמד אותנו עד כמה עלינו לשאוף ולהתחזק בבורא יתברך ולדעת שהכל מאיתו יתברך. הסיפור נשלח ע"י אחד מקוראינו הנאמנים שהוא עצמו קרוב מדרגה ראשונה של בעל המעשה, ששמע את הסיפור מכלי ראשון.

שיכון סקווירא ליד עיירת מונסי בניו יורק שבארה"ב, למי שלא יודע, הוא קריה קדושה ונאמנה בה מתגוררים חסידים ואנשי מעשה עובדי ה' ובעלי מדרגה חשובים ונעלים. הסיפור שלנו עוסק באחד מתושבי השיכון, ר' אברהם יוסף ל., אברך מרביץ תורה ברבים ובעל מידות אצילות, שכל חייו הם חטיבה אחת של אמונה תמימה ויוקדת בה'. במשך שנים עסק בספרי הקודש הדנים במהות ועומק חובת האמונה בה' ובהשגחה פרטית, ועם היותו נאה דורש היה גם נאה מקיים. כל ניסיון, כל קושי וכל אבן-נגף בדרכו, הוא הדף בקלות. אחר עבודה עצמית של שנים, הוא חדור באמונה חושית כל-כך, עד שבכל דבר הוא רואה את ה' שהוא לבדו עשה ועושה לכל המעשים. הוא ואין בלתו. אפס זולתו.

גם בענייני פרנסה ר' אברהם יוסף לא מתאמץ יתר על המידה. מה שנקצב לו בראש השנה, הוא יקבל בכל אופן. לדידו אין צורך אף בהשתדלות. השתדלות זה רק לקטני אמנה. ועוד דבר: בארה"ב אין כמעט יהודי חרדי, למעט עשירים מופלגים, שלא לוקחים את קצבאות המדינה כמו תלושי-מזון וביטוח רפואי ושכר דירה, אשר 'מלכות החסד' מעניקה בטוב עין לאזרחיה מעוטי היכולת. אך לא כן, ר' אברהם יוסף דן. כיוון שלא ברור שהוא זכאי במאת האחוזים לקבל את תקציבי המדינה, אזי הוא לא לוקח כלום. מה שמגיע לו משמים, הוא בין כך יקבל.

וכעת לעצם הסיפור:

מיותר לציין, שר' אברהם יוסף הוא דלפון שחי מהיד לפה, אך הוא המאושר באדם. אין אדם שליו ורגוע ושמח ממנו. ביום חמישי לפני כשלושה שבועות, מגיע לביתו של ר' אברהם יוסף משלוח של חנות הדגים שהזמינה רעייתו שתחי' לכבוד שבת קודש. השליח מבקש לקבל תשלום עבור הדגים, ועקרת הבית ניגשת לבעלה ושואלת אם יש לו כסף לשלם. ר' אברהם יוסף עונה בחיוך שאין לו כרגע. איש המשלוח מודיע לאישה כי מכיון שהחוב שלהם הצטבר כבר, כבר אי אפשר לרשום יותר על החשבון, ויהיה חייב להחזיר את הדגים לחנות.

האשה חזרה נכלמת לבעלה השוקד על ספריו בסלון הבית, והודיעה שאין דגים לשבת. ר' אברהם יוסף לא מאבד את שלוות נפשו וסבלנותו אף לרגע: "ה' יעזור" - הוא מפטיר בחיוך מלא אמונה. עקרת הבית לא ידעה את נפשה, ולא הסתירה את אכזבתה. מה יהיה? לראשונה לא יהיו לנו דגים לשבת? איזה פנים תהיה לשבת קודש ללא המאכל השבתי החשוב הזה? איזו בושה. כל הלילה הטרידו אותה מחשבות עגומות אלו, ורק לפנות בוקר נעצמו שמורות עיניה לתנומה קלה.

יום המחר הגיע. ערב שבת בבוקר.

הטלפון מצלצל. האשה מרימה ועל הקו: אחותה המתגוררת בקרבת מקום. "תשמעי מה שקרה לי", מספרת האחות, "אתמול כבר בישלתי את כל הדגים והעופות לכבוד שבת, והנה היום בבוקר נזכרתי שבעלי נוסע לאיזה מקום השבת. הוא הודיע לי על כך כבר בתחילת השבוע, אך משום מה נזכרתי בכך רק אחר שכבר בישלתי את הכל. נשארתי עם כמה מנות מיותרות של דגים לשלוש סעודות השבת, שאין לי בהם צורך ואין לי מה לעשות איתם. אולי תעשי לי טובה ותיקחי אותם ממני".

אשתו של ר' אברהם יוסף התקשתה לענות. דמעות חנקו את גרונה. לשונה נעתקה ממנה. במאמץ-על התגברה על עצמה, ובקול הכי נורמלי שהצליחה לגייס, אמרה לאחותה, שהיא מוכנה לקבל ממנה את הדגים. כעבור כמה דקות הופיעה אצלה אחייניתה, בת אחותה, ובידיה כמה מנות דגים מבושלים ומוכנים להגשה.

בסעודת ליל שבת קודש אחר קידוש ונטילת ידיים לסעודה, הגישה עקרת הבית את מנת הדגים הטעימים לבעלה הגדול, שהוכיח שוב כי האמונה בה' משתלמת, והבוטח בה' חסד יסובבנהו. אשרי הגבר אשר שם בה' מבטחו.

תודה רבה *Refa Hefetz* איתנו *סיפור המדהים המחזק האמונה וביטחון*

מצות עבודת יד

אי"ה גם השנה יהיה ניתן להשיג מצות מהודרות בנוסח ספרדי (עבות ורכות) בהשגחה מהודרת.

למעוניינים, נא לפנות לרב אליהו פנחסי שליט"א. מניסיון שנים עברו, אותם שלא נרשמו מראש אזל עבורם המלאי!

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר ז"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
שבתי בן חזלה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

לע"נ

ברכת החמה

תפילת שחרית תתקיים אי"ה ביום רביעי, י"ד ניסן ה-2009.8.4 למניינם בקניון הראל.

התפילה תחל בשעה 06:00 (תפילת נץ), לאחר מכן ברכת החמה ברוב עם על גג הקניון הראל ולאחר מכן סיום מסכת.

הרב שמואל דרזי בן שמחה ז"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנה בן יעקב ויהודית הי"ו
משה בן עישה ז"ל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה
רחל דוריס בת נעימה ע"ה

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

שַׁבַּת הַגָּדוֹל - עֲקֻמוּמִיּוֹת שְׁפִילָב

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית-זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר-זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר-זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית-זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה עמית בן רבקה
איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה
אביבה בת איירין אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
ענת בת רחל ברכה זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט
יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים
ציון בן צ'לה בנימין בן יקוט
מרים בת טמה יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

מובא במדרש: "ישראל כשהיו במצרים היו עובדין עבודה זרה, ולא היו עוזבין אותה, שנאמר: "איש את שיקוצי עיניהם לא השליכו", אמר הקב"ה למשה: "כל זמן שישראל עובדין לאלוהי מצרים- לא יגאלו, לך ואמרת להן שיניחו מעשיהן הרעים ולכפור בעבודה זרה", הדא הוא דכתיב: "מִשְׁכּוֹ וְקָחוּ לָכֶם צֶ'אן לְמִשְׁפַּחַתְיָכֶם וְשַׁחֲטוּ הַפֶּסַח"- ושחטו אלוהיהן של מצרים ועשו פסח". ודרשו חז"ל: את כפילו המילים "משכו- וקחו"- משכו ידכם מעבודה זרה, וקחו שה.

כשנתבונן נמצא שהדברים מתמיהים ומפליאים מאד, שכן דרישה זו באה לאחר המכה התשיעית שהוכו המצרים. כל ישראל נכחו וראו את אותם מכות בהירות ומאירות שהוכיחו בעליל את ידו החזקה וההשגחה העליונה שהצביעו על גילויים אלוקיים, ועל מציאות ה', כל מכה ומכה הייתה מלווה מסכת נסים משכנעת, סילקה כל טשטוש וערפול שהסתיר מאת עיני אנוש, אמת כה גלויה שאי אפשר היה להסתתר אחריה. בעשר המכות הוכתה הברירה כולה: המים, העפר, האוויר, האור, האדם, הבהמה והצומח. להראות שכל הברירה כפופה היא ונשלטת על ידי הבורא יתברך, עד כדי כך שכל עובדי העבודה זרה וכוהני האלילות מרוב התפעלות לא יכלו שלא להודות, וזעקו בעל כרחם "אֶצְבַּע אֵל קִים הָיָא".

ואף פרעה שהיה גדול חרטומי מצרים, היה מוכרח להתוודות "ה' הַצִּדִּיק וְאֲנִי וְעַמִּי הָרָשָׁעִים". הרי שאכן עמדו מול האמת האלוקי. ואם כן, על איזה עבודה זרה מדובר שעם ישראל סגד לו? הייתכן שעם האמונה לא יחוש מה שהמצרים חשו? הרי עוד לפני המכות כתוב "וַיֹּאמֶר הָעָם?" אם כן מדוע היו צריכים למשוך ידיהם מן העבודה זרה?

מוכח מכאן יסוד נפלא אדם מסוגל לראות ולחוש ואף לבטא ולומר "קדוש קדוש קדוש!" ובכל זאת בלבו העיקש והפתלתול נותר איזה שורש פורה ראש שטרם הושרש, אותו שורש אשר אינו מניח את האדם להשתנות, גם אם אומרים שירה והלל בפה, מכל מקום הלב נשאר תימהוני ועקמומי, אי שם בצפוני הלב עוד סוגדים לעבודה זרה.

הנביא דניאל אומר: "לֵךְ ה' הַצִּדִּיקָה וְלִנּוֹ בִּישֵׁת הַפְּנִים". מבארת הגמרא בסנהדרין (צג.) דניאל מקונן על אותה עת בה עם ישראל יוצא ממצרים ונעשה להם הגדול שבניסים- קריעת ים סוף ומתוך מערכת הניסים והנפלאות שנעשו וראו על הים, ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי, עם כל זאת מגלים לנו חז"ל, כי בתוך היוצאים היה גם מיכה ועבודה זרה מוסתרת בין חפציו. הרי לנו שגם בשעת רוממות זו קשה היה לו להתנתק מהשקץ ולהיפרד ממנה. ועל כן מקונן הנביא "לֵךְ ה' הַצִּדִּיקָה וְלִנּוֹ בִּישֵׁת הַפְּנִים". אם אחר אותם גילויים של אהבה מאת הקב"ה מסוגל אדם לסגוד ולהחזיק בין בגדיו עבודה זרה, הרי שאין לך בושת פנים גדולה מזאת.

בברכת שבת שלום וחג שמח

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מצליח בן נח ז"ל סבתי נעמה בת חביבה ע"ה שרה בת-חבובה ע"ה

שואל ומשיב בהלכה – הלכות פסח

האם מותר לאכול אורז או שאר מיני קטניות כגון פיצוחים בפסח?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

אורז וכל מיני קטניות, ובכלל זה אפונים, מותרים בפסח, ובלבד שיזהרו לברר את האורז היטב לבל יהיו בו חטים או שעורים. ולכן נוהגים לבדוק את האורז בתשומת לב רבה ובכבוד ראש, שלש פעמים, ובשעה שאין ילדים מסתובבים עם חמץ בידם. ואחינו האשכנזים נוהגים בזה איסור. ואף לאותם עדות מסוימות בקרב הספרדים שמחמירים לא לאכול, וכעת רוצים לשנות מנהגם- אפשר להקל להם על ידי התרת נדרים. ומי שנהג איסור באורז, בגלל היותו סמוך על שולחן הוריו, שנהגו בו איסור, וכיום נשא אשה ועומד ברשות עצמו, רשאי לנהוג היתר בלי שום התרת נדרים. והוא הדין בכל זה לענין פיצוחים.

יש להיזהר שלא לקנות בפסח בוטנים וגרעינים קלויים הנמכרים בשוק, אם אין עליהם השגחה כדת, מפני שלפעמים מערבים קמח במלח שעליהם. וכן יש להיזהר מתערובת קמח בתאנים מיובשות.

כוחה של מצוה

בביתו של רב ידוע, היתה עובדת רומניה. בבוקר אחד היא הודיעה במפתיע לרבנית בעלת הבית שהיא נאלצת לחזור לארץ מולדתה וממחר היא מפסיקה לעבוד. שמעה הרבנית כך, וביקשה להעניק לה דבר-מה עבור עבודתה. חיפשה ולא מצאה, עד שראתה על השולחן תפוח, עטפה אותו יפה-יפה והגישה אותו כתמורה לעובדת. ערכו של תפוח ברומניה, לא יסולא בפז.

לאחר שהעובדת יצאה כבר את הבית, הגיע הרב הביתה, ואשתו סיפרה לו כמשיחה לפי תומה את הודעתה של העוזרת ועל התפוח שהעניקה לה במתנה. נחרד הרב ואמר: "כיצד, רעייתי, נתת לה את התפוח, והלא שנת שמיטה היא, ויש איסור לתת לגוי פירות שמיטה?".

"אז מה אעשה עתה?" שאלה הרבנית. "צריך לרוץ אחריה ולקחת ממנה את התפוח", השיב. הרבנית יוצאת לרחוב כדי לדלוק אחר הרומניה. לאחר כברת-דרך לא קטנה היא מוצאת אותה על יד תחנת האוטובוסים. בדיק באותו הרגע הגיע האוטובוס, והרבנית מסמנת בידה לעובדת שיש לה דבר-מה ממנה, אך זו עשתה עצמה כאינה רואה וכאינה שומעת ועלתה על האוטובוס. ראתה הרבנית כך, ועלתה אף היא לאוטובוס, שילמה לנהג כרטיס נסיעה וכל זאת כדי ליצור קשר עם העובדת ולהוציא מידה את התפוח.

עכשיו אירע דבר מדהים. הרומניה, בראותה את הרבנית מתקרבת לעברה, עשתה תנועה של 'כניעה', ואמרה: "אל תעשי לי מאומה, אחזיר לך הכל". ובעוד היא מדברת, היא מכניסה את ידה לתיק ושולפת משם את כל תכשיטיה של הרבנית. למרות ההלם הגדול שאחז ברבנית למראה הנס, לא הרפתה עדיין מענין התפוח, וביקשה מהרומניה שתחזיר לה את התפוח. רק לאחר מכן התפנתה לעמוד על מה שאירע לה, והתברר שאלמלא ההקפדה על הלכות שביעית, והמרדף שניהלה הרבנית אחר העובדת, היו נגנבים ממנה תכשיטים יקרים שעברו מדור לדור במשפחה.

"אין לפחד מהמות אלא מרקנות החיים" - הרב fe אפינר

ברכת החמה

תפילת שחרית תתקיים אי"ה ביום רביעי, י"ד ניסן, ה-8.4.2009 למנינם בקניון הראל.

05:45- תפילת שחרית (תחילת התפילה).

06:30- ברכת החמה

06:40- סיום מסכת יעשה ע"י הרב אליהו פנחסי שליט"א

לא להחמיץ!!!

הרב יצחק פנגר שליט"א יבוא אי"ה ביום ראשון, י' ניסן, ה-5.4.2009 (למנינם)

ההרצאה המרתקת תתקיים אי"ה בבית-הכנסת עין-חמד בשעה 20:30 כולם מוזמנים!!!

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הגאון רבי עזרא הדאיה זצ"ל: נולד בירושלים ב-1910. מחכמי ארם צובה (חלב שבסוריה) וחכמי ארץ ישראל. בילדותו למד בבית-המדרש "דורש ציון" וכבר אז בלט בשקדנותו העצומה והיה מתמיד בלימודו עד השעות הקטנות של הלילה ונבאו לו גדולות. לאחר מכן למד תקופה קצרה בסמינר מזרחי והצטיין שם בלימודיו. סמוך לפתיחת ישיבת "פורת יוסף" עבר ללמוד שם, ולמד בה כשלושים שנה. השתלם גם במלאכת השחיטה, אך עדינות נפשו לא אפשרה לו לעסוק בכך באופן מעשי.

עם הזמן התמנה למשמש כמגיד שיעור קבוע בישיבת "פורת יוסף", ולימים שימש גם כמגיד בישיבתו של הרה"ג בן ציון חי עוזיאל (בישיבת "שערי ציון"). בנוסף, שימש כמורה ללימודי קודש בבית-הספר "דורש ציון". היה מבאי ביתם של ר' אברהם יצחק הכהן קוק ור' איסר זלמן מלצר והרב עוזיאל.

בשנים 1946-1950 שימש כרב בשכונת נחלאות בירושלים. מ-1947 עד 1951 שימש כדיין בבית-דין צדק לעדת הספרדים. עם הקמת המדינה נתמנה מטעם הרבנים הראשיים כחבר ועדה לבירור הלכתי בענייני שמירת השבת במדינה היהודית. החל מ-1954 כיהן כרב של המעברות "הר טוב" ובית-שמש. לאחר מכן נתמנה כדיין בחיפה ועבר להתגורר בה. במשרה זו שימש כעשרים וחמש שנים עד לפטירתו בי"ד ניסן 1980. חי כ-70 שנים. ציונו בהר-המנוחות גבעת שאול בירושלים.

אביו: ר' שלום הדאיה (ראש ישיבת המקובלים "בית-אל"). **אחיו:** ר' עובדיה הדאיה (בעל שו"ת ישכיל עבדי).

רבותיו: ר' חיים אלבוחר, ר' בן-ציון מאיר חי עוזיאל (הראשון לציון-רבו המובהק). ר' חזקיהו שבתאי (רבה של ירושלים).

ילדיו: ר' יעקב. ר' אביגדור. שרה (מטלון). רחל (קצין). אביגיל (פדלון). לבנה (אשר). שושנה (הלפר). נאוה (קרמר).

מתלמידיו: תלמידים רבים העמיד. כדוגמת ר' חיים דוד הלוי, ר' משה הדאיה, הרב דיין מצפת.

מספריו: **ינחלת עזרא (חלק א')** - שו"ת על ארבעת חלקי ש"ע. **ינחלת עזרא (חלק ב')** - חידושים על הש"ס ועל הרמב"ם. **ינחלת עזרא (חלק ג')** - דרושים והספדים. **יפניני אבות** - פירוש על מסכת אבות.

הדרת פנים הייתה לו, וכל הרואה אותו כרואה פני מלאך. פעם אחת נקראו פועלים לבא לתקן בבית. אחד הפועלים נכנס לחדרו של אבא ז"ל, עם כניסתו נרתע לאחור, ביראת כבוד ובקול רועד אמר לחברו הפועל: "ראיתי את אליהו הנביא". אכן פניו הקרינו אור יקרות.

חי חיי קדושה, סיגף עצמו בצומות בתעניות דיבור. נהג לעשות בחצר הבית "גלגולי שלג". אציל רוח וגדול במידות היה. בעל חוש הומור. בישיבות ובדיונים גילה תבונה פקחות רבה ותפיסה בהירה ומהירה. היה מקורי בפתרון בעיות עדינות. **ידע להתאים את עצמו להמוני העם עימם נהג באהבה ובסבלנות.** נהג להתפלל בבתי-כנסת של כל קהילות ישראל, ספרדים ואשכנזים. **כל מעשיו היו לשם שמים,** בענווה בהשקט ובתום לב, ללא פרסום וגאווה. היה מצניע גדול ידיעתו בתורה ולא היה מתגאה בלימודו. היה צנוע בכל דרכיו, לכבוד שמו יתברך. היה מצניע את מעשיו הטובים, השתדל למעט מדמותו לא גילה ממעשיו לאחרים. **חכם היה להעלים ולהסתיר את חסידותו אפילו מאנשי ביתו.** ניצל את זמנו בכל עת. בקיאותו הייתה עצומה בים התלמוד והפוסקים, בדרוש בהלכה ובקבלה. בעל זיכרון מצוין. זכה לסייע כמה וכמה פעמים את הש"ס כולו וידע בעל-פה מסכתות רבות.

השתדל שלא להטריח את בני ביתו. גם כאשר כל בני הבית בקרבתו, **מעולם לא ביקש להגיש לו דבר, אלא קם ונוטל בעצמו את מבוקשו.** כשהיה רואה אדם העובר עבירה, עם כל זה לא הרחיקו אלא קרבו בתקווה להחזירו. לבו התמלא רחמים על כל יהודי קשי גורל. הקדים שלום לכל אדם. בין תלמיד חכם ובין עם הארץ. כיבד כל אדם גדול וקטן, התנגד לכל מחלוקת וקיטוב. תמיד שאף לשלום. ושאפתו זו באה לידי ביטוי בשבתו על כס הדיינות הרבני בחיפה. מאות הזוגות ופרקליטתיהם שהופיעו בפניו בסכסוכים שונים בענייני מזונות, שלום בית, גירושין, מצאו בו מי שנאבק להצלת שלום בית.

להלן סיפור מופלא ביותר המובא בספר "**נחלת עזרא**": הגאון ר' עזרא הדאיה זצ"ל, בהיותו דיין בירושלים, נהג לכנס ביום הכיפורים מניין של פשוטי עם רחוקים מתורה ומצוות, והוא עצמו עבר לפני התיבה במתיקות ובבכייה והחדיר בלבם הרהורי תשובה. כשהתמנה כאב-בית-הדין בחיפה, ביקש להתפלל אף כאן לפני התיבה. לפיכך, פנה להנהלת בית-הכנסת ונענה ברצון. **מלבד אחד העסקנים הבולטים בחיפה, ממתפללי בית-הכנסת שהתנגד לכך נמרצות ולא הסכים שהרב יתפלל לפני התיבה. קיבל ר' עזרא את הדין על עצמו, אולם הצטער צער גדול שלא יהיה לו מקום תפילה בו יכול להתפלל כמנהגו.**

בלילה, הופיע אביו של אותו גבאי (שנפטר לבית-עולמו) בחלומו של ר' עזרא, וביקש ממנו שימחל לבנו ולא יקפיד על שמנעו ממנהגו ומפתיחת ליבותיהם של השומעים לתשובה נרגשת. עוד הוסיף ואמר לרב, שהוא עומד להופיע גם בחלומו של בנו, ולהסביר לו את חומרת מעשיו ולצוות עליו לבקש מחילה. למחרת השקם בבוקר עם שחר, נשמעה נקישה על דלת ביתו של ר' עזרא. בפתח עמד אותו גבאי, פניו חיוורות ופניו נפולים וביקש סליחה מהרב על שמנעו מלעלות חזן. לתדהמתו הרבה ענה ר' עזרא: "עכשיו באת? לאחר שהטרחת את אביך ממנוחתו?!" חוורו פניו של הגבאי ושאל את הגאון מניין הוא יודע שאביו הופיע בחלומו? סיפר לו רבנו כי אביו הופיע גם בחלומו שלו באותו הלילה.

את ייסוריו קיבל רבנו באהבה גמורה וללא טרפוניה כלל ועיקר, הרב ראה בהם דרך למירוק עוונות וחטאים, ונשא את ייסוריו בשתיקה ובדומיה. הביטוי "**כפרת עוונות**" היה שגור על פיו בכל עת ובכל שעה. כך יצאה נשמתו מזוככת מכל חטא ועוון. בימי חוליו הרבה בלקיחת תרופות וזריקות. באחד "מהפתקים" שנשארו בין כתבי ידו, מצא בנו ר' יעקב כתוב בזה הלשון: "**לקחתי שבעה רפואות וערבבתי אותם יחד ואני שותה מהם**".

אחד: הביטחון בה', שהקדוש ברוך הוא ברגע אחד יכול להצילנו "לב מלך ביד ה'". **שני:** התקווה והתוחלת, שתמיד אדם יסבול ויקווה. **שלישי:** עוונותי גרמו לי הצרות האלו, ואם כן למה אתרעם?

חמישי: יודע אני כי לטובתי הקב"ה מייסר אותי בעולם הזה, כדי שאזכה לעולם הבא. **שישי:** שאני שמח בחלקי שיכול להיות שהייתי בצרות יותר, שהיו מכים אותי בשוטים או בייסורים אחרים, ואם עכשיו מאכילים אותי לחם שעורים, ואם לא היו נותנים לי כלל, מה הייתי יכול לעשות?

שביעי: ידעתי שתשועת ה' כהרף עין, והוא יצילנו מצרותיו וירפאני ממכאובי, ולכן אני סובל הכל בשמחה.

מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה לֹא בִטְלָה מִן הָעוֹלָם

אבי (שם בדוי) היה כבן 13 בלבד, כאשר צעד בבוקרו של יום באחד מרחובותיה של רמת-גן, בדרכו למקום לימודיו. הוא לא העלה בדמיונו לרגע אחד, שבוקר זה יהיה שונה מיתר הבקרים. אבל הוא כן היה שונה, אפילו שונה מאוד. לאחר שצעד למרחק של כמה עשרות מטרים מביתו, **הבחין בהתקהלות לצד הכביש**. היות והסתקן עד מאוד לדעת במה מדובר, הזדרז הוא לחצות את הכביש.

שם הבחין באשה השוכבת על הכביש כשהיא כולה מכוסה בדם. **התברר לו כי דקות ספורות קודם לכן פגע רכב באותה אישה, שנפצעה והחלה מאבדת דם רב**. אף אחד מבין הנוכחים לא ידע להגיש עזרה מינימאלית, ולכן הכל המתונו לשירותי ההצלה שיגיעו ויטפלו בנפגעת.

רצה השוכן במרומים, ואבי למד מספר חודשים קודם לכן קורס עזרה ראשונה. היות והנושא משך את לבו. כשהתקרב לנפגעת הבחין כי מדובר בערפול חושים והיא החלה לאבד את הכרתה בשל איבוד דם רב מהצוואר. **הוא לא המתין ועצר מיד את הדימום בדיוק כפי שלמד בקורס עזרה ראשונה**.

כעבור דקות ספורות הגיעו שירותי ההצלה. שם הם הודו לאבי על הטיפול הראשוני והמשיכו את הטיפול באמבולנס ופינו את הפצועה לבית-החולים תל-השומר. **בבית-החולים הדגישו כי חסימת הדם הראשונית היא שהצילה את חיי האישה ללא ספק** ואלמלא אותה חסימה האישה הייתה מאבדת דם רב ועד שהיו מגיעים כוחות ההצלה- היה מאוחר מדי.

כעבור מספר ימים אבי החליט ללכת לבית-החולים ולבקר את הפצועה ולשאול לשלומה. מיד כשנכנס, הודתה לו שירה (שם בדוי) על שהציל את חייה. היא התעניינה מהיכן למד לחסום דם ולטפל בפגיעה שכזו. אבי כמובן סיפר לה על התעניינותו ברפואה ועל קורס עזרה ראשונה שלמד כמה חודשים לפני כן.

תוך כדי השיחה, **משגיחה שירה כי על שפתו העליונה של אבי יש צלקת**. כששאלה אותו לפרש הדבר, השיב כי נולד עם שפה שסועה, עבר ניתוח פלסטי, וזו התוצאה. היא החלה להתעניין לגילו ובתאריך לידתו, ולאחר שהשיב, הבחין אבי בהתרגשות שהחלה להציף את פניה. היא ביקשה ממנו פרטים נוספים על מקום מגוריו, שם אמו, וככל שהשיב- גברה התרגשותה של שירה עוד יותר.

לשאלתו מדוע היא מתעניינת כל כך בפרטים הללו, השיבה שירה: **"אני מתנדבת באגודת 'אפרת'.** לפני כשלוש עשרה שנים נודע לי על אישה שביקשה לבצע הפלה כיוון שנודע לה שהיא נושאת ברחמה עובר עם שפה שסועה. ההפלה תוכננה להתבצע בשבת והיא הייתה נחושה בדעתה לעשות זאת".

"היה זה יום שישי, ממש סמוך לשבת, ולאחר שלא הצלחתי לשכנעה להימנע מלבצע את תוכניתה, הפנית את המקרה ליו"ר אגודת 'אפרת'. ד"ר שוסהיים. במוצ"ש סיפר לי הד"ר, שהוא ניהל עימה שיחה ארוכה בטלפון אל תוך השבת, וב"ה הצליח בסיכומו של עניין לשכנע אותה שלא לבצע את ההפלה, לאחר שהסביר לה שמדובר בליקוי שניתן לתקן באופן כמעט מושלם".

"לפי התאריכים שמסרת לי, מקום המגורים שלך והשפה השסועה, אני חושבת שאתה הוא הילד המדובר שניצול מהפלה". אבי לא התבלבל. הוא נפעם עד מאוד לשמע הדברים, וסיפר לשירה כי אכן אמו סיפרה לו לפני מספר שנים שבתקופת ההיריון שקלה לבצע הפלה בגלל השפה השסועה, אך בסופו של דבר שוכנעה שלא לבצע, והיא כמובן לא מתחרטת אפילו לרגע אחד על כך.

עוד הוסיף וסיפר כי הם היו משפחה חילונית לחלוטין, ובגלל הסיפור הזה חזרו הוריו בתשובה בסופו של דבר כאשר היה ילד קטן, והיום הם מנהלים אורח חיים דתי לכל דבר. מיותר לציין כי ההתרגשות בחדר הייתה רבה ביותר. **למחרת אבי מיהר להביא את אמו, ושתי הנשים נפלו בבכי של אושר זו על צווארי זו והודו אחת לשנייה**.

אמו של אבי הודתה לשירה על שבזכותה זכתה לבן נפלא ומצטיין כמו אבי, ושירה הודתה לאמו של אבי על שבנה הציל את חייה לאחר תאונת הדרכים. המתנדבת גם הוסיפה בעקבות אותו מקרה של שיחת טלפון שנגררה אל תוך השבת, פנה ד"ר שוסהיים למרן הרב יוסף אלישיב שליט"א, אשר חיזק את ידיו כי במקרים כגון אלו מותר לחלל את השבת למען הצלת חייהם של עוברים.

סופו של הסיפור היה כי אמו של אבי הפכה גם היא למתנדבת ב'אפרת', ועד היום זכתה להציל כמה ילדים לאחר ששכנעה מניסיונה האישי, אמהות שנתקלו במקרים דומים.

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו משה בן עישה ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה כל נשמות עם ישראל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתר יא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתאי בן חזלה ז"ל
---	---	---	---

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

שַׁבַּת חוה"מ פֶּסַח – הַעֲלִיָּה בְּשִׁלְשֵׁלַת

חג הפסח בנוסף ליתר שמותיו מכונה הוא גם בשם "חג המצות". המבטא את אותה מצווה מרכזית של החג היא מצוות אכילת מצה, שצריך לה משנה זהירות ושמירה קפדנית מפני חמץ במשהו. התורה דורשת ומקפידה באזהרת לא תעשה "בל יראה, ובל ימצא" ובמצוות עשה "תשביתו שאור" כאשר חיוב ועונש המפר צו אלוקי ואוכל חמץ בפסח הוא כרת. כל יהודי חייב לבער את יתרת החמץ שברשותו לפני החג עד כדי איבוד מוחלט. הווי אומר, שחומרת החמץ היא כה גדולה ועלינו להרחיק את החמץ לבל יימצא בקרבתנו בימי חג המצות.

ברם, מאידך גיסא, דורשת התורה "אֶחָד אֲנָשִׁים וְאֶחָד הַנָּשִׁים" (אותו דין לנשים ולגברים) לקיים מצוות אכילת מצה, כאשר המצה מתחייבת להיות באותה מתכונת ובאותו תפריט של חמץ. ולכאורה אם רצון הבורא להרחיקנו מכל שאור ועיסה, מן הראוי היה שנאפה אכן את המצות מקמחים שונים, שאינם מחמשת מיני דגן, שאינם באים לידי חימוץ. ובמיוחד יודעים אנו, עד כמה קשה הנושא לשמור ולמנוע חמץ כל שהוא במצה!

ואולם נראה, שההבדל בין חמץ למצה מבחין כל ילד, טבעו של בצק להחמיץ דווקא, כשאין משגיחים ומטפלים בו, כשהוא עזוב ומוזנח ללא עיסוק אזי תופח ומחמיץ. וכדי למנוע חימוצו עלינו להיות אקטיביים ושמים לב על הבצק ולא נותנים לו "לנהוג כפי טבעו הבלתי מבוקר". מטפלים בו בזריזות מבעוד מועד ודואגים שלא יחמיץ, ויונצח מצבו הפשטני והמקורי.

התורה מבקשת מאתנו לבל נשב מול "השאור שבעיסה" בחיבוק ידיים ובאפס מעשה, אל לנו להיות פסיביים ונרדמים. ואכן דרגתו של האדם נמדדת בהתאם למאבקים שהוא מגלה מתמודד ומנצח בהתגוששות תמידית שאדם מנהל ומנצח באותה זירת קרב. ומלחמה זאת היא יום יומית ולעתים בכל שעה ובכל רגע. ודווקא מתוך כך מעפיל ומשיג גובה וקומה מוסרית וערכית, ואולי זה בעצם כל תפקידנו בעולמנו זה, ולשם כך נבראנו להתמודד ולהיאבק ולקבל שכר. כדברי הנביא זכריה: "וְנִתְּתִי לְךָ מִהֲלָכִים בֵּין הָעַמִּים הָאֵלֶּה".

מלאך הינו כח קבוע והוא מבצע את משימותיו כשאין כל נחשול ומכשול ניצב בדרכו. אין למלאך פיתויים, גירויים, יצרים ודחפים, ולכן הוא עומד במעמדו, ואינו עולה בדרגה ואין לו עליו נוסף יותר מאשר היה בראשית יצירתו. דווקא אדם עם כוחות מוגבלים מסוגל הוא לעלות משלב לשלב, ומדרגה לדרגה ולהמריא כל הזמן עד אין סוף מבחינת מהלך בין העומדים. אך מאידך גיסא הוא בעל תנודות, ואם לא יפקח עין ויהיה ער ואקטיבי ולא יחלץ חושים, הרי שיתחיל לאבד גובה, ותחול ירידה במצבו בהדרגה, עד כי יהיה מצבו נורא ובל יאומן.

שלמה המלך כותב במשלי: "אִרְחַ חַיִּים לַמַּעֲלָה לַמַּשְׁכִּיל לַמַּעַן סוֹר מִשְׁאֹל מָטָה". עלייתו של האדם מלבד שהיא תורמת לאדם שמגיע למעלה ולפסגת שיא, היא גם מונעת וחוסמת "לַמַּעַן סוֹר מִשְׁאֹל מָטָה". ולפיכך חמץ ומצה באים לייצג רעיון זה, שאל לנו להיות נרפים. וכך אי"ה נזכה לגאולה השלמה אמן.

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
מועד בן ציפורה גלעד בן ציפורה
מרווין ורשבסקי ציפורה ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת דליה-מציאת עבודה
כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה עמית בן רבקה
איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה
אביבה בת אירין אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
עונת בת רחל ברכה זינבול בת אידה
רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט
יהודית בוז בת מרים זבולון בן מרים
ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט
מרים בת טמה יהודה בן סעידה
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

י' ניסן תשס"ט 11/04/2009

שבת חוה"מ פסח קריאה: ויאמר משה

הפטרה: "הייתה עלי" - יחזקאל פ' ל"ז

ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:29	19:41	20:29
ת. אביב	18:47	19:39	20:26
חיפה	18:49	19:41	20:28
ב. שבע	18:48	19:40	20:27

בברכת שבת שלום וחג שמח

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בו נזה ע"ה

שואל ומשיב בהלכה – ספירת העומר

מתי מתחילים לספור ספירת העומר? ומה הדין באדם שיודע מראש שלא יצליח לספור את כל הימים האם יתחיל עם ברכה או לא?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

בבלי ט"ז בניסן שהוא מוצאי יום טוב הראשון של פסח, מתחילים לספור ספירת העומר לאחר תפלת ערבית. אין אנו מברכים ברכת "שהחיינו" על ספירת העומר בלילה הראשונה, כיוון שספירה זו היא הכנה לחג השבועות, וכיוון שהיא מצווה התלויה במצווה אחרת, לכך מברכים שהחיינו בחג השבועות והברכה עולה לכאן ולכאן. ועוד, כיוון שאין בו זכר לשום הנאה, אלא לעוגמת נפש. היות וכתוב "תמימות" יש לברך מדי יום, ואם שכח ולא ספר לילה וגם לא ביום מכאן ואילך סופר בלי ברכה.

עולם הזה או עולם הבא

לאחד הסמינרים של "ערכים" הגיע יהודי חילוני אשר במפגיע אמר לכל הסובבים כי אינו מתכוון כלל לחזור בתשובה או למצוא את דרך האמת והוא אינו מתכוון כלל לשנות את אורח חייו גם אם יצליחו להוכיח לו כי הוא טועה בדרכו. בין הסובבים נכח אחד המרצים ששמע את דבריו. ניגש אליו המרצה ושאלו: "אם כן, מדוע הגעת לסמינר?". על כך השיב: "תראו, אתם טוענים כל הזמן שהעולם הבא הוא שלכם ואילו העולם הזה שלי. באתי לראות מה אני מפסיד!".

במוצ"ש כאשר ירדו האנשים מבית-המלון, הבחין מיודענו במרצה איתו שוחח ביום שישי. הוא ניגש אליו ואמר: "החלטתי לשמור שבת!". הביט הרב בפניו כלא מאמין למשמע אוזניו ושאל: "אמור נא לי, הרי הצהרת אתמול קבל עם ועדה כי אינך מתכוון לשנות את אורח חיך. אם כן, מה הביא אותך להחלטה זו?". ועל כך השיב מיודענו (את תשובתו יש לשימה מול עינינו תמיד): "תראה, אם יש לכם את העולם הבא- איני יודע. מה שבטוח שלכם יש את העולם הזה ואילו לי אין כלום!".

מצווה גוררת מצווה, ומיודענו מחליט לחזור בתשובה שלמה לאבינו שבשמים. לאחר כשישה חודשים, רצה מסובב הסיבות והפגיש את מיודענו עם אותו מרצה. כאשר ראה בעל התשובה את הרב, ניגש אליו ושאלו: "האם כבודו זוכר אותי?". הביט הרב בפניו והשיב: "לא, איני זוכר אותך. אני מצטער. מהיכן אני אמור לזכור אותך?". ועל כך הזכיר מיודענו את כל מה שאירע אתו מהסמינר בו השתתף לפני כמחצית השנה.

המרצה הביט בו בפליאה. זקן עוטה את פניו, וכיפה גדולה מכסה את ראשו. לא ניתן היה להבחין ולו במקצת כי העומד שלפניו הוא-הוא אותו חילוני שהיה לפני כשישה חודשים. השיחה התפתחה ביניהם כאשר מיודענו מגולל את תהליך חזרתו בתשובה. בסיום פנה החוזר בתשובה ואמר לרב במילים הללו: "דע לך, אף אם חס-וחלילה ניתן היה להוכיח כי התורה נכתבה בידי אדם ולא בידי הבורא יתברך, ואף אם לא היינו מצווים לקיים את המצוות- לא הייתי מבטל אפילו מצווה אחת. מאז שחזרתי בתשובה, אני חי. לפני כן כלל לא חייתי".

"היום אני מבין מהי משמעותה של שבת, כיצד ביום קדוש זה כל המשפחה מתלכדת ומתאחדת ושרים זמירות ויושבים ביחד כל המשפחה. עד כמה חשובה השבת, אותו יום המנוחה ומרגוע לנפש המתוסכלת משאר ימי השבוע. כיום אני חש את מהותה של כל מצווה ומצווה. כיצד התורה הקדושה שמה גבולות כדי שנגיש ערך לחיינו. אני חוזר בי מכל מה שאמרתי פעם. כיום, בטוח יש לי את העולם הזה. לגבי העולם הבא- כלל איני בטוח".

או אתה הפליח se בורא הצולח או אתה הפליח se היצר הרע- תבחר! הרבי מרחל'ין

ניתן להשיג את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים במחיר הפחות מעלות ההדפסה! ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד. ומלווים בהסכמותיהם של:
הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א, הרה"ג בקשי דורון שליט"א,
הרה"ג יצחק יוסף שליט"א, הרה"ג שמואל פנחסי שליט"א,
הגה"צ יצחק מאיר מורגנשטערן שליט"א,
הרה"ג שלמה רוזנר שליט"א, הרה"ג חיון משה שליט"א
הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון.
למענוניים, נא לפנות לליאור 050 6615031

להעמקת שורשי היהדות

ערכים	02 5000220 או 03 5793035
שופר	03 6777779
לב לאחים	02 5312555
מרכז מידע יהדות	02 5811911
שבת אחים	04 8666134
צהר	1-800-20-11-12

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון,
חזרה בתשובה וכו'. נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב הגאון מנחם זמבא הי"ד זצ"ל המכונה הגאון מפראגה: מאחורני רבני פולין ומנהיג בגטו ורשה. נולד בפראגה (פרבר של ורשה) ב-1884 וגדל במשפחה ענייה. מילדותו סבל מבריאות לקויה, בייחוד בעיניו החלשות וגופו המורעב. ניחן בכוח זיכרון נדיר ותפיסה מבריקה. כבר בילדותו נודע כעילוי. בגיל 9 התייתם מאביו וגדל בבית סבו. בגיל 10 ידע חלק גדול מהש"ס בע"פ עם רש"י, תוספות, רא"ש ומהרש"א. סבו החליט שלא לשולחו לישיבה, אך הדריכו ימים ולילות.

ב-1921 לאחר נישואיו עבר להתגורר בבית-חותנו והיה סמוך על שולחנו (שהיה אחד מעשירי ורשה וחנוות הייתה ברשותו), והמשיך לעסוק בתורה. תוך זמן קצר יצא שמעו כאחד מגדולי פולין, ורבים היו מריצים אליו את שאלותיהם בהלכה. מגיל 36 התחילו להתפרסם תשובותיו בספרים ובירחון התורני דגל התורה. עד מהרה נתלקטו לביתו בחורים מצוינים שלמדו מפיו תורה כשבע שעות ביום בלי הפסקה. בשיעוריו באו לידי ביטוי גאוניותו וכושר ההסברה שלו.

ב-1929 חמו נפטר ולמרות הצעות שונות לכהן כרב סירב והעדיף לא לעשות את תורתו כרדום לחפור בה והמשיך לנהל את חנות הפלדה של חמיו, אולם ההצלחה לא האירה לו פנים והוא נאלץ לסוגרה.

ב-1935 התמנה לחבר ועד הרבנים של ורשה, והיה לאחד מראשי אגודת ישראל. ב-1939 פרצה מלחמת העולם השנייה ושערי גטו ורשה ננעלו. מספר פעמים ניסו מקורביו להבריחו אולם ללא הועיל. כל משפחתו נספתה בשואה. **תמך ועודד את המורדים נגד הנאצים ואף אסף כספים למען המחתרת.** אותה תקופה קיים מניין קבוע בביתו ועסק בתורה. **לקראת חיסול הגטו הייתה פנייה מצד ראשי הכנסייה הפולנית להציל אותו, אך הוא סירב. נרצח במהלך המרד בתקופת השואה בגטו ורשה ב-י"ט בניסן 1943.** חי כ-59 שנים ונקבר באחת מחצרות הגטו. ב-1958 עמדה ממשלת פולין להרוס את שרידי הבתים בגטו ורשה. ולאחר מאמצים כבירים נמצא הקבר ועצמותם הועלו ארצה. נטמן בשנית בגבעת שאול בירושלים.

אביו: ר' אלעזר (מחסידי גור). **סבו:** ר' אברהם. **אשתו:** מרת מינדל (בן 18 נישא עם בתו של ר' ישעיה חיים צדקבוים).

ילדיו: הרבנית רויזא מרים הי"ד. הרבנית חנה הי"ד. ר' אהרון נפתלי הי"ד.

מתלמידיו: ר' אברהם זמבא. ר' ידידיה פרנקל (לימים רבה של תל-אביב). ר' מנחם מנדל כשר (מח"ס 'תורת שלמה').

מספריו: יתוצאות חיים- על מלאכת הוצאה בשבת. **זרע אברהם יגור אריה יהודה-** מחידושי בנו ר' משה יהודה אריה **ימחזה למלך-** של הרמב"ם **ישו"ת הרמ"ז-** על ארבעת חלקי שו"ע **בית מנחם-** על שו"ע **ימנחם ירושלים-** על הירושלמי **יחידושי הגמ"ז-** שרידים מחידושי **אותיות פורחות-** כולל את "אוצר הספרי" ו-"אוצר הספרא".

על שקידתו וגדולתו וידיעתו בתורה הקדושה ועל מנת שננסה מעט להבין את גודל האבדה, יעידו הסיפורים המופלאים הבאים המובאים בספר "אורח צדיקים" של ידידנו ר' דניאל אלול הי"ו: כשפגש ר' שלמה אליעזר אלפנדרי ("הסבא קדישא") את האדמו"ר מסלונים- רבי אברהם ויינברג זצ"ל, שאלו: "אמור נא לי, מי הם גדולי הגדולים של חכמי התורה ביהדות פולין?", ענה לו האדמו"ר מסלונים: "ר' חיים עוזר גרודזינסקי מחוגי הליטאים, ור' מנחם זמבה מחוגי החסידים- הם מהיודעים לספור את התורה באותיותיה".

הרב היה גאון גדול בלי לשאת על ראשו עטרה כלשהי. הוא דחה בעקביות כל שימוש בתגא. רגיל היה לומר: "בחנות מסייעים האשה והילדים, לא כן ברבנות- אף אחד מהם לא יוכל לעזור לי, אצטרך איפוא להתבטל הרבה ביטול תורה".

לאחר פטירת חותנו, המשיך לנהל את חנות הפלדה של חותנו מאחר ולא רצה לעשות את התורה כקרדום לחפור בה. כשאמרו, כי בין לקוח למשנהו "חוטף" רבנו איזה קטע בירושלמי, התחייך הגאון-הסוחר ותיקן בבדיחותא: "לא, כי בין 'ירושלמי' ל'ירושלמי' מתפנה אני לאיזה לקוח".

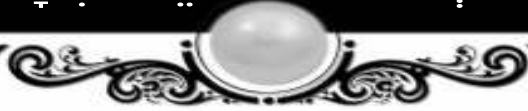
שאלו שאלו חכמי ארץ ישראל באחד הימים לגדולי תורה שבאו מפולין: "במה כוחו של ר' מנחם גדול?", והשיבו להם: "באשכוליותו, שהוא כקופת רוכלין, שמאחד בקרבו כוחות מגוונים למכביר- מעין בקיאותו של העילוי מרוג'וב, העמקות של ה"אבני נזר", הישרות של ה"אור שמח", חריפותו של חידושי הרי"ם, פלפוליו של ר' יוסף ענגיל, זכר כולם לברכה".

סיפר ר' אברהם יצחק קלי מנירברג בספרו "נביאי אמת", שבשנת תרצ"ט אמר לו רבנו שיש בידו כעשרת אלפים דף כתבי יד של חידושי תורה. לצערנו רבים מחידושי אבדו בשואה.

סיפר אחיינו, ר' אברהם זמבא בארה"ב: בעת שמישהו שוחח איתו בדברים של מה בכך נגד רצונו, וגזל מזמנו היקר, השתוממתי על הסבלנות שלו. ואז אמר לי הרב: "יש לי ברוך ה' מתנה מהקב"ה מח חזק מאוד, בכל פעם כאשר מישהו משוחח איתי והשיחה אינה מעניינת אותי- ביכולתי לשמוע את דבריו ובו בעת להשקיע מחשבותי במה שאני רוצה ובכך אני צריך לפגוע באדם ולהפסיקו מדיבורו". וכך היה מסוגל להתרכז ולהתייחד עם עצמו בימים הקשים בגטו, למרות כל מה שארע בסביבה ולהיזהר אף בשעה שכזו שלא לפגוע באף יהודי..

בספר "טובך יביעו" מובא עד כמה הגויים בעצמם ידעו להעריך את גדולת רבנו: "אבי ז"ל סיפר לי כמה פעמים בהתפעלות שגם הגויים בורשה ידעו להעריך ולהוקיר את קדושתו של הרב הקדוש ר' מנחם זמבא, את גודל צדקותו ופרישותו, חסידותו ויראתו, וכשהיה צועד בשעת בוקר לבית-המדרש, היו הגויים מקפידים לצעוד בעקבותיו ולדרוך על סימני הדרך שהשאיר על המדרכה. גם הם ידעו והרגישו שמסימני הדרך תצמח להם ברכה וישועה. אבא סיפר לי עוד שהיו מהם שהגדילו לעשות והקפידו להתברך ממנו מדי יום ב"בוקר טוב". הערלים של ורשה חשו היטב שה"בוקר טוב" של הצדיק יביא להם בוקר טוב באמת".

שומר פיו ולשונו- שומר מצוות נפשו

מסופר על אדם בשם שמואל, שהיה נודע בגמילות חסדים נפלאה. מנהג חסד היה לו: בכל ימי שישי, מביא היה לבית החולים מנות ארוזות של סעודות השבת, לחולים ולבני משפחתם. הוא היה עובר חדר-חדר, ופונה אל החולים ומציע להם את מנות האוכל, תוך כדי שהוא מאחל להם רפואה שלמה. בנוסף, לבני-המשפחה שסעדו את חוליהם היה נותן מנה נוספת ומאחל "שבת שלום". כך מנהגו של בעל החסד מימים ימימה. וכל זאת, למרות היום הגדוש והעמוס, מיודענו, מפנה לו זמן לעסוק במצווה חשובה זו. כמובן שיש לציין, שהכל בהסכמתה של אשתו הצדקת, שכן היא "אשת חיל" לוקחת על עצמה את כל המטלות להכנת צורכי שבת בשעה ששמואל נמצא בבית-החולים.

ערב פסח הגיע, ביום זה המטלות רבות: שריפת חמץ, אפיית מצות, עריכת שולחן הסדר, הכנה לקראת החג, ובל נשכח את חלוקת המזון בבתי-החולים. מיודענו, עסק במצווה זו אף בערב פסח! בבית, קיימת אנדרלמוסיה שלמה, הילדים מתרוצצים אנה ואנה והאם עוסקת במלאכת ההכנה לחג. הבלגן שורר בכל מקום. ושמואל, קיבל מרעייתו את "ברכת הדרך" לקיום חסד חלוקת מזון.

לאחר דקות מספר בעיצומן של הכנות התבשילים לחג והכנת קערת פסח, האשה 'מגלה' כי אחד מהמוצרים לצורך הבישולים נעלם ואיננו. בטוחה הייתה קודם כי יש את כל המצרכים בבית, והיא עצמה במו ידיה קנתה את המוצר, היא אינה מבינה להיכן נעלם הוא. אולם הזמן קצר והמלאכה מרובה ולא עת חיפושים קדחתניים בפתח בשעה שישנן עוד עבודות רבות שצריך להספיק ולסיים. לפיכך, ביקשה היא להתקשר לבעלה על-מנת לשולחו בדרכו גם לצרכניה, כדי שירכוש את המצרך החסר.

היא ניגשת לטלפון ומושיטה את ידה ליטול את השפופרת, אולם, בדיוק אז, צלצל הטלפון. מעבר לקו השני הייתה השכנה, שרה, אשר רצתה לאחל "חג שמח". היא שאלה בשלום המשפחה, ומה מצב הבישולים וההתקדמות. ואז סיפרה אשתו בתמימותה כי בעלה נמצא "כדרכו בקודש" בחלוקת המזון בבית-החולים. כאשר השכנה שמעה כי גם היום יוצא שמואל לחלוקת מצרכי מזון, החלה לתמוה על מה ולמה אנשים יודעים לעשות חסד רק על חשבון המשפחה שלהם? איך ניתן לעזוב בית ביום כה לחץ ובשעה שישנם עוד סידורים רבים להספיק, למען אחרים?!

אשתו של שמואל, הסבירה, כי המצב אינו כה גרוע, ברוך ה', ישנם גם ילדים גדולים, והם מושיטים יד ומסייעים ככל האפשר. החסד של בעלה, נעשה בהסכמתה המלאה! הם כבר רגילים לזה, זה לא שנה ראשונה שבה הוא עושה זאת בערב פסח. אך השכנה, לא חשבה כך, וסיימה במילים: "את לא צריכה לתת לזה יד. זה לא מצווה בכלל. זוהי התנדבות שאין לה כל ערך!!!"

לאחר שסיימה את השיחה, התקשרה לבעלה. כאשר ענה שמואל, ביקשה ממנו שיקנה עבורה מצרך, אולם טון דיבורה היה שונה לחלוטין. מה הופתע לשמוע בקולה צער וטרוניה, אשר לא הכיר. הוא הבטיח במבוכה להזדרז, לקצר ככל האפשר. אולי ינסה לבקש שיגיעו היום להחליפו בחלק מהמחלקות והוא מבקש שהיא תשאיר עבורו את כל העבודות הקשות. והוא, כאשר יגיע לביתו ימשיך ויסייע במה שנשאר. כמובן ניגש הוא בהזדמנות הראשונה לאחת החנויות ורכש עבור רעייתו את המוצר החסר. לאחר מכן סייע ככל אשר יכל בסיום עבודות הבית בשעה שרעייתו המשיכה בבישולים לצורך החג.

ליל הסדר, עבר בשמחה על כל משפחתו של שמואל.

במוצאי החג, התקשרה שרה השכנה בשנית. אולם, הפעם, מילות סליחה היו בפיה. היא אמרה: "שעה קלה אחרי שדיברנו, הבן שלי מעד ונפל לפתע פתאום. לאחר שניות הבחנו כי אינו כשורה, פניו הכחילו, ונדמה שעוד שניות בודדות יתעלף. התקשרנו בבהילות לשירותי ההצלה והתלוונו לאמבולנס שלקח את בנינו בבהילות לבית החולים".

"שם שהינו אני ובעלי בליל הסדר. מרוב לחץ והחשש לגורלו של הבן, לא לקחנו עימנו דבר. כל מחשבותינו ומעייננו היו נתונים לגורלו של הבן. לאחר מספר בדיקות הרופאים ניגשו אלינו ואמרו כי ב"ה הכל נראה בסדר, ולמרות זאת ביקשו להשאירו לצורך השגחה 'לבלות' את הלילה בבית-החולים. לא ידענו מה לעשות, כיצד נסתדר? מה נאכל בליל הסדר? איך נערוך את הסדר?"

"כעת לאחר שקיבלנו את הבשורה הטובה, היו נתונות מחשבותינו לבעיה הנוכחית. ואז, כמו מלאכים משמים הגיעו בעלך וחבריו למיון, ובידיהם ערכת מזון שהצילה אותנו. אני מתקשרת כעת מבית החולים, כדי לבקש את סליחתכם. אין לי ספק כי ללא גמילות חסדים נפלאה של בעלך וחבריו לא היינו יכולים לערוך את ליל הסדר. ושוב אני מבקשת את סליחתך! בעוד שעה קלה, נשתחרר בעזרת ה'."

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
עמי בן אורה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר ז"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתאי בן רנדה ז"ל
גילי אהלי בן חוה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
שבתאי בן חזלה ז"ל

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותון ע"ה
יניב בן ציפורה ז"ל
מרים בת בלה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב שמואל דרזי בן שמחה ז"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
משה בן עישה ז"ל

אָסור לָקְרָא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶאֱלָמַר עַל קְדוּשַׁת הַגִּלְיוֹן

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרֶשֶׁת שְׁמִינִי- רַעֲיוֹן "גּוֹפְנִי" טְהוֹר

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
בועז בן ציפורה
מרווין ורשבסקי
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה- בנימין בן יקוט
אילן בן ג'ולייט - זווג הגון וכשר במהרה
יעל בת טליה - זווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה
ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרלי
יוסף ליאור בן אפרת דליה- מציאת עבודה
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה
עמית בן רבקה
איילת בת נעמה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרב מרדכי צמח בן מל טוב שליט"א
הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענית בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר
מאיר ישראל בן רחל ברכה
דוד יורם בן מרסל
אביחי בן אסתר
כל עם ישראל

"לְהַבְדִּיל בֵּין הַטָּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר"

מה פירוש המושג "כָּשֶׁר לַמִּהְדָּרִין"? מדוע כה דומיננטית מערכת הכשרות בחיי יהודי שומר מצוות? האם זו מערכת בריאות לאומית, או שמא טמון בה קוד מסוים?

בפרשתנו מבואר: "זאת החֲחִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ... כָּל מִפְּרֶקֶת פֶּרֶקָה, וְשִׁטְעַת שִׁטְעַת פֶּרֶסֶת, מַעֲלַת גֶּרָה, בְּבִהְמָה". בהמה ה"מִפְּרֶקֶת פֶּרֶקָה", הינה בהמה שפרסתה סדוקה ו"מובדלת מלמעלה ומלמטה". (רש"י). ואם כן, כל בהמה או חיה, ששני סימנים אלו טבועים בה, מותרת באכילה. האחרות- לא יבוא מבשרן אל פיו של היהודי כי "טָמֵא הוּא לָכֶם". והפרדה זו בין כשר ללא כשר קיימת גם בדגים. בהם מותרים לאכילה, רק אשר להם "סָפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת". בעופות, לא נמסרו סימני טהרה. במקומם מונה התורה למעלה מעשרים עופות הטמאים למאכל. המכנה המשותף לעופות אלו: היותם עופות דורסים. מבין השרצים הזעירים, מותרים לאכילה, רק סוגי חגבים אחדים.

אלו הם ברפרוף קל, הצדדים הטכניים של מערכת הכשרות, שהטביעה חותם עמוק על ביתו של היהודי. תמונת עולם החי המקראית, החצויה ל"טהור" ול"טמא". קרצה לחוקרים עוד בימי קדם. הם עמדו והתבוננו מבחוץ על מערכת מוזרה זו וחיפשו את ההיגיון המסתתר מאחוריה.

השאלה הבאה היא שאלת השאלות: "וכי מה איכפת לו, לקב"ה בין שוחט בהמה ואוכל, לבין נוחר ואוכל"? (ילקוט אות תקלו). שאלה לעניין. ובאמת יוסיף בן זמננו, באמת מה אכפת לו? מה חשיבות יש להתעסקות הקטנונית הזאת של הדת בהוראות גסטרונומיות? וכי אלו הן בעיותיו הבוערות של העולם? האין ראוי יותר לדת לעסוק בדברים נשגבים המרוממים את הנפש?

אולם תשובת המדרש לשאלה זו מעלה את הנושא כולו למישור שונה. "הא לא ניתנו המצוות אלא לצרף בהן את הבריות". לאלוקים, עונה מדרש זה, אכן לא אכפת. אולם לאדם צריך שיהיה אכפת. מערכת זו מעניקה לו מפתח לאישיותו, כפיתרון לבעיותיו ומזור למצוקה הפנימית בה הוא מתלבט. זו מערכת התעמלות גופנית. היא אחד מחלקיה של תרבות הגוף היהודית. כי זה מה שחסר לו.

זה הרעיון על קצה המזלג. רעיון "גופני" טהור, הרחוק ממיסטיקה, שרידי פולחן, או הוראות בריאות. הוא מהווה "תרגיל" פשוט של השלטת רצון הרוחני על המערכות הגופניות. לכן, מסורים לו נאמניו- עד קצה הגבול.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

כד' ניסן תשס"ט 18/04/2009

פרשת שמִינִי

פרקי אבות א'

שבת מברכין- ט' לעומר

הפטרה (ס) "ויסוף עוד דוד"- שמואל א' י'
(א) "ויסוף עוד דוד"- שמואל ב' פרק ו'-ז'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:34	19:46	20:35
ת. אביב	18:52	19:44	20:32
חיפה	18:54	19:46	20:35
ב. שבע	18:53	19:44	20:33

שואל ומשיב בהלכה - קצוץ אילנות

אדם שיש לו בגינה עץ מאכל והוא רוצה לקצצו- האם מותר?

! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

אסור מן התורה לקצוץ ולהשחית אילן מאכל שנושא פירות, וגם סכנה יש בדבר. ומכל מקום מותר לקצוץ ענפים של עצי פרי, כדי לסכך בהם סוכה. ואין בזה איסור בל תשחית, ואם אפשר שיעשה כן על ידי גוי שהוא יקצוץ את הענפים, עדיף יותר. ובדאי שאם יש אילנות סרק, עדיף לקצוץ מהם. ואילנות ועצים השייכים לרשות ממשלתית או רשות עירונית, שמקפידים על כך, אסור לכרות מהם ענפים לסכך בהם סוכה, שהוא מצווה הבאה בעבירה, וגם בדיעבד אסור לברך על ישיבה בסוכה זו.

פיצד חיים או פיצד מתים

בספר "אור דניאל" מובא מעשה שארע עם אבי תנועת המוסר רבי ישראל סלנטר זצ"ל. היה זה בעת הילוכו בשוק פנה אליו אחד הסוחרים בשאלה: "רבי, כיצד חיים?", כשכוונתו לשאול איך מתפרנסים ומביאים טרף הביתה אם עוסקים כל העת בתורה הקדושה. השיב לו רבי ישראל: "ואני שואל כיצד מתים!?", כשכוונתו לומר עם איזה מטען רוחני - תורה, מצוות ומעשים טובים יגיע האדם ביום פקודה!.

הלך הסוחר כל אותו היום כששאלתו של רבי ישראל מהדהדת בראשו "כיצד מתים!". בערב החליט החלטה נחושה - עוזב הוא את מסחרו וטומן עצמו בבית המדרש. היום מפורסם אותו סוחר בשמו רבי שמחה זיסל ובכינויו "הסבא מקלם", שהפך לאחד מגדולי תנועת המוסר וראש ישיבת קלם המעתיקה!

אצל מי פדאי להתאכסן

פעם אחת נסע הרב הקדוש בעל "אוהב ישראל" מאפטא זצוק"ל לאחת העיירות. המון חסידיו הכינו לפניו שתי אכסניות ומסרו בידי הרב את הבחירה היכן להתארח. בעלי האכסניות היו שניהם גבירים ושניהם הכינו חדרי מרווחים לאירוחו של הרבי. אלא שאחד מהם היה אדם שהיו הציבור מרננים עליו שהוא נגוע בעבירות ולכן היה שפל בעיני עצמו וענותו טוב מזג ואילו השני היה אומנם רחוק מעבירות אולם היה מתגאה בכך. הרבי בחר להתאכסן אצל הגביר שהיו מרננים אחריו.

וכששאלוהו חסידיו לפשר בחירתו השיב: "גביר פלוני אפילו שהוא נקי מעבירות אבל מכיוון שהוא בעל גאווה אני רוצה להיות במחיצתו, שהרי על בעל גאווה אמר הקב"ה: "אין אני והוא יכולים לדור במחיצה אחת". ואם כביכול לקב"ה אין מקום במחיצתו, גם אני אני רוצה להיות שם. אבל השני למרות שיש בו עבירות הרי מפורש בתורה: "השוכן איתם בתוך טומאותם" ומכיוון שגם הקב"ה יש לו אכסניה אצלו, אתאכסן שם גם אני.

"האולר לא מרחקים ולא מצפר לים כי את מתוק ליבו ה האדם פנימה" - הרמב"ם

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון-במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!!

היו שותפים בהפצת התורה וחיוזק באמונה וביטחון בבוא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

הילולת יהושע בן נון

לרגל יום ההילולא של יהושע בן נון החל ב-כ"ו ניסן כמובא בשו"ע (סימן תק"פ הלכות תענית) תתקיים עלייה המונית באבטחת כוחות הביטחון לציונו שבכפר כיפאל חארס ליד הישוב אריאל שבשומרון.

העלייה תתקיים א"ה ביום ראשון בלילה אור ל-כ"ו ניסן, הכניסה לכפר מצומת אריאל מהשעה 22:30 עד אחר תפילת ותיקין. לפרטים והסעות אגודת יסוד עולם 02-5827827.

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווה הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

מוניים:

לקבלת דף פרשת שבוע חנים ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com

הרב המקובל יחיא צאלח זצ"ל המכונה מהרי"ץ: נולד בצנעא בירת תימן בחשוון 1715 (תע"ה). לאחר תפילותיו ותחנוניה של אמו לזכות לבן זכר אשר יהיה צדיק ויאיר את עיני ישראל בתורה. כשנולד על ידו שמה פך שמן. ועמדה להתפלל, אמרה לפניו: "ריבונו של עולם, עשה למען שמך הגדול והקדוש, ויהיה הבן הזה תלמיד חכם גדול, ויצא שמו וטבעו בעולם, וצדיק יסוד עולם. עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדושתך". **באותה שעה הקיפה על הילד ועל השמן שבע פעמים, ומיד ירד ניצוץ של אש מן השמים ונכנס בתוך פך השמן, והבינה שנתקבלה תפילתה עמדה והשקתה את השמן לילד.**

גדול החכמים בתימן במאה ה"ח ובמאות השנים האחרונות. מילדות ניכר בגדולתו ובחריפותו ונחשב כעילוי, שקד על לימוד התורה: מקרא משנה, תלמוד, הלכות, אגדות, זוהר וקבלה והיה בקי בשמות הקודש. היה אהוב ומקובל על כל בני דורו. שמעו הגיע עד הודו ואף החיד"א התכתב עמו. בנה מכספו את בית הכנסת מחדש וקבע בו ישיבה שנקראה 'ישיבת מהרי"ץ'.

ענוותן וחסיד. השכין שלום בין איש לאשתו, בין אדם לחברו, ובין ישראל לאביהם שבשמים. ברח מפני המחלוקת כמפני האש. לפרנסתו עסק תחילה במלאכת הצורפות, ולאחר מכן בכתיבת ספרי תורה, תפילין ומזוזות. את רבנותו נהג באהבה וחיבה לבני עדתו, ולא חס על כבודו. פעל גדולות ונצורות להעמיד הדת על תילה. התענה 40 יום בכדי להעמיד טעמי התורה על אמיתותם והתפרסם בכל תימן כגאון, כל הלומד בספריו יראה באיזו ענווה ובאיזו יראת כבוד הוא דן בספרי הפוסקים, וגם אם יהיה מאחרוני האחרונים ואפילו מבני דורו. ואף כשהוא משיג או חולק עליהם, הוא מקדים לומר: **"ואני עפר רגליו"**, **"ואחר לחיכת עפר רגליו"**, **"ולי עבדו קשה"**, וכהנה רבות. שימש כשוחר ובודק הוא נבחר לאב"ד ב-1748 (תק"ח), ומאז ועד מותו שימש דיין וראב"ד ורב ראשי לכל יהדות תימן. סמכותו בהלכה פשטה בכל ערי תימן, ובתשובותיו מצוטטים ספרי הלכה רבים, אשכנזים וספרדים כאחד. נפטר בשבת פרשת קדושים כ"ח בניסן 1805 (תקס"ה) בזמן תפילת מנחה. חי כ-90 שנים.

אביו: ר' יוסף. **בניו:** ר' אברהם (ממלא מקומו), ר' יהודה ור' יוסף. וכולם היו תלמידי חכמים מופלגים. **בתו:** לולה. **סבא:** ר' דוד קאפח (מצד אמו). **מתלמידיו:** הרה"ג אברהם צאלח (בנו), הרה"ג יוסף אלקארה. הרה"ג דוד רצאבי. ועוד רבים. **מרבתי:** אביו- ר' יוסף, סבו- ר' צאלח, ר' יהודה צעדי. ר' דוד משרקי מזרחי (בעל השתילי זיתים על השו"ע), ר' יחיא אלעראקי הכהן. **מחיבוריו:** **יפעות צדיק- שו"ת** (3 חלקים) **זבח תודה- הלכות שחיטה וטרפות יחלק הדקדוק- על ענייני המסורה והדקדוק שבחומש יעץ חיים- פירוש לסידור התפילה התימני (תכלאל) ישושנת המלך- פירוש לשו"ע או"ח ישערי קדושה- על שו"ע יו"ד יזבח תודה- על הלכות שחיטה בשו"ע.**

בעיר צנעא התמנה למושל ושוטר קצין אחד בשם אלקאצי יחיא צאלח אלכבסי, שהיה עיוור בעינו הימנית. באו אליו הגויים ואמרו לו: **"לא יתכן ששמו של ראש היהודים יחיא צאלח, יהיה כשמך - זוהי פגיעה בכבודך ובמעמדך הרם!"**. מיד חרה אפו ובערה בו חמתו וציווה לקרוא למהרי"ץ. משהגיע לפניו אמר לו: "תדע שאי אפשר שיהיו שמותינו שווים, מוכרח אתה לשנות את שמך". ענה לו הרב: "זה שמי לעולם ואיני יכול לשנותו. אבל אם רצונך, שנה שמך אתה". כעס עליו הקצין ואמר לו: "עיוור וחסר דעת, דע שמה שאמרתי אין לשנות". אמר לו מהרי"ץ: "מום שבך אל תגיד. אני עיוור בשמאלית ואתה עיוור בימנית". (מהרי"ץ התעוור בעקבות תפילה על עצירת גשמים, כשהטיח דברים כלפי מעלה). אמר לו: **"צא החוצה ושב ברחוב, עד שאפסוק את דינך"**. ענה לו הרב: "כן אעשה כאשר דיברת".

אותו היום היה ערב שבת, וכוונתו של הקצין הייתה לעכב אותו שם עד הערב כדי לגרום לו לחלל את השבת. מהרי"ץ אמר שם קדוש ויחד ייחודים נוראים, ומכאן נוצר במקומו אדם כצלמו וכדמותו, והוא הלך לרחוץ את כל גופו כמנהגו, ואחר הצהריים הלך כדרכו לבית-הכנסת ללמוד זוהר ושיר השירים וקבלת שבת ותפילת ערבית. והקצין פותח את החלון בכל עת לראות אם הוא יושב שם או לא, ואכן הוא רואה שם ולא ידע כי בפועל איננו שם. **(הרב מלבד גדולתו וגאוניותו בכל חלקי התורה הקדושה, היה לו יד ושם גם בנסתרות ובשמות הקדושים).**

בצאת מהרי"ץ מביה"כ לקדש קידוש ליל שבת, לקח הכוס בידו וכיוון דעתו נגד אותו רשע. באותה שעה נכנס הקצין לבית-הכנסת ומשישב שם נהרס המבנה ונפל הקצין כשראשו למטה ורגליו תלויות למעלה, ונעשה ראשו ואוזניו ועיניו ופיו ונחיריו וזקנו מטונפים. הוא צעק צעקה גדולה ומרה, ובאו כל בני הבית והעלוהו ורחצוהו וניקוהו. אמר להם: "כמדומה לי, שזה בעון האיש יחיא צאלח הישראלי, שעייבתני אותו מלילך לשמור שבת כהלכתו". מיד פנו לדמות הרב ואמרו לו שילך ויחזור ביום ראשון אצל הקצין יחיא צאלח אלכבסי ואז נעלמה אותה הדמות.

במוצ"ש, בא מהרי"ץ להבדיל על הכוס. לפניו הייתה מונחת שעווה ותחתיה בסיס נחושת. הרב כתב עליו את שם הקצין והדליקה, והניח המחט כנגדה, והתחיל להבדיל על הכוס. כשהגיע לומר: "וכל היועץ עלינו ועל עמך ... בין שהוא בן ברית ובין שאינו בן ברית", כיוון לבו נגד אותו קצין רשע, ולקח המחט בידו והיה תוקע אותה בשעווה ואומר: "למען שמך, אבדו, בלבלו, בטלו, גדעו, נתצו, הכריתו, החרימו, השמידו, הכחידו, הפר עצתו, קלקל מחשבתו, כדכתיב: 'ישוב עמלו בראשו ועל קודקודו חמסו ירד'". ועל כל מלה ומלה היה תוקע המחט ומכוון על הקצין.

ואותו רשע היה צועק ואומר שהוא מרגיש שמחטים נכנסים בבשרו, ובני הבית היו נבהלים מקול צעקותיו ולא ידעו במה להושיעו. כך עשה מהרי"ץ במשך חצי שעה ולאחר מכן כבה את השעווה ומיד מת אותו הקצין וכל אנשי ביתו היו צועקים ובוכים: "וי, מת הקצין". לאחר כרבע שעה חזר הרב והדליק את השעווה, ותשב רוח הקצין אליו ויחי, וישמחו כל אנשי הבית וכך היה כמחצית השעה. לאחר מכן חזר מהרי"ץ לומר: "וכל היועץ עלינו..." ושוב לקח המחט ותקע בשעווה כבראשונה וכוון דעתו כנגד אותו רשע. ושוב החל הקצין לצעוק: "וי, מת ממוות". וכן על זה הדרך כל הלילה. כשעלה השחר, כיבה מהרי"ץ את השעווה והפילה לארץ ואמר: "כן יאבדו כל אויביך ה', ייתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה". **באותה שעה ניגף הקצין יחיא צאלח, ברוך המקום שעקרו, וברוך מהרי"ץ שציערו. אשרי הדור שאלו מנהיגיו. זכותו תגן עלינו אכ"ר.**

כֹּחַהּ שֶׁל תְּפִילָּה

להלן סיפור מופלא שנשלח באמצעות אחת מקוראות העלון, ששמעה את הסיפור מבעלת המקרה שכיום היא נשואה ומתגוררת בעיה"ק ירושלים. מספר פרטים שזכרנו כדי למנוע את זיהוי בעלת המעשה. יש בכוחו של הסיפור לסבר את אוזנינו במעט מן המעט כדי שנבין מהו כוחה של התפילה. ועד כמה עלינו להפנים את העוצמה המופלאה שיש בכח דיבורנו ובהשתפכות לבנו כלפי הבורא יתברך. כפי הנאמר בתהלים (פרק יב' פסוק ט'): **"כורום זולות בבני אדם"**. וכפי מבואר בגמרא (ברכות ו:): **אלו דברים הנמצאים ברומו של עולם, ואנשים מזלזלים בהם, ופירש רש"י הקדוש, כגון תפילה.**

לפני נישואיה, כאשר הייתה נערה ברווקותה, הוצע לה שידוך טוב. הבחורה והבחור נפגשו ולאחר מספר פגישות החליטו בלב חפץ לקבוע תאריך חופה וקידושין. מיום ליום ומחודש לחודש דחו הבחור ומשפחתו את מועד קביעת הנישואין עד שלאחר שנה החליטו כי השידוך אינו לרוחם וביטלו את האירוסין.

מהומה רבה התעוררה עקב ביטול האירוסין שכן משפחתה של הבחורה הנה משפחה מכובדת וידועה. בני המשפחה ניסו לסדר את העניין ולהבין את פשר המעשה אך לשווא. מיותר לציין עד כמה נפגעה נפשה העדינה של בת ישראל זו, עוגמת הנפש והבושה שסבבו אותה. בצר לה פנתה לרבנים לברכה ונחמה אך ללא הועיל, והיא נותרה ברווקותה ללא אפשרות לשידוך מחמת "הקלון" שדבק בה.

בצר לה, מתוך אמונה איתנה בבורא יתברך החליטה הבחורה להתפלל בתחינה לישועה ולזיווג במשך 40 ימים רצופים במקום ממנו לא זזה שכינה מעולם, בכותל המערבי, ולבקש **"מן המצר קראתיך י-ה, ענני במרחב י-ה"**. התקופה הייתה קודם תקופת בין המצרים ואלפי בית ישראל פקדו את הכותל הקדוש מידי יום ביומו על כל שעותיו.

הבחורה החלה לקרא תהילים כל יום בכותל מבלי להחסיר אף יום אחד, אך במקום להתרכז בתפילה ובבקשותיה היא, "הסיוח את דעתה" תפילות ובכיות הנשים האחרות שהגיעו להתפלל בכותל המערבי לפני הקב"ה. וכך מצאה היא את עצמה מתפללת בעבור "שכנותיה לתפילה" על אף שלא ידעה מהי צרתן ומה בקשתן ושופכת דמעותיה עבון ועבור עם ישראל, ובעד עצמה מתפללת בקצרה. יום ויום עובר והבחורה עומדת לפני אבני הקודש לפתוח בתפילה ומפיה יוצאת תפילה כנה על עם ישראל ונשות הכותל.

בוקר אחד הגיעה כרגיל אל הכותל שהיה ב"ה הומה מתפללים כתמיד והחלה כדרכה בקריאת תהילים ותפילה עבור האישה לימינה המחבוקת את הכותל בבכי חרישי ועבור אישה נוספת שנראתה מיוסרת וכואבת בתפילתה. עם התפילות וקריאת בתהלים שמה לב הבחורה הנ"ל כי מספר הנשים ברחבת הכותל הולך ומתמעט (דבר שאינו אופייני כלל לתקופה זו בייחוד בשעות היום) עד שנותרה היא כמעט לבדה בחברת שתי נשים שהיו רחוקות ממנה.

הביטה הבחורה סביבה נוכח היותה "לבד", הרימה עיניה לשמיים והחלה לבכות בתחנונים לפני אבינו מלכינו, על צרתה וחרפתה ברבים, ופרשה לפניו כל צערה ומכאוביה מהמקרה שקרה, וביקשה ברחמים כי ישמע השם תפילתה ולא ישיבה ריקם. לאחר תפילה ממושכת נרגע בכייה ובלב רגוע ובוטח כי נשמעה ב"ה תפילתה נשקה לכותל והתכוננה ללכת, אך נעמדה במקומה מרוב תדהמה כי היא היחידה הניצבת ברחבת הנשים.

מיד הובן לה שיש כאן השגחה וכי השם עשה עמה חסד גדול על מנת שתוכל להתפלל בכוונה עמוקה בין כותלי השכינה. על כן נותרה מספר רגעים נוספים ותפילתה שבח והודיה לבורא מתוך שמחה. **בצאתה מן המתחם ראתה לפתע נשים רבות נכנסות כולן במהירות וניגשות להתפלל.**

שאלה הבחורה אחת מן הנשים הנכנסות: "מאין הגעתן כולכן?" ענתה לה האישה: **"חיכינו במשך שעה וחצי מחוץ לתחום הכותל ולא נתנו לנו להיכנס כיוון שהיה מונח חפץ חשוד שהתברר כתיק נשכח, לא נתנו לאף אחד להיכנס לכותל"**. באותו רגע הבינה הבחורה את גודלו של הנס שעשה לה הקב"ה, שנתן מענה לנשמתה המלאה באהבת ישראל, וסייע בעדה להתפלל מעומק ליבה אליו יתברך.

למחרת היום היא קבלה הודעה כי הבחור שהיה מיעד להינשא לה חזר בו מהכרזת ביטול האירוסין והוא ומשפחתו הגיעו והתנצלו לפני משפחתה על הצער הרב שנגרם להם ובקשו את ידה בשנית, כשראתה הבחורה את כוונתו הטהורה של הבחור להינשא לה מחלה לו מיד והם נשאו ברוב שמחה בתקופה לאחר ראש השנה. כיום הם נשואים מספר שנים וזכו לבנים ולבנות שירבו ב"ה.

כל זאת בזכות תפילה, כפי שאמר רבנו הבעש"ט הקדוש: **"תפילה- פותחת שערים נעולים, והשמחה- בכוחה לשבר חומות"**. שנזכר כל עם ישראל לישועות טובות ולגאולה השלמה. אכ"ר.

תודה לfiefחח הסיפור האופלא

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו משה בן עישה ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שושנה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה יניב בן ציפורה ז"ל מרים בת בלה ע"ה כל נשמות עם ישראל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עליזה בת שמחה מרילי ע"ה שבתי בן חזל ז"ל
--	---	---	---

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרַשְׁת אַמּוֹר - אָדָם וּבְהֵמָה

"ל' א תשחטו ביום אחד"

פרשה זו מזכירה לנו עובדה חשובה מאוד: הבהמות והחיות, שאופני הקרבתן על המזבח תוארו בפרוטרוט בפרשיות הקודמות, הינן יצורים חיים, נושמים ומרגישים. מותר לו לאדם לשחטן ולהעלותן לקרבן, כשם שהרשות בידו לאכול מבשרן. אולם, גם בשעת השחיטה עליו לזכור, שאין היתר האכילה והזביחה מתיר לו להתעלם מרגשותיהן.

אזהרה זו כלולה למעשה באיסור תורה המכונה בשם "צער בעלי חיים". האיסור בונה מודל של התייחסות לעולם החי, התורה דנה בו במקומות מספר, וכל פעם מאספקט שונה. בפרשת "אמור" מתייחסת ההוראה ישירות לעניין השחיטה וההקרבה. וכך נאמר שם: "וְשֹׂרֵץ אֲשֶׁר אֶתוֹ וְאֵת בְּנוֹ לֹא תִשְׁחָטוּ בְּיוֹם אֶחָד". דהיינו, ביום שבו אתה שוחט את הפרה האם, באותו יום אל נא תיטול גם את נפשו של העגל או העגלה, הצאצאים שנולדו מהם, וכן להיפך, ביום שבו נשחט העגל או את העגלה, אסור לשחוט גם את האם.

מה טמון בהוראה זו? רגישות לרגשות הבהמה, ומודעות אנושית לעובדה זו, המוסיפה נופך חיובי לתכונת הרחמים הבסיסית בלבנו. וכך כותב הרמב"ם בספרו מורה נבוכים: "אסור לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד- להישמר ולהרחיק מלשחוט את שניהם, הבן לעיני האם, כי צער בעלי חיים בזה גדול מאד. אין הפרש בין צער האדם עליו וצער שאר בעלי חיים. כי אהבת האם ורחמיה על הוולד אינו נמשך אחר השכל, רק אחר כוח הפועל המדמה הנמצא ברוב בעלי החיים, כמו שנמצא באדם".

עד כמה חדרה רגישות זו ללבם ולמוחם של בני ישראל, ועד כמה הבינו את חומרת הפגיעה שלא במקומה ברגשות הבהמה- יעיד המעשה הבא (ב"מ פה): "ייסוריו של רבי יהודה הנשיא על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו. על ידי מעשה באו- שפעם אחת הוליכו עגל לשחיטה. ברח העגל והכניס ראשו תחת כנפי בגדו של רבי וגעה בבכייה, כמי שאומר הצילני! אמר לו רבי: "לך, כי לך נוצרת!". אמרו (מהשמים) הואיל ואינו מרחם, יבואו עליו ייסורים. ועל ידי מעשה הלכו- שפעם אחת הייתה שפחתו של רבי מכבדת (מנקה) את הבית. היו בני חולדה קטנים מוטלים שם וכיבדתם (טאטאה אותם החוצה) אמר לה רבי: הניחום (עזבי אותם) "ורחמיו על כל מעשיו" כתיב, אמרו (מן השמים): הואיל ומרחם- נרחם עליו ונתרפא.

וודאי צדק רבי, כשאמר לעגל: "לך כי לשחיטה נוצרת". אולם לא היה לו לומר זאת בשעה, שכאב תחושת המוות גבר בו בעגל, ובייאוש חיפש מפלט תחת כנף בגדו. צילה של מידת אכזריות זו גרם לרבי יהודה הנשיא ייסורים רבים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצלחון מוקדש לעילוי נשמה

מצליח בן נזה ז"ל שרה בת-חבובה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקותיאל בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמיית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר- זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרה"ג מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה אביבה בת אירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בוז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקותיאל מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

טו' אייר תשס"ט 09/05/2009

פרשת אמור

פרקי אבות ד'- ל' לעומר
הפטרה: "והכהנים הלויים"- יחזקאל מ"ד

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:49	20:01	20:54
ת. אביב	19:07	19:59	20:51
חיפה	19:09	20:01	20:54
ב. שבע	19:07	19:59	20:51

שואל ומשיב בהלכה - אסור ריבית

מהו איסור ריבית?

אלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

המלווה לחברו סך מעות ודורש ממנו מעט יותר מן ההלוואה הוא "ריבית" ואסור מן התורה. ובין המלווה ובין הלווה עוברים גם על איסור "לפני עיור לא תיתן מכשול". ואפילו אם הלווה יכול להשיג הלוואה בריבית מיהודי אחר, אף על פי כן עובר המלווה על איסור. וכן אסור לאדם להלוות לבניו ולבני ביתו בריבית, או ללוות מהם בריבית, בין כשהם סמוכים על שולחנו ובין כשאנם סמוכים. מן התורה מותר להלוות מעות בריבית לגוי, בין ישמעאלי בין נוצרי, שנאמר בתורה "לנכרי תשיך".

פוחה של מצוה

להלן מעשה מופלא ביותר שיש בו ללמדנו עד כמה חשובה כל מצווה שאנו עושים בעולם הזה, וכיצד מחשיבים אותה למעלה בעולם שכולו טוב. מעשה במשגיח כשרות בבית-הארוחה של המושב שורש הממוקם בסמוך לירושלים, שנהג לארגן מדי יום ביומו מניין לתפילת מנחה בבית-המדרג. והנה, אירע יום אחד שהיה חסר לו העשירי למניין. לפיכך יצא החוצה כדי לחפש אדם נוסף לצורך השלמת המניין. והנה, מבחין הוא בחקלאי אשר מראהו כשל יהודי פשוט לכל דבר.

מיועדנו מיד ניגש אל החקלאי והציע לו להצטרף למניין. אולם החקלאי שהיה רחוק מתורה ומצוות לא ידע מה הוא שח ומה פירושו של המושג מניין. המושגים הבסיסיים ביותר ביהדות היו לו כנטע זר. לאחר שהמשגיח הסביר לו את גודל חשיבות המצווה, ניאות להיכנס לבית-הכנסת. לפני שהקהל החל להתפלל, נכנס בחור דתי לבית-הכנסת וביקש להתפלל עימם. ומכיוון שהיו כבר עשרה מתפללים גם בלי החקלאי, יצא הלה את בית-הכנסת והלך לביתו.

עברו כמעט עשר שנים מאז אותו המקרה. המשגיח עזב מזמן את בית הארוחה ועבר להתגורר בבני-ברק.

באחד הלילות, הוא רואה בחלומו את אותו חקלאי שהביע את הסכמתו להצטרף למניין ופניו קורנות באור יקרות. בחלומו, האיש סיפר לו שעזב את העולם לפני כחודש, "ואין לך מושג איזה שכר קיבלתי בשמים על שהסכמתי להשלים לכם את המניין!", סיפר.

הנפטר הוסיף ואמר שבזכות שהמצווה היא שקייה, נתנו לו הזדמנות להתגלות אליו בחלום ולבקש ממנו שילך אל בנו, יחידו, המתגורר בירושלים. חילוני גמור, וישכנע אותו לומר עליו קדיש. הוא מסר את כתובתו המדויקת של הבן והפציר שוב ושוב במשגיח שימלא את בקשתו. מיועדנו התעורר בבעתה כאשר חש הוא כי החלום היה כה מוחשי. על אתר כתב את הכתובת שנמסרה לו בחלום. השכם בבוקר, נסע מיועדנו לכתובת שנמסרה לו.

הבן, שפתח את הדלת התבונן בפני המשגיח ושאל: "כן, אפשר לעזור במשהו?". "אני רוצה לשאול אותך שאלה, האם אביך נפטר לפני כחודש?" - "כן", השיב בקול נמוך. "והאם אביך עבד למחייתו כחקלאי?", המשיך מיועדנו להקשות. כשנענה בחיוב אף הפעם, אמר בקול מלא התרגשות: "יש לי משהו לספר לך, אפשר להיכנס?". לאחר מכן גולל באוזני בנו של הנפטר את כל הסיפור. לא בקלות הצליח לשכנע את הבן לומר קדיש על אביו מאחר שהיה רחוק מן התורה. אולם לאחר שכנועים רבים כי לטובת אביו הוא עושה, הסכים בסיכומו של דבר לומר קדיש!

מה עשה אותו חקלאי? בסך-הכל הביע "הסכמה" ונכונות להצטרף למניין, ואיזה שכר קיבל על כך! כח לפעול שבנו יסכים לומר קדיש עבורו. ודרך מי יוכל לפעול זאת? דרך אותו משגיח שהשתדל בשעתו וזירזו להסכים להצטרף למניין. ועוד זכה, על ידי כך שסיפור זה מתפרסם, ונגרם קידוש שם שמים על ידו.

מי שיש ברשותו את תמונות הרבנים הבאים או את תמונת הציון, מתבקש ליצור קשר עם ליאור עצמון בטל' 050-6615031

הרב עזרא הדאיה זצ"ל, המגיד מדובנא ר' יעקב וולף קראנץ זצ"ל, רבי יוסף זונדל מסלנט זצ"ל, הרב יעקב לורברבוים מליסא הידוע בכינויו "בעל הנתיבות" זצ"ל, רבי משולם איגרא מטיסמניץ זצ"ל, הרב יוסף יזל הורוביץ הידוע כ"סבא מנובהרדוק"

בְּשֵׁם שְׁמֵי אֱלֹהֵי אֲמֵנוּ אֵת אֲמֵנוּ , אֵל-עֶלְיוֹן שְׁמֵי אֲמֵנוּ אֵת אֲמֵנוּ וְיִוָּדַע שְׁמֵי
אֲמֵנוּ נֶקְרִי מְחֻסְרוֹת, בֶּן תִּאָּהֵב אֵת לִוְלָתְךָ עִם מְחֻסְרוֹתֵינוּ – הַבְּעֵט הַקָּדוֹשׁ

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל' 054-7646633

הגאון הרב עזרא עטיה הידוע בכינויו המורה זצ"ל: נולד ב-י"ז שבט 1885 בארם צובא שבסוריה. גאון. תלמיד חכם. משורר. עניו וצנוע. נחשב לעילוי. נודע בהתמדתו. שימש כראש ישיבת פורת יוסף במשך כ-45 שנים. שימש חבר בבית הדין הספרדי, תפקיד אותו מילא במשך 20 שנים. מצד אביו הוא צאצא של הרב שם-טוב עטיה, תלמידו של הרב יוסף קארו ומצד אמו הוא צאצא של הרב אליהו שמאע, מחבר הספר "קרבן אשה".

נולד אחרי שנים רבות שבהם התקשתה אמו להביא ילדים. מסופר כי אמו הלכה עד לעיר טדף להתפלל על קברו של עזרא הסופר. היא נדרה שם נדר שאם תיפקד ותלד בן תקרא את שמו עזרא ותקדיש אותו אך ורק לתורה.

בילדותו התחנך בחאלב. כבר בגיל צעיר ייעדו הרב עסלן לגדולות. משפחתו עלתה לארץ כאשר היה בגיל 16. על אף המצב הכלכלי הקשה ביותר של המשפחה לא נשלח לעבוד לפרנסת הבית, בשל הבטחתה של אמו. הרבנים עזרא הררי רפול, שלום הדאיה ואברהם עדס התחייבו לתמוך בו כלכלית בעזרת עשירי הקהילה החלאבית. נפטר ב-י"ט אייר מוצאי ל"ג בעומר 1970. נטמן בהר המנוחות בגבעת שאול בירושלים. חי כ-85 שנים.

מספריו: יפיוט 'עורו שירו' יחיבוריו על הש"ס ועל 4 חלקי שו"ע • ספרי שו"ת דרשות ופירושים על התורה אבדו עם נפילת הישיבה במלחמת השחרור בשנת 1948.

אביו: ר' יצחק עטיה. **אמו:** מרת לאה. **אשתו:** בוליסה סאלם, בתו של הרב אברהם סאלם (מחכמי הקבלה בירושלים). **רבותיו:** הרב יהודה (עסלן) עטיה והרב אברהם עדס (בחאלב). הרב רפאל שלמה לניאדו והרב יוסף ידיד הלוי (בירושלים). **מתלמידיו:** ר' עובדיה יוסף שליט"א. הרב יהודה צדקה, הרב בן ציון אבא שאול, הרב מרדכי אליהו שליט"א, הרב חיים דוד הלוי, הרב דוד שלוש רבה של העיר נתניה, והרב ציון לוי (הרב הראשי של פנמה) ועוד רבים. **מילדיו:** שישה בנים ובת אחת. ר' דוד (ראש ישיבת "היכל עזרא"), ר' יצחק, ר' אברהם.

מסופר על בנו של הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל שחלה במחלה אנושה והרופאים נלאו למצוא לו תרופה. מצבו של הבן החמיר. **חומו טיפס והגיע ליותר מ-42 מעלות. הבן היה נתון איפוא בין חיים למוות.** במשך שעות ארוכות עמד הגאון והתפלל על בנו מקירות לבו, בבכיות ובתחנונים, עד שנרדם. בשנתו, התגלה אליו המהרש"א, ואמר לו: **"דע לך, שמפני שהינך דבוק בתורתך, והינך עמל על כל מילה ומילה בפירושי למסכתות הש"ס, מביטחני לך שאתפלל על בנך לפני הקב"ה כדי שתוכל להמשיך וללמוד מתוך שלוות הנפש. וזה לך האות: כאשר תתעורר משנתך תמצא שחומו של בנך ירד ל-37 מעלות והחלים מחוליו לחלוטין"**. וכך היה, ויהי לפלא.

מידת האמת הייתה נר לרגליו, ועל כך יעיד הסיפור המופלא הבא: דרכו של הרב הייתה לתת תעודות הוראה לתלמידיו רק אם הם עומדים לפני קבלת משרה או שליחות, כדי שיחזרו על לימודם בכל עת, והנה באמצע המלחמה עת ישבה הישיבה בשכונת גאולה היה אחד התלמידים צריך את התעודה לשם יציאה לחו"ל, וכשבא הרב לחתום בתעודה ראה שכתוב: **"החותם פה בתוך ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה"** וחשב שאם יחתום הרי זה שקר, משום שהוא לא נמצא בעיר העתיקה. **חשב שוב והחליט שעם כל הסכנות ילך לעיר העתיקה, יכנס לבנין הישיבה, יחתום ויחזור, וכך עשה, והעיקר שלא יחתום על דבר שהוא שקר חס וחלילה.**

מסופר על הרב שהיה רגיל למסור שיעור בגמרא בפני פקידים, סוחרים, ותעשיינים. כשהגיעו לסוגיית מצות שילוח הקן (בגמרא חולין קל"ט): אז דנה הגמרא על הפסוק, **"כי יקרא קן ציפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ"**, מה יהיה הדין אם ימצא קן על ראשו של אדם? דברי הגמרא הקדושה צרמו לאחד מהשומעים, ומיד פנה לרב ואמר: **"איזו מין שאלה לא מציאותית זו, מדוע עוסקת הגמרא בכזו שאלה?"**. ענה לו הרב בנועם אך בתקיפות: **"דברי הגמרא הם קודש קודשים, ואין להרהר אחריהם"**. מכיון שראה הרב שלא הועילו דבריו לאותו תלמיד, התפלל מתוך כאב ואמר: **"ריבונו של עולם, תוכיח את אמתות תורתך הקדושה!"**.

והנה לפתע נכנס אחד מהתלמידים שנעדר זמן רב, שמח הרב ואמר בלבו: **"יש כאן הזדמנות להסיח את דעתו של העיקש"**, ושאל את הבא: **"היכן היית זמן כה ארוך, מדוע נעדרת מן השיעורים?"** ענה הלה ואמר: **"היה לי עסק בהודו. ארץ מוזרה ואורחותיה מוזרים. תארו לכם יושב אדם משועמם בידים משולבות תחת עץ יום יומיים שלושה, ומשום שלא שינה את תנוחתו באה ציפור ובנתה לה על ראשו קן, והוא- אפילו לא הזיז את ידו כדי לגרשה. מה אתם אומרים?"**. אמר הרב עזרא עטיה זצ"ל: **"אנו אומרים משה אמת ותורתו אמת !!!"** ואותו אדם שלעג על דברי הגמרא, ראה עין בעין את דברי תורתו הקדושה. מיד כבש עיניו בקרקע מרוב בושה.

סיפר הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל: **"זכורני שפעם אחד בא תלמיד אחד מבגדד, תלמיד עני והיה מטפל גם בהוריו העניים. ובחן אותו מורינו ורבינו ר' עזרה עטיה, ראש ישיבת "פורת יוסף" ומצא בו כשרונות נעלים מאוד, והמליץ עליו לקבלו בישיבה ולתת לו שכר חודשים קטן כדי שיוכל להתקיים. באותו זמן היה נהוג בישיבה לא לקבל תרומות מיחידים רק מה שנכנס מפירות הקדש, ולכן לא יכלו לקבל שום תלמיד עם תמיכה, רק אם אחד מהזקנים הלך לעולמו או יצא מהישיבה, ולכן הוועד דאז לא קיבל את התלמיד הזה בגלל היותו זקוק לתמיכה ואין ביכולתם לתמוך בו.**

מיד ניגש אליהם ראש הישיבה הצדיק עזרא עטיה לוועד ואמר להם לחסר ממשכורתו לתמוך בתלמיד זה ולא לדחותו. וכך עשו, הורידו ממשכורתו סכום מסוים. וכמו כן אחד מחברי הוועד דאז, הרב בן ציון חזן הסכים שיורידו גם ממשכורתו, והתלמיד נתקבל. וזה רק אחד ממעשיו הטובים הידועים לנו.

כוחה של הבלגה

להלן סיפור מופלא ביותר שהובא בהקדמה לספר "ברכי נפשי" המלמד אותנו מהי כוחה של הבלגה, ומעשה שהיה כך היה: מסופר על משפחה חרדית מפוארת המתגוררת באחת הקהילות בחו"ל, שאימם נפטרה ל"ע בקיצור ימים, והותירה יתומים רבים. הבנים והבנות אזרו עוז, חגרו חיל, ובמקום ליפול חלילה לזרועות היאוש והחדלון, החליטו להתחזק בעבודת השם, וקיבלו על עצמם קבלות שיש בהן כדי להוסיף זכויות לכל עם ישראל.

אחת הקבלות הייתה לא לברך ברכה עד שיהיה במקום אדם שיענה אמן. (ידוע שכל מי שעונה אמן- בורא מלאך, ורמז לדבר כי מלאך בגימטריה עולה 91 ואמן ג"כ בגימטריה עולה 91). כידוע, היו כמה מגדולי ישראל, ובהם ר' חיים מוולוז'ין, שהקפידו בכך כל ימיהם.

והנה, אחת מבנות המשפחה, התעוררה בשעת לילה מאוחרת, והרגישה צימאון עז, היא רצתה בכל מאודה לשתות, אך נתקלה בבעיה: כל בני הבית נרדמו מזמן, ובשעה כזו היא לא תוכל למצוא אף אחד שיענה אמן על ברכתה. במשך למעלה משעתיים המתינה הבת והמתניה, ולא נכנעה לצמאונה. בשלב מסוים התייאשה כבר למצוא אדם שיענה על ברכתה- וחזרה לישון בלא ששתתה.

והנה, בחלומה היא רואה את אימה ע"ה, ופניה מאירות. "בתי, אין לך מושג איזה רעש עשתה ההתגברות שלך בשמים! דעי לך שהזכות הזו שלך הצליחה לפעול למען חברתך החולה!". האמה גילתה לבתה שבכיתתה יש ילדה החולה במחלה קשה, ובני משפחתה לא סיפרו על כך בינתיים לאף אחד. "לכי מחר בבוקר אל הוריה, ובשרי להם שבזכות שהתגברת על הרצון לשתות- הבריאה ביתם ממחלתה!".

הבת קמה נרעשת, והחליטה לגשת להוריה של הבת ששמה נמסר בחלום על ידי אמה. בתחילה ניסו ההורים להכחיש זאת, אולם כאשר הבת היתומה סיפרה להם את העניין, התרגשו עד למאוד, ופנו לבית-החולים על מנת לבדוק את בתם החולה, ולברר האם אכן צדקו דברי החלום.

התרגשות נוראה אחזה בהם, וברופאים כשגילו שאכן יש נסיגה משמעותית ופתאומית בהקפי המחלה, למרות שלפי הספר זה לא היה אמור לקרות בשום אופן. זמן קצר לאחר מכן נרפאה החולה לחלוטין, ונהפכה לבריאה ככל האדם.

הפֶּרֶת הַטוֹב

בספר "ברכי נפשי" מובא סיפור מופלא המלמד אותנו מהי מידת הכרת הטוב: מסופר על אחד מגדולי ראשי הישיבות שהיו בירושלים, שזכה להימנות כאחד מחברי בית-הדין של מרן הגאון ר' חיים עוזר גרודז'נסקי בוילנה. לראש הישיבה הוא לא היה זמן מיותר. כל רגע מרגעי יומו נוצל עבור התלמידים, הכנת השיעורים והעמדת הישיבה על תילה. רבים התפלאו איפוא לראות את ראש הישיבה הדגול מבזבז כמה דקות מדי יום להשקיע צמח מסוים בגינה שליד ביתו.

מדי יום ביומו, והיה זה בשעות הבוקר, יצא גאון זה אל הגינה, נטל את הצינור והשקה את הצמח. מששאלו את ראש הישיבה לפשר מעשהו, השיב ואמר: "בתקופת השואה, נכנסו הנאצים ימ"ש לעיירה שבה התגוררתי, וביקשו להוציא את כל היהודים אל המשרפות. הם עברו מבית לבית, ועל פי הרשימות השמיות שבידם, גילו את כל היהודים והוציאו להשמדה".

"כאשר התקרבו אל הבית שלנו, קיבלנו על כך התראה מהשכנים. אבל אבי ואימי, אחיי ואחיותיי לא הצליחו לברוח והוצאו אל המשרפות. אני, שהייתי קרוב לפתח נמלטתי החוצה והתחבאתי מאחורי שיח גדול אחד".

"הצוררים שהבחינו בי, ניסו לחפשני. אבל השיח היה עבר במיוחד, כך שהצלחתי להיכנס אל מתחת לענפיו ולא התגליתי. הנאצים המשיכו לחפש, אולם בשלב מסוים התייאשו, ושם חייתי עד תום המלחמה. כיוון שידעתי שהצמח הוא היה שליח טוב מאת הקב"ה להצילני ממוות לחיים. ביקשתי לשמור על רגשי הכרת הטוב, ולהודות על כך".

"ויהי לאחר המלחמה חזרתי לביתי, וגיליתי שהצמח שפרס עליי את ענפיו והסתירני מעין-רואים, עדיין קיים. חתכתי ממנו ענף והביאותיו לארץ ישראל, וכאן שתלתי אותו מחדש בגינת ביתי, ומדי בוקר אני משקה אותו, ומעניק לו חיים. כל זה כדי לא להיות כפוי טובה!".

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל

לע"נ

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתאי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רנדה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתאי בן חזלה ז"ל

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה

פְּרֶשֶׁת עֵינַן חֲמַד

יוֹצֵא לְאֹרֶחַ בֵּית כִּכְנִסַּת שְׁכוּנַת עֵין חַמָּד – אֲבִשְׁתַּת צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

אַחֲרֵי מוֹת-קְדוּשִׁים- גְּנִיבַת רַבִּים

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה אילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרה"ג מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה אביבה בת איירן אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'לה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר מאיר ישראל בן רחל ברכה אביחי בן אסתר דוד יורם בן מרסל כל עם ישראל

"לֹא תִגְנֹבוּ, וְלֹא תִכְחָשׁוּ, וְלֹא תִשְׁקְרוּ וְכו' וְלֹא תִשְׁבְּעוּ בְּשֵׁמִי לְשָׁקֶר"

ציונים אלה נוסחו בלשון רבים. כך בודדה אותם התורה מן האמור לפניהם ולאחריהם, המופיע בלשון יחיד. לדוגמא: "לא תעשוק". בוודאי לא מקרה הוא שכאן התורה מדברת בלשון רבים, והשאלה מדוע?

אכן, הסיבה לשוני טמונה באופי הפרשה כולה. זו אינה באה כאן להזהיר את האדם מפני הגניבה הפשוטה והשקר הגס, משוד הבנקים, מחטיפת ארנקים לקשישים וכדומה. על אלו כבר הוזהרנו בעת מתן עשרת הדברות [אם כי שם מדובר בגונב נפשות]. פשעים אלו הם תמיד מעשיהם של יחידים בשולי החברה. אולם פרשה זו מדברת על האדם ההגון, המשלם מסים במועד, משרת במילואים ונאבק על פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו. פנייתו של התורה בלשון רבים, "לֹא תִגְנֹבוּ" מלמדת, שהיא דנה כאן בסוג גניבה שהפכה לנורמה כללית, ל"שיטה" חברתית.

מבאר הרב הירש זצ"ל: מדובר כאן באותם סוגים של גניבה, שקר ושבעות שקר, היכולים לחדור לכל חיי המסחר והחברה. ולא עוד, אלא שיכולים הם להיות האופי השליט באומה. ומתוך שהכל דשים בהם, כבר ניטל מהם אות הקלון של הפשע. גדולה מזו, הם נחשבים בעיני העם "אומנות", הראויה לשבח ולכבוד, אך בעיני ה' שפלים ונבזים כגניבה וכשבעות שווא פשוטים. לא נפרט. אולם זו דרישת הקדושה היהודית. להיות טהור מכל אלו. חיים בלי "סחיבות", "השלמת ציוד", "ארגון חלקים", תרגילים מסחריים מבריקים על חשבון המתחרה, ריגול תעשייתי, פירושים מתוחכמים לחוזים ולהסכמים אף בלי שאר האמצעים, שיוצר מוח האדם, השואף להצלחה בכל מחיר.

פעם ניגשו שני שותפים לר' מאיר מפרמישלן לבקש סגולה להצלחתם בפרנסה, נטל ר' מאיר פיסת נייר ורשם בצידה האחד את האותיות א' ב', ומצידה השני אותיות ג' ד', ואמר להם הרב שישמרו על סגולה נהדרת זו, וכשנראתה הבעת מבוכה על פניהם, הסביר להם הרב כך: כשעוסקים במשא ומתן באמונה, הרי שיש ברכה בפועלכם ובמעשה ידיכם. אולם חלילה כאשר אין יושר ואין הגינות, הרי שאין הברכה נמצאת שם. וזהו הא' - אמונה, ב' - ברכה, אולם ג' - גניבה, ד' - דלות.

וכבר אמרו חז"ל (מכות דף כג): גזל ועריות נפשו של אדם מחמדתו ומתאוהו להם, כי כוחות אלו מושרשות באדם החושב שעל ידם יוכל לשפר את חייו, וזהו עצם יצר הרע של היקום וההתחרות בין בני אדם. יהי רצון שיצילנו הקב"ה שלא ניכשל בעוון איסור גזל.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

הַעֲלֹן מוֹקֵדֶשׁ לְצִיּוֹן נֶשֶׁמָה

מצליח בן נזה ז"ל שרה בת-חבובה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל

ח' אייר תשס"ט 02/05/2009

אחרי מות-קדושים
פרקי אבות ג' - כ"ג לעומר
הפטרה: (ס) "ויהי דבר" - יחזקאל פ' כ'
(א) "הלא כבני כשיים" - עמוס פ' ט'

ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:44	19:56	20:48
ת. אביב	19:02	19:54	20:45
חיפה	19:04	19:56	20:48
ב. שבע	19:02	19:54	20:45

שואל ומשיב בהלכה – אמירת קדיש

מה עניין אמירת "קדיש" על אביו ואמו? ומה הדין כאשר אביו בחיים ומקפיד על הבן שלא יאמר קדיש כגון שאמו נפטרה?

Office ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה ?

מנהג ישראל תורה לומר קדיש אחר פטירת אביו או אמו, ואפילו אם היו צדיקים גמורים, יפה כח הקדיש של הבן להעלותם בגן עדן ממדרגה למדרגה. והנהוג הוא, שאם חל יום הפטירה באמצע השבוע, אז מתחילים הבנים לומר קדיש החל מתפילת ערבית של ליל שבת הקודם וממשיכים לומר קדיש עד אותו היום ועד בכלל. ובשבת הקודם עולים לקריאת מפטיר וקוראים ההפטרה בציבור. ואם חל יום הפטירה בשבת, יתחילו לומר קדיש בליל שבת הקודם וימשיכו בו עד יום השבת השני ועד בכלל. ולעניין מי שנפטרה אמו, ואביו מקפיד שלא יאמר הבן קדיש על אמו, מפני שחושש לחייו, על הבן לשמוע בקול אביו.

מאין יבוא עזרי

להלן סיפור מופלא שנשלח באמצעות אחת מקוראות העלון, ששמעה את הסיפור ממקור ראשון. מספר פרטים שונו כדי למנוע את זיהוי בעלת המעשה. יש בכוחו של הסיפור לסבר את אוזנינו ולו במעט מן המעט כדי שנבין מהי כוחה של התפילה ועד כמה יכולה היא לבקוע את כל הרקיעים. ונפנים ונבין כי אך ורק הקב"ה הוא בעל הישועות ורק עליו עלינו להישען, לסמוך ולבטוח כי רק בכוחו להושיענו מכל מה שפוקד אותנו:

אישה אחת פוטרה במפתיע מעבודתה בה עבדה במשך 8 שנים. פיטוריה מעבודה זו היו מספר חודשים לאחר שנישאה והלחץ להשיג עבודה כדי לפרנס ולכסות את תשלומי החתונה היה רב. לפיכך שלחה קורות חיים למשרות רבות במשך למעלה מחצי שנה, אך לצערה הרב, לא זומנה אפילו לראיון עבודה אחד. זמן קבלת הפיצויים וההחתמה בלשכת התעסוקה עמד לפוג והיא לא ידעה מה תעשה.

האישה התרוצצה בין בתי עסק שונים, לשכות כוח אדם ומוסדות פרטיים אך בכל מקום דחו בנימוס את בקשתה או לחילופין אספו מידה קורות חיים אך לא יצרו כל קשר. הזמן עובר וחובות החלו להצטבר ולהעיק על בני הזוג ומצבם הכלכלי הפך דחוק יותר ויותר. בעוד המצב קשה קיבלה האישה טלפון לביתה מהבנק ונמסר לה כי חשבונם נמצא בחוב גדול ואם לא ימצאו דרך להסדיר את התשלומים בהקדם יאלץ הבנק לנקוט בהליכים כנגדם.

היא סיימה את השיחה עם פקידת הבנק בעיניים דומעות, ומתוך בכי וכאב זעקה לבורא עולם: "אבא שבשמים, בבקשה ממך, שהטלפון יצלצל עכשיו ויציעו לי עבודה טובה. ניסיתי הכל, אינני יכולה עוד, רק ישועתך לי. בבקשה אבא... כי אתה שומע תפילה". באותו רגע צלצל הטלפון בביתה.

האישה ההמומה נבהלה מן הצלצול הפתאומי אך מיד התעשתה וענתה בקול היציב ביותר שיכלה. מהעבר השני טלפנו ממקום עבודה ממשלתי, אליו שלחה את קורות חייה לפני מספר חודשים, והציעו לה להגיע לראיון עבודה בהמשך השבוע. האישה ניגשה לראיון שבסופו הוחלט להעסיק אותה לתקופה של חצי שנה על סמך חופשת לידה של עובדת.

כיום היא עובדת במקום עבודה זה שנתיים כעובדת קבועה, ואף קודמה לתפקיד ניהולי במחלקה. מספרת אישה זו שבימים בהם "פחות קל" בעבודה היא נזכרת באותו צלצול טלפון שזימן לה הקב"ה, ומיד היא מתמלאת שמחה והודיה לקב"ה על כל חסדיו – "הפכת מספדי למחול לי... ותאזרני שמחה". ישתבח הבורא.

אָדָם נִצָּח אֶת הַמָּלָאכִים בְּכֹחַ הַתְּשׁוּבָה – רַבִּי נַחֲמָן

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-3200 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון – במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!! היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן להשיג את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלוניו במחיר הפחות מעלות ההדפסה! ומופצים לצורך זיכוי הרבים בלבד. ומלווים בהסכמותיהם של:
הרה"ג עובדיה יוסף, הרה"ג בקשי דורון, הרה"ג יצחק יוסף, הרה"ג שמואל פנחס, הרה"ג יצחק מאיר מורגנשטערן, הרה"ג שלמה רוזנר, הרה"ג חיון משה הספרים מחזקים מאוד באמונה וביטחון. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

מנויים:

לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל' 054-7646633

רבי אליהו די וידאש זצ"ל: נולד בצפת ב-1510. מגדולי מקובלים ותלמידו המובהק של ר' משה קורדובירו. צדיק. ענוותן. מבעלי המוסר. בעל רוח-הקודש. מוכר בעיקר בשל ספרו "ראשית חכמה". עמד למעלה מ-20 שנים בראש רבני חברון. נפטר בשנת 1587. חי כ-77 שנים. ציונו בחברון.

רבנותיו: ר' משה קורדובירו. **אביו:** ר' משה. **מספריו:** • ראשית חכמה - מוסר • קבלת השם - ספר קבלה.

לאחר פטירתו של ר' אליהו די וידאש, נטלה אלמנתו את קובץ כתבי היד של ספרו "ראשית חכמה", והביאה אותם לגדולי הדור, כדי שיעניו בדברים ויצרפו את הסכמתם להדפסתו. כשעניו החכמים בכתב היד, **וראו המדרגות הנעלות שעולות מחיבור המיוסד על שבט מוסר**, לא רצו לתת את הסכמתם. היות וקבלה הייתה בידם שמחבר שאינו מקיים את הכתוב בספרו, אזי חיבורו אינו טוב. **וכיון, שלא החזיקו את הרב "ראשית חכמה" בחייו לבעל מדרגה נעלה שכזאת, סילקו את הכתבים לצד השולחן.**

ומיד באותו רגע באה מן השמים, כמין צורת תבנית יד של אש והיכתה על הכתובים ואמרה בזה הלשון: "קיים זה מה שכתוב בזה!", וכמעט יצאה נפשם של החכמים מהמראה הזה ותיכף ומיד הסכימו והדפיסוהו.

על נשמתו הגדולה של ר' אליהו, התבטא רבנו האריז"ל בעת שהסביר את הקשר הנפשי העמוק שהיה בין ר' משה קורדובירו לתלמידו ר' אליהו, וכך אמר - כי שניהם היו גלגול של בניהו בן יהוידע. רוחו של בניהו נתלבשה ברמ"ק ונפשו של בניהו נתגלגלה בר' אליהו, ולכן אהבו זה את זה.

הרה"ח ר' חיים חדקא מאמדור - חד מבני היכלא של המגיד ממזריטש, בספרו "**חיים וחסד**" כותב: "מי שחננו האל בשכלו שכל אמיתי, יראה בעין שכלו שכלו בספרים הקדושים, הראש לכל הספרים הוא הזוהר הקדוש וספר "ראשית חכמה" אשר חיבר איש צדיק וקדוש, אשר כל רואה בו יראה שהקב"ה משתעשע עמו בגן-עדן, כי **בודאי דבריו דברי רוח-הקודש ושרתה עליו שכינה**".

מדי פעם נהג המקובל הרב מרדכי שרעבי זצ"ל, לספר בשבחו של המקובל הרב אליהו די-וידאש. ועליו אמר הרב, **שהמחבר הקדוש קיים הלכה למעשה יותר ממה שכתב בספרו**. הוא אף מנה את מעלותיו של הספר "ראשית חכמה", **שכל אדם שיהגה בו יתנוצץ בקרבו רוח קדושה וטהרה**.

באחד השבתות נשאל ר' מרדכי ע"י מספר משתתפים בשיעור, היכן מצוי קברו של ר' אליהו, היות והרב סיפר בשבח הצדיק, רצונם לזכות ולעלות ולהשתטח על ציונו הקדוש. השיב הרב, שקברו של ר' אליהו נסתר הוא מעיני הבריות, היות שבשנת שמ"ו קודם פטירתו, קרא הצדיק לתלמידיו וציווה, **שאל ירבו לצערו בכך שיבואו לקברו ויטרידוהו בבקשות ותחינות, ולכן הביע את רצונו שיעלימו את קברו מעיני הבריות, על-ידי שלא יחרטו מאומה על מצבתו וישאירוה חלקה כמות שהיא**. אולם ר' מרדכי הוסיף כי ר' אליהו קבור בחברון בחלקה משמאל לשער "בית החיים", וקברו עומד בתווך בין מצבותיהם של הרב אליהו מני זיע"א והרב חיים חזקיהו מדיני זיע"א, ומצבתו בולטת מבין השנים בהיותה גבוהה מהם.

לאחר הדברים האלה התארגנו תלמידי ר' מרדכי שרעבי בלוויית כיתת נערים, לעלות ולפקוד את קברו של ר' אליהו. **הודות לתיאורו המדויק של ר' מרדכי מצאו בנקל את הציון**. התרגשות רבתי אחזה בהם בהתייצבם סביב מצבת הרב בעל "ראשית חכמה", ובחרדת קודש ערכו שבע הקפות במקום, התפללו מעומקא דליבא וחשו התעוררות דקדושה בלבם.

בפרק הזמן בו שהו בבית-הקברות, **נטל אחד הנוסעים פחית צבע ירוק וצבע את הקבר**. המניע למעשהו היה **הרצון לזכות את הרבים אשר חפצים להשתטח על ציון הצדיק, וע"י הצבע יוכלו לאתר בנקל את הקבר ולשפוך שם את צקון לחשם**. לאחר שהשלימו הנוסעים את תפילותיהם ובקשותיהם אצל ציון הצדיק, שמו פעמיהם לירושלים שמחים ושבעי רצון.

ברם, באותו לילה לקו כל הנוסעים לבלי יוצא מן הכלל, בכאבי ראש חזקים. רבים מהם נטלו כדורים לשיכוך הכאבים, אך ללא הועיל. גם הטיפול הרפואי שהוגש לאלו שפנו לחדר מיון לא עזר כלל. מארגני הנסיעה באו בין המצרים, ולא הבינו מהי הסיבה שגרמה לכאבי הראש אצל הנוסעים. בצר להם, נכנס המארגן הראשי אצל רבנו מרדכי שרעבי והתייעץ עימו בנידון.

למשמע הדברים התחייך הצדיק ואמר: "שמא אותם נוסעים החשים בראשם היו בשיעור בו דיברתי על הרב 'ראשית חכמה' ועלו לקברו?", ובלי לחכות לתשובה המשיך באומרו: "**ברור לי שעשייתם שם דבר שאינו כשורה, ועליכם לבקש את סליחת הרב אליהו די וידאש ובזאת ייטב לכם**". אז הודה המארגן ושח באוזני הצדיק, שאחד הנוסעים צבע את הקבר בצבע ירוק, כדי שיהיה סימן היכר לרבים.

אמר לו ר' מרדכי: "**הוא הדבר אשר דיברתי! במעשה זה ציערתם את הצדיק שחפץ בהעלמת קברו, ולפיכך נענשתם**. ועתה, מהרו לתקן את המעוות. **הסירו את הצבע ושטפו את המקום ובעז"ה תתרפאו**". המארגן קיבל מיד את דברי רבנו, ובמקום התארגנה משלחת שעלתה לקברו של ר' אליהו. חברי המשלחת הסירו את הצבע מעל הקבר, וביקשו את סליחת הצדיק על הפגיעה שפגעו בכבודו הרם, כי שגגה היא מלפניהם. והיה זה דבר פלא, שבאותו יום עצמו חלפו כאבי הראש כלעומת שבאו, מכל המשתתפים באותה נסיעה.

הערה: כיום, כבר צוינו כל הקברות בעיר חברון כולל ציונו של ר' אליהו די וידאש וניתן על נקלה להתפלל על ציונו של הצדיק.

להלן סיפור מופלא המובא בספר "ברכי נפשי" שנכתב ע"י ר' מיכאל צורן, דברים נפלאים הנאמרים בשם הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א שיש בכוחם לחזקנו באמונה וביטחון ודבריו מלאים מוסר שעלינו לחקוק אותם על לוח לבנו ולהפנימם ועד כמה עלינו ללמוד מן הסיפור המופלא כי עלינו להחמיא לזולתנו, לאנשי ביתנו ולרעייתנו ולכל הסובבים אותנו:

שמענו לאחרונה סיפור מדהים הממחיש את ההשפעה הגדולה שיש לנתינת מחמאות, הפועלת את פעולתה גם כאשר אותו אדם שקיבל את המחמאה אינו אלא גוי ופושע פלילי מסוכן. איש עסקים חרדי המתגורר בלונדון ביצע עיסקה גדולה, וקיבל את שכרו במזומן. בצאתו ממקום העבודה שלו היה במזוודתו סך של כ-100,000 לירות שטרלינג. לאחר שצעד כמה עשרות מטרים מתנפלים עליו 3 גויים, ודורשים לקבל לידיהם את כל הכסף הנמצא עימו.

אנשים אלה שידעו מן הסתם על העיסקה הגדולה שביצע, עקבו אחריו וביקשו לשדוד את סכום הכסף הגדול, תוך שהם מאיימים עליו מפורשות שאם לא ייתן את הכסף- לא יהססו להרגו במקום. היהודי החרדי "עשה חושבים", והבין כי בכח הזרוע לא יוכל להכריעם, לפיכך החליט לנסות את מזלו ולפתח שיחה עם השודדים. הוא התבונן על פניהם, וראה באחד מהם את דמות "המנהיג". לאחר מכן פנה אליו ואמר לו: "תראה, אני רואה בך תכונות חיוביות מאוד, הינך נראה לי אדם טוב ונימוסי, ואפילו אינטליגנטי מאוד. תאמר לי בבקשה, לשם מה אתה צריך את הכסף שלי?".

האיש נראה מופתע מעצם השאלה, אך לא היסס להשיב ואמר: "אני זקוק לכסף כדי לקנות משקאות וסמים!". והיהודי שלנו ממשיך ושואל: "וכמה כסף זה עולה, הסמים הללו?". "חמש לירות שטרלינג", השיב מנהיג קבוצת השודדים. איש העסקים החרדים הוציא סך של 10 ליש"ט, והגישו לשודד, ואמר לו: "הנה קח לך את הסכום הזה, כפול ממה שביקשת, והנחיני לנפשי".

למרבה הפלא, פעלו הדברים על ליבו של השודד, שלקח את השטר בן 10 הליש"ט, והורה גם לשני השודדים האחרים לעזוב את היהודי לנפשו, ומידענו נשם לרווחה והודה לה' יתברך, כי הצל הציל את כספו ואת חייו ומיהר להסתלק מן המקום. למחרת מגיע היהודי שלנו לביתו כשלו באיזור החרדי של לונדון, וליד השער הוא מבחין, לחרדתו הגדולה, במנהיג השודדים. "הייתי בטוח שהוא בא כדי לבטל את 'העסקה' שעשינו אתמול, וליטול ממני את כל הכסף", סיפר אחר כך מידענו לבני משפחתו.

אולם בתוך שניות ספורות התברר לו שהשודד בא לכאן במטרה אחרת לגמרי, הגוי מנופף בידו בשטר של 5 ליש"ט, ואומר ליהודי הנדהם: "הנה העודף מה-10 ליש"ט שקיבלתי ממך אתמול". לאחר מספר רגעים 'תפס' מידענו אומץ, ושאל את השודד-הגוי שניצב לידו בפתח בית-המדרש: "אני רוצה שתסביר לי בבקשה את התפוקות שאירעו לך. אתמול, רציתי לשדוד אותי ולקחת את כל כספי, אחר כך הסתפקת ב-10 ליש"ט, ועכשיו אתה עוד מחזיר לי עודף?".

את דברי התשובה של הגוי יש להחדיר היטב אל נבכי-לבנו. "אני בן 27", אמר הגוי, "ועד אתמול, מעולם לא שמעתי אף פעם שאני אדם טוב, ולא שמעתי שאני עושה רושם כאחד שיש לו תכונות חיוביות. אתה האדם הראשון בעולם שאמר לי את הדברים הללו, וההרגשה שלי הייתה שבאמת התכוונת למה שאתה אומר, ולא אמרת את המחמאות הללו רק כדי להרוויח את כספי. הגישה שלך שבתה את ליבי, עד שהחלטתי שלא מגיע לך שאגזול את כספי. לכן, אתמול הסתפקתי בשטר בן 10 הליש"ט, ולאחר שקניתי מה שהייתי צריך לקנות, ונשאר לי עודף, באתי להשיב לך גם את זה".

סיפור זה סופר ע"י מהגר"א טויסיג שאמר שהוא מכיר את בעל המעשה בלונדון. ועכשיו נעשה חשבון: אם זה מה שמחמאה אחת יכולה לפעול על ליבו של גוי, ועוד גוי כזה שהוא שודד מסוכן ואלים, איזה ערך יש למחמאה אחת שלנו שנעניק לילדים, לעקרת הבית, לשכנים, ולכל היהודים הסובבים אותנו. מדוע אנחנו חוסכים בדברי מחמאות? האם נתינת מחמאה גוזלת ממך משהו? האם היא מעבירה את כספי ורכושך לאותו אדם שהחמאת לו?

אדם הרגיל להחמיא בדבריו, חוסך לעצמו אין ספור מריבות בינו ובין רעייתו, בינו ובין משפחתו, בינו ובין האנשים איתם בה במגע היום-יומי, ובנוסף, צובר לעצמו לכל אורך ימי חייו אך ורק נקודות זכות שחבל להפסידן בשל שיקולים קטנוניים שאין בינם ובין המציאות ולא כלום!

אסור להחמיץ!

הרה"ג יצחק פנגר שליט"א יבוא אי"ה
במוצאי שבת, ח' אייר, ה-2.5.2009 (למנינם)

ההרצאה המרתקת תתקיים אי"ה בבית"כ בעין-חמד בשעה 20:45
כולם מוזמנים!!!

להעמקת שורשי היהדות

ערכים 02 5000220 או 03 5793035
שופר 03 6777779
לב לאחים 02 5312555
מרכז מידע יהדות 02 5811911
שבת אחים 04 8666134

לע"נ

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
כל נשמות עם ישראל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רנדה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתי בן חזלה ז"ל
יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חווה בת אילנה ע"ה

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרֶשֶׁת אֲמֹר- אָדָם וּבְהֵמָה

"ל' א תשחטו ביום אחד"

פרשה זו מזכירה לנו עובדה חשובה מאוד: הבהמות והחיות, שאופני הקרבתן על המזבח תוארו בפרוטרוט בפרשיות הקודמות, הינן יצורים חיים, נושמים ומרגישים. מותר לו לאדם לשחטן ולהעלותן לקרבן, כשם שהרשות בידו לאכול מבשרן. אולם, גם בשעת השחיטה עליו לזכור, שאין היתר האכילה והזביחה מתיר לו להתעלם מרגשותיהן.

אזהרה זו כלולה למעשה באיסור תורה המכונה בשם "צער בעלי חיים". האיסור בונה מודל של התייחסות לעולם החי, התורה דנה בו במקומות מספר, וכל פעם מאספקט שונה. בפרשת "אמור" מתייחסת ההוראה ישירות לעניין השחיטה וההקרבה. וכך נאמר שם: "וְשׁוֹר אֲשֶׁר אֵתוּ וְאֵת בְּנוֹ ל' א תִּשְׁחָטוּ בְּיוֹם אֶחָד". דהיינו, ביום שבו אתה שוחט את הפרה האם, באותו יום אל נא תיטול גם את נפשו של העגל או העגלה, הצאצאים שנולדו ממנה. וכן להיפך, ביום שבו נשחט העגל או את העגלה, אסור לשחוט גם את האם.

מה טמון בהוראה זו? רגישות לרגשות הבהמה, ומודעות אנושית לעובדה זו, המוסיפה נופך חיובי לתכונת הרחמים הבסיסית בלבנו. וכך כותב הרמב"ם בספרו מורה נבוכים: "אסור לשחוט אותו ואת בנו ביום אחד- להישמר ולהרחיק מלשחוט את שניהם, הבן לעיני האם, כי צער בעלי חיים בזה גדול מאד. אין הפרש בין צער האדם עליו וצער שאר בעלי חיים. כי אהבת האם ורחמיה על הוולד אינו נמשך אחר השכל, רק אחר כוח הפועל המדמה הנמצא ברוב בעלי החיים, כמו שנמצא באדם".

עד כמה חדרה רגישות זו ללבם ולמוחם של בני ישראל, ועד כמה הבינו את חומרת הפגיעה שלא במקומה ברגשות הבהמה- יעיד המעשה הבא (ב"מ פה): "ייסוריו של רבי יהודה הנשיא על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו. על ידי מעשה באו- שפעם אחת הוליכו עגל לשחיטה. ברח העגל והכניס ראשו תחת כנפי בגדו של רבי וגעה בבכיה, כמי שאומר הצילני! אמר לו רבי: "לך, כי לך נוצרת!". אמרו (מהשמים) הואיל ואינו מרחם, יבואו עליו ייסורים. ועל ידי מעשה הלכו- שפעם אחת הייתה שפחתו של רבי מכבדת (מנקה) את הבית. היו בני חולדה קטנים מוטלים שם וכיבדתם (טאטאה אותם החוצה) אמר לה רבי: הניחום (עזבי אותם) "ורחמיו על כל מעשיו" כתיב, אמרו (מן השמים): הואיל ומרחם- נרחם עליו ונתרפא.

וודאי צדק רבי, כשאמר לעגל: "לך כי לשחיטה נוצרת". אולם לא היה לו לומר זאת בשעה, שכאב תחושת המוות גבר בו בעגל, ובייאוש חיפש מפלט תחת כנף בגדו. צילה של מידת אכזריות זו גרם לרבי יהודה הנשיא ייסורים רבים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצלחון מוקדש לעילוי נשמה

מצליח בן נזה ז"ל שרה בת-חבובה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקותיאל בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר- זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

הרה"ג מרדכי צמח בן מזל טוב שליט"א הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה שליט"א הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה אביבה בת אירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בוז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקותיאל מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

טו' אייר תשס"ט 09/05/2009

פרשת אמור

פרקי אבות ד'- ל' לעומר
הפטרה: "והכהנים הלויים"- יחזקאל מ"ד

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:49	20:01	20:54
ת. אביב	19:07	19:59	20:51
חיפה	19:09	20:01	20:54
ב. שבע	19:07	19:59	20:51

שואל ומשיב בהלכה - אסור ריבית

מהו איסור ריבית? **שאלה:**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת: **תשובה:**

המלווה לחברו סך מעות ודורש ממנו מעט יותר מן ההלוואה הוא "ריבית" ואסור מן התורה. ובין המלווה ובין הלווה עוברים גם על איסור "לפני עיור לא תיתן מכשול". ואפילו אם הלווה יכול להשיג הלוואה בריבית מיהודי אחר, אף על פי כן עובר המלווה על איסור. וכן אסור לאדם להלוות לבניו ולבני ביתו בריבית, או ללוות מהם בריבית, בין כשהם סמוכים על שולחנו ובין כשאינם סמוכים. מן התורה מותר להלוות מעות בריבית לגוי, בין ישמעאלי בין נוצרי, שנאמר בתורה "לנכרי תשיך".

פוחה של מצוה

להלן מעשה מופלא ביותר שיש בו ללמדנו עד כמה חשובה כל מצווה שאנו עושים בעולם הזה, וכיצד מחשיבים אותה למעלה בעולם שכולו טוב. מעשה במשגיח כשרות בבית-הארוחה של המושב שורש הממוקם בסמוך לירושלים, שנהג לארגן מדי יום ביומו מניין לתפילת מנחה בבית-המדרגה. והנה, אירע יום אחד שהיה חסר לו העשירי למניין. לפיכך יצא החוצה כדי לחפש אדם נוסף לצורך השלמת המניין. והנה, מבחין הוא בחקלאי אשר מראהו כשל יהודי פשוט לכל דבר.

מיועדנו מיד ניגש אל החקלאי והציע לו להצטרף למניין. אולם החקלאי שהיה רחוק מתורה ומצוות לא ידע מה הוא שח ומה פירושו של המושג מניין. המושגים הבסיסיים ביותר ביהדות היו לו כנטע זר. לאחר שהמשגיח הסביר לו את גודל חשיבות המצווה, ניאות להיכנס לבית-הכנסת. לפני שהקהל החל להתפלל, נכנס בחור דתי לבית-הכנסת וביקש להתפלל עימם. ומכיוון שהיו כבר עשרה מתפללים גם בלי החקלאי, יצא הלה את בית-הכנסת והלך לביתו.

עברו כמעט עשר שנים מאז אותו המקרה. המשגיח עזב מזמן את בית הארוחה ועבר להתגורר בבני-ברק.

באחד הלילות, הוא רואה בחלומו את אותו חקלאי שהביע את הסכמתו להצטרף למניין ופניו קורנות באור יקרות. בחלומו, האיש סיפר לו שעזב את העולם לפני כחודש, "ואין לך מושג איזה שכר קיבלתי בשמים על שהסכמתי להשלים לכם את המניין!", סיפר.

הנפטר הוסיף ואמר שבזכות שהמצווה ההיא שקיים, נתנו לו הזדמנות להתגלות אליו בחלום ולבקש ממנו שילך אל בנו, יחידו, המתגורר בירושלים. חילוני גמור, וישכנע אותו לומר עליו קדיש. הוא מסר את כתובתו המדויקת של הבן והפציר שוב ושוב במשגיח שימלא את בקשתו. מיועדנו התעורר בבעתה כאשר חש הוא כי החלום היה כה מוחשי. על אתר כתב את הכתובת שנמסרה לו בחלום. השכם בבוקר, נסע מיועדנו לכתובת שנמסרה לו.

הבן, שפתח את הדלת התבונן בפני המשגיח ושאל: "כן, אפשר לעזור במשהו?". "אני רוצה לשאול אותך שאלה, האם אביך נפטר לפני כחודש?" - "כן", השיב בקול נמוך. "והאם אביך עבד למחייתו כחקלאי?", המשיך מיועדנו להקשות. כשנענה בחיוב אף הפעם, אמר בקול מלא התרגשות: "יש לי משהו לספר לך, אפשר להיכנס?". לאחר מכן גולל באוזני בנו של הנפטר את כל הסיפור. לא בקלות הצליח לשכנע את הבן לומר קדיש על אביו מאחר שהיה רחוק מן התורה. אולם לאחר שכנועים רבים כי לטובת אביו הוא עושה, הסכים בסיכומו של דבר לומר קדיש!

מה עשה אותו חקלאי? בסך-הכל הביע "הסכמה" ונכונות להצטרף למניין, ואיזה שכר קיבל על כך! כח לפעול שבנו יסכים לומר קדיש עבורו. ודרך מי יוכל לפעול זאת? דרך אותו משגיח שהשתדל בשעתו וזירזו להסכים להצטרף למניין. ועוד זכה, על ידי כך שסיפור זה מתפרסם, ונגרם קידוש שם שמים על ידו.

**כָּשֶׁם שְׂאֵתָה אֹהֶבָה אֶת עַצְמְךָ, אֶל-עַלְפֵי שְׂאֵתָה מִפִּיר אֶת עַצְמְךָ וְיִוָּדַע עָאִין
אֵתָה נֶקֶד' מַחְסְרוֹנוֹת, כֵּן תִּתְּנָה אֶת לֹאֲתְךָ עַם חֲסְרוֹנוֹתָיו - הַעֲשֵׂה הַקְדוּשָׁה**

מי שיש ברשותו את תמונות הרבנים הבאים או את תמונת הציון, מתבקש ליצור קשר עם ליאור עצמון בטל' 050-6615031
הרב עזרא הדאיה זצ"ל, המגיד מדובנא ר' יעקב וולף קראנץ זצ"ל, רבי יוסף זונדל מסלנט זצ"ל, הרב יעקב לורברבוים מליסא
הידוע בכינויו "בעל התיבות" זצ"ל, רבי משולם איגרא מטיסמניץ זצ"ל, הרב יוסף יוזל הורוביץ הידוע כ"סבא מנובהרדוק"

לשאלות בהלכה:	הקדשת העלון	מנויים:
נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	לקבלת דף פרשת שבוע חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com

הגאון הרב עזרא עטיה הידוע בכינויו המורה זצ"ל: נולד ב-י"ז שבט 1885 בארם צובא שבסוריה. גאון. תלמיד חכם. משורר. עניו וצנוע. נחשב לעילוי. נודע בהתמדתו. שימש כראש ישיבת פורת יוסף במשך כ-45 שנים. שימש חבר בבית הדין הספרדי, תפקיד אותו מילא במשך 20 שנים. מצד אביו הוא צאצא של הרב שם-טוב עטיה, תלמידו של הרב יוסף קארו ומצד אמו הוא צאצא של הרב אליהו שמאע, מחבר הספר "קרבן אשה".

נולד אחרי שנים רבות שבהם התקשתה אמו להביא ילדים. מסופר כי אמו הלכה עד לעיר טדף להתפלל על קברו של עזרא הסופר. היא נדרה שם נדר שאם תיפקד ותלד בן תקרא את שמו עזרא ותקדיש אותו אך ורק לתורה.

בילדותו התחנך בחאלב. כבר בגיל צעיר ייעדו הרב עסלן לגדולות. משפחתו עלתה לארץ כאשר היה בגיל 16. על אף המצב הכלכלי הקשה ביותר של המשפחה לא נשלח לעבוד לפרנסת הבית, בשל הבטחתה של אמו. הרבנים עזרא הררי רפול, שלום הדאיה ואברהם עדס התחייבו לתמוך בו כלכלית בעזרת עשירי הקהילה החלאבית. נפטר ב-י"ט אייר מוצאי ל"ג בעומר 1970. נטמן בהר המנוחות בגבעת שאול בירושלים. חי כ-85 שנים.

מספריו: יפיוט 'עורו שירו' יחיבוריו על הש"ס ועל 4 חלקי שו"ע • ספרי שו"ת דרשות ופירושים על התורה אבדו עם נפילת הישיבה במלחמת השחרור בשנת 1948.

אביו: ר' יצחק עטיה. **אמו:** מרת לאה. **אשתו:** בוליסה סאלם, בתו של הרב אברהם סאלם (מחכמי הקבלה בירושלים). **רבותיו:** הרב יהודה (עסלן) עטיה והרב אברהם עדס (בחאלב). הרב רפאל שלמה לניאדו והרב יוסף ידיד הלוי (בירושלים). **מתלמידיו:** ר' עובדיה יוסף שליט"א. הרב יהודה צדקה, הרב בן ציון אבא שאול, הרב מרדכי אליהו שליט"א, הרב חיים דוד הלוי, הרב דוד שלוש רבה של העיר נתניה, והרב ציון לוי (הרב הראשי של פנמה) ועוד רבים. **מילדיו:** שישה בנים ובת אחת. ר' דוד (ראש ישיבת "היכל עזרא"), ר' יצחק, ר' אברהם.

מסופר על בנו של הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל שחלה במחלה אנושה והרופאים נלאו למצוא לו תרופה. מצבו של הבן החמיר. **חומו טיפס והגיע ליותר מ-42 מעלות. הבן היה נתון איפוא בין חיים למוות.** במשך שעות ארוכות עמד הגאון והתפלל על בנו מקירות לבו, בבכיות ובתחנונים, עד שנרדם. בשנתו, התגלה אליו המהרש"א, ואמר לו: **"דע לך, שמפני שהינך דבוק בתורתך, והינך עמל על כל מילה ומילה בפירושי למסכתות הש"ס, מביטחני לך שאתפלל על בנך לפני הקב"ה כדי שתוכל להמשיך וללמוד מתוך שלוות הנפש. וזה לך האות: כאשר תתעורר משנתך תמצא שחומו של בנך ירד ל-37 מעלות והחלים מחוליו לחלוטין"**. וכך היה, ויהי לפלא.

מידת האמת הייתה נר לרגליו, ועל כך יעיד הסיפור המופלא הבא: דרכו של הרב הייתה לתת תעודות הוראה לתלמידיו רק אם הם עומדים לפני קבלת משרה או שליחות, כדי שיחזרו על לימודם בכל עת, והנה באמצע המלחמה עת ישבה הישיבה בשכונת גאולה היה אחד התלמידים צריך את התעודה לשם יציאה לחו"ל, וכשבא הרב לחתום בתעודה ראה שכתוב: **"החותם פה בתוך ישיבת פורת יוסף בעיר העתיקה"** וחשב שאם יחתום הרי זה שקר, משום שהוא לא נמצא בעיר העתיקה. **חשב שוב והחליט שעם כל הסכנות ילך לעיר העתיקה, יכנס לבנין הישיבה, יחתום ויחזור, וכך עשה, והעיקר שלא יחתום על דבר שהוא שקר חס וחלילה.**

מסופר על הרב שהיה רגיל למסור שיעור בגמרא בפני פקידים, סוחרים, ותעשיינים. כשהגיעו לסוגיית מצות שילוח הקן (בגמרא חולין קל"ט): אז דנה הגמרא על הפסוק, **"כי יקרא קן ציפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ"**, מה יהיה הדין אם ימצא קן על ראשו של אדם? דברי הגמרא הקדושה צרמו לאחד מהשומעים, ומיד פנה לרב ואמר: **"איזו מין שאלה לא מציאותית זו, מדוע עוסקת הגמרא בכזו שאלה?"**. ענה לו הרב בנועם אך בתקיפות: **"דברי הגמרא הם קודש קודשים, ואין להרהר אחריהם"**. מכיון שראה הרב שלא הועילו דבריו לאותו תלמיד, התפלל מתוך כאב ואמר: **"ריבונו של עולם, תוכיח את אמתות תורתך הקדושה!"**.

והנה לפתע נכנס אחד מהתלמידים שנעדר זמן רב, שמח הרב ואמר בלבו: **"יש כאן הזדמנות להסיח את דעתו של העיקש"**, ושאל את הבא: **"היכן היית זמן כה ארוך, מדוע נעדרת מן השיעורים?"** ענה הלה ואמר: **"היה לי עסק בהודו. ארץ מוזרה ואורחותיה מוזרים. תארו לכם יושב אדם משועמם בידיים משולבות תחת עץ יום יומיים שלושה, ומשום שלא שינה את תנוחתו באה ציפור ובנתה לה על ראשו קן, והוא- אפילו לא הזיז את ידו כדי לגרשה. מה אתם אומרים?"**. אמר הרב עזרא עטיה זצ"ל: **"אנו אומרים משה אמת ותורתו אמת !!!"** ואותו אדם שלעג על דברי הגמרא, ראה עין בעין את דברי תורתו הקדושה. מיד כבש עיניו בקרקע מרוב בושה.

סיפר הגאון ר' יהודה צדקה זצ"ל: **"זכורני שפעם אחד בא תלמיד אחד מבגדד, תלמיד עני והיה מטפל גם בהוריו העניים. ובחן אותו מורינו ורבנו ר' עזרה עטיה, ראש ישיבת "פורת יוסף" ומצא בו כישרונות נעלים מאוד, והמליץ עליו לקבלו בישיבה ולתת לו שכר חודשים קטן כדי שיוכל להתקיים. באותו זמן היה נהוג בישיבה לא לקבל תרומות מיחידים רק מה שנכנס מפירות הקדש, ולכן לא יכלו לקבל שום תלמיד עם תמיכה, רק אם אחד מהזקנים הלך לעולמו או יצא מהישיבה, ולכן הוועד דאז לא קיבל את התלמיד הזה בגלל היותו זקוק לתמיכה ואין ביכולתם לתמוך בו.**

מיד ניגש אליהם ראש הישיבה הצדיק עזרא עטיה לוועד ואמר להם לחסר ממשכורתו לתמוך בתלמיד זה ולא לדחותו. וכך עשו, הורידו ממשכורתו סכום מסוים. וכמו כן אחד מחברי הוועד דאז, הרב בן ציון חזן הסכים שיורידו גם ממשכורתו, והתלמיד נתקבל. וזה רק אחד ממעשיו הטובים הידועים לנו.

כוחה של הבלגה

להלן סיפור מופלא ביותר שהובא בהקדמה לספר "ברכי נפשי" המלמד אותנו מהי כוחה של הבלגה, ומעשה שהיה כך היה: מסופר על משפחה חרדית מפוארת המתגוררת באחת הקהילות בחו"ל, שאימם נפטרה ל"ע בקיצור ימים, והותירה יתומים רבים. הבנים והבנות אזרו עוז, חגרו חיל, ובמקום ליפול חלילה לזרועות הייאוש והחידלון, החליטו להתחזק בעבודת השם, וקיבלו על עצמם קבלות שיש בהן כדי להוסיף זכויות לכל עם ישראל.

אחת הקבלות הייתה לא לברך ברכה עד שיהיה במקום אדם שיענה אמן. (ידוע שכל מי שעונה אמן- בורא מלאך, ורמז לדבר כי מלאך בגימטריה עולה 91 ואמן ג"כ בגימטריה עולה 91). כידוע, היו כמה מגדולי ישראל, ובהם ר' חיים מוולוז'ין, שהקפידו בכך כל ימיהם.

והנה, אחת מבנות המשפחה, התעוררה בשעת לילה מאוחרת, והרגישה צימאון עז, היא רצתה בכל מאודה לשתות, אך נתקלה בבעיה: כל בני הבית נרדמו מזמן, ובשעה כזו היא לא תוכל למצוא אף אחד שיענה אמן על ברכתה. במשך למעלה משעתיים המתינה הבת והמתינה, ולא נכנעה לצימאונה. בשלב מסוים התייאשה כבר למצוא אדם שיענה על ברכתה- וחזרה לישון בלא ששתתה.

והנה, בחלומה היא רואה את אימה ע"ה, ופניה מאירות. "בתי, אין לך מושג איזה רעש עשתה ההתגברות שלך בשמים! דעי לך שהזכות הזו שלך הצליחה לפעול למען חברתך החולה!". האמה גילתה לבתה שבכיתתה יש ילדה החולה במחלה קשה, ובני משפחתה לא סיפרו על כך בינתיים לאף אחד. "לכי מחר בבוקר אל הוריה, ובשרי להם שבזכות שהתגברת על הרצון לשתות- הבריאה ביתם ממחלתה!".

הבת קמה נרעשת, והחליטה לגשת להוריה של הבת ששמה נמסר בחלום על ידי אמה. בתחילה ניסו ההורים להכחיש זאת, אולם כאשר הבת היתומה סיפרה להם את העניין, התרגשו עד למאוד, ופנו לבית-החולים על מנת לבדוק את בתם החולה, ולברר האם אכן צדקו דברי החלום.

התרגשות נוראה אחזה בהם, וברופאים כשגילו שאכן יש נסיגה משמעותית ופתאומית בהיקפי המחלה, למרות ש'לפי הספר' זה לא היה אמור לקרות בשום אופן. זמן קצר לאחר מכן נרפאה החולה לחלוטין, ונהפכה לבריאה ככל האדם.

הפֶּרֶת הַטוֹב

בספר "ברכי נפשי" מובא סיפור מופלא המלמד אותנו מהי מידת הכרת הטוב: מסופר על אחד מגדולי ראשי הישיבות שהיו בירושלים, שזכה להימנות כאחד מחברי בית-הדין של מרן הגאון ר' חיים עוזר גרודז'נסקי בוילנה. לראש הישיבה הוא לא היה זמן מיותר. כל רגע מרגעי יומו נוצל עבור התלמידים, הכנת השיעורים והעמדת הישיבה על תילה. רבים התפלאו איפוא לראות את ראש הישיבה הדגול מבזבז כמה דקות מדי יום להשקיית צמח מסוים בגינה שליד ביתו.

מדי יום ביומו, והיה זה בשעות הבוקר, יצא גאון זה אל הגינה, נטל את הצינור והשקה את הצמח. מששאלו את ראש הישיבה לפשר מעשהו, השיב ואמר: "בתקופת השואה, נכנסו הנאצים ימ"ש לעיירה שבה התגוררתי, וביקשו להוציא את כל היהודים אל המשרפות. הם עברו מבית לבית, ועל פי הרשימות השמיות שבידם, גילו את כל היהודים והוציאו להשמדה".

"כאשר התקרבו אל הבית שלנו, קיבלנו על כך התראה מהשכנים. אבל אבי ואימי, אחיי ואחיותיי לא הצליחו לברוח והוצאו אל המשרפות. אני, שהייתי קרוב לפתח נמלטתי החוצה והתחבאתי מאחורי שיח גדול אחד".

"הצוררים שהבחינו בי, ניסו לחפשני. אבל השיח היה עבר במיוחד, כך שהצלחתי להיכנס אל מתחת לענפיו ולא התגליתי. הנאצים המשיכו לחפש, אולם בשלב מסוים התייאשו, ושם חייתי עד תום המלחמה. כיוון שידעתי שהצמח הוא היה שליח טוב מאת הקב"ה להצילני ממוות לחיים. ביקשתי לשמור על רגשי הכרת הטוב, ולהודות על כך".

"והיה לאחר המלחמה חזרתי לביתי, וגיליתי שהצמח שפרס עליי את ענפיו והסתירני מעין-רואים, עדיין קיים. חתכתי ממנו ענף והביאותיו לארץ ישראל, וכאן שתלתי אותו מחדש בגינת ביתי, ומדי בוקר אני משקה אותו, ומעניק לו חיים. כל זה כדי לא להיות כפוי טובה!".

כאן תוכלו להוריד גיליונות פרשת השבוע מידי שבוע:

www.ladaat.net/gilionot.php

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת בְּהֶר בְּחֻקוֹתֵי- מוֹסֵר הַיִּסְטוֹרִי

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה- בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת אירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בוז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת יגאל (רפאל) בן אורה מונבאר דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

"אם-בְּחֶק תִּי תִלְכוּ וְאֶת-מִצּוֹתֵי תִשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם. וְנָתַתִּי גִשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְנָתַנָּה הָאָרֶץ יְבוּלָה... וְאָכַלְתֶּם לֶחֱמֶכֶם לֶשׁ בָּעֵ, וְיִשְׁבַּתֶּם לְבִטָּח בְּאַרְצְכֶם. וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְצְךָ... וְחָרַב לֹא-תֵעָבֶר בְּאַרְצְכֶם. וְרִדְפְתֶּם, אֶת-אֲבִיכֶם."

אף לא מילה אחת בכל הקטע על שכר עולם הבא. שום רמז קל, לא תגמול הנפש לעתיד. כל ההבטחות הן לחיים טובים ומהנים כאן- בעולם הזה. מוזר, חריג ושונה משאר הדתות, המבטיחות לנאמניהן את הגמול שם. שם, בעולמות העליונים, לאחר המוות, מעבר לפרגוד החיים העכשוויים. שם, במקום שאיש לא חזר ממנו לדווח על החלק שזכה בו.

ואילו משה מבטיח בפרקים אלו, שכר על שמירת התורה. הוא מבטיח כאן, קרוב, במגע יד. כלומר, אפשר לנסות, להעמיד הבטחות אלו במבחן המציאות. והוא- לא חשש. הוא לקח על עצמו את הסיכון, כי ידע שדברי התורה לא יתבדו. בכוחה להבטיח גשם, שובע, שלום, עוצמה- בידיעה ברורה, שאם אכן ילכו בחוקותיו, זו תהיה מציאות החיים בארץ ישראל.

אך קיים גם צד שני למטבע ההבטחות. גם הוא מעורר השתאות.

"וְאִם-לֹא תִשְׁמְעוּ... וְאִם-בְּחֶק תִּי תִמָּאֲסוּ... וְנָתַתִּי פָנִי בָכֶם, וְנִגְפַתֶּם לִפְנֵי אֲבִיכֶם. וְרָדוּ בָכֶם שׁ נְאִיכֶם, וְנִסְתֶּם וְאִין-רָדָף אֶתְכֶם... וְלֹא-תִתֵּן אֶרְצְכֶם, אֶת-יְבוּלָה, וְעַץ הָאָרֶץ לֹא יִתֵּן פִּרְיוֹ". שני הקטעים המצוטטים מורים על התלות של ההצלחה בעם ישראל ולחובת שמירתם על התורה במלואה. אולם אל לנו לשכוח ולהתעודד מההבטחה שאנו קוראים בפרשה זו:

"וְאִף גַּם זֶאת בְּהִיוֹתֶם בְּאַרְץ אֲבִיכֶם, לֹא מְאֻסִּים וְלֹא גְעֻלִּים לְכָל תֶּם לְהַפֵּר בְּרִיתִי, אֲתֶם. כִּי אֲנִי ה' אֵל קִיָּהם."

אותו עם ישראל שעונה, יוסר, דוכא כפי שלא דוכא עם מעולם, שעמים אדירים חברו עליו להשמידו, עם הנרדף בכל קצווי תבל זה קרוב לאלפיים שנה- ובכל זאת לא הושמד. הוא חי וקיים, על אף הכל. ודבר זה הפליא חוקרים רבים במשך הדורות. נצטט את דברי ההיסטוריון והפילוסוף הרוסי ניקולאי ברדייב:

"זוכר אני כשניסיתי בצעירותי לאמת את השיטה המטריאליסטית ההיסטורית על ידי הדגמתה בגורלות עמים, כיצד התנפצה זו אל העניין היהודי, אשר גורל נושאי נעדר הסבר לחלוטין מנקודת מבט מטריאליסטית. ואמנם לפי הקריטריון צריכה הייתה אומה זו לעבור מזמן מן העולם. קיומה הוא תופעה מסתורית מופלאה, המעידה כי חיי אומה זו מתנהלים בכוח גזרה קדומה."

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצלון מוקדש לציוני נשמת

מצליח בן מזה ז"ל שושנה בת-חבובה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה אלברט ציון בן נעימה ז"ל

כ"ב אייר תשס"ט 16/05/2009

בהר-בחוקותי

פרקי אבות ה'- ל"ז לעומר
הפטרה: ה' עוזי ומעוזי"- ירמיה פ' טז-יז

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:54	20:06	21:00
ת. אביב	19:12	20:04	20:57
חיפה	19:15	20:06	21:00
ב. שבע	19:12	20:04	20:57

שואל ומשיב בהלכה - עבודה זרה

אדם שקיבל או קנה בובות פסלים האם מותר להחזיקם בביתו ליופי?

?! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

אסור לאדם לעשות צורת אדם בולטת מישום איסור עבודה זרה שנאמר "וּפְסִילֵי אֱלֹהִים לֹא תַעֲשֶׂה" ואף אסור להשהותם בביתו לנוי. ודווקא כשהיא צורה שלמה בכל איבריה, אבל פרצוף אדם וצווארו עד החזה בלי גוף מותר, אפילו הוא בולט, אין בו שום איסור. בין בעשייתו, בין להשהותו בביתו. ויש מחמירין. ומותר לעשות בובות תבנית אדם שלם בכל גופו, לתת לתינוקות לשחק בהן.

חזרה מפלאה

במאמץ עצום עברו רבני ה'מכון לחקלאות על פי התורה' בקיבוצים השונים, במטרה לשכנע את החקלאים לסדר את ענייני הכשרות השונים על הצד הטוב ביותר. אחת המשימות החשובות ביותר הייתה לדאוג לכך שלא יהיו בעיות בנושא קדושת הבכורות בבהמות. הם עברו בין כל החקלאים המגדלים בהמות ושכנעו אותם להצטרף להסדר בו גוי קונה חלק מסוים מהבהמות המבכירות (שטרם המליטו), ובכך למעשה הופך לשותף בבעלות על הבהמה וממילא הוולד הנולד ראשון אינו קדוש בקדושת בכור.

אצל אליהו משימת השכנוע הייתה קשה ביותר, הוא התנגד למה שנתפס על פי הגדרתו "פולחן אלילי קדום", והתנגד לכל מושג של 'קדושה וטומאה'. אולם לאחר שיחות ארוכות ע"י הרב אריה שטרן הוא ניאות לחתום על הסכם המכירה כנדרש. לפיכך נקבע מועד לחתימתו על כתב ההרשאה, ולסידור כל העניינים הטכניים בעניין.

רצה מסובב הסיבות ועוד בטרם הגיעה שעת המכירה המליטה אחת מפרותיו המבכירות של אותו חקלאי. כנהוג, עם לידתו סומן העגל באוזנו במספר 572931. אבל לא ארכו לו השעות, והעגל הבכור מת, כפי שקורה פעמים מזומנות. הרבנים המטפלים בענייני הבכורות, הודיעו למיודענו כי מאחר והמכירה לגוי עדיין לא התבצעה, חלה על העגל קדושת בכור, ממילא חייב בקבורה ואין להשליכו סתם.

אך לכך הקיבוצניק כבר לא היה מוכן. לקבור עגל בגלל אמונה טפלה במושג של קדושה?! ואמר: "עד כאן, גם ככה שכנעו אותי בדבר שאיני מאמין בו!". והחליט לעשות לעגל מה שנוהג לעשות בדרך כלל לכל העגלים שמתים. את הרפת שלו מכסה גדר תיל גדולה, שלאחריה מדרון סלעים ענק. לקח אפוא את העגל והשליכו אל מעבר לגדר, מתוך ידיעה ברורה כי החיות בסביבה יאכלו את הפגר תוך זמן קצר.

לאחר שבוע, כאשר שבו הרבנים 'לסגור' את עניין המכירה, סיפר להם אליהו בהתרגשות את שעבר עליו: "בימים שלאחר מכן בכל יום מת בעדר עגל אחד, כשאת העגלים המתים זרקתי כהרגלי אל מעבר לגדר. לפני שהגעתי הנה, החלטתי לבדוק מה עלה בגורל הפגרים הללו. ירדתי במדרון הסלעים, וכשראיתי מה קורה שם- כמעט התעלפתי!".

"כל הפגרים, גם אלו שהושלכו לפני שעות מספר- נאכלו מיד על ידי חיות השדה, ולא נותר מהם אפילו עצם אחת. רק עגל אחד נותר שלם ואף חיה לא נגעה בו כלל. ניגשתי אל העגל הסתכלתי במספר הטבוע באוזנו ונדהמתי לראות את המספר 572931, אותו עגל קדוש שהשלכתי לפני שבוע ימים!". לאחר תקופה קצרה הופתעו הרבנים לראותו חבוש בכיפה. לאחר מכן סיפר בהתרגשות גדולה על ההתעוררות שעבר, בכך שהבין שאפילו החיות הטורפות הרגישו את אותה קדושה החופפת את פגר הבכור, שאכלו את כל הפגרים חוץ ממנו וידעו בבירור שאין להם רשות לגעת בבכור המקודש. היום הוא כבר קרוי 'רבי אליהו'.

כידוע, אנו צומדים בצני"ה לפני הוצאת הספר "יקרה מפני" חלק ט'
אנו מקשים בכל לשון של בקשה מהציבור היקר לצורך באימון הוצאת הספר.
כאופן שניתן להנציח שמות לציילוי נשמה, לרפואה שלמה, לציוויל, לפרנסה בשפע,
לצרע קודש בר-קיימא, לחזרה בתשובה וכו'
למאונ'יני, נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031

לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	מנויים: לקבלת דף פרשת שבוע חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com
---	---	---

הרב יעקב לורברבוים מליסא הידוע בכינויו "בעל הנתיבות" זצ"ל: נולד בזבורוב (בוהמיה) ב-1760. בן למשפחת רבנים מיוחסת ונינו של בעל ה"חכם צבי". מגדולי חכמי פולין ואשכנז. פוסק ורבה של ליסא. (מחשובי מפרשי השולחן ערוך "יורה דעה" ו-"חושן משפט"). בגיל צעיר התייתם מאביו ומאמו, ואחותו הגדולה קיבלה עליה לפרנסו אם יתמיד בלימוד התורה. גדל בבית ר' יוסף תאומים. בתחילה כיהן כרב במנוסטרץ'. ב-1791 התמנה לרב בקאליש (היה אב"ד של קאליש). ב-1809 התמנה לרבה של ליסא. ב-1828 שימש כרב בסטרי שבגליציה (כיום אוקראינה). שם נפטר ב-כ"ה אייר 1832. חי כ-72 שנים.

אביו: ר' יעקב משה (רבה של זבורוב, נפטר בטרם נולד בנו). **רבותיו:** ר' יוסף תאומים (רבה של בורשטין, קרוב משפחה). ר' משולם איגרא (רבה של פרשבורג). **מתלמידיו:** ר' אליהו גוטמכר (הרב מגריידיץ). ר' צבי הירש קאלישר. ר' משה טורנר (הרב מנשווא). ר' ליב בלקש (רבה של קאשין). ר' שמואל קארו (רבה של צמפלבורג). ר' שרגא פייבל דנציגר מגריצא. ר' זושא מפלוצק (בעל "תורת כהן"). ר' יעקב אהרון (רבה של אלכסנדר). ר' נתן ליב אשכנזי.

מספריו: **יחוות דעת** - על ש"ע חלק "יורה דעה" **מקור חיים** - ש"ע אורח חיים ועל הט"ז ומגן אברהם **יתורת גיטין** - ש"ע אבן העזר **בית יעקב** - ש"ע אבן העזר ועל כתובות **נתיבות המשפט** - ש"ע חושן משפט והשגות הספר **קצות החושן** של ר' אריה לייב הלר **ייאיר נתיב** - תשובות להשגותיו של בעל "קצות החושן" על "נתיבות המשפט" **ידרך**

החיים - סידור **מעשה ניסים** - הגדה של פסח **ינחלת יעקב יקהילת יעקב** - הלכות קידושין והלכות יום טוב **יאמת ליעקב** - אגדות הש"ס **יאמרי יושר** - מגילת רות **יתעלומות חכמה** - מגילת קהלת **יצרור המור** - שיר השירים **יפליג מים** - על מגילת איכה **מגילת סתרים** - מגילת אסתר

נוסעת עגלה בדרכים ובתוכה מספר יהודים. בניהם יושב הגאון רבי יעקב לורברבוים מליסא, לבוש בבגדי עני, ואיש אינו מכירו. יושב רבי יעקב, שקוע בתוך עצמו, בפינת העגלה, שקט ומכונס. פתאום זועק אחד הנוסעים: "**ארנקי, ארנק המלא בכסף, הוא איננו!**". מיד פרצה המולה בעגלה. זה מאשים את זה, וזה צועק על זה, וההוא צועק שידו אינה במעל, ואיש מן הנוכחים אינו מודה באשמה.

רק ר' יעקב שקט, יושב בפינתו וכלל אינו מתעניין בנעשה. בעל הארנק עובר בעיניו על פני כל הנוכחים ואינו מוצא אף אחד שנראה גנב. ואז מבטו נעצר בפינת העגלה, עיניו נעוצות באיש העני היושב מכונס בפינתו ונראה כקבצן. "הנה, היהודי הזה בטח גנב את ארנקי! רק הוא מתעלם מכל הנעשה כאן, כאילו אינו יודע מאומה על הגניבה, ועיניו נראות כה חריפות וערמוניות. "**לא, אדוני, אתה לא תתחמק מלתת את הדין על מעשיך!**". צעק האיש ותפס את רבי יעקב בשרוולו בנחישות.

ברגע שהגיעו לעיר הקרובה, לקח הנוסע את רבי יעקב לבית הדין, בתקווה שהארנק יחזר לידי. שמעו הדינים את טענותיו של היהודי על גניבת ארנקו ועל חשדותיו בעני זה שלפניהם, אשר לא השתתף בשיחה וישב בשקט בפינתו. אחרי שמיעת טענותיו של הנגנב, פנו הדינים לנאשם בגנבה, הלא הוא ר' יעקב מליסא (הם כמובן לא ידעו שזה הוא) וביקשו לשמוע מה יש לו לומר להגנתו. רבי יעקב אמר, כמובן, כי לא היו דברים מעולם. כל העת היה עסוק בלימודו, ולכן לא שמע את הדין ודברים בעגלה. אמרו הדינים: "לפי הדין חייב אתה בשבועה!" - "אם כך, הבה ונתפשר", אמר רבי יעקב לבעל הארנק הגנוב, "**אשלם לך מחצית מן הסכום שהיה בארנק!**". "מה פתאום?"! זעק הנגנב, "גנבת לי סכום גדול ואני רוצה אותו בשלמותו!". "הנה", פנה לדינים, "רואים אתם? אם הוא מוכן לשלם-ודאי הוא הגנב. אין ספק בכך!".

"**אתן לך שלושה רבעים מהסכום**", ביקש רבי יעקב, "**העיקר שלא אצטרך להישבע!**" - "תראו תראו, הוא מנסה להרוויח", כעס בעל הארנק, "גנב שכמוך! מה כבר הספקת לעשות בכספי? החזר את הסכום בשלמותו, אינני מותר אפילו על אגורה אחת!". שתיקה השתררה בבית הדין. ואז ניסה רבי יעקב שוב: "**אשלם לך יותר משלושה רבעים, נגיד שמונים אחוזים מהסכום!**". "בשום פנים ואופן לא אותר אפילו על אגורה אחת!" פסק הנגנב, "המנסה אתה להרוויח על חשבוני? חוצפה!". פסקו הדינים שאין בררה אחרת וחייבו את הנאשם בשבועה. הסכים רבי יעקב, אך בקשה בפיו: "**רוצה אני להתכונן לשבועה כמה דקות, האפשר?**". נתנו לו הדינים פסק זמן להתכונן, ורבי יעקב פנה לפינת החדר ושקע בתפילה, **כשכל גופו רועד מאימת השבועה**. רב העיר, ראש בית הדין, עקב אחר מעשיו בפליאה. אין זה אדם פשוט, חשב הרב, יש בו משהו מיוחד. הוא בודאי אדם גדול וצדיק ובטוח שידי נקיות ואין הוא גנב.

דממה שררה בחדר. פתאום נשמעו צעקות מבחוץ. "הוי, הוא נפל, התעלף! מי זה? הצילו!". היה זה אחד הנוסעים בעגלה, אשר הגיע למקום וראה את המתרחש באולם בית הדין-ואז נפל מתעלף. כאשר העירו אותו והושיבוהו על כיסא להתאושש, פרץ בבכי והודה בגניבת הארנק. "**אני גנבתי את הארנק**", סיפר בבושת פנים, "וכדי שלא יגלו את מעשי-השתתפתי במהומה שהיתה על העגלה. כאשר הגיעו לעיר, תקפו אותי הרהורי חרטה על מעשי ולכן הגעתי לבית הדין להשיב את הגניבה. אך כשראיתי את הנוסע הזה", הצביע על רבי יעקב, "מתכונן בדחילו ורחימו לשבועה- תקפה אותי בושה נוראה והתעלפתי".

או אז פנה אב בית דין לרבי יעקב וביקש ממנו שיגלה את זהותו. אך רבי יעקב סירב. "אני גוזר עליך בגזרת מרא דאתרא שתגלה את זהותך!" ציווה עליו הרב. אמר רבי יעקב בפשטות: "**שמי יעקב לורברבוים מליסא**". מיד הבין רב שלפניו עומד לא אחר מאשר אחד מגדולי הדור, הגאון המפורסם רבי יעקב מליסא בעל "יחוות דעת".

הרב נבהל: "אוי לי שחשדתיכם בגניבה וחייבתיכם בשבועה! אנא, מחלו לי", קרא הרב בקול נשבר, "לא הכרתיכם ולא ידעתי כי אתם העומדים לפני!". ר' יעקב הרגיע אותו בקול רך: "אינך צריך לבקש מחילה כי לא היית חייב להכירני, ועשית כדן תורה". שאלו רב העיר: "אך יסביר לי רבנו, מדוע הסכים לשלם סכום גדול כל כך ולא הסכים בשום אופן לשלם הכל?". נענה רבי יעקב והסביר: "**העדפתי לתת את כל כספי ובלבד שלא להשבע**, לכן אמרתי תחילה שאשלם מחצית האבדה- אך בעל הארנק לא הסכים. אמרתי שאשלם שלושה רבעים, וגם לזה הוא לא נענה. או אז עשיתי חשבון של כל רכושי, והגעתי למעט פחות משוי הגניבה, אולם ללוות לא רציתי כי ידעתי שאין לי ממה להחזיר. אז לא היתה לי בררה אלא להישבע. אבל עזר לי הקדוש ברוך הוא והביא את הגנב שיחזיר את אשר לקח, ונפטרתי מהשבועה!".

בהרצאתו של הרב יצחק פנגר שליט"א שהתקיימה בשבוע שעבר אצלנו בבית-הכנסת עין-חמד סיפר הרב סיפור מופלא שיש בכוחו ללמדנו כי **כל מה שקורה בעולמנו הוא בהשגחה פרטית של הבורא**. ואין אדם נוקף אצבע אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה. וכאשר קורה לאדם מקרה התמוה בעיניו- עליו לפשפש ולמשמש במעשיו. ולעיתים מביאים על האדם איתותים כדי שיבחן את מעשיו. ואף כאשר האדם עושה חסדים ומרגיש בקושי הגדול לעשותם, יזכור את דברי דוד המלך ע"ה, שאמר: **"אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי"**, דהיינו לשון רדיפה, אף אם ירגיש שקשה עליו לקיים חסדים עד כדי כך שמרגיש כי הם רודפים אחריו- לא יפסוק מלקיים.

הסיפור ארע אצל משפחה אחת המתגוררת בטלזסטון. פעם אחת ביום שישי, נשמעו נקישות על דלת הבית. לאחר שאב המשפחה פתח את הדלת גילה שמולו ניצב אדם זקן המבקש נדבות. מאחר ומראה הזקן עורר בו רחמים וגדולה נתינת צדקה, מצא הוא את עצמו נותן שטר בן 20 שקלים. למראה השטר, הודה לו הזקן רבות. הוא לא ציפה לקבל אלא שקלים בודדים. אולם מיועדנו לא ידע כי כעת 'חייב' ההלך העני את הבית. **ומעתה, פעמיים בכל שבוע היה נוקש ומבקש צדקה.**

בפעם הבאה כשהעני נראה בפתח, **הוא לא הסתפק רק בבקשת הצדקה, אלא ביקש לפוש קמעה**, ובנוסף ציין כי הוא צמא עד מאוד, ועל כן מבקש הוא כוס מים. כמובן שבני הבית לא יכלו לסרב והעני נכנס לביתם. לאחר שניתנה לו כוס מים **החל מיועדנו לגולל באוזניהם את עברו, מהתקופה בה היה בפלמ"ח ועד ימינו אנו**. בסיום דבריו הודה להם ויצא מפתח הבית.

מעתה מיועדנו פקד פעמיים בשבוע את הבית, ובכל פעם סיפר את עברו. הסיפורים לא השתנו ובכל פעם חיכו בני הבית בקוצר רוח שההלך יסיים את סיפורו ויצא מן הבית. כך חלפה תקופה ארוכה ובני הזוג חכנו בדעתם כיצד ניתן למצוא דרך מוצא בה מחד גיסא, לא יפגעו בעני אולם מאידך גיסא, להפסיק אחת ולתמיד מהתופעה המתרחשת אצלם פעמיים בשבוע, בה מוצאים הם את עצמם מאזינים דקות ארוכות להלך העני שנראה בכל פעם כי שכח שסיפר להם את אותם סיפורים בדיוק.

לאחר תקופה נוספת נמצא הפיתרון בשטח. רעייתו של בעל הבית ילדה בשעה טובה, והבית שהיה קטן גם לפני כן, הוביל לפיתרון של רכישת דירה גדולה יותר ואז בבת אחת 'יפטרו' משתי הבעיות אף יחד. ממחשבה למעשה, הם רכשו דירה גדולה יותר בטלזסטון. בנוסף, ביקשו הם מהשכנים לא למסור בשום פנים ואופן את כתובתם החדשה.

לאחר שעברו לבית החדש, עוד באותו ערב נשמעה צעקה מבעלת הבית. הבעל שהיה בקרבת מקום, ניגש בריצה לשמע הצעקה. **מולו הוא ראה עקרב ארסי צהוב**. חיש מהר נטל נעל והרג את העקרב. לא עברו דקות ספורות וזעקה נוספת נשמעה, הפעם מאחד הילדים. שוב גילה הוא עקרב נוסף. הימים הבאים שפקדו את אנשי הבית היו קשים מנשוא. **עקרבים התגלו בכל פעם בביתם. החשש כי יזיקו אלו לילדיהם הגבירה את דאגתם והם הזמינו מדביר מקצועי. הלה ריסס ובדק את כל הדירה כדי לנסות ולאתר מהיכן הם מגיעים.**

בסיום אמר: "אני מצטער מאוד, אבל אני מבין מהיכן הגיעו העקרבים לביתכם. אתם גרים בקומה ראשונה ולא בקומת קרקע. סרקתי את כל הדירה ואינו מצליח למצוא פתח שבו יכלו להיכנס לביתכם. בנוסף, כמות העקרבים שנתגלתה בדירתכם אינה הגיונית בעליל! מעולם לא ראיתי מקרה כשלכם באזור טלזסטון".

הבינו בני הזוג כי יש דברים בגו. ולכן ניגשו לרב פנחסי ש. הם גוללו באוזניו את המתרחש. לאחר דקות ספורות של מחשבה אמר: **"אינני יודע מדוע נכנסו עקרבים לביתכם. אבל ברור שקרה משהו. תראו, אין לעקרבים רשות לגשת לביתכם אלא אם כן קיבלו רשות מלמעלה**. הרעיון היחידי שעולה בראשי כעת הוא לפתוח בשירת הבריאה, ונראה מה אומר העקרב. אולי נוכל לקבל רמז למה שמתרחש בביתכם". הם פתחו וראו לתדהמתם: **"עקרב מה הוא אומר: טוב ה' לְכָל יְרַחֲמֵנוּ עַל כָּל מַעֲשָׂיו"**.

הרב התבונן בפניהם ואמר: "תראו, הפסוק אומר כי ה' טוב לכולם ומרחם גם על אלו שלא היה ראוי לרחם עליהם. האם ריחמתם על מישהו לאחרונה הפסקתם מלעשות עימו חסד?". לשמע דברים אלו, נשמתם נעתקה מקרבם. לרמז יותר עבה מזה כבר לא היו זקוקים. לאחר שהודו לרב הם נפרדו ממנו ומיד ניגשו לשכנים הקודמים וביקשו מהם בכל לשון של בקשה, כי בפעם הבאה שהעני יגיע לאזור- יתנו לו את כתובתם החדשה.

מיותר לציין כי כאשר הגיע העני למשכנם החדש של בני הזוג- פסקה התופעה לחלוטין של הופעת העקרבים.

כָּל הַמִּרְחָם עַל הַפְּרִיּוֹת מִרְחָמִים עֲלָיו מִן הַשָּׁמַיִם וְהָה פָּשׁוּט כִּי הַקָּה"ה
מֵאֲדָר מֵאֲדָר כְּנֶאֱדָר מֵאֲדָר - הַרְחֵם"ה

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעילה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב אטון שבתי בן אסתר ז"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתאי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתאי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעילה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנהיה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת בַּמִּדְבָּר - הַר סִינִי נִיד

"וְאִישׁ עַל-דִּגְלוֹ לְצַבָּא תָם"

סטטיסטיקה- הוא נושאה העיקרי של פרשתנו. כמעט כל פסוקיה מוקדשים למפקד אוכלוסין, לתיעוד פרטי היערכותם של בני ישראל במדבר, לארגון מחנותיו ולקביעת דגלי השבטים, אותם ישאו בראש כל מחנה ומחנה.

והפרשנים תמהים: וכי כל כך חשוב הדבר? וכי כדאי להקדיש לכך פרשה שלימה? ועוד לפתוח בה את אחד מחמשת חומשי התורה, את ספר "במדבר"? הלא כוונת פרשיותיה של התורה לאלפנו לקח, להדריך את האדם לדורותיו. ואם כן, מה מלמדת אותנו פרשה זו? אין בה לא סיפורים, לא התייחסות למצווה כלשהי, לא תיאור אישיות מחנכת, לא העלאה על נס של מידה טובה, רק דיווח ענייני ומקיף של מספר בני ישראל!

אולם, אם יטריח עצמו האדם לקרוא את הפרשה בשנית, אם יקראנה לאט ובשימת לב ראויה, יבין את הדבר. הוא יחוש, כי התיאור המפרט בא למקד את תודעתנו במרכז המחנה, במשכן. זו נקודתו הפנימית, המאירה את כל סביבותיה, והשולחת את קרני הודה אל שבטי ישראל, המקיפים אותה מסביב.

הפרשה מציירת את מפת ההיערכות במדבר. היא מפרטת, אילו שבטים חנו בצד מערב, מי צעד בראש המחנה במזרח, מי יאבטח את האגפים, בדרום ובצפון, וכשהקורא צופה בשבטים הממוקמים בארבע רוחות השמים, ישלים הפסוק הבא את התמונה: "וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל-מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל-דִּגְלוֹ לְצַבָּא תָם וְהָלוּם יְחָנוּ סָבִיב לְמִשְׁכַּן הָעֵדֻת".

זו תמונת מחנה ישראל. כדי לציירה ולתעדנה לדורות כדאי להקדיש לה פרקים שלמים כי זה הלקח המופק ממנה. אין מחנה ישראל ערב רב הצועד בערבוביה בלא סדר ומשטר פנימי שאיש בו אינו מכיר את מקומו, תפקידו ויעודו. משטר חיוו בנוי כך, שתודעתו ולבו של הכלל ושל כל פרט ממוקדים היו במרכז המחנה- **במשכן העדות**. כי המשכן היה "הר סיני מהלך". ממנו בקע דבר ה' אל משה. כלומר, הוא היווה חזרה שיטתית על מה שזכה לו העם ביום ההתגלות במעמד תורה בהר סיני. שם שמע את קול הנבואה האלוקית. בארבעים שנות הנדודים במדבר, חנו בני ישראל בסדר מופתי מסביב למשכן וצפו בו. בו, שהיה נקודת המגע בין הרוחני האין סופי, לבין הגשמי המוגבל. צפו בו מתוך ידיעה ברורה שעל הרוחני לשלוט בחיי היום יום החומריים שלהם, למלאו יעוד ולקדשו, לעדנו ולהעניק לו משמעות.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הַצִּלּוֹן מִקֹּדֶשׁ לְצִיּוֹן נִשְׁמַת

מצליח בן נזה ז"ל שושנה בת-חבובה ע"ה יפה בת גאולה ע"ה
אלברט ציון בן נעימה ז"ל סלים בן ורדה שבו ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי זב"ב יצחק אריאל בן טוביה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'לה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת יגאל (רפאל) בן אורה מונאבאר מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

כט' אייר תשס"ט 23/05/2009

פרשת במדבר
פרקי אבות ו'
שבת מברכין-מ"ד לעומר
הפטרה: "מחר חודש"- שמואל א' פרק כ'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:59	20:10	21:05
ת. אביב	19:17	20:08	21:02
חיפה	19:19	20:11	21:06
ב. שבע	19:17	20:08	21:02

שואל ומשיב בהלכה - הדלקת אש בחג

האם מותר ביום טוב (חג) שאינו שבת להדליק אש או לכבות?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה: !

אסור להדליק אש ביום טוב ולא הותר ביום טוב אלא להבעיר מאש מצויה, ולא להמציא אש חדשה. ועל פי זה אסור לנהוג במכונות ביום טוב מפני שהוא מצית את האש במנוע המכונות. וכן אין להדליק חשמל ביום טוב, מפני שהוא כמוליד אש, ולכן אסור גם להדליק גפרור ביום טוב על ידי חיכוך בקופסת הגפרורים, שהרי זה כמוליד אש ביום טוב.

אבל מותר להדליק גפרור משלהבת של נר הדלוק כבר מערב החג. ולכן מותר בחג לטלטל קופסת גפרורים ואין בזה משום מוקצה. ויש להיזהר שלאחר ההדלקה מן הגפרור לא ישליכנו בתנופה הגורמת לכיבוי, אלא יניחנו בנחת שיתכבה מאליו. וכן אותם המעשנים ביום טוב שאת ההדלקה עושים על ידי נר שהכינו מערב החג, יש להזהירם שבגמר העישון לא יכבו את הסיגריה כהרגלם, אלא יניחום שתתכבה מאליה.

החג שבחג

עיוור עני שניסה את מזלו בממכר עוגות ברחוב, קבע את מקומו ליד ביתו של רבי ישעיה מפראג. יום-יום ישב שם, רועד מקור ומפחד מפני השוטרים שקנסו את הרוכלים בלא רישיון עסק. פעם אחת, תפסו שוטר וכאשר ראה כי אין ברשותו רישיון עסק, החריס את כל העוגות שברשותו. העני נפל לרגליו של אותו שוטר ובכה והתחנן על נפשו שיחזיר לו את העוגות. אולם השוטר לא התרכך כלל למראה זה ואף הזהירו לבל יחזור לעסוק במכירת העוגות והלך לדרכו.

בכה העני במר לבו, ור' ישעיה שיצא באותו זמן מביתו, ריחם עליו ושילם לו את דמי נזקו. מאותו יום נהג הרב להמתין לרוכל, ועם הגיעו-היה קונה ממנו את כל סחורתו. כאשר ראוהו תלמידיו, פנו ושאלו: "למדנו רבנו, מדוע כבוד הרב לא יקציב לעני מראש סכום חודשי, ויחסוך ממנו ומעצמו את הטרחה היום-יומית?".

תשובת הרב הנה שיעור ואמירה לכולנו שעלינו להפנים בקרבנו, כשאנו עושים חסד יש לדעת כיצד לעשותו בלא לפגוע כהו זה ברגשות הזולת ולכבדם. וכך השיב הרב: "הרוכל מאמין שהוא סוחר מצליח, שמרוויח את לחמו בכבוד. מאור עיניו אומנם נלקח ממנו, אך למה אטול גם את שמחת נפשו?".

מהו מקור הח' לי

הנצי"ב מוולוז'ין הייתה דרכו בקודש שלא לדרוש כלל ברופאים, ובאחד הפעמים כשלא חש בטוב ובני הבית ביקשוהו שיאות להיבדק אצל הרופא, הסכים הנצי"ב לדבר. הרופא הגיע לבדוקו ולאחר שעה ארוכה של בדיקה הצביע על הבעיה בפיו ונתן מרשם של תרופה להגישה אל רוקח העיריה כדי שיכין את התרופה. לאחר שיצא הרופא מעם פניו נטל הגאון את המרשם וקרעו לגזרים.

בני הבית תמחו עד מאד, "ממה נפשך, אם אין בדעתו ליטול את התרופה מפני מה הסכים להיבדק אצל הרופא, ואם כבר הסכים להיבדק, מדוע שלא יטול את התרופה שרשם לו הרופא". למראה הפליאה בפניהם גילה את אוזנם את סיבת הדבר: "מדוע תמיד אין אני דורש ברופאים? משום שידוע אני איזה אבר כואב לי ואני מתבונן אלו מצוות ששייכות לאותו אבר חיסרתי, ומתקן אני את אשר עיוותי את הצריך תיקון בו בבחינת ושב ורפא לו".

"הפעם לא חשתי בטוב אך לא עלה בידי להבחין באיזה אבר בגוף קיימת בעיה, על כן הסכמתי להיבדק ע"י הרופא כדי שימצא את מקור הבעיה לברר המקום הבעייתי. מעתה לאחר שכבר גילה הבעיה בפני, שוב אינני זקוק לתרופותיו, אלא חוזר אני לדרך הרפואה בה נהגתי מכבר, לדקדק יותר בברכתי בעת הסעודה שהוא תיקון המצווה השייך לאבר שירפאהו".

אין יהודי בודד בעולם. בכל מקום שהוא מצוי השם י"מ - המצ"ט הקדוש

לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	מנויים: לקבלת דף פרשת שבוע חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com
--	--	--

רבי ישראל בעל שם טוב זצ"ל הידוע כ-"אור שבעת הימים": נולד ב- י"ח אלול 1698. התייתם מהוריו בגיל צעיר. שימש כעוזר למלמדי תינוקות וכשוחט. עניו. התבודד שנים אחדות בהרים שבין קיטוב לקוסוב. עד גיל 36 הסתיר את מעשיו ועשה עצמו עם הארץ. לאחר מכן התגורר בטלוסט ומז'בוז'. **מייסד החסידות. מקובל מעשי, בעל מופת ועושה נפלאות. בעל רוח-הקודש. משך אחריו נפשות אלפים ורבבות החזיר למוטב.** סיפורי מופתים רבים מיוחסים לו. מתנגדים רבים היו לרב בשל שיטת החסידות. נפטר בחג השבועות, ו' סיוון 1760. חי כ-62 שנים. נולד להוריו אליעזר ושרה בהיותם זקנים מופלגים (אביו היה כבן 100 שנים). אמו שימשה כמייילדת בעיירה אוקופ.

ילדיו: בנו יחידו ר' צבי הירש. **בתו:** אדל (ראשי תיבות אש דת למו- נישאה לר' יחיאל אשכנזי). **אשתו:** הרבנית חנה- אחותו של רבי אברהם גרשון מקוטוב. **רבותיו:** אחיה השילוני. **מתלמידיו:** ר' דוב בער (המגיד ממזריטש), ר' יחיאל מיכל (המגיד מזלוטשוב), ר' יעקב יוסף כ"ץ, ר' מאיר מרגלית מאוסטרה, ר' משה מקיטוב, ר' נחום מצ'רנוביל, ר' נחמן מקוסוב, ר' נחמן מהורדנקה.

כדי שנבין עד כמה כל דבר שנעשה בעולם הזה מדוקדק ומחושב ויש סיבה לכל מה שקורה עימנו, יעיד המעשה המופלא הבא: מעשה באישה חשוכת בנים שבאה לבעל שם טוב הקדוש צוק"ל ובכתה לפניו שיברך אותה. הבטיח לה הבעש"ט שבאותה שנה תלד בן. נסעה האישה לביתה, נפקדה ואכן כעבור תשעה חודשים ילדה בן. ומקץ שנתיים ימים החליטה להביאו לפני הבעש"ט. ולאחר מכן נסעו בני הזוג לביתם אולם לא עברו ימים מועטים והילד ל"ע נפטר לבית-עולמו.

שוב חזרה האישה אל הבעש"ט והפעם פנתה אליו בטרוניה ואמרה: "אדוני הרג את הילד!". אמר לה הבעש"ט: "התאפקי נא מלבכות ושמעתי היטב את אשר אספר לך. **מעשה במלך אחד שלא היו לו בנים.** פעם אמר המלך ליועצו: 'תן לי עצה לצרתי זו שאני חשוך בנים והלא אתה יועץ לי בכל ענייני'. אמר לו היועץ: '**אין מי שיוכל להושיע את המלך בדבר הזה אלא היהודים.**'

אמר המלך: 'אם יוכלו היהודים להושיעני מצרה זו מוטב ואם לאו אגזור עליהם גזירת גירוש מהעיר'. לשמע הגזרה, התחלחלו היהודים מאוד, גזרו תעניות ואמרו תהילים, בכו והתחננו לה' שיושיעם. **ונשמה אחת קדושה באה לפני ה' בעולמות עליונים וביקשה לבוא לעולם התחתון ולהיות בן למלך כדי להציל את ישראל מצרתם.** וכך היה. באותה שנה נפקדה המלכה וליהודים היה אורה ושמחה. הילד גדל ונעשה בחור בעל מוח חריף. הוא עשה חיל בלימודיו אולם מעולם לא שבע מחוכמות שלמד ותמיד היה מרגיש שחסר לו עונג אמיתי מהלימוד.

כשסיפר זאת לאביו, החליט אביו להביא לו כומר שילמדו. וממחשבה למעשה, המלך שלח לקרוא אליו את כומר. אולם לכומר היה תנאי אחד לפני שיתחיל ללמד את בנו. הוא סיפר למלך כי במשך שעות ביום הוא מתבודד ועושה עליית נשמה וכל מי שיבוא אליו באותן שעות יכול להתחייב בנפשו ולכן הוא מבקש שבאותן שעות הוא לא ילמד ואף אדם בארמון המלוכה לא יפריע לו. והמלך הסכים, אלא שבנו היה סקרן ובאחת הפעמים בהם הכומר התבודד, שכפל את מפתח הדלת ונכנס בן המלך לחדרו. **מה נדהם לראות את ה"כומר" כשהוא מעוטר בתפילין ועוסק בתורה.** מאחר ומעולם לא ראה תפילין, שאלו: "מהם הקוביות השחורות". כשראה כי סודו התגלה, סיפר לבן המלך כי הוא למעשה יהודי ולומד הוא גמרא. ומעכשיו ילמדו את התורה הקדושה המתוקה מדבש ונופת צופים. כשנשאל: "מדוע הוא מטעה את העולם בזהותו?", השיב שמחמת וכבר עברו עליו רוב ימיו - מוכרח הוא להסתיר דתו ואת יהדותו.

ומאז אותו יום היה ה"כומר" מלמד את בן המלך תורה עד שנפשו חשקה להתגייר. ובעזרתו של ה"כומר" תכנן את בריחתו מארמון המלך תוך שהוא מבקש מאביו להשתלם מלימודיו במדינות רחוקות. וכך קרה שאותו בן מלך נסע למדינה רחוקה ששם אין מכירים אותו. ושם קבע את דירתו ושעד סוף ימיו היה יושב בבית המדרש ולומד תורה. וכשבאה אותה נשמה לעולם העליון לא מצאו המקטרגים על מה לקטרג שהרי נשמה קדושה זו ירדה לעולם במסירות נפש לשם הצלת היהודים, ואחרי כן עזבה את המלוכה כדי להתגייר. ובכל זאת בא מקטרג אחד שאמר: "**והלא הוא ינק שנתיים מנכריה!**". אז יצא פסק דין שהוא מוכרח לבוא שוב לעולם כדי שיינק שנתיים מיהודה. סיים הבעש"ט את סיפורו ואמר: "**ואת-זכות להניק נשמה קדושה זו שנתיים ימים!**".

בזמן הבעל שם טוב הקדוש, היו מוצאים בספר-תורה אחד תמיד טעות, והיו מתקנים אותו כל פעם, ואף-על-פי-כן מוצאים בו טעות. הראו את הספר-תורה לבעל-שם-טוב ואמר כי **נתן לכתוב ממועות שהיו משחקים קלפים ונותנים לבעל הבית שכר דירה מכל פעם מטבע אחד, ואסף בעל-הבית אלו המעות וכתב באלו המעות ספר תורה זה- וביררו, וכן היה.** ואמר הבעל-שם-טוב, שאין לו תקנה ולעולם יהיה פסול אף אם יתקנו אותו כמה וכמה פעמים. ומעין מעשה זה היה עם רבי אלימלך מליזנסק (בעל "נועם אלימלך"), שפעם אחת בא לשכנו הצורך וראה טבעת אחת, ונטל בידו ותכף זרקה, ואמר **שטבעת זו נלקחה ממון רבית.** וחקר הצורך ומצא שכן היה.

כ'ל מאן דעביד רחמנא- לטב עביד

מובא בספר "ברכי נפשי" של ר' מיכאל צורן הי"ו, דברים הנאמרים בשם הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א סיפור מופלא הממחיש את המשפט "כל מאן דעביד רחמנא- לטב עביד". ולעיתים אף אנו מבינים את המשמעות העמוקה של המשפט רק לאחר פרק זמן שחלף מאותו מקרה ולעיתים אין בכוחנו להבין את אותו מקרה כלל. סיפר לנו תלמיד-חכם מעשה מופלא שהתרחש לנגד עיניו, והמוכיח את נכונותם של הדברים הנ"ל: "אבי שיחיה, נצרך היה לעבור ניתוח, ובהגיע השעה היעודה הגעתי עם אבי ליד חדר ניתוח, בהמתנה להוראת הרופאים להכניסו לחדר ניתוח".

"בעודי יושב וממתין, יוצאים מספר רופאים מחדר הניתוח, כשהם מבוהלים ודחופים, ומזעיקים רופאים נוספים. ניכר היה שאירוע יוצא דופן מתרחש בפנים החדר. סמוך אליי ישבו בני המשפחה שיקרים נמצא בתוך חדר הניתוח, והם, בראותם את בהלת הרופאים, נחרדו לנפשם כשהם חוששים לגורל יקירם. כעבור דקות אחדות הזדמן לי לשמוע את המקרה לאשורו", מספר הת"ח, "ומעשה שהיה כך היה: באותו יום, בשעות הבוקר, הגיע המנותח ההוא, כבן 75, לרופא שיניים כדי לעבור השתלת שן פשוטה. האיש הגיע בליווי שניים מילדיו. והנה, במהלך הטיפול, הזיז הרופא את ידו שלא במקום הנכון, והשן נפלה היישר אל תוך גרונו של המטופל".

"הקשיש החל להשתעל בצורה מבהילה, והיה במצב של סכנה ממשית. פינותיה החדות של השן יכולות היו לפצוע את גרונו. רופא השיניים יצא מן החדר בבהלה, הכניס את האיש למכוניתו, ופתח בדהרה לעבר בית-החולים, לא לפני שילדיו של המטופל מאיימים עליו ואומרים לו: "עוד ניפגש", ברומזם שהם מתכוונים להגיש נגדו תביעה משפטית שתרוקן את כיסיו".

"הקשיש הוכנס במהירות לחדר הניתוח, ובתוך זמן קצר הורגשה תכונה במקום, כשהרופאים יוצאים ונכנסים במהירות. בשלב זה, הגעתי עם אבי אל המקום, וחזיתי במו עיניי בתכונה המוזרה. ומה התברר? במהלך הניתוח הוצאת השן, בוצע לחולה צילום רנטגן, ובעת הצפייה בצילום ראו הרופאים שיש לו גידול בגרון. היה זה נס משמים, כיוון שהגידול היה כל כך קטן, שאפשר היה להוציאו מיידית מהגרון, והרופאים נתנו לו סיכוי הצלחה בס"ד של מאה אחוזים!".

"התכונה סביב חדר הניתוח הייתה עקב הצורך להזעיק למקום רופא אונקולוגי שיבצע מיידית את הניתוח להסרת הגידול. וכך אכן היה, והכל בא על מקומו בשלום. השן הוצאה מהגרון, ועימה יחד גם הגידול. "היה לכם נס שהגידול התגלה עכשיו. אם היינו ממתנים רק עוד כמה ימים, ייתכן שכבר היה מאוחר מדי", הביעו הרופאים את דעתם.

אז איך הקב"ה מגלגל ברחמיו המרובים שהגידול יתגלה עכשיו? הוא 'מזיז' את ידו של הרופא, המחדיר את השן לגרון, ואז נוצר הצורך הדחוף לנתח את הקשיש, ובמהלך הניתוח מתגלה הגידול, והכל בא על מקומו בשלום. האם היה אפשר לעמוד על 'היד הגדולה' הזו, כבר בתחילת האירוע, דהיינו בעת שהיו עדיין אצל רופא השיניים? בודאי שלא. וילדיו של המטופל, מצידם, כבר התכוננו לתבוע את הרופא לבית-המשפט, ולהאשימו בגרימת נזק לאביהם, ולתובעו בסכומי עתק ובתביעה שאולי גם יעלה לו ברישיון הרפואה שלו. אילו ידעו שהכל-הכל יתגלגל לטובה, ורופא השיניים, הוא ולא אחר, יהיה המציל בפועל של חיי אביהם, דווקא על-ידי שיחדיר את השן אל גרונו, לא היו מאיימים על הרופא כל כך מהר, ונוהגים איתו בחסד ונחת כמתאפשר.

המתכבד בקלון חברו

מסופר על הגאון ר' נתן צבי פינקל זצ"ל הסבא מסלבודקה, שבחורי הישיבה המבוגרים היו נוהגים לשמש את הסבא באהבה ובהערצה עצומה ודאגו לכל פרט קטן. הם היו רוחצים את ידיו, נועלים לו נעליו וממלאים אחר כל צרכיו. מדי שבוע היה משמש בחור אחר בתורנות ועושה את כל המוטל עליו.

פעם אחת בא הבחור שהיה תורן לאותו שבוע וביקש מאחר שיחליפו, היות ובאותו יום עליו לנסוע לירושלים. על אתר הבחור השני הסכים. כיוון שתמיד בעת שעשה את תורנותו היה מכין לרב דייסה שהייתה מאוד ערבה לחיכו, הרי גם שבאותו יום ששימש כממלא מקום התורן- הכין את אותה הדייסה. מה גדולה הייתה תדהמתו כאשר הביא בבוקר את הדייסה. הרב הביט בו ואמר: "מה?! אתה רוצה להרעיל אותי? אתה נותן לי לאכול סם?". "סם?! איזה סם?! על מה כבודו מדבר", תמה הבחור, "מדוע כבודו חושד בי שאני רוצה חלילה להרעיל את הרב".

לא הועילו כל טענותיו. הרב מיאן לשמוע וכמובן סירב לאכול מהדייסה. בצהריים חזר הבחור אל הרב כדי לשמשו. הרב התבונן בו ואמר: "רצית להרעיל אותי. רצית להאכיל אותי בסם של ה'מתכבד בקלון חברו'. עשית לי דייסה כזו שחברך לא יודע לעשות כמוה, כיוון שאתה מטיב להכינה ממנו. רצית להתכבד בקלון חברך! אני לא אוכל סם כזה!".

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן רדה שבו ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבטאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבטאי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל
--	--	---	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

חג שבועות - קיום המצוות מתוך מסירות

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקות אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר- זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת אירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בוז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'לה בנימין בן יקות מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

המדרש אומר על הפסוק: "וידבר ה' אל-משה במדבר סיני", בג' דברים ניתנה התורה: באש, במים ובמדבר. כלומר שהתורה ניתנה בשלושה סוגים של מסירות נפש וזו למעלה מזו. וכל זה כדי להשריש לכל הדורות של עם ישראל את הכוח של מסירות נפש לקיום מצוות ה'.

באש- אברהם אבינו הכיר את בוראו בן ג' שנים והפיץ את אמונת ה' בכל העולם, נזרק לכבשן האש, ובגבורה עילאית עמד ומסר נפשו. אבל עדיין הייתה זו מסירות של יחיד.

במים- בים סוף עם שלם נכנס בתוך הים על פי ציווי ה' שנאמר "מה-תצַעַק אֵלַי. דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְיָסֵעוּ". והכל היה בשביל קבלת התורה שהיא הייתה המטרה של כל יציאת מצרים כמו שנאמר "בְּהוֹצִיאֲךָ אֶת-הָעָם מִמִּצְרַיִם, תַּעֲבֹדוּן אֶת-הָאֱלֹהִים, עַל הָהָר הַזֶּה". אבל עדיין היה כאן עניין של רגע אחד שבו נכנסים למים. כמו שמצינו לחת"ם סופר ששואל מדוע אנו אומרים בתפילה: "עקידה שעקד אברהם אבינו", למה לא מזכירים את מסירות הנפש של יצחק שהרי יצחק גם מסר את נפשו? ומתרץ, יצחק מסר רק לרגע, אבל אברהם אבינו שבן מאה שנה נולד לו בן יחיד, ואם היה מעלה אותו לקרבן היה צריך להיות אב שכול במשך שבעים וחמש שנה והיה צריך במסירות נפש זו לחיות עד יום מותו.

במדבר- בני ישראל הלכו ארבעים שנה במדבר, וכתוב בירמיה: "כֹּה אָמַר ה': זָכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבַת כְּלוּלֵי תִיָּךְ", חסד נעוריך זו מסירות נפש של עם שלם ולזמן ממושך. וכל המטרה הייתה בשביל להכניסם לארץ ישראל לקיים שם תורת ה'. כמו שנאמר בתהלים: "וַיִּתֵּן לָהֶם, אֲרָצוֹת גִּוּוִּים וְכֹה בִּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ". אלו הם ג' הסוגים של מסירות נפש לקבלת התורה.

הרמב"ם במורה נבוכים שואל על הפסוק "וְהָאֱלֹהִים קִים נֶסָה אֶת-אַבְרָהָם", אברהם שהכיר את בוראו והפיץ את ידיעת ה' בכל העולם האם הוא צריך לניסיון הרי בודאי יעמוד בו? אלא בודאי שהניסיון לא היה בשביל אברהם אבינו אלא כדי להשריש את העניין של מסירות נפש לכל הדורות. ניסה מלשון הרמת נס, כלומר להרים ולהשריש לדורות הבאים קיום צווי ה' על ידי מסירות נפש.

וכך כתוב גם בחנה ושבעת בניה כשעמד הבן השביעי למסור נפשו שלא לעבוד ע"ז, עלתה חנה אל הגג ואמרה: "לכו תגידו לאברהם אבינו אתה הקרבת בן אחד ואני הקרבתי שבעה בנים". והדבר תמוה, וכי הצדקת הזו רצתה להתפאר שמסרה ששה בנים יותר מאברהם? אלא הביאור הוא שחנה אמרה לכו ותגידו לאברהם אבינו שהוא הקריב בן אחד ומכוח זה של אברהם יכולתי אני להקריב שבעה בנים, שהכול בא מכוחו הראשון של אברהם.

בשמי, ובשם העורך, הגבאים והקהילה כולה אנו מברכים

את אלפי קוראי העלון בחג שמח ושבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי - רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצלון מוקדש לעילוי נשמה

סלים בן ורדה שבו ז"ל

אלברט ציון בן נעימה ז"ל

שושנה בת-חבובה ע"ה

שואל ומשיב בהלכה – חג שבועות

אלו מנהגים מיוחדים נוהגים בחג השבועות בשונה משאר חגי ישראל?

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

נוהגים לשטוח עשבי בשמים ושושנים בבית הכנסת לכבוד חג השבועות. וכן נוהגים לאכול מאכלי חלב שהתורה נמשלה לה. אך חייב אדם לאכול פת בסעודה גם של הלילה וגם של היום. ואף מוסיפים בברכת המזון "יעלה ויבוא". ופשט המנהג בכל תפוצות ישראל להיות נעורים בליל חג השבועות ולעסוק בתורה עד עלות השחר, וישנה הבטחה מרבנו האר"י ז"ל שכל העוסק בתורה כל הלילה ולא מדבר דברים בטלים כלל, מובטח לו שישלים שנתו. אולם מנהג זה לאנשים ולא לנשים. והעיקר להימנע משיחת חולין ודברים בטלים, ולא יאבד זמן יקר בשיחה בטילה, ואדם שיושב בטל נחשב לו כאילו הוא ישן. ונכון גם כן לקרא ביום החג עצמו בספר תהלים, כי פטירת אדונינו דוד המלך הייתה ביום חג השבועות. ויהי רצון שיהא מליץ ישר עלינו ועל כל בית ישראל וזכותו תגן עלינו אמן.

צדקותו של ה'חפץ חיים'

כאשר שהה פעם ה'חפץ חיים' בוורשה והלך לבית הכנסת לתפלה, עצר אותו יהודי באמצע הדרך, קידמו בשלום והוציא מכיסו שטר בן חמישה רובלים וביקש עודף של ארבעה רובלים, כיוון שחייב לחפץ חיים רובל אחד עבור אחד מספריו שקנה. סירב הרב לקבל את הכסף בנימוק שלא ידוע לו מהחשבון הזה משום שענייני הפצת הספרים נתונים בידי חתנו. כשראה אותו יהודי כך, נקט בתחבולה והודה שאמנם אינו חייב מאומה אלא שרצה להנות את הרב במתנה של רובל אחד. אמר לו ה'חפץ חיים' שאינו זקוק לכספים וכי לא חסר לו מאומה. ואולם אם בכל זאת רוצה לתת רובל יכול לתנו עבור ישיבתו שבראדן.

הסכים האיש. כשהוציא הרב את ארנקו מכיסו כדי לתת ליהודי את העודף המגיע לו. מיהר הנוכל, שהמתין לרגע זה בכליון עיניים, ושלף את הארנק מידי הצדיק. הארנק הכיל כארבע מאות רובל להוצאות הדפוס של ספרי ה'חפץ חיים'. הגנב נמלט עם שללו הרב לסמטה צדדית. מיד נקהלו אנשים רבים שהיו עדים למחזה וביקשו לפתוח במרוצה אחר הגנב הנבזה. ואולם להפתעתם הפציר בהם הגאון שלא יעשו כן. הוא נימק את בקשתו במשפט הבא: "מי יודע אם אותו יהודי אינו זקוק לכסף. אולי יש לו בת בוגרת שצריכה להינשא". ובכזו נראתה גדולתו של הרב, שאפילו על גנבים לא היה מקפיד ולמרות שכסף זה היה נחוץ לו ביותר לצורך הדפסת ספריו.

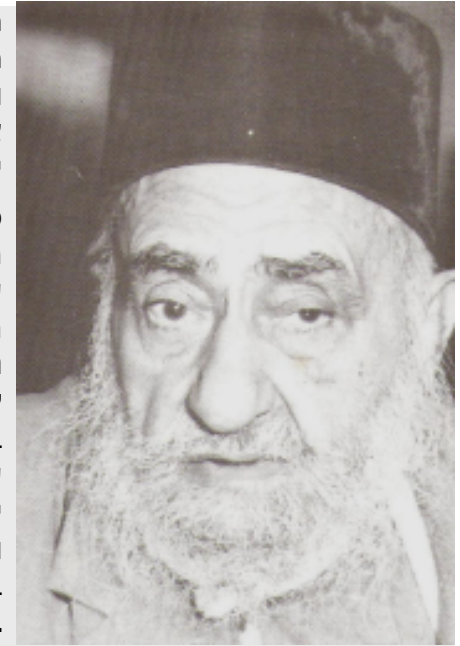
עסק התורה

בהתרגשות מיוחדת עמלו בני משפחת הנצי"ב מוולוז'ין בהכנות לקראת חג הסוכות הממשמש ובא, שהרי בחג ישובות עימהם החתן הטרי שנשא את נכדתו של הנצי"ב, הלא הוא הגאון העצום, בחיר תלמידי ישיבת וולוז'ין הרב חיים סולובייצ'יק. הסעודות עברו בהתרוממות הרוח, דברי תורה חריפים נשמעו על השולחן והשמחה הייתה רבה. במהלך הסעודה צצה ועלתה שאלה חריפה בלימוד. הנוכחים אימצו את מוחם על מנת למצוא תירוץ ולא עלתה בידם. בסיום הארוחה נפרד ר' חיים ממארחיו והלך לסוכתו.

בשעה 4:00 לפנות בוקר באו לסוכתו והעירו אותו בדחיפות, "הרב הנצי"ב קורא לך לבוא אליו". ר' חיים נבהל שמא קרה משהו לנצי"ב שהיה כבר זקן מופלג, ולכן התלבש ורץ במהירות. כשנכנס לסוכתו של הנצי"ב ראה אותו יושב וסביבו ספרים רבים והוא שקוע בלימוד. תחושת הקלה מילאה את ליבו של ר' חיים. כשראה אותו הנצי"ב שמח ואמר לו כי מצא תירוץ לקושייתם מהערב. ר' חיים שמח וענה כי רק יברך ברכות התורה ומיד יאזין לתירוץ. הנצי"ב בשמחה זאת הרצין, פרץ בבכי, ואמר: "לזאת לא פיללתי, שנכדתי תתחתן לאברך שבשעה 4:00 בבוקר עוד לא בירך ברכות התורה!".

הָאֵלֹאִי שִׁכַּחְתִּי לָאֵהָא אֶת הַדָּוָל הַצְּדִיקִים הַיִּשְׂרָאֵלִי, כְּפִי שֶׁהִקְבֵּה אֹהֶב אֶת הַדָּוָל
הַיִּשְׂרָאֵלִי שֶׁהִיִּשְׂרָאֵלִי – רַבִּי אֶהְרֵן אֶקְרָא

מנויים: לקבלת דף פרשת שבוע חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633
---	---	---

הרב המקובל יעקב מוצפי זצ"ל: נולד ב-1900 בבגדד. גאון בנגלה ובנסתר. ברח מן הכבוד והשררה כמטחווי קשת. בעל רוח-הקודש. מלומד בניסים. עלה לירושלים ושימש כראש ישיבת "שמש צדקה". עמד בראש "ועד תומכי תורה". שימש כשליח ציבור למעלה משלושים שנה. כיהן גם כאב"ד של העדה הספרדית בירושלים. נפטר ב-י"ג סיוון 1983. חי כ-83 שנים.

סבו היה מפורסם כחריף ובקי בכל מכמני התורה. בתורת הנגלה ותורת הנסתר, וכל מעשיו בקדושה וטהרה. מסבו זה ינק רבנו את רוב תורתו וחוכמתו ואת דרך עבודת ה'. עד יומו האחרון של הסבא היה רבנו משמשו בדחילו ורחימו ולומד ממנו תורה ואורחות חיים. עוד בימי עלומיו החל רבנו להתנהג בגינוני קדושה. תשוקה עזה מלאה את נשמתו להתעלות בתורה וביראת שמים. בהיותו כבן שמונה שנים בלבד היה רגיל להתעורר בחצות לילה וממהר עם המקובל הרב סלמאן מוצפי לבית-המדרש כדי לעסוק בתורה עד אור הבוקר. ראשית היו לומדים במשך כשעתיים בספרי מוסר, ולאחר מכן עסקו בגמרא ומפרשים עד אור הבוקר. שקדנותם הייתה כה גדולה, עד שברבות הימים ידעו שניהם בעל-פה את ספרי המוסר "ראשית חכמה", "חובות הלבבות", "שבט מוסר" ו"פלא יועץ". בנערותו למד תורה ב"מדרש תלמות תורה" ולאחר מכן בישיבה "מדרש בית-זילכה". שקדנותו הרקיעה שחקים, היה לומד עם ר' סלמאן חוגי עבודי מידי יום ביומו במשך כשמונה עשרה שעות רצופות!

אביו: החסיד ר' עזרא. **אמו:** מרת מזל-טוב. **סב:** הגאון ר' משה מוצפי. **חבריו:** ר' סלמאן מוצפי. ר' סלמאן חוגי עבודי. **אשתו:** בתו של ר' ששון דנגור (ראש הישיבה). **רבותיו:** ר' אפרים הכהן. ר' צדקה חוצין. ר' יהודה פתיה. ר' שמעון אגסי.

הרב היה חונן מלווה ומרבה להטיב, הייתה לו קופת גמילות חסדים, מתוך סכומים הגונים שמסרו אנשים מיוחדים וכן קופת גמ"ח מתוך כספו הפרטי, היה חוסך מלחמו והכל להוסיף לקופה והיה מנהלה בדייקנות מופלאה. כשהיה אדם נזקק להלוואה היה נותן לו בעין יפה, בהגיע הזמן לפרוע ולא יכול לשלם היה קורא ואומר לו: "אין צורך לשלם, כי התורם וויתר על הכסף ואין צורך להחזיר". היו באים אצלו אנשים יקרים ונכבדים והיו מקבלים ממנו, והכל בהצנע לכת.

הרב היה ידוע כבקי גדול באתרוגים, והיה בודק החל מר"ח אלול עד ערב סוכות את האתרוגים, וכל אתרוג שיצא תחת ידו, היה כליל השלמות, אם אומר עליו טוב-טוב הוא. וכמה עמל ויגיעה היה לו לפני סוכות, עת שרבים היו צובאים על פתחו שיבדוק להם את אתרוגיהם, ולא הייתה לו שעת מנוחה, לא יום ולא לילה, ואע"פ כן, מעולם לא אמר אין לי כח להמשיך, הכל כדי לזכות את עם ישראל לקחת אתרוגים מהודרים.

פעם אחת הביאו בפניו אתרוגים ועל כולם פסק שהינם מורכבים. באו הסוחרים וצעקו כי הנו מפסיד את סחורתם. אמר חכם מוצפי: 'איפה אתה חכם יוסף רביע?' (שהיה אב ב"ד ופוסק גדול ומקובל על הכל). עודו מדבר, והנה נכנס חכם יוסף רביע. אמר לו חכם יעקב מוצפי: "ראה, אלו הסוחרים רוצים להתיר את הלימונים". שאל חכם יוסף את אחד הסוחרים: "כמה עולה אתרוג?", ענה לו הסוחר: "כך וכך". שילם לו, ולקח אתרוג אחד, פתח אותו וראה שאכן מדובר בלימון מהודר, ואמר רק מילה אחת 'לימון'.

בישיבת "דורשי תורה" בה למד, היה נהוג לערוך מדי שנה בשנה הגרלה, העולה בגורל היה מקבל כרטיס נסיעה לביקור בארץ הקודש. בשנת תר"ץ זכה בגורל הנכסף ר' סלמאן חוגי עבודי. ר' סלמאן לא היה יכול אז לעזוב והעביר את הזכות לרבנו שהיה מאושר לאין קץ. רבנו יצא מבגדד במונית שנהגה היה ערבי, אשר עשתה את דרכה לארץ ישראל דרך דמשק. בשעות הערב, כשהמונית עשתה את דרכה דרך המדבריות, הגיעה שעת תפילת מנחה. "מה אעשה?" הרבה רבנו כשתוה נסוכה על פניו. "הנהג הערבי בוודאי לא יאבה לעצור את המכונית בלב המדבר".

בעודו יושב וחוכך בדעתו מה לעשות, אירע הנס. הנהג עצר לפתע את המכונית. מחושי בטן עזים תקפוהו, והוא נאלץ לעצור את המכונית לזמן-מה. בינתיים, בעוד המכונית חונה, ירד הרב מתוכה ועמד להתפלל תפילת מנחה כשפניו לכוון ירושלים. אך סיים רבנו את תפילתו, נשמע קולו של הנהג שקרא לרבנו לחזור למכונית. מחושי עזבוהו, והוא יכל להמשיך בנסיעה.

באחד הימים הופיעה אשה מכובדת ועשירה לפני רבנו וסיפרה לו על מקרה מוזר שקורה לה בכל ליל שבת. כשהיא מדליקה את הנרות, כבים הם לפתע ללא כל סיבה הנראית לעין. הדבר חזר ונשנה פעמים רבות. כשדמעות בעיניה התחננה האשה לפני רבנו שיגיד לה את סיבת הדבר ומה עליה לעשות.

הביט עליה רבנו שהיה בעל רוח-הקודש למשך מספר שניות ואז שאל: "האם את נוהגת להלוות כספים לאנשים בריבית?". הבעת השתאות ותדהמה התפשטה על פני האשה. "מניין לו לרב שאכן אני עוסקת בהלוואות בריבית?", תמנה בלבה. לאחר שהתעשתה השיבה בחיוב לרב. והוסיפה כי בכל הלוואה היא מקפידה לעשות "היתר עסקה" כדת וכדין. "עם כל זאת עלייך להפסיק מיד להלוות כסף בריבית. ולא, דעי לך שאת מסכנת את שלום ילדיך!".

כשיצאה האשה מלפני רבנו, התקשתה לקיים את פסק ההלכה למעשה ולבטל את מקור פרנסתה, לפיכך הלכה לרב אחר וסיפרה לו את אשר ציווה עליה רבנו. הרב השני בירך אותה שלא יאונה לה כל רע, ובלבד שתקפיד מאוד להלוות רק עם היתר עיסקה. כעבור ימים מספר חלמה האשה, והנה אביה שנפטר לבית עולמו עומד מולה כשחבר שלופה בידו, ומזהירה נמרצות שתפסיק להלוות לאנשים כספים בריבית. כשהיא נחרדת עד עמקי נפשה, מיהרה האשה אל בית רבנו וסיפרה לו על חלומה, וביקשה ממנו שיסלח לה על אשר פקפקה בדבריו ולא עשתה מיד כאשר ציווה עליה.

בספר "עלינו לשבח" של ר' מיכאל צורן, דברים המובאים בשם הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א, רבה של רמת אלחנן מובא סיפור מופלא ביותר שיש בכוחו להחדיר בראשו מהי כוחה של תפילה, ועד כמה עלינו לשטוח את תחינותינו בפני מי שאמר והיה העולם, ולדעת כי רק הוא יכול להושיענו ואף לשדד את כל מערכות הטבע למעננו. ומעשה שהיה כך היה:

בשנת תשס"ג נפטר בבני ברק יהודי תלמיד חכם בשם הרב משה גרטנר זצ"ל. שמענו מעשה מופלא אודות הנפטר שלמד בבחורות בשיבת פוניבז'. הרב גרטנר הקפיד מאוד שלא להחסיר אף שיעור או שיחת מוסר בשיבה. **הקפדתו על כך הייתה מן הידועות והמפורסמות אצל כל בני הישיבה, שידעו ש'העולם יכול להתהפך', אבל משה גרטנר יגיע לשיעור בכל מחיר. יהיה מה שיהיה!**

גם בתקופת ארוסיו השתדל ר' משה לקיים את חובתו, ולא חיפש תירוצים ואמתלאות כדי להיעדר מסדרי הלימוד. כחייל נאמן הופיע לכל השיעורים של מרנן ראשי הישיבה, ולא חיסר אף אחת משיחותיו של המשגיח מרן הגר"י לוינשטיין זצ"ל. הרב גרטנר היה אמור להינשא ביום חמישי, וביום רביעי עמדה אימו להגיע מחו"ל, לקראת החתונה. בעיה גדולה עמדה בפני החתן דן. בכל יום רביעי היה המשגיח אומר שיחה בשיבה, ולא ידע ר' משה האם עליו לעשות הפעם את שלא עשה מעודו, ולהיעדר מן השיחה, על מנת שיוכל לנסוע לשדה התעופה ולקבל את אימו, או שמא להגיע בכל זאת לשיחת המוסר של המשגיח.

מאחר והיה אובד עצות ולא ידע להחליט, ניגש מיודענו למשגיח וביקש לקבל דעת תורה מה עליו לעשות. התשובה שקיבל הייתה שבמקרה זה **בודאי כיבוד אם קודם לשיחה, ועליו לנסוע לקבל את פניה בשדה התעופה.** בלב נפעם החתן 'קיבל עליו את הדין', אבל התפלל להקב"ה מעומק הלב שיייע בידו שצליח לקיים את שניהם, גם לקבל את אימו וגם להשתתף בשיחה, למרות שבמציאות לא היה הדבר אפשרי. השיחה הייתה אמורה להתחיל בשעה שבע בדיוק, וגם המטוס היה צריך לנחות בדיוק בשעה זו. כיצד יוכל להספיק את שניהם? מה עשה החתן, הוא החליט להקדים בשעתיים את צאתו לשדה התעופה, ולהמתין למטוס כבר בשעה חמש, שמא יקדים את נחיתתו, ויהיה בידו להגיע לשיחה בזמן.

פרטי הסיפור נמסרו במדויק על ידי הרב רובינשטיין שליט"א, המתגורר כיום בירושלים, שהיה החברותא של הרב גרטנר באותה תקופה. יושב ר' משה וממתין בשדה התעופה, ולפתע, **בשעה חמש בדיוק נשמע קול הרמקול המודיע על נחיתת המטוס שבו הייתה אמורה אימו להגיע.** בלב נפעם הוא מתקרב אל הנוסעים, ולא חולפות דקות ספורות והוא פוגש את אימו. המטוס הקדים את נחיתתו בשעתיים, תופעה שהיא לכל הדעות נדירה וחסרת תקדים!

הרב גרטנר החליט לשאול את פי הטייס כיצד קרה הדבר, "גם אני לא יודע כיצד זה קרה", אמר הטייס והוסיף: **"אני טס במסלול זה במשך 27 שנים, ומוכרחני לומר שבטיסה הנוכחית אירעה תופעה נדירה מאוד של רוח דרומית חזקה במיוחד, ש'סייעה' למטוס להקדים את נחיתתו בשעתיים, הרגשתי שהרוח פשוט דוחפת את המטוס",** אמר הטייס בהתפעלות, ולא ידע להסביר את התופעה.

הטייס לא ידע, אבל ר' משה גרטנר, החתן, ידע גם ידע, כך זה נראה כאשר בחור עומד בעוד פחות מיממה תחת חופתו, ומעוניין בכל ליבו ומאודו להשתתף בשיחת המשגיח. מוסר ההשכל העיקרי שאפשר לשאוב מסיפור זה הוא על כוחו הגדול של כל בן תורה באשר הוא, הרי זה באמת מדהים! **יושב לו בחור בשיבת פוניבז', ומחליט שהוא רוצה בכל מחיר להשתתף בשיחה של המשגיח, ומן השמים 'מזיזים' את כל מערכות תבל ומלואה, כדי לסייע לו בכך.**

נוסיף כאן עוד פרט מרתק, שהרב גרטנר זצ"ל לא ראה בסיפור זה עניין מיוחד, ולכן גם לא סיפרו לבניו. הדבר התגלה באקראי על ידי החברותא שלו. וכששאלו את ר' משה מדוע לא סיפר את הדברים, אמר: **"מה חידוש יש בכך? אם הקב"ה יכול לקרוע את ים סוף, הוא אינו יכול להעיף את המטוס כדי לסייע לבן תורה לשמור על סדרי הלימוד שלו?!"** ובמילים אחרות: בן תורה המעוניין בכל ליבו להגיע למיצוי כוחותיו בתורה ובעבודת השם, שום דבר אינו בלתי-עביר מבחינתו. צריך רק לשאוף, ולהתפלל על כך, וה' הטוב כבר יעשה את כל השאר.

**כידוע, אנו צומדים בצנ"ה לפני הוצאת הספר "יקרה מפנינו" חלק א'
אנו מקשים ככל לשון של בקשה מהציבור היקר לצנור באימון הוצאת הספר!
כאמון שניתן להנציח שמו לציוני נשמה, לרפואה שלמה, לציוווא, לפרנסה בשפא,
לצרע קודש בר-קיימא, לחזרה בתשובה וכו'
למצוניינינו, נא לפנות אליאור בטל' 0506-615031**

לע"נ

תנצב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל
יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל
יפה בת גאולה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חוה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל
כל נשמות עם ישראל

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חוה בת אילנה ע"ה
מצליח בן נזה ז"ל

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת בְּהַעֲלוֹתְךָ - יְתֵרוֹ רוֹצֶה הַבֵּיתָה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה- בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

פרשת בהעלותך משלימה בתחילתה את תיאור ההכנות לקראת מסע העם אל תוך המדבר הגדול והנורא. בטרם יציאת העם לדרך, קיים משה שיחה עם חותנו יתרו, שיחה קצרה, המלמדת על תחושת האחריות העמוקה של משה רבנו כלפי עמו. וכך התנהלה השיחה:

"נִסְעִים אֲנַחְנוּ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר ה' אֵתוּ אִתָּנוּ לָכֵּם. לָכֵּה אֲתָנוּ וְהִטַּבְנוּ לָךְ" אולם, יתרו משיב בשלילה. האיש שנפלאות יציאת מצרים וקריעת ים סוף טלטלו את רוחו. האיש- שנפלאות אלו הביאו אותו לנטוש את ביתו, את מעמדו וכהונתו במדיין, ולנדוד אל המדבר, כדי לשהות שם בצל גדולת חתנו- רוצה עתה לשוב לביתו. "לֹא אֵלַיךְ, כִּי אִם אֶל אֲרֻצִּי וְאֶל-מוֹלַדְתִּי אֵלַיךְ".

אך משה מפציר בו, אינו מוותר: "אֶל-נָא תַעֲזָב אֶתְנוּ, כִּי עַל-כֵּן יִדְעַתְּ חֲנִיתְנוּ בַּמִּדְבָּר וְהָיִיתְ לָנוּ לְעֵינִים".

בדבריו של משה ניכר, שהוא זקוק לחתנו המדייני הוא חפץ בו כיועץ לתפקידים מיוחדים. תלות זו מובלטת היטב בדברי המדרש (ילקוט שמעוני): "כֹּל דְּבָר וּדְבָר שְׁנֵתֵעֲלֵם מֵעֵינָיו, תֵּהָא מְאִיר עֵינָיו בְּהָן".

והדברים תמוהים. המדייני הנכרי- אף כי הכיר באלוקי ישראל ובתורתו- יהיה לעיניים לעם ולמשה? וזאת בשעה, שהשכינה שורה על המשכן. ומשה המנהיג, חוסה בצל הנבואה האלוהית המובילה אותו? לאיזה זוג עיניים נוספות זקוק הוא?

מבאר מורנו רבנו הגאון יוסף חיים זצ"ל בספרו בן איש חי: ליתרו הייתה תכונה ומעלה, החייבת להיות לנגד עיניהם של ישראל בכל מסעיהם. זו מעלה, שאיש מבני ישראל באותו דור לא בורך בה. גם הנבואה לא תוכל להנחילה לעם להאיר את עיניהם בה, זו תכונת ההליכה נגד הזרם, שהפגין יתרו בעצם בואו אל המדבר. ועל כן טען משה באוזניו:

מסוגלת דוגמת חיך יתרו, לשמש מופת, להיות לנו ל"עיניים", נצביע עליך, כדי לשאוב עידוד בשעות קשות שתבואנה. כי אתה באתה למדבר מרצונך החופשי, בהותירך מאחורי גבך את המעמד המכובד, מנעמי הציביליזציה, משפחה ותנאי מגורים נאותים. באת עקב הכרת האמת שבלבך, בלא להתחשב בקשיים.

ולכן אתה אור בעיניים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצללון מוקדש לצילוי נשמת

שנה את-חבובה ע"ה
סלימ בן ורדה שבו ז"ל

חלל את מריט ע"ה
אלפרט ציון בן נצומה ז"ל

06/06/2009

יד' סיון תשס"ט

פרשת בהעלותך

הפטרה: "רני ושמחי"-זכריה פר' ב'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:07	20:19	21:15
ת. אביב	19:25	20:16	21:12
חיפה	19:28	20:20	21:16
ב. שבע	19:25	20:16	21:11

שואל ומשיב בהלכה - ברכות

שאלה: ?

האם מותר לקחת קפסולות של "שמן דגים" לאדם בריא או חולה שלא מצוין על גבי האיזה כשרות, או שיש לחשוש שמא הוא עשוי מדגים טמאים?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

שמן דגים [לא בקפסולה] שלא כתוב עליו כשרות או שאומרים שהוא עשוי מדגים טמאים, הואיל וטעמו פגום ומאוס, מותר לחולה אפילו שאין בו סכנה שציוה עליו הרופא לשתותו. וכן מותר לקטן הצריך לשתותו. אולם אדם בריא אין להתיר לו לשתות שמן זה. אך אם השמן נמצא תוך קפסולה יש כן להתיר לאדם בריא לקחתו. אך מהיות טוב יש לקנות שמן דגים הנושא תויות כשרות.

הכל בגלל השעטנז

בפתחה של אחת ממעבדות השעטנז ניצב זוג חרדי עם חבילה נכבדה, כל מלתחת הביגוד שלהם נמסרה לבדיקה. כעבור ימים אחדים שבו לקבל את הבגדים, עמדו בפתח המעבדה מתוחים וציפו לתוצאות הבדיקה "כמעט הכל בסדר", נאמר להם, "חוץ מהמעיל"- מעיל הצמר של האשה נמצא נגוע כולו בשעטנז דאורייתא.

מנהל המעבדה לא ציפה לתגובה שבאה בעקבות דבריו. האשה פרצה בבכי מר ואי אפשר היה להרגיעה למשך דקות ארוכות, לרגע חשב הבודק כי מצבם הכלכלי של הזוג אינו מאפשר להם קניית מעיל חדש במקום המעיל האמור, אבל הסיפור שבפיהם היה שונה, שונה לגמרי ומזעזע.

"שתיים עשרה שנה חלפו מאז נישואינו ועדיין לא נתברך הבית בילדים, עשינו כל דבר שרק ניתן, תפילות בדמעות, נסיעות לקברי צדיקים, ולהבדיל בין חיים לחיים ברכות מכל צדיקי הדור, ביקורים אצל רופאים מומחים בעלי שם בן-לאומי בכל רחבי העולם, סגולות שונות והכל ללא הועיל, עדיין לא נושענו. לאחרונה שאל אותנו אחד הרבנים אם בדקנו את בגדינו משעטנז, שהרי השעטנז כידוע מעכב את התפילה, עכשיו נתברר לנו פתאום כי התפילות והדמעות של שתיים עשרה שנים תמימות עלו למעלה, אבל נתקלו במחיצה של ברזל. נורא הדבר לחשוב עליו! כל כך הרבה תפילות כל כך הרבה דמעות והכל נעצר בגלל חוסר שימת לב לאיסור "שעטנז".

לאחר שנה הוזמן הבודק לברית מילה של בנם הבכור של הזוג.

כידוע, אנו צומדים בעצמנו לפני הוצאת הספר "יקרה מפנינו" - חלק שלישי

אנו מבקשים בכל לשון בקשה מהציבור היקר לעזור באימון הוצאת הספר!

כאמור שניתן להנציח שמות יצירות נשמה, לרפואה שלמה, ליולד, לפרנסה, לשפץ, לנרצ קודש בר-קיימא, לחלצה בתשובה וכו'

למאונותינו, נא לפנות אליאור בטל' 0506-615031

ניתן להשיג את הספרים "יקרה מפנינו" לקים א' ו-ה' המרכיבים בתוכם את הצלילי המאחיר הפחות מצליל ההדפסה! ומספרים לצורך זיכוי הרבים בלבד.

בנוסף מלאוים בהסכמותיהם על:

- הרב"ל צוקדיה יוסף שליט"א
- הרב"ל קקשי דורון שליט"א,
- הרב"ל יצחק יוסף שליט"א
- הרב"ל שמואל פנחסי שליט"א,
- הגה"צ יצחק מאיר מורגנשטרן
- הרב"ל שלמה רוזנר שליט"א
- הרב"ל חיון משה שליט"א

הספרים מחלקים מאד באמנה וביטחון. למאונותינו, יש לפנות אליאור

היום בו נולדת הוא היום בו החליט הקב"ה שפצולת אינו יכול להתקיים בלעדיו

רבי נחמן מברסלב

מוניים:

לקבלת העלון חינם
ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות אליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב הצדיק ירוחם הלוי ליבוביץ זצ"ל הידוע כמשגיח ממיר: נולד ב- 1875 בליובאן במחוז באברויסק ברוסיה הלבנה. בשנות ילדותו היה יושב והוגה בתורה בבתי מדרשות בסביבת מגוריו. **בבואו בברית השידוכין התנה שינתן לו ללמוד שמונה שנים בפרישות בקלם,** ובתום תקופה זו יהיה מוכן לפרנס את ביתו. באותן שנים סיים ש"ס עם ד' חלקי שו"ע עם פ"י הגר"א.

בשובו לאחר שנים אלו, התכונן לסייע בידי רעייתו הרבנית בניהול החזקת המסעדה שממנה התפרנסו בעירם אוזבנט. אך הרבנית, **שעמדה על גדולתו של בעלה סירבה ליתן לו זאת.** במקום זאת הוא נסע לראדין ללמוד בכולל קדים במחיצת מרן החפץ חיים. שם נתקבל לכהן כמנהל רוחני בישיבת ראדין. תחילה היה ר' ירוחם נבון אם להענות למינוי, הוא חשש שלא יהיה לו מה להגיד לפני התלמידים. לאחר תקופה התבטא אודות זאת באומרו: **"בואו וראו מה גדולה היא זכות הרבים, ממש קרש כשיעמידוהו בתוך הרבים יתחיל לדבר".**

עד מהרה חיבבוהו תלמידיו. רבים מהתלמידים החלו להתגודד סביבו ולעסוק בתורת המוסר. ר' ירוחם חשש שדבר זה יפגע במעמדו הרם של החפץ חיים החליט לעקור משם, ומששב לביתו לחג הפסח לא חזר יותר לראדין.

שימש כמשגיח בישיבת מיר שבפלך מינסק אשר ברוסיה הלבנה החל מ-1908 אולם עקב מלחמת העולם הראשונה שימש כמשגיח בבית התלמוד דקלם ובפוניב'ז עד 1923. לאחר מכן חזר לשמש כמשגיח בישיבת מיר. **מגדולי בעלי המוסר. השפיע רבות על תלמידיו.** ביום א' לפרשת במדבר נפל למשכב ממנו לא קם, ופעמים רבות שמעוהו אומר **"תודה לך, אבא'לה, עבור הייסורים".** נפטר ב-י"ח סיוון 1936. חי כ-61 שנים.

רבותיו: ר' צבי פינקל מסלבודקה זצ"ל. ר' שמחה זיסל זצ"ל. החפץ חיים זצ"ל.

מתלמידיו: ר' שלמה וולבה זצ"ל. רבי אבא גרוסברד זצ"ל.

חברותא: ר' נפתלי טרופ זצ"ל.

השעה כבר היתה מאוד מאוחרת בלילה. במיר שבפולניה של לפני המלחמה, אין מנורות רחוב ואין פנסים. עלטה כבדה שוררת בלילות ואין אפשרות לראות מאומה. קבוצת בחורים, בני הישיבה, צועדים בחבורה בדרך מבית המדרש אל חדר האכסניה. ביניהם ר' שלמה שמעון קרליץ, אשר התלווה אליהם לחדרם (הבחורים התחלקו לאכסניות שונות בעיירה הקטנה והוא ישן באכסניה אחרת מזו של חבריו).

לפתע נשמעו קריאות מאחור. מישהו קורא להם, מישהו רץ אחריהם. הם ניסו להביט לאחור, לבדוק את זהותו של הרודף. אך בשל החשכה לא יכלו להבחין במאומה. **בהלה גדולה אחזה בהם והם החלו לרוץ כל עוד נפשם בם לכיוון האכסניה. אך ככל שהגבירו את מרוצתם, שמעו גם את קולותיהם של אותם אנשים נושפים בעקבותיהם.**

סוף סוף הגיעו לחדרם. הם נכנסו פנימה במהירות ונעלו אחריהם את הדלת על מנעול וברית, מקווים שאותם אלמונים לא ינקשו בדלתם. עברו דקות ספורות ונקישות עזות נשמעו היטב בדממה ששררה בחדר. הבחורים פחדו, אך שום ברירה לא הייתה להם והם נאלצו לפתוח את הדלת. **בפתח עמדו מספר שוטרים מן המשטרה המקומית של העיירה.**

"כמעט וירינו בכם," זעמו השוטרים לעברם, **"קראנו לכם ולא עניתם. במקום לענות- ברחתם. כמעט וירינו בכם כדי לעצור אתכם. מדוע לא עניתם? אנחנו רוצים לראות את תעודות הזהות שלכם!"** באנחת רווחה כבושה הוציאו הבחורים את התעודות והראו אותם לשוטרים. כולם, חוץ מר' שלמה שמעון קרליץ.

"התעודה שלי אינה כאן," הסביר לשוטרים. **"אינני מתגורר פה, חדרי נמצא במרחק מספר רחובות והתעודה נמצאת שם."** השוטרים לא הסתפקו בהתנצלותו של ר' שלמה, אלא התעקשו ללכת לאכסנייתו ולבדוק את התעודה. **"בוא איתנו עכשיו לשם והצג את תעודתך,"** פקדו השוטרים, **"אבל עכשיו ומיד!"**

ר' שלמה נפרד מחבריו והלך לאכסנייתו בלוויית השוטרים, הציג לפנייהם את התעודה ונפטר מהם לשלום. למחרת בבוקר נודע הסיפור למשגיח של הישיבה, הגאון הצדיק ר' ירוחם ליבוביץ זצ"ל והדבר הסעירו עד מאוד. עוד באותו יום ניצב המשגיח ליד ארון הקודש בבית המדרש ואמר לפני הבחורים שיחת מוסר נוקבת.

"אומר את האמת," פתח ר' ירוחם את דבריו, **"עקב המקרה החמור שאירע אתמול, חשבתי שצריך אולי לסגור את הישיבה, וכבר שוחחתי על כך עם רבני הישיבה."** הבחורים הוכו בתדהמה והביטו זה בזה. **"מה אירע? איזה מקרה חמור? מה הדבר הנורא שאירע וגרם למשגיח לחשוב לסגור את מקום התורה הגדול הזה- ישיבה מיר המעטירה?"**

איש לא הבין את כוונת המשגיח. עד שהמשיך הרב את דבריו ופירט את סיפור המעשה, שאירע אתמול לבחורים מן הישיבה, עם השוטרים. וכשסיים המשגיח את סיפור המעשה, פנה אל הבחורים בתביעה: **"כיצד זה ייתכן שהבחורים מן הישיבה שלנו יתנו לחבר ללכת לבדו, בשעת לילה מאוחרת, בלוויית שוטרים גויים, ולא יצטרפו ללוותו? הרי יש סכנה בדבר! ומעבר לכך, כיצד לא הרגישו הבחורים את הפחד והבהלה שהרגיש חברה במצב שכזה, ולא נחלצו לעזרתו? איך הם נשארו באכסניה שקטים ושלווים? איך ייתכן שדבר שכזה קרה בישיבתנו? ואם כבר קרה, ואין מידות טובות, אז אולי צריך לסגור את הישיבה. הרי כל התורה שנלמדת לא שווה מאומה- כשאין מידות טובות!"**

איש יהודי היה בקושטא הבירה, מרופאיו של הסולטאן סלים. היה האיש חומד ממון וכבוד. חשב בלבו: "אם בתור רופא יהודי אני נוחל כבוד כה רב, הרי בתור מוסלמי כבודי יגדל כפליים ושכרי שבעתיים!". מה עשה? בא אצל המשנה למלך, פירי מוחמד פאשא, השתחוה לפניו אפיים ארצה ואמר: "דע לך, כי בלילה הופיע בחלומי איש, ומראהו כמלאך האלוקים נורא מאוד. לא שאלתיו מי הוא, ואת שמו לא הגיד לי. אימה ופחד נפלו עליי ואחזתני פלצות. ויאמר אליי: יהודי, קום, למה זה אתה נופל על פניך, עלה אל המשנה למלך ואמור לו להביאך בברית האיסלם, כי כך בחר מוחמד לגדלך ולקרבתך!".

חרד המשנה למלך לדברי החלום, ובא לפני הסולטאן וסח לו את דבר החלום, והוסיף עליהם כהנה וכהנה. הבין הסולטאן בחוכמתו, כי ראה הרופא מהרהורי לבו, ועיניו אל בצעו. דחה את המשנה למלך באומרו: "הנני דורש בעניין זה ביום מחר".

למחרת, ציפה המשנה למלך, כי הסולטאן ידבר בעניין זה. משראה שאין הסולטאן מזכיר מאומה, מנע אף הוא מלשוב לכך. ראה הרופא הבליעל כי עניינו נשכח, בא שנית לפני המשנה למלך ואמר: "דע, כי בחלומי ראיתי את האיש, ופניו מאוימות עד מאוד. ואמר לי: דע, כי אני שליחו של הנביא מוחמד, ואם לא תמיר את דתך במהרה, יקרה אסון ודמך בראשך!". נרעש המשנה למלך, ושוב מיהר לסולטאן לספר לו את הכזבים כהווייתם.

הבין הסולטאן, כי חמדת הממון והשררה דוברת מתוך גרונו, וירע בעיניו. הורה לעבדיו לעטר את ראש הרופא במצנפת ירוקה כמשפט המתאסלמים, לשמחתו ולעושרו. לאחר מכן פתח הסולטאן ואמר: "חי נפשי, כי לא נראה ולא נשמע אשר מוחמד יגלה לאדם ויבשרו, כי בו בחר הנביא מכל בני תמותה לקרבו!".

זהרו עיניו של המתאסלם שבעתיים. "על כן", הוסיף הסולטאן, "לא נאה לאיש כמותך להיות רופא בחצר המלך, לעסוק ולהתענג בהבלי העולם הזה, אשר המה הבל, מעשה תעתועים! לך ותהיה לנזיר, לדרוויש מסתגף. די לך באזור לחלציק, מחצלת למשכבך. ואת ביתך ורכושך תתרום לצדקה! אמור נא לי, מה משכורתך כיום?" - "שלושים דינרי כסף ליום", ענה ברעדה.

"שלושים דינרים לרופא, הרי זו משכורת הגונה. אבל לדרוויש מסתגף- די בשניים בלבד". הדברים יצאו מפי הסולטאן וסופר המלך כתב בספר וחתם באשר לאותו הבליעל, הוא נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש, לבחור מחצלת למשכבו בטרם תוחרם דירתו. כך אבד משני העולמות ל"ע.

טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף

במהלך מלחמת העולם השנייה, לא הצליחה המעצמה הנאצית לחדור דרך היבשה לבריטניה, ומשום כך התנהלה מלחמה כבידה דרך האוויר. הגרמנים הטילו ללא הרף פצצות רבות עוצמה בשמי אנגליה, ועיר הבירה לונדון הייתה מטרתם הראשית, אליה כיוונו את מיטב פצצותיהם אשר גרמו להרס ולנזק רב. לילה אחר לילה, נאלצו אזרחי בריטניה העייפים והמפוחדים, למצוא לעצמם מחסה במקלטים תת-קרקעיים, שנבנו להגנת התושבים בעת המלחמה.

באותם ימי בלהות, התגורר רבי יחזקאל אברמסקי בלונדון, בה כיהן כראב"ד ודיין. דירתו הייתה בבניין בו התנהל בנק. הנהלתו אפשרה לפקידים ולצוות הבנקאי, למצוא מחסה בלילות במקלט מיוחד- בכספת התת-קרקעית של הבנק! שמו של הרב אברמסקי, נסיך התורה, נישא בהערצה על שפתיים, ואפילו המנהלים הנוכריים של הבנק, ראו לעצמם זכות לשהות במחיצתו. הם הזמינו את הרב ובני ביתו להיות עימם בכספת התת-קרקעית, ולא די בכך, אלא טרחו ובנו מדרגות מיוחדות שירדו מדירת הרב, היישר אל המקלט.

לילה אחר לילה, עקבו הפקידים הגויים במבטי הערכה אחר הרב ברדתו לבנק, והבחינו, שבכניסתו לכספת, הוא מקפיד למלמל בלחישה דבר-מה. הדבר חזר ושנה על עצמו. כדי לספק את סקרנותם, פנו לבנו של הרב ושאלו אותו לפשר הדבר. נענה הבן והסביר: "כל אימת שרגלי אבי דורכות על ריצפת הכספת, הוא שונה לעצמו את דברי דוד המלך ע"ה שאמר: "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף!". פה בבנק, אבי מוצא עצמו מסובב במילוני לירות שטרלינג- הון עצום שכל איש חולם שיהיה לו. אבל לגבי אבא, אין דבר בעולם שהינו שווה ערך יותר מחכמת התורה הנצחית".

"מעולם לא הייתה לאבי הזדמנות להשוות בכנות בין שני המושגים, כיון שאף פעם לא בא במגע עם עושר רב שכזה. אבל עתה, כשנקרתה לפניו ההזדמנות שעניו רואות הון עתק בקרבתו, הינו מכריז מהי עדיפותו המוחלטת והבלתי משתנה - טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף!".

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מירלי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חוה ז"ל משה בן רזזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חוה ז"ל משה בן רזזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חוה בת אילנה ע"ה מצליח בן נזה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>
--	--	---	------------------------	---	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת שְׁלַח לךְ - בְּכִי הַמוֹאֲסִים בְּאֶרֶץ

"וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ וְכו' בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה"

הם בכו כל הלילה ובגללם אנו בוכים עד היום.

כידוע דור המדבר שילמו ביוקר על בכייה זו: ארבעים שנות נידודים, ומות כל דור יוצאי מצרים במדבר סיני ככתוב: "וּפְגַרְיֶכֶם אֶתֶם יָפְלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה".

מדוע נגזר עליהם עונש כה כבד? במה חטאו? כלום היה עליהם לדחות את דיווח המנהיגות הנבחרת, שנשלחה למשימת הריגול בארץ? למי הם חייבים להאמין: למשה, שכלל לא ביקר בארץ, או לשליחיו, שאותם מינה אישית בסמכו על יושר דיווחם? אף שבמשלחת המרגלים היו שני אופוזיציונרים שטענו "עַל הַנֶּעֱלָה וַיִּרְשְׁנוּ אֶתְּהָ כִּי יָכוֹל נוֹכַל לָהּ" כלום אין זה טבעי לשמוע בקול הרוב הטוען: "לֹא נוֹכַל לַעֲלוֹת אֶל-הָעָם כִּי חָזַק הוּא, מִמֶּנּוּ"? וכי אנו היינו נוהגים אחרת?

זאת ועוד, המתבונן בכתובים ובפרשיות חז"ל הנלוויות להם יבחין, שהעם נפל קרבן לתעמולה מתוחכמת ובנויה היטב. כביכול כל המידע "אובייקטיבי" אך כל זה כדי להצמיח את התוצאות הרצויות להם. לפיכך המרגלים התחילו עם דיווח אמיתי לחלוטין: "בָּאֲנֹכִי אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתֶּנּוּ וְגַם זָבַת חֶלֶב וְדִבֵּשׁ" הארץ טובה ופוריה וכו', אך מה תועלת לנו בטובה, אם העם היושב עליה עז וחזק כמו שנאמר: "אֶפְסֹ כִּי-עַז הָעָם הִיא שֶׁבַּב אֶרֶץ וְהָעָרִים בְּצֻרוֹת גָּדֹלֹת מְאֹד וְגַם יְלְדֵי הָעֵנָק רָאִינוּ שָׁם". ואנו מוצאים גם שימוש באפקטים פסיכולוגיים: "עַמְלֶק יוֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחֲתִי וְכו' יוֹשֵׁב בְּהָר". מה ראה לפתוח בעמלק? משל לתינוק שסרח ונלקה ברצועה. כשמבקשים להפחידו, מזכרין לו הרצועה. כך היה עמלק רצועה רעה לישראל.

ואם כן מדוע נרשמת התרשמות העם מדברי המרגלים לחטא כה גדול?

התשובה לכך, מדוע לא הפעיל העם את ההיגיון ואת הזיכרון ההיסטורי הקצר שלו, כששמע את דיווח המרגלים על חוסן יושב הארץ, מדוע החל מיד ל"קטר" ולבכות, בלי לעצור לרגע ולשאול את עצמו: מה קורה כאן? ממי אנו מפחדים? וכי חזקים הכנענים מן האלוקים שהכה את מצרים "מלכת הממלכות" בעשר מכות והטביע את צבאה בים סוף? אם שאלה זו כלל לא עלתה, בוודאי שהעונש שבא עליהם הוא הראוי להם, מאסתם בארץ חמדה- לא תבואו בשעריה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הַצִּלּוֹן מוֹקֵדֶשׁ לְצִיּוֹנוֹ נִשְׁמָה

אֶלְפֶּרֶט צִיּוֹן בֶּן נָצִימָה ז"ל

אֶלֶּזָּה בַּת מִרְיָם ז"ל

מִצְלִיחַ בֶּן נָצִימָה ז"ל

זֶלְזֶה בַּת-חַפְזָה ז"ל

סָלִים בֶּן וִרְדָּה שֶׁבַּל ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סינן בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סינן בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת מאיר ישראל בן רחל ברכה אביחי בן אסתר דוד יורם בן מרסל כל עם ישראל

13/06/2009

כ"א סיון תשס"ט

פרשת שלח-לך

הפטרה: "וישלח יהושע"-יהושע פר' ב'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:10	20:22	21:18
ת. אביב	19:28	20:19	21:15
חיפה	19:31	20:23	21:19
ב. שבע	19:28	20:19	21:15

שואל ומשיב בהלכה – הפרשת חלה

על מה צריך להפריש חלה? באיזה שלב של האפייה אנו מפרישים? מהי הכמות שעליה צריך להפריש? והאם מברכים על ההפרשה?

שאלה:

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

אין עיסה חייבת בחלה, אלא אם כן נילווה מקמח של אחד מחמשת מיני דגן ואלו הן: חיטה, שעורה, כוסמת, שיבולת שועל ושיפון. ראוי ונכון להפריש חלה החל מאלף חמש מאות ושישים גרם [קצת מעל שקית וחצי]. לצאת ידי חובת כולם. ואף רשאי לברך בהפרשה זו. מברך: "ברוך אתה ה' אל קינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו וצונו להפריש חלה תרומה". ולאחר הברכה שייקח מן העיסה מעט, ויאמר: "הרי זו חלה".

טוב להמתין מלהפריש חלה עד לאחר גמר הלישה- כשתיעשה העיסה גוף אחד. אם לא הפריש מן העיסה ואפתה האשה כבר- יפריש לאחר האפייה. עיסת החלה שמפרישים צריך לשרוף אותה בקרקעית התנור ולא בתבנית שאופים בו, ואסור לזרוקה לאשפה ולזלזל בקדושתה. ורק לאחר ששרף מותר לזרוקה לאשפה, כיוון שכבר נעשתה מצוותה, ואין בזה משום זלזול. אם אין אפשרות לשורפה, יכרוך את העיסה בשני ניילונים ויכניסנה לפח הזבל. והגאון הבן-איש-חי צ"ל מוסיף כי טוב לתת מעט כסף בקופת צדקה לפני ההפרשה. וכתוב בספרים שלאחר ההפרשה טוב שתתפלל על בנים צדיקים.

היה אוכל בשבת ונזכר שלא הופרשה חלה מהלחם, אם הוא בארץ ישראל אינו יכול לאכול ממנו בשבת, ואין לו תקנה להפריש בשבת. אולם אישה שהדליקה נרות וקיבלה עליה שבת, וזכרה שלא הפרישה חלה, רשאית להפריש חלה מהלחם קודם השקיעה.

פ' חה של התורה הקדושה

להלן סיפור מופלא שהובא בספר "עלינו לשבח" בו מוכח בעליל כי הכח הניתן לאדם הלומד תורה, הוא בלתי מוגבל. הגאון ר' יעקב אדלשטיין סיפר סיפור מופלא על אודות כוחו של ר' חיים מוולוז'ין. את הסיפור שמע הגאון לפני שנים רבות, בעת השבע ברכות שנערך לאחיו, ר' שלמה אדלשטיין, והמספר היה ר' שלמה ברוורמן צ"ל.

בישיבת וולוז'ין היו כמה בחורים שנסעו ל"טישים" שערך ר' מרדכי מלכוביץ', שהיה מצדיקי הדור. ר' חיים לא היה מרוצה מכך, והוא ביקש מהבחורים הלומדים בישיבה שלא יעזבו את הישיבה לצורך זה. אירע שבשבת אחת נעדר ראש הישיבה מוולוז'ין והבחורים ההם ניצלו את היעדרותו ונסעו ללכוביץ', כדי לחזות במופתים וברוח הקודש שהייתה שם ב'חצר' זו.

סובב הקב"ה כך שבנסיעה חזרה לוולוז'ין, כאשר הבחורים היו בעגלת סוסים בדרכם לישיבה, עלה לעגלה ראש הישיבה בעצמו ובכבודו, שחזר אף הוא ממקום שהותו לוולוז'ין. הבחורים יראו מתגובתו הקשה של ר' חיים, אבל הוא בראותו אותם חיך, ושאל אותם מה ראו בלכוביץ'.

הבחורים החלו לספר בהתלהבות על כמה דוגמאות שבהן נראתה רוח הקודש בבית מדרשו של הצדיק. אז אמר להם ראש הישיבה: "לשם כך הייתם צריכים להרחיק נדוד עד ללכוביץ'? גם אני יכול לעשות דברים כאלה!". פתחו הבחורים את עיניהם בהשתוממות, ור' חיים המשיך ואמר: "הנה, אתם רוצים שאספר לכם מה עושה עכשיו אשתי הרבנית בבית? היא הכתה את אחד הילדים משום שישב על הכסא שלי, ועבר בכך על מצוות כיבוד אב!".

צינו התלמידים לעצמם את השעה שבה אמר להם ר' חיים מה שאמר. בבואם לוולוז'ין, מיהרו לביתו של ראש הישיבה, ולתדהמתם הגדולה התברר שכל אשר אמר- כך היה. לא חיסר ר' חיים דבר. כאשר חזרו לישיבה, לקחם ר' חיים לשיחה, והסביר להם שהכל נובע מכוחה העצום של התורה. וכאשר אדם לומד תורה לשמה- זוכה לדברים הרבה, עד שיש בכוחו לשלוט על הטבע.

הספדה- הפרשת חלה, בחילול אותיות שנה ל- "תפירה שחלה"
והיא ספדה לפקידון ולפדה- "הרה אגריאל אגריאל"

לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'. נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	מנויים: לקבלת העלון חינם ב-email מדי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com
---	--	---

רבי יהודה אסאד זצ"ל: נולד ב-1803. מגדולי רבני הונגריה. **גאון אדיר בנגלה ובנסתר. עניו. מלומד בניסים. לא הביט במראה ואף לא ידע כיצד הוא נראה.** העיד על עצמו כי השכינה נשקפת בפניו. נלחם נגד תנועת ההשכלה. נפטר ב-כ"ג סיוון 1866. חי כ-63 שנים.

אשתו: מרת אסתר אבאנני. **ילדיו:** ר' מרדכי, ר' יצחק משה, ר' אהרן שמואל, טשארגא ביישיץ, הינדל ביכלר, שרל ביכלר, פרומט ויינר, מלי מירל מרים וזנר, ביילא שולמן.

רבותיו: רבי מרדכי בן אברהם בנט (מהר"ם בנט), חת"ם סופר.
מספריו: **יחידושי ר' יהודה אסאד - פרקי אבות ידברי מהרי"א -** חידושי אגדה על התורה ודרושים, הספדים ומאמרים.

היה זה לפני כמאה ושבעים שנים. באותה התקופה ניסו המשכילים לשבור את החומה האיתנה של החינוך היהודי הטהור. הם השפיעו על שילטונות אוסטרו-הונגריה לחייב את ראשי הישיבות ללמד את התלמידים גם מקצועות חול. הרבנים, כמובן התנגדו נחרצות לדרישה וניסו בכל כוחם לבטל את הגזרה. כל גדולי הדור ישבו שעות רבות ודנו בעניין. הם ניסו לפנות לכל הנוגעים בדבר - אך מאומה לא עזר. לבסוף הוחלט ששניים מגדולי הדור יגשו לארמונה של מלכת אוסטריה וינסו להתחנן לפניה על ביטול הגזרה. השניים שנבחרו היו רבן של כל בני הגולן מרן החת"ם סופר, ותלמידו הגדול ר' יהודה אסאד.

ואכן, שני הרבנים יצאו לדרך. הם נסעו לעיר הבירה, הלכו לארמונה המפואר של המלכה וביקשו להתקבל לפניה, דבר שהוא בגדר כמעט בלתי אפשרי. כנראה מראם של שני היהודים, בעלי הדרת פנים כה מופלאה, הרשים את השומר העומד בפתח. הרבנים הוכנסו פנימה והובלו לאולם ההמתנה, עד שיוורשו להיכנס לפני המלכה.

האולם היה מפואר ביותר: קירותיו היו מצופים במראה מבריקה, ריצפתו שיש בוהק ורהיטיו המגולפים עשויים מעץ מיוחד במינו. החת"ם סופר ור' יהודה נכנסו לטרקלין ונשארו לעמוד היות ולא ידעו ממה עשוי הריפוד של הספות והאם יש בהם בעיה של שעטנז. מן המראה הבוהקת שמולם השתקפה דמותם של שני הרבנים בצורה ברורה לגמרי. היות וכל רגע פנוי היו מנצלים ללימוד התורה, גם כאן, בעוד הם ממתנים החלו לעסוק בתורה. תוך דקות ספורות היו שני הרבנים שקועים בלימודם. הגאון ר' יהודה הרצה מערכת בלימוד ורבו החת"ם סופר הקשה. ר' יהודה תרץ ורבו האיר נקודה נוספת בסוגיה.

פתאום הרים ר' יהודה את עיניו, הביט לעבר המראה ועיניו נתקלו בדמות העומדת מולו. הוא פנה לחת"ם סופר ואמר בהתרגשות: **"הבה נקבל את פני היהודי הקדוש הזה העומד לפנינו. פניו מאירות והשכינה שורה עליו! הבה וניקח ממנו ברכה לפני כניסתנו למלכה, שיצליח ה' דרכנו וישים בפינו את המילים הנכונות לביטול הגזרה."**

חיוך עלה על פניו הקדושות של החת"ם סופר. **הוא הבין שר' יהודה, ברוב טהורתו, לא הכיר את דמותו הוא המשתקפת במראה (הרב מעולם לא הביט במראה ועל כן לא הכיר את דמותו).** כשראה ר' יהודה את חיוכו של רבו, הבין לפתע כי דמותו שלו היא שנשתקפה לנגד עיניו וניסה לתקן את עצמו: **"את דמותכם ראיתי ואל דמותכם התכוונתי"**.

אך ידע החת"ם סופר שאת קלסתר הרב הכיר תלמידו, אך דמותו שלו היא זו שהייתה לא מוכרת לו. **"רבי יהודה"**, אמר הרב לתלמידו האהוב, **"דבר לא יעזור לכם. אתם בעצמכם הכתרתם את עצמכם בתואר קדוש!"**. ר' יהודה שתק ואז נקראו שני הרבנים להכנס אל טרקלינה של המלכה.

המלכה ישבה בכסאה, מביטה בשני היהודים הנכנסים אל החדר. **המלכה לא הייתה אוהדת יהודים ולא שמחה כלל וכלל לעובדה ששני יהודים מבקשים להיכנס אליה. אך כאשר ראתה את העומדים מולה, מיד התרשמה עמוקות מתואר פניהם ומהקדושה הקורנת ממראם. איש אינו יודע מה בדיוק דובר שם, באותה פגישה, אולם תוצאת שליחותם הוכתרה בהצלחה.**

מסופר על הגאון ר' יהודה אסאד, שמדי לילה בחצות היה עורך "תיקון חצות" ומרבה לשפוך דמעות על החורבן, על מצבו המר של עם ישראל ועל הגאולה שעדיין לא הגיעה שעתה. **נחלי דמעות היו יורדים מעיניו באותן השעות. את הדמעות הרבות נהג לקבץ אל תוך ספל, וכשפנו אליו חולים ודוויים, היה נותן להם את דמעות היגון שלו כתרופה למצוקותיהם.**

באחד הימים אירע דבר פלא נורא. בעיר סרדהלי אשר בה כיהן ר' יהודה כרב. אחד התושבים נפל ארצה מגג גבוה! האיש נותן בחיים, אך מעוצמת המכה שספג נשקפה סכנת עיוורון לשתי עיניו. טובי הרופאים הוזעקו אל הפצוע, אף הובאו רופאי עיניים ממרחקים, אך כולם אמרו **נואש לראייתו**. "עלינו לשאול בעצתו של ר' יהודה", אמרו בני המשפחה. לפיכך הם באו עם הפצוע לביתו של הצדיק. כשנכנסו לחדר וסיפרו לו את צרת לבם, **נטל הרב את ספל הדמעות שלו, נתן לפצוע כמה נטפי דמעות, ומיד נפקחו עיניו.**

מעולם לא נראה תמונת צורתו כי לא הניח לצייר את תמונתו. אומנם הרבה מתלמידיו רצו את תמונתו כדי שישאר להם זכר, **וע"כ גמרו בלבם מספר תלמידיו אחרי פטירת רבם והלבישו אותו בבגדי שבת והושיבוהו על כסא וכך ציירו את צורתו הקדושה. אומנם כל אלו אשר לקחו חבל זה הרע להם במאוד לא הוציאו את שנתם!!!** ונענשו עבור כי הטריחו את גוף קודשו אחרי פטירתו לטלטל אותו על צורך זה.

זְכוּת הַפְּרִשְׁת חֵלָה

להלן סיפור מופלא שנשלח באמצעות אחת מקוראות העלון, ששמעה את הסיפור מבעלת המקרה והוא מובא בשינוי שמות בעלי המקרה ובשינוי מספר פרטים למניעת זיהוי:

היה זה יום שישי עמוס במיוחד, אחותה הצעירה של רחל, יעל, ילדה בן שלישי לפני שבוע ומחר ביום שבת קודש תיערך ברית המילה לתינוק. יעל בקשה את עזרת אחותה הבכורה וזו ברצון נענתה והגיעה לעזור בהכנות לברית ולסעודה, וכמובן בעניינים השוטפים בביתה של יעל לרבות טיפול בילדים והכנת צרכי השבת. לרחל מלאו כבר שלושים והיא אינה נשואה ובכל זאת אין עינה צרה באחותה. בשמחה היא מארגנת ומסדרת, כדרכה, הכל בזריזות וחריצות כדי להיטיב עם אחותה ולהקל עליה לקראת השבת.

והנה השבת עוד מספר שעות בפתח וצריך גם לאפות חלות. רחל החלה להכין את הבצק ובעודה לשה האזינה לקולות הבית: ילדים משחקים, הבעל שב מקניות, תינוק חדש ממלא את הבית בקולות אושר. מבלי משים דמעות החלו זולגות מעיניה ללא מילים... רק הידיים לשות ותפילה חרישית עולה מן הלב: **"אבא רחמן, תן לי זיווגי בהקדם בשמחה תן גם לי את הזכות להיות אמא יהודייה ... נפשי כל כך כמהה לכך!"** ביד רועדת הרימה רחל בצק בידה ואמרה "הרי זו חלה". אחר התפיחה הבצק קלעה חלות והכניסה לתנור.

ההכנות לשבת ולברית עודן בעיצומן ודפיקה נשמעת בדלת ביתה של יעל. רחל ניגשת לפתוח ורואה מולה בחור כבן גילה עם כוס בידו. "שלום ומזל טוב, שמעתי שנולד לכם תינוק" הוא חייך. "תודה", ענתה רחל בעדינות, **"התינוק של אחותי יעל, אני כאן כדי לעזור"** - "איזה מזל" שמח הבחור, "אני צריך עזרה. אני אריה, חבר של השכן החדש ממול, באתי לבקרו ואין לו סוכר כדי להכין כוס תה", ובאומרו זאת הצביע על הכוס הריקה וקרץ. רחל נתנה לאריה סוכר ובין השניים התפתחה שיחה נעימה וארוכה בסופה קבעו להתראות למחרת בברית המילה בבית הכנסת. מעניין לעניין והשניים הנחמדים הללו החלו לצאת לפגישות ולאחר מספר חודשים אף החליטו בשעה טובה להתחתן בארה"ב שם מתגוררים הוריו של אריה.

לפני נישואיהם סיפרה רחל לארוסה על הפרשת החלה והבקשה שביקשה מאת השם בדיוק לפני שנפגשו לראשונה אצל אחותה יעל. אריה נותר המום. לאחר דקה ארוכה החל לספר שכולו נרגש: **"לפני שניגשתי לקחת ממך סוכר באותו יום שישי, אשתו של החבר אותו ביקרתי עשתה גם היא הפרשת חלה וברכה אותי שבזכות הפרשת החלה שלה אמצא בע"ה זיווג מתאים במהרה, והנה כעבור דקות הקב"ה זימן לי למצוא אותך"**.

כמה גדולה היא זכות מצוות הפרשת חלה! כיום רחל ואריה נשואים מספר שנים והיא מקפידה ככול יכולתה בע"ה על מצוות הפרשת חלה ולצידה ברכה חמה לריווקים ולרווקות בעם ישראל, השם יזמן גם להם זיווג הגון ומתוקן במהרה בשמחה. **אמן.**

מַעֲלַת הַפְּרִשְׁת חֵלָה

מעשה באשה שהייתה שומרת מצוות, אך לא נזהרה במצוות הפרשת חלה. לימים הרתה האישה ומועד הלידה התקרב. יום שישי אחד ביקש ממנה בעלה לקיים את מצווה הפרשת חלה. ענתה האישה כי אין לה זמן, אך בעלה עמד על כך והתעקש. כשראתה רעייתו כי בנפשו הוא, מיד לשה בצק וקיימה את מצוות הפרשת חלה. הגיע יום הלידה ובני הזוג הגיעו לבית-חולים. בדקו הרופאים את האישה ואמרו כי עדיין יש זמן עד ללידה. אז החליט הבעל ללכת לבית המדרש, ללמוד ולהתפלל כדי שהלידה תעבור בשלום. תוך כדי לימודו, נרדם הבעל וחלם כי הוא נמצא בשמים והמלאכים מודיעים לו כי אשתו נמצאת בבית החולים ורוצים לדון אותה אם ראויה היא שיצילו אותה.

שאלו אותו: "האם אשתך שומרת שבת?", והוא ענה - "כן! בהידור!" - "האם אשתך שומרת נידה?". והבעל ענה: "בודאי! לפי ההלכה". **"האם אשתך מפרישה חלה?"** נתבלבל, אך מיד נזכר באותו יום שישי שביקש ממנה להפריש חלה ואכן הפרישה, וענה: "כן, בודאי!". מיד לאחר מכן התעורר מתרדמתו ורץ לבית-החולים, ושם בישרו לו כי נולדה לו בת במזל-טוב. כמו כן נאמר לו, שהיה קושי גדול בלידה והאישה הייתה בסכנה גדולה והגיעה עד שערי מוות!, ופתאום ללא כל הסבר ממשי, הכל הסתדר. כששאל מתי ילדה, התברר לו כי החלום היה ממש באותם רגעים של הקושי והסכנה בו דנו את רעייתו אם לשבט או לחסד. מצוות הפרשת החלה היא שהכריעה את הכף והצילה את חיי האישה ואת בתה שנולדה לה במזל-טוב.

הרב שמואל דרזי. בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מירלי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל	לע"נ תנצב"ה	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל	יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה מצליח בן נח ז"ל כל נשמות עם ישראל
--	--	---	--	--

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת קֶרַח - קוֹאֲלִיצִית הַמִּמְרָמִים

"ומדוע תתנשאו על-קהל ה' "

האופוזיציה ממשיכה גם בפרשה זו להסתער על משה. לאחר "הקרב על הבשר" בפרשה שעברה, טרפוד תכניות העלייה לארץ ישראל בפרשת המרגלים, כעת הוגשה עוד הצעת אימוץ בהנהגת משה ואהרן. הפעם עמד בראש המתקפה קרוב משפחתו של המנהיג. הלא הוא "ק' רח בן יצחק בן קהת בן לוי".

קרח לא היה בודד. הוא עמד בראש קואליציה של ממורמרים. כאן בנקודה זו טמון שורש הבעיה. מי היו שותפיו למאבק? זהותם נחשפה בפסוק: "וַדָּתוּ וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיָּאב וְאוֹן בֶּן פִּלֹת בְּנֵי רְאוּבֵן וְכו' וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִים נְשִׂאֵי יַעֲדָה, קֶרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שֵׁם". דתן אבירם ואון בן פלתי היו בני שבט ראובן. אף כי הדבר לא הורגש על פני השטח, בני שבט זה חשו חוסר נחת, על כי נלקחה ההנהגה משבטם בכורו של יעקב, והתחלקה בין שבט לוי (כהונה) ושבט יהודה (מלכות). בהצטרפם עתה למרד קרח, נתנו ביטוי לתסכולם העמוק.

מאתיים וחמישים נשיאי העדה שחברו אף הם למרד היו, לדעת פרשנים, בכורים. הם שעד לחטא העגל נשאו בנטל ההנהגה והכהונה, נדחו לפתע בעטיו של החטא, אל שולי התפקידים הבכירים, הרחק מן הזרקורים. עתה מצאו את ההזדמנות להיפרע ממה שהיה ואהרון "שפגעו בהם".

אולם שימו לב למרכיבי קואליציה זו. **בפיהם** חזון אחד: החלפת ההנהגה הקיימת והקמת שלטון העם, אך **בלב** כל אחד משותפי המאבק קיננו שאיפות מנוגדות בתכלית. קרח הלוי ביקש את כתר המנהיגות לעצמו. דתן ואבירם בני ראובן חפצו להשיב את השלטון לשבטם ולדחוק את הנהגת הלויים. ואילו מאתיים וחמישים נשיאי העדה, חלמו על ימי מלוך כתר הבכורים, בתקווה לשלח לבתיהם את שבט לוי ושבט ראובן גם יחד.

ועל כן היה איחודם איחוד שווא, נעדר האמת. "איחוד" שבטעות יסודו. שכן אם יצליחו במשימתם וימגרו את השלטון, או אז תרוץ ביניהם המחלוקת הגדולה. אז יחשפו רצונותיהם האישיים של כל קבוצה. לא לחינם אמרו חז"ל: "איזו היא מחלוקת שאינה לשם שמים זו מחלוקת ק' רח וכל עדתו".

סממן נוסף של ויכוח שאינו חותר לאמת, הוא אטימות מוחטת לטענות הצד שכנגד. פשוט לא שומעים מה בפיו. מתעלמים מטענת הזולת מנימוקיו והסבריו: "אני צודק, וזהו!". כאשר משה ניסה לפייסם: "המעט מכם כי הבדיל אל קי ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם, אליו?" ולא מצאנו בפסוקי התורה שקורח עונה לפניית משה. זהו הפרינציפ המבטיח "הצלחה" לכל כסוסך. פיקח היה קרח, ברשעו ובשטותו. וממנו למדו "פיקחים" רבים מאז. ה' יושיענו מהם.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

הצללון מוקדש לצילוי נשמת

אברהם ציון בן נחמה ז"ל
מליח בן נחמה ז"ל

עלמה מת-חפזת ז"ל
סלים בן ורדה שמו ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צלחלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

20/06/2009

כח' סיון תשס"ט

פרשת קרח

הפטרה: "ויאמר שמואל" - שמואל א' פר' יא'

ש. קרי	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:12	20:24	21:20
ת. אביב	19:30	20:22	21:17
חיפה	19:34	20:25	21:21
ב. שבע	19:31	20:21	21:17

שואל ומשיב בהלכה – פת עכ"ם

האם מותר ליהודי לקנות לחם ממאפיה הנמצאת בבעלות גויים ישמעאליים, שאין משגיח יהודי מפקח על האפייה?

Office

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה

פת ממאפיית גויים מותר לישראל כל עוד הוא מוכר מן המאפים לכל מאן דבעי. ואינם לחמים שהוא אפה מיוחד לבני ביתו שלו שבזה אסור ליהודי לאכול ממנו. ואף שהמדליק את התנור במאפייה הוא גוי ואין כאן הדלקה של יהודי- מותר. ואף מן הפרשת חלה פטור הגוי. ובתנאי שידוע שאכן הגוי ניפה את הקמח מן התולעים ולא הכניס לקמח או בלישת הבצק שום תבלין או חומר מלבד מים וקמח. ואין לסמוך על אמירתו כאשר הוא נשאל אם ניפה את הקמח. אך כל זה בזמן שהיו יהודים גרים בין הנוכרים וכמעט ולא היה מצוי מאפיות של ישראל. אך היום שיש מאפיות לרוב בבעלות יהודית עם הכשר מהודר, ראוי לקנות דווקא מיהודי מיני מאפה.

שכרה של הארת פנים

בספר "טובך יביעו" של ר' מיכאל צורן הי"ו, דברים הנאמרים בשם הרה"ג יצחק זילברשטיין שליט"א, הובא הסיפור המופלא הבא: אחד מגבאי הצדקה בעיר מסוימת סיפר לנו על מקרה שאירע לו, ומעשה שהיה כך היה: יום אחד, לאחר תפילת שחרית, ניגש אליי אדם ממתפללי בית-הכנסת, עם פתק בידו, ובו כתוב לאמר: "פיטרו את אשתי מעבודתה, ואני אברך כולל. אין למשפחתי במה להתפרנס. אנא, עזור לי!". הבושה שתקפה את הנצרך ההוא, הייתה כה גדולה, עד שלא היה באפשרותו לדבר איתי פנים אל פנים, ואת מה שרצה לומר כתב על גבי הפתק.

גבאי זה, שאליו ניגש האברך, אינו נמנה על האנשים הממונים על קופת הצדקה המרכזית בעירו, ועיסוקו בענייני הצדקה אינו מפורסם דיו, "ולכן התפלאתי שהאברך ניגש אליי, ולא אל הגבאים המרכזיים. למרות שלא ידעתי בדיוק כיצד ניתן לסייע בידו, החלטתי לעשות השתדלות בעניינו. והנה, ממש באותו רגע עבר לידי תושב אחת השכונות בעירו, שעלה לא מזמן מאמריקה, והראיתי לו את הפתק שקיבלי, ושאלתיו האם נראה לו שיוכל לעשות דבר-מה בנידון".

האיש הביט בפתק, בו היה מצוין שמו של האברך הנצרך, ונראה היה שהדבר גרם לו לעזוזה. הוא עמד וחשב זמן-מה, ולאחר מכן ביקש שאתן לו כמה ימים, כדי שיוכל להתבונן בדבר. כעבור מספר ימים, חוזר אליי העולה החדש, ונותן לי מעטפה ובה סכום כסף גדול מאוד עבור האברך הנצרך. משראה הנדיב שאני מתפלא על נדיבות-ליבו המיוחדת, סיפר לי על הסיבה שהביאה אותו לכך.

"אני הגעתי מאמריקה לעיר זו לפני מספר חודשים", סיפר, "וכדרכו של עולה לא ידעתי כיצד להסתדר במקום מגורי החדש, והייתי נתון במבוכה. האדם הראשון שהאיר לי פנים, וסייע לי בצורה ממשית- היה האברך ששמו היה מצוין בפתק שהראיתי לי. הוא ניגש אליי מיוזמתו, ושאל במה יוכל לעזור. הוא עדכן אותי בכל זמני התפילות, ולמחרת אף הגיש לי דף מודפס ובו רשימה מפורטת של המניינים באיזור, יחד עם הכתובות של החנויות הנצרכות, כמו: מכולת וירקות, ועמד לימיני בכל מה שהייתי זקוק".

"גם בשבועות שלאחר מכן, התקשר האברך לביתי, והמשיך להתעניין במה אפשר עוד לעזור, ואכן הסתייעתי בו רבות, ולא רק אני, אלא גם ילדי נהנו ממנו עצה ותושיה. הוא הדריך אותם, למשל, בעניין 'שיבות המתמידים', לקח אותם לגני המשחקים באזור, ועוד ועוד".

"הייתי חייב לאברך זה הכרת-טובה עצומה, ומשראיתי את שמו בפתק, הבנתי שמן השמים כיוונו אותך דווקא אליי, ולא אל אף אחד אחר, כדי שאוכל להשיב לו כגמולו הטוב".

גבאי הצדקה הוסיף ואמר שמסיפור זה הוא לומד שני דברים חשובים: **הראשון:** שכרה של הארת-פנים, עד היכן הוא מגיע. **והשני:** שכאשר ניגשים אליך ומבקשים עזרה- לעולם אל תימנע, ולעולם אל תאמר שאין הדבר באפשרותך. גם אני, אומר הגבאי, "לא ידעתי מתחילה מה אוכל לעשות בנידון, וכיצד אוכל לסייע לאברך, אבל אזרתי עוז והחלטת לעשות משהו, והנה הקרה השם יתברך בדרכי את העולה החדש שהיה חייב הכרת הטוב לאברך, וראו מה קרה לבסוף".

לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	מנויים: לקבלת העלון חינם ב-email מדי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com
--	---	--

הרב מנחם מנדל שניאורסון זצ"ל הידוע בכינויו הרבי מליובאוויטש: נולד ב-י"א ניסן 1902 בעיר מיקולאייב, אוקראינה, נפטר ב-ג' בתמוז 1994, למעלה משנתיים לאחר שלקה באירוע מוחי (כ"ז באדר א' 1992), ולאחר שהיה שרוי בתרדמת במשך שלושה חודשים. חי כ-92 שנים. נטמן ליד חמיו בניו יורק, בבית הקברות היהודי "מונטיפיורי" בקווינס.

השביעי בשושלת אדמו"רי חב"ד, עמד בראש חסידות חב"ד משנת 1951 ועד לפטירתו בשנת 1994. הוכתר רק לאחר שנה מפטירת חמיו שעמד בראש חסידות חב"ד. למד תלמוד וספרות הלכתית, ועסק גם בקבלה מנקודת המבט החסידית. בגיל 16 החל בלימודי מתמטיקה באוניברסיטת יקטרינוסלב. למד פילוסופיה, הנדסת חשמל ומתמטיקה. הרב שניאורסון, בנוסף להיותו חתנו של האדמו"ר השישי של חב"ד, הוא גם דור חמישי, בן אחרי בן, לרבי מנחם מנדל שניאורסון ("הצמח צדק"), שהוא השלישי בשושלת רבני חב"ד, והוא הרבי השביעי בשושלת הרבנים שבראש חסידות חב"ד. השאיר אחריו מורשת של אהבת ישראל והפצת יהדות מתוך מסירות נפש, שממשיכה לתת פירות גם

היום. אחת מגולות הכותרת הוא **מפעל השליחות של תנועת חב"ד**, שמונה למעלה מ-3,000 שליחים בכל רחבי העולם.

אביו: רבי לוי יצחק שניאורסון, היה הרב הראשי של העיר יקטרינוסלב בשנים 1907 - 1939. **אמו:** חנה, בתו של רבה של מיקולאייב, מאיר שלמה ינובסקי. **אשתו:** חיה מושקא שניאורסון, בתו של האדמו"ר יוסף יצחק שניאורסון.

מספריו: יאוצר הרבי יועד הנחות בלשון הקודש • שיחות קודש • תשובות וביאורים - תשובות בהלכה ובהגדה שפרסם הרבי בבטאון החב"די ירשימת המנורה • "שניים אוחזים בטלית" • הגדה של פסח עם לקוטי טעמים ומנהגים • ליקוטי שיחות • עניינה של תורת החסידות • תורת מנחם - התוועדויות. ועוד רבים.

בימי ראשון הרב נהג לקבל אליו המוני מאמינים ושאינים מאמינים מכל קצוות העולם. הרב עמד על רגליו כל היום. לכולם הקשיב בסבלנות וקבל את בקשותיהם ולסיום אף העניק שטר אחד או יותר של דולר הצדקה המפורסם שלו. הוא כאילו הרגיש את האנשים, ידע בדיוק. לפעמים, כשעמדו מולו נרגשים בלי יכולת לדבר, קיבלו ממנו תשובות לפי סדר השאלות שעמדו להציג לו. הוא ידע מה נפשם מבקשת, והכל בענווה, באהבה גדולה לכלל ישראל ומתוך אמון באדם. ההנחיות שנתן תמיד הסתברו כנכונות, העידוד שנסך היה הבטחה לטוב שקוימה. הוא אהב כל אחד, ופעם, כשנשאל כיצד הוא לא מתעייף, בגילו המבוגר, לעמוד על הרגליים במשך שעות ולפגוש את כל אלה שעברו לפניו, השיב: **"כשסופרים יהלומים לא מתעייפים, וכל יהודי הוא יהלום"**. הערצת חסידי חב"ד אליו הלכה וגברה במשך השנים, ובאחרית ימיו החלו חסידים רבים להתייחס אליו כאל **"מלך המשיח"**.

באחד מרחובותיה האפופים בערפל התמידי של לונדון התגורר יהודי גרמני, 'עקה', שהציק לכל יהודי באשר הוא. שנה של ממש ניכרה בהתנהגותו כלפי יהודים. הדבר החריף שבעתיים כאשר היה בא במגע עם יהודי חסידי. כאן הייתה התפרצותו לזעם של ממש. ואולם שונה הייתה התנהגותו כשנפגש עם חסיד חב"ד. כאן היה יוצא מגדרו ומחייך לאותו חסיד ואף דורש בשלום (דבר נדיר לגבי אותו יהודי). שמעו של יהודי משונה זה הגיע לשליחו של הרבי בלונדון - הרב נחמן סודק - והוא החליט לתהות על קנקנו של הנ"ל. כאשר הגיע הרב סודק לביתו של ה'עקה' הייתה זו שעת-התה המסורתית, והשניים התיישבו על מרפסת הבית. והמארח החל לספר:

"אחיני, שאני אוהבו עד למאוד ומקום מגוריו בניו-יורק, נכנס לבית-רפואה לניתוח קל; הניתוח אכן עבר בשלום ובהצלחה. הרופאים קבעו לו מועד לשחרורו מבית הרפואה, ונראה היה כי הניתוח הטיב עימו. לפתע - ללא כל סיבה הניכרת לעין - חלה אחיני ומצבו הידרדר והלך. גופו, שהבריא כמעט מן הניתוח, החל מגלה סימני חולשה רציניים. הרופאים ערכו מיד סדרת בדיקות מקיפה, אך לא העלו מאומה. מסירות מסתוריות נחלש אחיני מיום ליום. הרופאים עמדו אובדי-עצות ליד מיטתו וניסו לחזקו, אך לשווא. אחד מקרובי משפחתנו שמע על הרבי מליובאוויטש וגדולתו ועל כך שכל הפונה אליו בבקשה נושע, אם בעניינים רוחניים ואם בבעיות רפואיות. לאחר שהתייעץ עם כמה קרובים, החליט לפנות לרבי ולבקש את ברכתו.

כשנכנס ליחידות אצל הרבי סיפר האיש על מצב קרובו: הרגשתו הייתה מצוינת לאחר הניתוח; לפתע חלה ירידה תלולה במצבו, והוא נחלש עד כדי כך שאין בכוחו לעמוד על רגליו. גם הרופאים אינם יודעים מה לעשות ואין בידם אפילו קצה חוט שיובילם לפתרון - סיפור קרובי לרבי ככאב את השתלשלות הדברים, וביקש עצה וברכה.

"הוראתו של הרבי הייתה פשוטה ובלתי-מובנת: **'להחליף את האחות שמטפלת בו, ואי"ה בקרוב יעזוב קרובכם את בית-הרפואה'**. אף שלא הבינו את הסיבה לדברים, ציינו בני המשפחה לדברי הרבי והחליפו את האחות, שטיפלה במסירות יוצאת-דופן וללא ליאות בקרובי. והנה, כעבור שעות אחדות חזר הצבע ללחייו של החולה ושנתו הייתה טובה ושקטה. כעבור יומיים התהלך על משענתו ולא היה כל צורך להחזיקו בבית-הרפואה. הרופאים, שנדהמו למראה השיפור הפתאומי, חקרו את האחות, וגילו להפתעתם שהיא זו שגרמה להתדרדרות במצבו.

"אחות 'מסורה' זו הייתה גרמנייה, ששנאה יהודים שנאת-מוות. מאחר שהייתה האחראית הבלעדית לשלומם של קרובי, הכניסה מדי יום כמות קטנה של רעל לגופו - כמות שהרופאים לא יכלו לגלותה בבדיקותיהם. כך קיוותה להמשיך, עד שאחיני לא יהיה עוד בין החיים ר"ל". באנחת רווחה סיים האיש את סיפורו. "בוודאי כבודו מבין עתה, מדוע מיועד הנני עם חסידי חב"ד. אם זהו כוחו של רבם, אני מסיר את כובעי גם לפני חסידיו". ובאומרו כך, הסיר האיש את כובעו לפני הרב סודק, שישב עדיין פעור-פה.

שנת תשכ"ח (1968), הימים שאחרי מלחמת ששת-הימים. בעולם עוד הדהד הניצחון הניסי האדיר של ישראל על מדינות ערב. גרשון יעקובסון היה עיתונאי יהודי מפורסם בארצות-הברית. הוא ערך את העיתון היידי 'אלגמיינער זשורנאל', וגם שימש כתב של העיתון 'ידיעות אחרונות'. במוחו הקודם הבשיל רעיון נועז. הוא החליט לבקר במצרים ולהביא כתבה על האווירה בה לאחר תבוסתה. בהיותו אזרח אמריקני הניח שלא יתקשה לקבל אשרת כניסה למצרים. אומר ועושה, את הבקשה הגיש לשגרירות מצרים בארצות-הברית. לא עבר זמן רב והאשרה נתקבלה. יעקובסון החל להתארגן לקראת הנסיעה.

בוקר אחד הטלפון מצלצל בביתו. על הקו היה איש בכיר במוסד הישראלי. "אני מבקש להזהיר אותך מפני הרעיון לנסוע למצרים. זו תכנית מטורפת בזמנים כאלה. **המצרים לא יהססו להיטפל לכל יהודי נתין זר הדורך בארצם. אנא הימנע מהנסיעה**", הפציר בו הבכיר. יעקובסון הקשיב לדברים בכובד-ראש אך לא מיהר לוותר. הוא השיב: "אינני מחליט בעצמי. אתייעץ עם הרבי מליובאוויטש ואעשה כפי שיוורה לי".

עברו עוד כמה שעות ושוב צלצל הטלפון. הפעם זה היה עורך 'ידיעות אחרונות'. בפיו דברים דומים. גם הוא ניסה להפציר ביעקובסון ולהניא אותו מלנסוע. גם הוא שמע מפיו אותה תשובה. בהזדמנות קרובה נכנס יעקובסון אל הרבי, שטח לפניו את תכניתו וסיפר על אזהרותיו של איש המוסד. תשובת הרבי הייתה מפתיעה. "יכול אתה לנסוע", אמר הרבי, "אולם עליך לעשות שם שלושה דברים: **האחד**, בהגיעך למצרים עליך להתאכסן במלון היוקרתי ביותר. **השני**, צור קשר מייד עם השגרירים הזרים במצרים ותאם איתם ראיונות. **השלישי**, קנה במצרים גלויות רבות ושלח אותן למכרים ולידידים, במדינות רבות ככל האפשר". הרבי הוסיף וביקש, כי בבוא מועד הנסיעה ייכנס אליו שוב, כדי להעביר חבילה למצרים.

מצוייד בעצותיו של הרבי התכונן יעקובסון לנסיעה בשלוות-נפש ובלי כל חשש. יום לפני הנסיעה נכנס שוב אל הרבי, וקיבל כמה זוגות תפילין וסכין שחיטה. את הסכין נתבקש למסור לשוחט המקומי. מיד עם הגיעו לבית-המלון היוקרתי במצרים ניגש יעקובסון לדלפק הקבלה, ולעיני הפקידה הנדהמת התקשר זה אחר זה לכמה וכמה שגרירים זרים במצרים. בימים הבאים היה עסוק בפגישות ובראיונות על הנעשה במצרים ועל יחסיה עם מדינות העולם. הגדיל לעשות שגריר קנדה, שהעיתונאי האמריקני שבה את ליבו, ובמשך שבועיים ליווה אותו לכל מקום שהלך ונסע עמו לאתרי מצרים.

בכל מקום שבו ביקר קנה יעקובסון גלויות ושלח אותן למדינות רבות בעולם – אוסטרליה, דרום-אמריקה, ארצות-הברית, ברית-המועצות ועוד. הנמענים היו חסידי חב"ד ממכריו, המתגוררים שם. גדולה הייתה התרגשותו בפגשו את הקהילה היהודית במצרים. הוא זכר לשאול בראש ובראשונה על השוחט המקומי, וכאשר מסר לו את סכין השחיטה ששלח לו הרבי מליובאוויטש, **פרץ האיש בבכי נרגש. התברר כי לא-מכבר נפגם סכין השחיטה שלו, ובגלל ההגבלות שהטילו המצרים על היהודים, לא היה יכול להשיג סכין חדש. סיפורו של השוחט ריגש את יעקובסון, שנכח שוב בעיני הרבי הצופות למרחוק.**

כשניגש העיתונאי אל רב הקהילה ובידו זוגות התפילין, היה תורו של הרב להתרגש וגם הוא לא פסק מלהודות לרבי. גם לו סיפור דומה: **בבדיקה שעשה בזמן האחרון התברר כי תפיליו נפסלו, אולם הסופר המקומי כלוא בכלא עם כמה מחבריו בחשד שווא שסייעו לישראל.**

הביקור הסתיים, ורצון עז מילא את ליבו של העיתונאי לבקר עתה בארץ. הוא יצא למדינה שלישית ומשם טס לישראל. בבוקר המחרת כבר זעקה הכותרת בעיתון 'ידיעות אחרונות': "יעקובסון חזר מביקור במצרים", ולצידה תצלומו של יעקובסון רוכב על גמל על רקע הפירמידות. למחרת פרסום הכתבות, צלצל הטלפון במשכנו של יעקובסון. זה היה אחד מבכירי המוסד, ובהתפעלות לא-מוסותרת קרא: "גרשון, אתה גאון, פשוט גאון!!!".

גרשון יעקובסון לא הבין לאיזו גאונות מתכוון איש-שיחו, מלבד עצם העובדה שהביקור עבר עליו בהצלחה. הבכיר מיהר להבהיר: "כדאי שתדע כי למצרים היו תכניות מוכנות מראש לגביך. הם התכוונו לטפול עליך אשמה כלשהי, ולאסור אותך בתוך יממה. מרגע שנכנסת למצרים הם עקבו אחריך בשבע עיניים, ורק הרעיון הגאוני שלך הציל אותך".

"איזה רעיון גאוני?", דחק בו שוב יעקובסון. "הרעיון הגאוני ליצור לעצמך תדמית של אישיות בין-לאומית, כאשר נפגשת עם כל השגרירים הזרים ושלחת גלויות למקומות רבים בעולם. רק בשל כך נמנעו המצרים מלהרע לך, מחשש שתדמיתם תיפגע קשה בעולם. אולם אמור לי, גרשון, כיצד עלה במוחך הרעיון הזה?". "אין זו הברקה שלי", השיב לו יעקובסון, "זוהי עצתו של הרבי מליובאוויטש".

**אי שיש לו אהבה נאמן – אינו פוחד לצולל, גם כאשר מרחק על אפיו פקסאות
מפסיק פני'קט. מפני' אהבה אין מחצות, ואהבה אין רחוק מקום – הרבי מליובאוויטש**

<p>הרב שמואל דרזי. בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איזה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן רדה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר יא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתאי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חוה בת אילנה ע"ה מצליח בן דנה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>
---	--	--	--	--

פני עין חמד

יזא לאר ע" בית הכנסת שכולת עין חמד - אגשרת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת חֻקֹּת- אומנות הויתור והשלום

"וַיֵּרְאוּ כָל-הָעֵדָה כִּי גֹעַ אָהֳרֹן"

בפרשה זו אהרן הכהן הגדול, השיב את נשמתו לבוראו. מן הראוי לשרטט מעט את דיוקנו.

"וַיָּמָת אָהֳרֹן שֵׁם בְּרֹאשׁ הָהָר וַיֵּרֶד מִשָּׁה וְאַלְעָזָר מִן-הָהָר"

מותו התקבל בחרדה גלויה בקרב המחנה, והעם סירב להאמין בבשורה הקשה. כמבאר בילקוט שמעוני: "וכל ישראל מביטין בהן שעלו שלשה ולא ירדו, כי אם שניים וכו' נחלקו לשלש כתות. אחת אומרת: 'הרגו משה שהיה מתקנא בו'. ואחת אומרת: 'אלעזר (בנו) הרגו שהיה מבקש לירש את הכהונה הגדולה'. ואחת אומרת: 'דרך שמים (מיתה טבעית) מת'. תפשו כל ישראל (למשה ואלעזר) ואמרו: 'אהרן היכן הוא?', אמר להם משה: 'גנזו הקב"ה לחיי העולם הבא'. אמרו לו: 'אין אנו מאמינים לך, שמא דבר שלא כהוגן אמר לך וקנסת עליו מיתה?' ביקשו ישראל לסקול (באבנים) את משה ואת אלעזר.

מדרש זה מביע היטב את הזעזוע שפקד את עם ישראל לנוכח מותו של אהרן. האיש, שעליו התלוננו רבות בעבר, יצא עם מותו חלל ריק בלבם. מה המקום שתפס איש זה בחייהם? אומנות הויתור והשלום. האיש היה אהוד על ההמונים. למרות רום מעלתו- שני להנהגה- מעורב היה עם הבריות, יורד אל אוהליהם חי את חייהם ומלמדם את האומנות החשובה ביותר לחיים מתוקנים: את אומנות הויתור.

"שני בני אדם שעשו מריבה זה עם זה. הלך אהרן וישב לו אצל אחד מהם אמר לו: בני ראה! חברך מהו עושה מטרף את לבו (אכול צער) וקורע את בגדיו ואומר: 'אוי לי! האיך אשא את עיני ואראה את חברי? בושתי הימנו, שאני הוא שסרחתי עליו (שהרגזתי אותו חנים)'. הוא יושב אצלו עד שמסיר קנאה (כעס) מלבו. והלך אהרן ויושב אצל האחר ואומר לו כעניין הזה וכו' כשפגשו זה בזה גפפו ונשקו זה לזה".

בדרכו זו הפך אהרן לסמל השלום והאהבה בעם. הוא ראה במעשיו אלו את ייעודו. מה פלא כי זכה לכהונה, שמטרתה לכפר על עוונות בית ישראל ולשים שלום בינם לבין האלוקים? אהבתו את העם הייתה אהבת אמת, מה פלא כי העם השיב לו אהבה? ומותו גרר אבל כבד, כבד אף מן האבל על משה.

במות משה נאמר: "וַיֵּבְכוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מֹשֶׁה לֹא כֹלָם. וַאִילוּ אצל אהרן נאמר: "וַיֵּבְכוּ אֶת אָהֳרֹן וכו' כֹּל בֵּית יִשְׂרָאֵל". פעולתו של אהרן הייתה ניכרת בתוך המחנה במשך כל שנות המדבר. על כן חש העם בחלל שנצטר עם מותו. יהי רצון שזכותו של אהרן הכהן תעמוד לנו ולכל עמו ישראל אמן.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצללון מוקדש לצילוי נשמת

אלפרט ציון בן נחמה ז"ל
מלחית בן נחמה ז"ל

עלמה מת-חפזת צ"ה
סלים בן ורדה שמו ז"ל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקות אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה שמעון בן זלפה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקות מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת מאיר ישראל בן רחל ברכה דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר כל עם ישראל

ה' תמוז תשס"ט 27/06/2009

פרשת חקת

הפטרה: "ויפתח הגלעדי"-שופטים פר' יא'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:14	20:25	21:21
ת. אביב	19:32	20:23	21:18
חיפה	19:35	20:26	21:22
ב. שבע	19:31	20:22	21:18

שואל ומשיב בהלכה – בין המצרים

האם מותר לערוך נישואין החל מתאריך י"ז בתמוז (9/7)? ומה הדין לעניין שמיעת שירים החל מתאריך זה?

?! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

! תשובה:

לבני ספרד מותר לערוך נישואין עד ראש חודש אב הגם שהימים נקראים ימי "בין המצרים" ואלו ימים קשים לעם היהודי. ומותר אף לחתן לברך תחת החופה ברכת שהחיינו על הטלית. ואף שמנהג בית ישראל שלא לשמוע שירים בימים אלה מפני הצער על חורבן בית המקדש, מכל מקום אדם שהוזמן לחתונה בימים אלו מותר לו ללכת אף שיש שם מוזיקה ואף יש מצווה בדבר לשמח חתן וכלה. אולם בני אשכנז מחמירין בזה ואינם נושאים נשים החל מתאריך הנ"ל עד לאחר תשעה באב. וראוי לכל אדם להשתתף באבל לאומי של עם ישראל ולהימנע משמיעת נגינות בימים אלה. אלא אם כן חלילה הוא סובל מדיכאון וכדומה שיש להתיר.

נשמה גלמודה

סיפר לי רבי ומורי, ראש הכולל, הרה"ג חיים בן חיים שליט"א סיפור שהוא אישית שמע זאת מהרשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א ומעשה שהיה כך היה: רב הכולל, עולה בכל שנה לציון של אמו המנוחה. והנה, פעם אחת כשעלה לשם, ראה את הרה"ג מרדכי אליהו שעלה גם כן לציון אמו המנוחה. והסתבר כי ציון אמו של הרב נמצא במרחק מטרים ספורים מציונה של אמו של הרה"ג מרדכי אליהו.

והנה, לאחר דקות מספר, שומע הוא את אחד מהמלווים של הרב אומר לו: "תתפלל על זו, שלא תבוא אליך!" כאשר הוא מצביע באצבעו לעבר ציון הנמצא צמוד לציון אמו. הרב התבונן ולא הבין על מה התכוונו דבריו של זה, והביט בפליאה גדולה.

למראה פניו המשתוממים של הרב, סיפר הרה"ג מרדכי אליהו שליט"א את הסיפור המופלא הבא: "אשה אחת הייתה באה אליי. בכל פעם הייתה בוכה ומצטערת. כששאלתי אותה: 'מה הבעיה?', השיבה כי לא עלינו היא ערירית, ואין לה בעל ואין לה ילדים, והיא איננה יודעת מה יהיה אחרי פטירתה. מי יאמר עליה קדיש? מי ילמד לעילוי נשמתה? נחמתי אותה אבל היא בשלה".

"פעם אחת, נכנסה אליי ופניה צהבו, השיבה לי כי מצאה פיתרון. שאלתי אותה 'מה?', והיא השיבה: 'כבוד הרב, אני ארכוש קבר הצמוד לציונה של אימך. ולאחר אריכות ימים ושנים כשאגיע אל מקומי, אבקשך את הדבר הבא: בכל פעם כשתעלה לציון אימך, תתפלל גם עבורי'. למשמע דברים אלו הסכמתי מיד. ובאמת לאחר שנפטרה זו, בכל פעם כשעליתי לציון של אימי, הייתי מתפלל גם עבור נשמה זו".

"שנה אחת, עליתי לציון אימי המנוחה, אולם לצערי הרב שכחתי להתפלל גם לעילוי נשמתה. כשבאתי לביתי, רעייתי אמרה לי כי בזמן שלא הייתי בבית, נקשה על הדלת אישה אחת וחיפשה אותי. רעייתי השיבה כי אינני נמצא כעת בביתי, והיא ביקשה שאמסור כי פלונית חיפשה אותך".

"למשמע דברים אלו נחרדתי, מדובר בנפטרת זו. היות ושכחתי להתפלל עבורה, מצאה היא לנכון לפנות לביתי ולהזכירני בדברים אלו. על אתר לקחתי את אחד הרבנים ונסענו במיידית להתפלל על ציונה. עתה מזכיר לי זאת הרב, שלא אשכח להתפלל על ציונה, כדי שלא תאלץ נשמה גלמודה זו לבוא בשנית אליי לביתי ולהזכירני כי עליי להתפלל עבורה".

עד כמה עלינו לראות, להבין, ולהשכיל כי אלו שנפטרו מן העולם מתאווים הם לתפילותינו כאן בעולם השפל, ועד כמה הם זקוקים לנו, וכיצד יתכן שנשמה זו חזרה וביקשה מכבוד הרב שיתפלל עבור נשמתה. ביהדות אין מתים, ישנם נפטרים. כשם שאדם המתפטר מעבודה אחת והולך לעבוד בעבודה אחרת אין אנו מצטערים עליו כלל ועיקר, שהרי סה"כ עבר ממקום אחד למקום אחר, כך נשמתו של הנפטר, עוברת מהעולם שלנו ולמעשה נמצאת במקום אחר, ואינה נאבדת כלל.

אָדָם פֿאַקאָלעפֿט, יִדְיוֹ הֵן קְפוּצוֹת (אומר פֿאַרצאָן אָני אַנפֿאָ אַת פֿאָ
הַעוֹפֿט) וּכְפֿהוּא נִפְטֵר מֵאֵן הַעוֹפֿט יִדְיוֹ פֿאַוּטוֹת (פֿאָ נִפְטֵר מֵאֵן הַעוֹפֿט הֵנָּה
פֿאַר) - קִפְּתָה זָרָה פֿה

מנויים:

לקבלת העלון חנים
ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

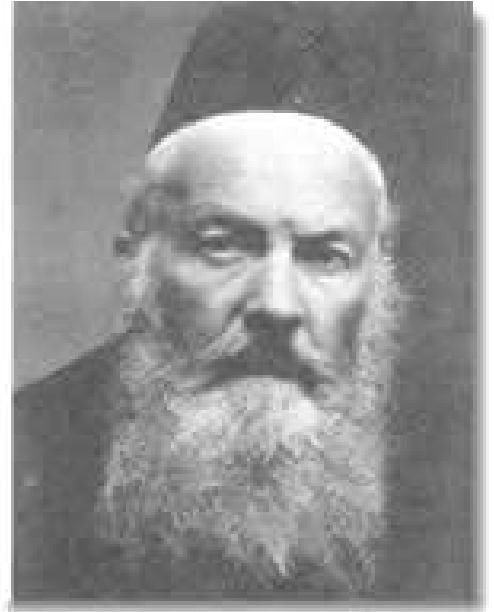
ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו'. נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב אלחנן בונם וסרמן זצ"ל הי"ד: נולד בשנת ה'תר"ן לערך (1890) בעיר בירז בליטא. גאון. צדיק. ראש ישיבה. בצעירותו למד בישיבת טלז, שם התגלה כעילוי. ב-1903 ייסד את ישיבת אמיצ'סלב ברוסיה. ב-1907 הגיע לראדין, למד ב"כולל קדשים" אצל החפץ חיים והפך להיות תלמידו המובהק. ב-1910 קיבל את הרבנות בבריסק. ב-1921 מונה כראש ישיבת "אוהל תורה" בברנוביץ. ישיבתו הייתה ישיבה לבחורים צעירים, ובתקופת עמידתו בראשה עשתה לה הישיבה שם כאחת הגדולות והזהורות בתורה והשפעתה היתה על כל מדינות אירופה. היה מקורב לר' יוסף רוזין ולר' חיים עוזר גרודזנסקי שהיה גיסו. הרב היה מתנגד חריף לציונות, וראה בה סטייה חמורה מדרך היהדות. מרבני "אגודת ישראל".

בפרוץ המלחמה השניה היו בישיבת ברנוביץ למעלה מארבע מאות תלמידים. כבר בתחילת המלחמה נפגעה העיר ברנוביץ קשות, כאשר הגרמנים הפציצו אותה מן האוויר. ר' אלחנן ור' ישראל יעקב יחד עם קבוצת בחורים שהגיעו אחרי תלאות רבות לקובנה שבליטא, בתקווה למצוא משם דרך להגר לארץ חופשית, אבל אחרו המועד. עם הכיבוש הגרמני של קובנה ב-1941, כאשר החלו השילוחים ההמוניים למקומות ההריגה, מסר הרב שיעורים על קידוש השם. הוא אף הורה לבנו ולתלמידיו את נוסח הברכה שיש לומר בעת שמוסרים את הנפש

על קידוש השם. כאשר נלקח עם רבנים ותלמידים מגטו קובנה נשא דברים על כווד משקלה של ההתכוונות באותם רגעים, **עדי כך שמחשבה בלתי ראויה עלולה לפסול את גודל המעשה.** נרצח ע"י הנצים ימ"ש ב-י"א תמוז ה'תש"ה (1941) בסלובודקה. חי כ-51 שנים בלבד. על שמו הוקמה ישיבת אור אלחנן על ידי בנו הרב שמחה וסרמן והרב משה חדש. נכתב על הרב הספר "אור אלחנן" המתאר את תולדות חייו ופועלו של הרב.

רבנותו: ר' אליעזר גורדון, ר' שמעון שקופ, ר' מאיר ישראל הכהן ("חפץ-חיים"). ר' חיים מבריסק.

בנו: ר' אליעזר שמחה וסרמן.

מספריו: יקובץ שיעורים- פירוש על הש"ס יקובץ מאמרים ואגרות- מאמרים במחשבה והשקפה ופירושי אגדה יקובץ הערות- פירוש בצורת שו"ת על מסכת יבמות • דברי סופרים- דיונים על מסורת התורה יעקבתא דמשיחא. **אשתו:** בתו של ר' מאיר אטלס (רבה של סלנט).

מסירות הנפש של מרן הגאון ר' אלחנן וסרמן הי"ד למען ישיבתו הייתה מעבר לכל תיאור. הוא מסר נפשו למען תלמידיו, והם היו לו כבנים ממש. שנה לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה ביקר רבנו באמריקה. כשהתכוון לחזור, תמנה מעריציו: "הלא הסכנה של היטלר מוחשית ביותר!". הם ביקשו לשכנעו להישאר שם, ואף הוצע לו להביא את שני בניו (שהיו עדיין בחורים) לאמריקה. השיב רבנו: "וכי שני בנים יש לי?! הלא ארבע מאות בנים יש לי! כל התלמידים בישיבה הם בני, ולא אוכל להפיקרם".

העניות בביתו של רבנו הייתה נוראה. סיפר בנו ר' שמחה, שהם היו ממש רעבים ואפילו ללחם בלבד. מעולם לא ראה את אביו נועל נעליים שלמות, גם בימי החורף, כאשר המים חדרו לנעליו. אולם רבנו סירב לקחת מכספי הישיבה מעבר לסכום מינימאלי. תחנוניה של הרבנית בדבר הקשיים הכלכליים והפצרותיה בעניין החובה לדאוג לפחות למינימום הדרוש לא הועילו. על כספה של הישיבה היה שומר מכל משמר ולא הרהיב עוז לבקש לפרנסת ביתו מעבר לאותו סכום מינימאלי. וכתשובה לשאלת אשתו תמיד היה עונה בצדקותו: "הלא אני לוקח כסף מהישיבה. המצב הכלכלי של הישיבה קשה עד למאוד, ולכן אין לי הזכות לקחת פרוטה אחת נוספת, אם אפשר להתקיים בלעדיה".

כשנפטר חמיו של רבנו, הגאון ר' מאיר אטלס, באו נציגי קהילת שאוולי אל רבנו והציעו לו את הרבנות המכובדת בעירם, שמתן שכרה בצדה. רבנו סירב מיד לקבל את הרבנות באומרו: "אומנם אני מכבד את הקהילה החשובה של חמי, אך התפקיד שלי הוא להיות מלמד תלמידים ומרביץ תורה ברבים". הרבנית הפצירה בו מאוד לקבל את הרבנות וטענה: "הרי זו השגחה משמים, מציעים לך משרה שיכולה לכלכל את המשפחה בכבוד הראוי, אין לך ולא תהיה לך הטענה של 'אסור לקחת כסף, אף לא פרוטה מהישיבה'. איך אתה יכול לדחות הזדמנות זו ולתת לדלות ולרעב להמשיך ולשלוט בביתנו?!".

מאחר ונוכחה לדעת כי לא הועילו כל הפצרותיה ואין באפשרותה לשכנע את בעלה להסכים ולקבל את המשרה כרב, פנתה אליו ואמרה: "הלא הרבי שלך הוא החפץ חיים הקדוש. כל מה שיגיד- עלינו לעשות. ברצוני שתסע לחפץ חיים ותציג בפניו את השאלה. אם יכריע שעלינו להישאר כאן, אקבל זאת ברצון ולא אפנה אליך שוב בעניין זה, ואם יפסוק שעליך לקבל את הרבנות הגדולה של אבי, הרי בוודאי תקבל זאת על עצמך". רבנו קיבל, כמובן את הצעת אשתו, וסיכם עם עגלון שיסיע אותו לראדין. בהגיע הזמן המתין לו העגלון לפני הבית, אך רבנו עמד בפינת הבית והתנועע. חשבה הרבנית שהוא מתפלל ולא רצתה להפריע. אחרי זמן רב איבד העגלון את סבלנותו ואמר: "או שהרב יצא ויעלה לעגלה או שאני עוזב את הבית".

התקרבה הרבנית לפינה שבה עמד רבנו וראתה שעניניו זולגות דמעות והוא רועד מבכי. מיד הבינה שהוא חושש מהכרעת ה"חפץ חיים", שמא יורה לו לעזוב את הישיבה ולקבל את הרבנות. פנתה אליו הרבנית ואמרה: "אם כל כך כואב לך לעזוב את הישיבה, אני מוותרת על בקשתי. אל תסע לחפץ חיים. המשיך להיות ראש-ישיבה כרצונך, ואני אמשיך לגדל את הילדים כפי האפשר במצב הכלכלי הקשה שלנו".

אוֹהֶה תוֹרָה לֹא יִשְׁפָּע תוֹרָה- דְּקָרִים רַבָּה פ"ה

ליד קברו של הרמב"ם בטבריה שוכן קברו של רבי ישעיה הורביץ זצ"ל, הידוע בכינויו 'השל"ה הקדוש'. מקום קברו של השל"ה בטבריה מעורר פליאה. השל"ה היה מחבר ומקובל, מגדולי התורה בפולין, ושימש ברבנות בקהילות מפורסמות – פרנקפורט, פוזנא וקרקוב. לעת זקנתו עלה לירושלים, ונתקבל ברוב פאר והדר על-ידי תושבי עיר-הקודש, אשר אף מינוהו לרבה של ירושלים. **מדוע איפוא עזב השל"ה את ירושלים ובחר לו למקום קבורה את טבריה, ולא את הר-הזיתים, המקום המיועד לתחיית המתים?** השל"ה היה גאון בחלק הנגלה של התורה, וגם העמיק-חקר בתורת הנסתר. ראשית פעולתו בירושלים הייתה חיבורו 'שער השמים', ושם גם חיבר את ספרו העיקרי והיסודי - 'שני לוחות הברית', שעל שמו הוא נקרא 'השל"ה'. כשסיים את ספרו, הראה אותו לאחד הזקנים הנסתרים, מגדולי המקובלים באותה עת בירושלים. שאל אותו הזקן: **"כיצד העזתה לתת לספרך שם נועז כל-כך שני לוחות הברית?"**.

השל"ה החוויר וליבו התחיל פועם בחוזקה. השאלה הייתה במקומה. אכן, השם היה נועז ויומרני! אולם מיד התעשת וענה לזקן הנסתר: **"ומה בכך? למדתי מרבה המנוח של צפת, רבי משה אלשיך זצ"ל, הפרשן והמקובל, שקרא לספרו בשם נועז עוד יותר – 'תורת משה!'.** תשובתו לא הניחה את דעת הזקן. **"אומנם נכון כי כך קרא האלשיך לספרו, אך מי יערוב לך שנכון נהג ושהוא אכן היה שלם עם מעשהו?"**, הקשה. דבריו של הזקן המקובל עוררו מחשבות נוגות בליבו של השל"ה. לבטים קשים התרוצצו בליבו, וכשגברו הגזרות בירושלים, עלה לצפת. לא ברח חלילה מירושלים, אלא ראה בגזרות האלה מעין סימן בשבילו להעתיק את מגוריו לצפת, כדי להימצא בסמיכות לרבי משה אלשיך זצ"ל, לבית-מדרשו ולמקום-מנוחתו.

בצפת נודע לו, מפי אחד הזקנים, שאותה התלבטות כרסמה גם בליבו של האלשיך עצמו, ושמסוּם כך ביקש מידידיו שלא לקרוא לו בשם ספרו **'תורת משה'** – כמנהג החכמים, אלא בשמו הפרטי, **משה אלשיך**. לבטל כליל את שם הספר – לא רצה, שכן אין לבטל 'תורת משה'. להיקרא בו, גם-כן חשש. לכן ביקש להתעלם ממנו. תלמידיו מילאו את רצונו וקראו לו בשמו הפרטי, **אף-על-פי שבדרך-כלל אין התלמידים קוראים לרבה בשמו הפרטי**. כששמע כל זאת השל"ה – חלשה עליו דעתו, הצער השתלט עליו והוא חיפש לו תיקון.

כשנודע לאותו זקן מקובל מירושלים עד כמה גדול ועמוק הוא צערו של השל"ה, נתמלא ליבו חרטה על דבריו הראשונים, ובכל מאודו ביקש להפיג את צער השל"ה. יצא המקובל לצפת כדי לפגוש את השל"ה ולפייס את דעתו. בהגיעו לצפת התייחד עם השל"ה ואמר לו: **"האמת היא כי כשהאלשיך הקדוש קרא לספרו 'תורת משה', הסתמך אף הוא על קודמיו".** "על מי הסתמך?", שאל השל"ה בחרדת-קודש. ענה לו הזקן: **"על גדול רבותינו – רבי משה בן-מיימון, הרמב"ם, שקרא לספרו העיקרי 'משנה תורה'.** זה שם נועז ביותר, השייך לחומש דברים, המכנס את דבריו של משה, גדול הנביאים, אשר דיבר עם השכינה פנים-אל-פנים. האלשיך הסתמך אפוא על הרמב"ם, ועליו סומך כל בית-ישראל". כך אמר הזקן המקובל מירושלים, בבקשו להפיג את הצער שנגרם לשל"ה בעקבות דברי הביקורת שהשמיע על השם שנתן לספרו.

כשהרגיש השל"ה הקדוש שימיו ספורים, עלה לטבריה, וביקש שיקברוהו ליד הרמב"ם, להסתופף בצילו. **למקורביו הסביר: "אם ישאלוני בבית-דין של מעלה על השם שנתתי לספרי, 'שני לוחות הברית', אצביע על המורה הגדול בעל 'משנה תורה'".** "כל השלושה", סיים הממונה על קברי הצדיקים, **"עשו את מה שעשו מתוך כוונה טהורה ואין להרהר אחריהם, אולם העם לא נטה לקבל את השמות שנתנו לספריהם. בלי לפגוע כמלוא נימה בכבוד ובהערכה למחברים הדגולים והקדושים, הוסיף הציבור תיקון משלו לספרו של רבנו ישעיה הורביץ, וקרא לספר בשם הקיצור 'של"ה' (ולא 'שני לוחות הברית'). לספרו של רבנו משה אלשיך קוראים 'אלשיך' (ולא 'תורת משה'). ולספרו של הרמב"ם קוראים 'היד החזקה' (ולא 'משנה תורה').**

כידוע, אנו צומדים פצ"ה לפני
הוצאת הספר "יקרה מפניני" –
חלק שלישי

אנו מקשים ככל לשון קשה מהציבור
היקר לצור במימון הוצאת הספר!

כאופן ניתן להנציח שמו לצילוי
נשמה, לרפואה שלמה, לזיווג, לפרנסה
פסע, לצרע קודש פר-קיימא, לחלצה
בתשובה וכו"ה

למצונייני, נא לפנות לליאור
סל' 0506-615031

ניתן להשיג את הספרים "יקרה מפניני" חלקים א' ו-ה'
המרכיבים את הצלילונים במחיר הפחות מאלו
ההדפסה! ואופציה לצורך זיכוי הרבים בלבד.

פנסול מלונים בהסכמותיהם של האנשים הבאים:

- הרב"ה צופדיה יוסף פליט"א
 - הרב"ה בקשי דורון פליט"א
 - הרב"ה יצחק יוסף פליט"א
 - הרב"ה שמואל פנחסי פליט"א
 - הרב"ה יצחק מאיר מוראנשטערן פליט"א
 - הרב"ה שלמה רוזנר פליט"א
 - הרב"ה חיון משה פליט"א
- הספרים מחזקים באמונה ופיוסון. למצונייני, יש לפנות לליאור

לע"נ

תנצב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מירלי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל
יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל
יפה בת גאולה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתאי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל

יעקב בן-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חווה בת אילנה ע"ה
שמואל בן יוכבד ז"ל
כל נשמות עם ישראל

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת בַּלֶּק- הַצֵּעַת הַגִּינוֹי לְיִשְׂרָאֵל

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט אילן בן ג'ולייט - זיווג הגון וכשר במהרה יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה שמעון בן זלפה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת מאיר ישראל בן רחל ברכה אביחי בן אסתר דוד יורם בן מרסל כל עם ישראל

"וַיֵּבְאוּ אֶל-בִּלְעָם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבַרֵּי בַלֶּק"

הייתה זו הצעת הגינוי הראשונה לעם ישראל. היא הועלתה על ידי אחד ממלכי המזרח התיכון לפני למעלה משלושת אלפים שנה, אי שם בערבות מואב. אל כנס החירום הוזמן גדול נואמי הדור, שפיו מפיץ קסמים והשפעת דבריו-מאגית. הוא היה אמור לשאת את הנאום המרכזי, לקלל ולגנות את ה"עם (ש) יצא ממצרים"

העם שיצא למסעו כיבושים, שהשמיד אויבים ירש את ארצם, ועתה חונה הוא חנייה מאיימת על גבול ארץ מואב. כך תואמת הצעת הגינוי בפרשה את מיטב המסורת "התרבותית" של הקהילה הבינלאומית בימינו- לגנות את ישראל בעטיים של מבצעה הצבאיים. אין חדש תחת השמש, והמתרחש בימינו כבר היה לעולמים.

אולם המאורעות בפרשתנו לא התחוללו בהתאם לציפיות מארגני כנס הגינוי, על פסגות הרי מואב. הצעת הגינוי והקללה נדחתה מכל וכל. היא אפילו לא עברה בקריאה ראשונה. היה מי שהטיל עליה "וטו". וטו של ממש. לא של מילים בלבד. וטו, שמנע את קללת העם והפכה לברכה. ולא עוד, אלא המברך בפועל את העם היה המקלל עצמו- בלעם בן בעור, הנואם המהפנט, שלבו מלא משטמה לעם ישראל. כשנחה עליו רוח אלוקים, אשר כפתה על רוחו את דברה, השמיע חרוזי ברכה. אלו הפכוהו לנביא מרחיק ראות ומבין דבר.

הסיבה שבלק נרתם למאבק נגד ישראל, היות ובפרשה הקודמת מספרת התורה על מלחמותיו הראשונות של העם, הפותחות את המסע לארץ ישראל. סיחון מלך האמורי, סירב להעניק לעם ישראל מעבר חופשי בארצו. הוא אף יזם מערכה צבאית נגדו, ונחל מפלה מוחצת בשדה הקרב.

ועתה, חושש בלק לגורל ארצו. בצר לו, מחליט הוא לנסות "נשק" לא קונבנציונאלי. הוא משגר משלחת אל בלעם, הקוסם והנביא מארץ פתור, ומבקש לבוא לקלל את העם "כי עצום הוא ממני וכו' כי ידעתי את אשר תברך- מב'ךך ואשר תא'ר- יוא'ר". הוא קיווה שקללה זו אולי תשנה את מאזן הכוחות באזור. אך בלעם ידע שאינו יכול לעשות דבר בלא רשות אלוקים, ובכל זאת לאחר כל המשלחות שבאו אליו, האמין כי ימצא דרך להערים על ה' חלילה. אך "עצו עצו ותופר דברו דבר ולא יקום כי עמנו א-ל" ולא די שלא עלתה בידו לקלל אלא נמצא מברך "כי ברוך הוא".

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

הצלון מוקדש לצילוי נשמת

אפרת ציון בן נצימה ז"ל
מאיה בן נצה ז"ל

נעמה מת-חפוצה ז"ל
סלים בן ורדה שמו ז"ל

04/07/2009

יב' תמוז תשס"ט

פרשת בלק

הפטרה: "והיה שארית"-מיכה פרק ה'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:14	20:25	21:21
ת. אביב	19:32	20:22	21:18
חיפה	19:35	20:26	21:22
ב. שבע	19:31	20:22	21:17

שואל ומשיב בהלכה - בין המצרים

כאשר יוצאים מטעם העבודה לחופשה לאחר י"ז בתמוז (9/7) האם מותר להשתתף? ומה הדין לעניין רחיצה בים או בבריכה?

Office

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה

מותר ללכת מטעם העבודה לטיול או לחופשה החל מתאריך זה אולם מראש חודש אב (22/7) שנאמר בו "מִשְׁנָכְנִס אֶב מִמַּעֲטִין בְּשִׁמְחָה" יש להימנע מלהשתתף או לארגן טיולים או חופשות. ובפרט שימים אלו ימי דין ואדם צריך לזהר יותר שלא להסתובב במקומות המועדים לפורענות. אולם יש להימנע משמיעת מוזיקה ושירים. וכן עד תאריך ה"ל שהוא ראש חודש אב מותר לילך לים או לבריכה (המופרדים), אך לאחר מכן יש להימנע אלא אם כן הדבר נחוץ לו מבחינה בריאותית, שיש להתיר עד שבוע שחל בו תשעה באב וכשחוזרים מן החופשה כאשר יצאו מחוץ לעיר דרך רחוקה ובפרט אם עברו במקומות מסוכנים יש לברך ברכת "הגומל" בבית הכנסת.

הפזזה בכבוד חבריו

להלן סיפור מופלא שהובא בספר "עלינו לשבח" ויש בכח מעשה זה לסבר מעט את אוזנו עד כמה גדול שכרו של אדם שכבוד הזולת עומד לנגד עניו ומוכן 'לשלם' על כך אפילו על חשבון וקיצד הקב"ה משיב בכפל כפליים. מדובר על חתן שנישא לב"ג, וההצלחה האירה לו פנים מאוד שלא בדרך הטבע בכל אשר פנה. לפיכך החברים ניסו לגלות את הסוד המופלא ולברר פרטים אודות עברו, כדי לדעת מה זה ועל מה זה, אולם על אף שהתאמצו ביותר- לא עלתה בידם לגלות את הסיבה.

והנה, ב'שבע ברכות' שנערך בישיבה, סיפר אביו של הבחור מעשה שהיה עם בנו בעת הגיעו למצוות. בני קיבל את המפטיר, והגם שהוא התכוון לקריאת ההפטרה בצורה מעולה, ושלט בכל הטעמים 'ישר והפוך', ובנוסף לכך הוא ניחן גם בחושים מוסיקליים נדירים, הופתעו הכל לשמוע שהקריאה יצאה מפיו בצורה מעוותת, קולו היה משום, מה צרוד, למרות שכאשר יצא לבית הכנסת בשבת בבוקר לא הייתה לו כל צרידות, הקולות שיצאו מפיו נשמעו עם זיופים, כך שהציבור שהיה בבית הכנסת, לא התרשם כלל וכלל מן הקריאה, ולא הגיב בהתפעלות, כפי שהיה צריך להיות.

"לאחר התפילה, כאשר חזרנו הביתה, שאלתי את בני: 'מה קרה לך? הרי למדת כל כך יפה את הקריאה, וכיצד קרה שזיית בצורה כה בולטת! והתשובה שהשיב בני, גרמה לי להתרגשות עמוקה עד מאוד. 'אבא, האם אינך זוכר שבשבת הקודמת עלה לתורה חבר שלי מהחידר, וגם הוא קרא את ההפטרה, וכיוון שהוא לא קיבל מהקב"ה קול יפה, הקריאה שלו הייתה בהתאם. חשבתי בליבי, אמר הבן, 'הלא אם אקרא אני את ההפטרה כפי שאני יודע לקרוא, כל הציבור יתלחשו על כך, ויעשו השוואות בין הבר-מצווה של השבת הקודמת, ובין זו של היום, ואז החבר שלי היה מתבייש עוד יותר'.

'ואם לא די בכך, הרי גם בשבת הבאה יש בר-מצווה של חבר נוסף שלי, וגם הוא אינו ידוע כבעל כישרים מוסיקליים טובים במיוחד, ואם כן שוב יעשו את ההשוואה, ואמנם אני אצא נשכר, אבל חבריי ייצאו נפסדים. 'ישבתי עם עצמי לפני השבת, וחשבתי מה לעשות כדי שחבריי לא יתביישו והחלטתי שגם אני אקרא בצורה לא יפה. דהיינו, אזיף את קולי במכוון, ואף אשמע כצורד, ואז איש לא יבייש את החברים שלי, וכך עשיתי'. את הסיפור הזה סיפר, כאמור, אביו של החתן, וסיים את דבריו באומרו: 'נו, האם לבחור כזה לא מגיעה סייעתא דשמיא מיוחדת במינה?'

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-4500 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון- במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!!

היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

ניתן להשיג את הספרים "יקרה מפנינים" חלקים א' ו-ב' המרכזים בתוכם את העלונים במחיר הנמוך מעלות הדפסה! ומופצים לצורך זיכוי הרבים!

בנוסף מלווים בהסכמותיהם של:

- הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א
- הרה"ג בקשי דורון שליט"א,
- הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
- הרה"ג שמואל פנחסי שליט"א,
- הגה"צ יצחק מאיר מורגנשטערן
- הרה"ג שלמה רוזנר שליט"א
- הרה"ג חיון משה שליט"א

הספרים מחזקים מאד באמונה וביטחון. למעוניינים, יש לפנות לליאור

מוניים:

לקבלת העלון חינם
ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווה הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

רבי חיים בן עטר זצ"ל המכונה "אור החיים" הקדוש על שם סיפרו:
נולד בסאלי בשנת ה'תנ"ב (1696). נפטר בירושלים במוצ"ש ט"ו תמוז
ה'תק"ג (1743). חי כ-47 שנים. נקרא על שם סבו שהיה צדיק, עשיר,
ושקידתו בתורה הייתה רבה עד שגם בלילי תמוז עסק בה רוב הלילה,
החזיק בידו ת"ח רבים והאריך ימים יותר ממאה שנים, נפטר בשנת
1721. נכדו, "אור החיים" היה תלמידו, והתנהג כמותו בענוה,
בשקידה בתורה, בחסידות ובסיגופים. הרב הצטייר **כפרשן מקרא,**
מקובל ופוסק הלכה. אשתו הראשונה הייתה בת דודו של הנגיד משה
בן עטר בסאלי ושמה פצונייא, והייתה מתעטפת בטלית ותפילין.

בחודש אב תק"א עלה עם שלושים מתלמידיו ובני ביתם לארץ ישראל
דרך אלכסנדריה, והם התיישבו בעכו. משם ערך "זיירות" עליות
לקברי קדושים בגליל והגיע גם לטבריה. ר' חיים בן עטר ותלמידיו עברו
מעכו לפקיעין, ובסוף שנת תק"ב עברו לירושלים שם הקים שתי
ישיבות, אחת לתורת הנגלה ואחת לנסתר. לא ארכו ימיו, **והוא נפטר**
בירושלים בלי הניח זרע אחריו. הוא נקבר בשיפולי הר הזיתים יחד
עם שתי נשיו. הבעש"ט אמר עליו כי הוא **"ניצוצ של משיח"**.

כמנהג אבותיו, היה ביתו של ר' חיים בן עטר פתוח לרווחה לפני כל נצרך, ואפילו אינו תלמיד חכם. בעיקר היה רבנו משתדל לארח על שולחנו
אורחים עניים בשבתות ובימים טובים. **ויקר המקרה, ופעם אחת בערב פסח, לא הזדמן לסאלי אורח, שכן את חג החרות מעדיפים, אף**
הקבצנים ביותר, לחוג בחיק המשפחה. לבו של הצדיק נחמץ בקרבו. כיצד ישלים עם העובדה, שדווקא בליל הסדר, אשר בו מקפידים במיוחד
לפתוח את הבית לאורחים, ישב לבדו ליד השולחן?

בבוקרו של ערב החג, שלח רבנו שליח, שיוסבב בשווקים וברחובות, כדי לחפש אחר אורח כלשהוא. רובו של יום עבר- ואורח עדיין לא נמצא.
שליח ר' חיים שליח נוסף, שמא יצליח הוא במה שלא הצליח חברו. סבב לו השליח ברחובות, סקר כל שביל וכל פינה, עד שהגיע סמוך לבית-
הקברות. **לפתח שמעו אוזניו קול בכי קורע לב.** השליח נבהל וחשב לשוב על עקבותיו, אך התאושש לאחר רגעים אחדים והחל לחפש אחר
מקור הבכי.

לתדהמתו הרבה גילה אדם, העומד אי-שם בפינת בית-הקברות וכל גופו רוטט מבכי. כאשר קרב אליו השליח הגביר האיש בכיו, בתלשו שערות
ראשו. ביקש השליח להרגיעו, אך הלה סירב להתנחם וזעק בקול מר: **"הניחתי לנפשי, טוב מותי מחיית!"** - "שליח אני מאיש אלוקים, בוא איתי
אליו, אולי יושיעך מצרותיך", ניסה השליח להסותו בהוסיפו: "הלא ערב חג היום, ולא עת בכי!".

"לך אל רבך ואמור לו, כי אצלי ערב 'תשעה באב' ולא ערב פסח", השיב האיש וגורנו נשנק מדמעות. בראות השליח, כי אינו יכול לאיש, חזר
לרבנו וסיפר לו את אשר קרהו. הצדיק לא התמהמה, תכף ומיד קם מכיסאו ופנה יחד עם השליח לעבר בית-הקברות. האיש עמד שם עדין
מתמוגג בדמעותיו. ניכר בו, כי עוד רגע קט יתעלף במקום עומדו. אך כאשר הבחין ברבנו וחזה בהדרת פניו- נרגע קמעא. ר' חיים בן עטר
התקרב אליו, הביט בו ברחמים ושאל לסיבת בכיו. שאף הזר אוויר ופתח פיו: "לפני כעשר שנים עזבתי את ביתי ונסעתי לאירופה, לנסות שם את
מזלי, שכן בכי רע היה מצבי הכלכלי. עבדתי שם עבודה קשה ומפרכת, עד אשר הצלחתי לחסוך מעט כסף כדי להחיות את נפשי ונפשות בני
משפחתי, וכדי לפתוח עסק זעיר בעיר מולדתי. על אף קשיי הדרך חזרה, קיבלתי הכל בשמחה, ששתי לשוב אל אשתי וילדי לאחר שנים כה
רבות של פרדה!".

"הגעתי לאחר מסע מתיש סמוך לחוף, ובעוברי מן האוניה אל הספינה הקטנה, שתביאני אל היבשה, נשמט לפתע ארנקי מידי וצנח הישר לתוך
המים. כל כספי ירד למצולות. כל עמלי וכל תקוותי נגוזו כהרף עין. ואם לא די בצרותי, נוסף צער עז על צערי, שכן סכום כסף שהופקד
אצלי על ידי קרוביה של יתומה ענייה בת עירי, שביקשו ממני להעביר לה את הממון למען תוכל להינשא בכבוד. גם הכסף הזה ירד לטמיון.
ואני, אנה אני בא?". זרם של דמעות פרץ מעיניו של האיש ללא הפסק. לבו של רבנו נכמר בקרבו לשמע סיפורו של היהודי הזר. "חדל מבכי,
וקוה אל ה'". תמר הצדיק את כתפו של האיש. **"בוא איתי לשפת הים ואנסה לעזור לך"**, המשיך. הלה הביט משתומם בפני הצדיק וזיק של
תקווה ניצת בעיניו.

בהגיעם סמוך לחוף, בקרבת בית-הקברות, פנה רבנו לזר: **"עמוד כאן והתבונן היטב, בעוד שניות אחדות תעלינה ותצופנה על פני המים כל**
התיבות והאבדות, ששקעו כאן במשך שנים. אך אתה אינך ראשי לגעת בשום חפץ שאינו שלך. רק בהבחינך בארנקך- גחן ומשהו מן
המים!". האיש עמד משתומם ולא פצה את פיו, בעוד נשמע קולו של הצדיק הקורא לשר הים להעלות על פני המים את כל הטמון בקרקעית הים.
כהרף עין נתגלה במקום מחזה נורא: ממעמקי הים צפו ועלו חפצים שונים ומשונים, ביניהם תיבות ששקעו במקום לפני שנים רבות ואשר הכילו
בקרבן אוצרות יקרים. ברם האיש, כפי שנצטווה, לא ניסה אפילו לגחון כדי לגעת באחת מהן. **לפתע צעק היהודי בשמחה עצומה: "הנה, הנה**
ארנקי!".

הארנק כאילו נדחף על ידי מישהו, הלך והתקרב אל עבר החוף. היהודי הזר הביט בו בלב נפעם ועיניים מייחלות. בהגיע סמוך אליו, רכן והרימו
בזהירות, כאשר נהרה גדולה משתפכת על פניו. שוב גזר רבנו על שר הים, וגל גדול עלה על היבשה ושטף את כל האוצרות. עוד רגע קט והים
שב לקדמותו, מבלי שאיש ישער בנפשו את אשר ארע כאן לפני רגעים אחדים. **לאחר שהיהודי נרגע כליל, שטח לפניו רבנו את בקשתו, כי**
יתארח אצלו בליל הסדר, שכן מפאת השעה המאוחרת, לא יוכל להספיק להגיע אל ביתו, אשר שכן בעיר הסמוכה לפני שיכנס החג. כמובן
שהאיש נעתר לבקשה וגם שמחתו של רבנו הייתה שלמה, על אשר זכה לאורח לליל הסדר.

אחד מראשי גואלי האדמות בארץ ישראל שלפני כ-80 שנים, היה רבי יוסף לוי חגיז. כמעט לא הייתה שכונה בירושלים שידו לא השתתפה בהקמתה. הבריות העריכו אותו לא רק בשל רכושו הרב ועסקיו המסופעים, אלא גם בשל הקפדתו במצוות. במיוחד היה חסר פשרות בכל הנוגע לשמירת שבת-קודש. היה זה עם תום מלחמת העולם הראשונה. שוק המסחר החל מתאושש מעט מן הסגר הימי הכמעט מוחלט, שהוטל עליו בשנות המלחמה. ר' יוסף לוי החליט אז להחיות עסק ישן למוצרי נייר שהיה בבעלותו. לשם כך היה עליו לנסוע לקהיר, לרכוש שם נייר, ולהובילו לא"י דרך תחנת הרכבת שבאלכסנדריה.

העסקה עלתה יפה. הוא הצליח לרכוש כמויות גדולות של נייר במחיר טוב, ובמקביל טיפל בסידורים הטכניים להובלתו. לא היה זה עניין פשוט. הרכבות היו משועבדות לצרכיו של הצבא הבריטי, וקשה היה להשיג אישור להובלה של מטען אזרחי. אולם קשרים ומתת-יד במקומות הנכונים פתרו גם בעיה זו. ר' יוסף לוי השיג אישור לצרף קרון מטען לרכבת היוצאת מאלכסנדריה לקנטרה. **רק דבר אחד הדאיג אותו, הרכבת אמורה הייתה לצאת במוצאי-שבת וכדי שלא לחלל את השבת, היה עליהם להעמיס את הנייר ביום שישי, דבר שדרש פעילות קדחתנית ומהירה ביותר.**

יום שישי הגיע, וחששותיו של ר' יוסף לוי התאמתו. תחילה התעכבו בשל מנהגם של הסוחרים הערבים לפתוח את עסקיהם בשעה מאוחרת ביום השבתון שלהם. אחר-כך התנהלה בעצלתיים הובלת הסחורה אל תחנת הרכבת. ולבסוף נעצרו מול מחסום של הצבא, שפינה את הדרך לשיירה צבאית. רק בשעת צהריים מאוחרת הגיעה שיירת העגלות סמוך לתחנת הרכבת. **ברור היה לר' יוסף לוי, כי פריקת הסחורה וטעינתה על קרון המשא- לא יוכלו להיעשות בטרם תרד השבת.** פריקת הסחורה על הרציף, הייתה אסורה בתכלית. להישאר מחוץ לתחנה- לא בא בחשבון, עקב קוצר רוחם של העגלונים, שגם בלא כך היו עצביהם מרוטים מטלטולי היום.

הרבה זמן להתלבטויות לא נותר לר' יוסף. הוא הודיע לראיס הממונה על העגלונים, כי מצידו רשאי הוא לקחת את כל הסחורה ולהשליכה לנילוס. הראיס הביט בו בתדהמה ואמר: **"צר לי לאכזב אותך, אך לא אוכל למלא אחר הוראתך. עונש כבד מוטל על מי שמשליך פסולת לנילוס".** "אנחנו חייבים לפרוק את הסחורה ולהעמיסה עכשיו על הקרון". ר' יוסף החל לחפש איזשהו מוצא מהסבך. ואז הבחין, לא רחוק משם, בבית מפואר, שחצר גדולה מקיפה אותו. הוא עזב את העגלות ורץ לכיוון הבית. כשקרב אליו ראה, כי זהו ביתו של מושל העיר, שהיה קצין בריטי. הוא נכנס בשער החצר הגדולה, ומצא שאיש אינו משגיח בנכנסים וביוצאים.

בו במקום החליט לפרוק שם את הסחורה. הוא סימן לעגלונים לפנות לעבר הבית. הללו היו בטוחים שקיבל רשות, ועל כן לא שאלו דבר. בזו אחר זו נכנסו העגלות לתוך החצר והפועלים החלו בפריקת הנייר. ואז הגיעה למקום עגלה מהודרת, ובה ישב המושל, שהופתע למראה עיניו. הוא שאל לפשר הדבר, והפועלים הפנוהו אל היהודי. **בסבר פנים חמורות קידם המושל ותבע הסבר. ר' יוסף לא איבד את עשתונותיו. בערבית רהוטה הסביר למושל את המצוקה אליה נקלע, תוך כדי שהוא מתנצל על ההתפרצות. הוא הוסיף, כי לאמיתו של דבר היה מוכן להשליך את סחורתו לנילוס, ובלבד שלא לחלל את השבת.**

פניו של המושל נתרככו מעט, ומבט ערמומי נצנץ בעיניו. **"יפה, יהודי. עשיתי עסק טוב. חתום לי, כי מעביר אתה את כל הסחורה לאוצר המדינה. בודאי נבון יותר מאשר להשליכה לנילוס".** ר' יוסף הסכים בלי להניד עפעף. המושל הורה למזכירו להכין מסמך מתאים בשני העתקים והגישו לר' יוסף לחתימה. הנייר היה כתוב באנגלית. שפה שר' יוסף לא ידע לקרוא, אך הוא לא שאל הרבה וחתם. השבת עברה עליו מתוך התעלות נפש על שהצליח לעמוד בניסיון.

עם צאת השבת הראה את המסמך עליו חתם לאחד ממכריו, וזה תרגמו באוזניו. תדהמתו של ר' יוסף הייתה מוחלטת. במסמך, שעליו התנוססה חתימת המושל, נאמר, כי למחזיקו מותר להשאיר את סחורתו בשטח בית-המושל עד ליציאת הרכבת הבאה. בשולי הנייר נרשם, כי החתום מטה מתחייב לסלק את סחורתו מן המקום בהזדמנות הראשונה. ושם הופיעה חתימתו של ר' יוסף לוי.

כשנפגש שוב עם המושל, נתקבל על ידו במאור פנים. **"מעולם לא נגעתי ברכוש הזולת",** הסביר המושל בנועם, **"על אחת כמה וכמה ברכושו של אדם השומר על דתו ועקרונותיו בצורה כה מעוררת כבוד".** ואם לא די בכך, הרי אחר כך התברר, כי קרון הרכבת שעליו היו אמורים להטעין את הסחורה, נחמס כולו בדרך על ידי שודדי רכבות.

כְּהוֹדֵה עֲדֵיף מֵאֲפֵף תְּעַנִּיתוֹת - תְּנוּחָא הִיָּן, פְּרָאֶשִׁית ט'

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמיאל בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חוה ז"ל משה בן רזזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>
---	--	---	---

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן אלה וזיווג האון לאילן בן זיוויט

פֶּרֶשֶׁת פִּינְחָס - צְנִיעוּתוֹ שֶׁל הָעָם הַיְּהוּדִי

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה - ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי - תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה - עמית בן רבקה איילת בת נעמה - שמעון בן זלפה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורליה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירן אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר בצלאל בן זלפה משה בן עליזה ברוך בן ורדה כל עם ישראל

יט' תמוז תשס"ט 11/07/2009

פרשת פנחס

הפטרה: "דברי ירמיהו" - ירמיהו פרק א'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:13	20:23	21:19
ת. אביב	19:30	20:21	21:16
חיפה	19:33	20:24	21:20
ב. שבע	19:30	20:21	21:16

"וַיַּחַל הָעָם לְזָנוֹת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב"

סוף ברכתיו של בלעם היו לקללה נוראה. הנבל הזה, שזה עתה התעלה מעל עצמו וחש בגדולת ישראל - צנח שוב אל ביבי הרוע והמשטמה כלפי עם זה. בטרם נפרד מבלק מלך מואב המאוכזב, השיא לו עצה כיצד להכות את ישראל מכה ניצחת: "אַל קִים שָׁל אֵלוּ שׁוֹנֵא זְמָה". הסביר בלעם, האלוקים מעניק חסות לעם ישראל כל עוד שומר הוא על צניעות. חוק המקרא הוא, שהפקרות מינית גורמת לכישלון בשדה המערכה ולנפילת בחורי ישראל בקרב. אמר בלעם לבלק: "הכשילם בזנות, והניצחון עליהם - שלך הוא".

אכן הצליחה המזימה בנות מואב יצאו לשטח "וַיַּחַל הָעָם לְזָנוֹת אֶל בָּנוֹת מוֹאָב". ההמשך טבעי בהחלט: "וַיִּתְקַרְאן לָעָם, לְזַבְחֵי אֵלֵי הֵיחָן. וַיֹּאכְל הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵי הֵיחָן". והתוצאה: חרון אף, שהצמיח מגיפה, שבה נפלו עשרים וארבעה אלף איש! אכן שאלת היסוד, מדוע הצמיחה עצת הזימה של בלעם את המגפה? מה נורא בה כל כך, עד שעלולה היא להשמיד את עם ישראל?

את הסוד גילה לנו בלעם עצמו במשפט המפורסם שהשמיע: "מָה טָבוּ אֱלֹהֵיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכַּנְךָ תֵּיכָּר יִשְׂרָאֵל". פירש רש"י - על שראה פתחיהם שאין מכווין זה מול זה. דהיינו בלעם הבחין במידת הצניעות ששרה במחנה ישראל. חברה שאין פתחי בתיה מכוונים זה מול זה, הינה חברה טהורה יותר וברירה יותר. מרמזת היא על איפוק ביחסי אנוש. על התעלות מעל החטטנות החפצה לדעת את המתרחש בביתו של השני. זאת איכות חיים, שלא הכיר בלעם בתרבויות מהן בא. הוא השקיף על מחנה ישראל ושם לב לכבוד העמוק שכל אחד רוחש לזכות הפרטיות של רעהו. במצב כזה איש אינו בוחש בחיי הזולת, אינו מקנא בו, אינו מרכל עליו, אינו חושק בביתו, באשתו ובהצלחותיו.

"העצה היא", לחש בלעם באוזני בלק, "פריצת מסגרת זו. פגע בטהרת המשפחה הישראלית באמצעות גירוי של היצר הרע. אז ישווה ע"י לעמך בכל, ואז תוכל לו". ואכן, מילאו בנות מואב היטב את המשימה שהוטלה עליהן. וכנסחו של חז"ל "פָּרְצוּ גִדְרוֹ שֶׁל עוֹלָם". ההרמוניה האיכותית והרוחנית של עם ישראל הופרה. "טרוף מערכות" שלט בכל.

למרבה המבוכה אחזה ההוללות גם בלב כמה מבחירי העם. במיוחד "הצטיין" בכך נשיא שבט שמעון, שכמעט גרם לאנרכיה מוחלטת במחנה ישראל. עד שיצא מן המון הקהל פנחס, ועל ידי מכת רומח אחת, שזעזעה את העם והשיב אותו אל השפיות ואל איזונו הרוחני. יהי רצון שנדע לשמור בפרט בתקופה זו על קדושת המחנה מבית ומחוץ. אמן.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

הצללון מוקדש לציוני נשמת

אלפרט ציון בן נצחיה ז"ל
מצליח בן נצחיה ז"ל

שנה מת-חפוצה צ"ה
סלים בן ורדה שמו ז"ל

שואל ומשיב בהלכה – אמירת קדיש

אדם שנפטר אביו או אמו ממתי צריך להתחיל אמירת הקדיש?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

מנהג ישראל לומר קדיש אחר פטירת אביו או אמו, ואפילו היו צדיקים גמורים, יפה כח הקדיש של הבן להעלותם בגן עדן ממדרגה למדרגה. והמנהג הוא שאם חל יום הפטירה (אזכרה) באמצע השבוע, אז מתחילים הבנים לומר קדיש החל מתפלת ערבית של ליל שבת הקודם וממשיכים לומר קדיש עד אותו היום ועד בכלל. בשבת הקודם עולים לקריאת מפטיר וקוראים ההפטרה בציבור. אם חל יום הפטירה בשבת, יתחילו לומר קדיש בליל שבת הקודם ומשיכו בו עד יום השבת השני ועד בכלל. ולעניין אדם שאמו נפטרה ואביו מקפיד שלא יאמר קדיש על אמו מפני שחושש לחייו, על הבן לשמוע בקול אביו.

פְּתָחַ שֶׁל צְנִיעוּת

מספר ימים לפני חג הפסח במוצאי שבת קודש, כ"ה באדר תשס"ט (ה-21.09 למניינם), הופר השקט בקניון לב המפרץ בחיפה. "משטרה שלום", נשמע קולו של המוקדן המשטרתי. "בואו מהר", זעקה אישה בהתרגשות, "היה פיצוץ", אמרה וניתקה. עשרות שוטרים יצאו בבהלה למקום, והחלו להרחיק את המוני המבלים ההסטריים.

עד מהרה התבררה התמונה: **מכונית תופת העמוסה בכ-100 ק"ג של חומר נפץ תקני, ובמספר מטענים נוספים וכן בעשרות ק"ג של כדוריות רסס הכוללות אומים, ברגים ומסמרים, חנתה במקום אסטרטגי בסמוך למתחם הקולנועים "סינימול" הסמוכה לתחנה המרכזית.**

חבלני המשטרה פרקו את המטען בידיהם בשל מורכבותו שעות ארוכות. (חלק קטנטן התפוצץ, אך לא גרם נזק). לדברי רס"ב יוסי מלכה (אחד משלושת חבלני המשטרה שנטרלו את המכונית הממולכדת): **"חומר הנפץ שהיה במטען שווה לפיצוץ של כ-15 מחבלים!"**. חברו הוסיף: "זה היה כמו לקפוץ על רימון, כ-30 אלף איש היו בטווח עלולים היו להיפגע באותה השעה".

בדיעבד התברר כי שלושה מחבלים תכננו לקחת את המטענים ביום א' השכם בבוקר ולהגיע לתחנה המרכזית (המרחק מהרכב לתחנה המרכזית מרחק של מטרים בודדים) כאשר חיילים רבים שבים מביתם לבסיס ולהפעיל את המטענים ובכך לזרוע הרס וחורבן. לאחר שכוחות ההצלה יזרמו למקום וסקרנים רבים יבואו- אחד המחבלים יתאבד במקום ולאחר דקות מספר יתאבד המחבל השני וגם השלישי. אולם **'תקלה' טכנית גרמה לאחד המטענים להתפוצץ במוצ"ש, אך כאמור לא נגרם כל נזק.**

בעוד היהודים חוגגים את הנס, שהתרחש בארגון "גְּדוּדֵי חוֹפְשֵׁי הַגָּלִיל" הכפוף לפקודות מארגון חיזבאללה, לא הבינו כיצד תוכניתם שהוכנה במשך מספר חודשים השתבשה. המרצחים רצו לנקום את הריגתו של רב המחבלים עימאד מורנייה ימ"ש בפיגוע ראווה גדול, שהיה נחשב לִמְגַע פִּיגוּעַ כשנהרות דם היו שוטפים את העיר חיפה. **אולי הם לא יודעים את סיבת כישלונם, אך הרבנית בת שבע קניבסקי יודעת גם יודעת...**

באחד הימים כאשר קהל נשים גדול הסתופף בביתה בעיר בני-ברק, בחדרון הקטנטן, הרבנית אמרה בהתרגשות: "לפני מספר ימים קיבלו עליהן בנות אחד הסמינרים בעיר צפת לשרוף את כל בגדיהן הלא צנועים. מסירות נפש זו עוררה סנגוריה גדולה בשמים ומיד נקבע כל בגד שהבנות שרפו זה יחשב להן כקורבן. בתמורה לכך פִּיגוּעַ גדול שהיה אמור להתרחש יבוטל!". הרבנית המשיכה **"הבנות ביטלו בצניעות את הרצח שתוכנן בחיפה! בזכות חייהם של אלפי יהודים ניצלו!"**.

רחש עבר בקהל, אחת הנשים התקרבה לרבנית ואמרה "בסמינר שלנו זה קרה! אני מורה בסמינר 'פְּנֵפִי יוֹנָה'. הצבנו סל גדול בבית הספר והבנות מלאוהו בעשרות פרטי לבוש שאינם צנועים. לאחר זמן שהסל התמלא, הקמנו מדורה גדולה בחצר הסמינר ושרפנו את הבגדים".

הרבנית התרגשה היא חיבקה את המורה ומלמלה "זוהי כוחה של צניעות! הם יכולים לתכנן... אנחנו במעשינו יכולים לשנות..."

פְּתָחַ הַצְנִיעוּת וְהַצְלָחָה

לשאלות בהלכה:	הקדשת העלון	מנויים:
נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	לקבלת העלון חינם ב-email מדי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com

אם ראשונים כמלאכים - הגאון הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל

הגאון הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל: נולד בירושלים ב-י"ט תמוז 1924. ראש ישיבת פורת יוסף. בצעירותו למד בת"ת "בני-ציון". עסק בתורה מתוך רעב, ולא גילה זאת אפילו לאמו. בשנת ת"ש עבר ללמוד בישיבת פורת יוסף. התמדתו ושקידתו בלימוד וכן הנהגות בהם נהג הקנו לו את השם "חכם בן ציון חסיד". כל מי שבא במגע עם הגאון לא יכול היה שלא להתפעל מנועם זיו הליכותיו, מיחסו לזולת, ומטוב לבו הגדול. תבונתו העמוקה ופקחותו המופלגת. מעולם לא חסך זמנו מלהקשיב למצוקות הזולת, לתמוך בדברים, לסייע בעצה ולחלוק בנשיאת עול. השכין שלום בית למאות משפחות. פעמים היה מזיל דמעה לשמע צרור צרותיו של יהודי לא מוכר שבא לשחר פניו לראשונה. אהבתו לבריות לא הצטמצמה לחוג מסוים, ולכל יהודי ואדם רחש אהבה וביקש טובה. בענווה ובחן היה מקבל כל אדם בסבר פנים יפות ועוזר ומסייע כפי אשר השיגה ידו.

במשך עשרות בשנים העמיד הרב אלפים רבים של תלמידים. התמסרותו להרבצת תורה הייתה לאגדה עוד בימי חייו. כה גדולה הייתה מסירותו עד כי העיד פעם: "יכול להיות כי כל מה שחליתי משום שמסרתי את כל כוחותי בשיעורים לתלמידים ואימצתי את עצמי יותר מדי". עיקר עיסוקו כל ימיו היה בתורה לשמה ולא למטרות גדולה וכבוד, תמיד ברח מן השררה ופרסום. לבד ממסירת שיעורים ולימודו העצמי, הכניס הרב אלפי ילדים בבריתו של אברהם אבינו בהיותו מוהל מוסמך ובקי (עד לשיתוק בו לקה בחמש עשרה שנותיו האחרונות, בהם לא תפקדה ידו הימנית). שימש כשוחר ובודק מומחה.

חיים מלאי תלאה וסבל היו חיי הרב. מנעוריו ועד אחרית ימיו מוקף היה תחלואים, קשיים וטרדות שדי בחלק מהם על מנת להעכיר את רוחו של אדם מן השורה. למרות זאת לא מש מאור פניו, וכולו היה אומר שמחה וטוב לבב. שקיעתו המוחלטת ויגיעתו המופלגת בתורת ה', הצניעות וההסתפקות במועט היו מנת חלקו. שנים חי בדירה בת חדר אחד ומטבחון מצורף אליה והוא שמח ומאושר. ובאיזו ענווה נפלאה התנהג עם ביתו ועם קרוביו. כל ימיו בהיכנסו לאולם הישיבה ללמוד תורה היה מקיף דרך המרפסת ונכנס בלאט למקומו בכדי שלא להטריח, ולא להפריע ללומדים באמצע

לימודם. גם לבית הכנסת היה נכנס אך ורק בשעה שהציבור עמד בין כך, כדי לא להטריחם. נפטר ב-י"ט תמוז 1998. חי 74 שנים. ציונו בבית העלמין סנהדריה בירושלים.

מתלמידיו: הרה"ג יעקב יוסף (בנו הבכור של מרן עובדיה יוסף- רב שכונת "גבעת משה" וראש מוסדות "חזון יעקב"). הרה"ג בן ציון מוצפי (ר"י "בני ציון"). הרה"ג אהרן ירחי. הרב צבי עידן. הרב אליהו אבא שאול (בנו, ר"י "אור לציון").

אביו: ר' אליהו. **אמו:** מרת בניה. **אשתו:** הרבנית הצדקת מרת הדסה מסעודה. **רבותיו:** ר' יעקב עדס זצ"ל. ר' צדקה חוצין זצ"ל. רבי משה עדס זצ"ל. ר' שלמה עבו מערבי זצ"ל. ר' יוסף גרג'י זצ"ל. ר' עזרא עטיה זצ"ל. **חברותא:** ר' שבתאי אטון זצ"ל. **מספריו:** יאור לציון (שו"ת, דיני שביעית, דברי מוסר והשקפה, על מסכת יבמות ומסכת כתובות).

מסופר כי בימי מלחמת העולם השנייה, כאשר איש לא ידע מה ילד יום, הגיע לארץ הגאון ר' אליעזר סילבר, אב בית-דין העיר סינסיטי שבארה"ב, ונשיא ועד ההצלה. הרב ערך ביקור בארץ. בישיבותיה ומוסדותיה, וכלל בביקורו גם ביקור בישיבת "פורת יוסף". כאשר הגיע הרב לישיבה, כל הבחורים התרגשו מאוד. לא בכל יום מגיע רב כה מפורסם וחשוב לישיבה. דממה שררה באולם כשעמד ר' אליעזר על הבימה, ונשא לפני התלמידים שיעור ארוך ועמוק במסכת טהרות. נושא השיעור היה קשה ובסגנון שונה מזה שהתלמידים היו רגילים בו. הם ניסו לעקוב אחר מהלך השיעור. לפתע העלה הרב קושיה ומסובכת. כל בחורי הישיבה אימצו את מוחם למצוא תירוץ. ולפתע נשמע מפאתי בית-המדרש קול צלול ובוטח, מרצה בבהירות תשובה לקושיה. ר' אליעזר עמד נדהם. הוא לא ציפה לכזו תשובה בהירה, ועוד במהירות כזו.

הוא הביט לכיוון שממנו נשמעה התשובה. גם ראש הישיבה הגאון ר' עזרא עטיה הביט לאותו כיוון, אבל על פניו לא נראה כל פלא. היה זה בן-ציון אבא שאול הצעיר. ר' אליעזר ניסה להקשות על סברותיו של ר' בן-ציון ולשאול אותו שאלות נוספות באותו עניין. אך הבחור המשיך לענות על כל שאלה שנשאל תשובה ברורה וקולעת.

השיעור הסתיים ובחורי הישיבה ליוו את הרב עד לפתח אולם הלימוד, ומשם יצא איתו ראש הישיבה ר' עזרא. אחרי שהתרחקו מעט מהאולם והבחורים חזרו למקומותיהם, פנה ר' אליעזר לר' עזרא ואמר לו: "דעו לכם, את השאלה הזאת ששאלתי היום בשיעור, שאלתי פעם את הגאון ר' מאיר שמחה הכהן מדוינסק, בעל ה'אור שמח'. ר' מאיר ישב והרהר בשאלה זו במשך למעלה מחצי שעה! עד שענה לי בדיוק את אותו התירוץ שענה תלמידך פה היום".

ר' אליעזר היה נרגש מאוד וכשלחץ את ידו של ר' עזרא לפרדה, הוסיף: "התפעלתי מאוד מההבנה המיוחדת של התלמידים כאן ומישרות מוחם. מישיבה זו עתידים לצאת גדולי עולם, ובמיוחד- הצעיר הזה, בן-ציון אבא שאול!". ואכן, דבריו של ר' אליעזר סילבר התקיימו במלואם. מבוגרי ישיבת "פורת יוסף" יצאו גדולי תורה מופלגים, ובראשם הגאון ר' בן ציון אבא שאול זצ"ל.

להלן סיפור מופלא ביותר שהובא בספר "עלינו לשבח" המחזק באמונה וביטחון, ומראה באופן חד משמעי כי כל מה שעושה הקב"ה - הכל לטובה. אולם לעיתים אנו מבינים זאת בדיעבד. הסיפור הגיע מת"ח גדול, אחד מיקירי קרית בירושלים, המכהן כר"מ באחת הישיבות החשובות. וכך הובא במכתב: "הסיפור התרחש בחיי חיותו של מרן האגרות משה זצ"ל. אני מתגורר בירושלים, ולפני שנים חלתה בתי שתחי' במחלה מוזרה, ואף רופא לא ידע למצוא לה מזור. חום גופה היה עולה מדי כמה ימים לפסגות-שיא, ולפעמים אף עבר את ה-42 מעלות. הרגשותיה היו נוראיות, וכל המאמצים שהושקעו לאיתור מקור המחלה - לא נשאו פרי. מאחר וכמה רופאים הציעו לנו לטוס למומחים בחו"ל, עשינו כהצעתם, והגענו לאחד המרכזים הרפואיים הגדולים ליד מונסי שבניו-יורק. ואכן, הרופאים שארה"ב אבחנו את המחלה, אבל טענו שהם צריכים לעקוב אחרי מצב החולה במשך תקופה של כמחצית השנה. ולפני הכל, כך אמרו, יש לעשות לה ניתוח מידי, שיתבצע כבר בעוד מספר ימים. הדבר גרם לנו לצער איום, משום שהתוכנית שלנו הייתה לשוב לארץ בתוך שבוע עד עשרה ימים לכל היותר".

"חוות דעתם של הרופאים הגיעה אלינו ביום חמישי. מרוב עוגמת הנפש והצער שפקד אותנו, החלטנו לנסוע לשבת להורים שלי, שהתגוררו בברוקלין. הדרך מהמקום בו שהינו, במונסי, ועד למקום מגורי הוריי, היא בסדר גודל של שעה נסיעה. יצאנו לדרך מתוך מחשבה שמיד לאחר השבת לא תהיה לנו ברירה אלא לשכור דירה במונסי, ולהתגורר שם במשך זמן הטיפול. כיוון שיצאנו מהארץ בתקופת חנוכה, בה יש פגרה במוסדות הלימוד, לקחנו אתנו לאמריקה גם את יתר הילדים שלנו, והבעיות שהתעוררו, היו קשות מאוד. מה יהיה עם השיעור הקבוע שאני אומר בישיבה? מה נעשה עם יתר הילדים שהגיעו אתנו מהארץ? היכן הם ילמדו?"

"מאחר ולא הייתה לי התמצאות בכבישה של ארה"ב, וחששתי שמא אתעה בדרכי, יצאנו ממונסי לברוקלין בשעות הבוקר המוקדמות של יום שישי. אם בביתי שבירושלים אני נוקט בחיזוקים שונים על מנת להגיע לשבת באווירה של רוגע, ולא להיכנס לספק קל שבקלים בעניין הזמן, הרי שבהיותי באמריקה - על אחת כמה וכמה שלא רציתי לקחת סיכון, ולכן יצאתי מוקדם ככל האפשר. אבל בורא כל העולמות ומסובב כל הסיבות גלגל את העניינים אחרת. בהיותנו כבר באמצע הדרך, פקדה את האזור סופת שלגים עזה, ורבבות מכוניות נתקעו שעות ארוכות בפקק שהשתרע לאורך עשרות קילומטרים, מבלי יכולת לזוז ימינה או שמאלה. על פי חישוב שערכנו, התברר שלא תהיה לנו אפשרות להגיע לברוקלין עד כניסת השבת. ניסינו לסוב על עקבותינו ולנסוע חזרה למונסי, אבל גם זה היה מן הנמנע".

"בני המשפחה החלו להיכנס לחרדות. לא ידענו את נפשנו. להיתקע באמצע הדרך בארץ לא נודעת בין גויים ועמי נכר, כשברקע כבר מתנוצצת לה שבת קודש. עד מהרה הבנו שאנחנו במצב של 'אין ברירה', והחלטנו לעצור ולהיכנס לבית היהודי הראשון שנמצא באזור. רצה הקב"ה ובמרחק קצר מהמקום בו נתקע הרכב מצאנו את אחת השכונות החרדיות של מנהטן. החלטנו לנקוש שם על אחד הבתים, כדי שיארחונו למשך השבת. משנכנסנו לשכונה, נתקלנו בבניין של ישיבה. עליתי במדרגות ופגשתי את השמש העושה הכנות אחרונות לסידור היכל הישיבה. סיפרתי לו שנתקענו בדרך, ואמרתי שאשתי וילדי נמצאים למטה ואין לנו מקום ללון ולאכול בשבת קודש. כדרכו של יהודי, קפץ האיש על המצווה הגדולה שהזדמנה לידי, והזמין אותנו אחר כבוד לביתו. היה זה בית חרדי לכל דבר, והשבת עברה שם בנעימות מופלגת עד מאוד. היה לנו מקום נוח ללון, וגם כמות האוכל הייתה בשפע רב, עד שהיה נראה שהם היו בטוחים שיגיעו אליהם אורחים לשבת".

"במנחה של שבת קודש, הייתה לי הזכות להתפלל בביתו של מרן הגאון ר' משה פיינשטיין זצ"ל, שהתגורר באזור, ונשארתי בביתו לסעודה שלישית ולתפילת ערבית. בעת הסעודה התעניין בי מרן ושאל מה הביאני לארה"ב. גוללתי באוזניו על מצבה של בתי החולה. במוצאי שבת ביקשתי מנכדו, הרב מרדכי טנדלר, שיאפשר לי להביא בפני הגאון את בתי החולה, על מנת שיברכנה. למרות שר' משה היה כבר חולה, וכמעט שלא קיבל אנשים, שאל הנכד את סבו, וקיבל את האישור על כך. כל עוד רוחי בי רצתי לביתו של מאחרי, ולקחתי את בתי החולה, בת ה-6 והבאתיה לביתו של מרן. הרב היה במיטתו וביקש שנתקרב אליו, ובירכנו בחום ובלבביות רבה, ואיחל רפואה שלמה. משם יצאנו חזרה לביתו של המארח, משנפרדנו ממנו במוצ"ש, סיפר לנו שיש לו בת מבוגרת ואם נוכל למצוא לה שידוך - הוא יודה לנו מאוד".

"ביום ראשון היה אמור להתחיל הטיפול הראשון בילדה. התור לרופא שבדק אותה ביום חמישי היה בשעה 08:00 בבוקר. הפעם הוא היה אמור לבדוק שוב את מצב הילדה כדי להכינה לניתוח, שיתבצע למחרת ביום שני. והנה, מה נאמר ומה נדבר. הרופא בודק ובודק ומביט חליפות בנו ובילדה, ואיננו מאמין למראה עיניו. "עוד לא קרה לי דבר כזה", אמר בהתרגשות, "אני מכיר את המחלה הנדירה הזו כבר שנים רבות, ועוד לא קרה שאחד החולים ייצא מנמנה במהירות שכזו, ובמיוחד שרק בסוף השבוע בדקתי את בתכם, ומצבה היה קשה. מה קרה?!", תמה הרופא המומחה. ואנחנו כבר ידענו שהייתה זו ברכתה של הגאון שפעלה את פעולתה". מיד למחרת חזרנו לארץ ישראל, בריאים ושלמים, ומחוזקים בכוחות מחודשים של אמונה וביטחון בה' יתברך. אבל בכך לא תם סיפורנו. לא עברו שבועיים, ובן אחותי התארס בשעה טובה ומוצלחת עם בתה המבוגרת של המשפחה שאירחה אותנו במנהטן. הבחור לומד בישיבה בארה"ב, וגם הוא כבר אינו צעיר, וכשחזרנו ארצה הבזיק במוחנו הרעיון לשדך את שניהם, ואכן השידוך יצא אל הפועל בשעה טובה ומוצלחת. והכל בשל אותו פקק בשלג!

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירה בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתאי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתאי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתאי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה שמואל בן יוכבד ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>
---	--	--	------------------------	--	---

פני עין חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית הַכְּנֶסֶת שְׂכוֹנַת עֵין חָמֵד - אֲבִשְׁתָּ בֵּין

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרֶשֶׁת מִטּוֹת-מַסְעִי- לָאָה בַּכֶּסֶף בְּחו"ל

"וְהָיָה הַמָּקוֹם מְקוֹם מְקָנָה"

ראשוני היורדים מן הארץ יורדים מיוחדים במינם, שירדו ממנה עוד בטרם דרכה כף רגלם על אדמתה, עוד לפני שהעם עצמו ביצע את ה"עלייה הראשונה" אליה. כבר אז, בעת החנייה מעבר לירדן מזרחה ידעו הללו שאין ברצונם לבנות ולהיבנות בה, אלא לגור מחוצה לה. המניע לרצון זה בולט היטב ברקע התנהגותם. מניע נכבד מאד ושמו- אהבת הממון.

הנה הסיפור כמובא בפסוקי הפרשה: "וּמְקָנָה רַב הָיָה לְבָנֵי רְאוּבֵן וּלְבָנֵי-גָד עֲצוּם מְאֹד, וַיֵּרְאוּ אֶת אֶרֶץ יַעֲזָרָה... גִּלְעָד, וְהָיָה הַמָּקוֹם מְקוֹם מְקָנָה. וַיָּבֹאוּ בְנֵי-גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַיֹּאמְרוּ אֶל-מֹשֶׁה... הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִכָּה ה' לִפְנֵי עַדְתִּי יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מְקָנָה הוּא וְלַעֲבָדֶיךָ מְקָנָה". יושם לב למילה המדריכה הבולטת בקטע כולו, בה הוא נפתח ובה הוא מסתיים זו המילה: מקנה.

ללמדך, אמרו פרשנים, שהמקנה הרב בו זכו הוא שהכתיב את התנהגותם והיה המניע לשאיפותיהם, להחלטותיהם ולבקשותיהם. מקנה שכבר לא היה סתם רכוש, כי אם השקפת עולם. פנייתם אל משה הינה מסקנה המתבקשת מאליה: "וַיֹּאמְרוּ: אִם-מִצָּאנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ יִתֵּן אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לְאֶחָזָה, אֶל-תַּעֲבֵרנוּ, אֶת-הַיַּרְדֵּן".

משה שמע היטב את המילים הנוראות הללו, שיצאו מפייהם. הוא האזין גם לטמון מאחוריהן. אוזן המנהיג הישיש שהביא את עמו אל גבול ארץ החלומות. לב האיש, שהתחנן לפני האלוקים "אֶעֱבֹרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן" קלטה עתה את "הבשורה" האומרת כך: שאפנו לגאולה, ליציאה משעבוד מצרים חפצנו לנטוש את המדבר הצחיח כי רצינו "להסתדר בחיים". חלומנו להגיע אל המנוחה ואל הנחלה הארצית. נחלה שתעניק לנו ביטחון וקיום בכבוד. זה אופק חזונו.

נאום שבטים אלו, שאולי לא היו מודעים באותה שעה לעובדה, שזרע החומרנות נזרע זה עתה בלבם, הראה כי המקנה אכן "עלה לראשם" עד כדי כך שהתבטאו במילים הבאות: "וַיִּגְשׁוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ: גְּדֹרֹת צֶאן נִבְנָה לְמִקְנֵנוּ פֶה, וְעֵרִים לְטָפְנוּ". ואילו משה ניסח בשינוי תנאי זה שהסב להם שינוי "קל" אך רב משמעות "בָּנוּ לָכֶם עָרִים לְטָפְכֶם וּגְדֹרֹת לְצִנָּאֲכֶם".

פער ההתייחסות שנוצר בין משה ואנשי מקנה אלו מתגלה כאן במפורש. כדברי רש"י בשם המדרש: חסים היו על ממונם יותר מבניהם ובנותיהם, שהקדימו מקניהם לטפם. זהו כוחה של אהבת ממון ההופכת העיקר לטפל ואת הטפל לעיקר.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בו נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקות יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה -זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר -זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה שמעון בן זלפה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקות מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר בצלאל בן זלפה משה בן עליזה ברוך בן ורדה כל עם ישראל

כו' תמוז תשס"ט 18/07/2009

פרשת מטות מסעי

הפטרה: "שמעו דבר"-ירמיהו פרק ב'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:10	20:21	21:16
ת. אביב	19:28	20:18	21:13
חיפה	19:31	20:21	21:16
ב. שבע	19:28	20:18	21:12

שואל ומשיב בהלכה - בין המצרים

האם מותר להסתפר ולגזוז ציפורניים בימים אלה "ימי המצרים"?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

לדעת הספרדים ועדות המזרח אסור מדרבנן להסתפר ולהתגלח בשבוע שחל בו תשעה באב החל מצאת השבת, בין שער הראש ובין שער הזקן. אולם שפם המפריע לאכילה מותר לגלח. ומנהג עדות האשכנזים שלא להסתפר ולהתגלח מיום י"ז בתמוז ועד לאחר תשעה באב. אולם לנשים מותר להסתפר אף בשבוע זה. ילדים קטנים אסור לספר בשבוע זה, ואפילו קטנים שטרם הגיעו לגיל חינוך. ואף אם אירע ברית מילה בימים אלו של שבוע שחל בו תשעה באב אסור לסנדק ולאבי הבן להסתפר ולהתגלח לכבוד המילה. וכן נוהגים להחמיר שלא לגזוז ציפורניים בשבוע שחל בו. אולם מי שציפורניו גדולות יש להקל ולגוזזם. וכן אשה הצריכה לטבול במקווה טהרה מותר לה.

השפנת שלום

הכל מתפלאים במה זכה המהרש"א שאין ש"ס אחד בעולם כולו שהפירוש שלו אינו מופיע בו. תעלומה זו נפתרה בעקבות סיפור מופלא המובא בספר "ברכי נפשי" המוכיח על גדלותו של אותו גאון, ועד כמה היה מוכן להקריב על ה' ותורתו בעבור השכנת שלום, ומזה נוכל להבין מדוע זכה לדברים כה גדולים.

המהרש"א, שהחזיק ישיבה עם מאות תלמידים, אכל על שלחנה של חותנתו, איידל, עד יום פטירתה. משהלכה לבית עולמה, פתחו את צוואתה והתברר שהיא הותירה כסף לכלכל את הישיבה של המהרש"א במשך 30 יום בלבד. כיון שכך, הוצרך לחפש לעצמו משרת רבנות כדי לכלכל את עצמו ואת ישיבתו. הרבנות המכובדת ביותר בימים ההם, הייתה באוסטראה, עליה נמנו 280 ישובים עם קהילות יהודיות מפותחות, והגאון אכן התמנה לרב המחוז החשוב הזה.

כמה שנים לאחר היבחרו, פרצה מחלוקת עזה בעיר לובלין בין המהר"ם, שהיה דאתרא, וגם החזיק ישיבה, ובין בנו של המהרש"ל, רבי שמעון זאב, שגם הוא החזיק ישיבה בעיר. המחלוקת נסובה אודות הסבר בתוספות מסוים, האחד סבר כך, והשני אחרת ואף הביע דעתו שחסרה אות ו' בתוספות, עד שבאו התלמידים משני המחנות ובחשו בקדירה, וגם ראשי הקהל התערבו במחלוקת, ותהי העיר כמרקחה.

בעקבות המחלוקת, התפטרו המהר"ם ורבי שמעון זאב מתפקידיהם. בני הקהילה החשובה שנותרו עתה ללא רב, וללא ראש ישיבה, פנו בצר להם אל המהרש"א, שיעזוב את הרבנות באוסטראה ויכהן כרב בלובלין. הם-עצמם לא האמינו שהמהרש"א יאות להסכים להצעה זו, כיון שאוסטראה הייתה כאמור הרבנות החשובה ביותר בימים ההם. אבל להפתעת הכל הודיע המהרש"א שהוא מתפטר מהרבנות באוסטראה, ומגיע לובלינה.

בדרשה הראשונה של המהרש"א שהתקיימה בשבת, התכנסה כל העיר אל בית המדרש, והרב החדש פתח את דבריו ואמר שברצונו להציג שתי שאלות לפני הקהל. "ראשית, כיצד זה שקראתם לי לבוא אליכם, וכי אינכם יודעים שבאוסטראה יש לי רבנות הרבה יותר מכובדת, עם משכורת הרבה יותר גבוהה! והשאלה השנייה היא, כיצד אני הסכמתי לבוא אליכם".

והמהרש"א המשיך: "על השאלה השנייה לא קשה עליי, כי אם יש בקהל שלי שני 'בעלי בתים' כמו המהר"ם ורבי שמעון זאב, כבר שווה לי להיות רב אצלכם. אבל מה שממשיך להיות קשה לי, הוא, איך אתם חשבתם לקרוא לי?". המהרש"א האריך לדבר על כבוד הרבנות, וסיים את דרשתו. ביום ראשון שלאחר מכן אסף שוב את כל אנשי העיר, ואמר להם כדברים האלה: "כמרא דאתרא אני גוזר בגזירה דאורייתא שהמהר"ם ישוב לכהן כרב וראש הישיבה בלובלין, ואת רבי שמעון זאב אני שולח לכהן כרב בפראג. ואני? - אני חוזר לאוסטראה".

צריך ללמוד מכאן עד כמה אדם מוכן למסור את עצמו עבור בוראו, ועבור השכנת שלום בישראל, שכן ברור שכאשר המהרש"א התפטר מרבנותו באוסטראה, כדי לקבל עליו את אצטלת הרבנות בלובלין, הוא לא היה בטוח כלל שכאשר ירצה לשוב לאוסטראה, יקבלוהו מחדש. ולמרות הכל התפטר ועזב את אוסטראה, ובא ללובלין על דעת שלא יסכימו למנותו מחדש. ויש בכך סיבה מספקת כדי להדפיס את ספרו בכל הש"ס שבעולם!

גדול הגאון שפך הפרכות פלולות פו - ויקרא רבה פ' ט'

לשאלות בהלכה:	הקדשת העלון	מנויים:
נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	לקבלת דף פרשת שבוע חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com

רבי שלמה בן יצחק זצ"ל המכונה רש"י או פרשנדתא (מפרש-הדת) או רבן של ישראל: נולד בעיר טרואה ב-ח' אדר ד'תת (1041). נפטר ב-כ"ט תמוז ד'תתס"ה (1105). חי כ-64 שנים. חכם יהודי צרפתי, הנחשב לגדול מפרשי המקרא והתלמוד בימי הביניים, ולאחד מגדולי חכמי ישראל בכל תקופת הראשונים. רש"י פירש כמעט את כל התנ"ך כולו והוא אף המפרש העיקרי של מסכתות התלמוד הבבלי. בנוסף היה ענוותן מופלג (והלך בזאת בעקבות רבו המובהק, ר' יעקב בן יקר), אך יחד עם זאת היה איש אמיץ ותקיף, שהעמיד את האמת בראש מעייניו.

ילדי: מרים (הבכורה- נישאה לרבי מאיר בן שמואל) ומהם נולדו ארבעה נכדים: שמואל (רשב"ם), יעקב (רבנו תם מבעלי התוספות), הריב"ם, ושלמה (נפטר בצעירותו). למרים נולדה בת (שהייתה נשואה לר' שמואל בן ר' שמחה מחבר מחזור ויטרי), והיא אמו של רבי יצחק הזקן (הר"י מבעלי התוספות), יוכבד (בתו השנייה, נישאה לר' יהודה בר נתן-ריב"ן) ולהם נולד רבי יום-טוב. רחל (בתו השלישית- נישאה לתלמיד חכם בשם רבנו אפרים).

מתלמידיו: ר' שמעיה, ר' יצחק ב"ר אשר הלוי, ר' נתן המכירי ואחיו ר' מנחם המכירי, ור' שמחה מוויטרי ור' שמעון.

רבותיו: רבי יעקב בן יקר, רבי יצחק הלוי סג"ל ורבי יצחק בן יהודה. בהיותו כבן 20 עזב את ביתו וגלה למקום תורה. עסק בתורה מתוך הדחק. בהיותו כבן 25 הקים ישיבה בעיר מולדתו. שמו יצא לתהילה בין גדולי החכמים, ומכל ערי אשכנז וצרפת הריצו אליו גדולי הדור שאלות רבות בתלמוד. גם מוריו הרבו לשבחו ולפארו במכתביהם אליו. בתום לימודיו חזר לטרוויש והשתלב מיד בחיי החברה היהודית. הצטרף לבית הדין בעיר והחל לפסוק הלכות לכל יהודי הסביבה, אך סירב לקבל שכר על תפקידו זה. ייסד ישיבה בטריוויש, אך גם ממנה לא קיבל שכר.

פירוש רש"י היו פופולאריים ביותר עוד בימי חייו. כבר בחייו התפרסמו פירושיו בחוברות שהופצו בעותקים רבים ונקראו "קונטרסים". רש"י גם שלח ידו במלאכת הפיוט, וחיבר מספר קינות על מסע הצלב שהיה בימי חייו. המסורת מייחסת את ההשתלשלות מדוד לרש"י באופן הבא: רש"י הוא נכדו של ר' אליקים, שהוא דור 31 מרבי יוחנן הסנדלר, שהיה דור רביעי מרבן גמליאל הזקן, בן שמעון הנשיא, בן הלל הזקן, מבני שפטיה בן דוד מלך ישראל.

נכדו, רבינו תם העיד על עצמו כי גם הוא יכול לעשות מה שסבו עשה על פירוש הש"ס, חוץ מפירוש המקרא. **רש"י עצמו צם כ-613 תעניות שלקחו לו כ-3 שנים בטרם החל לכתוב את פירושו על התורה ואין ספק כי פירושי נאמרו ברוח הקודש.**

פעם אחת אמו של רש"י בשעת עיבורה עם הצדיק הייתה נתונה לסכנה גדולה מצד הגויים. יום אחד הלכה האשה ההרה ברחובות העיר ורמיזא כשסידורה בידה. בדרכה לבית-הכנסת להתפלל. היא הגיעה לסמטה צרה מאוד ופתאום התפרצו מולה לתוך הסמטה פרשים רוכבים על סוסים כשהם מדרבנים את סוסיהם ומתקרבים אליה בדהרה. נבהלה האשה מאוד אך לא היה לה לאן להימלט בסמטה הצרה, והפרשים מדרבנים עוד יותר את סוסיהם וצוחקים ומלגלים עליה בחושבם שעוד מעט היא תהיה למרמס תחת רגלי הסוסים. הרוכבים מתקרבים עוד יותר ואם רש"י חושבת שעוד רגע יבוא הקץ לחייה ועימו גם הקץ לחלום היפה על הבן שיוולד לה. היא נלחצת אל הקיר וקוראת בלחש: "שמע ישראל..." הנה היא כבר מרגישה את הבל פיהם של הסוסים על פניה והיא נדחקת עוד יותר אל קיר הסמטה. והנה קרה פתאום נס: במקום עמדה נעשה שקע בקיר והיא ניצלה מידי הרוכבים שהביטו על מחזה זה בתימהון ושוב לא ניסו לפגוע בה. גם שאר האנשים שנכחו באזור תמהו על הנס המופלא. אותו שקע שנתהווה בקיר בעיר ורמיזא נשאר שם ונשתמר עד עצם היום הזה ועדיין ניתן לראותו.

לאחר כמה שנים של עמל ויגיעה בישיבות, החליט רש"י לקום ולנדוד שבע שנים בין קהילות ישראל. יום אחד הגיע לעיר אחת ומיד נכנס לבית-המדרש. ישב בפניה והאזין לשיעור גמרא. רב המקום הרצה את שיעורו לפני תלמידיו, אך הסוגיה שעסקו בה הייתה קשה מאוד. לבסוף הרב נואש מלרדת לעומק הסוגיה, פנה אל תלמידיו ואמר: "מה שהסברתי לכם זהו מה שחנן אותי ה' יתברך להבין, ומה שעוד צריך להוסיף ולפרש כאן, יגלה אליהו הנביא לעתיד לבוא". רש"י המתין עד שהתפזרו כל התלמידים לביתם ואז הוציא את הקונטרס שבו היה כתוב פירושה של הסוגיה, שם אותה באין רואים באותו דף שלמדו גמרא, וחמק חרש מן המקום. למחרת כשרצה הרב להמשיך בשיעורו, פתח את הגמרא ומה גברה השתוממותו כאשר גילה את הקונטרס. הוא עיין בדפים שלפניו ומיד אורו עיניו. בשפה ברורה ובלשון צחה מובא כאן פירושה הנכון של הסוגיה. "מי שם כאן הקונטרס זה?" שאל הרב בהתרגשות, אך אף אחד לא השיב על שאלתו.

בלית ברירה המשיך הרב בלימודו, והמעשה חזר ונשנה במשך ימים אחדים. רש"י היה מניח את קונטרסיו בתוך הגמרא וכך האיר את עיני הלומדים שהיו סקרנים מאוד לדעת מיהו הגאון האלמוני. גם הרב רצה מאוד "לתפוס" את הלומדן בשעת מעשה. ולכן החליט להסתתר אחרי הלימוד מאחורי בית-המדרש ולהציץ מבעד סדק צר אל האולם. מה הופתע לראות את האברך העני כשהוא קם מפניו אשר ליד התנור ומניח את הקונטרס בתוך הגמרא. עכשיו כבר ידע הרב מיהו הגאון בתורה שפקח את עיניהם והוא פרסם זאת בין שאר הלומדים. כשהגיע רש"י למחרת לבית-המדרש ורצה להתיישב במקומו הקבוע, שוב לא הניחו לו אלא הזמינו אותו לשבת במקום מכובד ליד ארון הקודש.

אחרי השיעור עלה השמש על הבימה והכריז שביום ראשון ירצה אדם גדול לפני הקהל שיעור בגמרא וזאת בציווי הרב. אך עדיין לא הבין רש"י שכל הכבוד מכון אליו ובתמימותו חשב שמתכוונים למישהו אחר. הוא בא ביום ראשון כדי לשמוע יחד עם כל הקהל את השיעור שעליו הכריז השמש, וכאשר נכנס קמו כולם על רגליהם ואמרו: "ברוך הבא רבנו ומורנו". אך גם רש"י אמר מיד יחד עימם "ברוך הבא", כי חשב שלא אליו מתכוונים אלא למישהו אחר. לבסוף כשראה הקהל את ענוותנותו ניגשו אליו המתפללים ואמרו: "אנו יודעים שאתה הוא בעל הקונטרס ואליך אנו מתכוונים".

חסד ואמת אל יעזבוך

הצלתו וחילוץו של ר' ברל זלודביץ (מינסקער) ברגע האחרון מידי המהפכנים הבולשביקים, בדרך נס ופלא אירעו, ומעשה שהיה כך היה: עשיר מופלג היה ר' ברל, ובבעלותו מפעל גדול לזיקוק סוכר. מתמיד היה להשכים קום, להתפלל ותיקן עם נץ החמה, טועם פת שחרית, ויוצא למפעלו, תוך כדי הקפדה להקדים את פועליו ולשים עין שיהיו כולם במקומם ובתפקיד בשעה הקבועה, ואז לו לפועל שנתפס בהתרשלות ובאיחור.

עם פרוץ המהפכה הבולשביסטית בשנת תרע"ז (1917 למנינם), הלכו המהפכנים של לנין וטרוצקי והשתלטו עיר אחרי עיר ברחבי רוסיה, עד שבסופה של מלחמה עקובה מדם, השתלטו על רוסיה כולה. באותו בוקר, השכים ר' ברל קום כמנהגו, סיים את תפילת הוותיקין, ולאחר טעימה של פת שחרית עשה את דרכו לכיוון מפעלו.

כשהחנה את רכבו ויצא החוצה לעבר המפעל, עצר אותו יהודי ובדמעות בעיניו התחנן לפניו: "הנה ר' יהודי, אנא עשה עמדי חסד של אמת, יש לי היום יארצייט של אימי עליה השלום, בא והצטרף כעשירי למניין כדי שאוכל להגיד אחריה קדיש, שמעולם לא החסרתי". ר' ברל היה נבון מאוד. איך יאחר לעסקיו, ומי ישים עין על מאות פועליו לבדוק אם התייצבו בדיוק בזמן לעבודתם. ומצד שני, טוב לבו ואצילות נפשו מנעוהו מלסרב לתחנוניו של יהודי, המבקש להגיד קדיש לנשמת אמו המנוחה. אחרי היסוס מה נכנע ונעתר להפצרתו של היהודי, ונתלווה אליו לבית-הכנסת הקטן שבקרבת מקום.

כשנכנס ר' ברל לביה"כ, נתמלא כעס ורוגז, בראותו שאינו עשירי למניין אלא הראשון, ועדיין אין שם אף איש זולתו. התחיל ר' ברל להטיח דברים כלפי היהודי: "למה רימיתני, ולמה אתה גוזל את זמני? כלום פועל בטל אנוכי? הלא מאות פועלים עובדים תחת ידי בבית-החרושת הגדול, ועלי לעמוד ולפקח עליהם, שלא יעשו מלאכתם רמייה ולא יתרשלו בעבודתם".

היהודי לא חסך לשונו, וענה לעומתו: "לא אתן לך ללכת מכאן. נשבעתי לאמי ע"ה לפני פטירתה, שלא אחסיר אף פעם את הקדיש בשנה הראשונה, ולאחר מכן מדי שנה ביום פטירתה. ועכשיו, כשנשתבשו הדרכים, בגלל מצב החירום שנוצר עקב הקרבות בין צבאות הצאר והמהפכנים הקומוניסטים, קשה לאסוף מניין לתפילה. לא אתן לך ללכת מכאן עד שאגיד קדיש במניין!".

"ומה יהיה עם מאות הפועלים המחכים למוצא פי במפעלי הגדול?" הקשה כנגדו ר' ברל במרירות. "לא יקרה כלום ולא יגרע מעבודתם דבר. יודע כל אחד מהם את מקומו ומשמרתו, גם מבלי שתעמוד על ראשם ותנגוש בהם!", סנט בו היהודי, והוסיף: "בה כה וכה למי אתה עמל ולהיכן אתה רץ וממהר? בעוד יום יומיים, שבוע שבועיים, ישתלטו הבולשביקים על הכל, וייקחו ממך את כל רכושך ואת בית-החרושת שלך, ואילו את המצווה הזאת, והחסד הזה שאתה עושה עכשיו- שום כח שבעולם לא יוכל לגזול ממך, ויהיה שמור לך לנצח לעולם הבא!".

"מה פירוש ייקחו?", תמה ר' ברל, "כלום שלהם הוא זה, כלום לא עמלתי ויגעתי בעשר אצבעותיי עד שעשיתי את כל החיל הזה, ובאיזו זכות ייקחו ממני את עמלי ויגיעי? שטויות הנך מדבר!". אך לא עזרו לו כל טענותיו, ובלית ברירה נשאר במקום עד שאותו יהודי הצליח לאסוף מניין. אמרו בצוותא כמה מזמורי תהלים, ואמר קדיש.

לאחר מכן, מיהר ר' ברל לצאת מהמקום, והחל צועד בצעדים מהירים וחפוזים לכיוון בית החרושת, כשהוא מציץ מזמן לזמן בעצבנות בשעון הזהב שאחז בידו כל זמן הליכתו. כשהתקרב למרחק של כמה מאות מטרים מבית-החרושת, הבחין במנהל העבודה שלו שרץ מולו ומנפנף לו בידיו, ומאותת לו בתנועה: "עצור!".

כשהוא מפוחד ומבוהל כולו התקרב לר' ברל וצעק אליו: "ברח מיד, חייך בסכנה! הבולשביקים תפסו את המפעל ומחפשים אותך! ברח מהר לאן שישאוך רגליך, והתחבא מהרוצחים המבקשים את נפשך". ברגע האחרון ממש הצליח ר' ברל לחמוק מציפורניהם של הבולשביקים, כשהוא מתחבא באחד המרתפים, כשגם אשתו הצטרפה אליו. בדרכים נפלאות ובניסי ניסים חמקו ר' ברל ורעייתו מרוסיה והגיעו לפולין.

**כידוע, אנו צומדים בצנ"ה לפני הוצאת הספר "יקרה מפנינו" - חלק שלישי
למאוננינו להנציח את שמות יקירי אצילי נשמה ולהקדיף לרפואה שלמה,
לזיווג, לפרינסה בשפצ, לזרע קודש בר-קיימא, לחזרה בתשובה וכיו"ב
יש לפנות לליאור בטל' 0506-615031**

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה
שמואל בן יוכבד ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבטאי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רחל ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבטאי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל
יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איזה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן רנדה שבו ז"ל
יפה בת גאולה ע"ה
אלברט ציון בן נעימה ז"ל

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרַשְׁת דְּבָרִים - לְשִׁמוּעַ וּלְהַאֲזִין לַזוּלָּת

"שְׁמַע בֵּין אֲחִיכֶם"

ראו נא מה עמוקה הייתה חכמתו של משה המנהיג הישיש כשנפרד מן העם בערבות מואב. שעה שנשא באוזני בני ישראל את המונולוג האחרון בחייו. "אֵלֶּה הַדְּבָרִים" היא צוואתו הרוחנית הגדולה האצורה בספר דברים כולו. כאן נמשכת העין אל אחת מבקשותיו הראשונות מן העם וכה אמר להם: "שְׁמַע בֵּין-אֲחִיכֶם וּשְׁפֹטֶתֶם צֶדֶק".

"אתם" מזכיר להם משה, "תיכנסו עוד מעט קט לארץ ישראל ואני כבר לא אהיה עמכם. בעזרת האל תקימו בה את מדינת הייעוד העברית, ותעצבו במופת חייכם את חברת התורה. אבקשכם למען יצליח הניסיון הרוחני של התכונה העברית הזאת, שתניחו בתשתית החברה את ה'שְׁמַע בֵּין-אֲחִיכֶם'. כלומר, חנכו את עצמכם כבר בראשית הדרך, לשמוע מה בפי רַעְעֶכֶם, הטו אוזן לדברי הזולת- הדבר חיוני לקיומכם".

אין מה לומר, איש זה הכיר היטב את אופיינו הלאומי. הוא נגע בשלוש המילים הללו, בעצב הרגיש ביותר, בנקודת התורפה שבאישיותנו, הפרטית והציבורית כאחת. נקודת תורפה המסבכת אותנו מאז אותם ימים טרם הכניסה לכנען ועד לחיינו העכשוויים, חיים של קיטוב בין ימין ושמאל בין דתיים וחילונים במדינת אטומי האוזניים שלנו, זו חברת ה"לא שומעים"!

איזו בקשה קשה! כי לשמוע פירושו להאזין. ולהאזין פירושו להתחשב בזולת. להקשיב לו בתשומת לב. לקלוט כראוי את מה שהוא אומר, להטות אוזן לדובר אליך. ובעיקר להתייחס לטענות המועלות, לתת לו לסיים את הדברים בלא לקטוע אותם. כמה קשה בקשתו של משה רבנו! רש"י ביאר: "שְׁמַע! לשון הווה. כמו זכור ושמור". זהו. לעולם לא לומר לרענו, למפלגה שכנגד, ליריב הפוליטי, לאשה לבעל וכו' "שמענו אותך כבר" שמענו בלשון עבר, וכך לאטום את האוזניים. לא, כי אם שְׁמַע, שמיעה בלשון הווה כפעולה נמשכת ללא הרף. תמיד להאזין, תמיד להקשיב מחדש אולי יש בכל זאת משהו חדש בדבריו.

"שְׁמַע" מבקש משה את העם הנכנס לארץ, כי חושש לאיכות חייהם אם יפרו צו בסיסי זה. אם חלילה יאבקו איש ברעהו מתוך עמידה עקשנית על "עקרונות". שְׁמַע- ואז קיים סיכוי לאפשרות גישור על פני פערים שבחברה. וכל זה למה? כי הזולת אחרך הוא. לו חשת כי אחרך הוא עצמך ובשרך, כי אז למרות השוני, המחלוקת והאינטרסים המנוגדים, היית מבין ויודע שקיים משהו המקשר ביניכם והיה לך קל יותר לשמוע מה בפיו. קשה עליך השמיעה משום שאתה חש ניכור כלפי הזולת, ורואה את עצמך כיחידה נפרדת ממנו, כמציאות בפני עצמה ולא כחלק מן השלם.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה -זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר -זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה שמעון בן זלפה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה נעם דוד בן סימה מאיה בת עדי עדי בת ליאת לימור בת אהובה אביחי בן אסתר דוד יורם בן מרסל משה בן עליזה בצלאל בן זלפה כל עם ישראל ברוך בן ורדה

25/07/2009

ד' אב תשס"ט

פרשת דברים

הפטרה: "חזון ישעיהו"- ישעיהו פרק א'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:06	20:17	21:11
ת. אביב	19:24	20:15	21:08
חיפה	19:27	20:17	21:11
ב. שבע	19:24	20:15	21:08

שואל ומשיב בהלכה - בין המצרים

אלו דברי אבלות נוהגים החל מראש חודש אב?

! אסור:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

! תשובה:

אמרו חכמים "משנכנס אב ממעטים בשמחה" לכן כל דבר שגורם לאדם שמחה כסיווד הבית וצביעתו, וקניית מוצרים שסובלים דיחוי עד לאחר תשעה באב, אין לעשותם החל מראש חודש. וכן מנהגנו שלא לאכול בשר, ואף בשר עוף, ואפילו תבשיל שנתבשל בו בשר והוא אוכל רק מהתבשיל ללא הבשר עצמו אסור. אולם מאכלים מחומרים סינטטיים כגון בשר ונקניק מותר. וכן כאשר אדם נמצא בסעודת מצווה כגון ברית מילה ופדיון הבן, ויש לו שייכות לאירוע מותר לאכול בשר.

וכן חולה או יולדת מותרים באכילת בשר בימים אלו. וכן כל אדם חלש שצריך לאכול בשר, ועדיף שיאכל בשר עוף אם די לו בכך. וכן קטנים הפחותים מגיל בר מצווה, מותרים בבשר בימים אלו, ובני אשכנז מחמירין בזה. וכן אם נשאר אוכל בשרי משבת ייתן לקטנים הפחותים מגיל בר מצווה.

אם אִסַּק שְׁמַיִם - שָׁם אַתָּה

בעיירה מיר, שליד הגבול שבין פולין וליטא, גרה נערה שהתייתמה בגיל צעיר. כשבגרה הנערה, נשארה רווקה, בשעה שכל חברותיה כבר נשאו. קשייה למצוא שידוך אולי נבעו בשל היותה נמוכת קומה, ואולי גם בשל יתמותה ועונייה. אבל בעיקר בגלל שאיפתה להינשא לאדם שיקדיש את חייו ללימוד התורה. כדי להינשא לאדם כזה, היא הייתה זקוקה לתמיכה כלכלית מצד משפחתה, אך ללא אב-לא היה מי שיוכל לסייע לה להגשים את שאיפתה הנעלה? היא עבדה כספרנית וניסתה לחסוך את רוב הכסף שהרוויחה, אך השנים נקפו. חברותיה הקימו בתים-והיא נשארה בודדה ועצובה. בכל זאת לא ויתרה, היא לא נענתה להצעות מפתות.

כשראתה שבכך לא תוגשם שאיפתה הטהורה להינשא לבן תורה החליטה לעשות מעשה. כשישבה בספרייה מהורהרת במצבה, החליטה לכתוב מכתב לאחד היחיד שיוכל לעזור לה, לאבינו שבשמים. על דף נייר שהיה מונח לפניה רשמה את כל התפילות שהיו שגורות בפיה בשנים האחרונות, והנייר שימש לה פורקן למטען הכאב שנשאה בליבה.

היא תיארה את סוג הבעל שחיפשה כל כך בעקביות: שקוע בלימוד, בעל מידות טובות, אשר לא יראה את עניוּתה כנטל. היא סיימה את מכתבה במילים: "אתה ה' מפרנס עניים ומגביה שפלים, וודאי תוכל להיענות לתפילותיי. אני סומכת עליך בכל עת, בתך המסורה שיינא מרים".

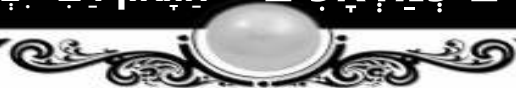
היא הכניסה את המכתב לתוך מעטפה, אשר עליה כתבה מבחוץ "לְאִבִּי שֶׁבְּשָׁמַיִם!". היא שמה פניה לעבר הגינה שמחוץ לעיירה מיר, שם נעמדה והחזיקה את המכתב ברפיון לכיוון האוויר שמעליה. ברגע שהרגישה במשב רוח פתחה את ידה, והביטה כיצד מכתבה נישא ברוח. אחר כך שבה מיד לביתה.

ימים אחדים אחר שיגור המכתב, יצא אחד מתלמידי ישיבת מיר הנודעת לשוח בשדה. תוך כדי שינון הסוגיה שעסק בה, צדה את עיניו מעטפה סגורה שהייתה מונחת בין השיחים. הוא התכופף להרימה כדי לקיים מצוות השבת אבדה, ומה מאוד הופתע כשראה שהמכתב מיועד "לְאִבִּי שֶׁבְּשָׁמַיִם". הוא לא יכל להתגבר על סקרנותו, פתח את מכתבו וקרא אותו בהתפעלות. הוא חזר וקרא אותו כמה וכמה פעמים ובכל פעם התרגש מהכאב והכנות שבהם נכתב. הוא חזר לבית-המדרש וניגש להתייעץ עם ראש-הישיבה ולימים רבה של מיר, הגאון ר' אליהו ברך קמאי זצ"ל.

לאחר שיחה קצרה אמר הבחור שהוא מוכן לשאת נערה זו לאישה. הבירורים נעשו והוא התחתן עם כותבת המכתב אף על פי שהייתה מבוגרת ממנו בשש שנים. כפי שאשתו יחלה, ר' יצחק יחיאל דוידוביץ בעלה התעלה והגיע למעלות גדולות בתורה וביראה. לימים נעשה למשגיח של ישיבת מינסק, והיה לרבם של הגאון ר' יצחק קמינסקי, הגר"י רודרמן והגר"א קלמנוביץ, זכר צדיקים לברכה.

אֵין לָךְ מִנְחָה טְהוֹרָה יוֹתֵר מִתְּפִלָּה בְּכֹונָה בְּאִי מִחֲשָׁפָה לָרָה וּפְתִיחַ לָךְ
הַגָּאוֹן ר' יְהוֹנָתָן אֵיבֶשֶׁץ

לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'. נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	מנויים: לקבלת העלון חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com
--	---	---

רבי יצחק נסים זצ"ל: נולד בשנת ה'תרנ"ו (1896) בבגדד. כבר בצעירותו התבלט בחוכמתו בכל רחבי עירק והוא פעל רבות למען יהודי בבל. **הרב התגלה כבעל תפיסה חדה ומהירה והצטיין בבקיאותו העצומה.** בשנת ה'תרפ"ו (1926) כאשר היה בן 30 עלה לארץ ישראל, ולימים נתמנה לתפקידו "הראשון לציון" - הרב הראשי הספרדי. בתחילה חכמי בבל ביקשו להחזירו וכתבו לו מכתבים רבים ובהם ביקשו לגלות חסרונם, אך הרב סירב לחזור.

בכל יום מספר שעות עסק במסחר, ואת שאר זמנו הקדיש לתורה. בביתו התכנסו תלמידי חכמים וגדולי הדור היו באים לדבר עימו בדברי תורה. שמו התפרסם בכל תפוצות ישראל. **הרב היה מקבל כל אדם בסבר פנים יפות, אך כשנגע הדבר לכבוד התורה וביסוס הדת- היה נלחם בכל כוחו ולא היה חת מפני איש.** ה'חפץ חיים' הכתירו בתארים נעלים. הקים בית-מדרש להכשרת רבנים, אשר רבים מבוגריו משמשים כיום כרבנים ודיינים בארץ ובעולם. נפטר ב-ט' באב ה'תשמ"ה (1981). חי כ-85 שנים.

אביו: רחמים שלמה. **אחיו:** ר' אברהם חיים רחמים (מקובל מגדולי חכמי בבל). ר' יחזקאל

עזרא רחמים (מח"ס עצי היער). שלמה ציון הי"ד (חוסל ע"י המשטרה העירקית בשל טעות בזיהוי).

רבותיו: ר' שלמה אליעזר אלפנדרי זצ"ל ("סבא קדישא"). ר' צדקה חוצין (האחרון).

מתלמידיו: הרב מרדכי אליהו שליט"א (ראשון לציון). ר' עזרא בצרי (דיין לשעבר בביה"ד הגדול בירושלים ואחיו של המקובל ר' דוד בצרי). ר' יעקב משה הלל (ראש ישיבת "אהבת שלום" ומגדולי המקובלים).

בניו: משה נסים (ח"כ ושר). פרופסור מאיר בניהו (חתן פרס אמ"ת בחקר המקרא ותולדות עם ישראל).

מספריו: יין טוב- שו"ת.

מובא בספר "אורח צדיקים" של ידידנו ר' דניאל משה אלול סיפור מופלא על הרב: כאשר האפיפיור הנוצרי פאולוס השישי תכנן לבקר בארץ ישראל, הודיע הלה שאין בכוונתו להיות אורח רשמי של המדינה. כמו כן, הוא לא התכוון להגיע דרך שדה התעופה, אלא הוא ינחת ברבת עמון ומשם יעבור לשומרון שהיה אז תחת שלטו הירדנים ובמיוחד עבורו יפתחו את הגבול דאז בין מדינת ירדן למדינת ישראל ליד מגידו, משם יטייל בגליל ובסוף יגיע לירושלים, ומשם יעבור לעיר העתיקה בדרך שתיסלל במיוחד עבורו ליד הר ציון ומשם יחזור לממלכת ירדן. התוכנית לא מצאה חן בעיני ממשלת ישראל, אך מדינת ישראל הסכימה גם לכך.

והנה בתוכנית הביקור הרשמית אמורה הייתה להיות גם פגישה בין ראש הדת הנוצרית-קתולית לבין ראשי הדת היהודית, הרבנים הראשיים לישראל. הרבנים הראשיים הזמינו את האפיפיור לבקר ב'היכל שלמה', שם שכנו שנים רבות משרדי הרבנות הראשית לישראל. אולם גם פה ציפתה להם הפתעה: **האפיפיור הודיע שביקורו נחשב "ביקור פרטי" והוא אינו מתכוון לבקר את הרבנים הראשיים, אך מוכן לפגוש אותם כשיגיע לירושלים.**

יש לציין, שהאפיפיור המדובר, שכונה פאולוס השישי, היה מזכירו הראשי של האפיפיור הקודם פיוס השנים-עשר בתקופת השואה, והייתה לו **אחריות רבה וישירה לשתיקה של האפיפיור במשך כל תרופת השואה מול הטבח ביהודי אירופה.** מנהיגי מדינת ישראל החליטו להבליג על כל זה. הרצון להתקבל במשפחת העמים היה כל כך חזק אצלם, החשש ממה יאמרו הגויים היה טבוע בנפשם, עד שלא עלתה על דעתם האפשרות לסרב ולומר לאפיפיור "עד כאן". ואכן, **אחרי דיונים ממושכים הוחלט לקבל את כל דרישותיו, והוסכם שנציגי המדינה יקבלו את פניו בכניסתו לירושלים,** ביניהם הנשיא זלמן שז"ר, ראש הממשלה לוי אשכול, שרים, וכמובן הרבנים הראשיים. הרב הראשי האשכנזי, הגאון ר' יהודה אונטרמן זצ"ל, הסכים לכך בלב כבד.

בשמע זאת, קם ר' יצחק נסים והודיע: **"אני לא מוכן להשתתף בביזיון הזה!"** אם ראשי המדינה החליטו למחול על כבודם ועל כבוד המדינה-זוהי זכותם ובזה אינו מתערב. **אולם על כבוד התורה והיהדות- אינו יכול למחול ואם עליו לצאת לקבל את פני האפיפיור- אזי על האפיפיור כראש הדת הקתולית להשיב ביקור לראש הדת היהודית ולפחות לעשות מחווה כלשהי של נימוס כלפי הדת היהודית.** הרב חשש שאם לא יתקיים תנאי כזה, ייווצר הרושם שמעמד הדת היהודית וראשה נחותים. והוא היה מוכן לקבל את האורח רק ב'היכל שלמה'.

כל הארץ געשה. אפוא נשמע כדבר הזה, שהרב הראשי יעיז להמרות את פי ראש-הממשלה ולעשות דין לעצמו? פוליטיקאים רבים מהמפלגות השונות מחו נמרצות. הדברים הגיעו לכדי כך שראש הממשלה איים על הרב, **שאם הוא לא ישתתף בקבלת הפנים לאפיפיור- הוא יפוטל לאלתר!** אך הרב השיב לו: **"לא רק שאני לא הולך לקבל את פניו, אלא גם אתה לא תהיה נוכח במעמד זה!"** רבים ניסו לשכנע את הרב לחזור בו, אך לא איש כרב נסים ייסוג לאחור. דברי הרב נתקיימו במלואם ומהאירוע המבזה, נעדרו רק שני אנשים: הרב בעצמו שהודיע על כך קבל עם ועדה, וראש הממשלה אשר שבר את רגלו באותו זמן ועל כן נבצר ממנו להשתתף!

ומה היה בסוף? אחרי שהביקור הסתיים ונרגעו הרוחות, אחרי שאזרחי מדינת ישראל החלו לחוש שההשפלה הציבורית שהם ספגו עברה את כל גבולות הטעם הטוב, רבו הקולות בין העיתונאים והפוליטיקאים, שהאדם היחיד ששמר על הכבוד הלאומי והכבוד היהודי במשך הביקור היה הרב נסים, שמראש קבע את עמדתו בנושא ביקור האפיפיור. רבים הגיעו למסקנה שלא היה ראוי שהאפיפיור, שקופת שרצים תלויה לו באחוריו, יקבל את כל הכבוד הגדול הזה מהמדינה, מוסדותיה ואזרחיה, בזמן שהוא יורק על מכבדיו. קיים הרב יצחק באפיפיור את דברי הנביא בשם ה': **"כִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֵּד, וּבְדִי יִקְלוּ".**

בספר "עלינו לשבח" הובא סיפור מופלא, על מנכ"ל מפעל 'נייר ירושלים 2000', ר' אלי שמעון שהתמנה לתפקיד זה לאחר שהמפעל כשל והגיע לפשיטת רגל. בשל המצב הכלכלי של המפעל, המנכ"ל הקודם אילץ את עובדיו גם לעבוד בשבת. אולם כשנתמנה המנכ"ל החדש, הפסיק על אתר את העבודה בשבת, וההצלחה האירה למפעל זה פנים בנסיבות מסתוריות, שאיש אינו מצליח לעמוד על אמיתותן.

האנשים ששהו במכולת בשכונת קריית-משה בירושלים עמדו משתאים לנוכח המראה. האדם המכובד שעמד בתור, ר' אלי שמעון, מנכ"ל מפעל 'נייר ירושלים 2000' בקריית-גת, המוכר לכולם כאיש-מעשה וכמי שדורך בשתי רגליו על הקרקע, הניח לפתע את סל המצרכים מידיו, והודיע בקול רם: "יש לי תחושה שברגעים אלה מתרחשת גניבה גדולה במפעל שלי בקריית-גת. אני חייב לרדת לשם במהירות, כדי לראות מה קורה". האיש עזב את הסל על הרצפה, תוך שהוא מתנצל בפני בעל המכולת על שהוא מטריחו להחזיר את הלחם והחלב למקומם, נכנס למכוניתו וירד לקריית-גת.

כבר בהיותו בדרך התקשר לאחד העובדים המסורים ועדכן אותו בדבר תחושותיו, וביקשו לעמוד בפתח המפעל עם קו טלפון פתוח, כדי שיהיה באפשרותו לקבל דווח על הנעשה בזמן אמת. העובד ממלא את המשימה שהוטלה עליו. והנה, לא עוברת דקה וחצי ומשאית מבקשת לצאת משערי המפעל ואחריה עוד אחת, ושתייהן טעונות סחורה, שערכה נאמד בהון עתק. השומר מבקש מנהג המשאית הראשונה את תעודת המשלוח, כמקובל, ואז התברר שאין לו תעודה שכזו.

עד מהרה נודע שלמרות שמדובר בנהגים העובדים עם המפעל בקביעות, הפעם הייתה זו מזימה שנרקמה בין שני הנהגים שתכננו להבריח את הסחורה מתוך המפעל ולמוכרה במחיר מוזל. המשטרה שהוזעקה למקום חשפה התארגנויות נוספות שהיו אמורות לצאת לפועל בעוד זמן קצר. בינתיים הגיע המנכ"ל למפעל ועמד על הנס הגדול שנעשה לו. התחושה במכולת הייתה נכונה!

בניגוד להרבה אנשים אחרים שהיו זוקפים את ההצלחה הזו לעצמם, ידע ר' אלי שמעון שמניעת הגנבות באה רק בגלל שמירת השבת המוחלטת במפעל שנפתח מחדש בקריית-גת, לאחר פשיטת הרגל ומינוי כונס נכסים. יתירה מכך, "כאשר הבטתי בלוח השנה, ראיתי ונתון אל לבי, שהאירוע הזה של ניסיונות הגנבה התרחש בדיוק לאחר שתי שבתות שבהן נשמרה השבת במפעל". קציני המשטרה שהגיעו למקום לא האמינו שהמנכ"ל ירד מירושלים לקריית-גת רק בשל התחושה שפקדה אותו על גניבה המתרחשת במפעל.

יצוין שההצלחה במניעת הגנבה היא רק סיפור אחד ממכלול רב מאוד של סיפורי הצלחה המלווים את המפעל מאז הוחל בו כיבוד ושמירת השבת. והמנהל הקודם, מה הוא אומר: "אינני יודע מה קרה בזמן שניהלתי את המפעל. כל מה שעשיתי- לא הצליח. המצב הגיע עד כדי כך, שאף אחד לא רצה לעשות עימו עסקאות". ומה קורה כיום? מסביב באזור התעשייה של קריית-גת מפעלים נסגרים בסדר רץ. ואילו ב'נייר ירושלים 2000' מקבלים עובדים חדשים. מחזה לא יאומן בעונת האבטלה הפוקדת את הנגב.

יתרה מכך, המכוונות לייצור נייר מתאימות לקיבולת של לא יותר ממאה ושבעים טון לשבוע. כאשר ניסו הבעלים הקודמים לייצר, בשנים הטובות של המפעל, מאה ושמונים טון- כשלו המכוונות ושבתו מעבודה. ואילו היום, במפעל שומר שבת, מייצרים למעלה מארבע מאות ושלושים טון נייר בשבוע! והמכוונות, ממשיכות לעבוד כאילו דבר לא אירע.

ידוע כי חלק ניכר מהחומרים לייצור נייר מורכב ממים, המהווים גם את מרכיב עיקרי בהוצאות השוטפות של המפעל. אלי שמעון הצליח ליצור פטנט שבאמצעותו פחת השימוש במים בצורה משמעותית ביותר. אם עד היום שילמו לעירייה כמיליון וחצי שקלים על אגרת המים, הרי שלאחר הפעלתו של הפטנט המקורי מגיע התשלום רק לכדי רבע מליון שקלים! השינוי היה כל כך דרסטי, עד שהעריה החליטה להפעיל מעקב כדי לבדוק האם המפעל לא 'מזיז' את מחוגיו של שעון המים.

והרי לכם כבר מליון ורבע שקלים הנכנסים מדי חודש בחודשו כרווח נקי לקופת המפעל. המרתק ביותר הוא שהפטנט הבזיק במוחו של אלי שמעון דווקא בעת תקלה גדולה שהייתה במערכת המים של המפעל וגרמה להשבתתן של כל המכוונות. העובדים נכנסו להיסטריה. אחרי הכל, השבתה של מפעל בסדר גודל שכזה, העובד עשרים וארבע שעות ביממה, מצאת השבת ועד לכניסתה, עלולה להמיט אסון כלכלי על כל העובדים. היחיד שנותר רגוע ושלו, היה המנכ"ל שהרגיע את כולם באומרו: "לא ייתכן שיהיו הפסדים לשומרי שבת. אתם תראו שאנחנו רק נרוויח מהפנצ'ר הזה", הבטיח. באותו רגע הבריק במוחו הפטנט המדובר לחיסכון במים, שכמובן לא יכול היה לבוא לידי הברקה אלמלא הקלקול במערכת המים וההשבתה המוחלטת של כל המכוונות שנוצרו בעטיו. ללמדנו שלא ההברקה או החוכמה של האדם, או כל סיבה חיצונית אחרת הביאה עליו את ההצלחה, אלא אך ורק קיום רצונו של הבורא.

<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו סלים בן רודה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה אלברט ציון בו נעימה ז"ל</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל כל נשמות עם ישראל</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתר יא זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה שמואל בן יוכבד ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה</p>
---	--	--	---	--

פני עין חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית רִכְנֵסֶת שְׁכוּנַת עֵין חָמֵד - אֶבְרָתָה צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת וְאַתְחַנֵּן – וְהָאֱלֹקִים לֹא סָלַח

"וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים"

מדוע סיפר משה לבני ישראל על תחנוניו באזני האלוקים? למה חשף בפניהם את כל בקשותיו, החוזרות ונשנות שתותר לו הכניסה לארץ ישראל? הלא חייב היה כעבד ה' נאמן להעלים מתודעת העם פרשה זו בחייו ולו כדי שלא ירבה העם לתהות על דרכי ההשגחה העליונה המחמירה איתו כל כך? ובאמת מדוע לא סלח לו האלוקים?

מדוע לא ישא פנים לתפילת האיש איתו דיבר "פנים בפנים"? תפילות המרעידות את כל נימי הנפש בפשטותן העצובה ובכאב האצור בקרבן? תפילות מרובות שתומצתו בתורה במשפט הפותח את הפרשה: "וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת הַהִיא... אָעֲבָרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן, הֶהָר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבָּנוֹן". כפי שלימדנו חכמים, השתפכו מלבו של משה חמש מאות וחמש עשרה תפילות!

אומר המדרש: "אמר משה לפני ה': ריבונו של עולם! גלוי וידוע לפניך יגיעי וצערי שהצטערתי על ישראל עד שיהיו מאמינים לשמך, כמה צער הצטערתי עליהם במצוותך עד שקבעתי להם תורה ומצוות אמרתי: כשם שראיתי בצרתם כך אראה בטובתם, ועכשיו שהגיע טובתם של ישראל אתה אומר לי: 'לֹא תַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה?'. והנה עוד דוגמא כואבת: "אמר משה לפני הקב"ה: ריבונו של עולם, עצמותי של יוסף נכנסין לארץ ואני איני נכנס? ועד למלים השוטחות בפנינו את הכאב הנואש כולו: "בבקשה ממך תקדים לי מידת הרחמים למידת הדין!"

אך האלוקים לא סלח לו משום מה ואף ביקש ממנו: "רַב לָךְ אֵל תּוֹסֹף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בַּדְּבָר הַזֶּה". והנה עומד משה ומספר לעמו את הפרשה הרגשית הזאת עד תום. וכי לא חשש שבני ישראל יאמרו כלשון המדרש: ראו את הרב (האלוקים) כמה קשה הוא?

אכן משה עצמו ממתיק לנו במעט את דינו, ומאפשר לנו הצצה חטופה אל סתרי ההנהגה האלוקית. "וַיַּתְעֲבֹר ה' בִּי לְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים" - למענכם בשבילכם נעשה לי כך. (ספרי). כלומר, "יתכן" אמר להם משה, "יתכן ולי אישית היה האלוקים מוחל לחטאי ומאפשר לי את הכניסה לארץ, לחונן עפרה ולקיים המצוות התלויות בה. אולם למענכם, לטובתכם מתאכזר האלוקים כלפיי. הטרגדיה האישית שלי חייבת לזעזע אתכם. העובדה שתפילותי לא התקבלו מציבה בפניכם תמרור "עצור" הנראה למרחוק. תמרור שיזכיר לכם בבואכם אל הארץ, שלא הכל יסלח לכם כפי שנמחלו חלק מחטאי המדבר ושמשפטו של האלוקים בארץ הרגישה לסטיות מוסריות משפט חמור פי כמה. זכרו את אשר קרה לי ולמדו לקח מאסוני הפרטי, שלא בכל מקרה "אפשר יהיה להסתדר איתו". ומשה אוהב עמו מספר להם הכל כדי לזעזעם אולי ישמש מאורע זה בלם מוסרי שימנע מהם לשקוע במצולות החטא.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי, רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקות יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה - ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי - תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה - עמית בן רבקה איילת בת נעמה - שמעון בן זלפה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקות מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר בצלאל בן זלפה משה בן עליזה ברוך בן ורדה כל עם ישראל

01/08/2009

יא' אב תשס"ט

פרשת ואתחנן

הפטרה: "נחמו נחמו עמי" - ישעיהו פרק מ'

ש. קרי	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:01	20:12	21:05
ת. אביב	19:19	20:10	21:02
חיפה	19:22	20:12	21:05
ב. שבע	19:19	20:10	21:02

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

שואל ומשיב בהלכה - שבת

אדם שנחתך בשבת, האם מותר לו ליתן פלסטר על גבי החתך? ומה הדין כאשר נכנס לו קוץ באצבע?

?! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

מותר להשתמש בפלסטר בשבת לצורך חבישת פצע, חתך וכיוצא בזה. וכן מותר לשים בשבת פלסטר שחתוך בצורה מיוחדת (פרפר) ולהדביקו על גוף האדם כדי לקרב שולי פצע או חתך זה אל זה. אולם לכתחילה אין להסיר ביום שבת פלסטר שהדביקו במקום שיש שערות בגוף, משום שבהסרתו מוכרח שיתלוש שערות מגופו. וכן מותר לפזר אבקה צהובה (דרמטאול) על מקום החתך כדי לעצור בעד שטף הדם, וכן מותר לשים על מקום החתך כל מיני חומרי חיטוי כגון יוד וכדומה. ולעניין קוץ שחדר לגופו של אדם, מותר להוציאו בשבת גם על ידי פינצטה ומחט, הגם שברור לו שיצא מעט דם עם הקוץ.

בְּמוֹ יְדִיךָ יִבְנֶה עוֹלָמְךָ

בספר "אור דניאל" מובא סיפור על רב חשוב מרבני ירושלים, שנסע לאמריקה כדי להתרים כספים עבור ישיבה מסוימת. כשהגיע לשם, נכנס לעשיר מופלג כדי להתרימו, אך העשיר סירב בכל תוקף בהטעמים שכבר נתן עבור ישיבות רבות. לאחר שנים רבות, טס שוב אותו רב לאמריקה להתרמה נוספת. זימנה ההשגחה העליונה ועבר אותו רב ליד ביתו של אותו עשיר שסירב לתרום. אמרו לו מיודעיו שכדאי להיכנס לביתו של אותו עשיר. התפלל אותו רב אולם החליט להישמע לדבריהם ונכנס לביתו של אותו עשיר.

כאשר נכנס הרב, קיבלו בעל הבית בכבוד רב ובסבר פנים יפות ואף העניק לו תרומה הוגנת ביותר. הרב לא יכל להתאפק ושאל בסקרנות את הגביר: "אבקשך לענות לי, מדוע בפעם הקודמת שסרתי לביתך לא נתת לי אפילו פרוטה אחת ושילחת אותי מביתך ואילו כעת הענקת לי סכום הגון?" כאשר שמע בעל הבית דברים אלו, החוויר כסיד ואמר לרב שמפני כבודו הוא מוכל לגלות את אשר קרה עימו, וכך סיפר: "רבי! הסכמת אוזניך ושמע את סיפורי ותבין מדוע אני מתנהג כך. אני סוחר שטיחים. לפני כשנה נסעתי להודו כדי לרכוש שטיחים במחירים זולים. באמצע הנסיעה קרתה לי תאונת דרכים קשה ביותר ומיד איבדתי את הכרתי. קרוב לשנה הייתי מחוסר הכרה שוכב בבית-החולים!"

"בניי קיבלו בטעות מכתב שאני נפטרתי ואז הם התחלקו בירושה. כמובן, בהיותי גביר ובעל אמצעים ועתיר ממון, כל אחד מהם קיבל כסף ורכוש רב. לאחר שנה התעוררתי בחדסי ה' והייתי כאחד האדם. מיד עזבתי את הודו ופני היו מועדות לאמריקה, לביתי. נכנסתי לבית-הכנסת כדי לברך "הגומל". ואז ראיתי שלט בו כתוב: 'המשלם 500 דולר- יאמרו עליו קדיש כל השנה וישמרו על יום היראצייט. המשלם 200 דולר יאמרו עליו קדיש, אך לא ישמרו על יום היראצייט. המשלם 100 דולר יאמרו עליו קדיש רק חודש ראשון עם לימוד. המשלם 20 דולר יאמרו עליו קדיש רק חודש ראשון בלי לימוד'.

"הסתקרנתי לדעת באיזו מחלקה רשמו אותי בני שחשבו שאני כבר נפטרתי. הזדעזעתי מאוד כשגיליתי ששילמו עלי רק 20 דולר. וזאת לאחר הירושה השמנה שקיבלו. על כך החלטתי אדוני הרב, שהגיע הזמן שאדאג לנשמתו ולעולם הבא שלי, ולא לסמוך על בניי, ועל כן כעת ידי פתוחה לכל צרכי צדקה."

אין האָרט אַפֿיר פֿאַה שְׁהאַ מַכְּפֶה לִצְרָכֵיו, אַפֿאַ פֿאַה שְׁהאַ נִוְתָן לְפִקְדוֹן

שְׁפֶת הַתְּאֲחָדוֹת

פְּרִשֶׁת "רְאֵה" תשס"ט- שְׁבֶת מְבָרְכִין חֲדָשׁ אֱלֹל לְקִרְאָת יְמֵי הַרְחֻמִּים וְהַסְלִיחוֹת
אִי"ה תִּתְקִים שְׁבֶת אֲרוּחַ בְּרָאשׁוֹת כְּבוֹד מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ הָרֵב הַצַּדִּיק

רַבִּי נָחוּם כֹּהֵן שְׁלִיט"א

שְׂרָבִים נוֹשְׁעוּ מִבְּרָכוֹתָיו

שְׁבֶת שֶׁל הַתְּעִלוֹת וְהַתְּחַזְקוֹת רוּחָנִית, דְּבָרֵי תוֹרָה, שִׁירָה וְזִמְרָה, עֲנֵג שְׁבֶת, תְּהִלִּים לִילָדִים עִם מִמְתְּקִים וְהַפְתָּעוֹת
בְּתַאֲרִיךְ: כַּד- כֹּה" אָב תשס"ט (14-15.08.2009 לְמִנִּינִם) בְּמִלּוֹן "טאווֹר" אֲשָׁקִלוֹן

הַסְעוֹת בְּאוֹטוֹבּוּסִים מִמִּזְגִּים. לִפְרָטִים וְהַרְשָׁמָה 052-3570758

מְנוִיִּים:

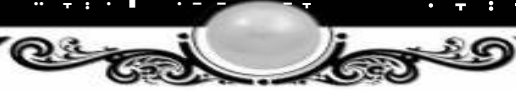
לְקַבֵּל הַעֲלוֹן חִינָם
ב- email מִיָּדִי שְׁבוּעַ
שֶׁלַח אֶת כְּתוּבַתְךָ אֵל:
PnineEH@gmail.com

הַקְדַּשֶׁת הָעֲלוֹן

נִיתָן לְהַקְדִּישׁ אֶת הָעֲלוֹן לְעִילּוֹי נִשְׁמַת, לְרַפּוּאָה שְׁלֵמָה, לְהַצְלָחָה, זְוֹג הַגּוֹן,
חֲזָרָה בְּתִשְׁבּוּהָ וְכו' נָא לִפְנוֹת לְיִיאֹר בְּטֵל' 0506-615031
כְּתוּבַת הַמַּעֲרָכִת: עֲבוֹר לִיאֹר עֲצֻמּוֹן
רַח' הַבּוּשֶׁם 26 א.ת.ד. 83375 מִבְּשֶׁרֶת צִיּוֹן. מִיקוּד 90805

לְשִׁאלוֹת בַּהֲלָכָה:

נָא לִפְנוֹת לְרַב
אֲלִיהוּ חִיִּים פִּנְחָסִי
בְּטֵל' 054-7646633

הרב הצדיק ישראל יצחק משי זהב: נולד בשנת ה'תרמ"א (1881). ענוותן. בעל רוח-הקודש. מקובל. בעל ידיעה עמוקה ויסודית בשורשי הנשמות. הרב קרא על מצחם של הבאים לצל קורתו את רישומי עיונותיהם, ולא אחת הוכיח בתוכחות מוסר רשעים מפושעי ישראל, בגלותו לפניהם את צפונות ממעשיהם הרעים, עד שבשוש ושבו מסורם. החזיר רבים בתשובה. העלה ארוכה ומרפה לרבים.

הסתיר את מעשיו מעיני הבריות. בעל אהבת ישראל. גם בהיותו קבלן בניין, יחסו לפועליו לא היו כמנהל, אלא כחבר מן השורה. והיה מטה כתף ועוזר לכל אחד. באתרי הבניה דאג לארגן תפילת מנחה בציבור, כשהוא משתף ומקרב גם את העובדים החילוניים, **עד שנתקעה אהבת התורה בלבם, והם זנחו את דרכם הנלוזה ושבו בתשובה.** נפטר ב-י"ג מנחם אב ה'תשל"ד (1974) בגיל 93. ציונו בהר המנוחות בירושלים. **אביו:** ר' צבי.

לפני שנים רבות התגוררה משפחת משי-זהב ביפו העתיקה. כאשר גדלו הילדים, התעוררה בעיה כיצד ילכו מידי יום מרחק כה עצום ברגל עד ת"ת שנמצא ברח' בעש"ט בת"א, והם רכים בשנים. לפיכך החליט הרב שלמען חינוך ילדיו בדרך ה', עליו לעזוב את מקום מגוריו ולהתגורר בסמוך לת"ת. וכך עשה, הוא שכר לבני ביתו שני חדרים קטנים, וכאשר החלה המשפחה להתארגן במקום מגוריה החדש, נקש יהודי חילוני על דלת ביתם, ושח לצדיק את צרתו, כי ידו מטה ליפול ואין בידו אמצעים מינימאליים לפרנס את משפחתו כראוי, ואף לא לשכור דירה עבורם, **ובלית ברירה נאלצים בני המשפחה ללון תחת כיפת השמים.**

נכמרו רחמיו של הרב על אותו אדם, ועל אתר ענה ואמר לו: "יש לי שני חדרים קטנים אותם שכרתי למגורים. **אך למענך מוכן אני להסתפק בחדר אחד, ואת השני אקצה בשבילך.** עיני היהודי אורו משמחה לשמע הדברים, ואף הוא לבשר לבני ביתו את הידיעה על מציאת הדירה. הללו הזדרזו להעביר את חפציהם ולהתמקם בחדר הקטן.

כשהגיע ליל שבת, היסב הרב עם משפחתו לשולחן השבת, קידש על היין וזימר מזמירות שבת, ואילו בחדר הסמוך הדליקו השכנים החילוניים את הפרימוס ובישלו עליו את ארוחתם. **לאחר שסעדו את לבם, הצית השכן סיגריה ועישן בנחת סיגרה אחר סיגריה כשכל העשן התנדף דרך החלון המשותף ישר לחדרו של הרב.** הצדיק לא התרעם על כך אלא בסובלנות רבה קם מכיסאו, וסגר את החלון שהפריד בין שני החדרים. וכך חזר ושנה הדבר, מדי שבת בשבת ובכל חגי ישראל, היה השכן החילוני מפגין לעין כל את זלזולו בדת ישראל, והרב שאפשר לו לגור על חשבונו, היה מבליג ומעביר על מידותיו, ומדי ראותו את השכן, הראה לו פנים שוחקות וברכו בלבביות בברכת שלום. כשנודע לרב משי-זהב שהיהודי שכנו הינו נפח במקצועו, התעניין אצל קרוביו ומכריו מי זקוק לנפח והפנה אותם לנפח החילוני, ואת הכל עשה בעילום שם מתוך מטרה להמציא לשכנו את פרנסתו בכבוד. ואומנם הלה, השתכר יפה. וכאשר הרחיב ה' את גבולו, הואיל בטובו לשלם מדי חודש את דמי שכירות החדר לרב, אך לא שינה כלל את יחסו המזלזל לערכי היהדות.

והנה, כעבור תקופה מסוימת של דיור משותף, נכנס היהודי לרב וביקש ממנו לקנות בשבילו תפילין ולהורות לו את הדרך לתשובה.

הצדיק שאלו: "כיצד ואיך התחולל הפלא הזה בקרבך, ומה הביאך לעבור לאורח חיים חרדי?". היהודי נאנח וסיפר לרב: "מעולם לא ידעתי כמה נעימים הם הליכותיה של התורה ונושאי דגלה. רק לאחרונה נוכחתי באצילות נפשם של היהודים החרדים ובכיעור מעשיהם של החילוניים. ומעשה שהיה כך היה:

הרי אתה יודע שבמקצועי אני נפח. תקופות קשות עברו עליי ולאחרונה שפר מזלי. לקוחות רבים צבאו על פתח בית מלאכתי ופרנסתי התרחבה. והנה, בשבועות האחרונים, שלח אלי אחד ממכרי החילוניים לקוח ומאז הוא ממרר את חיי, בדורשו ממני דמי תיווך, וכל הזמן מתפאר בפני אחרים, שהוא פרנס אותי ואני חי על חשבונו עד שקצתי בחיי מפניו. והנה בדיוק אז נודע לי באקראי שאתה הוא זה אשר שלחת אליי לקוחות רבים מבלי לגלות לי כלל ומבלי לדרוש ממני אפילו דרישה מוסרית לחדול מחילול שבת בפרהסיא, לכן גמרתי אומר בלבי להטיב את מעשיי ולשנות את דרכי וכיום הנני שב הביתה אל היהדות.

על העובדה כי הרב היה בעל רוח-הקודש יעיד הסיפור המופלא הבא: הרב זוסמן, נהג מידי פעם לשחרר לפתחו של הרב משי-זהב. באחד הימים, בבואו לבית הרב, הצדיק באותה שעה לא היה בבית, ולכן ישב בצד והמתין לשובו. בתוך כך בא יהודי נוסף שאף הוא רצה להתייעץ עם הרב, והשניים ישבו יחדיו וחיכו לבואו. כשנכנס הרב לביתו, סקר בעיניו הטהורות את הנוכחים, ומיד פנה ליהודי אשר כלל לא הכירו ומעולם לא ראהו, ואמר: "אתה, באת אלי, כדי לדעת מה יהיה עם אשתך החולנית. עצתי היא, שתלך לכותל שריד בית-מקדשנו, שם תשפוך נפשך בתפילה ובתחינה לריבון העולמים, אז תעלה ארוכה לאשתך". היהודי נעמד פעור פה וכולו השתוממות, מהיכן ידע הצדיק את מועקת לבו? הרב זוסמן, שנכח באותו מעמד, פנה ליהודי ואמר: "מה לך נדהם? הנה זכית וקיבלת תשובה לשאלתך, לך לשלום".

להלן סיפור מופלא עד מאוד, שיש בכוחו ללמדנו עד כמה עלינו להתרחק ולא להחזיק בסלע המחלוקת ולדעת כי כאשר אנחנו נמצאים במריבה לעיתים כל מה שארע עימנו בגיע בעטיה של מחלוקת זו: כאשר שלום נכנס לביתו, פניו היו חתומות. המכתב שנשא בידו היה ממס הכנסה. הוא פתח את המכתב כשהוא תוהה: "מה מס הכנסה רוצה ממני הפעם?". סכום מכובד של 4 ספרות לתשלום צוין. ומיד ידע שלא יהיה מנוס מלסגור את החנות הצנועה שפתח. כבר לפני מספר ימים חישב את סך ההוצאות, ואם עדיין הייתה תקווה כלשהי באופק- בא מכתב זה וחתם את הגולל. הוא סגר את החנות, חיסל את העסק והשלים את חובו למס-הכנסה. **היה זה ניסיון נוסף בשלל אפיקים ורעיונות להתפרנס שלא צלחו. הוא לא הבין מדוע כל מה שהוא עושה לא מצליח.**

לא הייתה זו הבעיה היחידה. בנוסף העיבה בעיה נוספת. לאחרונה הם רכשו דירה חדשה בפרויקט מגורים חדש. הם נכנסו לעומקן של התחייבויות תשלומים סדירות, בעוד את דירתם הנוכחית, זו שאמורה להעניק להם את הבסיס לתשלומים כבדים אלו, לא הצליחו עד עתה למכור. המצב הכספי בבית הלך והכביד עם כל תשלום נוסף שהיה עליהם להעביר לחברה הבונה את הפרויקט. **המקרה הכלי מוצרי מזון בסיסיים בלבד. פריטים שאין קיום הנפש תלוי בהם נדחו שוב ושוב. על בגד חדש לכבוד החג יכלו הילדים רק לחלום, ועיניהם הכבויות של ההורים רואות וכלות.**

הם היו עוקבים בדקדוק רב אחר עמודי המודעות בעיתונים, סורקים בדקדקנות כל בדל מודעה על לוחות המודעה בשכונה, נושאים תפילה בדמעות אחרי כל שיחת טלפון של התעניינות על אודות דירתם המוצעת למכירה. אנשים באו ויצאו, סרקו את חדרי הדירה בשבעים עיניים- ולא שבו. נאלץ הוא איפוא להיעזר במתווכים, הסכים הוא אף לכך, אולם משמים מנעו זאת.

לימים, נכנסה השכנה אתי לביתם של הזוג, והרעיה גוללה באוזניה את מאורעות חייה. "דברים לא קורים סתם כך", מסכימה עימה אתי. לאחר מספר שניות של מחשבה אומרת לה שכנתה: "אולי תיושעי מעצת חכמינו ז"ל: אין לי כלי מחזיק ברכה- אלא השלום. **כשיש שלום- יש הכל.** אולי יש איזו מחלוקת בינך לבין חברה או שכנה?". שושנה חשה פיק ברכיים ומלמלה: "בדלת הסמוכה, ממש כאן ממול מתגוררת חברתי מרים לשעבר". "מה קרה?", התעניינה אתי. ושושנה סיפרה: "עד לא מכבר שררו יחסי חברות הדוקים בין שתי המשפחות. מרים הייתה חברתי הקרובה ביותר, וגם הילדים מצאו את חבריהם בקרב השכנים. אולם ללא כל סיבה לעין, ממריבה טיפשית לחלוטין ניתק הקשר, וכך גם יחסי החברות!".

אתי שומעת ואומרת: "את יודעת מה כוחה של המחלוקת, הרי כבר דרשו רבותינו, **המילה מחלוקת מכילה את המילים חלק מת! גם אם לא היה כך אשם בהבערת המחלוקת, אולי תבקשי את סליחתה?**" שושנה שומעת ומבינה, מקבלת, אולם **עד לעשיית מעשה- המרחק כה רב.** אתי מבינה וממשיכה ללחוץ: "הרי את כה זקוקה לרחמי שמים, הרי לך הזדמנות בלתי חוזרת. יודעת אני שלא קל להתגבר ולשחרר פיוס והתנצלות. אולם יש לי עצה עבורך, כתבי מכתב ושלחי אותו למרים!".

נכנסו הדברים ללב שושנה. שעות הלילה השקטות מצאו את שושנה ליד שולחן הכתיבה. שעות ארוכות נדרשו כדי לרשום מספר שורות. למחרת בבוקר התקשרה אתי כדי לעודד ולחזק. בנוסף הוסיפה: "**לדעתי, אני חושבת שמוטב אם תצרפי גם עוגה למכתב.**" שושנה מצאה את עצמה רוטנת, "**לא מספיק שאני צריכה להתנצל עד דבר שלא נעשה, גם לאפות לה עוגה?**" אולם אתי הצליחה לשכנעה. ובסיכומו של עניין, נאפתה העוגה, והעוגה והמכתב נשלחו אחר כבוד באמצעות הבן. הדלת נפתחה, היד נשלחה והעוגה והמכתב נלקחים.

הילד שב הביתה ושושנה נותרה בעמדת המתנה, אולם התגובה המצופה לא מגיעה. שעות ארוכות חלפו. והנה, הטלפון מצלצל. שושנה עונה, **קולות של בכי נשמעים מהצד השני ולאחר דקות ארוכות נשמע קולה של מרים:** "תקופה קשה עברה עלינו, בעיות פרנסה, בעיות בריאות, לא אחת ולא שתיים. חשתי כי הכל בגלל המריבה, אולם לא הייתי מסוגלת לעשות את הצעד הראשון. אין לי מילים, אני רוצה להודות לך". ומאותו רגע ברכת השלום שבה לשרור בין שתי הדירות הסמוכות, שלום כבתחילה.

באותו החודש הצליחו שלום ושושנה למכור את דירתם. הקונה היה כה נלהב, עד שהסכים להמתין למעלה משנה עד למועד בו תושלם בנייתה של הדירה החדשה. שלום וזוגתו לא ידעו את נפשם מאושר והודיה. והנה, נמכרה הדירה, יכולים הם לנשום לרווחה. ולא עוד אלא שלא יאלצו לטלטל את עצמם לדירה נוספת ושכורה לפרק זמן עד לכניסה לדירה החדשה. הקונה שילם את מרבית הסכום במזומנים, הכסף הועבר לחברת הבניה, שימש לפירעון החובות שנצברו במשך השנה האחרונה, והרווחה נפלאה ירדה על ביתם של שלום ורעייתו. הרווחה מוחשית להדהים! שתי דלתות נפתחו שוב בחיוך זו למול זו בחדר המדרגות, משני העברים זכו וראו ישועות, וכלי שלם- כלי של שלום, כלי שהושלם במאמץ ובהתגברות, החזיק באהבה את ברכת השלום הגואה.

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חווה בת אילנה ע"ה
שמואל בן יוכבד ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתר ז"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת נתון ע"ה
עליזה בת שמחה מירלי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל
יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית ה"ו
סלים בן רודה שבו ז"ל
יפה בת גאולה ע"ה
אלברט ציון בן נעימה ז"ל

קריאת קודש

קוראי העלון, מתפללים יקרים וכל הציבור המבורך

בשעה טובה ומוצלחת אנו עומדים לפני הוצאתו לאור של הספר השלישי בסדרת הספרים "יקרה מפנינים" חלק ג', המאגד את עלוני השבת מעוררי הלב ומחכימי הדעת, בתוספת סדר הקידוש, ברכת המזון ושירים ופיוטים בנוסחים השונים להנאתכם.

ההוצאה לאור של ספר נהדר זה כרוכה בעלויות והוצאות רבות, בייחוד כשכל מכירתו אינה למטרות רווח כלל: מחיר הספרים מסובסד ומופץ במחיר הנמוך יותר מעלותו לדפוס,

הספרים נמכרים בעלות 20 ₪ לכרך בכריכה מהודרת (כאשר עלות ההדפסה כ-38 ₪ לכרך) ובראש מעיינינו רק זיכוי הרבים לשם שמים ולהאדרת שמו יתברך לעד לעולמי עולמים!

דעו, כי מסיוע בהוצאה לאור ורכישת הספרים הקודמים, רבים הן מהתורמים והן מקוראים, זכו לישועות רבות!

מתוך המעשים ודברי הטעם משפחות חזרו בתשובה ורבים התחזקו- **וזכות גדולה תהיה להם התורמים להיות חלק במצווה חשובה זו**, שכן הספר יודפס בע"ה בכ- 1000 עותקים ועל כן זו הזדמנות להיות שותפים בזיכוי הרבים גדול! (העלוני המאוגדים בספר מופצים בכל רחבי הארץ).

אפשרות לתרומות להקדשה : לעילוי נשמה, לזרע קודש בר קיימא, לרפואה, לזיווג הגון, להצלחה בחינוך, לחזרה בתשובה, לפרנסה ברווח ולכל עניין אחר בגשמי וברוחני.

הספרים מתאימים להתחזקות באמונה וביטחון ומצוינים כמתנת חג, חנוכת הבית, בר/בת-מצווה, פרסים לתהלים וכיו"ב.

מלווים כנהוג בהמלצתם וברכתם של גדולי הדור:

הרה"ג בקשי דורון שליט"א

הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק מאיר מורגשטערן שליט"א

הרה"ג שלמה רוזנר שליט"א

הרה"ג חיון משה שליט"א

"מה הוא רחום וחנון אף אתה רחום וחנון"- בעזרת השם

מתוך נתינה לסייע בספר זה, תעמוד לכם לזכות וימלא הקב"ה כל צורכם לטובה. יכולים אנו להעיד נאמנה כי אלו שסייעו להפצת הספרים ראו ישועות גדולות.

בע"ה כל המסייע כניתן בידו תהא הצלחתו גדולה ויתברך מפי עליון, אמן סלה.

לפרטים, תרומות, הקדשות והנצחות-

אנא פנו במייל חוזר אל: PnineEH@gmail.com

או בנייד 050-6615031 אל ליאור.

בכבוד רב,

מערכת פניני עין חמד

ת.ד. 83375 מיקוד 90805, מבשרת ציון.

כאן תוכלו להוריד גיליונות פרשת השבוע מידי שבוע: www.ladaat.net/gilionot.php

כדי לספר את האופן ולהבין מעט מהי מעלת זיכוי הרבים לכל האסייע הפצת העלונים והוצאת הספרים להלן מספר סיפורים שהתרחשו צימנו:

כידוע, הקב"ה זיכה אותנו וכי עלונינו הקטן מודפס מזה כארבע שנים ומחצה מדי שבוע בשבוע וברוך ה' מופץ לצורך זיכוי הרבים. אחד ממתפללי בית-הכנסת שאביו נפטר והיה ידוע בצדקותו רצה להנציח את אביו בעלון לעילוי נשמתו. ובאמת במשך תקופה די ארוכה שם אביו הופיע בעלון. לאחר תקופה מסוימת, מסיבות אלו ואחרות, שם האב הוסר מהעלון.

יום אחד, לאחר תפילת שחרית, ניגש אליי הבן ואמר לי: "יש לי סיפור מזעזע לספר לך הקשור לעלון שלכם". ומיד פתח את פיו. "אבי, נפטר מזה כשלוש וחצי שנים, אמש הופיע לי בחלום. כאשר הוא מתבונן בי ושואל: 'מדוע הורדת את שמי מהעלון? אני מבקש ממך, הוסף את שמי. ועתה, בהתאם לבקשתו של אבי, ברצוני להוסיפו מחדש בעלון לעילוי נשמתו'."

כששמעתי זאת, פעימה הוחררה מלבי. נכון, היטב אנו יודעים כי מעלת זיכוי הרבים גבוהה היא עד מאוד. וידועים היטב אף דברי הזוהר הקדוש (פרשת תרומה) שאם היינו יודעים את שכרו של מזכה הרבים- היינו רצים לעשותו כאדם הרץ לקנות חיים. אף על פי כן, אינה דומה שמיעה לראיה. אביו של הנפטר היה צדיק, וידוע בשל מעשה חסד רבים. ולמרות כל זאת, היות והעלון הוא זיכוי הרבים עצום- מופיע האב לאחר שהוסר, ומבקש את בנו להחזירו לאלתר היות ומועיל לעילוי נשמתו. וכל זאת לאחר שלוש שנים וחצי לפטירת האב!

במקרה אחר שהתרחש לפני כחמישה חודשים, פנה אלינו אחד מהאברכים וביקש להוסיף שני שמות לעלון, האחד עבור אחותו, לה נולד בן בשעה טובה, אולם השמחה הייתה מהולה בעצב רב. הילד נולד עם מום בלב, במקרה הספציפי הזה, שני צינורות המגיעים אל הלב ומזרימים את הדם היו הפוכים. לצורך כך מיד עם הולדתו נלקח מיד אמו והובהל לצורך ניתוח בלב. תינוק בן שעות אחדות וכבר ל"ע עליו לעבור ניתוח בלב. בנוסף, השם השני שביקש הוא להוסיף, עבור ילדה בת שתיים-עשרה שלאחרונה התגלה כי דמה אינו נקשר. כלומר, אם חלילה נפצעת היא, ניתן לעצור את הדם אך ורק בבית-החולים. הרופאים לא מצאו סיבה כלשהי לבעיה שהתעוררה, אלא לדבריהם כשם שהבעיה התגלתה- כך היא יכולה להעלם. ללא כל סיבה הנראת לעין.

האברך אף תרם לצורך העניין סכום מסוים והשמות הוכנסו אחר כבוד לעלון. במשך תקופה זו יצא לי לשוחח עמו פעמיים- שלוש ובכל פעם התבשרתי כי הניתוח עבר בשלום ועל שיפור כלשהו בקרישת דמה של הנערה. לפני כשבועיים התבשרתי כי ב"ה הילד כבר בריא כאחד האדם והנערה חזרה להיות בעלת קרישות רגילה, כל הבדיקות מראות כי כשם שהתגלתה הבעיה כך הלכה וחלפה לה. ואילו אנו יודעים כי מצוות זיכוי הרבים עמדה להם לזכות.

במקרה אחר שהתרחש לפני כשנה, פנה אלינו אחד מהמתפללים וסיפר כי חברו הטוב גילו אצלו את 'המחלה' מקננת בגופו ועתה הוא עובר הקרנות. שמו הוסף מיד לעלון ובמשך חודשיים קיבלנו דיווחים כי המחלה עזבה אותו ועל כן ביקש המתפלל להסיר את שמו.

שבוע לאחר מכן התקשר אליי בבהילות ואמר לי בזה הלשון: "אתה יודע, ברגע שהסרנו את שמו המחלה חזרה אליו! איני יודע, אבל ברור שיש קשר ישיר בין כתיבת שמו בעלון ובין העלמות המחלה ובין הסרת שמו מהעלון וחזרת המחלה, הנה, קח סך כך וכך והמשך לכתוב את שמו בעלון". כיום אנו יכולים לומר, כי הבחור הבריא וחזר לעבודה שוטפת. וכמובן, אנו יכולים לייחס זאת אך ורק למצוות זיכוי הרבים.

אין אנו רוצים להפלות את הקוראים, סיפורים רבים אשר להם אנו עדים התרחשו. אולם ברצוננו להעביר מסר אחד: דעו לכם, אחיי ואחיותי היקרים! העלונים והספרים נעשים לשם שמי' וללא כל נאיצות אישיות. רבים תורמים למצאן המטרה הקדושה מזמנא ומהונא. ודעו, כי אנו יודעים נאמנה כי הספרים חילקו משפחות שלמות באמונה וביטחון. ואף נוכל לספר על משפחות שהזרו בתשובה בעקבות הספרים.

ברצוננו לבקש את עצרתכם, אנא עזרו לנו להוציא את החלק השלישי של הספר היקר והנפלא אשר כשמו כן הוא: "יקרה מפנינו", היו שותפים למצוות זיכוי הרבים, והקב"ה לא יאנא טוב נכח. ברוכים תהיו.

החולת בברכת התורה
הצורק

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פרשת עקב – חששות בטרם פבוש

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה - ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי - תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה - עמית בן רבקה איילת בת נעמה - שמעון בן זלפה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת דוד יורם בן מרסל משה בן עליזה בצלאל בן זלפה כל עם ישראל ברוך בן ורדה

בפרשתנו, פרשת "עקב" עדיין עומדות רגלי העם בעבר הירדן מזרחה ואוזניו מוטות למשא פרידתו של משה. עוד מעט קט תובלים הנהגה חדשה אל מעבר לירדן. הם יכבשו בסערה את כנען ויתנחלו בה. והנה בעת ההתארגנות לקראת המבצע ההיסטורי מזהיר אותם משה מפני העתיד הצפוי להם בארץ היעודה.

למרבה הפלא לא האויב הכנעני תושב הארץ הגיבור והאמיץ, מטיל עליו מורא. להיפך, ממנו אינו פוחד כלל. משה מאמץ את לב בני ישראל לקראת הקרב הגדול. נוסך בליבם ביטחון ומבטיחם נאמנה כי ינצחו בו. במילים ברורות מסיר הוא מליבם כל ספק תבוסה: **"כִּי תֹאמַר בְּלִבְכֶּם רַבִּים הָגוֹיִם הָאֵלֶּה מִמֶּנִּי אִיכָּה אוֹכֵל לְהוֹרִישָׁם? לֹא תִירָא מֵהֶם... וְנִתְּנָם ה'... לְפָנֶיךָ וְהֵמָּה מְהוּמָה גְדוֹלָה עַד הַשָּׁמַיִם"**.

ועם זאת, בנשימה אחת מזהיר הוא אותם מפני ארץ ישראל. היא מפחידה אותו. עצם מציאותה המוחשית, הארצית, גורמת לו דאגה עמוקה. זו הארץ הטובה כל כך, עליה הוא מרעיף את המילים הבאות: **"כִּי ה'... מְבִיאָךְ אֶל-אֶרֶץ טוֹבָה: אֶרֶץ, נַחֲלֵי מַיִם עֵינֵת וְתֵהָמָת, יִצְאִים בִּבְקָעָה וּבְהָר. אֶרֶץ חֹטֶה וְשֹׁעֵרָה, וְגִפְן וְתֵאנָה וְרִמּוֹן... אֶרֶץ, אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנָתָה תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא-תִחְסַר כָּל בָּהּ, אֶרֶץ אֲשֶׁר אֲבִנֶיהָ בְּרָזָל וּמַהֲרֶיהָ תַּחְצֵב נְחֹשֶׁת"**.

ודווקא בצמוד למלים מחממות לב אלו הוסיף משה את המשפט החמור הבא: **"הַשָּׁמַר לְךָ פָּן-תִּשְׁכַּח אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ לְבַלְתִּי שָׁמֵר מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחֻקֵּיהֶם, אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְךָ הַיּוֹם"**.

ללמדנו, כי חזה מראש את ההתפתחויות. כמי שמכיר את עמו ויודע את נפשו, חשש מן המפגש הצפוי בין עם ישראל לארץ ישראל. מפגש העלול להיות מהמם. ילדי המדבר הצחיח שארבעים שנה גדלו בין חולות נודדים, נעדרי צמחייה שופעת במקורות מים, עלולים להשתכר למראה ארץ נושבת, טובלת בירק מרענן מניבה בר בשפע, שמעיינות זכים יוצאים בה בבקעה ובהר. המעבר החריף והחד, מסוגל להפר את האיזון הרוחני, שהושג במאמץ חינוכי במשך שנות המדבר הארוכות. הטבע המקסים עלול להובילם חלילה, להתמכר לפוריות הפורצת מכל עבר, למצוא בה את שפע האלילים ולא אחת חסד האלוקים.

ואם לא די בכך, צף ועלה על רוחו של משה פחד נוסף. נכונה להם סכנה רוחנית אחרת והיא: **"פָּן-תֹּאכַל, וְשִׁבְעַת וּבִתִּים טֹבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁבַּת, וּבִקְרָךְ וְצֹאנֶךָ יִרְבּוּ וְכֶסֶף וְזָהָב יִרְבֶּה-לְךָ... וְרַם לְבָבְךָ וְשִׁכַּחְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ... וְאָמַרְתָּ בְּלִבְכֶּךָ: כֹּחִי וְעֹצְמִי יָדִי עָשָׂה לִי אֶת-הַחֵיל הַזֶּה"**. הזהיר אותם משה מפני שיגעון הגדלות ששיבש את דעתם של רבים שהעפילו לפסגה, אם בתחום הכלכלי, אם במדיניות, בצבאיות או בשאר תחומי החיים. המחשבה של: **"כֹּחִי וְעֹצְמִי יָדִי עָשָׂה לִי אֶת-הַחֵיל הַזֶּה"**. מחשבה המצמיחה בנפש האדם תוצאות נפסדות.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
חיריה בת מרים ע"ה

08/08/2009

יח' אב תשס"ט

פרשת עקב

הפטרה: "ותאמר ציון" - ישעיהו פרק מט"ב

ש. קריץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:56	20:06	20:58
ת. אביב	19:13	20:03	20:55
חיפה	19:16	20:06	20:58
ב. שבע	19:14	20:04	20:55

שואל ומשיב בהלכה - הכּשׁוּת

מי שהכישו עקרב או נחש ארסי או שנשכו כלב הנגוע בכלבת האם מחללים עליו את השבת?

! שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

! תשובה:

מי שהכישו עקרב [אפילו שחור] או נחש ארסי או שנשכו כלב הנגוע בכלבת מחללים עליו את השבת. ואפילו אם יש ספק אם הנחש הוא ארסי או שאין ידוע אם הכלב נגוע בכלבת, וכן כאשר אין בקי היודע אם העקרב הוא מין מסוכן, מחללים עליו את השבת. ואף מותר להרוג את הנחש או לצוד את הכלב בשבת ולהביאו לבית החולים, ואפילו דרך רשות הרבים, בכדי שיהא אפשר לאבחן במדויק את סוג הפגיעה ולתת לחולה את הטיפול הראוי. וכן יש לחלל את השבת עבור אדם שנעקץ על ידי צרעה או דבורה וידוע שהוא סובל מרגישות לסוג עקיצות אלו.

כֹּחַהּ שֶׁל אִם

בן גדול היה ללא האלמנה, ויכול היה לסייע בפרנסת הבית הדחוקה. אבל האלמנה בחרה להתפרנס בדוחק מצביעת מטפחות ראש, מתפירת גלימות ומעבודות משק-בית, ובלבד שישקוד בנה על התורה. האיש שהיה לימים מאורם של יהודי המזרח בירושלים, הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל ראש ישיבת "פורת יוסף" חייב את התעלותו לאמו האלמנה.

בלילות שבת קודש, לאחר הארוחה הדלה, חשה את עייפות השבוע נמסכת בכל איבריה. אצבעותיה הנפוחות דאבו, פרקי ידיה כאבו, עיניה כבדו - אבל היא עמדה על משמרתה. הרי אסור ללמוד בליל שבת לאור מנורת נפט בלא "שומר", גזירת חכמים שמא יגביר בהיסח הדעת את אור המנורה. לעתים הייתה עייפותה גוברת עליה, עיניה נעצמו וראשה נשמט. בו ברגע חדל בנה ללמוד. אסור. והיא הייתה מתעוררת בבהלה: "לא, לא, המשך ללמוד!"

סיפר בנו של הגאון רבי ישועה עטיה זצ"ל: "בליל חורף אחד קר וסוער, בהיותי ילד, התעוררתי משנתי לשמע נפץ הרעמים והבזקי הברקים. ראיתי את אימי עליה-השלום פותחת את הדלת ויוצאת בריצה. נחרדתי. 'לאן ממהרת היא באישון לילה ואפילה, כשהגשם ניתך בעוז?'

"קמתי ממיטתי ורדפתי אחריה. פתחתי את הדלת, ולאור הבזקי הברקים ראיתי מורידה את הכביסה של השכנה. רק לאחר מכן נפנתה להוריד את הכביסה שלנו. כששאלתי על כך, ענתה: "לשכנה יש תינוק הזקוק לבגדים להחלפה ואם ילבש בגדים לחים עלול הוא לחלות, חלילה".

עֲזָרָה ל'מִתְנַגֵּד'

לצדיק ר' מנחם מנדל מקוסוב היה אח ושמו רבי יצחק. הוא היה אדם עני והצדיק סייע לו בכל מה שנזקק. פעם הגיע לפני הצדיק יהודי שהיה ידוע כ"מתנגד" לצדיק ובכה לפניו שביתו הגיעה לפרקה ואין בידו כדי להשיאה. ולכן ביקש מהצדיק שייתן לו עצה כיצד יוכל להרוויח סכום כסף. שאל הצדיק: "לכמה כסף הינך זקוק?" והלה נקב בסכום מסוים שהיה גבוה מאוד.

מיד פתח הצדיק את המגירה והוציא משם את כל הכסף שהיה שעלה לסך מאות זהובים ונתנם לאיש במאור פנים. כשנודע הדבר לאחיו, חרה אפו ואמר: "בכל פעם שמבקשים ממך כסף עבור פרנסת ביתך טוען אתה שאין בידך כסף, ובשביל 'מתנגד' זה אתה מוציא סכום כסף כל כך גדול?". "אחי אהובי", אמר הרבי, "כמה רגעים לפני שעשיתי מעשה זה היה אצלי מישהו שאמר לי בדיוק את אותם דברים שאתה אומר ואני שמח שלא עניתי לו". "מי היה זה?" שאל אחיו בפליאה. "יצר הרע" ענה הרבי.

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-4500 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון - במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כ-ל תרומה תתקבל בברכה!!! היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבורא העולם. למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

מנויים:

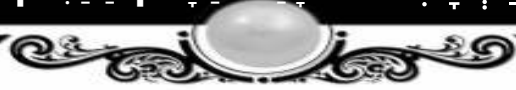
לקבלת העלון חינם
ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב הגאון הצדיק ר' אליהו הכהן דושניצר זצ"ל: לא ידוע לנו מתי נולד. נפטר ב-כב' אב ה'ת"ש (1949) אין ספק כי הנהגותיו ראויים להערכה ולהערצה.

רבו: רבי ישראל מאיר החפץ חיים
מספריו: נחלת אליהו- דברי מוסר על פי פרשות וליקוטים

איש צדיק וקדוש אשר לאחר שנפטר התבטא ה"חזון איש" אודותיו כי היה מל"ו צדיקים. ר"מ ומשגיח בישיבת לומז'א בפתח-תקווה. נוהג היה זהירות יתירה בענייני ממונות שלא יכשל בפרוטה. להלן מספר עובדות בהם אנו מוצאים את הקפדתו ודקדוקו בעניין זה: מטעם הישיבה סופק לו מאור חשמל לביתו (שלא היה אלא צריף עלוב ודל, רצפתו חול וריק מרהיטים) וקימץ בשימוש בו עד קצה הגבול. כשישב לסעוד ערבית, נהג להדליק עששית נפט ולכבות את החשמל, באמרו: "לאכול, די בזה".

בשנים האחרונות נהג להדליק את העששית ולכבות את החשמל גם כשאיחר לישיב רכון על הספרים, באמרו: "לעת זקנה צריכים לחשוש אולי תחטפני שינה ליד הספר... ונמצא החשמל דולק על חשבון הישיבה ללא צורך!!!"

כשנפטרה אשתו שעסקה במסחר עופות, והיה חתול מצוי ברשותה, חשש אולי מדין ירושה עבר החתול אליו ויתחייב בכל היזק שיגרם לבריות. מה עשה? תפס את החתול בידיו, ולאחר שקרא אליו שלשה מתלמידי הישיבה, הפקיר אותו בנוכחותם ושילחו מהבית.

פעם אחת נתן לחייט פלוני שיעשה תיקון כלשהו במעיל השבת שלו. ביום שישי הלך ונטל ממנו את המעיל ושילם לחייט שכר פעולתו. כשבא לביתו הבחין שהחייט תפר במעיל כפתור נוסף שלא דיבר אודותיו, ומפני שטרם פרע לו את התשלום עבור תפירת הכפתור הנוסף, חשש לגזל, ולא השתמש במעיל באותה שבת.

יום אחד נתן לחשמלאי בין מנחה לערבית מנורת לילה לתיקון קל. האומן נהג להתפלל תפילותיו בישיבה, וכשבא אותו יום לתפילת ערבית הביא עמו את המנורה כשהיא תקינה, וגמר בלבו שלא לקבל שום תשלום עבור תיקון פשוט כזה. מכיון שרבי אליהו האריך בתפילתו, לא המתין לו האיש אלא סר אל דירתו הסמוכה לישיבה, והעמיד את המנורה על השולחן.

והנה, באשמורת השלישית של הלילה כשבא האומן לישיבה ללמוד את שיעוריו בהיותו ממשכימי קום לפני עלות השחר, מצא להפתעתו את ר' אליהו עומד ומצפה לו עם הארנק ביד. "מה הבהילות" שאל החשמלאי בעיניים תמהות, ורבי אליהו משיבו בענווה: "וכי קטן בעיניך איסור בל תלין שכרו".

עוד מעשה, שהלך בשבת להשתתף בקידושא רבה שערך יהודי פלוני בביתו עם הרבה קרואים. כשעמד לילך משם, ביקש לקרוא אליו את עקרת הבית והאציל מברכותיו על ראשה, ואגב כך פייסה בדברים באומרו: "אולי כשקידשתי על הכוס נשפך מעט יין על המפה, אנא לסלוח לי, ואולי גם אחרים נכשלו בזה, הואילי נא למחול ולסלוח לכולם". וכשאמרה האשה: "מחול לך, מחול לך", נצצו עיניו מרוב שמחה וגיל.

מעשה נוסף מובא בספר "נחלת אליהו" באחד מתושבי פתח תקוה שמוצאו מלומז'א שבא ליטול ממנו ברכת פרידה לפני נסיעתו לביקור בארץ פולין. שאל אותו ר' אליהו אם יעבור גם בעיר לומז'א. כשהשיב בחיוב, ביקש ממנו שיואיל בטובו לברר שם עניין אחד אצל אשה פלונית שהיא אלמנה העומדת בחנות ספרים. לפני שנים מרובות רכש ממנה ספר מסוים, והספק מנקר בלבו אולי שילם לה פחות מדי כי הספר נראה בעיניו יקר ערך ולא יתכן שמחירו זול כפי ששילם.

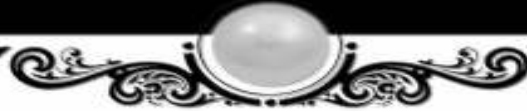
אם באמת טעה, אנא יואיל בטובו לבקש מחילתה בשמו, ויפרע לה את הסכום הדרוש וכשיחזור הנה ישיב לו. הבטיחו האיש וכן עשה. בבואו ללומז'א הלך אל האשה ושאל בעניין הספר. נענתה ואמרה: "מה רוצה רבי אליהו ממני. כבר שלח אלי אנשים אחדים בנידון זה, הגידו לצדיק ששילם לי עבור הספר מחיר טוב והגון, ואינו חייב לי אף פרוטה.

בספר "עלינו לשבח" מובא מעשה ביהודי תושב פתח-תקווה שלא שמר מצוות, ולפתע החליט לחזור לדרך הישר וכל זאת בשל מפגש אחד עם הרב אליהו דושניצר זצ"ל. "היה זה בערב יום הכיפורים" סיפר, "ואני, מטייל ליד הישיבה. לפתע, אני רואה דבר מוזר. ליד ישיבת לומז'א היו מספר שירותים. והנה, אדם נכבד, עם זקן לבן וכולו אומר כבוד, מסתובב מבית-כיסא אחד למשנהו, נכנס ויוצא, נכנס ויוצא. תמהתי מאוד, מה עושה אדם זה במקום לשהות בבית-הכנסת בערב יום-כיפור?"

לא התאפקתי. ניגשתי ושאלתי: "מה אתה עושה?" והרב ענה: "מכיוון שאנשים רבים יפקדו את בית-הכנסת עד לצאת יוה"כ, חוששני, שמא יזדקק אחד מהם לצרכיו, ולא יהיה לו נייר טואלט. לכן אני קורע ומכין הרבה ניירות, ומניח בכל שירותים חבילה עם ניירות בכדי לגמול חסד עם האנשים". וסיים המספר ואמר: "כל קריעת נייר של הרב, קרעה לי את לבי ואמרתי יהי מה, אחרי יוה"כ אתקרב אל האיש ההוא שילמדני אורחות חיים. וכך עשיתי, ואני מודה לקב"ה שזיכני להזדמנות לחזור לכור מחצבתי".

תלמידי ישיבת לומז'א בפתח תקווה, אשר שהו בתקופה שבה שימש רבי אליהו דושניצר בקודש בישיבה זו, זוכרים כיצד היה ר' אליהו פונה אל תלמיד בישיבה ומוכיחו על דברים שצריכים תיקון, כשחוט של חסד משוך עליו. עם חיוך מוצנע על פניו היה פונה בלשון רכה לתלמיד, מוכיחו בתקיפות המהולה בריכוך אימהי.

הוא לא היה נפרד מן התלמיד מבלי לומר לו בלשון רפה ופניו כולה אומרת רצינות: "סלח לי". והיה מוסיף ואומר: "בוא ואסביר לך מדוע מבקש אני סליחתך. הלא ידוע מה שהורו לנו חז"ל: כשם שמצווה על האדם לומר דבר הנשמע, כך מצווה עליו שלא לומר דבר שאינו נשמע, ועל כן אם הנך נמנה עם אלה המוכנים לקבל דברי תוכחה, ניחא. אולם אם נמנה את ח"ו עם אלה שאינם מוכנים לקבל תוכחה, הרי לא רק שלא קיימתי כל מצווה אלא גרמתי לך עוגמת נפש, ועל כך מבקש אני סליחה".

לקיסר אוסטריה היה שר יהודי, רבי שמשון מווינה. הקיסר העריכו מאוד וגם אהב להשתעשע עמו בדברי חכמה. יום אחד נתגלגלה השיחה על העם היהודי. שאל הקיסר: "הלוא אתם אנשים חכמים, חרוצים ובעלי כוח עמידה מופלא כל-כך, עד שכל העמים לא יכלו לכם. למה אפוא אתם שרויים שנים כה רבות בגלות?". נאנח ר' שמשון: "שנאת חנם המיטה עלינו את הגלות, והשנאה הזאת וצרות-העין מונעות את הגאולה". הקיסר הניד ראשו מצד לצד, כמי שהדברים אינם מתיישבים על דעתו.

יום אחד, בעיצומו של החורף, יצא הקיסר לציד. הוא נמשך למעבה היער עד שאיבד את הדרך. הלילה ירד והקיסר מצא עצמו תועה בין עצי הבראשית. לפתע ראה נקודת אור רחוקה. הלך בעקבות האור, אך נהר חסם את דרכו. הקיסר פשט את מעילו וחצה את הנהר בשחייה. כשהתקרב אל האור, ראה שהגיע לכפר קטן. החל הקיסר מתדפק על דלתות הבתים, אך נתקל במבטים חשדניים שננעצו בו דרך חרכי הדלת. "איזה אדם שפוי מסתובב בחוץ בלילה קר כזה ורק כותונת דקה לגופו", הרהרו האנשים ולא פתחו את דלתותיהם.

כשהקיסר כבר היה על סף ייאוש נפתחה לפניו דלת ומאחוריה ניצב יהודי. פני היהודי נתכרכמו למראה ההלך הרטוב עד לשד עצמותיו. הוא הכניסו לביתו וכיבדו במשקה חם להשיב את נפשו. "אולי גנב הוא?", שמע הקיסר את בעלת-הבית שואלת בחשש את בעלה. "בכל-זאת, הרי הוא אדם!", השיב האיש. ביקש הקיסר לאכול דבר-מה והיהודי הגיש לפניו ארוחה מלאה. "הוא לא ישלם!", שמע שוב הקיסר את האישה קובלת באוזני בעלה. "בכל-זאת, הרי הוא אדם!", ענה לה האיש. התקרב הקיסר לתנור לחמם מעט את איבריו הקפואים. הוא הסיר מהקולב את מעיל הפרווה של מארחו וביקש להתכסות בו. "עוד מעט יגנוב את מעיל הפרווה היקר ויברח!", הזהירה האישה את בעלה. "אשאר ער כל הלילה ואלמד לאור הנר", ניסה בעלה לפייס את דעתה.

עד מהרה שקע הקיסר בתרדמה עמוקה. הבוקר האיר. האורח ביקש מהיהודי לשכור בעבורו עגלה כדי לנסוע לעיר-הבירה. "יש לי עגלה משלי ואוכל להסיעך", הציע המארח. קראה האישה לבעלה הצידה ולחשושיה נקלטו היטב באוזני הקיסר: "האיש יהרוג אותך בדרך, ייטול את הפרווה ואף לא ישלם את דמי האכילה והלינה. ראה, הזהרתך!". אבל האיש לא שעה לאזהרות אשתו. הוא הזמין את אורחו לעלות לעגלתו ויחדיו יצאו לדרך. "היכן לעצור לך?", שאל היהודי בהגיעם לווינה.

"בחצר הקיסר!", השיב האורח. "אם נעצור שם, יענישוננו קשות!", אמר היהודי בחשש. "אל דאגה, עליי ועל צווארי!", הרגיעו האורח. כשהגיעו סמוך לשער הארמון, זינק הנוסע מן העגלה ורץ פנימה אל הארמון, כשהוא לבוש במעיל הפרווה של היהודי. בעוד היהודי משתאה, הקיפוהו חיילי המשמר, הורידוהו מן העגלה ומיהרו להובילו אל תוך הארמון. "צדקה אשתי", הרהר האיש בחרדה. "הנה נטל האורח את מעילי, פרוטה לא שילם, ועתה יושת עליי גם עונש כבד".

רועד ומבוהל הועמד היהודי לפני הקיסר הלבוש בבגדי מלכותו. הוא מיהר לברך את הברכה הראויה. "האם אתה מכיר אותי?", שאל הקיסר. "מימי לא ראיתי את הוד מעלתו", ענה היהודי. "אבל אני מכירך היטב. גם את ביתך אני מכיר, גם את רהיטך", אמר הקיסר והתחיל לפרטם. "אין חכם כמלכנו, יודע הוא כל מה שקורה בביתו של בן-כפר", אמר היהודי בהכנעה. נתן בו הקיסר מבט תמה: "כל הלילה האחרון שהיתי בביתך ואינך מכריני?".

סיפר הקיסר למקורביו על קורותיו בלילה האחרון. כיצד נותרו כל הדלתות נעולות לפניו ורק יהודי זה הסכים לארחו. "כמה מגיע לך בעד הלינה, הארוחה והנסיעה?", שאל את היהודי. שתק היהודי. "רצונך בעשרה שקלי כסף?", הוסיף הקיסר לשאול. אך היהודי שותק. "אולי חמישים? אולי מאה?", המשיך הקיסר, והיהודי שותק. "אלף?! עשרת-אלפים?! אולי רוצה אתה אחוזה עם שדות וכרמים?!", והיהודי עודנו שותק.

פקעה סבלנותו של הקיסר. "אם אינך עונה, לא אתן לך פרוטה יתרה על המגיע לך בשכר האכסניה!", הרעים בקולו. הצעה ממעיטה זו השיבה ליהודי את כושר דיבורו. "אדוני הקיסר", גמגם, "בקשה אחת לי ממך. קונה אני ומוכר דברי סדקית בכפרי, ויהודי מהכפר הסמוך מגיע אף הוא בכל שבוע לכפרי ומתחרה בי. אנא, יצווה הקיסר ירום הודו שלא יבוא עוד לכפרי!". ארשת השתוממות עלתה על פני הקיסר. "רואה אני כי צדק השר שמשון שאמר כי צרות-עין היא הסיבה לגלותם של היהודים. יהודי זה יכול היה להיות בעל-אחוזה עשיר כל ימיו, אך מעייניו בתחרות עם רעהו!".

קִנְיָא הִיא שְׁנָא עֵאִין אָה רְפּוּאָה - רַפּוּנּוּ פִּהִי

לע"נ

תנצב"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל
יגאלבן מונאבאר אורה ז"ל
מצליח בן דה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל
יפה בת גאולה ע"ה
אלברט ציון בן נעימה ז"ל

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חווה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
כל נשמות עם ישראל

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חווה בת אילנה ע"ה
שמואל בן יוכבד ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת רְאָה- כְּשֶׁאָדָם תּוֹרֵם לַמִּלְחָמָה בְּסֶרְטָן

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקות
יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה
סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה
שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה
אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה
שמעון בן זילפה - ארז בן שושנה
שמעון וכרמלה מרילי - תומר בן רונית
יוסף ליאור בן אפרת - דליה-פרנסה בשפע
כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא
סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא
רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא
עידן בן רבקה - עמית בן רבקה
איילת בת נעמה - שמעון בן זלפה
מאיר ישראל בן רחל ברכה
כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א
רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה
הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא
רחל ברכה בת פדילה דליה
דליה אפרת בת נעמה
אביבה בת איירין
תמר פורטונה בת מיסה
נועם יצחק בן רחל ברכה
ענינת בת רחל ברכה
רפאל משה בן רחל
יהודית בזז בת מרים
ציון בן צ'חלה
מרים בת טמה
שירה שילת בת אורלי
מאיה בת עדי
לימור בת אהובה
דוד יורם בן מרסל
בצלאל בן זלפה
בורך בן ורדה
רחל בת זוהרה
אורן בן אסתר
יצחק בן עזרא
משה בן תמרה
זינבול בת אידה
יעקב בן גולייט
זבולון בן מרים
בנימין בן יקות
יהודה בן סעידה
פלורה בת זוהרה
נעם דוד בן סימה
עדי בת ליאת
אביחי בן אסתר
משה בן עליזה
כל עם ישראל

"פְּתוּחַ תְּפִתַּח אֶת יָדְךָ לוֹ"

מה קרה לו אישית לישראלי, כאשר תורם הוא לאחת המגביות, ל"אגודה למלחמה בסרטן", למשל? במישור הלאומי, הגלוי והנראה לעין, הרי חיזק בתרומתו את מערכות המלחמה נגד מחלה נוראה זו, יתכן ובתרומתו סייע מעט בהדברתה והעניק חיים למספר חולים. זה, כמובן מעשה צדקה מבורך לכל הדעות. אולם, האם התחולל משהו חשוב גם במישור האישי הפרטי? האם תרמה התרומה גם משהו לאישיות התורם? משהו שראוי לתת עליו את הדעת?

מסתבר שכן- אם נעיין היטב במצות צדקה שבה עוסקת בין השאר פרשתנו. וכך נאמר: **"כִּי-יְהִיֶּה בָּךְ אֲבִיּוֹן... בְּאַרְצְךָ, אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ, לֹא תֵאֱמָץ אֶת-לִבְּךָ, וְלֹא תִקְפָּץ אֶת-יָדְךָ מֵאֲחִיךָ, הָאֲבִיּוֹן. כִּי-פֶתַח תִּפְתַּח אֶת-יָדְךָ לוֹ... דִּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ. הַשֹּׁמֵר לָךְ פֹּי-יְהִיֶּה דָבָר עִם לִבְּךָ בְּלִיעַל... וְרַעָה עֵינֶךָ בְּאַחִיךָ הָאֲבִיּוֹן... נָתַן תִּתֵּן לוֹ, וְלֹא-יָרַע לִבְּךָ בְּתִתֵּן לוֹ".**

הקורא פסוקים אלו, אף בקריאה שטחית יבחין, כי התורה איננה מסתפקת בהוראת חובת העזרה לעניי העם. היא גם פונה בהדגשות חוזרות ונשנות, אל האדם, לבל יאמץ את לבו. היא מזהירה את העין הרעה, לבל תגרום לחטא הקמצנות, ודורשת מן היד הקפוצה שתיפתח. כדברי ספר החינוך וז"ל: שרצה האל להיות ברואיו מלומדים ומורגלים במידת החסד והרחמים כי היא מידה משובחת, ומתוך הכשר גופם במידות הטובות יהיו ראויים לקבלת הטובה. ואם לאו מצד שורש זה, הלא הוא יתברך יספיק לעניי די מחסורו זולתו. אלא שהיה מחסדו ברוך הוא, שנעשינו שלוחים לו לזכותינו".

דהיינו מצות הצדקה אינה רק צורך העני, מבנה חברתי זה, שבו זקוקים בני אנוש איש לרעהו, זהו מבנה חינוכי. היא נוצרה כך כדי להעניק לנו את ההזדמנות הגדולה לעצב אישיות נדיבה ופתוחה כלפי הזולת, מלאת רחמים ומאירת פנים. עיצוב זה מגיע כתוצאה ממצות הצדקה. היות ולבו של האדם הוא אנוכי בטבעו, היד הקפוצה הינה תכונה אנושית מוכרת היטב. בלא חינוך אישי מתמיד ורצוף, צרה עינו של האדם בזולת. הנתינה היא-היא הפעולה המעצבת והמחנכת כשכל נתינה ונתינה חורטת עוד קו של חסד על לוח ליבו של האדם.

אם כן התורם לאחת מאגודות הצדקה יכול אף הוא לחוש כיצד אחרי תרומתו קרוב הוא בליבו יותר לעם ישראל, וכיצד יחד עם נופך הנדיבות שנוסף בלבו הגורם תחושת סיפוק ושמחה מרגיש הוא יותר שייך ושותף לכלל. זו ברכת מצוות הצדקה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

15/08/2009

כה' אב תשס"ט

פרשת ראה

הפטרה: "עניה סוערה"- ישעיהו פרק נ"ד

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:49	19:59	20:50
ת. אביב	19:07	19:56	20:47
חיפה	19:09	19:59	20:50
ב. שבע	19:07	19:57	20:47

שואל ומשיב בהלכה - הבדלה

שאלה: ?

אדם שאין לו יין לעשיית הבדלה במוצאי שבת כיצד ינהג? ומה הדין לברך ברכת הבשמים על בושם הנמכר בחנויות?

תשובה: !

הלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

במקום שאין לו יין ואף לא מיץ ענבים טבעי שברכתו "הגפן" בביתו ואף אין מצוי בסביבתו ללוות מן אחד השכנים, אפשר לעשות הבדלה על שכר או שאר משקים המשכרים כגון בירה וכדומה, אבל על מים או על תה וקפה ומיצי פירות אין להבדיל. וכן הדין לאדם שהיין מזיקו או שאינו יכול לשתות מיץ ענבים מחמת חולי סכרת, רשאי לקדש על משקה אחר המשכר כנזכר. אדם שאין ברשותו עצי בשמים רשאי לברך על בושם של גברים אך לא בושם של נשים. ואם הוא תרסיס הנקרא "דאורדורנט" המיועד להעביר ריח הזיעה אין לברך עליו.

חקירת ודרשת היטב

הלן סיפור מופלא שהתרחש עם הצדיק רבי יהודה צדקה זצ"ל המובא בספר "וזאת ליהודה", ויש בו כדי ללמדנו עד כמה אין לנו לסמוך על מראה עינינו היכול להטעותנו ויש לחקור את הדברים לאשורם, ומעשה שהיה כך היה: פעם אחת נסע הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל בליווי תלמידיו להשתטח בתפילה על קברי צדיקים אשר בהרי הגליל. בדרכם חזרה היו רעבים וצמאים נכנסו לעיר טבריה וחלפו על פני מסעדה אחת, שבתוכה ישבו וסעדו יהודים אשר כל חזותם מעידה עליהם כי הם חרדים.

מיד נכנסו תלמידים אחדים למסעדה כדי להזמין מאכלים ולא טרחו כלל לבדוק אם זו מסעדה כשרה בהסתמך על אותם יהודים שראו בתוכה ואשר בודאי לא יאכלו במקום שיש לפקפק בכשרותו.

אולם הרב צדקה עצר בעדם. הוא הורה שילכו תחילה לבדוק את תעודת הכשרות של בעל המסעדה. לתדהמתם לא היתה לבעל החנות תעודת כשרות כלל. הם תהו כיצד ייתכן שחרדים ישבו ויסעדו במסעדה זו. לפיכך ניגשו הם לשאול לברר מפי היושבים אצל השולחנות כיצד הם סועדים שם.

בהפתעה גמורה שמעו את תשובת האנשים כי הם מודעים לעובדה כי מסעדה זו בלי הכשר. אבל הם ביקשו רשות מן הבעלים להתיישב ליד השולחנות ולסעוד ליבם ואינם אוכלים חלילה מבישולי המקום כי אם ממה שהביאו בכליהם מירושלים. התפעלו התלמידים מחכמת רבם ועד היכן ערנותו וזהירותו מגעת למניעת מכשול והכל מרוב יראת שמים.

עָבְדִי לֹא אֶעֱבֹד עֲבָדִים הֵם, עָבְדִי הָאֵל הַאֵל לְפָנָיו חוֹפֵאִי - ר'ה"פ

מבשרת ציון
מבשר טוב
רח' האורן 50

ביום ראשון כו' אב 16/08/09
מתיחת שערים 20:30 תחילת התוכנית 21:00

הערב מאובטח

לע"נ גאולה בת צדיקה, ולרפואת כל חולי עמו ישראל
ובמרט: משה בן עליזה, טל אסתר בת דליה, אילה אסתר בת טניה, יוסף חיים בן אילת
הרב אליהו ברוך בן שמחה, רפאל אבנר בן מגידה, שלום בן מגידה,
הודיה רחל בת נעמי, דניאל חיים בן רות, רותי בת יקוסה.

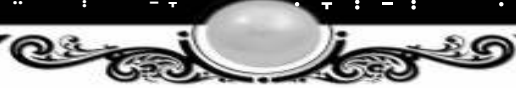
שדור חי באתר וב'שופר ניוזטל' 0544-007779
WWW.SHOFAR.NET

בס"ד בחסות מדרשית "שלום לעם" פניני עין חמד

לקראת הסוף...

אמנון יצחק
עם הרב שליט"א

<p>מנויים: לקבלת העלון חינם ב-email מדי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com</p>	<p>הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'. נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805</p>	<p>לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחס בטל' 054-7646633</p>
---	--	---

הרב שמואל סלנט זצ"ל: נולד ב-ב' בשבט שנת ה'תקע"ו (1816). נפטר ב-כ"ט באב בשנת ה'תרס"ט (1909). חי כ-93 שנים. באותו יום בו נקבר ר' שמואל היה יום קיץ לוחט והחמה יקדה בעוז בשמי ירושלים. **כשחזרו המלווים מהלוייתו התקדרו לפתע השמים וממטרים עזים נתכו ארצה.** הכל הרגישו שאף שמי ירושלים לבשו קדרות והורידו את "דמעותיהם", לנוכח הסתלקותו של הרב הנערץ והאהוב שהיה לבני ירושלים לאב רחום כל ימי חייו.

שימש שד"ר. ראש אב בית-דין. רבה של עדת האשכנזים בירושלים במשך 70 שנה. אחד מגדולי רבני היישוב הישן. על שמו נקראה שכונת "קריית שמואל" בירושלים.

עוד בצעירותו התפרסם בשם '**העילוי מקידן**' ולמד בסלנט אצל ר' צבי ברוידא. בגיל 13 נשא לאשה את בתו של ר' שמעון קידנר. השידוך לא עלה יפה, ולאחר כשלש שנים הוא התגרש. בצדקותו, המתין עד שגרשתו תינשא לאחר, ולאחר מכן חיפש שידוך לעצמו. כאשר אביו הזדמן לעיירה סלנט, סיפר לו רב העיירה, רבי צבי ברוידא, שר' יוסף זונדל מסלנט החליט בליבו ליעד את ר' שמואל לבתו, והאב הסכים מיד.

בתחילה לא רצה לעלות לארץ ישראל, למרות הפצרות חותנו שהחליט לעלות לירושלים. כעבור כשנתיים, כאשר חלה במחלת לב קשה, המליצו לו הרופאים לנסוע לארצות חמות. בעקבות זאת החליט לעלות לירושלים. בדרך לירושלים התעכב מספר חודשים בקושטא (עקב המלחמה שהתנהלה אז בין מוחמד עלי ובין הסולטאן) והתיידד שם עם משה מונטיפיורי (ששהה בקושטא לרגל עלילת הדם בדמשק) עם הגיעו לירושלים בשנת 1841 מונה בה לאב בית דין, וכיהן בתפקיד זה כשבעים שנה. כמו כן יסד את "וועד כל הכוללים".

חלק מפעולותיו: הקים את נחלת שבעה. הקים ועד כללי "כנסת ישראל". היה ממונה על החברה. **מייסדי בית החולים "ביקור חולים"** בירושלים. הקים את ישיבת "עץ חיים".

הרב ניחן בחוכמה עצומה ולא אחת היו הנוכחים משתוממים ומתפעלים מכך. במחשבתו הזכה ידע מדי פעם בפעם לרדת לעומקם של דברים ולהגיע לחקר האמת. פעם אחת בערב שבת בעת שהגאון ישב בביתו ועסק בתורה עם כמה מבחירי תלמידיו משיבת "עץ החיים" נכנסה ילדה קטנה אל הבית ובידה תרגומל שחוטת. ר' שמואל הפסיק את השיעור ושאל את הילדה לרצונה. "**אמי ביקשה, שהרב יראה את התרגומל ויפסוק אם היא כשרה**", אמרה בקול מבויש.

ר' שמואל בדק את התרגומל, אחר פנה ואמר לילדה: "**לכי הביתה ואמרי לאימך שתשלח אלי את התרגומל השנייה ששחטה**". הלכה הילדה וכעבור שעה קלה חזרה ובידה התרגומל השנייה שאכן הייתה טעונה "שאלת חכם". ראו זאת תלמידיו ותמהו: "**ממש רוח הקודש**". השיב להם ר' שמואל: "**אין כאן רוח הקודש כלל. כשראיתי את התרגומל הראשונה, והנה אין בה כל שאלה וכל בעיה, אמרתי בלבי, הרי לא ייתכן שישלחו תרגומל שאין בה שאלה כלשהי, אין זאת אלא שבוודאי שתי תרגומלות היו, ובטעות שלחו עם הילדה את התרגומל הראשונה, ואכן צדקתי בהשערתי**".

פעם בימי הגאון הצדיק ר' שמואל סלנט, פרצה מגפה בקרב נשות הקהילה, נשים צעירות רבות נפטרו בעת לדתן בזו אחר זו, מגפה משונה זו הטילה מורא ופחד על אנשי היישוב הישן בירושלים, כולם נזעקו לביתו של המרא דאתרא רבי שמואל סלאנט בדמעות ושחו לפניו את קורות היום האחרון ואת מספר הנשים המוטלות בית החיים והמוות. הם הציעו לכנס בדחיפות את כל הקהל לצורך אמירת ספר תהלים לביטול רוע הגזרה. הרב הישיש הקשיב לדבריהם בכובד ראש והרהר למשך דקות מספר, לבסוף דחה את דבריהם, "זה לא יועיל" הכריז, "עיקר התשובה היא שינוי המעשה!!! תחילה עלינו לברר בשל מה באה עלינו הרעה הזו, ורק כאשר נבער את הרעה מקרבנו ונשפר מעשינו יש תועלת בתפילות לכפר ולמרק מה שקלקלו בעבר. בלא זה הרינו כטובלים ושרץ בידנו".

הרב כינס את בית דינו והוחלט לערוך "שאלת חלום" לצורך בירור בשל מה באה עליהם הרעה הזאת. וכך עשה, התאספו אנשי ירושלים ויקיריה, הרב, חברי בית-הדין, מקובלים וקדושים ואנשי מעשה וכינוסו שלשה ימי צום ותפילות שבסופם נערך כנס מיוחד ל"שאלת חלום". בחסדי ה' יתברך נענו הרבים בתפילתם והתשובה לא איחרה לבא: "**נסתלקה שכינה מירשאל בגלל השלייף [החגורה של הנשים]**". באותם ימים **החל מאן דהו למכור לנשות הקהילה חגורה שהידקה את בגדיהן וגרמה להבליט את צורתן ולמשוך את העין להתבונן**, מיד יצאה הוראה מבית-דינו של הרב להסיר את החגורות". ואכן, בנות ישראל הכשרות אשר לא ידעו עד כמה דבר זה מהווה מכשול להרהור וקטרוג הסירו מעליהן את השלייף, והמגיפה נעצרה באחת, ויהי הדבר לפלא גדול.

תושבי ירושלים היו כבר רגילים לכך שדבריו של ר' שמואל הם בבחינת "צדיק גוזר והקב"ה מקיים". לא אחת היו תושבי העיר עדים לכך שכל דבריו של רבם מתקיימים במלואם- כאילו הייתה 'רוח הקודש' מדברת מתוך גרונו. מעשה בחתן שהיה בן יחיד להוריו, וימים אחדים סמוך למועד החתונה חלה ונפל למשכב. **יום לפני החופה הורע מאוד מצבו של החתן עד שרופאו הביע חשש לחייו.** אמו מיהרה לביתו של ר' שמואל וסיפרה לו בהתייפחות קורעת לב על מצבו הקשה של בנה יחידה. והוסיפה, שמחר הוא מועד חתונתו. "לאיזה שעה נקבעה החופה?", שאלה ר' שמואל. כשאמר האם את שעת החופה, אמר לה הרב: "**הרגעי נא, בנך ילך מחר בשעה המיועדת לחופה**. רק זאת אבקש, שלפני החופה לא ילך אל הכותל המערבי, כמנהג החתנים". לאור הבטחתו של ר' שמואל נרגעה האשה לחלוטין וחזרה לביתה בלב שקט. הפתעתה של האם לא איחרה לבוא, **בנה החולה פקח את עיניו, ומשעה לשעה הלך מצבו והשתפר. למחרת בשעה היעודה עמד החתן תחת החופה, לשמחתם העצומה של כולם- כשרבי שמואל מסדר את הקידושים.**

חֲשֻבֹנוֹת שָׁמַיִם

בספר "ברכי נפשי" של ר' מיכאל צורן בשם הגאון ר' יצחק זילברשטיין שליט"א, רבה של רמת אלחנן, מובא סיפור מופלא ביותר שיש בכוחו ללמדנו עד כמה ראייתנו לוקה בחסר, וכל מה שהקב"ה עושה- הכל לטובה. ופעמים רבות רק בדיעבד ולאחר זמן רב אנו מבינים מדוע כך גלגל הבורא את העניינים:

שני אחים עשירים לבית משפחת שטראוס התגוררו באמריקה לפני כ-80 שנה, ותרמו רבות למפעלים וישובים שהוקמו בארץ ישראל. שמו של אחד מהם היה נתן שטראוס, זה שתרם את הכסף לבניית העיר נתניה ועל שמו קרויה עיר זו. תרומותיהם של שני האחים יועדו בעיקר למפעלים של אישים שלא היו שומרי מצוות. בשלב מסוים החליטו ראשי הישוב הישן בירושלים, לנסות ולפנות אל האחים שטראוס על מנת שיתרמו לאחזקת מפעלי חסד בירושלים של הימים ההם.

ראשי הישוב החרדי הישן תיארו בפניהם את המצב הכלכלי הקשה של תושבי העיר, ובשלב ראשון ביקשו מהאחים לתרום לבנייתו ולאחזקתו של בית תבשיל שבו יאכלו עניי ירושלים ובני משפחותיהם. **התיאור הקודר נגע לליבו של נתן שטראוס, בעוד שאחיו הביע את סירובו להקצות כסף למטרה זו.** כיוון שכך, שיגר נתן שטראוס את התרומה רק מכיסו-הוא, וביקש שכאשר תסתיים בנייתו של בית התבשיל, יקראו לו והוא יבוא לירושלים כדי לראות בעצמו את המקום.

ואכן, לאחר מספר חודשים הודיעו לו העסקנים בשמחה על גמר בנייתו של בית התבשיל, ועל הכוונה לחגוג את חנוכת הבית ברוב פאר והדר, וכמובן הם הזמינו אותו למסיבה בעיר הקודש ירושלים. **לנסיעה זו הצטרף גם האח השני, זה שכאמור לא רצה לתרום למטרה חשובה זו.**

בהגיעם ארצה נסעו שני האחים לירושלים, וכשהגיעו לבית התבשיל וראו את מאות העניים אוכלים שם, הגיבו בצורה מנוגדת. **האח התורם, נתן, התרגש מכך מאוד, והוא הביע סיפוק ושביעות רצון גדולה מכך שהכסף שלו שימש למטרה נעלה כזו. האח השני, לא רק שלא תרם, אלא גם עתה, כשראה את עוניים של אנשי ירושלים, לא השתתף בסבלם, אלא אדרבה - הביע שאט-נפש אל מול המחזה שנפרש לנגד עיניו, ולא הצליח להסתיר את סלידתו מעניי ירושלים.**

בצאתם מבית התבשיל, **מעד נתן שטראוס במדרגות, נפל ארצה ושבר את קרסולו.** מארחיו הריצוהו לבית החולים, ושם **התברר שהקרסול נשבר בצורה קשה, והוא יצטרך להיות מאושפז בבית החולים במשך כמה ימים.** כשהגיע אחיו לבקר, וראהו מתפתל בייסוריו, שחק למשבתו, ואמר לו בנימה של לעג: "נו, אז זה מה שקיבלת מהתרומה לבית התבשיל הירושלמי?". נתן שטראוס שמע את חרפתו, ולא הגיב. מכיוון שבאירופה המתווכח להם עסקים כלכליים, החליט האח השני לחזור לחו"ל, ולא להמתין עד שאחיו יתרפא. הוא עלה על האוניה הראשונה שהזדמנה בדרכו, **וזו רק הרחיקה כמה קילומטרים מחופי הארץ וטבעה.**

האח שלעג לתורם, קיפח את נפשו באסון, ורק אז התברר שהשי"ת שרצה לשמור על נפש התורם, גלגל את העניינים כך שישבור את רגלו, ויתעכב בארץ הקודש- וינצל. רק הקב"ה ידע שהספינה תטבע, ולכן רק הקב"ה היה זה שהביא את התורם למצב שבו רגלו תישבר, כדי שלא יעלה לאוניה יחד עם אחיו, ויינצל.

נְצוּל הַזְמַן

בצעירותו למד ה'אמרי אמת' בחברותא עם הרב ועלוועל מוזס זצ"ל שהפך לימים לראב"ד של קאליש. השניים היו משכימים קום בשעה 03:15 לפנות בוקר ופותחים בלימוד חמש עשרה דקות לאחר מכן בשעה 03:30. **פעם אחת, פעם אחת בלבד, איחר ר' ועלוועל מוזס בעשר דקות תמימות והתחיל ללמוד עם ה'אמרי אמת' בשעה 03:40.** ה'אמרי אמת' לא הגיב על האיחור אף לא ברמז קל והשניים פתחו בלימודם.

חלפו עברו להם ארבעים שנים. ה'אמרי אמת' כבר ישב על כסא האדמו"רות, ועל דלתו התדפק ר' ועלוועל מוזס שהגיע לבקש ברכה ממורו ורבו בעניין כלשהו. הרבי קיבל בלבביות את ר' ועלוועל ה"חברותא" לשעבר ששטח את בקשתו לברכה והצלחה. "ברכה הצלחה" בירך הרבי. ר' ועלוועל חזר שנית על בקשתו. תוך שהוא מבקש הבטחה מהרבי כי ברכתו לא תשוב ריקם. הרבי נעץ את עינו בר' ועלוועל ואמר בחביבות: **"ר' ועלוועל, כלום אינך זוכר את אותן 10 דקות שלקחת מזמני לפני ארבעים שנה! עד היום עדיין לא הצלחתי להשלימן. הרוצה אתה ר' ועלוועל להוסיף וליטול מזמני?".**

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל עמירם בן דבורה ז"ל משה בן איה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יפה בת גאולה ע"ה אלברט ציון בן נעימה ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר ז"ל מנחם בן טובה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל מצליח בן דה ז"ל	לע"נ 	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה ז"ל חיים בן יעקב ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה	יעקב בן בת-ציון ז"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה יוסף מלכה בר סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה שמואל בן יוכבד ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה כל נשמות עם ישראל
---	---	--	--	---

פרקליט ליום הדין

קוראי העלון, מתפללים יקרים וכל הציבור המבורך

כידוע, אנו נמצאים לפני ראש-השנה. מי מאיתנו לא רוצה פרקליט שייצג אותו ביום הדין? מי לא רוצה שהקב"ה יגזור לו ולבני ביתו שנה טובה, פרנסה בשפע, זוג לבני המשפחה, ילדים עוסקים בתורה, בריאות והכל בשפע. רוצים לדעת איך? בשעה טובה ומוצלחת אנו עומדים לפני הוצאתו לאור של הספר השלישי בסדרת הספרים "יקרה מפנינים" חלק ג', המאגד את עלוני השבת מעוררי הלב ומחכימי הדעת, בתוספת סדר הקידוש, ברכת המזון ושירים ופיוטים בנוסחים השונים להנאתכם.

ההוצאה לאור של ספר נהדר זה כרוכה בעלויות והוצאות רבות, בייחוד כשכל מכירתו אינה למטרות רווח כלל: מחיר הספרים מסובסד ומופץ במחיר הנמוך יותר מעלותו לדפוס, הספרים נמכרים בעלות 20 ₪ לכרך בכריכה מהודרת (כאשר עלות ההדפסה כ-38 ₪ לכרך) ובראש מעיינינו רק זיכוי הרבים לשם שמם ולהאדרת שמו יתברך לעד לעולמי עולמים!

דעו, כי מסיוע בהוצאה לאור ורכישת הספרים הקודמים, רבים הן מהתורמים והן מקוראים, זכו לישועות רבות! רבנים גדולים משתמשים בספרים להרצאות. מרצים מערכים ואפילו רבנים מחו"ל משתמשים ומזכים בכל יום, רגע רגע, את השומעים. תוכלו להיות שותפים בזיכוי הרבים!

מתוך המעשים ודברי הטעם משפחות חזרו בתשובה ורבים התחזקו- וזכות גדולה תהיה להם התורמים להיות חלק במצווה חשובה זו, שכן הספר יודפס בע"ה בכ- 1000 עותקים ועל כן זו הזדמנות להיות שותפים בזיכוי הרבים גדול! (העלונים המאוגדים בספר מופצים בכל רחבי הארץ).

אפשרות לתרומות להקדשה: לעילוי נשמה, לזרע קודש בר קיימא, לרפואה, לזיווג הגון, להצלחה בחינוך, לחזרה בתשובה, לפרנסה ברווח ולכל עניין אחר בגשמי וברוחני.

הספרים מתאימים להתחזקות באמונה וביטחון ומצוינים כמתנת חג, חנוכת הבית, בר/בת-מצווה, פרסים לתהלים וכיו"ב.

מלווים כנהוג בהמלצתם וברכתם של גדולי הדור:

הרה"ג בקשי דורון שליט"א

הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק מאיר מורגשטערן שליט"א

הרה"ג שלמה רוזנר שליט"א

הרה"ג חיון משה שליט"א

"מה הוא רחום וחונן אף אתה רחום וחונן"- בעזרת השם

מתוך נתינה לסייע בספר זה, תעמוד לכם לזכות וימלא הקב"ה כל צורכם לטובה. יכולים אנו להעיד נאמנה כי אלו שסייעו להפצת הספרים ראו ישועות גדולות.

בע"ה כל המסייע כניתן בידו תהא הצלחתו גדולה ויתברך מפי עליון, אמן סלה.

לפרטים, תרומות, הקדשות והנצחות-

אנא פנו במייל חוזר אל: PnineEH@gmail.com

או בנייד 050-6615031 אל ליאור.

בכבוד רב,

מערכת פניני עין חמד, ת.ד 83375 מיקוד 90805, מבשרת ציון.

כדי לספר את האופן ולהבין מעט מהי מעלת זיכוי הרבים לכל המסייע בהפצת העליונות וההוצאת הספרים להלן מספר סיפורים שהתרחשו עימנו:

כידוע, הקב"ה זיכה אותנו וכי עלונינו הקטן מודפס מזה כארבע שנים ומחצה מדי שבוע בשבוע וברוך ה' מופץ לצורך זיכוי הרבים. אחד ממתפללי בית-הכנסת שאביו נפטר והיה ידוע בצדקותו רצה להנציח את אביו בעלון לעילוי נשמתו. ובאמת במשך תקופה די ארוכה שם אביו הופיע בעלון. לאחר תקופה מסוימת, מסיבות אלו ואחרות, שם האב הוסר מהעלון.

יום אחד, לאחר תפילת שחרית, ניגש אליי הבן ואמר לי: "יש לי סיפור מזעזע לספר לך הקשור לעלון שלכם". ומיד פתח את פיו. "אבי, נפטר מזה כשלוש וחצי שנים, אמש הופיע לי בחלום. כאשר הוא מתבונן בי ושואל: 'מדוע הורדת את שמי מהעלון? אני מבקש ממך, הוסף את שמי. ועתה, בהתאם לבקשתו של אבי, ברצוני להוסיפו מחדש בעלון לעילוי נשמתו'."

כששמעתי זאת, פעימה הוחסרה מלבי. נכון, היטב אנו יודעים כי מעלת זיכוי הרבים גבוהה היא עד מאוד. וידועים היטב אף דברי הזוהר הקדוש (פרשת תרומה) שאם היינו יודעים את שכרו של מזכה הרבים- היינו רצים לעשותו כאדם הרץ לקנות חיים. אף על פי כן, אינה דומה שמיעה לראיה. אביו של הנפטר היה צדיק, וידוע בשל מעשה חסד רבים. ולמרות כל זאת, היות והעלון הוא זיכוי הרבים עצום- מופיע האב לאחר שהוסר, ומבקש את בנו להחזירו לאלתר היות ומועיל לעילוי נשמתו. וכל זאת לאחר שלוש שנים וחצי לפטירת האב!

במקרה אחר שהתרחש לפני כחמישה חודשים, פנה אלינו אחד מהאברכים וביקש להוסיף שני שמות לעלון, האחד עבור אחותו, לה נולד בן בשעה טובה, אולם השמחה הייתה מהולה בעצב רב. הילד נולד עם מום בלב, במקרה הספציפי הזה, שני צינורות המגיעים אל הלב ומזרימים את הדם היו הפוכים. לצורך כך מיד עם הולדתו נלקח מיד אמו והובהל לצורך ניתוח בלב. תינוק בן שעות אחדות וכבר ל"ע עליו לעבור ניתוח בלב. בנוסף, השם השני שביקש הוא להוסיף, עבור ילדה בת שתיים-עשרה שלאחרונה התגלה כי דמה אינו נקשר. כלומר, אם חלילה נפצעת היא, ניתן לעצור את הדם אך ורק בבית-החולים. הרופאים לא מצאו סיבה כלשהי לבעיה שהתעוררה, אלא לדבריהם כשם שהבעיה התגלתה- כך היא יכולה להעלם. ללא כל סיבה הנראת לעין.

האברך אף תרם לצורך העניין סכום מסוים והשמות הוכנסו אחר כבוד לעלון. במשך תקופה זו יצא לי לשוחח עמו פעמיים- שלוש ובכל פעם התבשרתי כי הניתוח עבר בשלום ועל שיפור כלשהו בקרישת דמה של הנערה. לפני כשבועיים התבשרתי כי ב"ה הילד כבר בריא כאחד האדם והנערה חזרה להיות בעלת קרישות רגילה, כל הבדיקות מראות כי כשם שהתגלתה הבעיה כך הלכה וחלפה לה. ואילו אנו יודעים כי מצוות זיכוי הרבים עמדה להם לזכות.

במקרה אחר שהתרחש לפני כשנה, פנה אלינו אחד מהמתפללים וסיפר כי חברו הטוב גילו אצלו את 'המחלה' מקננת בגופו ועתה הוא עובר הקרנות. שמו הוסף מיד לעלון ובמשך חודשיים קיבלנו דיווחים כי המחלה עזבה אותו ועל כן ביקש המתפלל להסיר את שמו.

שבוע לאחר מכן התקשר אליי בבהילות ואמר לי בזה הלשון: "אתה יודע, ברגע שהסרנו את שמו המחלה חזרה אלי! איני יודע, אבל ברור שיש קשר ישיר בין כתיבת שמו בעלון ובין העלמות המחלה ובין הסרת שמו מהעלון וחזרת המחלה, הנה, קח סך כך וכך והמשך לכתוב את שמו בעלון". כיום אנו יכולים לומר, כי הבחור הבריא וחזר לעבודה שוטפת. וכמובן, אנו יכולים לייחס זאת אך ורק למצוות זיכוי הרבים.

אין אנו רוצים להפלות את הקוראים, סיפורים רבים אשר להם אנו עדים התרחשו. אולם ברצוננו להעביר מסר אחד: דעו לכם, אחיי ואחיותי היקרים! העליונות והספרים נחשבים שמים וללא כל נדיבות אישיות. רבים תורמים למען המטרה הקדושה מזמנים ומהנים. ודעו, כי אנו יודעים נאמנה כי הספרים חילקו משפחות שלמות באמנה וביטחון. ואף נוכל לספר על משפחות שחזרו בתשובה בעקבות הספרים.

ברצוננו לבקש את עצרתכם, אנא עזרו לנו להוציא את החלק השלישי של הספר היקר והנפלא אשר כשמו כן הוא: "יקרה מפנינו", היו שותפים למצוות זיכוי הרבים, והקב"ה לא יאנצ טוב מכך. ברוכים תהיו.

החזרתם במרכת התורה
העורך

פני עין חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית פִּכְסֵסֶת שְׂכוּנַת עֵין חָמֵד - אֶבְשֶׁרֶת צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת שׁוּפְטִים - לְמוֹד זְכוּת

"וְשִׁפְטוּ אֶת הָעַם מִשְׁפֹּט צֶדֶק"

נאמר במדרש תנחומא (פר' שופטים): שיהיו מטים ומלמדים עליהם זכות לפני הקב"ה, וממי אתה למד? מגדעון בן יהואש, שבימיו היו ישראל בצרה והיה הקב"ה מבקש אדם שילמד עליהם זכות ולא היה מוצא, שהיה הדור דל במצוות ובמעשים. כיון שנמצא גדעון שלימד עליהם זכות מיד נגלה אליו המלאך, שנאמר "וַיָּבֹא אֵלָיו מֶלֶאכֶּה ה' וַיֹּאמֶר לוֹ: לָךְ בְּכֹחַךָ זֶה", בכח זכות שלימדת על בני. ע"כ. ועוד נאמר במדרש (פר' וירא): דע לך בזמן שהבריות חוטאין ומכעיסין לפניו והוא כועס עליהן, מה הקב"ה עושה חוזר ומבקש להן סנגור שילמד עליהם זכות.

ועוד מובא במדרש (משלי): אם ראית אדם **שמדבר טוב** על חברו, אף מלאכי השרת מלמדין עליו זכות, ואם ראית אדם **שמדבר רע** על חברו, אף מלאכי השרת מדברים עליו רע. והוא מרומז בפסוק: "לֹא הִבִּיט אֵן בְּיַעֲקֹב" - כלומר איש אשר לא הביט און ביעקב ולא רואה עמל וחסרון בישראל, אלא רק את מעלתם איש כזה "ה' אלוקיו עמו ותרועת מלך בו".

ומי גדול לנו מאברהם אבינו ע"ה למרות שידע כי אנשי סדום היו רעים וחטאים גמורים, אף על פי כן עמד וביקש לפני ה' רחמים עליהם וחיפש להם זכויות, עד שהשיבו הקב"ה "לא אֶשְׁחִית בְּעֵבֶר הָעֶשְׂרָה".

מסופר על הרב חפץ חיים בשעה שהיה רואה אדם הנוסע בשבת ומחללה, היה מלמד עליו זכות ואומר, כנראה שהוא מסיע יולדת לבית החולים או שמא דבר פיקוח נפש הוא.

מספרים על סגורן של ישראל רבי לוי יצחק מברדיטשוב צ"ל, שהלך פעם בליל תשעה באב ברחובה של עיר ראה אדם אחד שאוכל בפהרסא. שאלו הרב: "בני, האם שכחת שתשעה באב היום?". השיב הלה בחוצפה לרבנו: "לא שכחתי". שאלו הרב: "אולי אינך יודע שתשעה באב הוא יום תענית שאסור באכילה ושתייה?". ענה לרב בעזות מצח, כי יודע הוא שיום זה נאסר באכילה. ושוב שאלו הרב: אולי הוא חלש והרופאים פקדו עליו שלא יצום ויזיק לבריאותו? ענה לרב: "אני בריא ושלם ברמ"ח איברי ושס"ה גידים". נשא הרב את עינו לשמים ואמר: "ריבונו של עולם! ראה עד היכן מגיע מידת האמת של יהודי זה, שנוח לו להשים עצמו רשע ובלבד שלא להוציא דבר שקר מפיו". ומכאן אנו רואים את גדולתו של הרב עד כמה מנסה לדון לכף זכות ולסגור אפילו על רשע גמור.

כתוב בליקוטי מוהר"ן מברסלב: "דע לך שצריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור צריך לחפש ולמצוא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע, ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב ודן אותו לכף זכות וכו' יכול להשיבו בתשובה" וכו'.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שרה בת-חבובה ע"ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
מצליח בן נזה ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה-יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה-בנימין בן יקוט יעל בת טליה - זיווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זיווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זיווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זיווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה - ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי - תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה-פרנסה בשפע כרמית בת יהודית - זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר - זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר - זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית - זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה - עמית בן רבקה איילת בת נעמה - שמעון בן זלפה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעימה רחל בת זוהרה אביבה בת איירין אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה זינבול בת אידה רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט יהודית בוז בת מרים זבולון בן מרים ציון בן צ'חלה בנימין בן יקוט מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת דוד יורם בן מרסל משה בן עליזה בצלאל בן זלפה כל עם ישראל ברוך בן ורדה

22/08/2009

ב' אלול תשס"ט

פרשת שופטים

הפטרה: "אנוכי אנוכי הוא" - ישעיהו פרק נ"א

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:41	19:51	20:41
ת. אביב	18:59	19:49	20:38
חיפה	19:01	19:51	20:40
ב. שבע	19:00	19:49	20:38

שואל ומשיב בהלכה – ברכת ימים

הרואה את הים האם מברך עליו ברכה מיוחדת?

אלף: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

הרואה דברים שמזכירים לאדם את גדולתו של ה' במעשה בריאת העולם, כגון ימים ואגמים, צריך לשבח את ה', לפיכך מברך: "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם עושה מעשה בראשית". וברכת הים, בכל מקום שהוא בעולם, כגון: ים סוף, ים כנרת, הים השחור, הים התיכון, והרואה נוף מיוחד של הרים וגבעות שמשנים במראיתם משאר הרים וגבעות, עליו לברך כנ"ל. וזהו דווקא שלא ראה אותם מעולם או שעל כל פנים עברו שלושים יום מראיתו האחרונה, אך אם לא עברו 30 יום אינו מברך. אולם הרואה נהרות ומפלי מים אפילו אם הם מיוחדים ביופיים ומעוררים השתאות והתפעלות מגדולתו של ה', אינו מברך שום ברכה, שכן הסתם השתנו מבריאתם במשך השנים אינו מברך, שלא שייך להזכיר בהם לשון "מעשה בראשית".

כחה של האשה

להלן סיפור מופלא המובא ב"אור דניאל": אשתו ע"ה של מרן אלישיב שליט"א היא שסייעה בעדו להיות גדול הדור. פעם כשבאתי לשאול אותו שאלה, אמרה: "במשך שנים אף פעם לא הפרעתי לו בלימוד התורה. אתה רוצה שעכשיו אפריע לו?!". במוצאי שבת אחת, אביה, הרב הצדיק ר' אריה לוי זצ"ל בא לבקר אותם. אמרה בתו לבעלה הרב אלישיב: "כבר עשית הבדלה, לך ללמוד!". (הרב היה לומד בבית-הכנסת בשכונה).

ר' אריה לא התערב. הגם שלא ראה את חתנו כבר הרבה זמן וודאי רצה לשוחח עימו מעט. ואכן הרב אלישיב לקח את הגמרא והלך ללמוד בבית-הכנסת כהרגלו. לאחר שיצא הרב אלישיב, פנה ר' אריה לבתו ופנה אליה בעדינות ושאל: "תאמרי לי, הרי אני מגיע לכאן פעם בשנה כדי לשוחח עימו קצת, ולשם מה הוזקקת לומר לו ללכת ללמוד, הרי עוד דקה בין כה וכה ילך, שהרי הוא 'מתמיד' גדול?".

אמרה לו: "אבא, אני אף פעם לא אומרת לו 'לך ללמוד'. הוא הולך לבד. אבל כעת, בנינו הקטן עם חום גבוה, בוכה. פחדתי שהוא ירגיש בכך והדבר יפריע לו בריכוז בלימוד. לכן זירזתי אותו שילך ללמוד, וכעת הנני לוקחת את הילד לרופא".

"אשה טובה – אשרי בעלה, מספר ימיו כפליט – חז"ל

קריאת קודש

אנו מבקשים בכל לשון של בקשה מקוראי העלון לבוא ולסייע לנו בהפצת העלון. כפי הידוע, עלונינו מודפס בכ-4500 עותקים ומופץ לירושלים והסביבה, אשדוד, אשקלון, מבשרת ציון, מעלה אדומים, טבריה והצפון-במתכונת מצומצמת.

העלון ממומן רק ע"י אנשים שהפצת התורה נמצאת בראש מעיינם ונדבה לבם לסייע בהפצה. עריכת העלון והפצתו נעשית ע"י מתנדבים, כך שכל ההוצאות הכספיות הולכות ישירות להדפסת העלון בלבד! כל תרומה תתקבל בברכה!!!

היו שותפים בהפצת התורה וחיזוק באמונה וביטחון בבוא העולם.

למעוניינים, נא לפנות לליאור 050 6615031

הזדמנות אחרונה

כידוע, אנו צומדים בעז"ה לפני הוצאת הספר "יקרה מפנינו" – חלק שלישי

למאנשינו יקרה להנציח את שמות יקירי אצילי נשמה ולהקדיש לרפואה שלמה, לציון, לפרנסה בשפע, לצרע קודש בר-קיימא, לחזרה בתשובה יש לפנות אליאור

אסור לפספס

מנויים:

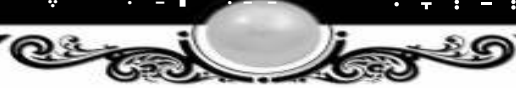
לקבלת דף פרשת שבוע
חינם ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הצדיק רבי משה אהרן פינטו זצ"ל: נולד בעיר מוגאדור שבמרקו ביום הושענא רבא. צדיק קדוש והטהור. עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. מלומד בניסים ונפלאות, מזכה הרבים. כבר בהיותו נער צעיר לימים נכרה בו אחת המידות האציליות ביותר – מידת הענווה. התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה כי **בטרם מלאו לו 20 שנים קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה!** במצוות אביו (כאשר עזב אביו הקדוש את העיר מוגאדור לקזבלנקה- ציווהו לפרוש מענייני העולם הזה). במהלך עשרות השנים הללו, הוא עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבע כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוויו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

כתוצאה מהתעניות הרבות והסיגופים הרבים היתה בריאותו רופפת והוא סבל הרבה מכאובים וייסורים אך כל זאת הוא קיבל בשמחה, והיה אומר שייסורים אלו יהיו לרפואת וישועת עם ישראל. הוא מאוד דאג וכאב את כאבו של הזולת וביתו היה פתוח לרווחה לכל מר נפש אשר בא להשיח את צרותיו, והוא היה מאזין להם במאור פנים ומברכם **ורבים נושעו מברכותיו.**

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להכנס לביתו, הן איש והן אשה. **אין ספק כי על הרב שרתה רוח הקודש ולכך יעיד הסיפור המופלא הבא:** ארבע שנים לפני פטירתו של הצדיק, **הפקיד אצל מר אמיל דבדה מאשדוד מכתב חתום וסגור.** לאחר פטירתו של הצדיק, כאשר פתחו את המכתב נמצא כתוב בו. **"ונראה לי עת פקידה ביום ה' באלול תשמ"ה."** (וכשם שחזה כך היה, הרב נפטר בתאריך **שנקב בו**). במכתב זה גם ציווה לקבור אותו באשדוד, ונתן הוראות מדויקות מה לעשות.

אביו: הגה"צ ר' חיים הקטן. **ילדיו:** ר' דוד חנניה, ר' חיים, ר' אברהם, ר' דניאל, ר' יעקב. **אשתו:** הרבנית מזל.

בוקר יום הכיפורים תשל"ד. עם ישראל עדיין לא יודע, כי בעוד שעות אחדות עומדת לפרוץ מלחמה נוראה בין ישראל לצבאות ערב, אשר תגבה מחיר כבד בהרוגים ובפצועים. ר' משה אהרן זיע"א פוסע יחד עם בנו הרב חיים שליט"א, לבית הכנסת באשדוד. בדרכו אל בית מקדש מעט שואל לפתע הצדיק את בנו: **"האם יש מקלט בסביבה?"** הרב חיים, תמה מעצם השאלה, משיב: "כן, יש".

אבל בד בבד עם זאת שואל הבן את אביו הצדיק: **"מדוע אתה מתעניין כעת לדעת אם יש כאן מקלט?"** - "דע לך בני" - משיב לו האב - **"כי היום תופר קדושתו של יום הכיפורים. קול אזעקה יישמע בעיר ובכל הארץ, ואנשים יחרדו וירוצו למקלטים. משום כן התעניינתי במיקום המקלט. המלחמה אמנם תהיה קשה, אבל בזכות היום הקדוש, ובזכות צערם ותפילתם של המוני בית ישראל, יושעי ה' אלוקים את עמו ישראל, שיתגבר על אויביו וינצח אותם."** שעות אחדות לאחר מכן, בשעה 13.50 בצהריים, פילחה האזעקה את הדממה, והמוני בית ישראל נחפזו אל המקלטים – החלה מלחמת יום הכיפורים.

היה זה בעיצומו של חג השבועות בשנת תשמ"א. כמנהג הנהוג בכל חג שבועות, עמדו המתפללים בבית הכנסת של רבי משה אהרן זיע"א ליד ארון הקודש, וקראו את ה"כתובה" - בין ישראל לאבינו שבשמים. לפתע, קטע שאון של מטוסי קרב של חיל האוויר הישראלי את אוירת החג וניגון המתפללים. המטוסים חגו מעל אשדוד והתרחקו דרומה.

הרים הרב את ידיו השמימה, וקרא בהתלהבות: **"צאתכם לשלום ובואכם לשלום, ולא תבוא שום תקלה על ידיכם כלפי אדם וכלפי שמים. למרות שהייתם יכולים לבצע את משימתכם גם ביום חול, ולאו דווקא בחג מתן תורה, הנכם מקיימים כעת את המצווה: 'כל המציל נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא'."** מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם".

הקהל התפלא, ולא הבין אל מה ירמזו דברי הרב, ומה הוא רעש המטוסים. ואולם, במוצאי החג התבררו הדברים לאשורם. היה זה לאחר שפורסם בישראל, כי מטוסי חיל האוויר הישראלי הפציצו בהצלחה בסיעתא דשמיא את הכור הגרעיני בעיראק, ושוב בשלום לבסיסים, מהפעולה הנועזת והמסוכנת.

עשר שנים לאחר מכן, נודעו גם דבריו האחרונים של הרב, שאמר: **"מי יודע כמה נפשות רבות אתם מצילים בפעולתכם."** היה זה בשנת תשנ"א, בחודש שבט, אז פרצה מלחמת המפרץ, והרודן העיראקי הפציץ את ישראל בטיילי סקאד. בשעה זו זכתה אותה פעולה של שבועות תשמ"א להערכה מחדש. הכל הכירו בחשיבותה, גם אלו שבשעתו מתחו עליה ביקורת. שכן, לולא זאת מי יודע מה היה עלול לעשות אותו **רודן לישראל, באם הכור היה עומד על תילו.** ואכן בפעולתם הצילו מטוסי חיל האוויר נפשות רבות מישראל. וכמובן הכל בזכות היום הקדוש שהוא יום זמן מתן תורתנו הקדושה, ובזכות תפילותיהם של כל הצדיקים.

המעשה המופלא הבא הובא בספר "עלינו לשבח" וסופר להגר"י זילברשטיין על ידי רופא מחולון. ד"ר יהודה ר. אליאס שמו. והוא נסוב על אשה צדקנית אחת אוהבת תורה ובעלת חסד מיוחדת במינה, שאף גידלה ילדה יתומה בתוך ביתה. לפני מספר שנים התאלמנה מבעלה. שהיה מטפל בכל ענייניה הכספיים והכלכליים של המשפחה. לאחר פטירתו לא הייתה לה כל ברירה אלא להתחיל לנהל את ענייניה הכספיים בכוחות עצמה. כיון שלא שלטה היטב בשפה העברית. לא יכלה לעשות סדר במכתבים המרובים שהגיעו מהבנקים לביתה. שכללו תשלומים והוראות קבע וכו'. בתוך כך נודע שבמשך זמן רב מאז הפטירה לא שילמה את תשלומי הלוואת המשכנתא על הדירה שבה היא מתגוררת. היא סברה לתומה שאלו הן הודעות סתמיות ואספה אותן במגירה. **בינתיים נוצר פיגור גדול בתשלומים. שגרר אחריו קנסות, ריבית והצמדה ושאר מרעין בישין.**

הבנק החל לשלוח לה מכתבי התראה. בהם הוזכרה שאם לא תשלם את חובותיה יעקלו את דירתה. אבל היא כלל לא הבינה ולא ידעה באיזה מצב היא נמצאת. והניחה את כל ההודעות באחת המגירות. 'במקרה' הגיע אחד מבני משפחתה לביתה ונתקל בהודעה 'אדומה' שהייתה מונחת על השולחן. **ונדהם לקרוא שאם האלמנה אינה משלמת את חובותיה בתוך שבועיים. היא תפונה מדיירתה לאלתר!** הודעה זו הגיעה באותו יום. ולכן לא הספיקה להכניס גם אותה למגירה. האיש החל לעשות 'מרוץ טלפונים' לבנק. **עד מהרה התברר שהחוב עומד על כ 70,000 שקלים.** כל התחנונים לפריסת התשלום או לדחיית הפינוי מהדירה. נפלו על אוזניים ערלות. **אנשי הבנק לא נבהלו מהעובדה שמדובר באלמנה קשישה וחולנית ולא השתכנעו מההסברים שאי התגובה למכתבים לא נבע מזלזול אלא משום שהאשה אינה יודעת עברית. ולא הבינה כלל במה מדובר.**

לאף אחד מבני המשפחה לא הייתה אפשרות לסייע בידה מבחינה כספית. מפני שכולם היו מטופלים בילדים קטנים. המצב. על פניו. נראה נואש. נותרו רק מספר ימים עד למועד שבו הייתה האשה אמורה להיזרק מביתה. למרות הכל. לאחר שבני המשפחה עדכנו את האשה בתוכן המכתב. **היא לא איבדה את עשתונותיה ותלתה בטחונה בהשי"ת.** ואמרה לכולם: **'אתם תראו שהקב"ה לא יעזוב אותי.'** כמוצא אחרון החליט אחד מילדיה לנסות לטכס עצה אצל עורך דין. העו"ד התחשב במצבה של האלמנה ודרש 'רק' 700 שקלים עבור הייעוץ המקצועי. הבן קבע עם אימו שתלך לבנק ותמשיך 700 שקלים מחשבונה. ותבוא למשרדו של העו"ד. שם ימתין לה הבן. וכאן החל מהלך מופלא שהתנהל בעוז על ידי אבי היתומים ודין האלמנות.

האשה, שכאמור אינה שולטת בשפה המדוברת, עוסקת עדיין ב'לירות'. ומתרגמת לעצמה את השקלים למטבע הישן שהייה נהוגה בארץ לפני עשרות שנים. והנה, **בהגיעה לבנק היא מבקשת מהפקידה 70,000 לירות.** הפקידה שכנראה לא שמעה היטב או שהייתה בטוחה שהאשה טעתה, ובמקום שקלים אמרה לירות. החלה לאסוף עבורה 70,000 שקלים. כיון שבמגירתה של הפקידה לא היה סכום גדול כזה, החלה לאסוף מקופותיהם של הפקידים האחרים, **כשהקב"ה ממש מכה בסנוורים את הפקידה ההיא, ואת כל האחרים. כולל את מנהל הבנק בכבודו ובעצמו, שחתם על משיכה של סכום כה גדול ללא שדרש לבדוק האם הכסף נמצא בחשבונה של האשה. בחשבונה של האלמנה היו באותן דקות לא יותר מ 500 שקלים!**

הכסף נאסף בשקית גדולה וניתן אחר כבוד לאשה שהייתה כבר מבולבלת מאוד למול המראה הלא שגרתי הזה של פקידים רבים האוספים עבורה כסף ומניחים אותו בשקית גדולה. **היא יוצאת מן הבנק ומתנהלת לאיטה עם שקית הכסף הכבדה. מהלך של חצי קילומטר עד למשרדו של עורך הדין.** שם כבר המתין לה הבן. בבואה לשם. מביע הבן את פליאתו לשם מה ציידו אותה בבנק עם שקית כה גדולה. והאשה מסבירה לו: **'זה הכסף שבקשת שאוציא לשכרו של עורך הדין.'** הבן מונה את הכסף מגיע לסך של 70,000 שקלים. ולא ידע היכן הוא נמצא. **"האם את בטוחה, אמא, שזה הכסף שלך?!"** והיא מאשרת בשנית ובשלישית. שזה הכסף שנתנו לה זה עתה הפקידים בבנק. למען האמת. הבן לא ידע אל נכון כמה כסף יש לאימו בבנק. ומשראה את רבבות השקלים הבין שהיא החזיקה את הסך הזה בחסכונה. ואז אמר לעצמו שכדאי כבר לפרוע בכסף זה את החוב בבנק למשכנתאות.

הוא פורע לעו"ד סך 700 שקלים, וניגש אל הבנק הנמצא מעבר לכביש, בכדי לפרוע את כל החוב במזומן. לאחר מכן, הרהר שוב הבן ותמה כיצד יתכן שאימו החזיקה סכום כסף כה גדול בחשבונה. ואז הוא מחליט לגשת בעצמו לבנק ולברר את העניין. כשהגיע הבן לבנק עדיין לא עמדו הפקידים על טעותם. המנהל עצמו משעמד על הטעות הנוראה שנעשתה נבעת ונפחד, שמא יבולע לו עתה על ידי ההנהלה. הוא התחנן לפני הבן שלא יספר זאת לאף אחד. לאחר שנתן לו על כך תקיעת כף וגם הבטיח שבתוך ימים אחדים יחזיר את הכסף, נרגע המנהל. למחרת ניגש הבן עם אימו אל בנק אחר למשכנתאות. על סמך האישור שאין חובות על הדירה שהרי אתמול סולקו ונפרעו כל החובות והיא נקיייה משעבוד, קיבל הלוואה בסך 70,000 שקלים. בתנאים נוחים של החזר ל 30 שנה, בסכום חודשי נמוך מאוד ופרע את כל החוב לבנק בו היה חשבון העובר ושב של האלמנה.

מנהל הבנק שמח מאוד על השבת הכסף ללא שהדבר גרם לו לבעיות בהנהלה המרכזית. מתוך הערכה ליושרם של האלמנה ובנה העניין להם סך 3,000 שקלים כמתנה מהבנק. כך באו כל הדברים על מקומם בשלום. האשה נותרה בדירתה. ובני המשפחה התיישבו לערוך את הניסי הניסים שהתרחשו להם: **ראשית, הדמיון במספרים בין החוב ובין הסכום שנקב העו"ד. שנית, הבלבול שאחז בכל עובדי הבנק. כולל המנהל לתת סכום כה גדול ללא שום אסמכתא. שלישית, תמימותה המרובה של האשה עצמה שלא הבינה כמה כסף נתנו לה, שהרי אחרת הייתה מחזירה מיד את הכסף המיותר. רביעית, שלא שדדו ממנה את הכסף ברחוב. חמישית, שהבן האמין שהסכום הזה אכן נמצא בחשבונה של אימו. ועלה בדעתו לפרוע באופן מיידי את החוב לבנק המשכנתאות ורק לאחר מכן עלה בדעתו לבדוק את העניין. ועוד פרטים שאפשרו את נס ההצלה. ומה היה בפיה של האלמנה משחזרה לדירתה? 'אמרתי לכם שהקב"ה לא יעזוב אותי !!!'.**

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה זצ"ל יעקב בן סלימה זצ"ל עמירם בן דבורה זצ"ל משה בן איה זצ"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה זצ"ל חנניה זצ"ל בן יעקב ויהודית ה"ו סלים בן ורדה שבו זצ"ל יפה בת גאולה ע"ה אלברט ציון בן נעימה זצ"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל שרה בת חבובה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה מצליח בן אסתר זצ"ל מנחם בן טובה זצ"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה אריאל בן קאמי זצ"ל יגאל בן מונאבאר אורה זצ"ל כל נשמות עם ישראל	לע"נ תנצב"ה	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל מנחם בן שמחה זצ"ל חיים בן יעקב זצ"ל שבתי בן רנדה זצ"ל גילי אהלי בן חווה זצ"ל משה בן רוזה זצ"ל עמי בן אורה זצ"ל שבתי בן חזלה זצ"ל דוד בן רחל זצ"ל אהרון (אורי) בן רבקה זצ"ל
--	---	---	--

פרקליט ליום הדין

קוראי העלון, מתפללים יקרים וכל הציבור המבורך

כידוע, אנו נמצאים לפני ראש-השנה. מי מאיתנו לא רוצה פרקליט שייצג אותו ביום הדין? מי לא רוצה שהקב"ה יגזור לו ולבני ביתו שנה טובה, פרנסה בשפע, זוג לבני המשפחה, ילדים עוסקים בתורה, בריאות והכל בשפע. רוצים לדעת איך? בשעה טובה ומוצלחת אנו עומדים לפני הוצאתו לאור של **הספר השלישי** בסדרת הספרים "יקרה מפנינים" חלק ג', המאגד את עלוני השבת מעוררי הלב ומחכימי הדעת, בתוספת סדר הקידוש, ברכת המזון ושירים ופיוטים בנוסחים השונים להנאתכם.

ההוצאה לאור של ספר נהדר זה כרוכה בעלויות והוצאות רבות, בייחוד כשכל מכירתו אינה למטרות רווח כלל: מחיר הספרים מסובסד ומופץ במחיר הנמוך יותר מעלותו לדפוס, הספרים נמכרים בעלות 20 ₪ לכרך בכריכה מהודרת (כאשר עלות ההדפסה כ-38 ₪ לכרך) ובראש מעיינינו רק זיכוי הרבים לשם שמם ולהאדרת שמו יתברך לעד לעולמי עולמים!

דעו, כי מסיוע בהוצאה לאור ורכישת הספרים הקודמים, רבים הן מהתורמים והן מקוראים, זכו לישועות רבות! רבנים גדולים משתמשים בספרים להרצאות. מרצים מערכים ואפילו רבנים מחו"ל משתמשים ומזכים בכל יום, רגע רגע, את השומעים. תוכלו להיות שותפים בזיכוי הרבים!

מתוך המעשים ודברי הטעם משפחות חזרו בתשובה ורבים התחזקו- **וזכות גדולה תהיה להם התורמים להיות חלק במצווה חשובה זו**, שכן הספר יודפס בע"ה בכ- 1000 עותקים ועל כן זו הזדמנות להיות שותפים בזיכוי הרבים גדול! (העלונים המאוגדים בספר מופצים בכל רחבי הארץ).

אפשרות לתרומות להקדשה: לעילוי נשמה, לזרע קודש בר קיימא, לרפואה, לזיווג הגון, להצלחה בחינוך, לחזרה בתשובה, לפרנסה ברווח ולכל עניין אחר בגשמי וברוחני.

הספרים מתאימים להתחזקות באמונה וביטחון ומצוינים כמתנת חג, חנוכת הבית, בר/בת-מצווה, פרסים לתהלים וכיו"ב.

מלווים כנהוג בהמלצתם וברכתם של גדולי הדור:

הרה"ג בקשי דורון שליט"א

הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק מאיר מורגשטערן שליט"א

הרה"ג שלמה רוזנר שליט"א

הרה"ג חיון משה שליט"א

"מה הוא רחום וחונן אף אתה רחום וחונן"- בעזרת השם

מתוך נתינה לסייע בספר זה, תעמוד לכם לזכות וימלא הקב"ה כל צורכם לטובה. יכולים אנו להעיד נאמנה כי אלו שסייעו להפצת הספרים ראו ישועות גדולות.

בע"ה כל המסייע כניתן בידו תהא הצלחתו גדולה ויתברך מפי עליון, אמן סלה.

לפרטים, תרומות, הקדשות והנצחות-

אנא פנו במייל חוזר אל: PnineEH@gmail.com

או בנייד 050-6615031 אל ליאור.

בכבוד רב,

מערכת פניני עין חמד, ת.ד 83375 מיקוד 90805, מבשרת ציון.

כדי לספר את האופן ולהבין מעט מהי מעלת זיכוי הרבים לכל המסייע בהפצת העליונות וההוצאת הספרים להלן מספר סיפורים שהתרחשו עימנו:

כידוע, הקב"ה זיכה אותנו וכי עלונינו הקטן מודפס מזה כארבע שנים ומחצה מדי שבוע בשבוע וברוך ה' מופץ לצורך זיכוי הרבים. אחד ממתפללי בית-הכנסת שאביו נפטר והיה ידוע בצדקותו רצה להנציח את אביו בעלון לעילוי נשמתו. ובאמת במשך תקופה די ארוכה שם אביו הופיע בעלון. לאחר תקופה מסוימת, מסיבות אלו ואחרות, שם האב הוסר מהעלון.

יום אחד, לאחר תפילת שחרית, ניגש אליי הבן ואמר לי: "יש לי סיפור מזעזע לספר לך הקשור לעלון שלכם". ומיד פתח את פיו. "אבי, נפטר מזה כשלוש וחצי שנים, אמש הופיע לי בחלום. כאשר הוא מתבונן בי ושואל: 'מדוע הורדת את שמי מהעלון? אני מבקש ממך, הוסף את שמי. ועתה, בהתאם לבקשתו של אבי, ברצוני להוסיפו מחדש בעלון לעילוי נשמתו'."

כששמעתי זאת, פעימה הוחסרה מלבי. נכון, היטב אנו יודעים כי מעלת זיכוי הרבים גבוהה היא עד מאוד. וידועים היטב אף דברי הזוהר הקדוש (פרשת תרומה) שאם היינו יודעים את שכרו של מזכה הרבים- היינו רצים לעשותו כאדם הרץ לקנות חיים. אף על פי כן, אינה דומה שמיעה לראיה. אביו של הנפטר היה צדיק, וידוע בשל מעשה חסד רבים. ולמרות כל זאת, היות והעלון הוא זיכוי הרבים עצום- מופיע האב לאחר שהוסר, ומבקש את בנו להחזירו לאלתר היות ומועיל לעילוי נשמתו. וכל זאת לאחר שלוש שנים וחצי לפטירת האב!

במקרה אחר שהתרחש לפני כחמישה חודשים, פנה אלינו אחד מהאברכים וביקש להוסיף שני שמות לעלון, האחד עבור אחותו, לה נולד בן בשעה טובה, אולם השמחה הייתה מהולה בעצב רב. הילד נולד עם מום בלב, במקרה הספציפי הזה, שני צינורות המגיעים אל הלב ומזרימים את הדם היו הפוכים. לצורך כך מיד עם הולדתו נלקח מיד אמו והובהל לצורך ניתוח בלב. תינוק בן שעות אחדות וכבר ל"ע עליו לעבור ניתוח בלב. בנוסף, השם השני שביקש הוא להוסיף, עבור ילדה בת שתיים-עשרה שלאחרונה התגלה כי דמה אינו נקשר. כלומר, אם חלילה נפצעת היא, ניתן לעצור את הדם אך ורק בבית-החולים. הרופאים לא מצאו סיבה כלשהי לבעיה שהתעוררה, אלא לדבריהם כשם שהבעיה התגלתה- כך היא יכולה להעלם. ללא כל סיבה הנראת לעין.

האברך אף תרם לצורך העניין סכום מסוים והשמות הוכנסו אחר כבוד לעלון. במשך תקופה זו יצא לי לשוחח עמו פעמיים- שלוש ובכל פעם התבשרתי כי הניתוח עבר בשלום ועל שיפור כלשהו בקרישת דמה של הנערה. לפני כשבועיים התבשרתי כי ב"ה הילד כבר בריא כאחד האדם והנערה חזרה להיות בעלת קרישות רגילה, כל הבדיקות מראות כי כשם שהתגלתה הבעיה כך הלכה וחלפה לה. ואילו אנו יודעים כי מצוות זיכוי הרבים עמדה להם לזכות.

במקרה אחר שהתרחש לפני כשנה, פנה אלינו אחד מהמתפללים וסיפר כי חברו הטוב גילו אצלו את 'המחלה' מקננת בגופו ועתה הוא עובר הקרנות. שמו הוסף מיד לעלון ובמשך חודשיים קיבלנו דיווחים כי המחלה עזבה אותו ועל כן ביקש המתפלל להסיר את שמו.

שבוע לאחר מכן התקשר אליי בבהילות ואמר לי בזה הלשון: "אתה יודע, ברגע שהסרנו את שמו המחלה חזרה אלי! איני יודע, אבל ברור שיש קשר ישיר בין כתיבת שמו בעלון ובין העלמות המחלה ובין הסרת שמו מהעלון וחזרת המחלה, הנה, קח סך כך וכך והמשך לכתוב את שמו בעלון". כיום אנו יכולים לומר, כי הבחור הבריא וחזר לעבודה שוטפת. וכמובן, אנו יכולים לייחס זאת אך ורק למצוות זיכוי הרבים.

אין אנו רוצים להפאות את הקוראים, סיפורים רבים אשר להם אנו עדים התרחשו. אולם ברצוננו להעביר מסר אחד: דעו לכם, אחיי ואחיותי היקרים! העליונות והספרים נחשבים שמים וללא כל נדיבות אישיות. רבים תורמים למען המטרה הקדושה מזמנים ומהנים. ודעו, כי אנו יודעים נאמנה כי הספרים חילקו משפחות שלמות באמנה וביטחון. ואף נוכל לספר על משפחות שחזרו בתשובה בעקבות הספרים.

ברצוננו לבקש את עצרתכם, אנא עזרו לנו להוציא את החלק השלישי של הספר היקר והנפלא אשר כשמו כן הוא: "יקרה מפנינו", היו שותפים למצוות זיכוי הרבים, והקב"ה לא יאנצ טוב מכך. ברוכים תהיו.

החזקתם במצוות התורה
העורך

פני עין חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית פִּכְסִית שְׂכוֹנַת ע"ין חמד - אֶבְשֶׁרֶת צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת כִּי תֵצֵא - יְהוּדֵי גָאָה

"לא יבוא עמוני ומואבי בקהל ה'"

כיצד ייתכן שדווקא בני לוט שאר בשרו ובן אחיו של אברהם אבינו יהיה מחוץ לקהל ישראל? הרי קיימים הרבה קווים מנחים, קווי אופי ודרכי אמונה משותפים בין לוט ואברהם. ואף שניהם צעדו יחד כברת דרך לא קטנה, ואם כן מדוע דווקא עמון ומואב אסורים לבוא בקהל ה'? "עד עולם"?

שלמה המלך כותב (משלי פ"ח): "לְתַאֲזֹה יִבְקֹשׁ נִפְרָד בְּכָל-תּוֹשִׁיָה יִתְגַּלֵּעַ". דרשו רבותינו- שפסוק זה רומז על לוט שנפרד מאברהם בשל תאוות לבו, הוא ראה את כל "כְּפַר הַיִּרְדֵּן כִּי כֹלָה מִשְׁקָהּ", את אותם חיי המתירנות וההוללות של אנשי סדום ועמורה והפך להיות חלק בלתי נפרד מאותו נוף אנושי, הוא לא ויתר על נוחיות ואנוכיות, לא היה מוכן להקריב מעצמו גם כאשר אם הדברים היו נוגדים לאמונתו. אי לכך התורה דוחה אישיות פגומה ופסולה זו מלבוא בקהל ישראל. היות וזו דרך הסותרת ומהווה פְּרִדּוֹקְס לאמונת ישראל ותורת ישראל, ואין להידבק באומה שאינה מסוגלת להתמודד ולהיאבק על עקרונות דעתה ודתה.

דרכו של עם ישראל כדרכו של אברהם אבינו המכונה בתורה "הַעֲבָרִי" שנאמר עליו: "יִבְא הַפְּלִיט וַיֵּגֶד לְאַבְרָהָם הַעֲבָרִי". אומר המדרש: כל העולם כולו מעבר אחד והוא מעבר השני. מציאות מבודדת ונפרדת בפני עצמה. אברהם בעל קומה רוחנית גבוהה היודע להתמודד ולהיאבק נגד כל החברה כולה, ואולי אף נגד כל העולם כולו. יוצא חוץ נגד דפוסי החיים ובפיו בשורת אמונה ופרסומו של הקב"ה בעולם, בניגוד לכל המקובל בין סוגי עבודה זרה ופולחן האלילות, ללא פחד. ולכן הוא יוצא נגד מלכי מזרח ומערב נגד אימפריית ארבעת המלכים שמנו צבא עצום של חיילים.

יוסף הצדיק אומר לאחיו: "וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רוֹאוֹת וְעֵינִי אֲחִי בְנִימִין כִּי פִי הַמְדַּבֵּר אֵלֵיכֶם, וְהַגִּדְתֶּם לְאָבִי אֵת כָּל כְּבוֹדִי בְּמִצְרַיִם אֲשֶׁר רָאִיתֶם וּמַהֲרֶתֶם וְהוֹרְדְתֶּם אֶת אָבִי הִנֵּה". לכאורה זה פלא על יוסף, האם יעקב שכולו שלהבת באהבת השם יתפעל מכבוד, או ממראה חיצוני סגולי? האם זה מה שימהר אותו לרדת למצרים? אלא, רצון יוסף להודיע לאביו שהוא לא חרג ולא הושפע למרות כבודו ומעמדו. "איני מתנכר לדתי ורוחי, ועינכם ראות- כי פי המדבר אליכם" לא שכחתי את לשון הקודש שלי, אני גאה ומתפאר ביהדותי ואיני מתבייש בחזותי כיהודי. אני לא מושפע מהסביבה ואיני פוחד מה "יגידו".

שלמה המלך אומר (קהלת פ"ז): "גַּם לְכָל-הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבְּרוּ אֶל-תֵּתֶן לִבְךָ, אֲשֶׁר לֹא-תִשְׁמַע אֶת-עֲבָדְךָ מִקְלָלֶךָ". אל תתייחס לדבריהם של אנשים, ובכך תמנע מעצמך לשמוע את "עבדך מקללך". אין מנוס מדעת הקהל. כל דבר שאדם עושה גורר אחריו ביקורת, לכן עדיף להתעלם. אדם המאמין בדרכו צריך להתמיד בה ולא להקשיב לכל ביקורת או קללה, כי אין להם סוף. שנזכה בעזרתו יתברך לצעוד בדרך הישר.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת
ציון אברהם ובני משפחתו

העלון מוקדש לעילוי נשמת
שפרה בת מזל ע"ה

העלון מוקדש להצלחת:

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים יהודה אריה בן רחל ברכה- בנימין בן יקות יעל בת טליה - זווג הגון וכשר במהרה אורית בת רחל - זווג הגון וכשר במהרה סיון בת אסתר - זווג הגון וכשר במהרה שלמה בן ציפורה - זווג הגון וכשר במהרה אורן בן אסתר - זווג הגון וכשר במהרה שמעון בן זילפה ארז בן שושנה שמעון וכרמלה מרילי תומר בן רונית יוסף ליאור בן אפרת דליה- פרנסה בשפע כרמית בת יהודית- זרע קודש בר קיימא שמואל בן אסתר זרי- זרע קודש בר קיימא סיון בת אסתר אתי- זרע קודש בר קיימא רחל מרים בת יהודית- זרע קודש בר קיימא עידן בן רבקה עמית בן רבקה איילת בת נעמה שמעון בן זלפה אמיר בן ברויה- לתשובה שלמה במהרה אסף בן ברויה- לתשובה שלמה במהרה אורן בן ברויה- לתשובה שלמה במהרה מאיר ישראל בן רחל ברכה כל עם ישראל

העלון מוקדש לרפואת:

רשל"צ הר"ה ג' מרדכי בן מזל טוב שליט"א רשל"צ הר"ה ג' עובדיה יוסף בן גוריה הר"ה ג' יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא רחל ברכה בת פדילה דליה דליה אפרת בת נעמה רחל בת זוהרה אביבה בת איירן אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נועם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'חלה רפאל משה בן רחל יעקב בן ג'ולייט יהודית בת מרים זבולון בן מרים מרים בת טמה יהודה בן סעידה שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה לימור בת אהובה עדי בת ליאת דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר בצלאל בן זלפה משה בן עליזה נינה פנינה בת זיסל- עובדת ה' בשמחה ברור בן רדה כל עם ישראל

ט' אלול תשס"ט 29/08/2009

פרשת כי-תצא

הפטרה: "רני עקרה"- ישעיהו פרק נ"ד

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:33	19:43	20:31
ת. אביב	18:51	19:40	20:28
חיפה	18:52	19:42	20:30
ב. שבע	18:51	19:41	20:29

שואל ומשיב בהלכה - סליחות

כיצד צריך לנהוג באמירת הסליחות? והאם מותר לאכול מקודם לכן?

שאלה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

תשובה:

אמירת הסליחות צריכה להיות בכוונה בנחת ובמיתון, ובמיוחד יש לכוון באמירת שלוש עשרה מדות. ולכן אותם הנוהגים לומר סליחות במהירות רבה ובחופזה, לא יפה עושים וצריכים לבטול מנהגם. אותם הקמים באשמורת הבוקר קודם עלות השחר לאמירת סליחות, ורוצים לטעום מיני מזונות קודם אמירת הסליחות, נכון להחמיר שלא לטעום דבר מאכל אפילו קודם עלות השחר, כדי לחוש לדברי הזהר הקדוש שמחמיר בזה. גם אחר שעלה השחר אסור מן הדין לטעום כל דבר מאכל, שאסור לאכול קודם תפילת שחרית. אבל לשתות תה או קפה אפילו עם סוכר- מותר ואפילו לאחר שעלה עמוד השחר. וכן מותר לשתות קפה עם מעט חלב, רק שיאמר מקודם לכן ברכות השחר. ואף אדם שלא טועם כלום וקם לאמירת סליחות נכון וראוי שיברך ברכות התורה מקודם לכן.

הזדמנות אחרונה

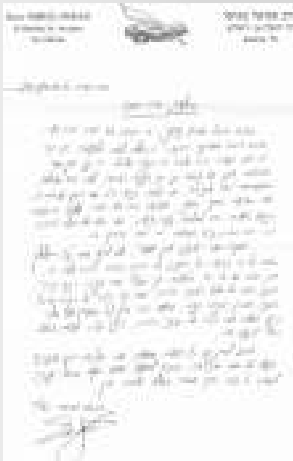
כידוע, אנו צומדים הצ"ה לפני הוצאת הספר "יקרה מפנינו" - חלק שלישי

למאונותינו להנציח את שמות יקירי אצילנו נשמה ולהקדיש לרפואה שלמה, לציון, לפרנסה השפיע, לזרע קודש בר-קיימא, לחזרה בתשובה יש לפנות אליאור

אסור לפספס

אספר המלצות רבות מפי גדולי רבנותינו ביניהם:

הרה"צ מנחם פנחסי שליט"א הרה"צ בקשי דורון שליט"א הרה"צ צובדיה יוסף שליט"א

ניצול הזמן

להלן סיפור מופלא עד מאוד, שהובא בספר "ממשה ועד משה" ויש בו כדי להביא לתודעתנו כיצד גדולי דורנו ידעו לנצל כל רגע לתורה הקדושה, ועד כמה החשיבו כל רגע ורגע, ועד כמה עלינו לשאוף להגיע למדרגה זו:

הגאון רבי משה שמואל שפירא זצ"ל דרש בשיחותיו ובכל הזדמנות, מתלמידיו להתאמץ בכדי לבוא אל מעלה זו. "על בחור להרהר תמיד דברי תורה, גם בדקות של הדרך מחדר האוכל ואילין". והוא עצמו הוכיח את הדבר מבלי משים כשתלמידים מקושרים עקבו אחרי כל תנועה ודיבור שלו ונדהמו מעוצמת דביקותו בתורה.

לפני כשנתיים, והוא כבר בן 86 שנה, ישב ראש הישיבה בחדרו בשעות האחרונות של ערב יום הכיפורים. כמנהגו מידי שנה באותן שעות היה 'שערי תשובה' לרבנו יונה פתוח למולו והוא למד את כולו כשהוא מתמוגג בבכי, בעוד התלמידים היו מטפסים על חלונות החדר כדי לראות את המחזה נורא ההוד. כאן לא יכלו עוד לעצור ואחד מבניו ניגש אליו בשאלה המתבקשת: "אבא, וכי עד כדי מה הם החטאים שבגינם הינך כה בוכה?!"

וראש הישיבה השיב, ותשובתו שהתפרסמה בתוך דקות הביאה את המוני התלמידים, צעירים ומבוגרים להרהורי תשובה מחודשים בטרם התקדש היום הקדוש, וכה היו דבריו: "ישנם זמנים ומקומות בהם אסור להרהר בדברי תורה, ואז אני נוטל חומר קריאה שאינו קדוש. מי יודע, אולי קורה שאני ממשיך לקרוא דקות נוספות, מעבר למתבקש, ומבטל אני מדברי התורה הקדושה".

מנויים: לקבלת העלון חינם ב-email מידי שבוע שלח את כתובתך אל: PnineEH@gmail.com	הקדשת העלון ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות אליאור בטל' 0506-615031 <u>כתובת המערכת:</u> עבור ליאור עצמון רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805	לשאלות בהלכה: נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל' 054-7646633
---	---	--

הצדיק הנסתר חכם מנחם מנשה זצ"ל: נולד בטורקיה ועלה לארץ ישראל. צדיק נסתר אשר כל מעשיו נעשו בסתר. נפטר ב-י"ב אלול ה'תשכ"ח (1968).

ענוותן שאין כדוגמתו. מעשה נסים רבים מסופרים אודותיו. בעל רוח-הקודש. רבים נושעו על ידו. גמל חסדים עם הכל בצנעה. אחת מיוזמותיו הייתה לאסוף את כל הילדים העניים, שנאלצו בשל קשיי פרנסה בבית, לצאת לעבודה, ולספק להם מורים ושיעורים בלילה. ולמרות שהוא בעצמו בקושי היה לו למחייתו, הצליח למצוא מימון למורים. איש קדוש שהאמת נר לרגליו. זמן מה לפני פטירתו אמר לאחד מבניו כי קיבל על עצמו ללכת כפרה על עם ישראל לביטול גזרה ואף ידע את מועד פטירתו. גם לאחר פטירתו הופיע פעמים רבות הן בהקיץ והן בחלום לאנשים והודיעם על גזרות ועוררם להרעיש עולמות ואכן לאחר מכן ראו כיצד התבטלו הגזרות בדיוק בזמן החלום. ייסד את ביה"כ "אהבת חיים" ברח' ר' חיים-עוזר. וכן נמנה עם מייסדי הארגון "יד לאחים".

אשתו: מרת אסתר. **ילדיו:** ר' מרדכי מנשה, ר' יעקב ע"ה, ר' אברהם שבתאי (חתנו).
מספריו: **אהבת חיים** - ספר מוסר, הלכה וסיפורי צדיקים **יליקוטי מנשה** - הלכות עפ"י סדר או"ח **יקונטרס שכר החיים** - דברי מוסר והתעוררות על מעלת לימוד ועסק התורה הקדושה ומעלת שמירת הקדושה **יקונטרס על מסכת אבות**

מסופר על יהודי בר אורין מיקירי ירושלים שעסק רבות בהצלת ילדי ישראל ופעל רבות להכניסם לתלמודי תורה וישיבות קדושות למען לא יסורו מדרך התורה כל ימי חייהם. קרה פעם שרצה להכניס ילד יקר ממשפחה שבורה לאחת הישיבות המפורסמות בירושלים. מכיוון שמצב הישיבה היה דחוק, **ביקשה ההנהלה כתב התחייבות מהנ"ל שישלם כל חודש בעבור הילד 50 לירות, סכום נכבד בימים ההם.**

הלה שידע שאין באפשרותו לעמוד בהתחייבות זו, הצטער על כך בידעו שהכנסת הילד לישיבה הינה דבר נחוץ ביותר. מנהל הישיבה יעצו שילך לשכונת בית-ישראל לעבר בית-הכנסת "אהבת חיים", שם נמצא הצדיק חכם מנחם מנשה, ואולי הוא יהיה מוכן להתחייב לשלם כל חודש את הסך הנ"ל עבור הילד, כיוון שידעו לו שעוסק הוא רבות בהצלת ילדים ומכניסם לישיבות קדושות.

הלה הישר שם את פעמיו לעבר בית-מדרשו של ר' מנחם מנשה, ובהגיעו שם שח לר' מנחם על אודות הילד, ושחפץ הוא בעזרת ה' להצילו כדי שילך בדרכי ישרים, ובקשתו היא אם יוכל הוא לסייע בנידון. הרב בלי היסוסים רבים, כתב תיכף כתב התחייבות, בו הוא מקבל על עצמו בלי נדר לשלם מדי חודש בחודשו סך של 50 לירות בעבור ילד זה. התפעל הלה מאוד מגודל מעשי החסד של ר' מנחם מנשה ואיך שעושה זאת בשמחה רבה. ועל אף שלא הכירו כלל התחייב תיכף לשלם סכום זה מדי חודש, ובלבד שינצל נער יהודי מחינוך קלוקל ויכנס למקום תורה ויראה.

אחד מגבאי בית-כנסת מסוים בשכונת בתי אונגרין בירושלים נהג לחלק בכל ערב שבת מצרכי מזון לעשרות משפחות שמצבן הכלכלי היה מחייב לסייע בידם. המצרכים כללו את הדברים הבסיסיים, כגון: שמן, יין, חלות, וביצים וכו'. ומדי שבוע קיבלו עשרות משפחות מאושרות, שפע מצרכים לכבוד שבת המלכה. ובפרט שבאותה תקופה הייתה שוררת עניות גדולה, ולכן חלוקה זו הייתה בבחינת מעט אור הדוחה הרבה מהחושך. שבוע אחד מחודש אלול שנת תשכ"ח, אירע שלא הגיע לידי אותן עשרות משפחות סל המצרכים שהיו רגילים לקבל מדי שבת. עקב זאת באו אנשים רבים בתמיהה אל הגבאי, שלא חילק להם את המצרכים שהיו חיוניים להם מאוד. הגבאי בראותו את פליאתם וצערם לא השיבם דבר. אולם בשבת בבוקר אחרי התפילה עלה ודפק על הבמה ובפיו הודעה לקהל: "להווי ידוע לקהל הקדוש, שכל המצרכים שהייתי מחלק לאותן משפחות מדי שבת, לא היו מכספי הפרטי כלל, ולא מכספי בית-הכנסת, אלא כל אותם המצרכים היו מגיעים אלי כל שבוע מידיו של הצדיק הנסתר "חכם מנחם מנשה" שנפטר בשבוע זה. אך הוא הזהירני שלא אגלה זאת לאיש, ולכן חשבתם תמיד שאני הוא זה שמביא את המצרכים מכספי הצדקה שאני מופקד. עכשיו רואה אני שאין באפשרותי לחלק את המצרכים מאחר ועלות כל הסל למשפחות הנו רב מדי, לכן חייב הייתי לגלות את סוד הדברים שתדעו מה קורה פה, ולא יהיה לכם תרעומת עליי". הציבור בשומעו זאת התפעלו מאוד מכל החסד שנעשה עימם בתקופה ארוכה זו על ידי אותו צדיק שליח ה', ללא שידעו כלל שהוא זה התומך בהם. צער אחז בקרב המתפללים כאשר החלו להביין את גודל האבדה.

המקורבים שבתלמידיו מספרים שהיה נוהג הרב זצ"ל לקבוע עם עניים צנועים בשעה 2:00 בלילה ותומך בהם כספית בעין טובה ודווקא בשעה מאוחרת זאת כדי שלא יבחינו בכך הבריות. ידו הפתוחה וליבו הרחום שימשו אך ורק לצורכי הציבור אך הוא עצמו היה יושן על מיטה רעועה ושבורה הקשורה בחבלים כדי שלא תתפרק. "לי זה מספיק" היה אומר לתלמידיו שרצו להחליף את מיטתו.

מסופר על המקובל האלוקי הרב מרדכי שרעבי זצ"ל שכל אימת שהגיע אליו חכם מנשה, היה קם לכבודו באמתלא שצריך לקחת ספר. כשנשאל ע"י תלמידיו מדוע עושה כן השיב: "בכל פעם שנכנס חכם מנשה רואה אני מעל ראשו עמוד אש, ואיך לא אעמוד? אך היות וידוע אני שאינו חפץ שאעמוד לפניו, ועלול להיגרם לו צער אם ידע שקם אני לכבודו. לכן נוהג אני לקחת ספר בעת בואו כדי שלא ירגיש שקם אני לכבודו ויחשוב שרצוני הוא לקחת ספר".

בפעם אחרת היה המקובל הרב מרדכי שרעבי יושב בביתו, לפתע אמר לסובבים אותו: "כעת נפטר אחד שהיה מראשי הל"ו צדיקים נסתרים". (כידוע, כשם שיש בכל דור ל"ו צדיקים בנגלה, כך ישנם ל"ו צדיקים נסתרים). ולאחר זמן קצר, נפוצה השמועה על הבשורה המרה על פטירתו של חכם מנחם מנשה. רק אז הבינו מכיריו את גודל האסון ועד כמה חכם מנחם מנשה הצליח להסוות את גדלותו.

שנה אחת ביום י"ב אלול ראו תלמידי הרב שרעבי את רבם הגדול עורך סעודה לכבוד אחד הצדיקים, והיות שלא היה דרכו של הרב לערוך סעודות מעין אלו התפללו התלמידים על זאת. לאחר שמספר תלמידים הרהיבו עוז ושאלו לסיבת הדבר השיבם הרב: "דעו לכם שהיום הוא יום פטירתו של גדול הל"ו צדיקים נסתרים שחי בדורנו, הלא הוא הצדיק הנסתר חכם מנחם מנשה, ועורך אני סעודה לכבודו".

הצלה מפלאה

להלן סיפור מופלא שהובא בספר "עלינו לשבח" שמראה בעליל את השגחתו הפרטית של הבורא יתברך. והפעם מדובר על הפיגוע בעיר חדרה שזעזע את כל יושבי ארץ הקודש בתחילת שנת תשס"א. הסיפור טומן בחובו מעשה של השגחה פרטית מופלאה. גיבור המעשה הוא ר' יצחק אלמליח, המשמש מזה שנים כפקח של רשות החניה העירונית בחדרה. בנוסף, מתנדב הוא בארגון 'הצלה'.

יצחק, המתגורר בפרדס חנה, וקובע שם עיתים לתורה, הגיע באותו ערב מר ונמהר בו התרחש הפיגוע, למרכז הרחוב הראשי של חדרה, והחל במילוי תפקידו בנושא החניה. "במספר דקות ספורות הספקנו לגרור חמש מכוניות, ואז הגענו אל מכונית 'מיצובישי' לבנה, שהפריעה באופן ממשי לזרימת התנועה, כיוון שבעליה החנה אותה ליד תחנת האוטובוס, ואילץ את נהגי האוטובוסים הדו-מפרקיים לעצור באמצע הכביש, ולחסום את כל התנועה.

"במשך כל השנים שאני מכהן בתפקיד זה, לא ויתרתי לאף נהג", הוא מספר, "יהיה מה שיהיה. גם רכבו של ראש העיר נגרר על ידי! מה שקרה עם ה'מיצובישי' הוא נס לכל דבר, מכל כיוון שאני לוקח את הסיפור. אין לי הגדרה אחרת לבד מזו שהחיים ניתנו לי לשלל על ידי בורא העולם".

"כדרכי, הוריתי לנהג הגרר שהיה עימי להניח את ה'מזלג' מתחת לרכב, ולגרור אותו אל מגרש החניה העירוני. הנהג עשה כהוראתי, התקרב אל הרכב, הוציא כבר את ה'מזלג' ממקומו, ואף הניחו מתחת לרכב. באותו רגע, ואיני יכול להסביר זאת בשום אופן שבעולם, ניתרתי לפתע ממקומי, וחזרתי בי. הוריתי לנהג שישב לצידו, גם בתנועת יד מהירה וגם בהוראה מילולית- להניח את הרכב שכל כך הפריע לתנועה, ולהמשיך הלאה בסיור שאנחנו עושים ברחוב הראשי".

"הנהג היושב עימי מזה כמה שנים, היה בטוח שאוזניו הטעו אותו, והמשיך בהכנות לגרירת ה'מיצובישי'. אבל אני הייתי כל כך נחוש בדעתי, שהפעם כבר צעקתי עליו והוריתי לו שנית שלא להעלות את הרכב, אלא להמשיך הלאה, לעשות עוד סיבוב ברחוב הראשי, ורק לאחר מכן 'לטפל' ברכב הסורר". "הפעם שמע כבר הנהג את הדברים במפורש, וקיים את הוראתי. הוא פנה שמאלה והמשיך לכיוון מערב, כדי לגרור את יתר הרכבים שעמדו במרחק-מה. לא חלפו שניות ספורות, והפיצוץ האדיר היה כבר מאחורינו. מעוצמת ההדף הועף אוטובוס שהיה במקום למרחק עשרה מטרים! ועשרות חלונות של חנויות ובתים בכל האזור התרסקו לחלוטין".

בתוך חלקיק שנייה תופס אלמליח מה קורה, אם כי אינו עומד עדיין על גודל הנס המתרחש עימו. הוא מבין שמדובר במכונית תופת. הצעקות הנוראות מאשרות זאת, ובשלב זה חובש הוא את כובעו השני, כחובש. כאחד מחברי ארגון 'הצלה', המסונף למד"א חדרה, הוא עוזב את רכב הגרר, שלא ניזוק, ורץ אחורנית כשהוא לבוש בשכפ"ץ של 'הצלה', ומתחיל לטפל בנפגעים הרבים שהיו מוטלים בכל פינה.

רק לאחר מספר דקות, משהספיק לטפל כבר בעשרות פצועים ולהכינם להעברה לבית-החולים 'הלל-יפה', הוא שומע שהרכב שהתפוצץ היה מסוג 'מיצובישי'. הוא מעיף מבט לכיוון המקום שבו היה רכב התופת, ממנו לא נשאר אלא מוט ההגה וחלק מהמנוע, ולבו שלו כמעט עמד מלפעום. הייתה זו ה'מיצובישי' שלא נגררה על ידו! עכשיו כבר ברור, לו היה נשאר במקום עוד מספר שניות, כדי לגרור את הרכב- הכל היה נראה אחרת. יתרה מכך, משקלו של חומר הנפץ שהיה בתא המטען של הרכב המפגע הגיע ל-75 קילוגרמים! מטען במשקל שיא שלא היה עד אז בפיגועי התופת בארץ ישראל. בנוסף לכך, חוברו למטען אלפי מסמרים וברגים כדי להגדיל את עוצמת הפגיעה.

כיצד קרה שמשקל כה עצום של חומר נפץ ומסמרים הרג 'רק' שני אנשים? בבחינה מדוקדקת שנעשתה על ידי המשטרה, תוך כדי פינוי החללים והפצועים, התברר שהאוטובוס היה זה שספג את מלוא ההדף והמכה, ופלדתו החזקה צמצמה את מספר הנפגעים בנפש. "עכשיו תאר לך", אומר אלמליח, "מה היה קורה אילו הייתי מרים את הרכב על הגרר, כשהמדובר בגובה של כמה מטרים! הרי במצב זה, כאשר לא היה מה שיחסום את ההדף, יכול היה מספר הנפגעים להיות הרבה יותר גדול, חלילה. ממש בלי השוואה למה שקרה בפועל. ואני כבר לא רוצה לחשוב מה היה קורה איתי!".

"אָקצט אַהפּאָל דאָה, יאָו כּוֹצֵל עוֹפֵר"

אַט אַט יחִיָּה הָאָקצט צֵל (האָי' 120) עָנִיט - אַט זֶה עוֹפֵר. אַל בּוֹ יֵשׁ אַלְפֵיכֶם כֹּף דָּעַ וְקָדַע

יעקב בן בת-ציון ז"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
ליליאן בת רבקה ע"ה
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חיה בת אילנה ע"ה
שמואל בן יוכבד ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
מנחם בן שמחה ז"ל
חיים בן יעקב ז"ל
שבתי בן רנדה ז"ל
גילי אוהלי בן חוה ז"ל
משה בן רחל ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתי בן חזלה ז"ל
דוד בן רחל ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
שרה בת חבובה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
מצליח בן אסתר ז"ל
מנחם בן טובה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
אריאל בן קאמי ז"ל
יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל
מצליח בן דה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
עמירם בן דבורה ז"ל
משה בן איה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל
יפה בת גאולה ע"ה
אלברט ציון בן נעימה ז"ל

פרקליט ליום הדין

קוראי העלון, מתפללים יקרים וכל הציבור המבורך

כידוע, אנו נמצאים לפני ראש-השנה. מי מאיתנו לא רוצה פרקליט שייצג אותו ביום הדין? מי לא רוצה שהקב"ה יגזור לו ולבני ביתו שנה טובה, פרנסה בשפע, זוג לבני המשפחה, ילדים עוסקים בתורה, בריאות והכל בשפע. רוצים לדעת איך? בשעה טובה ומוצלחת אנו עומדים לפני הוצאתו לאור של הספר השלישי בסדרת הספרים "יקרה מפנינים" חלק ג', המאגד את עלוני השבת מעוררי הלב ומחכימי הדעת, בתוספת סדר הקידוש, ברכת המזון ושירים ופיוטים בנוסחים השונים להנאתכם.

ההוצאה לאור של ספר נהדר זה כרוכה בעלויות והוצאות רבות, בייחוד כשכל מכירתו אינה למטרות רווח כלל: מחיר הספרים מסובסד ומופץ במחיר הנמוך יותר מעלותו לדפוס, הספרים נמכרים בעלות 20 ₪ לכרך בכריכה מהודרת (כאשר עלות ההדפסה כ-38 ₪ לכרך) ובראש מעיינינו רק זיכוי הרבים לשם שמם ולהאדרת שמו יתברך לעד לעולמי עולמים!

דעו, כי מסיוע בהוצאה לאור ורכישת הספרים הקודמים, רבים הן מהתורמים והן מקוראים, זכו לישועות רבות! רבנים גדולים משתמשים בספרים להרצאות. מרצים מערכים ואפילו רבנים מחו"ל משתמשים ומזכים בכל יום, רגע רגע, את השומעים. תוכלו להיות שותפים בזיכוי הרבים!

מתוך המעשים ודברי הטעם משפחות חזרו בתשובה ורבים התחזקו- וזכות גדולה תהיה להם התורמים להיות חלק במצווה חשובה זו, שכן הספר יודפס בע"ה בכ- 1000 עותקים ועל כן זו הזדמנות להיות שותפים בזיכוי הרבים גדול! (העלונים המאוגדים בספר מופצים בכל רחבי הארץ).

אפשרות לתרומות להקדשה: לעילוי נשמה, לזרע קודש בר קיימא, לרפואה, לזיווג הגון, להצלחה בחינוך, לחזרה בתשובה, לפרנסה ברווח ולכל עניין אחר בגשמי וברוחני.

הספרים מתאימים להתחזקות באמונה וביטחון ומצוינים כמתנת חג, חנוכת הבית, בר/בת-מצווה, פרסים לתהלים וכיו"ב.

מלווים כנהוג בהמלצתם וברכתם של גדולי הדור:

הרה"ג בקשי דורון שליט"א

הרה"ג עובדיה יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

הרה"ג יצחק מאיר מורגשטערן שליט"א

הרה"ג שלמה רוזנר שליט"א

הרה"ג חיון משה שליט"א

"מה הוא רחום וחנן אף אתה רחום וחנן"- בעזרת השם

מתוך נתינה לסייע בספר זה, תעמוד לכם לזכות וימלא הקב"ה כל צורכם לטובה. יכולים אנו להעיד נאמנה כי אלו שסייעו להפצת הספרים ראו ישועות גדולות.

בע"ה כל המסייע כניתן בידו תהא הצלחתו גדולה ויתברך מפי עליון, אמן סלה.

לפרטים, תרומות, הקדשות והנצחות-

אנא פנו במייל חוזר אל: PnineEH@gmail.com

או בנייד 050-6615031 אל ליאור.

בכבוד רב,

מערכת פניני עין חמד, ת.ד 83375 מיקוד 90805, מבשרת ציון.

כדי לספר את האופן ולהבין מעט מהי מעלת זיכוי הרבים לכל המסייע בהפצת העליונות וההוצאת הספרים להלן מספר סיפורים שהתרחשו עימנו:

כידוע, הקב"ה זיכה אותנו וכי עלונינו הקטן מודפס מזה כארבע שנים ומחצה מדי שבוע בשבוע וברוך ה' מופץ לצורך זיכוי הרבים. אחד ממתפללי בית-הכנסת שאביו נפטר והיה ידוע בצדקותו רצה להנציח את אביו בעלון לעילוי נשמתו. ובאמת במשך תקופה די ארוכה שם אביו הופיע בעלון. לאחר תקופה מסוימת, מסיבות אלו ואחרות, שם האב הוסר מהעלון.

יום אחד, לאחר תפילת שחרית, ניגש אליי הבן ואמר לי: "יש לי סיפור מזעזע לספר לך הקשור לעלון שלכם". ומיד פתח את פיו. "אבי, נפטר מזה כשלוש וחצי שנים, אמש הופיע לי בחלום. כאשר הוא מתבונן בי ושואל: 'מדוע הורדת את שמי מהעלון? אני מבקש ממך, הוסף את שמי. ועתה, בהתאם לבקשתו של אבי, ברצוני להוסיפו מחדש בעלון לעילוי נשמתו'."

כששמעתי זאת, פעימה הוחסרה מלבי. נכון, היטב אנו יודעים כי מעלת זיכוי הרבים גבוהה היא עד מאוד. וידועים היטב אף דברי הזוהר הקדוש (פרשת תרומה) שאם היינו יודעים את שכרו של מזכה הרבים- היינו רצים לעשותו כאדם הרץ לקנות חיים. אף על פי כן, אינה דומה שמיעה לראיה. אביו של הנפטר היה צדיק, וידוע בשל מעשה חסד רבים. ולמרות כל זאת, היות והעלון הוא זיכוי הרבים עצום- מופיע האב לאחר שהוסר, ומבקש את בנו להחזירו לאלתר היות ומועיל לעילוי נשמתו. וכל זאת לאחר שלוש שנים וחצי לפטירת האב!

במקרה אחר שהתרחש לפני כחמישה חודשים, פנה אלינו אחד מהאברכים וביקש להוסיף שני שמות לעלון, האחד עבור אחותו, לה נולד בן בשעה טובה, אולם השמחה הייתה מהולה בעצב רב. הילד נולד עם מום בלב, במקרה הספציפי הזה, שני צינורות המגיעים אל הלב ומזרימים את הדם היו הפוכים. לצורך כך מיד עם הולדתו נלקח מיד אמו והובהל לצורך ניתוח בלב. תינוק בן שעות אחדות וכבר ל"ע עליו לעבור ניתוח בלב. בנוסף, השם השני שביקש הוא להוסיף, עבור ילדה בת שתיים-עשרה שלאחרונה התגלה כי דמה אינו נקשר. כלומר, אם חלילה נפצעת היא, ניתן לעצור את הדם אך ורק בבית-החולים. הרופאים לא מצאו סיבה כלשהי לבעיה שהתעוררה, אלא לדבריהם כשם שהבעיה התגלתה- כך היא יכולה להעלם. ללא כל סיבה הנראת לעין.

האברך אף תרם לצורך העניין סכום מסוים והשמות הוכנסו אחר כבוד לעלון. במשך תקופה זו יצא לי לשוחח עמו פעמיים- שלוש ובכל פעם התבשרתי כי הניתוח עבר בשלום ועל שיפור כלשהו בקרישת דמה של הנערה. לפני כשבועיים התבשרתי כי ב"ה הילד כבר בריא כאחד האדם והנערה חזרה להיות בעלת קרישות רגילה, כל הבדיקות מראות כי כשם שהתגלתה הבעיה כך הלכה וחלפה לה. ואילו אנו יודעים כי מצוות זיכוי הרבים עמדה להם לזכות.

במקרה אחר שהתרחש לפני כשנה, פנה אלינו אחד מהמתפללים וסיפר כי חברו הטוב גילו אצלו את 'המחלה' מקננת בגופו ועתה הוא עובר הקרנות. שמו הוסף מיד לעלון ובמשך חודשיים קיבלנו דיווחים כי המחלה עזבה אותו ועל כן ביקש המתפלל להסיר את שמו.

שבוע לאחר מכן התקשר אליי בבהילות ואמר לי בזה הלשון: "אתה יודע, ברגע שהסרנו את שמו המחלה חזרה אלי! איני יודע, אבל ברור שיש קשר ישיר בין כתיבת שמו בעלון ובין העלמות המחלה ובין הסרת שמו מהעלון וחזרת המחלה, הנה, קח סך כך וכך והמשך לכתוב את שמו בעלון". כיום אנו יכולים לומר, כי הבחור הבריא וחזר לעבודה שוטפת. וכמובן, אנו יכולים לייחס זאת אך ורק למצוות זיכוי הרבים.

אין אנו רוצים להפלות את הקוראים, סיפורים רבים אשר להם אנו עדים התרחשו. אולם ברצוננו להעביר מסר אחד: דעו לכם, אחיי ואחיותיי היקרים! העליונות והספרים נחשבים שמים וללא כל נדיבות אישיות. רבים תורמים למען המטרה הקדושה מזמנים ומהנים. ודעו, כי אנו יודעים נאמנה כי הספרים חילקו משפחות שלמות באמנה וביטחון. ואף נוכל לספר על משפחות שחזרו בתשובה בעקבות הספרים.

ברצוננו לבקש את עזרתכם, אנא עזרו לנו להוציא את החלק השלישי של הספר היקר והנפלא אשר כשמו כן הוא: "יקרה מפנינו", היו שותפים למצוות זיכוי הרבים, והקב"ה לא יאנצ טוב מכך. ברוכים תהיו.

החומת במרכת התורה
העורך

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פְּרִשְׁת כִּי תָבֵא- אַבְנִים פְּרָאש הָהָר

"וְכָתַבְתָּ עַל הָאֲבָנִים אֶת כָּל דְּבַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת"

"מה עושות כאן האבנים הללו?" היה שואל כתב צבאי, לו התגלגל אל מחנה ישראל בעת צליחת הירדן, בשעה שנערך לכיבוש כנען. האבנים היו גדולות וכבדות. אבנים שהמצביא יהושע ציווה ליטול מקרקע נהר הירדן. הכהנים עוד ניצבו על עומדם במרכז הנהר, שמימיו נבקעו ובידיהם ארון העדות בו היו מונחים לוחות הברית. העם כולו כבר עלה בחופי כנען. והנה מורה יהושע לשנים-עשר איש, שנבחרו מכל שבטי ישראל לתפקיד זה, לשוב אל מקום עומדם של הכהנים בנהר: "וְהִרְיֵמוּ לָכֶם אִישׁ אֶכָּן אַחַת עַל-שִׁכְמוֹ לְמַסְפָּר שְׁבָטֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל... וַיֵּשְׂאוּ שְׁתֵּי-עֶשְׂרֵה אַבְנִים מִתּוֹךְ הַיַּרְדֵּן... וַיַּעֲבְרוּם עִמָּם אֶל-הַמָּלֵן וַיַּנְחִיחֻם שָׁם".

כותב הילקוט: "בוא וראה כמה נסים נעשו לישראל באותו יום. בו ביום עברו את הירדן ובאו להר גריזים ולהר עיבל, יותר משישים מיל, ואין כל בריה יכולה לעמוד בפניהם וכו' ואח"כ הביאו אבנים, ובנו את המזבח וסיידוהו בסיד, וכתבו עליו את כל התורה כולה באר היטב בשבעים לשון, והעלו עולות ושלמים, ואכלו ושתו ושמחו, ופירקו את האבנים ובאו ולנו בגלגל".

ולכאורה יש כאן התנהגות מוזרה, מלחמה בשער ואלו הן הכנותיהם? ביום צליחת הירדן, הם דחו את ההתרכזות בעימות הצפוי עם עמי כנען וכצעד מלחמתי ראשון יצאו למסע "אבנים" מהיר עד להרי שכם. שם העלו עולות ושלמים אכלו ושתו ושמחו, ושוב לבסיס, הוא הגלגל, כשאנשים שוכחים כמובן ליטול עמם את האבנים המכובדות, מה מטרת כל אלה? מה מביעות אבנים אלו? מדוע הוענקה להם חשיבות כה מרובה?

אבנים אלו נבחרו למטרה מסוימת מאד: "וְכָתַבְתָּ עֲלֵיהֶן אֶת כָּל דְּבַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת, בְּעֶבֶרְךָ, לְמַעַן אֲשֶׁר תָּבֵא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נָתַן לָךְ אַרְץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ... וְהָיָה בְּעֶבְרָכֶם אֶת הַיַּרְדֵּן תִּקְיֵמוּ אֶת הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה... בְּהָר עֵיבֵל... וְכָתַבְתָּ עַל הָאֲבָנִים אֶת כָּל דְּבַר הַתּוֹרָה הַזֹּאת בְּאֵר הַיֵּטֵב".

האבנים היו אבני עדות רב תכליתיות. אין כמו יום ההתרגשות הגדולה יום צליחת הירדן, להפוך עדות זו למציאות מוחשית בחייהם. הצורך שנכפה עליהם להסיט את ההתעניינות מארץ ישראל, מן המבחנים הצפויים, ומן האויב המבוצר בעריו, אל אבנים אלו- דרשה מכל בן ישראל מאמצים נפשיים כבירים המותירים את רישומם לימים רבים. כי על אבנים אלו כתבו את התורה. ברורה שהכתיבה תבעה זמן, וכל אותו זמן, קפא העם תחתיו, במנוחה מאונס, צופה בכותבי התורה. "פסק זמן" זה שהוכרז, יצר ללא ספק אפקט פסיכולוגי חיובי בלב העם הממתין, הבא להבהיר לעם פעם נוספת את מטרת העל לבואו ארצה. למען תורה זו אתה בא אל הארץ היא חוקת היסוד שלך ומורת דרכך. ולמען קיומה אתה זוכה בה.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה עמית בן רבקה
שמעון בן זילפה ארז בן שושנה
תומר בן רונית עידן בן רבקה
יוסף ילאור בן אפרת דליה- פרנסה בשפע
איילת בת נעמה שמעון בן זלפה
כל עם ישראל

זווג הגון וכשר במהרה

יעל בת טליה אורית בת רחל
סיון בת אסתר שלמה בן ציפורה
אורן בן אסתר

זרע קודש בר קיימא

כרמית בת יהודית שמואל בן אסתר ד"ר
סיון בת אסתר איתן רחל מרים בת יהודית

תשובה שלמה במהרה

אמיר בן ברויה אסף בן ברויה
אורן בן ברויה

רפואת הנפש והגוף

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א
רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה
הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא
רחל ברכה בת פדילה דליה ברוך בן ורדה
דליה אפרת בת נעמה משה בן עליזה
אביבה בת איירן אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא
נעם יצחק בן רחל ברכה משה בן תמרה
עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'ילה
רפאל משה בן רחל יעקב בן גולייט
יהודית בזז בת מרים זבולון בן מרים
שירה שילת בת אורלי פלורה בת זוהרה
מאיה בת עדי נעם דוד בן סימה
לימור בת אהובה עדי בת ליאת
דוד יורם בן מרסל אביחי בן אסתר
נינה פנינה בת זיסל- עבודת ה' בשמחה
כל עם ישראל

ט' אלול תשס"ט 05/09/2009

פרשת כי-תבא

הפטרה: "קומי אורי"- ישעיהו פרק ס'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:24	19:34	20:21
ת. אביב	18:42	19:32	20:18
חיפה	18:43	19:33	20:20
ב. שבע	18:43	19:33	20:19

שואל ומשיב בהלכה – ראש השנה

האם יש מנהגים שעלינו לנהוג בערב ראש השנה? ומה בעניין עליה לבית העלמין?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

יש נוהגים להתענות בערב ראש השנה היות והוא היום האחרון של השנה מסוגל לכפר על העוונות. אולם אם אירע ברית מילה או פדיון הבן מותר לאכול, אף לנוהגים להתענות. מנהג ישראל להסתפר בערב ראש השנה לכבוד החג. ולובשים בגדים מכובסים ומגוחצים לכבוד יום טוב. אף שהוא יום דין ומשפט, אנו מראים שאנו בטוחים בחסדי ה' שיוציא לאור משפטנו. יש נוהגים ללכת בערב ראש השנה לבית הקברות, אף שאין הוא יום האזכרה, כדי לבקש מהנפטרים שימליצו טוב עלינו. אולם אין זה חובה ואדם שקשה לו מחמת חולשה וכדומה לא ילך.

אָנא בְּכַח, גְּדֹלַת יְמִינְךָ, תְּתִיר צְרוּרָה

מסופר על אדם שהייתה ברשותו תרנגולת. והנה יום אחד הוא מחפש אותה ואינו מוצאה באף מקום. למחרת בבוקר משכים קום ומגלה בחצר שכנו. מיד קם הוא בחמת זעם, נוקש בדלת, ובקול לא לו ספק דורש, ספק טוען: "השב לי מיד את התרנגולת שלי!". אולם השכן אינו משתכנע מקולו של חברו ואף טוען: "על מה אתה מדבר, הרי זו התרנגולת שלי היא מימים ימימה. אם כן, מה הינך רוצה ממני?".

שכנים אלו החלו מרצים את טענותיהם. זה כנגד זה, כאשר כל אחד מהצדדים טוען כי זו התרנגולת שלו. לבסוף החליטו על פיתרון. הם יסחררו את התרנגולת מחוץ לחצר, ולהיכן שהיא תקפוץ- היא שייכת. כלומר, אם היא תלך לבית השכן הראשון- סימן כי היא שייכת לו. ואם היא תלך לבית השכן השני- סימן שהיא שייכת לו.

כך אנו טוענים כלפי בורא עולם. אנא בכח, גדולת ימיןך, תתיר צרורה- התר אותנו מהכבלים הקושרים אותנו. הסר מעלינו את הצרות הפוקדות אותנו, שחרר אותנו מעול היצר, שבור את כל הכבלים הקושרים אותנו ותראה לאן אנו שייכים! לאן אנו קופצים. ואז תראה בורא עולם, כי אליך אנו שייכים. ומה שמונע כעת בעדנו הם אותם ייסורים הפוקדים אותנו, אותן צרות הקושרות אותנו כאזיקים ולא מאפשרות לנו להגיע אליך. אנא, ריבון העולמים, התר את כבלנו ואת סבלנו!

עֲשֵׂית חֶסֶד מְבֹטֶלֶת גְּזֵרוֹת

לפני חודש חלם הרה"ג רבי מרדכי אליהו חלום בו הוא עולה עם מלאכים מעלה השמימה ושם מראים לו כי באה (חלילה) מגיפה גדולה על הארץ וצעירים רבים מתים ממנה. הרב מזועזע, נרעד ושואל לפשר המגפה המגיעה ומספרים לו שכתוצאה ממעשי העם תבוא מגיפה (זו שפעת מקסיקו הנוראה שכבר נטלה לצערנו מספר קורבנות).

הרב הצדיק פונה למלאכים ומתחנן בפניהם שייקחו אותו נפש תחת כל אילו העתידים למות מהמגיפה הנוראה והוא יכפר עבור עם ישראל ותיעצר המגיפה. הרב התעורר בבעתה מהחלום וסיפר לאשתו הרבנית צביה את מעשה החלום וכל אשר ראה ושמע.

לאחר שבועיים הרבנית מתראיינת ומספרת אודות החלום תוך ציון העובדה שמאז החלום בעלה הרב מודאג מאוד ומבקש ולהפיץ את דבר החלום, ולבקש מהעם להרבות חסד ומעשים טובים כדי לבטל הגזרה. שהרי בתפילת העמידה ברכת האבות מסתיימת ב"מגן אברהם", שהיה איש החסד. לומר לנו, שדורנו ינצל בזכות החסד. ועוד ידוע כי "עולם חסד יבנה" סופי תיבות מדה, רמז לדבר כי מדה כנגד מדה לא בטלה מן העולם, והקב"ה ירחם עלינו.

בנוסף, לפני כשבועיים טסו בשמי הארץ הרה"ג מרדכי אליהו עם עוד מספר רבנים מקובלים ופעלו תפילות וייחודים עילאיים בשמי הארץ להגנה על העם ולביטול רוע הגזירה ועצירת המגיפה בע"ה אמן!!!

אֲרָפֶּעָ דְּקָרִים אֶקְרָאִין אֶלֶּר דִּינוּ שֶׁ אָדָם: צִדְקָה, צִדְקָה, שְׁנוֹי הֶשֶׁם וְשְׁנוֹי הַמַּעֲשֶׂה
רַבִּי נַחֲמָן

מנויים:

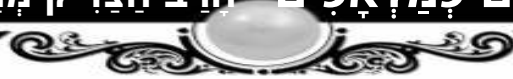
לקבלת העלון חינם
ב-email מדי שבוע
שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הרב הצדיק מנחם בצרי זצ"ל: נולד ב-י"ח מנחם אב ה'תשד (1944). נצר למשפחות המפוארות של ה"בן איש חי" ור' יהודה פתיה זצ"ל. עוד מנעוריו ניכר היה בו כי לגדולות נוצר. בילדותו למד בת"ת "בית אהרון", ובנערותו למד בישיבת "פורת יוסף". לאחר נישואיו עבר ללמוד בישיבת "נווה ארץ", בבאר יעקב. ולאחר מכן בבני-ברק.

לפני כ-35 שנים היה הרב הראשון להקמת מוסד המיועד לספרדים הידוע עד היום בשם "סוכת דוד". **באותו זמן היה הרב בן 28 שנים בלבד, ואילו הקשיים היו מהותיים לבניית ולאחזקת המוסד.** הרב מסר נפשו וטו לחו"ל על-מנת לגייס כספים, אולם זו לא הייתה הסיבה היחידה, המטרה הנוספת הייתה לחזק את הקהילה אליה הגיע, תוך כדי שימוש כמורה דרך לאנשים. **בכל דבר מצווה שם הוא, בעזרה לנזקקים, שלום בית, חינוך, שידוכים וכו'.**

התרחק מהמחלוקת כמפני אש. אוהב שלום. הרב יכול היה לשוחח עם כולם, לא משנה מי הוא אותו אדם ומהו: אם הנו רב, ילד קטן, נהג מונית, הרבנים הראשיים לישראל- תמיד הרב היה מפלס מסילות בלבבותם מדבר בגובה העיניים. יחד עם זאת היה אהוב על כולם. היו אנשים שהתלמוד תורה היה כצינים בעיניהם. גם כאשר היו מפריעים – היה שותק ואומר כי הכל מהשמים. **לא היה מפסיד את התפילה בציבור בשום פנים אופן.** גם כאשר היה חולה ואושפז בבית-חולים בארה"ב, היה מדדה על מנת להגיע לבית-הכנסת. **אף בתפילת שחרית של ר"ח אלול לא ויתר על תפילה במניין- אך כוחותיו לא עמדו לו ובפתח ביה"כ נפל והתמוטט כאשר סכנה נשקפה לחייו.** רק כשגברה עליו מחלתו ואפילו ללכת לא יכל- היה מתפלל לבד. הרב הקרין חום ואהבה וכולם חפצו בקרבתו. כאשר ביקש מאן דהו לפתוח תלמוד תורה- לא היה חושש לתחרות, אדרבא, היה מסייע בכל כוחו לפתיחת הישיבה החדשה. נפטר ב-כ' אלול ה'תשס"ז (2007). ציונו בהר המנוחות. חי כ-63 שנים. ההלוויה התקיימה בהשתתפות אלפי איש ובהשתתפות הרבנים הגאונים: הראשל"צ הרב מרדכי אליהו והראשל"צ שלמה עמאר ועוד גדולי ישראל. נטמן ליד אביו ואמו וליד ציונו של הגה"צ יצחק כדורי זצ"ל.

אביו: ר' יוסף. **בניו:** ר' אליהו, ר' יעקב, ר' יצחק, ר' מאיר, ר' דוד. **מרבנותיו:** ר' יהודה צדקה זצ"ל, ר' עזרא עטייה זצ"ל, ר' מנצור בן שמעון זצ"ל.

כאשר חלה הרב והיה צריך לטוס לביה"ח בניו-יורק, התלווה אליו בנו, ר' יעקב. לידו התיישב אדם הרחוק מתורה ומצוות. כאשר ראה ר' מנחם את אותו אדם, קם ממקומו ופנה לשוחח עמו. לאחר שהתיידד איתו- **ביקש ממנו שיניח תפילין.** אותו אדם לא היה מוכן להניח בשום פנים ואופן. ר' יעקב פנה אליו והסביר לו כי הנחת התפילין תשמח עד מאוד את אביו החולה. בסיכומו של ענין הסכים ההלך להניח תפילין, **עוד באותה טיסה הניח לו ר' יעקב את התפילין.**

בסיום הטיסה, שאל ר' מנחם את אותו אדם היכן הוא מתאכסן. האדם השיב כי עדיין אינו יודע היכן ישהה. ר' מנחם כהכרת טובה על כך שהניח את התפילין, על אף חוליו במחלה וחולשתו הרבה, אמר לאיש: **"אתה בא איתי ואני אדאג לכל מחסורך"**. ביחד הם נסעו במונית משדה-התעופה. ר' מנחם נכנס לאחד מבתי-המלון הידועים וביקש מהם שידאגו לו לחדר טוב. אולם כאן עדיין לא תם סיפורינו. בהגיע זמן ארוחת הערב, **ר' מנחם בעצמו עלה לחדרו של אותו אדם, ונקש בדלת לאחר מכן אמר לאותו הלך זר שהכירו רק בטיסה כי יצטרף אליהם ע"מ לסעוד יחד את לבו.** ניתן היה לראות ולהרגיש כיצד הרב אוהב כל אחד, וכיצד מקבל בסבר פנים יפות את כולם.

"אדם גדול ניכר כשהוא חולה", מספר בנו, ר' יעקב, "בזמן מחלתו שהינו בשבת אחת בבית-מלון. החדר היה ממוקם בקומה ה-11. לאחר התפילה פניתי לאבי ואמרתי לו כי **יחכה לגוי העולה במעלית ויצטרף אליי,** שהרי לכך יש היתר בשל היותו חולה. אבי סירב בכל תוקף וקבע נחרצות כי אין זה משנה אם הוא חולה והוא יעלה ברגל! **כאשר הגיע לקומה ה-11 ופתח את דלת החדר, לא עמדו לו כוחותיו והוא ישב על הרצפה מחמת חולשתו.**

"כאשר היינו בחול", מספר בנו, ר' יעקב "בכל ימי החול היה אדם אחד הלוקח אותנו בכל יום אותנו לבית-הכנסת. כשהגיע יום השבת, אבי העדיף להתפלל בבית-כנסת ספרדי. אולם אותו אדם פנה אל אבי ואמר לו כי הוא בעל קורא בבית-הכנסת מטעם חב"ד. **אבי, שהרגיש את חובת הכרת הטוב לאותו אדם על כך שלקח אותו לבית-הכנסת, ולפיכך על אף שהעדיף את הנוסח הספרדי, הלך עימו לבית-הכנסת מטעם חב"ד"**.

"ידוע כי בחול ישנם מספר סוגי הכשרים, הכשר OU הנו אחד בארה"ב, אבל הכשר המסומן כ-OU הנו חלבי. כאשר חלה והיה צריך לאכול מוצר לרפואתו בעל הכשר OU- סירב בכל תוקף. כשניסיתי לשכנעו בהטעימי כי הוא זקוק לכך בשל היותו חולה, פנה אלי בתמיהה ואמר: **"וכי אם חולים מותר לזלזל בהכשר?"**

גם בשעותיו האחרונות והקשות ביותר, טובת הזולת הייתה מול עיניו. בכל שנה בחודש אלול היה עושה את שמחת בית-השואבה והיה דואג לחלוקת מזון לנזקקים. בחודש אלול האחרון אמר שהשנה לא צריך לעשות את שמחת בית-השואבה אבל אסור להפסיק את חלוקת המזון לנזקקים היות ועיניהם נשואות אליהם. ובאמת הרב לא זכה לעשות את שמחת בית-השואבה, אבל להאכיל את המשפחות הנזקקות זכה גם זכה. ובאמת כפי בקשתו התקיימה החלוקה לעילוי נשמתו.

להלן סיפור מופלא שהובא בספר **"ברכי נפשי"**: הסיפור שוגר ע"י ר' נטע-שלמה זילבר ממונסי, והוא סופר ע"י הגאון ר' חיים פייבל שנייבלג, מגדולי ההוראה במונסי, שהעיד ששמע את הפרטים מבעל-המעשה, מנהל ת"ת גדול: **"בת"ת שלי יש מלמדים רבים. עם כולם אני מסתדר היטב, לבד ממלמד אחד, 'המצטיין' באי-סדר, וברשלנות. כל מה שאני מסכם איתו הוא שוכח בתוך זמן קצר. כשאני מתקן תקנות חדשות למלמדים, כולם זוכרים ליישמן חוץ ממנו. המלמד לא זוכר מאומה, ועושה הכל להיפך. הייתי מפטר אותו מזמן, אבל יש לי בעיה: אני אישית לא מסוגל להסתדר איתו, אבל מסתבר כי כל הילדים העוברים תחת ידו, יודעים ללמוד מצוין, וגם אלה שלא הצליחו במקומות אחרים, כשהגיעו אליו – גדלו וגם עשו פרי"**.

"בנוסף כל ההורים מרוצים ממנו בצורה יוצאת מן הכלל. בכל פעם כאשר אנו מקיימים כינוס של ההורים עם המלמדים, השבחים הכי-גדולים היוצאים מפי ההורים, הם על המלמד הזה. בליט ברירה נאלצתי לקבלו כמות שהוא, ולהמשיך להעסיקו עם כל שגינותיו. על הכל הייתי יכול לוותר, עד שנקלענו לאירוע מסוים, והנהגותיו של המלמד חצו כבר את כל הגבולות האפשריים. הת"ת שלנו הלך וגדל, והבניין נעשה צר מהכיל את מאות התלמידים שחסו בצילו. והנה, הגיעה לאוזניי ידיעה שאחד הגבירים המפורסמים מבקש לתרום בבנין לתלמוד תורה, לעילוי נשמת הוריו. יצרתי עימו קשר, וסיכמנו שיערוך ביקור בת"ת שלנו".

"לקראת הביקור, כינסתי את כל המלמדים והודעתי להם על האורח החשוב האמור להגיע, ועדכנתי אותם בכך שהגביר יכנס לכל כיתה וכיתה, ועל כן יש לוודא שהכל יהיה נקי ומצוחצח כראוי, ושהילדים יעניקו לו את מלוא הכבוד. גם המלמד ההוא השתתף בכינוס, וגם הוא שמע את כל ההוראות. באותם ימים עשה מידענו זה פעילות עם ילדי כיתתו, וסיכם עימהם שאם ילמדו בהתמדה, ויסיימו את המסכת, ייתן להם פרס. ומהו הפרס? 'מכוניות מתנגשות' בתוך הכיתה. דהיינו, שכל הילדים יורשו להפוך את כיסאותיהם, ולהסיע אותם כמו מכוניות, ולהתנגש האחד בכיסאו של השני. הילדים ידעו והבינו שאם ילמדו טוב, יהיה להם 'יום של הנאה', ועשו את המתבקש מהם, סיימו את המסכת ואף נבחנו עליה בהצלחה".

"והנה, הגביר מגיע לת"ת ועובר עם המנהל מכיתה לכיתה, ומתרשם ומתפעל ומתרגש מצורת הלימוד, וגם מהסדר והניקיון השוררים בכל פינה. עד שמגיע תורה של כיתת המלמד. הדלת נפתחת, והמנהל חושב שעוד רגע-קט הוא מקבל התקפת לב. בדיוק ביום זה קבע המלמד עם תלמידיו להוציא לפועל את ה'יום של הנאה' עם הכיסאות הפוכים. לפני הגביר נפרשת תמונה ערבויה ו'בלגן' נורא, כאשר כל הכיסאות הפוכים, והילדים 'מתגלגלים' על הרצפה, ומתנגשים האחד עם רעהו, והקול - קול רעש עצום. ואם לא היה די בכך, הרי שהמלמד שלנו היה גם הוא על הרצפה, ושיחק ביחד עם הילדים".

"המלמד מנסה להצטדק. פניו של המנהל חוויר כסיד. הוא לא האמין שהמלמד יעולל לו כזאת, ובתוך כדי דיבור מתנצל בפני הגביר על המראה שנפרש לנגד עיניו. גם המלמד קד קידה לפני האורח, וביקש סליחה על המראה הלא-חיובי של הכיתה. למרות בקשת ההתנצלות, גמלה ההחלטה בלב המנהל, שהוא, עם המלמד הזה סיים את העסק. ואכן, מיד לאחר שהגביר עזב, קרא המנהל למלמד והורה לו לארוז את כל הציוד שלו ולהסתלק מהמוסד בזה-הרגע!" **"במו-ידיך הרסת פרויקט עליו אני עמל ויגע כל כך הרבה זמן! הרי ברור שאחרי מה שראה הגביר בכיתה שלך, הוא כבר לא ירצה לתרום לי אגורה אחת"**.

"המלמד מנסה שוב להצטדק, ולומר ששכח מההוראות שניתנו, אבל הפעם לא השתכנע המנהל, וצעק-צרח עליו: 'מה זה שכחתי?! אני לא מוכן לקבל יותר 'את התירוץ הזה'. לך מכאן. אינני רוצה לראות אותך יותר". המלמד ראה כי כלתה אליו הרעה, פנה אל המנהל ואמר: **"ברצוני ליידיע אותך שיש לי עשרה ילדים בבית, והינך מפקיר אותי ללא פרנסה!"**. אבל המנהל לא הסכים, 'לא איכפת לי מהפרנסה שלך. מאחר וגרמת נזק כה גדול, איני מחויב לך מאומה'. והמלמד יצא מן הת"ת.

"לא עוברים יומיים, ואחד הילדים הקטנים בבית המנהל נופל ושובר את הרגל. עובר יום נוסף, וילד שני נתקל בחלון זכוכית, ונשרט בצורה חמורה. כעבור יום-יומיים נוספים, 'נתקע' ראשה של בתו הקטנה, ואין היא מסוגלת להזיזו, ומתאשפזת בבית חולים. ואם לא היה די בכך, גם אשתו נופלת ברחוב, ושוברת את ידה ואת רגלה. המנהל הבין שיש דברים בגו, וניגש לאחד מגדולי הדור, ומספר לו את רצף האירועים המוזרים המתרחשים בביתו. השאלה הראשונה של הגדול הייתה: **"האם גרמת לאחרונה צער לאדם?" המנהל הנהן בראשו, והזכיר את הסיפור שהיה לו עם המלמד ואת ה'תקיר' שאירע בעת ביקורו של הגביר וכו'. אמר לו החכם: **"עשית מעשה אשר לא ייעשה. לך מיד לפייס את המלמד, ותדע לך שמדובר בסכנת נפשות!!!!"**.**

"עשה המנהל כפי שהצטווה, והתקשר אל המלמד, וביקש ממנו סליחה ומחילה, והתחנן לפניו שיחזור למלאכתו בת"ת. המלמד, כטוב ליבו, הודיע מיד שהוא מוחל על כל מה שנעשה איתו, ובאשר לחזרה לעבודה - 'מצאתי לי תפקיד בת"ת אחר, ואין ברצוני לשוב אליכם', אמר. ולא-להאמין מה שאירע אחר כך. "לאחר שבוע", מספר המנהל, **"אני מקבל אגרת מהגביר ההוא, המבקש ממני לסור למשרדו, כי ברצוני לתרום את כל הכסף להקמת בניין חדש לתלמוד תורה!!!!".**

"במכתבו מציין הגביר, שבמהלך ביקורו במוסד התפעל מדברים רבים, אולם מדבר אחד התפעל במיוחד, 'בניגוד לתלמודי תורה אחרים שבהם ביקרתי, ולא הייתי מרוצה מהקפדנות היתירה השוררת בין הצוות החינוכי לתלמידים, ראיתי ונוכחתי שאצלכם אין הדבר כך, והראיה- שהמלמד ההוא 'בכיתה ההפוכה', הוריד את עצמו אל הילדים, ושיחק איתם על הרצפה. 'זהו הדגם המדויק של הת"ת שחיפשתי כדי לתרום לו בניין', סיים הגביר את מכתבו, ומעיו של המנהל נהפכו בקרבו. 'המעשה הזה שינה את כל חיי, ואת כל השקפתי על הנעשה בעולמנו', אמר מנהל הת"ת: **"הקב"ה הוכיח לי בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שהעיניים שלנו אינן רואות הכל".**

<p>הרב אטון שבתי בן אסטריא זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שבתי בן רנדה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל שמואל בן יוכבד ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה</p>	<p>לע"נ תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל גילי אהלי בן חווה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה מנחם בן טובה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל</p>
---	--	---	--

פני עין חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית פִּכְסֵסֶת שְׂכוֹנַת ע"ן חֲאג' - אֶבְשֶׁרֶת צִיּוֹן

לרפואתו השלמה של צביקה בן גולה וזיווג הגון לאילן בן ג'ולייט

פֶּרֶשֶׁת נְצָבִים וַיֵּלֶךְ- פִּיצָד לְזָכוֹת בְּדִין

מקובל מפי זקני המוסר של מרן רבי איצ'לה בלזר, מתלמידיו המובהקים של מרן אור ישראל מסלנט, אשר עצה יעץ למי שרוצה לזכות בימי הדין ולמלט את נפשו. והיו אומרים משמו כי הרוצה לצאת זכאי, מוטב לו כי יעסוק בצרכי ציבור או יתעסק בעניין שהרבים צריכים לו. כך, היה אומר, אפשר לו לאדם שיעבור את חודש תשרי ללא פגע.

וכי חסיונות נתנה משמים למי שהרבים צריכים לו? ברם, כיוון שהרבים צריכים לו, נמצא כי בשעה שעולה דינו בבית דין של מעלה לזכות או לחובה, לא הוא לבדו נידון, אלא כל אלו הצריכים לו נידונים אף הם. לא רק על חייו שלו דנים, כי אם גם על צרכיהם של האחרים. האם יהיה מי שיספק את צרכיהם, או שמא חלילה לא. אם כן, על ידיו שמתעסק בעסק שרבים צריכים לו, הוא מגדיל את סיכוייו כי ייחתם דינו לחיים ולשלום.

והדבר רמוז בדברי דוד המלך בתהלים: "פדה בשלום נפשי מקרב לי כי ברבים היו עמדי". היינו, מה ש"פדה בשלום נפשי", לא היה אלא מפני ש"ברבים היו עמדי". רבים היו צריכים לי והיא אשר עמדה לי.

כדי לבאר את הדברים מצייר הרב ציור ידוע מהחיים. נידון בא לפני שופט, אשר גוזר את דינו למות. הלה נידון למות לאחר שנמצא אשם ברציחתם של כמה אנשים. נתאר לעצמנו כי עתה עלה סנגורו של הנאשם לשאת את דברו. הסנגור נאם משך שעה ארוכה. בדבריו הצדיק את משפטו של השופט והדגיש כי אכן הנאשם ראוי לעונש. אך כאן עבר לפתע בתפנית חדה, להסביר מדוע לא ניתן להפעיל את העונש כלפי הנאשם. הוא תיאר את ילדיו של הנאשם והסביר את מצבם החמור אילו ישארו יתומים, ללא יד מכוונת וללא משענת כלכלית. הוא עמד על סבלה של אשתו באם תהיה אלמנה ואף לא שכן להוסיף את מצוקתם של בני העיר, אשר פרנסתה של משפחת הנאשם תיפול עליהם בהעדרו של הבעל. ולבסוף סיים, גם אם אכן הבעל פשע הרי הילדים לא חטאו, האשה ובני העיר לא חטאו, מן הראוי שבית המשפט יעניק חנינה לנאשם. בית המשפט יהיה מי שיהיה אינו יכול להביא בחשבון את כל הגורמים הקשורים בקשר כל שהוא עם הנאשם.

לא כן בית-דין של מעלה, כאשר חלילה נגזרת מיתה על האדם, נלקחים בחשבון כל אלו הנפגעים מכך. נלקח בחשבון צערה של אלמנתו, של הבנים, של השכנים ואפילו של המעביד שלו אשר נותר עתה ללא פועל. וזהו מה שאמרו חכמינו: "אחד מבני החבורה שמת- תדאג כל החבורה כולה", וכל כך למה? לא מפני שמלאך המוות ביקר בסביבתם והיה קרוב אליהם... אלא נראה כי הסיבה לדאגה היא בשל פגיעתה ממותו של אותו מת. כי אילו לא היו נמצאים אשמים וראויים לסבל ולצער שהם סובלים, במותו של המת, לא היה הלה מת. הוא אשר יעץ הרב לתלמידיו, להיות מאלו אשר רבים צריכים להם.

בברכת שבת שלום כתיבה וחתימה טובה

הרב אליהו חיים פנחסי

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת
ציון אברהם ובני משפחתו

ניתן להקדיש את העלון
לעילוי נשמה...

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה
מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים
יהודה אריה בן רחל ברכה- עמית בן רבקה
שמעון בן זילפה- ארז בן שושנה
תומר בן רונית- עידן בן רבקה
יוסף ליאור בן אפרת- דליה- פרנסה בשפע
איילת בת נעמה- שמעון בן זלפה
ליאור יהושע בן זמירה- אמנון נתן ומשפחתו
שלום כהן ומשפחתו- אבי כהן ומשפחתו
כל עם ישראל

זווג הגון וכשר במהרה

יעל בת טליה- אורית בת רחל
סיון בת אסתר- שלמה בן ציפורה
יעקב בן חזיה- אורן בן אסתר

זרע קודש בר קיימא

כרמית בת יהודית- שמואל בן אסתר זרי
סיון בת אסתר- רחל מרים בת יהודית

חזרה בתשובה שלמה

אמיר בן ברוריה- אסף בן ברוריה
אורן בן ברוריה

רפואת הנפש והגוף

רשל"צ הרה"ג מרדכי בן מזל טוב שליט"א
רשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה
הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא
רחל ברכה בת פדילה דליה- ברוך בן ורדה
דליה אפרת בת נעמה- משה בן עליזה
אביבה בת איירין- אורן בן אסתר
תמר פורטונה בת מיסה- יצחק בן עזרא
נעם יצחק בן רחל ברכה- משה בן תמרה
עונת בת רחל ברכה- ציון בן צ'חלה
רפאל משה בן רחל- יעקב בן ג'ולייט
יהודית בזז בת מרים- זבולון בן מרים
שירה שילת בת אורלי- פלורה בת זוהרה
מאיה בת עדי- נעם דוד בן סימה
לימור בת אהובה- נתנאל נסים בן יפה
דוד יורם בן מרסל- אביחי בן אסתר
הלל יוסף בן דקלה דיצה- עדי בת ליאת
נתנאל נסים בן יפה- בנימין בן יקוט
נינה פנינה בת זיסל- עבודת ה' בשמחה
דנה חפצדי בת סונה- לידה קלה
כרמית נתן בת חנה- לידה קלה
כל עם ישראל

כג' אלול תשס"ט 12/09/2009

פרשת ניצבים-וילך

הפטרה: "שוש איש"- ישעיה פר' סא'

ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	18:15	19:25	20:11
ת. אביב	18:33	19:22	20:07
חיפה	18:34	19:24	20:09
ב. שבע	18:34	19:24	20:09

שואל ומשיב בהלכה – ראש השנה

שאלה: ?

אלו הנהגות של אכילה ושתייה והאם מותר לישון ביום טוב של ראש השנה?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

היות וראש השנה פותח את השנה החדשה נוהגים לעשות סימנים גם באכילה, כגון אכילת דברים מתוקים כדבש לסימן טוב, שתיה כל השנה טובה ומתוקה. יש נמנעים משום כך שלא לאכול מאכלים חריפים או חמוצים. אך אדם שרגיל באכילתם ואחרת המאכל טפל לחיכו, מותר לו לאוכלם ואין איסור בדבר. יש לשמוח היות וזה יום חג ובפרט שהוא סימן לכל השנה. ולכן לא יאה אדם כעסן בביתו וחלילה לא יבכה ויהיה שרוי בעצב, אלא ישתדל לשמח במה שאפשר את אשתו ובני ביתו, וירבו באמירת תהלים היות והוא יום דין שבו נכתב מה יעלה בגורלו במשך השנה הבאה עליו לטובה. וזכותו של דוד המלך עליו השלום יאה מליץ יושר עליו ועל משפחתו ועל כלל ישראל אמן.

נהגו שלא לישון בראש השנה, שאין זה נאה לישון ביום שספרי חיים וספרי מתים נפתחים. ואמרו בתלמוד ירושלמי **שהישן בראש השנה גורם לכך שמזלו יישן**. אך אינו צריך להשתדל לקום כבר בעלות השחר, ולאחר מכן יהיה עייף במשך כל היום ולא יאה מרוכז בתפילה. **ואם הוא עייף במשך היום ומרגיש הכרח לישון, מותר לישון אחר חצות היום**. [ובדרך מליצה אמרו מוטב שיהא מזל יישן ממזל עייף]. והיושב בטל ועוסק בשיחה בטלה, וכיוצא בזה, כישן דמי. אי לכך אדם, שיושב לפצח גרעינים או לקרוא עיתון והעיקר שאינו הולך לישון- אלו דברים בטלים. ויש עניין לסיים פְּעָמִים ספר תהלים העולים למניין "פֶּפֶר".

שינה כבטלה

כאשר נאלץ הגר"א לנסוע מוילנה מפני המחלוקת בעירו, עבר דרך מרעץ. אנשי העיר בחרו עבורו אכסניה בבית בעל שתי קומות מוקף חומה כדי שיוכל לישב במנוחה וללמוד, הרב בחר בקומה השנייה. כאשר נודע לאנשי העיר כי הגאון שוכן בעירם, כל העיר הייתה כמרקחה, ומנער עד זקן טף ונשים לא ראו שינה כל אותו הלילה שהתאכסן הרב. וכדי לזכות בראיית פניו ולידע ממנהגיו והליכותיו בקודש, הביאו סולמות גדולים אשר הגיעו לחלונות הקומה השנייה והביטו בו דרך החלונות.

לאחר חצות אותו לילה, התפשטה הבשורה המעציבה בכל מרעץ, שהרב התעורר משנתו המועטת, ואמר בקול זוועה וחרדה, **שבעיר מרעץ אחזתו השינה וישן בלילה הוא כערך עשר דקות יותר מכפי הרגלו, ובזה חיסר מעבודת ה' יתברך, וערכן של דקות אלו עבורו הוא הפסד גדול בתורת ה' ובמצוותיו**. מיד כשנודע לאנשי העיר מצערו של הגאון מהשינה היתירה, נתמלאו גם הם צער על כך, והשמחה שהייתה לעירם בקבלת פני הגאון נהפכה להם ליגון וצער. בשנים מאוחרות יותר, סיפרו זקני העיר, כי **הגאון תיקן את ה"חטא" של שנתו היתירה במרעץ**, ע"י כך שבשובו חזרה לווילנה לאחר ששקטה המחלוקת בעירו, נסע דרך מרעץ ולן שוב את לינת הלילה באותה אכסניה שלן בה בבואו, **ובאותו הלילה ישן הגאון עשר דקות פחות מכפי הרגלו**, וכאשר ראה הרב כי ה' יתברך עזר לו שיוכל לתקן את השינה היתירה, שמח בזה מאד, ותיכף התפשטה גם ידיעה זו לכל אנשי העיר ושמחו גם הם בשמחת הגאון.

תיקון טעות לעלון מספר 239 ב"פותרת" עשית חסד

לצערנו הרב סיפור החלום של מרן הראשל"צ שליט"א נכתב שלא בצורה נכונה ובהוספת פרטים, להלן פרטי המעשה:

יום לפני שהרב היה אמור לעבור ניתוח קשה, התעורר הרב וראה כי הרבנית לחוצה בשל העובדה כי הרב אמור לעבור את הניתוח. הרב שוחח עימה ותוך כדי דיבור אמר לה שהוא היה למעלה ויש ח"ו גזרה על עם ישראל. ואמר בחלום: "אני מוכן שעלינו תבוא הגזרה ולא על עם ישראל". לשאלת הרבנית "למה דווקא אנחנו?" השיב הרב כי "לתת יכול רק מי שיש לו. ולכן ביקשתי כי יביאו את הגזרה עלינו ולא על עם ישראל".

בְּרָצוֹנֵנוּ לְאַחַל מַעַל בֵּימָה זֶה לָרֶה"צ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ וְעֵטְרַת רָאשֵׁינוּ הָרָאשֵׁל"צ הָרֶב מְרֹדְכֵי אֱלִיָּהוּ שְׁלִיט"א רְפוּאָה שְׁלָמָה בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁס"ה גִּידָיו וְיֹשֵׁב בְּמִהְרָה לְאִיתָנוּ הָרָאשׁוֹן וְיִזְכֶּה לְרֹאוֹת אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמִהְרָה בְּיָמֵנוּ. אכ"ר.

ב"ה"כ צ"ן חמד ש"חיים לְהוֹדִיעַ

כ"י אט השנה נצרך הצ"ח את תפילת ראש-השנה בליל החמה.

תחילת התפילה בשעה 05:30

בתיבה וחתימה טובה - השפאית

מנויים:

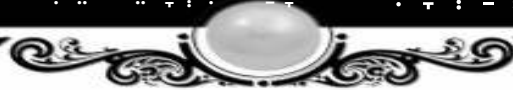
לקבלת העלון חנים
ב-email מידי שבוע
שלח את כתובתך אלי:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

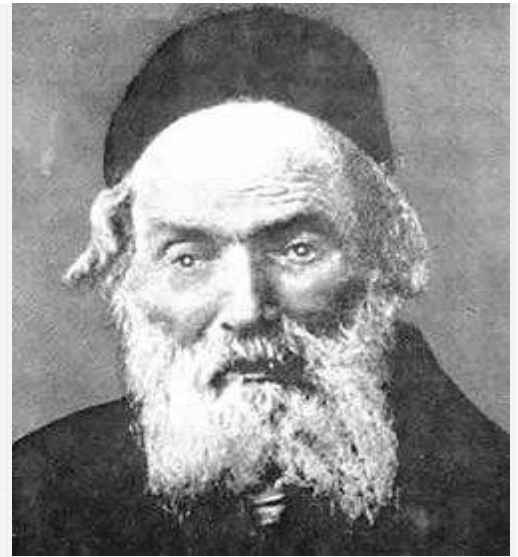
ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבושם 26א ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מיקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל' 054-7646633

רבי ישראל מאיר הכהן מראדין זצ"ל: נולד בשנת ה'תקצ"ח (1838) בעיירה ראדין הסמוכה לוילנה. כבר מגיל 10 נחשב לעילוי. הקים שם ישיבה הידועה בשם "ישיבת ראדין" ועמד בראשה. רב, מגדולי הפוסקים ובעלי המוסר בדורו. נחשב לפוסק הלכה מובהק. חיבר ספרים רבים. ב-1873 כתב את ספרו ה"חפץ חיים" בעילום שם.

התעקש שלא לקבל שכר על רבנותו ואת פרנסתו מצא בחנות מכולת שהייתה בבעלותו ובמכירת ספרו בעילום שם. עמד בקשר עם שאר רבני אירופה בתקופתו, ובין השאר השתתף בייסוד אגודת ישראל ותמך בהקמת רשת בתי הספר לבנות "בית יעקב". כעבור שנים אחדות כתב את ספרו "שמירת הלשון". הספר "משנה ברורה" נתקבל כספר הלכה ברוב תפוצות ישראל בדור האחרון. משך כתיבתו ארך כ-15 שנים. הרב היה עובר ממקום למקום ומכריז שם על ספריו, כאשר אף אחד לא ידע כי האדם המוכר הוא המחבר.

בנו העיד על ימים שלמים בהם הוא ואביו היו יושבים ביחד מהזריחה ועד השקיעה ללא אוכל בכדי ללבן סוגיה אחת ואת הדעות השונות. ולעתים פסיקת הלכה המופיעה בשורה אחת - הינה שורה שעליה ישבו מספר ימים!!! נפטר ב-כ"ד באלול בשנת ה'תרצ"ג (1933). חי כ-95 שנים.

מספריו: יחפץ חיים ישמירת הלשון יזכור למרים ישפת תמים ימשנה ברורה ישומרי ההלכה ימחנה ישראל - התנהגות חיילים יהודים בצבא הנכרי יליקוטי הלכות-סדר קודשים וזרעים בעיקר ישם עולם- ספר מוסר על לימוד סדר קודשים פירוש על התורה יאגרות החפץ חיים ינדחי ישראל- חזרה בתשובה יאהבת חסד- מצוות שבין אדם לחברו (הלואה, איסורי ריבית, הכנסת אורחים, ניחום אבלים ועוד) יתורת הבית יספר המצוות הקצר .

מרבותיו: ר' נחומקה מהורדנא. **אביו:** ר' אריה זאב הכהן. **אמו:** מרת דבורשה. **מתלמידיו:** ר' אלחנן וסרמן הי"ד. **בניו:** ר' אהרן, ר' לייב פופקא, ר' אברהם.

מובא בספר "אור דניאל" סיפור מופלא המראה לנו עד כמה ה"חפץ חיים" השתוקק ומסר את נפשו עבור כל מצווה:

סיפר ר' משה דבראשווילי זצ"ל, זקן חכמי יהדות גרוזיה, תלמיד ישיבת ראדין: "בשנות לימודי בשיבה, פעם אחת למדתי משמר בליל שישי, ועזבתי את בית-המדרש בשעה מאוד מאוחרת ללכת לחדרי. בחוץ שרר קור עז ושולג כבד. עודני ממחר ללכת, לפתע הבחנתי מרחוק בדמות אדם ההולך ברחוב הלך ושוב כל הזמן. מראה זה של אדם המשוטט ברחוב בשעת ליל כה מאוחרת, כשהשולג יורד והקור עז כל כך, הטיל בי פחד של ממש, וכמעט החלטתי לסור תיכף על עקבותי חזרה לישיבה, אך בכל זאת התחזקתי והלכתי הלאה.

כשהתקרבותי, ראיתי להפתעתי את "החפץ חיים"! כאשר הוא הבחין בי, מיד גער בי בחוצקה: "באמצע הלילה? ובקור כזה? לך מיד לחדר לישון!". רצתי מיד לחדרי, בבית אחותו של ה"חפץ חיים", שהייתה מכלכלת אותי בכל. בבוקר סיפרתי לה את המעשה, ואז היא אמרה: "מה אתה מתפלא? זה שלושה לילות שהוא מסתובב בחוץ, בקור ובשולג, ומחכה שהלבנה תתגלה כדי שיוכל לברך עליה".

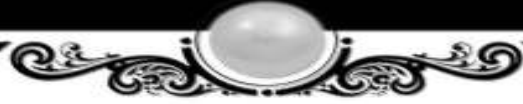
מסופר על ה"חפץ חיים" זצ"ל ששמע שני סוחרים ביריד שהיו עומדים בקור העז בכדי למכור את סחורתם. האחד מחמת הקור העז ששרר אמר לשני: "אולי כדאי לחזור לביתנו? נוכל לבוא פעם אחרת. ענה לו חברו: "כדאי לסבול עוד שבועיים כאן, בכדי לחיות אחר כך ברווח". כששמע כך ה"חפץ חיים" ע"ה זלגו עיניו דמעות. ואמר לתלמידיו: "דעו לכם שבדיק כך אנו צריכים לחוש בעולם הזה, שלמרות שיש קשיים גדולים כדאי להתאמץ בעולם הגשמי אשר הם כצל עובד להיות עבד ה' אמיתי כדי לחיות אח"כ בעולם הבא בשלווה לזכות לעולם שכולו טוב". ("לבוש יוסף").

בעת שיצאה הלווייתו של רבי אברהם זצ"ל (בנו של ה"חפץ חיים" זצ"ל, אשר חלק מחידושי תורה שחידש בבחורות מובאים על ידי ה"חפץ חיים" בספר "ליקוטי הלכות") בדרכה לבית העלמין, עמד ה"חפץ חיים" ופתח בהספד על בנו: "בשנות השמד והגזירות ת"ח-ת"ט, בעת עליה חרון ה' על עשרות קהילות, ואלפי יהודים נהרגו ונשחטו למען קידוש שמו הגדול, התגוררה באחת העיירות אלמנה עם בנה היחיד שהיה יקר לה יותר מבבת עינה. הבית שבו התגוררו האשה ובנה עמד בקצה העיירה, ובשעה שפרצו שונאי ישראל ימ"ש לעיירה התנפלו מיד על בית האלמנה ושחטו את בנה יחידה לעיניה".

"עמדה האשה באלם יגונה על יד גופתו של בנה וכפיה פרושות לשמים. יבש מקור דמעותיה, אולם שופכת היא מרי שיחה וקובלת לפניו יתברך: "ריבון העולמים! בחזהו של כל אדם ואדם נטעת לב כדי שיאהב אותך. רק אני, שפחתך החוטאת, לא יכולתי לאהוב אותך בכל לבי, מחצית האהבה הייתה לבני אשר ילדתי. אולם עתה, לאחר שנעשה רצונך ובני נלקח ממני, שוב אוכל לאהוב אותך בכל לבי!".

"כל ימי", כך סיים ה"חפץ חיים" את הספדו, "רציתי לאהוב את ה' בכל לבי. אולם הרי אין אני אלא בשר ודם ואב לילדים, ורחמי אב על בניו ואהבתו להם, טבע הוא באדם. עמדתי וחילקתי את האהבה לחלקים: חלק לילד זה וחלק לילד זה. ואת החלק הגדול חילקתי לה'. אולם עתה, משלקח הקב"ה ממני את אחד מילדי, הרי נשאר לי עוד חלק אחד של לבי לאהבתו יתברך".

כל המעביר על מידותיו- חלק א'

להלן סיפור מופלא ביותר שסופר ע"י הרב אליהו דרייפוס שליט"א רב בבני-ברק, ששמע זאת אישית מחבר של בעל המעשה. שסיפר זאת בעצמו לפני כחצי שנה בעת ברית המילה לבנו:

סיפור המעשה החל לפני כ-25 שנים. מדובר על יהודי בעל כישורים רבים שהחליט להגר לארה"ב ופתח לו חברת ביטוח מצליחה מאוד. למגינת ליבו, על אף הצלחותיו בתחום הפיננסי, **הקב"ה לא זיכה אותו בילדים.** וכך מצא את עצמו מכתת את רגליו מרופא לרופא ללא הועיל. רדיפה אחר הסגולות השונות, הליכה לקברות צדיקים, פניה לצדיקים, תפילות- **אולם נראה כי שערי שמים ננעלו בפניהם.**

לפני כשנתיים שמע על פרופסור בעל שם בינלאומי בר-סמכא בתחום הפריזון. הוא ואשתו החלו לפתח ציפיות. לצורך ביקור קצר בן 10 דקות שילם סכום עתק של מעל אלפיים דולרים! הפרופסור לקח את תיקו הרפואי ולאחר דקות מספר אמר בקול סמכותי: **"אין סיכוי! לעולם לא יהיו לכם ילדים!"** עולמו חשך בעדו, מה יהיה? האם עליהם להיפטר ערירים? בצר לו, פנה לרבו. לאחר שהרצה את טענותיו ענה לו הרב: **"תראה, האף שבדרך הטבע אין סיכוי לילדים, אם 'תשבור' את הטבע שלך- הקב"ה משלם מדה כנגד מדה ויעשה לך נס"**. הוא לא הצליח לרדת לסוף דעתו של הרב ויצא משם.

באותה תקופה חתם הוא על הסכם עם לקוח. **ההסכם היה בעל סכום עתק של \$350,000.** הפרויקט היה לנתח את נתוני הלקוח והגשת מסקנות לגבי הגדלת הרווחים והקטנת התביעות. מועד הגשת הפרויקט נקבע חצי שנה מאוחר מכן. **כמו-כן נכתב בהסכם כי אי הגשת הפרויקט בזמן יגרור קנסות עצומים בשל כל יום איחור.** חצי שנה עברה, יום קודם מועד הגשת הפרויקט הלחץ היה אדיר! הפסדים עצומים עלולים להיגרם בשל אי הגשה בזמן והפרויקט לא מוכן! הצוות עבד עד השעות הקטנות של הלילה ובסיכומו בשעה טובה סיימו את העבודה. **הניתוח הועתק אחר כבוד לשני דיסקים.**

מזכירתו עדיין נכחה בעבודה בשל הלחץ העצום. מיועדנו ניגש אליה כשהוא מדושן עונג. הוא הגיש לה את שני הדיסקים וביקש: **"אני מבקש ממך, דיסק אחד תשמרי בכספת ואת הדיסק השני תמסרי מחר למשרדו של פלוני בשעה 08:00 בבוקר! זהו הפרויקט עליו עבדנו יותר מחצי שנה"**. היא הנהנה בראשה לאות הסכמה. **אולם הכספת שבמשרד הייתה עם מנגנון השהיה. מה שאומר שעליה להמתין לאחר פתיחת הכספת עוד כעשר דקות תמימות!** אולם היא מיהרה לביתה. גם ככה, השעה הייתה מאוחרת עד מאוד. לפיכך הכניסה את שני הדיסקים לתיקה ומיהרה לביתה.

מיועדנו הגיע לביתו. והנה, הטלפון צלצל בביתו. השעה גם ככה הייתה מאוחרת. הוא הרים את השפופרת. מן הצד השני הציג את עצמו בעלה של המזכירה. הוא מנסה להבין מדוע בעלה של המזכירה מתקשר אליו בשעה מאוחרת זו. אולם הלה מגמגם ואינו מצליח להוציא משפט אחד שישפוך אור על הפרשה. ברור שיש בעיה, אבל מהי?

לאחר דקות ארוכות הצליח הבעל לומר: **"היום כשיצאה אשתי מן המשרד, בשל השעה המאוחרת, לא הניחה את הדיסק בכספת בשל מנגנון ההשהיה כפי שהתבקשה אלא שמה בתיקה את שני הדיסקים. כאשר הגיעה לרכבת התחתית, כושי אחד חטף את תיקה עם הדיסקים!"** לבו הולם בפראות, הוא לא הניח גיבוי! הדיסק השני אמור היה להוות את הגיבוי, וכאן, היא לקחה את שני הדיסקים!

אשתו מביטה בבעלה המשוחר בשעה מאוחרת, ורואה כיצד פניו מתלהטים. אודם עז נראה על לחייו. פרויקט שלם של \$350,000 עלול לרדת לטמיון בשל החלטה שגויה של המזכירה שלא להמתין עשר דקות נוספות. **בנוסף, נזק אדיר עלול להיגרם בשל העובדה כי פרסום דבר המעשה יגרור לחוסר אמינות בקרב לקוחותיו והם עלולים לעזוב אותו ואף עלול הוא לסגור את החברה!**

הוא חשב לצרוח ולבקש לשוחח עם המזכירה, אולם אז נזכר בדברי הרב. כאן שעת המבחן, עליו להתגבר על מידותיו! הוא ענה לבעלה של המזכירה: **"לא משנה!"** הלה מן הצד השני לא האמין למשמע אוזניו ושאל: **"סליחה, מה אמרת?"** מיועדנו חזר ואמר: **"לא משנה!"** ושוב מן הצד השני נשאלת השאלה בשנית: **"מה אמרת?"** ומיועדנו חוזר בפעם השלישית ואומר: **"לא משנה. לילה טוב" ומנתק.**

רעייתו שהביטה בו כל הזמן מן העבר השני שאלה אותו: **"מה קרה?"**, והוא עונה: **"שום דבר"**. **"ראיתי את פניך, אמור נא לי בעלי, מה קרה?"** והוא גולל באוזניה כשהוא מסיים כי אין בידו העתק נוסף, וכי כל הפרויקט ירד לאבדון. הוא תמיד השתדל לא לפגוע באנשים. גם כעת, לאחר טעות קריטית זו, לא פגע במזכירה.

לאחר כתשעה חודשים חבק בן...אולם בכך לא תם סיפורינו!

המשך הסיפור המופלא בעז"ה בשבוע הבא...

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שרה בת חבובה ע"ה מנחם בן טובה ז"ל סוליקה מלכה בת עישה ע"ה אברהם בן יונה ז"ל חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו סלים בן ורדה שבו ז"ל יגאל בן מונאבאר אורה ז"ל אברהם בן אסתר ז"ל	הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל משה כרמלי בן נעמי ז"ל מצליח בן אסתר ז"ל גילי אוהלי בן חווה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה עליזה בת שמחה מרילי ע"ה מרים בת בלה ע"ה דוד בן רחל ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל עידה בת יהוטה ע"ה	לע"נ תנצב"ה	הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל שבתי בן רדה ז"ל יוסף מלכה בר סעדה ז"ל משה בן רוזה ז"ל עמי בן אורה ז"ל שבתי בן חזלה ז"ל שמואל בן יוכבד ז"ל שושנה בת חבובה ע"ה כל נשמות עם ישראל	יעקב בן בת-ציון ז"ל נעמי בת גורג'יה ע"ה ליליאן בת רבקה ע"ה מצליח בן נזה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה משה בן עישה ז"ל חווה בת אילנה ע"ה אלברט ציון בן נעמי ז"ל יצחק נעים בן ג'חלה ז"ל
--	---	---	--	--